

Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi

Contents

Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi	3
1. Chương 1: Tỉnh Mộng	3
2. Chương 2: Trọng Sinh	6
3. Chương 3: Người Ngọc Phủ Tối	8
4. Chương 4: Tâm Tư Của Mỗi Người	9
5. Chương 5: Trên Đường Gặp Tuyết Lang	11
6. Chương 6: Đuổi Kịp	13
7. Chương 7: Cố Nhân	14
8. Chương 8: Trở Về Phủ	16
9. Chương 9: Là Thê Hay Thiếp?	18
10. Chương 10: Tỷ Muội	20
11. Chương 11: Lên Kế Hoạch	21
12. Chương 12: Lễ Học Viện	23
13. Chương 13: Gặp Nhau Bên Bờ Sông	23
14. Chương 14: Thân Phận Của Hân	25
15. Chương 15: Lý Thị Nghe Tin Dữ	25
16. Chương 16: Được Tiều Đường	27
17. Chương 17: Được Thú	27
18. Chương 18: Bệnh Tật	28
19. Chương 19: Trộm Thuốc	28
20. Chương 20: Lý Thị Mang Thai	30
21. Chương 21: Hành Trình Đến Chùa	32
22. Chương 22: Ngọc Tĩnh Nhã	34
23. Chương 23: Pháp Nguyên Tự	34
24. Chương 24: Kinh Thư Bị Huỷ	35
25. Chương 25: Kinh Ngạc	35
26. Chương 26: Xui Xẻo	37
27. Chương 27: Tức Giận	37
28. Chương 28: Lựa Chọn Của Lý Thị	39
29. Chương 29: Âu Dương Thiệu Trở Về	39
30. Chương 30: Trên Đường Nhìn Nhau	41
31. Chương 31: Nam Tử Bá Đạo	42
32. Chương 32: Tránh Né	44
33. Chương 33	44
34. Chương 34: Thương Lộ Tác Nghẽn	46
35. Chương 35: Tự Chui Đầu Vào Lưới 1	46
36. Chương 36: Tự Chui Đầu Vào Lưới 2	48
37. Chương 37: Việc Xấu Trong Nhà	48
38. Chương 38: Truyền Ra Ngoài	50
39. Chương 39: Ngẫu Nhiên Gặp Ở Tiệm Sách	50
40. Chương 40: Thọ Vương Phủ	52
41. Chương 41: Lấy Việc Công Làm Việc Tư	54

42. Chương 42: Dự Tiệc 1	56
43. Chương 43: Dự Tiệc 2	56
44. Chương 44: Yên Hội 1	56
45. Chương 45: Yên Hội 2	58
46. Chương 46: Lập Mưu	60
47. Chương 47: Thực Hiện Âm Mưu	60
48. Chương 48: Liên Tục Chết Hai Người	62
49. Chương 49: Liệt Thị Lo Lắng	64
50. Chương 50: Tuyển Thế Tử Phi	64
51. Chương 51: Gặp Lại	66
52. Chương 52: Dạ Thám Hương Khuê	72
53. Chương 53: Tên Cạn Bã Bị Cắn	72
54. Chương 54: Phụ Tử Vô Sinh Kinh Ngạc	77
55. Chương 55: Tỷ Muội Tuyệt Tình	77
56. Chương 56: Sóng Gió Ban Hôn	80
57. Chương 57: Cửa Hồi Môn	80
58. Chương 58: Mẫu Tử	82
59. Chương 59: Đoạt Sính Lễ,, Hoa Thị Bị Giết	82
60. Chương 60: Lý Thị Sinh Con	87
61. Chương 61: Trẻ Con Dễ Dạy	92
62. Chương 62: Hoàng Hậu	95
63. Chương 63: Thêm Thế Diện	95
64. Chương 64: Cuộc Sống Thê Thảm Của Lý Thị	99
65. Chương 65: Nguy Hiểm Ở Từ Đường 1	99
66. Chương 66: Nguy Cơ Ở Từ Đường 2	104
67. Chương 67: Kết Cục Của Lý Thị	108
68. Chương 68: Ngọc Bảo Oánh Hứa Hôn	109
69. Chương 69: Đại Hôn - Mộng Cảnh	109
70. Chương 70: Người Trong Vương Phủ	114
71. Chương 71: Tiểu Nô Tỳ	119
72. Chương 72: Đứa Trẻ	123
73. Chương 73: Về Nhà Mẹ	123
74. Chương 74: Doãn Thị Dạy Con	126
75. Chương 75: Sở Thích Khác Người	126
76. Chương 76: Khách Quý Tới Cửa	131
77. Chương 77: Khoe Mẽ	131
78. Chương 78: Tiêu Dạ Cát	136
79. Chương 79: Nguyệt Tín	136
80. Chương 80: Nam Nhân Đáng Yêu	139
81. Chương 81: So Tài Đánh Đàn	141
82. Chương 82: Thân Thế Của Thanh Loan	145
83. Chương 83: Thuốc	145
84. Chương 84: Vương Gia Hồ Đồ	149
85. Chương 85: Mời Rượu	149
86. Chương 86: Bùng Nổ	152
87. Chương 87: Đế Vương Vô Tình	152
88. Chương 88: Nhớ Chàng	155
89. Chương 89: Mưu Kế Của Lục Yêu	155
90. Chương 90: Vương Phi Đến	158
91. Chương 91: Kết Cục Của Lục Yêu 1	160
92. Chương 92: Kết Cục Của Lục Yêu 2	162
93. Chương 93: Động Lòng	162
94. Chương 94: Mối Canh Của Tiểu Huân	165
95. Chương 95: Lại Đến Pháp Nguyên Tự	165

96. Chương 96: Âu Dương Thiệu	167
97. Chương 97: Ổ Rể	167
98. Chương 98: Yêu Nghiệt	170
99. Chương 99: Bấy	170
100. Chương 100: Âm Mưu Và Tử Vong	172
101. Chương 101: Mở Ra Bí Mật	176
102. Chương 102: Tâm Tư Của Hân	179
103. Chương 103: Âu Dương Thiệu	179
104. Chương 104: Mất Đi Hân, Nhận Được Yêu	181
105. Chương 105: Tô Như Có Thái	181
106. Chương 106: Thấy Điều Đáng Sợ	185
107. Chương 107: Cho Con Vào Cung	185
108. Chương 108: Tâm Tư Của Đế Hậu	187
109. Chương 109: Đỡ Đẻ	189
110. Chương 110: Mang Thai	192
111. Chương 111: Kẻ Đến Từ Vân Cương	194
112. Chương 112: Ta Chỉ Cần Nàng	198
113. Chương 113: Tiêu Bình Dương Chết	200
114. Chương 114: Thế Tử Được Phong Vương	202
115. Chương 115: Xương Sườn Và Trái Tim	206
116. Chương 116: Hồi Cuối	209

Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi



Giới thiệu

Truyện Chỉ Yêu Chiều Thế Tử Phi của tác giả Mạ Mạnh Miêu, là một tác phẩm đề cao tình yêu thi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chỉ-yêu-chiều-the-tu-phi>

1. Chương 1: Tỉnh Mộng

Ngoại ô kinh thành nước Đại Chu, trong viện nhỏ, lá rụng tả tơi, cây khô mục nát, chỉ có một căn phòng cực kỳ cũ kỹ, những mảnh ngói đã biến thành màu nâu, nhiều chỗ bị vỡ, mưa dột, cả viện trừ tiếng mưa rơi, không còn âm thanh gì khác, cảnh tượng tiêu điều.

Trong phòng, không một tiếng động. Trên giường bị mưa dột ướt, có một nữ tử tóc búi cao đang ngồi, nàng nhìn về xa xăm, đôi mắt trống rỗng, dường như đang nhớ lại điều gì đó. Nàng, mày đen như mực, mắt to long lanh, làn da trắng nõn, chỉ là trên gương mặt mịn màng lại có một vết sẹo như hình chữ nhất ở giữa trán, vết sẹo mặt dù không lớn, đã lành, nhưng sần sùi thoát nhìn cứ như da rắn.

“Khụ khụ...”, mặc dù cố nén, nhưng vẫn không kìm được tiếng ho, nàng nhìn lướt qua đôi chân đã không còn cảm giác, lại nhanh chóng dời mắt, tiếp tục nhìn về phương xa vô định.

“Như Ca, ta yêu chính là bản thân nàng, chứ không phải dung mạo của nàng.”

“Như Ca, bất luận ta có bao nhiêu nữ nhân đi nữa, thì nàng vẫn mãi là chính thê.”

“Như Ca, đời này ta yêu nhất là nàng, bất luận nàng trở thành thế nào, ta cũng chỉ yêu mình nàng mà thôi.” Nhìn cảnh tượng hoang vu trong và ngoài phòng, nhớ tới những lời đường mật kia, trái tim nàng nhói đau. Lời thề xưa dường như còn quanh quẩn bên tai, nhưng giờ phút này, hắn lại đang ở đâu? Đang làm gì? Chắc là đang trái ôm phải ấp rồi! Hắn nói hắn không để ý dung mạo của nàng, nhưng lại lần lượt cười về những thị thiếp xinh đẹp, nói nàng mãi là chính thê, nhưng lại không cho nàng xuất hiện trước mặt mọi người, nói hắn yêu nàng nhất, lại đuổi nàng đến nơi này sống chết tự lo. Đây chính là yêu của hắn sao?

“A! Bà Lý, thật sự là hầu gia đã lệnh phải làm như vậy sao?”, ngoài phòng, tiếng một phụ nhân truyền đến, dù đã cố nhỏ giọng, nhưng mà ở tiểu viện cũ nát tĩnh lặng này tiếng nói lại vang dội rõ ràng. Có lẽ là nghe được tiếng của phụ nhân, trong đôi mắt không có tiêu cự của nữ tử đang ngồi trên giường thoáng qua một tia cảm xúc không rõ.

“Két...”, cửa phòng mở ra, hai phụ nhân áo xanh một mập một gầy bước vào. Người gầy đang bưng cái khay có một mảnh vải đen đắp lên.

“Phụ nhân đã cả ngày khùng khùng điên điên, lại đã từng sinh con nối dõi cho hầu gia, hầu gia cần gì đuổi tận giết tuyệt chứ!” phụ nhân bưng khay nói, nhìn nữ tử đang ngồi trên giường, tuy rằng sắc mặt tái nhợt nhưng mặt mày vẫn đẹp như vẽ, thấy nàng không có chút phản ứng nào, có vài phần thương hại.

“Sinh con nối dõi, ha, cái đồ Chung Vô Diễm, sinh ra cái thai chết, lại tàn phế, khắc mẫu khắc đệ, không biết bao nhiêu người cười nhạo hầu gia chúng ta cưới một sao chổi về, hầu gia đã sớm không chịu nổi nàng, chỉ là ráng đối phó mà thôi. Ta đã nói với người, trưởng công chúa Bình Dương có ý với hầu gia, nếu cưới được công chúa, tiền đồ của hầu gia sẽ tươi sáng vô cùng, không chừng chẳng mấy chốc sẽ được phong vương! Trưởng công chúa mà chịu làm thiếp sao, người này như là cái gai cản đường công chúa, dĩ nhiên là phải loại bỏ tận gốc rồi. Nếu còn giữ lại nàng ta chẳng phải là đối nghịch với công chúa sao? Dù gì người thân của nàng ta cũng đã không còn trên đời nữa rồi, xem như nàng xuống đó cũng không tích mệnh”.

Phụ nhân đó nhìn nữ tử đang ngồi ngẩn người trên giường, mặt đầy vẻ kinh thường, “Chỉ là một đứa con riêng của Ngọc gia mà thôi, chiếm vị trí chính thê ở Hầu phủ năm năm, cũng xem như là có phúc lớn rồi.” Vén mảnh vải đen lên, bưng chén thuốc còn đang bốc hơi ra, phụ nhân mập đi đến giường, cười gằn bóp miệng nữ tử đang ngồi trên giường đổ thuốc vào, mặc dù nàng cố gắng giãy giụa, nhưng thân thể gầy yếu không sao địch nổi mụ.

“Rầm”, dưới sự giằng co, chén thuốc rơi xuống đất, vỡ vụn. Phụ nhân mập thấy vậy tát nàng một cái. Nhìn thấy vết nứt trên tay nàng do mảnh vỡ chén thuốc cửa vào, mụ càng điên tiết, tát liên mấy cái liên tục. Trên gương mặt trắng nõn của nàng nhanh chóng hiện ra mấy dấu bàn tay đỏ chót, máu tươi chảy ra từ khóe miệng. Gương mặt vốn trắng bệch lúc này lại có mấy phần thê mỹ khác thường.

“Được rồi, bà Lý, chúng ta đi thôi, uống loại kịch độc này, nàng ta cũng chẳng sống được bao lâu nữa đâu, xem như tích chút đức, để nàng dưới địa ngục đừng cáo tội chúng ta với Diêm Vương.” Phụ nhân gầy thấy nữ tử ngã xuống giường thở dốc, kéo phụ nhân mập đi, mặc dù mọi người đều nói phụ nhân điên, nhưng theo bà thấy không phải như vậy, trong đôi mắt kia chứa đựng bi ai vô cùng, người điên làm sao có được.

“Hừ! Lá gan của người quá nhỏ, khó trách những công việc béo bở trong hầu phủ này chẳng bao giờ tới phiên người...” ra ngoài cửa, phụ nhân mập quay đầu lại nhìn nữ tử đã bất động trên giường, bất mãn nói phụ nhân gầy. Bỗng nhiên “Rầm” một tiếng, cánh cửa đập mạnh, đóng lại, mụ sợ hết hồn, cảm thấy như có từng trận gió lạnh thổi qua.

“Ha ha...” hai người thấy cửa lớn đột nhiên đóng chặt, bên trong phòng như có tiếng quỷ khóc gào, hét to một tiếng bỏ chạy lấy người.

Không biết qua bao lâu, trong tiểu viện vang lên một trận ồn ào.

Một nam tử đầu độ kim quan, mặc áo bào gấm màu xanh ngọc, dẫn theo một nữ tử diện mạo thanh tú, và mấy tên gia đình tráng kiện đi vào tiểu viện.

“A! Hầu gia, cửa này vốn vẫn đóng mà!” Hai người phụ nhân chỉ vào cửa phòng đang mở nói.

“Hầu gia, xem ra là do quý hồn của tỷ tỷ quá phá, hôm qua ở Pháp Hoa Tự thiếp thân có xin chủ trì mấy lá bùa giữ nhà, trụ trì nói, chỉ cần đặt bùa này lên thi thể, rồi đem đi thiêu, là có thể trừ tà trừ quỷ, chỉ là....”, liếc nhìn nam tử bên cạnh, lại nhìn lướt qua thi thể đã cứng cứng trên giường đôi mắt trợn to, trên mặt nữ tử đó như có chút không đành lòng.

“Chỉ là cái gì?” tiếng nói của nam tử trầm thấp mang theo dụ dỗ.

“Chỉ là như vậy tỷ tỷ sẽ không siêu sinh được nữa, ta thật không đành lòng”, nữ tử nức nở nói, trong mắt lại thoáng qua một tia u tối.

Bọn người hầu nghe thế, không khỏi cảm động cực kỳ, trắc phu nhân quả đúng là người dịu dàng lương thiện, khó trách Bình Dương công chúa thích nàng như vậy, trước khi vào cửa đã cho nàng làm trắc phu nhân.

“Nàng quá lương thiện rồi, nếu không phải máu của nàng ta hữu dụng, ta sao có thể chịu đựng một nữ nhân không hề biết tình thú lâu như vậy chứ. Cứ nghĩ đến sống chung với nữ nhân như vậy lâu đến thế, ta đã cảm thấy ghê tởm.” Nam tử nhìn cái xác, ôm chầm nữ tử bên cạnh, trên mặt hiện rõ vẻ chán ghét.

“Hầu gia có thể nhịn được việc mà người thường không thể nhịn, là người mà thiếp ngưỡng mộ cả đời, ngày nay chàng đã là hầu gia, bộ dạng tỷ tỷ như vậy thật đúng là không xứng với chàng, gia tài bạc vạn của tiểu tử Ngọc Vân Kiệt kia cũng đã về tay hầu gia, xem như là bồi thường cho hầu gia đi.”

“Đúng vậy, cuối cùng cũng về tay ta, chỉ là nếu không có phu nhân giúp đỡ, chuyện cũng sẽ không thuận lợi như thế, vì phu nhất định sẽ không quên công lao của phu nhân.”

Nghe giọng nói mềm mại của nàng ta, làm hấn nhớ tới chút chuyện không muốn nhớ, mày hơi cau lại, nhưng ngay khi thấy được vẻ mặt tràn đầy tình yêu của nàng ta, lại nhanh chóng dần ra.

“Bây mưu tính kế cho hầu gia là bốn phận, cũng là phúc phận của thiếp thân.” Nữ tử dịu dàng hiểu lòng người khiến tâm tình của Âu Dương Thiệu tốt lên rất nhiều.

“Ta còn có chuyện quan trọng cần bàn bạc với Bình Dương công chúa, phu nhân thay ta dán lá bùa này lên, rồi thiêu hủy toàn bộ cái viện này, nhớ không được để lại dấu vết”. Ngửi thấy một mùi hôi thối, hấn không muốn ở lại khắc nào, dặn dò xong, quay bước đi không nhìn lại một lần.

“Dạ, thiếp thân biết, sẽ xử lý sạch sẽ.” Thấy người đã đi xa, nữ tử bước vào phòng, gương mặt vốn dịu dàng phút chốc trở nên dữ tợn đáng sợ, làm cho phụ nhân gầy nhím thấy mà lạnh cả sống lưng. Thở dài thâm nghĩ, nữ nhân trong hầu phủ này quả nhiên đều là một loại, đều là cao thủ đóng kịch cả!

Bỗng nhiên, phụ nhân gầy thấy được vật nữ tử nằm trên giường giấu trong tay áo, kinh sợ. Vốn định kêu to nhưng lại thấy ánh mắt chứa đựng cầu khẩn, tuyệt vọng vô tận, và tức giận của nàng, thì không kêu nữa im lặng đi ra ngoài.

“Trắc phu nhân, bọn tiểu nhân đã chuẩn bị xong, người chỉ cần châm lửa nữa là xong.” Thấy phụ nhân gầy đi ra, phụ nhân mập đi vào, nịnh hót nói với nữ tử thanh tú kia, đưa mỗi lửa tới.

“Tốt rồi, các người lui xuống hết đi!”

“Dạ!” nghe vậy, mọi người nhanh chóng chạy ra ngoài, những chuyện xúi quẩy thế này, dính vào sẽ xui xẻo nhiều năm, nhanh tránh đi thì hơn, chớ để quý hồn quần thân.

Sau khi mọi người đi hết, nữ tử nhìn ‘thi thể’ đang trợn mắt nằm trên giường, móc ra một lá bùa màu vàng từ trong ngực, đánh vào trước ngực thi thể. Châm lửa, khom lưng nhìn Như Ca chết không nhắm mắt, trên mặt nàng ta là vẻ kinh bỉ. “Người chẳng qua chỉ là một kẻ tàn phế, một kẻ ngu! Sao lại được làm Hầu phu nhân. Nói gì mà tình thân như tỷ muội, lại dè ép bắt ta làm thiếp. Người cho rằng ta thích làm tỷ muội với người lắm sao, nói cho người biết, ta hận sao người không sớm chết một chút đó! Thật đáng tiếc làm sao đệ đệ tốt của người vì hầu gia đoạt gia tài đã bị giết chết. Chắc, chắc, hầu gia vốn là định cho người chết

lúc sinh luôn kìa, không ngờ mạng người lớn như vậy, ngày ngày uống độc được mạn tính, vậy mà lúc sinh vẫn không chết. Ta chỉ còn cách xúi giục đại tiểu thư trừng trị người, đáng tiếc chỉ làm người mất hai chân, nhưng mà cũng tốt, nhờ người làm lá chắn, mà công chúa mới không dòm ngó đến ta, ha ha!.....”

Nàng ta cười không chút kiêng kỵ, tiếng cười như một lưỡi dao sắc bén cắm vào lòng Như Ca, nàng dùng hết toàn lực, nháy mắt phóng dao ra.

“A!” nàng ta kêu lên một tiếng thảm thiết, mồ hôi trong tay rớt xuống, căn phòng nhanh chóng bốc cháy.

“Người...”, nàng ta nhìn chăm chăm vào thanh dao trên tay Như Ca, máu tươi trên cổ phun ra, đã không nói được nữa rồi, chỉ có thể không cam lòng nhìn đầu mình rời khỏi thân.

Nhìn cái đầu trong tay, Như Ca chỉ cảm thấy cuộc sống của mình giống như một trò đùa lớn, người mà mình cho là tỷ muội tốt lại là người mong mình mau chết nhất. Phụ quân mình tình si lại muốn mình không bao giờ siêu sinh được, còn có đứa bé đáng thương, chưa kịp nhìn thấy thế giới này hẳn đã về địa phủ.

“Âu Dương Thiệu!” Tay nàng ôm lấy đầu, cảm thấy sinh mạng trôi đi, nhớ tới nam tử vô tình, cả đời thảm đạm của mình, tiếng kêu thê lương của Như Ca vang lên trong ngọn lửa bùng cháy....

Năm năm ân ái quay đầu lại đã thành hư không, hận như nham thạch nóng chảy vào Diêm Thành, nếu lại có kiếp sau, nhất định sẽ mở to hai mắt, để nhìn rõ những thứ sài lang hổ báo này.

2. Chương 2: Trọng Sinh

Ve kêu râm ran, như mang đến một chút sức sống, cho ngày hè chói chang.

Trong một khu nhà lớn ở Phần Thành, một nam tử trung niên diện mạo già dặn và một thiếu nữ chừng 13, 14 tuổi mặc trang phục nha hoàn hình như là mới từ ngoài trở về, trên tay thiếu nữ là một cái gương hình vuông, hai người vội vàng đi đến căn phòng ở phía đông tòa nhà.

Nha hoàn canh trước phòng thấy người tới liền mở cửa ra, thiếu nữ vội vượt lên nam tử trung niên một bước, vọt vào phòng, cười hì hì vén bức rèm bằng những hạt châu trong suốt lên, tới bên cạnh nữ tử đang thêu hoa, “Tiểu thư, nô tỳ và Phong chương quý đã về rồi nè!”

Phong Trì vốn rất để ý lễ tiết lúc này cũng không trách móc nặng nề tiểu nha đầu vô lễ. Chỉ đứng ở bên ngoài bức rèm nhìn nữ tử đang ngồi bên trong, nàng có vẻ đặc biệt hưng phấn.

“Phong chương quý, buôn bán ở kinh thành có tiến triển?” nữ tử đang cầm kim thêu ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi, nhìn cái gương trên tay nha hoàn Thanh Nhi, mắt lóe lên một tia sáng tố.

Không đợi người ngoài rèm trả lời, thiếu nữ bên cạnh nữ tử đã nhin không được, giành nói trước, “Tiểu thư, lần này ở kinh thành mở tiệm bán đồ thêu và trang sức cầu phúc quả thật là kiếm được bội tiền, những vị công tử và thiên kim tiểu thư kia vừa nghe là chỉ nhánh mới mở của Vạn Thành, đã xếp hàng chờ mua, mới sáng sớm đã bán hết sạch đồ trong cửa hàng. Chương quý ở đó thu tiền mỗi cả tay luôn, hiện giờ đã có rất nhiều nhà buôn đồ thêu và trang sức ở kinh thành đặt hàng chúng ta đó.”

“Đúng vậy, nô tài theo lời tiểu thư, ký khế ước với bọn họ, bạc cũng đã thu rồi, tiểu thư xem cái gương trên tay Thanh Nhi đi tất cả đều là ngân phiếu và khế ước đó.” Phong Trì phụ họa nói, từ bốn năm trước, gặp được tiểu thư ở Vạn Thành, đề nghị mình thay mặt nàng buôn bán, tận mắt nhìn thấy Lăng Vân phát triển, mở rộng dần, tiền thu được từ ngàn lượng, vạn lượng, rồi mười vạn lượng.... Hiện tại Phong Trì cảm thấy tiểu thư nhà mình đúng là kỳ tài buôn bán!

Mở gương gỗ ra, bên trong chứa đầy ngân phiếu và khế ước. Như Ca nhìn Thanh Nhi vừa khoa tay múa chân nói, vừa mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm đồng ngân phiếu, không khỏi cảm thấy buồn cười. Những chiếc túi, và gương này tinh xảo xinh đẹp, đồ trang sức càng thêm hoa lệ, độc nhất vô nhị, hơn nữa còn có danh tiếng cửa hàng bên Vạn Thành tự nhiên là được các công tử, tiểu thư nhà quyền quý yêu thích. Như Ca thở phào nhẹ nhõm, như vậy mình có thể đứng vững trong kinh thành rồi.

Như Ca đếm đồng ngân phiếu, xong lại đưa cho Thanh Nhi “Cất đi, lúc này Kiệt nhi cũng nên học những thứ này rồi, dọn dẹp một chút, dọn cơm lên thôi.”

Nhớ tới Ngọc Vân Kiệt, hiện được 10 tuổi, Như Ca nở nụ cười nhàn nhạt.

“Dạ, tiểu thư” Thanh Nhi vui vẻ bỏ đồng ngân phiếu vào ngăn tủ rồi khóa lại, sau đó nhanh chóng ra ngoài gọi nha hoàn canh cửa đi dọn cơm.

Như Ca để bức tranh thêu xuống, chậm rãi đi tới bên cửa sổ, nhìn những đóa sen trong hồ, suy nghĩ mông lung.

Chớp mắt nàng đã trở lại kiếp này được 4 năm rồi, còn nhớ, sau trận hỏa hoạn kia, bởi vì nàng là oán linh không cách nào đầu thai được, vốn phải ở địa phủ học kinh phạt 500 năm để tinh lọc tâm hồn, qua hơn 100 năm, sau khi uống một chén nước có mùi quả dị xong, nàng gặp được một bà lão tự xưng là bà ngoại nàng, thỉnh thoảng vào ban đêm bà lão lại đưa linh hồn nàng đến một thế giới xa lạ muôn màu muôn vẻ, bám vào thân thể một cô nương, cứ thế linh hồn nàng du dương 300 năm. Không biết có phải do chuyện lên trốn đi chơi bị phát hiện hay không, mà ở lần cuối cùng nhập vào thân thể cô nương kia, nàng bị sét đánh, sau khi tỉnh lại, Như Ca liền trở lại thời điểm năm 9 tuổi.

Nhớ tới bà lão hòa ái đó, lòng nàng lại buồn bã, lúc trước chỉ nghe nói bà ngoại nàng là một thần y ở Phiên Thành, thành thân với ông ngoại thương nhân ở Vạn Thành, là đôi phu thê hạnh phúc người người hâm mộ, đáng tiếc bà ngoại mất sớm, khiến ông ngoại đau buồn, lại thêm nữ nhi mình xem như trân bảo lúc mình bị bệnh nặng lưu lạc thành tình nhân không danh không phận của người, gia tài bạc vạn cũng bị những kẻ gọi là thân thích chiếm hết không còn một đồng, bệnh lại càng nặng hơn không qua khỏi. Giờ Như Ca học tập y thuật cứu người, đồng thời âm thầm thu mua lại hết những sản nghiệp lúc trước của Liệt gia ở Vạn Thành, xem như vì bà ngoại làm chút chuyện.

Quỳ gối trước bức họa bà ngoại, nàng thầm cầu, bà ngoại, người ở dưới đó nhất định phải thật tốt.

Như Ca đang cầu nguyện thì Thanh Nhi đẩy cửa vào “Tiểu thư, đã dọn cơm lên rồi ạ, phu nhân và thiếu gia đang chờ tiểu thư đó.”

Nghe vậy, Như Ca đứng lên nói, “Ừ, đi thôi”, rồi đi vào đại sảnh.

Trong đại sảnh, Liệt thị đang ngồi ở bàn cơm nghe nữ tử kể chuyện hôm nay đã học được gì, thấy nữ nhi tới, vội ngoắc nàng “Ca nhi, tới ngồi bên cạnh mẫu thân này”.

Như Ca vui vẻ đi vào, ngồi cạnh mẫu thân. Liệt thị nắm bàn tay nữ nhi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Như Ca, thầm than: nữ nhi càng lớn càng đẹp, mấy năm nay bà chưa từng lo lắng về việc buôn bán của Liệt gia, tất cả đều do Ca nhi lo liệu. Ngày trước, mẫu tử ba người chỉ có một căn nhà nhỏ để ở, hiện tại đã có mấy căn nhà lớn ở Phiên Thành. Chỉ là nữ nhi theo nghiệp buôn bán chung quy cũng không tốt lắm, lại nhìn nữ tử còn bé, Liệt thị bất đắc dĩ lắc đầu, thôi, giờ Kiệt nhi được Như Ca quản, chắc sau này cũng sẽ theo gương tỷ tỷ, tương lai nhất định có thành tựu.

Bởi vì mình chỉ là tình nhân không danh phận, nữ nhi phải chịu nhiều thiệt thòi, ảnh hưởng tới việc gả chồng sau này. Gần đây nghe nói, lão gia đã chịu nhận Như Ca và Kiệt nhi, hai đứa có thể chính thức nhận tổ quy tông, có lão gia hậu thuẫn, tiền đồ của Kiệt nhi tất nhiên không cần lo nữa, có nương gia giàu có, tương lai Ca nhi cũng sẽ kiếm được phu gia tốt. Nghĩ như thế, Liệt thị cảm thấy an tâm một chút.

Ngọc Vân Kiệt vừa thấy Ngọc Như Ca tới, lập tức vui vẻ tới ngồi bên cạnh Như Ca, mặt mũi tràn đầy hưng phấn “Tỷ tỷ, hôm nay phu tử ra câu hỏi, phu tử nói, trong những học trò từ trước tới giờ của phu tử, chỉ có mình đệ là trả lời được câu hỏi này mà thôi, khen đệ không dứt luôn đó.”

Như Ca thấy khuôn mặt đệ đệ đỏ lên vì hưng phấn, cười cười sờ đầu đệ đệ, “Ừ, tuy phu tử khen đệ, nhưng đệ cũng không được vì thế mà kiêu ngạo tự mãn nha.”

Nhìn Ngọc Vân Kiệt, Như Ca lại cảm thấy chua xót, kiếp trước lúc trở lại Ngọc phủ, Vân Kiệt bởi vì hôn sự của người tỷ tỷ là mình đây mà mấy lần xung đột với đại phu nhân, mặc dù thông minh lanh lợi nhưng dưới sự sắp đặt của Lý thị đã bị mất đi tư cách trở thành tiền sĩ. Bất đắc dĩ phải theo nghiệp buôn bán, vài năm sau cũng có thành tựu. Sau lại vì hạnh phúc của mình mà nguyện ý đem hết sản nghiệp giao cho Âu Dương Thiệu. Cuối cùng vẫn mất mạng, mình nợ đệ ấy quá nhiều. Kiếp này nhất định phải bồi thường cho đệ ấy.

“Đệ biết mà” Ngọc Vân Kiệt ngoan ngoãn gật đầu, tỷ tỷ đã nói kiêu ngạo là có hại, phải biết khiêm tốn.

Liệt thị thấy hai tỷ đệ thân thiết như vậy, rất vui mừng, cười nói “Được rồi, mau ăn cơm thôi, hai con ăn nhiều chút”

Như Ca nhìn mẫu thân dịu dàng gấp đồ ăn inh và đệ đệ, không khỏi nghĩ tới vị phụ thân đang ở kinh thành kia, lão đã tiếp quản Ngọc gia, mới đây sai đến mấy kẻ tới tố kiêu ngạo nói là sẽ thu nhận mẫu tử ba người vào phủ! Nghĩ tới đó, Như Ca thầm cười lạnh.

Kiếp trước mình ở Ngọc phủ có ngày nào được sống dễ chịu đâu, lúc nào cũng phải nhẫn nhịn những người đó, nhưng đổi lại chỉ là bị bọn họ hãm hại khi dễ nhiều hơn, nhớ lại, kiếp trước mình thật đúng là yếu đuối mà!

Hôm nay thấy mẫu thân vui vẻ thế này, Như Ca chỉ biết lắc đầu, không cần nói nàng cũng biết được suy nghĩ của mẫu thân, nhưng mà nếu người nam nhân kia đáng tin, thì mẫu thân nàng cũng đã không sớm mất mạng rồi.

Nghe nói năm đó, tuy mẫu thân gia cảnh sa sút, nhưng cũng là một cô nương xinh đẹp, muốn kiếm một phu gia tốt cũng không khó, chỉ bởi vì một lần tình cờ được Ngọc Chính Hồng, mới đến nhậm chức ở Phiên Thành, cứu, hôm sau Ngọc gia đã tới xin cưới, lúc ấy nội bộ Liệt gia đang tranh đoạt gia sản kịch liệt, Ngọc Chính Hồng lấy thân phận tri phủ đoạt lại một phần gia sản ầu thân, mẫu thân không biết hẳn đã có chính thê, lòng mang cảm kích nên chấp nhận gả cho hắn. Dùng tài sản của Liệt gia xây cầu sửa đường đổi lấy tiếng tốt cho hắn....lúc biết sự thật cũng là lúc Ngọc Chính Hồng được điều về kinh, bởi vì chính thê không chịu nên mẫu thân nàng biết thành kẻ không danh không phận, để mình và đệ đệ được ghi vào gia phả Ngọc gia, mẫu thân nàng phải nhịn nhục chịu đựng. Cứ mong có một ngày phụ thân có thể cho bà được đường đường chính chính vào cửa chính của Ngọc phủ, nhưng với tính tình của Lý thị, vào đó chỉ càng khổ hơn mà thôi.

Vuốt ve cái trán tựa hồ vẫn còn cảm giác đau đón mơ hồ, ánh mắt Như Ca trở nên xa xăm thâm trầm.

3. Chương 3: Người Ngọc Phủ Tối

Hạ qua, thu tới. Vài tên gia nô ở Ngọc phủ tới, cả nhà Như Ca lên đường vào kinh thành.

Được báo trước một tháng để chuẩn bị nên cũng không quá gấp. Hạ nhân đã sớm sắp xếp hành lý đầu vào đây.

Mấy người từ Ngọc gia tới, thấy những rương gỗ khắc hoa cúc tinh mỹ làm từ gỗ lê, thì hết sức kinh ngạc, lại nhìn bày biện trong Liệt phủ, mặc dù không đến mức tráng lệ, nhưng đã rất sang trọng rồi, những cây cột được điêu khắc tỉ mỉ, cầu nhỏ bắc qua dòng suối, hết sức thoải mái, hơn nữa còn có nhiều loại hoa cỏ quý hơn cả Ngọc phủ. Thế này thì một gia đình giàu có bình thường cũng không sánh bằng. Chẳng lẽ là lão gia lén lút cho họ không ít tiền, hay là do họ đã có của cải sẵn? Bất luận là thế nào, đối với vị phu nhân này cũng cần phải xem trọng mấy phần rồi.

Như Ca thấy vẻ mặt của mấy người đến từ Ngọc phủ, khóe miệng hiện ra ý cười nhàn nhạt. Kiếp trước, Liệt thị chẳng có đồ đạc gì cho ra hồn để mang theo. Đến Ngọc phủ bị Lý thị phân ột chỗ cực kỳ đơn sơ, bên ngoài thấy có rừng trúc thấp thoáng, nhìn thì cũng thanh nhã, nhưng thực chất bên trong lại chẳng có vật gì. Để trang hoàng lại chỗ ở cho đài hoàng, tiền bạc vốn đã không nhiều lại dùng hết hơn phân nửa. Bởi vì không có bạc, thái độ của hạ nhân trong Ngọc phủ với mẫu tử ba người vô cùng tồi tệ, đồ ăn đều là những thứ hạ nhân ăn còn thừa.... Hôm nay, đã không giống.

Một phu nhân trung niên mặc trang phục màu đen dẫn đầu đoàn người đi tới, thấy mẫu tử ba người mặc y phục thượng hạng, thì rất khó hiểu, kẻ khác có thể không biết nhưng mụ là tâm phúc của Lý thị nên biết rất rõ. Từ khi Ngọc lão gia trở về kinh thành, một đồng cũng không gửi tới đây. Lần trước mấy kẻ đến truyền tin trở về nói tình huống ở đây, vốn cho là bọn hắn cố tình nói quá lên thôi, không ngờ là thật, bọn hạ nhân ở đây so với mình, là người thân tín bên cạnh đại phu nhân, còn sung sướng hơn gấp mấy lần. Hừ, nghĩ mình là chủ tử thật sao? Nhìn thấy Như Ca mụ lại càng thêm ganh ghét.

Gió thổi nhẹ, một thiếu nữ bước đến, mặc váy trắng thêu hoa tím, dáng người yếu đuối, vòng eo nhỏ nhắn. Nhưng dáng đẹp thì có ích gì, chẳng phải nghe nói, vào 4 năm trước không cẩn thận bị thương nặng

trên mặt, giờ lúc nào cũng phải đeo sa che mặt, không phải Chung Vô Diệm thì là gì.

Nghĩ đến đây, Như Ca đã tới trước mặt, mặt lạnh một tiếng, nói, “Lão nô là Hoa ma ma do phu nhân phái tới nghênh đón tiểu thư và thiếu gia, tứ tiểu thư, tiểu thiếu gia, mời lên xe! Chớ để phu nhân chờ lâu”

Ở Ngọc gia Liệt thị không danh không phận, nên địa vị cũng chỉ ngang với nô tỳ mà thôi, vì thế mặt cũng chẳng thềm chào hỏi gì.

Nói xong, mặt đã bước lên xe ngựa mà ngồi trước.

“Hoa ma ma, chiếc xe ngựa nhỏ thế này, bốn người sao ngồi đủ?”, hạ nhân chẳng phải là ở ngoài sao, sao vị Hoa ma ma này sao lại lên xe ngồi, Vân Ngọc Kiệt ngây thơ hỏi. Hoa ma ma này là của hồi môn lúc xuất giá của Lý thị, rất được Lý thị tin tưởng, coi sóc nhiều chuyện quan trọng trong phủ, nên kẻ dưới nịnh bợ không ít, hình thể vốn đã đầy đặn, dưới sự ‘hiếu kính’ của mọi người, hình thể tăng lên gấp bội, chiếc xe ngựa thế này, mặt đã ngồi lên trước, thì đừng nói là mẫu tử Liệt thị ba người, chỉ sợ chỉ mỗi Vân Kiệt ngồi vào thêm cũng không đủ chỗ ấy chứ.

“Tiểu thiếu gia quá lo rồi, xe ngựa của ba người ở phía sau, chiếc này là cho lão nô ngồi.” Hoa thị chỉ chiếc xe đằng sau, bĩu môi, chỉ là kẻ không danh phận, làm gì có tư cách ngồi xe ngựa mới chứ. Hừ, mới vào phủ, không lo ‘hiếu kính’ mình trước, lại làm bộ làm tịch gì chứ, thật không biết điều.

Đám người Thanh Nhi nhìn theo hướng chỉ của Hoa thị, chỉ thấy một con ngựa già nua gầy yếu đang cố sức kéo một chiếc xe ngựa cũ mèm, gió thu thổi qua, chiếc xe hình như còn lung la lung lay. Mà mặt lại ngồi chiếc xe mới, điều phụ này dám đối xử với chủ tử nhà mình như vậy! Ngọc Vân Kiệt tức vô cùng, mặc dù tuổi nhỏ, nhưng không có nghĩa là cái gì cũng không biết, phụ nhân này rõ ràng là cố ý khi dễ người, nếu không phải bị Thanh Trúc kéo tay lại, đã sớm đi lên tranh luận với mặt rồi.

Nhìn khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng của đệ đệ, Như Ca cười nhạt lắc đầu một cái, thật giống kiếp trước, vẫn là thiếu kiên nhẫn nha! Nàng xoay người nói với Trúc Thanh, “Con ngựa này hình như đang bệnh rất nặng, gầy xơ xương thế này, sợ là chở không nổi ba người, người đi thuê chiếc khác đi! Hành trình của chúng ta không thể dở dang được”

Thấy Trúc Thanh đi, Hoa thị không vui nói, “Tiểu thư, đây là xe ngựa trong phủ đặc biệt chuẩn bị cho ba người, giờ tìm chiếc khác chi phí phải tính sao.” Hừ, thuận theo tâm ý của đại phu nhân, phải khiến ấu tử bọn họ chịu khổ sở trên đường, mình khó khăn lắm mới tìm được một con ngựa bệnh nửa sống nửa chết thế này!

“Xin ma ma yên tâm, chi phí tất nhiên là do chúng tôi tự lo rồi.” nàng lạnh nhạt trả lời.

“Vậy thì được.” nghe vậy, lại thấy rất nhiều người làm ở Liệt phủ đang trợn mắt nhìn mình, mặt mới không nói gì nữa, đạp lên ghế, bước lên xe ngựa, mới vừa ngồi xuống, chợt nghe “Rắc rắc”, mọi người nhìn lại, cười ầm lên. Thì ra Hoa thị đang ngồi dưới gầm xe, vì quá mập, bị mắc kẹt không ra được, mặt ta xấu hổ, cứ giãy giụa muốn ra lại không được, nhìn cứ như con kén. Như Ca liếc mắt nhìn thấy cách đó không xa, Phong quân gia và Thanh Nhi đang giấu sau lưng được ăn mòn và cái giũa, cười nhẹ. Không ngờ Phong quả gia luôn nghiêm túc cũng có tính trẻ con như Thanh Nhi như vậy. Trong lòng lại cảm động, đây là vì mình à!

Trúc Thanh thuê một chiếc xe mới tới, mẫu tử ba người lên xe, hướng về kinh thành.

Hoa thị bị bỏ lại phía sau, tức giận gọi người làm của Ngọc gia đi sửa xe, lại phát hiện gầm xe trong phút chốc đã biến thành gỗ vụn, không sửa được nữa, nhìn đoàn xe ngày càng xa, mặt tức giận đậm chân lên tục.

Trong xe ngựa, trái với Liệt thị thấp thỏm không yên, tiểu Vân Kiệt thì hưng phấn tò mò, Như Ca lại yên tĩnh, bất động, chỉ đưa mắt nhìn về kinh thành, nơi từng mang đến cho nàng bao nhiêu khuất nhục và khổ sở, ánh mắt âm u lạnh lẽo.

4. Chương 4: Tâm Tư Của Mỗi Người

Kinh thành, trong một căn phòng ở phía đông Ngọc phủ, một phụ nhân mặc y phục tơ tằm xanh ngọc thêu hoa mẫu đơn tinh xảo, tay cầm vòng hạt mã não, nhắm mắt hưởng thụ phục vụ của nha hoàn, nhìn đáng

về thận trọng của các ma ma và nha hoàn trong phòng, có thể thấy được, lúc này tuy phụ nhân đang nhắm mắt, nhưng vẫn như cũ gây ọi người một áp lực vô hình.

Phụ nhân này chính là Lý thị, chính thất phu nhân của gia chủ đương thời ở Ngọc phủ, Ngọc Chính Hồng. Nhiều năm khổ tâm kinh doanh, trưởng tử Ngọc gia Ngọc Thiếu Chính, đang là hộ bộ thượng thư, lâm bệnh nặng, rồi từ trần, để lại một bầy cô nhi quả phụ. Ngọc Chính Hồng, sau khi về kinh được thăng làm quan tam phẩm, lấy thân phận áp chế các thứ tử khác của Ngọc gia, thuận lợi trở thành gia chủ mới của Ngọc gia. Phu quân tiếp quản tài sản, Lý thị cũng nhờ đó mà nở mày nở mặt. Vốn là mỗi ngày phải đi thỉnh an lão phu nhân, nhưng đã mấy ngày nay Lý thị lấy cớ bị ốm không đi thỉnh an lão phu nhân ở Ninh Phúc Đường rồi.

Thanh tỉnh được một lát, bỗng một thiếu nữ mặc y phục màu đỏ thêu hoa hồng, đầu đầy châu ngọc giận dỗi chạy vào phòng, nàng ngồi phịch xuống giường, vừa đắp chân cho phụ nhân vừa kể lể oán giận. “À tiện nhân Giang thị kia và tiện chủng Như Long được phụ thân sủng lên tận trời luôn rồi, nữ nhi nghe nói, hôm nay trên bàn cơm phụ thân nói với Trịnh quản gia, về sau tiền tiêu hàng tháng của Ngọc Như Long tăng lên 30 lượng, một đĩa thứ tử, sao có thể bằng với nữ nhi, con của chính thê, chứ, tổ mẫu còn có ý thiên vị cho Giang thị, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta còn địa vị gì nữa....”

“Được rồi!”, phụ nhân cắt đứt lời của thiếu nữ, mở mắt ra, nhìn sang mấy nha hoàn đang đứng bên cạnh.

“Phu nhân có chuyện riêng nói với tiểu thư, các người lui xuống đi.” Lão ma ma hiểu ý Lý thị, nói với mấy nha hoàn trong phòng.

“Dạ”, mọi người nghe vậy, lục tục chạy ra ngoài.

“Bảo bối của ta, đừng gấp”, lão ma ma nâng Lý thị ngồi dậy. Lý thị nhìn hướng Tây viện, cười lạnh nói “Giang thị này cũng chỉ là ý có Ngọc Như Long làm chỗ dựa, nên mới dám phách lối vậy thôi. Tiểu tử này cả ngày chỉ biết dắt chó đi dạo, chơi chim, đùa giỡn gái nhà lành thôi, mẫu thân đã tìm cho nó một đối thủ rồi, bây giờ đang trên đường đến đây, đến lúc đó, nó sẽ không còn là vị thiếu gia duy nhất nữa rồi.”

“Mẫu thân, một đứa còn chưa đủ hay sao mà lại tìm thêm một đứa nữa chứ, phụ thân sẽ càng không coi trọng chúng nữ nhi thêm mà thôi, tương lai, chỉ sợ ngay cả đồ cưới của nữ nhi và tỷ tỷ cũng không có luôn đó.” Nhớ tới cảnh tượng cha hiền con hiếu ở Tây viện, Ngọc Bảo Oánh liền tức giận không thôi. Ý là nhi tử duy nhất, Ngọc Như Long muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, thỉnh thoảng còn cầm những thứ Ngọc Chính Hồng thưởng cho đi rêu rao, dè ép danh tiếng của tỷ muội con chính thê.

“Bảo bối ngọc của ta à, mẫu thân cho bọn chúng trở về, tất nhiên là đã có tính toán hết rồi, mẫu thân chỉ có hai nữ nhi là con và tỷ tỷ, tương lai nhất định sẽ tìm cho các con lang quân như ý, đồ cưới tất nhiên là nhiều nhất rồi. Mẫu thân lo liệu đâu vào đấy cả rồi, đã định hôn sự cho Nhã nha đầu với Đồ đại nhân, tương lai chuyện của con cũng dễ hơn.” nghe Ngọc Bảo Oánh nói, Lý thị không vui, vốn định phát tác, nhưng nghĩ lại nữ nhi mình đâu óc thiếu muối, đành nhẹ nhàng mà an ủi. Mấy tháng trước Lý thị đã tiếp quản quyền quản mọi việc trong nhà từ lão phu nhân, được không ít lợi lộc, hơn nữa nương gia giàu có, nên tiền riêng ngày càng dư dả. Lý thị đối với kẻ khác thì hà khắc, nhưng với hai nữ nhi bảo bối của mình thì yêu thương có thừa. Nhiều năm mong nhi tử nhưng không có, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào hai nữ nhi, nên tất nhiên là xem như trân bảo.

“Nương!”, nghe vậy, Ngọc Bảo Oánh vừa vui mừng vừa xấu hổ, mặt đỏ bừng, lúc này mới có sự nũng nịu của thiếu nữ.

Nhìn bộ dáng Ngọc Bảo Oánh như vậy, Lý thị nghĩ, hai nữ nhi đã đến tuổi gả chồng rồi. Đứa lớn, thông minh lanh lợi, từ nhỏ liền được Liễu quý phi coi trọng cho làm thư đồng của An Dương công chúa, tiền đồ vô hạn, tất nhiên không cần phải lo lắng, về phần nữ nhi này, lo liệu tốt cho nó, cũng sẽ không đến nỗi nào. Còn những thứ nữ kia, chỉ là hòn đá lót đường mà thôi, không cần để ý.

Vốn là Lý thị cũng không nghĩ để cho bọn người Liệt thị về phủ, năm xưa lúc đi Phàn Thành đón tướng công hồi kinh, biết được sự thật đã hận đến mức mong sao mẫu tử Liệt thị sớm chết đi cho rồi. Nhưng mà, công phu quyền rũ của tiểu thiếp Giang thị quá lợi hại, có quan hệ họ hàng xa với lão phu nhân, giờ trong phủ lại chỉ một tôn tử là Ngọc Như Long, tuy học hành không nên thân, nhưng cũng khéo nói chuyện, dụ được lão phu nhân nghiêng phía họ, muốn bà dùng tiền tài lo liệu cho đường công danh của nó.

Trịnh lão phu nhân lúc gả vào Ngọc gia có rất nhiều của hồi môn, lại nắm quyền trong nhà nhiều năm, của riêng tất nhiên là không ít, nghĩ đến lão phu nhân âm thầm ầu tử Giang thị nhiều đồ tốt, Lý thị càng thêm phần hận không dứt. Giang thị này dùng nhi tử dụ dỗ lão phu nhân không nói, còn nuôi thêm mấy tiểu yêu tinh, làm cho Ngọc Chính Hồng ngày ngày ở lại Tây viện. Giờ Lý thị coi Giang thị là cái gai trong mắt, so ra, Liệt Uyển Vân nhiều năm an phận thủ thường như vậy, sanh được đứa con nghe nói là cũng thông minh lanh lợi thì tốt hơn nhiều. Bên nhà mẹ đẻ cũng khuyên mình nên đón đứa nhỏ này về, nếu thật không sinh được nhi tử thì nhận đứa nhỏ này làm con thừa tự, địa vị xem như vững chắc. Nghĩ đến đây, Lý thị thấy kế này rất khả thi.

Cùng lúc đó, trong thư phòng ở Nam viện, một nam tử trung niên đọc phong thư trên tay, vui mừng nở nụ cười. Hồi kinh mấy năm, kiều thê mỹ thiếp vậy quanh, mình thậm chí đã quên mất còn có một nhi tử ở Phàn Thành. Giờ nghĩ lại, nữ nhân của mình không ít, nhưng nhi tử thì chỉ có hai đứa thôi, một đứa đang trên đường tới phủ. Mặc dù không phải con của chính thê, nhưng đối với Ngọc Chính Hồng không có nhiều nhi tử mà nói là quý vô cùng. Huống chi đứa trẻ này còn được học với phu tử vô cùng nổi tiếng Phương Chính!

Phương Chính chính là phu tử của đương kim thánh thượng, hai mươi năm trước đậu trạng nguyên, không tới 5 năm đã được làm nội các đại học, sau đó lại trở thành thái phó của thái tử, nay vẫn rất được hoàng đế Đại Chu tôn kính. Hoàng thượng thường tán dương lão có tài, là nhà thông thái có một không hai đương thời. Mấy năm gần đây Phương đại nhân định cư ở Phàn Thành. Không ngờ thứ tử nhà mình lại có phúc trở thành học trò của lão. Phương tiên sinh này cả đời chỉ thu bảy tám học trò mà thôi, những người đó giờ đều là trụ cột của triều đình Đại Chu. Được lão bồi dưỡng, tương lai tiền đồ vô hạn à!

Chỉ là Liệt thị cũng quá mức càn rỡ rồi, lại để cho nữ nhi làm buôn bán, sĩ nông công thương, thương nhân là thấp hèn nhất, vậy chẳng khác nào bôi nhọ thanh danh của lão. Sinh ra chỉ là một thứ nữ, dung mạo lại bị hủy, tính tình nếu giống như Lý thị thì tương lai cũng không có khả năng trở thành chính thê, nghĩ vậy, lão mới người giận.

Dưới sự an bài của Như Ca, Ngọc Chính Hồng chỉ biết Như Ca đang quản lý hai cửa tiệm tồi tàn của Liệt gia, chứ không biết nàng còn có những sản nghiệp khác, nếu để cho lão biết tài phú của thứ nữ mình đã sánh ngang với gia tộc giàu nhất ở Phàn Thành, thì không biết sẽ là phản ứng gì nữa.

5. Chương 5: Trên Đường Gặp Tuyết Lang

Cuối thu trời trong, không một bóng mây.

Thấy thái độ đáng ghét của bọn người Ngọc gia phách tới, để chủ tử mình giữ được tâm trạng vui vẻ, đám người Phong Trì tìm đủ mọi cách đi trước bỏ bọn người đó lại phía sau. Chọn đi những đường núi, xe ngựa bình thường rất khó đi, hoặc là những đường nhỏ chỉ có thương nhân mới biết.

Mọi người đều cho là đường do quan phủ tạo ra thì tốt, nhưng không biết là, trong lúc làm đường, rất nhiều phú hộ vì muốn bảo toàn đất đai nhà mình đã đục lót cho quan phủ không ít để đổi tuyến đường, làm cho đường vốn ngắn trở nên dài hơn rất nhiều, không những tiêu tốn tiền của triều đình, dân công, tư nhân lại được lợi không ít. Đường mà Phong Trì chọn đi đều là đường nhỏ, nhưng lại là đường đi ngắn nhất, một ngày đi bằng hai ngày đi đường do quan phủ làm. Chỉ có điều đây là đường nhỏ gập ghềnh, xe ngựa đi hơi khó, cho nên bọn người đó dần bị bỏ xa.

Xe ngựa đã được cải tạo lại, đi trên đường núi mà cứ như chạy trên đất bằng. Mọi người ngồi trên sàn xe lót gấm thêu hoa tinh xảo, nhìn ra hoa dại rực rỡ hai bên đường, cảm thấy rất vui vẻ. Ngọc Vân Kiệt còn nhỏ nên rất hưng phấn, đổi chỗ với Ngọc Trúc, để nàng vào trong xe ngựa còn mình thì ra đánh xe với Phong Trì, thảnh thơi vui vẻ cười rộ lên. Liệt thị mỉm cười nhìn nhi tử, thảnh thơi cùng Thanh Nhi hát dân ca Giang Nam.

Thấy mẫu thân và đệ đệ vui vẻ, Như Ca cũng vui lây, kiếp trước mình vì thân phận là thứ nữ, mà cảm thấy tương lai mờ mịt, cả ngày buồn bực không vui, lại vì dung mạo bị hủy, sau khi thành thân càng thêm lo lắng phu quân sẽ thay lòng đổi dạ, lúc nào cũng như chim sợ cành cong, sống lại mới biết mình đã bỏ lỡ rất nhiều thứ. Bỏ sa che mặt ra, nàng tựa vào thành xe ngựa một giấc.

Bỗng nhiên, một một thứ gì đó màu trắng từ trong rừng lao ra trước mũi xe. Phong Trì vội vàng giật mạnh dây cương cho ngựa dừng lại, bị dừng đột ngột xe ngựa lắc lư làm mọi người sợ hãi kêu lên. Như Ca giật mình tỉnh giấc, thấy Thanh Trúc đang cầm roi ngựa sững sờ nhìn thứ đó. Thì ra là một con thú hoang có bộ lông trắng như tuyết, nhìn hơi giống chó sói, miệng đang ngậm một vật gì đó, chắn trước đầu xe, phát ra tiếng rên nho nhỏ. Ngoài xe Phong quản gia ôm chặt tiểu Vân Kiệt bị dọa đến mức mặt trắng bệch, cố gắng giữ chặt dây cương, ngựa bị kích động nhúc nhích không ngừng.

Thấy vó ngựa sắp giẫm lên người thú nhỏ, Như Ca phóng một sợi tơ bạc ra cuốn lấy thú nhỏ kéo vào. Trúc Thanh và Phong quản gia trấn tĩnh lại, ngựa cũng không nhúc nhích nữa tiếp tục đi về phía trước.

Mọi người quay đầu lại nhìn thú hoang trong lòng Như Ca, không khỏi thán than: đẹp quá!

Con thú nhỏ có bộ lông thuần một màu trắng, vì bị đau mà đôi mắt màu xanh lam híp lại, dưới ánh mặt trời trông cứ như bảo thạch. Dù đang bị thương, nhưng vẫn mơ hồ lộ ra sự cao quý khó nói thành lời. Hồi lâu, mọi người bị một tiếng gào của thú nhỏ phục hồi tinh thần lại.

“Ca nhi, đây.... Rốt cuộc là con gì vậy?” Liệt thị vừa kiểm tra vết trầy da do va chạm trên người nhi tử Ngọc Vân Kiệt, vừa tò mò hỏi.

“Hình như là Tuyết Lang ả.”, mấy năm trước nàng tình cờ thấy được trong một quyển sách cũ, trong truyền thuyết là một loại linh thú rất có linh tính. Như Ca sống hai đời, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy!

Thấy Tuyết Lang hơi run run, hình như rất khổ sở, Như Ca vội bắt mạch qua sợi tơ cho thú nhỏ, kiểm tra vết thương trên thân thể Tuyết Lang.

Tuyết Lang hình như biết được Như Ca có thiện ý, không cắn người mà nằm yên, mềm mại như mèo nhỏ.

Chân trước của Tuyết Lang bị xe ngựa đụng, trầy một mảng da, đang nhỏ máu, hình như bị trật khớp. Thấy Tuyết Lang hơi giãy giụa, Như Ca sờ sờ trên đùi nó một chút, Tuyết Lang bị đau kêu ô ô, không dám động đậy nữa.

Mấy năm qua, Như Ca mặc dù có học qua y thuật, nhưng dùng chữa cho thú vật cũng không biết là được hay không. Nàng cẩn thận nắn lại khớp xương cho Tuyết Lang, nhận lấy phần chữa thương do Thanh Nhi đưa, rắc lên vết thương đang chảy máu, rồi dùng băng vải quấn lại. Thấy vết thương dần dần cầm máu, thở phào nhẹ nhõm. Hô, rốt cuộc cũng xong, liếc mắt thấy Tuyết Lang đang nhắm mắt lười biếng nằm yên trên đùi mình, Như Ca không khỏi có chút tức giận, mình khẩn trương như vậy lo cho nó, nó lại chẳng có chút phản ứng nào, thật sự là súc vật vô tri mà. Lại nghĩ, mình so sánh Tuyết Lang với dê bò gia súc thật là quá bất kính rồi.

Dường như cảm nhận được nàng bắt mẫn, Tuyết Lang mở mắt ra cọ cọ tay nàng như đứa bé, tỏ vẻ cảm kích. Nhìn động tác nịnh nọt của thú nhỏ, Như Ca đột nhiên cảm thấy thật vui vẻ. Cúi đầu xem thử thú nhỏ đang ngậm vật gì trong miệng, thì ra là linh chi Tuyết Sơn quý hiếm.

Linh chi Tuyết Sơn này là một dược liệu trong ‘Vạn linh đan’, nhìn hành động lúc này của thú nhỏ, là biết linh chi này đã có chủ rồi, nàng có chút tiếc nuối. Như Ca lấy ra một sợi tơ vàng từ trong hộp trang điểm quần lên hông của Tuyết Lang, đưa bàn tay đến trước miệng nó, ý bảo nhả vật trong miệng ra, Tuyết Lang chần chờ một lát, rồi nhả linh chi vào tay nàng, nàng đem linh chi cột chắc lên hông nó.

“Tỷ tỷ, đệ sở nó được không?” Ngọc Vân Kiệt dùng thanh âm non nớt nhẹ giọng hỏi, nhìn chăm chăm Tuyết Lang trên đùi Như Ca. Dù hỏi vậy, nhưng tay đã đưa ra trước, ngay khi sắp chạm vào bộ lông của Tuyết Lang thì bị ánh mắt lạnh lẽo của nó dọa cho sợ hãi phải rút tay về. Liệt thị thấy vậy vội vàng ôm nhi tử, để tránh dẫm thú nổi điên lên cắn người.

Nhìn bộ dáng uất ức của đệ đệ, Như Ca đau lòng hết sức. Cũng không quản Tuyết Lang có muốn hay không, đã đặt nó nằm lên nệm, kéo tay Vân Kiệt đặt lên lưng Tuyết Lang, cười nói, “Dĩ nhiên là được rồi.”

Kỳ quái là, lần này Tuyết Lang chỉ hơi cựa cựa thân một chút, không có phản ứng mãnh liệt như lúc này. Cũng may Vân Kiệt xem như hiểu chuyện, chỉ sờ sờ hai cái liền trở về ngồi bên cạnh Liệt thị, nhưng đôi mắt to long lanh vẫn như cũ nhìn chăm chăm Tuyết Lang không rời, khiến Tuyết Lang thỉnh thoảng nghe răng trợn mắt, Như Ca thấy vậy, gõ gõ đầu nó, nó liền yên tĩnh lại, nhắm mắt nằm yên bên cạnh nàng.

Mấy người Thanh Nhi, Liệt thị thấy vậy, cảm thán, thú nhỏ này rất có linh tính a.

Đến tối, xe ngựa dừng lại ở một khách điểm. Tuyết Lang dù gì cũng là dã thú, mang vào trong không tiện, Như Ca đành để nó lại trên xe, không muốn bên trong xe có mùi máu tanh, nằng bèn kêu tiểu nhị mua một cân thịt bò khô cho nó.

Đêm khuya yên tĩnh, một nhọc cả ngày, mọi người đều ngủ ngon lành. Duy chỉ có Như Ca trong mộng là những cảnh tầm tối, vô số người thóa mạ khi dễ, những chuyện sau khi gả vào hầu phủ, mẫu thân mất, đệ đệ chết thảm, lời nói vô tình của phu quân..... Ác mộng khiến nằng mê sảng, đau đớn khiến cả người nằng nóng lên cơ hồ muốn nhập ma. Không biết qua bao lâu, cửa sổ đập kịch liệt làm Như Ca thức tỉnh, nhìn ra ngoài cửa sổ, Như Ca lặng lẽ ngồi, thì ra.....dù cố đè nén thế nào, chuyện xưa vẫn như cũ khắc cốt铭 tâm.

6. Chương 6: Đuổi Kịp

Hôm sau, lúc Như Ca tỉnh lại đã gần trưa, rửa mặt xong, thấy mọi người đang ở lầu dưới chờ mình, cảm thấy có chút xấu hổ. Đêm qua gặp ác mộng tỉnh lại, bỗng nhiên nghe được tiếng tiêu từ đầu truyền đến, đáng ra đêm hôm khuya khoắc lại thổi tiêu là quấy rầy giấc ngủ của người khác, nhưng nằng nghe được lại cảm thấy rất buồn ngủ, nhờ ngủ ngon mà giờ tinh thần rất sáng khoái, người cũng nhẹ nhàng.

Dùng điểm tâm xong, mọi người lần lượt ra xe. Nhớ ra trên xe còn Tuyết Lang, Ngọc Vân Kiệt vui vẻ kéo Như Ca đi trước, vậy mà lúc lên xe, lại không thấy Tuyết Lang đâu cả. Nếu không phải trên xe còn cái mâm không, tất cả mọi người đã nghĩ hôm qua chỉ là mộng.

Liệt thị vốn lo lắng dã thú khó thuần phục, thấy nó đã bỏ đi liền thờ phào nhẹ nhõm, Ngọc Vân Kiệt mặc dù có chút thất vọng, nhưng rất nhanh đã bị những con chim tước từ trong rừng bay ra hấp dẫn. Như Ca nhìn về phía khu rừng, khe hé đôi môi đỏ mọng, nếu là người có công lực thâm hậu, nhất định có thể nghe được lời nói chứa tức giận của nằng “Đồ vô ơn!”.

Dưới một gốc cổ thụ, Tuyết Lang và hai nam tử một y phục đen, một y phục xanh đang đứng, nhìn đám người Như Ca lên xe đi mất, một lúc sau, nam tử áo đen thả tay nam tử áo xanh ra, xoay người mang theo Tuyết Lang đi. Tuyết Lang quay đầu lại nhìn nam tử áo xanh khịt khịt mũi tỏ vẻ kinh bỉ rồi biến mất cùng với chủ nhân của mình trong cánh rừng. Bỏ lại nam tử áo xanh tay cầm ngọc tiêu đứng đó, ảo não kêu oa oa.

Qua đoạn đường núi hiểm trở, phía trước đã là đường bằng. Trên đường lớn có vài chiếc xe ngựa chậm rãi đi. Càng về sau càng có nhiều xe ngựa, cuối cùng thì đông đến mức kẹt đường luôn.

Như Ca cũng không thèm để ý, thông thả lấy ra một bộ cờ bằng ngọc, đặt trên bàn gỗ tử đàn chơi với Liệt thị. Ngọc Vân Kiệt nhàm chán không có gì làm, được Như Ca dạy cách chơi cờ năm quân. Cờ năm quân đơn giản dễ hiểu, Thanh Nhi và Ngọc Trúc thay phiên đánh với Vân Kiệt, càng đánh càng hưng phấn.

Liệt thị nhìn nữ nhi, có chút giật mình. Mặc dù sống trong gia đình theo nghiệp buôn bán, nhưng lúc nhỏ gia cảnh giàu có, phụ thân mời tất cả các thầy giỏi ở Vạn Thành tới dạy, hơn nữa phụ thân cũng là người phong nhã, nên thuật đánh cờ của bà không dám nói là kỳ tài, cũng xem như rất tinh thông. Thế nên mặc dù cuối cùng là bà thắng, nhưng thuật đánh cờ của nữ nhi khiến bà kinh ngạc vô cùng, thế này mới phát hiện nữ nhi đã khác xưa rất nhiều.

Người ta thường nói qua chơi cờ có thể hiểu được một con người. Nhìn cách chơi cờ của Như Ca, Liệt thị thấy được tính tình nhu nhược lúc còn bé của nữ nhi hình như đã không còn nữa, giờ nằng đã kiên cường hơn rất nhiều.

Trời dần tối, đường cũng đã thông , xe ngựa lại tiếp tục đi.

Sau nửa canh giờ, đoàn xe đến được chỗ khách điểm thì dừng lại, chuẩn bị xuống xe, chợt nghe một trận huyền oán.

“Tránh ra, tránh ra, biết đây là xe ngựa của ai không mà còn cản đường? Muốn mất đầu à.”

Nghe vậy, Thanh Nhi và Ngọc Vân Kiệt đang vui vẻ chơi ván cờ cuối đều xụ mặt xuống, vì nhận ra đây là tiếng mụ Hoa ma ma đáng ghét.

Mấy người còn lại rất kinh ngạc, tuy là trên đường bị kẹt xe tốn thời gian một chút, thế nhưng xe ngựa đã bị nát vụn thì làm sao đám người Hoa ma ma lại đuổi kịp nhanh vậy. Vén rèm ra, thì thấy các xe ngựa khác nghe thấy tiếng hô của Hoa ma ma đang dần dần tránh ra, nhường ột chiếc xe ngựa sang trọng đi lên.

Hoa ma ma đang ngồi trong xe đó, vênh mặt sai khiến người khác, Thanh Nhi bĩu môi, tức giận nói với Như Ca “Tiểu thư, Hoa mập mạp đổi chiếc xe khác rồi. Bốn ngựa kéo, rèm xe thêu mẫu đơn thật lớn bằng tơ vàng, còn cấm cờ vàng nữa!”

Như Ca nhú mày, ở Đại Chu, chỉ người trong hoàng thất, hầu vương mới có xe ngựa như vậy.... Thanh Nhi đang muốn kéo rèm lại, làm như không thấy, thì đã bị Hoa ma ma phát hiện.

Nghe một tiếng rống to, “Xe ngựa phía trước đứng lại cho ta.”

Nghe vậy, đám người Phong Trì cau mày, xem ra tránh không khỏi rồi. Như Ca lại rất bình tĩnh, nếu bỏ đám người Hoa thị ở phía sau trở về Ngọc phủ một mình, sẽ bị rất nhiều đàm tiếu, chạm mặt ở đây lại hay hơn.

Lại nói, ngày đó Hoa ma ma thấy đoàn xe mẫu tử Liệt thị đã đi xa, lệnh hạ nhân Liệt phủ phải chuẩn bị xe ngựa mới, thế nhưng hạ nhân Liệt phủ ngày thường được hưởng nhiều ân huệ từ mẫu tử Liệt thị, thấy Hoa thị bất kính với chủ tử mình, nên không thêm làm, đóng cửa lại, mặc cho Hoa thị tức giận kêu gào thế nào cũng không quản. Hoa thị không còn cách nào khác đành dùng chiếc xe ngựa rách nát kia, lọc cọc mà đuổi theo.

Thường nói, nhà dột còn gặp mưa suốt đêm thật không sai, đang lọc cọc đi thì bỗng nhiên trời đất u ám, mưa như trút nước, cuối cùng con ngựa già chịu không nổi nằm ngay đơ luôn, bọn hạ nhân phải bán rẻ xe ngựa đi. Không muốn lết bộ đành thuê một chiếc xe bò, mà xe bò thì làm gì có mái che, một đường đi, nắng gắt chói chang, Hoa thị cứ như chảy cả mỡ ra, mệt muốn đứt hơi, thật may giữa đường gặp được xe của quý nhân xin cho đi nhờ, lúc này mới dễ thở hơn. Hoa ma ma theo Lý thị nhiều năm, đã bao giờ phải chịu khổ thế này đâu, thế nên hận mẫu tử Liệt thị vô cùng. Hôm nay thấy xe ngựa của Liệt thị, chẳng khác gì gặp lại kẻ thù, hận đỏ cả mắt.

7. Chương 7: Cổ Nhân

Như Ca xuống xe, Hoa ma ma hung hăng đi tới, quần áo vẫn gọn gàng, nhưng dù trét phấn cũng không giấu được vẻ tiêu tụy trên mặt, xem ra mấy ngày nay chịu đủ khổ sở rồi.

Hoa ma ma đang định phát giận, lại thấy Như Ca cúi chào, áy náy nói: “Thì ra là Hoa ma ma ở đây, ta và mẫu thân đi đằng trước, cứ tưởng là ma ma ở ngay đằng sau, không ngờ đi được một lúc, nhìn lại đã chẳng thấy bóng dáng ma ma đâu, sau lại bị lạc đường, nên vẫn không gặp được ma ma. May gặp được ma ma ở đây, bằng không chúng ta chẳng biết đi đâu nữa.”

“Nha đầu chết tiệt ngươi còn ngụy biện gì chứ, rõ ràng là cố ý bỏ ta lại mà.” Nghe Như Ca nói, Hoa thị nổi đóa la lớn. Mình và mấy người kia đuổi theo lâu vậy, nếu thật muốn chờ, đã gặp từ sớm rồi, đâu để tới bây giờ, không ngờ nha đầu này nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

Những người xung quanh thấy Như Ca nói năng lễ độ liên sinh hảo cảm, xem ra là một cô nương yếu đuối có học thức, đối lại, phụ nhân bộ mặt dữ tợn, thô tục, nhớ lại lúc này mụ kêu gào ra lệnh mọi người tránh ra, chắc chắn là cô nương này bị khi dễ rồi.

“Ta thấy vị tiểu thư này nói thật đấy, ngươi xem xe ngựa của nàng dính đầy bùn bẩn thế kia, đúng là từ trong rừng đi ra rồi, nếu không phải lạc đường sao lại như vậy.”

“Đúng đấy, lần trước tôi cũng bị nhầm đường, đi lạc vào rừng, mò mẫm mãi mới ra được đấy.”

.....

Mấy người can đảm tiến lên nói giúp Như Ca, hơn nữa có ý muốn tách Hoa thị và Như Ca ra.

Thấy vậy, Như Ca mím môi nén cười, cực kỳ xin lỗi nói, “Ca nhi và mẫu thân cực kỳ hối hận, sớm biết như vậy đã nhường Hoa ma ma ngồi chiếc xe ngựa ta tự thuê này rồi, để Hoa ma ma ngồi xe đại phu nhân đưa tới lại bị như vậy, thật áy náy cực kỳ, đầu ngựa xe ngựa thuê đại mà lại chạy được nhanh như vậy.” Nói xong còn làm như vô tình nhìn về con ngựa già ốm yếu kia.

Trước đó, mấy con ngựa Ngọc gia mang tới, trừ con ngựa già ốm yếu này, những con khác đã bị Thanh Trúc cho ăn ba đậu, tiêu chảy gần chết, nên không con nào chạy được nữa.

Mọi người thấy con ngựa già kia, bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Đại phu nhân nhà nào mà lại xấu xa như vậy, rõ ràng là cố ý khi dễ người mà!”

“Đúng đó, người nhìn con ngựa này xem, ôi chao.....”

“Vậy mà cũng kéo xe được sao.....”

“Hoa ma ma lại ngồi trên chiếc xe ngựa sang trọng thế này, người bên trong chẳng lẽ là đại phu nhân nhà đó sao?”

.....

Nghe mọi người bàn luận, Hoa thị giận đến mức mặt chuyển sang màu tím bầm, nhưng lại không nói gì được, vì Lý thị nói muốn ấu tử Liệt thị ném chút khổ sở, nên mụ mới làm vậy, cứ tưởng mấy người này hèn yếu, sẽ âm thầm chịu đựng, ai ngờ nha đầu này lại nói ra trước mặt nhiều người như vậy. Áo não nghĩ, xem ra nha đầu này không dễ bắt nạt rồi, nhất thời không biết làm sao, tiếp theo nghe được mấy người xung quanh bàn tán về quý nhân trên xe, thấy người trên xe muốn đi xuống, nhanh trí hô to, “Bọn dân đen các người ăn nói lung tung, còn không câm miệng, có biết quý nhân trên xe là ai không mà nói, cẩn thận đầu các người.”

Nghe Hoa thị thét, mọi người giương mắt nhìn về quý nhân trên xe, nhất thời ngậm miệng. Một phụ nhân mặc y phục màu tím thêu tơ vàng, đầu cài trâm phượng, và một vị thiếu nữ trên mặt che khăn lụa bước xuống xe.

“Chẳng phải là Tướng phu nhân sao!” mọi người ríu rít nhường đường. Hoa thị thấy mọi người không dám nói gì nữa, chạy nhanh đến chỗ hai người đó, mong kiếm chỗ dựa, khoa tay múa chân kể lể với thiếu nữ mặc váy hồng kia.

Thấy ánh mắt sắc bén của vị phụ nhân nọ, Như Ca hoảng hốt. Vị Tướng phu nhân này chính là mẹ chồng kiếp trước của nàng, còn thiếu nữ kia chính là em chồng, đại tiểu thư hầu phủ, Âu Dương Lâm. Nàng ta là con của chính thê, lại thân thiết với Ngọc Bảo Oánh nên kiếp trước rất hay tìm nàng gây chuyện, càng về sau càng kinh khủng. Mà Tướng thị lại làm lơ không quan tâm, xem nàng chỉ như con kiến hôi. Nhìn hai người đã gây nhiều đau khổ ỉnh ở kiếp trước, nội tâm Như Ca lại nổi sóng.

“Người chính là con rơi của Ngọc đại nhân?” Âu Dương Lâm bị Hoa ma ma nói khích, nhìn Như Ca, khinh thường nói: “Đúng là đồ không có giáo dưỡng, dám ghét bỏ xe đại phu nhân ban cho, tự mình thuê xe khác.”

“Tiểu thư dạy phải, Như Ca nhất định sẽ sửa chữa.” Nhìn thiếu nữ cao ngạo trước mặt, lại thấy ánh mắt lo lắng của Liệt thị, Như Ca chân thành trả lời.

Âu Dương Lâm ngạc nhiên vô cùng, vốn định dạy dỗ Như Ca một phen, giờ nàng nhanh chóng nhận sai như vậy, làm nàng ta không cách nào gây ầm ĩ được nữa.

Hoa thị đang muốn châm chọc tiếp, thì nghe thấy âm thanh cực kỳ uy nghiêm của Tướng thị, “Hoa ma ma. Xe ngựa kia không phải là Ngọc phu nhân chuẩn bị đúng không?” Thấy Hoa thị cúi đầu, Tướng thị sáng tỏ, giận dữ nói: “Ngọc phủ đối đãi con cháu thế nào hầu phủ chúng ta không xen vào. Nhưng tiểu cô nương này và đệ đệ của nàng dù là con riêng thì cũng là con cháu của Ngọc phủ, xem như là chủ tử của người, người đã không có nửa phần kính trọng, còn cố tình gây khó khăn. Chỉ bằng điểm này, nên kéo ra ngoài đánh 30 trượng.”

Nghe vậy, Hoa thị sợ tới mức té xuống đất, “Hầu.... Hầu phu nhân tha mạng!”

“Nương!”

“Còn không mang đi đánh!”

Âu Dương Lâm thấy vậy, vốn muốn nói giúp Hoa thị, nhưng bị uy nghiêm trong mắt Tưởng thị trấn áp, không dám nói gì nữa, nghe Hoa thị kêu thảm thiết, chỉ có thể cầm giận nhìn chằm chằm Như Ca.

“Tiểu cô nương, người không trách ta lo chuyện bao đồng chứ?”

Tưởng thị nhìn Như Ca, mặt mỉm cười trông rất thân thiện, nhưng nàng lại cảm thấy nụ cười này cực kỳ ư ám. Tưởng thị vốn rất hay bao che, từng chiều Âu Dương Lâm vô cùng, nếu không phải triều đình không có tiền lệ, Tưởng thị đã sớm buộc lão hầu gia lập Âu Dương Lâm làm người thừa kế rồi. Hiện giờ trừng trị Hoa ma ma xem chừng là vì không ưa Hoa ma ma kích động Âu Dương Lâm, với lại trước mặt mọi người muốn nhân cơ hội lấy được tiếng tốt mà thôi. Như Ca bèn tạ lễ, “Tạ phu nhân thương cảm!”

“Đúng là đứa bé hiểu chuyện.” thấy Như Ca như vậy, Tưởng thị hài lòng gật gù đầu, đi vào khách điểm đối diện.

“Ca nhi, hầu phu nhân.....” Liệt thị nói không ra lời.

“Mẫu thân, người quyền quý chính là như vậy đó.”, mới vừa ngồi cùng xe, nháy mắt đã kéo người ra đánh, thay đổi trong phút chốc.

8. Chương 8: Trở Về Phủ

Hôm sau, để về Ngọc phủ trước giờ lành là giờ Ty, trời còn chưa sáng, đoàn xe đã lên đường. Hoa ma ma đang nằm sấp trên xe bò, cái mông bị đánh đến nở hoa, máu thịt be bét, bọn hạ nhân Ngọc gia ở bên hầu hạ. Phong Trì và Thanh Nhi nhìn lướt qua thấy vậy, cảm thấy thật hả lòng hả dạ.

Như Ca trở lại kinh thành, nơi vừa xa lạ vừa quen thuộc với nàng. Quen thuộc vì đây là nơi nàng đã ở 6 năm, xa lạ, có lẽ vì 6 năm qua nàng chỉ là từ một cái lồng này chuyển qua một cái lồng khác mà thôi. 6 năm, dưới sự an bài của Lý thị và Âu Dương Thiệu, nàng l

Rốt cục xe ngựa dừng lại trước cửa chính Ngọc gia. Quản gia Lý Toàn, được Ngọc Chính Hồng an bài đứng ở cửa, thấy mẫu tử Liệt thị, liền chạy tới, kích động nói “Uyển phu nhân, tứ tiểu thư, tiểu thiếu gia, ba người tới rồi!”

Lý Toàn đi theo Ngọc Chính Hồng đã nhiều năm, lúc Ngọc Chính Hồng còn ở Phiên Thành là quản gia thân tín. Lần đó tình cờ gặp được Liệt Vân Uyển, trong đầu Ngọc Chính Hồng đều là hình ảnh Liệt tiểu thư dịu dàng xinh đẹp, tìm đủ mọi cách cưới cho được Liệt thị. Lý Toàn thấy nhà họ Liệt tranh chấp nội bộ, chỉ cảm thấy cô nương hiền lành như vậy gả cho lão gia mình ít nhất cũng được cái danh là phu nhân nhà quan, sẽ không bị người khi dễ nữa, tương lai lão gia hồi kinh tất nhiên là cơm áo không lo, vinh hoa phú quý không thiếu. Thế nên mới bày cho Ngọc Chính Hồng cái biện pháp cù bấp, rồi lại giúp gạt là chưa có thể thiếp, lão mới cưới được mỹ nhân về.

Lý Toàn này cũng coi như là người có tâm, từ lúc theo Ngọc Chính Hồng hồi kinh, thấy lão gia trái ôm phải ấp, chuyện cho Liệt thị một cái danh phận cũng quên mất, trong lòng bất an, cảm thấy một đời Liệt thị bị hủy trong tay mình rồi. Cho nên lúc các thê thiếp trong Ngọc phủ đấu đá kịch liệt, Lý Toàn luôn cố tình nhắc tới mẫu tử Liệt thị với Lý thị. Khiến cho Lý thị, kẻ luôn phản đối mẫu tử Liệt thị vào phủ, phải động lòng. Chỉ cần vào được Ngọc phủ, ít nhất mẫu tử ba người cũng có được cái danh phận.

“Lưu quản gia, Liệt thị có chút xúc động, đã 4 năm không gặp rồi.”

Lý Toàn thấy Liệt thị mắt hơi ướt, nhớ lại khi còn ở Phiên Thành, lúc thê tử của mình sinh, Liệt thị đã tự mình hầm canh bổ cho, càng thêm cảm thấy mình đúng là đồ khốn kiếp. Vội cho người xách hành lý, dẫn ba người vào trong.

“Xin đi theo nô tài, lão phu nhân đã chờ từ lâu rồi.”

Liệt thị mang theo Như Ca và Vân Kiệt đi vào, thấy tường nhà lát đá cẩm thạch, trong viện có hồ nhỏ, trên hành lang treo đầy lồng đèn bát giác vẽ mỹ nhân hoặc phong cảnh xinh đẹp. Cột trụ được làm từ gỗ trắc, gỗ lim khảm ngà voi, gia cụ đều là gỗ lê nguyên chất, chạm trổ hoa rất đẹp.

Lý Toàn vừa dẫn đường vừa quan sát mẫu tử ba người, không khỏi trầm cảm thán, Uyển phu nhân dạy con thật tốt, mặc dù nghe nói dung mạo tứ tiểu thư bị hỏng, nhưng khí độ thì đúng là hơn người. Thấy những thứ sang quý thế này mà chưa từng dùng chân, không giống những kẻ tầm thường khác luôn lộ ra vẻ thêm thường khi tới phủ nhà quan. Tu dưỡng thật tốt.

Lý Toàn nào biết, tỷ đệ Như Ca hôm nay đã không giống ba năm trước là con nít không biết gì, chưa từng thấy qua nhà cao cửa rộng. Đừng nói là trang trí thế này, những thứ trân quý hơn nữa như trong nhà quan nhất phẩm, thì những căn nhà ở Phần Thành của Như Ca cũng không thiếu.

Tới Tây viện, trên hành lang treo đầy lồng chim, có họa mi, bách linh, hoàng tước và rất nhiều giống chim quý từ nước khác tới, thật giống như trăm loại chim tề tựu, tiếng hót rất êm tai, Như Ca liếc mắt thấy một con chim tước trị giá cả mấy trăm lượng, nhàn nhạt liếc mắt sang chỗ khác, không cần nghĩ cũng biết đây là kiệt tác của ai. Nhớ tới nhi tử của Giang thị, Ngọc Như Long, giờ đã 14 tuổi, mà cả ngày chỉ biết chơi chim, đấu gà, đùa giỡn cô nương nhà lành. Kiếp trước, Ngọc Như Long đã gây rất nhiều chuyện hoang đường, nhìn lại Ngọc Vân Kiệt, Như Ca thấy thật may mắn đệ đệ của mình không phải là nó, nếu không thật đáng sợ.

Bên ngoài Ninh Phúc Đường, một tiểu nha hoàn mặc váy xanh nhạt thấy đám người Như Ca tới vội khom người hành lễ. Tất cả, giống hệt kiếp trước.

Kiếp trước, lúc này nàng đi sau Lưu quản gia, sợ sệt nắm chặt tay Liệt thị, chân tay luống cuống, thế nên bọn hạ nhân mới truyền ra ngoài, tứ tiểu thư Ngọc phủ chỉ là một nha đầu quê mùa, rất dễ bắt nạt. Giờ nghĩ lại quả là mất mặt vô cùng. Như Ca khẽ mỉm cười, không dừng lại nhìn bọn nha hoàn hành lễ, mà đi thẳng theo Lý Toàn. Có tấm gương là Như Ca, Vân Kiệt tự nhiên cũng không thua kém. Một đường đi như vậy, khiến không ít người trong phủ biết, thiếu gia và tiểu thư mới tới là có “Giáo đường”.

“Đó là tứ tiểu thư sao? Không phải nói là một đứa bé nhà buôn sao? Thật không giống, nhìn chẳng khác gì con chính thê cả.”

“Tứ tiểu thư mặc dù mang sa mặt, không thấy rõ dung mạo, nhưng làm người ta có cảm giác hết sức cao quý.”

“Còn tiểu thiếu gia, thật sự là hơn người.” Nói tới đây, tiểu nha hoàn canh cửa không khỏi nhớ tới Ngọc Như Long, cả ngày chơi bời, không chuyện xấu gì là không dám làm, hôm trước còn dám trộm ngọc như ý của lão thái thái đi cầm để vào thanh lâu chơi. Trở về còn đổ tội ột gã sai vặt trộm, kết quả gã sai vặt bị đánh chết rồi. Bọn hạ nhân biết được đều sợ hãi không yên, không biết ngày nào thì tai họa đột nhiên giáng xuống đầu mình....

Nghĩ đến đây, tâm tư bọn nha hoàn bắt đầu lung lay. Chỉ hi vọng lão thái thái thấy vị tiểu thiếu gia này thì sẽ lập tức đuổi bọn Ngọc Như Long và Giang thị, cả ngày chỉ biết vu cáo hãm hại người, ra khỏi Tây viện cho rồi.

Lý Toàn nghe bọn nha hoàn nghị luận cũng không cản, trong phủ này, bọn hạ nhân cũng thấy người tốt, thì mới đối tốt với người. Lý Toàn chỉ mong mẫu tử Liệt thị có thể sống an ổn ở đây, nếu không lão chính là tội nhân!

Nhất cử nhất động của Lý Toàn Như Ca đều thấy, kiếp trước, cũng chỉ có người này là quan tâm giúp đỡ bọn họ, phần ân tình này Như Ca vẫn ghi tạc trong lòng.

Vào nội thất, Trịnh lão phu nhân, mặc y phục xanh ngọc thêu ngũ phúc, và Ngọc Chính Hồng đang ngồi ở ghế trên giữa nhà, theo thân phận, tiếp theo là trưởng tôn Lưu thị, rồi đến Lý thị, Triệu thị, Hoàng thị, ngồi ở hai bên.

“Thiếp thân Liệt thị ra mắt lão phu nhân, lão gia và các vị tỷ tỷ” Liệt thị quỳ xuống hành lễ.

Như Ca cũng kéo Ngọc Vân Kiệt quỳ xuống hành lễ, “Như Ca ra mắt tổ mẫu, phụ thân, phu nhân, các thím.”

“Vân Kiệt ra mắt tổ mẫu, phụ thân, phu nhân, các thím.”

9. Chương 9: Là Thê Hay Thiếp?

Mẫu tử Liệt thị quỳ một lúc lâu, cũng không thấy lão phu nhân nói gì. Thấy vậy, Ngọc Chính Hồng lúng túng ho khan một tiếng.

“Đứng lên đi!”, hồi lâu sau, Trịnh lão phu nhân mới nói.

“Tạ lão phu nhân”

Một vị phụ nhân xinh đẹp đầu cài trâm phượng nhìn Ngọc Vân Kiệt cười cười, đi tới dìu Vân Kiệt lên, đánh giá một phen, cười nói: “Lão phu nhân, người xem, thật đáng yêu!”. Nói xong, nhìn Lý thị, “Chúc mừng nhị tẩu, lại thêm một tiểu thiếu gia đáng yêu như vậy.”

Lý thị thấy Ngọc Vân Kiệt rất vừa lòng nói: “Thật là đứa bé ngoan. Mau tới đây, để mẫu thân nhìn một chút.”

Liệt thị vốn đang cực kỳ thấp thỏm, nghe vậy, càng hoảng sợ, Lý thị như vậy, rõ ràng là muốn Vân Kiệt thành con thừa tự của mình rồi. Mặt Liệt thị trở nên trắng bệch, cơ hồ là xụi lơ vào người Như Ca.

Lý Toàn thấy vậy, nhưng cũng không giúp gì được. Lý thị ầu tở ba người trở lại, không phải là vì vậy sao? Uyển phu nhân còn trẻ còn có thể sinh tiếp, cho dù để Vân Kiệt làm con thừa tự của Lý thị thì tình cảm mẫu tử vẫn vậy mà.

“Đúng vậy, mau tới bên mẫu thân người đi.”

“Lão gia...” Liệt thị kêu lên thất thanh, trong mắt tràn đầy khẩn cầu.

Nhưng Ngọc Chính Hồng không thêm để ý tới, lão đã tính toán hết rồi. Đứa nhỏ này thông minh lanh lợi, làm con thừa tự để Lý thị giáo dưỡng, tương lai sẽ là trưởng tử, có phụ tử tốt như vậy, lại có nương gia Lý thị làm hậu thuẫn, sẽ dễ dàng công thành danh toại. Lý thị có phụ thân là tể tướng đại nhân, tuy đã cáo lão, nhưng trong triều vẫn có chút uy tín, hơn nữa đại ca là phủ viện tướng quân, tính như vậy là hợp lý nhất.

“Mẫu thân, tỷ tỷ!” Ngọc Vân Kiệt đã 10 tuổi, không phải là đứa nhỏ ngốc, thấy sắc mặt Liệt thị không tốt, đẩy tay Hoàng thị ra. Xoay người trở lại bên cạnh Liệt thị và Như Ca, trên mặt có mấy phần cố chấp, những kẻ này đều là người xấu, muốn tách mình và mẫu thân ra.

Như Ca nhìn cảnh tượng trước mắt, nghĩ nếu là kiếp trước, vì để mình và mẫu thân được sống những ngày yên ổn, để Ngọc Vân Kiệt có được cái danh trưởng tử, đã giao đệ đệ cho Lý thị, nhưng sau đó thì sao, ngay khi Lý thị lại mang thai thì người đầu tiên mục đối phó chính là Vân Kiệt, làm cho Vân Kiệt thân bại danh liệt rồi đuổi ra khỏi Ngọc gia, từ đó lưu lạc một mình bên ngoài, chịu nhiều đau khổ. Giờ, mình sao có thể giao đệ đệ vào tay những người này.

“Mẫu thân, nữ nhi nhất định không để đệ đệ rời khỏi chúng ta đâu.”

Đỡ Liệt thị dậy, Như Ca dắt Vân Kiệt tới quỳ trước mặt Ngọc Chính Hồng. Xuyên qua sa che mặt nhìn người phụ thân xa lạ trước mắt, kiên định nói, “Phụ thân, con và Vân Kiệt chỉ có một mẫu thân, người chính là Liệt Vân Uyển, không có người thứ hai, xin phụ nhân thành toàn.”

Giang thị, một thân váy xanh lá, diện mạo diễm lệ, đầu đầy châu ngọc trang sức, thấy Lý thị sầm mặt xuống, cười to nói, “Xem ra cái danh trưởng tử cũng không phải ai cũng thích, người ta mẫu tử tình thâm, tỷ tỷ cần gì phải ép buộc người!”

“Đứa nhỏ này, người phải suy nghĩ cho kỹ, đệ đệ người nếu làm con thừa tự của đại phu nhân, sau này chính là trưởng tử, khác xa thứ tử đó! Người là tỷ tỷ phải thay đệ đệ tính toán cho tốt.” Lưu thị khuyên nhủ.

“Phụ thân, Kiệt nhi tình nguyện làm con thứ.” thấy Liệt thị trầm mặc, tỷ tỷ nắm chặt tay mình, trên gương mặt non nớt của Ngọc Vân Kiệt tràn đầy kiên quyết.

“Thật có chí khí, người có biết...” Ngọc Chính Hồng vốn định nói gì đó, lại bị Trịnh lão phu nhân cắt đứt.

“Được rồi, con nít không hiểu chuyện, các người nghe làm gì”, lão phu nhân nhìn Liệt thị, cứng rắn nói, “Trưởng bối nói, người phải nghe, là thiếp phải nghe lệnh của chủ mẫu, nghe nói người đọc không ít thi thư, tam tòng tứ đức chắc là hiểu! Phu quân ra lệnh, lúc nào cũng phải nghe”

Liệt thị nghe vậy, lại thấy mấy người chung quanh không ngừng khuyên nhủ, chỉ có thể bất lực nhìn nữ nhi.

“Tổ mẫu, mẫu thân con không phải là thiếp!” Như Ca lấy ra một tấm giấy đỏ từ trong tay áo, mở ra cho đám người đó xem, trên đó viết ‘Đại Chu, mừng 9 tháng 6 năm 361, Ngọc Chính Hồng, tự Hiếu Lễ (nguyên quán Kinh thành, sinh vào giờ Thìn, ngày 11 tháng 7 năm 331) cưới Liệt Vân Uyển (nguyên quán Vân Thành, sinh vào giờ Hợi mồng 8 tháng 3 năm 342) làm thê’.

Mấy người thấy vậy, nhất thời thất kinh, đây chính là hôn thư của Ngọc Chính Hồng và Liệt thị, trên đó còn có đại ấn của phủ nha. Hai chữ ‘làm thê’ cơ hồ khiến Trịnh lão phu nhân ngã ngửa, còn Lý thị thì tức muốn nổ mắt. “Ngọc Chính Hồng, người được lắm!”

“Hôn thư này...” lúc biết mình đã có chính thê, rõ ràng thấy Liệt thị đốt rồi mà.

“Ngày đó chỉ đốt cái bao của hôn thư thôi”, Liệt thị nhìn mảnh giấy trong tay Như Ca, trong mắt xét qua tia kinh ngạc, thấy vẻ mặt không thể tin của Ngọc Chính Hồng, bi thương nói không ra lời, “Lúc biết lão gia đã có gia thất, thiếp gần như tuyệt vọng, vậy mà lão gia nói vì quá yêu thiếp mới lừa gạt thiếp, nghĩ đến hai đứa nhỏ, thiếp mới tiếp tục chịu đựng tới giờ, không ngờ nay cả đứa nhỏ lão gia cũng muốn cướp”.

Nhìn nữ nhân đang đau lòng muốn chết trước mặt, Ngọc Chính Hồng cũng có chút áy náy, “Vân Uyển...”

“Lão gia, xem như thiếp cầu xin người, để hai đứa nhỏ lại bên thiếp, cho dù ở ngoài lay lắt một đời, thiếp cũng không oán giận nữa đâu.”

“Không được, Ngọc Chính Hồng, ông đã đồng ý để đứa nhỏ Vân Kiệt này làm con thừa tự của tôi”. Lý thị đang trong cơn giận dữ nào chịu đồng ý.

“Phụ thân, mẫu thân gả cho ngài với danh nghĩa là thê, giờ lại không phải, vốn đã không hợp tình, chẳng lẽ ngay cả chỗ dựa duy nhất là nhi tử mà phụ thân cũng muốn cướp đi.”

“Việc này...”

“Câm miệng hết cho ta”, Trịnh thị bốp trán, chỉ tay vào Ngọc Chính Hồng, quát to, “Người quỳ xuống!”

Thấy lão phu nhân nổi giận, mấy người yên tĩnh lại, thân là nhi tử Ngọc Chính Hồng cũng không dám cãi lời lão phu nhân, đành quỳ xuống, trong lòng rất ảo não, biết vậy đã không viết cái hôn thư này.

“Thật hoang đường, chuyện thú thê há là trò đùa”, Trịnh thị nhìn Liệt thị, danh giọng nói, “Hôn thư này, không có giá trị, con ta thân là đại thần trong triều, đã có thê thất, nếu không có hoàng thượng ban chỉ hoặc là hưu thê, làm sao có thể thú thê thêm nữa. Người an phận làm trắc phu nhân đi!”

Nghe vậy, Như Ca cười nhạt, tất cả đều giống như dự đoán. Ở Đại Chu, trừ khi là con riêng của tình nhân, còn nếu là đứa bé do tiểu thiếp sinh thì cũng có thể để mẫu thân nuôi dưỡng, hiện tại, an bài như thế là quá tốt rồi.

“Tạ lão phu nhân ban ơn!” vốn cho là không giữ được nhi tử, giờ nghe vậy Liệt thị vui mừng mà khóc.

“Nương, con không đồng ý”, Lý thị phản đối.

“Chẳng lẽ người muốn lão gia nhà người vì chuyện tái thú thê mà ngồi đại lao sao?” lão phu nhân trừng Lý thị, “Hay là người muốn bị đuổi về nhà!”

Nghe lão phu nhân nói vậy, Lý thị nhanh chóng im lặng, trong nhà dù mình là con của chính thê, nhưng cũng không được cưng chiều gì, nếu làm âm lên không biết phải chịu bao nhiêu ghét bỏ, mà đại ca lại đang ở xa, căn bản không rảnh bận tâm.... Nghĩ vậy, Lý thị chỉ có thể chịu đựng, nhìn hôn thư trong tay Như Ca hai mắt cơ hồ muốn phun ra lửa.

Thấy Lý thị cuối cùng cũng chịu, Trịnh lão phu nhân hài lòng gật đầu. “Các người đứng lên hết đi! Đắt lạnh, đừng để sinh bệnh” nói đến đây, lão phu nhân nhìn Lưu thị nói, “Đi kêu bọn nhỏ tới đây gặp mặt một chút, chớ để người một nhà mà không biết mặt nhau.”

“Dạ” Lưu thị đi gọi người tới.

10. Chương 10: Tỷ Muội

Không lâu sau, Lưu thị đã dẫn mọi người tới, giới thiệu với mẫu tử Liệt thị, trong Tây viện nhất thời náo nhiệt hẳn lên. Nha hoàn, ma ma trong phủ cũng biết trong Ngọc phủ có thêm một vị Uyển phu nhân, và một tiểu thư, một tiểu thiếu gia.

“Tổ mẫu, tứ muội từ khi vào phủ vẫn mang sa che mặt, Oánh nhi nghe nói nàng bị thương ở mặt, chẳng lẽ là bị hủy dung thật, diện mạo xấu xí như quỷ dữ?” một giọng nói chanh chua vang lên, tựa như nhắc nhở, để mấy vị phụ nhân đều tập trung nhìn về thiếu nữ đang mang sa che mặt.

Ngọc Bảo Oánh mới từ ngoài về, thấy mẫu thân mình đang giận đến sắp ngất mà không ai thèm để ý tới, còn mẫu tử Liệt thị lại được mọi người vây quanh như sao sáng vây quanh mặt trăng, rất bất mãn, nên mới tìm cách bới móc.

Trong khoảnh khắc, Tây viện vốn náo nhiệt trở nên yên tĩnh lại. Lão phu nhân nhíu mày, chuyện này nói riêng thì không sao, chứ trước mặt mọi người mà nói ra thì không hay chút nào.

Ngọc Chính Hồng biết là Ngọc Bảo Oánh đang lấy lại thể diện ấu thân. 4 năm trước Lý Toàn báo lại, Như Ca bị té xuống núi ở Phần Thành, trên trán đầy vết thương, lại bị rắn độc cắn, cơ hồ là phải mất mạng. Mọi người ở Ngọc phủ ai cũng biết chuyện này, qua nhiều năm như vậy, không biết những vết thương kia như thế nào rồi.

“Muội muội, đừng nói lung tung.” Đại tiểu thư Ngọc Giai Nhân, vẫn được mọi người khen ngợi là đoan trang hiền thực, hiểu chuyện hôm nay không phải vào cung hầu hạ công chúa, kéo tay áo muội muội mình nói.

“Muội đâu có nói lung tung, nếu không phải, tứ muội phải che mặt làm gì.” Ngọc Bảo Oánh bĩu môi, giả bộ ngây thơ.

“Tứ muội đừng để bụng, nhị muội không có ý gì đâu.” Ngọc Giai Nhân áy náy nói.

“Tỷ tỷ đừng lo, muội mang sa che mặt là bởi vì đang bị bệnh, đại phu dặn dò phải mang để tránh gió thổi, nếu các tỷ tỷ không quen, muội sẽ lấy xuống”, nói xong, Như Ca tháo sa che mặt xuống.

Nhất thời mọi người cảm thấy trước mắt tỏa sáng, cả phòng rực rỡ hẳn lên.

Thiếu nữ có mái tóc dài đen mượt, chỉ dùng một cây trâm ngọc đơn giản vấn lên, đôi mắt sáng long lanh, làm người ta không thể nào dời mắt được. Dưới ánh nắng nhu hòa, nàng khẽ mỉm cười, mắt ngọc mảy mai, như trăm hoa nở rộ ngày xuân, như trắng sáng đêm rằm, trên trán của nàng có một ấn ký hình hoa anh đào, trông nàng cứ như tiên nữ hạ phàm.

Mọi người đều trầm nghĩ, thế này mà gọi là hủy dung, dung mạo như quỷ dữ, thì những cô nương khác chẳng phải đều là dạ xoa hết à.

“Thế này....” Trịnh lão phu nhân khó hiểu nói.

“Lúc đó Ca nhi bị thương rất nặng, đại phu nào cũng nói đừng nói là hủy dung, chỉ sợ ngay cả tính mệnh cũng khó giữ được, thiếp thân thật sự không biết làm sao, chỉ có thể đem Ca nhi đến chùa cầu thần khẩn phật. Không ngờ trong chùa gặp được cao nhân, chạy chữa hơn năm trời, Ca nhi mới khỏe lại.” Lời này mặc dù nửa thật nửa giả, nhưng nhớ tới bộ dạng máu thịt be bét ngày đó của nữ nhi, đến nay Liệt thị vẫn thấy rùng mình.

“Người thật tốt số!” Ngọc Bảo Oánh thấy Như Ca dung mạo tuyệt mỹ, lăm lăm trong miệng.

“Tứ muội xinh đẹp như vậy, đúng là như tiên nữ hạ phàm” Ngọc Giai Nhân cắt ngang lời khiêu khích của muội muội mình, cười nói, “Đều là tỷ muội, ngày sau chúng ta phải quan tâm nhau mới phải.”

“Tỷ tỷ nói phải à.” Nhìn đại tiểu thư Ngọc gia tươi cười dịu dàng vô cùng, Như Ca cảm thấy người này quả là cao thủ trong cao thủ. Kiếp trước nàng ngu ngơ, thấy nàng ta đối xử với mình dịu dàng, liền sùng bái nàng ta như một vị phật sống. Sau này được gả vào hầu phủ vẫn tôn kính nàng ta vô cùng, có cái gì

tốt cũng chia sẻ. Nhưng kiếp này, vào cái phút trước khi ngắt đi bốn năm trước nàng đã thấy rất rõ ràng, người đẩy mình xuống núi chính là vị đại tỷ trông rất hiền hòa dễ gần này đây. Nếu không phải trọng sinh, sợ rằng đến chết nàng cũng không tin kẻ chủ mưu hại mình cả đời không ngóc đầu lên được chính là nàng ta đi!

“Muội muội thật là có phúc”. Giang thị ở bên xem trò vui, thấy Lý thị đang ngây người, cười nói. Thế này thì, vị tứ tiểu thư này cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, Lý thị chẳng những kế hoạch nhận con thừa tự bị thất bại, mà còn tìm về cho nữ nhi của mình một chướng ngại vật cực to, thật là chết cười.

Lúc này, Lý thị cảm thấy giận và hận vô cùng, vốn nghe nói thứ nữ này vào 4 năm trước bị rắn độc cắn, đại phu trong phủ tới khám trở về báo không có thuốc chữa, dù bảo vệ được tính mạng thì dung mạo cũng bị hủy. Thế nên mình mới cho lão gia để mẫu tử bọn họ về, xấu xí như vậy chỉ có thể bị khi dễ mà thôi làm sao ngóc đầu lên được. Không ngờ, thứ nữ này lại xinh đẹp như vậy, át cả hai nữ nhi của mình. Mụ Hoa ma ma làm việc thế nào mà loại chuyện này cũng không báo inh biết chứ.

Ngược lại, Trịnh lão phu nhân và Ngọc Chính Hồng thì đang rất vui mừng, dù sao một thứ nữ mỹ lệ hơn người tốt hơn một nữ nhi bị hủy dung rất nhiều. Với dung mạo thế này, cũng dễ dàng được làm thiếp cho các vương công quý tộc hơn.

Cuối cùng, Như Ca cũng giữ được đệ đệ bên mình và mẫu thân.

Ra khỏi Tây viện, Ngọc Chính Hồng đột nhiên xúc động dâng trào, phân phó quản gia Lý Toàn dẫn mẫu tử ba người đến chỗ ở.

Quả nhiên, giống như kiếp trước, là một nơi cực kỳ vắng vẻ sâu trong rừng trúc.

Đến “Nhàn Nguyệt Các”, Ngọc Chính Hồng nhất thời xấu hổ vô cùng, vốn nghĩ là Lý thị an bài một nơi hơi vắng vẻ chút thôi, ai ngờ lại là thế này.

Ngoài viện cỏ dại mọc đầy, trong viện mặc dù nhiều phòng, nhưng chỗ nào cũng đầy mạng nhện, trừ mấy cái giường thì không còn vật gì khác, bụi đóng thành lớp dày, vừa nhìn đã biết là một cái viện bỏ phế, không ai dọn dẹp.

Thấy vẻ mặt thất vọng của nhi tử và vẻ mặt hồ hững của Liệt thị, Ngọc Chính Hồng cảm thấy mất hết thể diện, giận đùng đùng phẩy tay áo bỏ đi. Chỉ phân phó Lý Toàn đi Tây viện điều mấy gã sai vặt và nha hoàn tới dọn dẹp.

Nhìn Ngọc Chính Hồng đi xa, nhớ tới hôn thư đã bị Trịnh lão phu nhân thiêu hủy, Như Ca nhìn Liệt thị khẽ cười nói: thật là không uống công.

Liệt thị nghe vậy, trong lòng chua xót, mình lớn thế này, lại phải nhờ nữ nhi tính toán giùm, thật là quá vô dụng.

Thật ra thì hôn thư thật đích xác đã bị thiêu hủy rồi, hôn thư hôm nay là Như Ca mô phỏng theo nét chữ của Ngọc Chính Hồng mà viết lại, tốn chút ngân lượng để có được ấn ký của phủ nha, vậy là xong, nhưng người Ngọc gia không ai nhìn ra được.

Nhờ Lý Toàn đưa tới mấy gã sai vặt và nha hoàn nhanh nhẹn, tiểu viện rực rỡ hẳn lên. Mà bên kia, Ngọc Chính Hồng về viện của Lý thị, thấy sự xa hoa ở đây lại so với tiểu viện rách nát kia, tức giận mắng Lý thị một hơi ngay trước mặt nha hoàn và ma ma, làm Lý thị giận tới mức trợn mắt.

11. Chương 11: Lên Kế Hoạch

Chớp mắt hai tháng đã qua, Nhàn Nguyệt Các rất yên tĩnh.

Vì chuyện thiếu chút nữa mất đi Vân Kiệt, Liệt thị dần dần không còn sùng bái tượng phu Ngọc Chính Hồng như trước, thêm vài phần xa cách ít đi vài phần thân thiết. Đối với sự lạnh nhạt của Liệt thị, Ngọc Chính Hồng chỉ cho là vì chuyện của Vân Kiệt, ngẫu nhiên ngồi chốc lát, đã bị tiểu nha hoàn của Giang thị mời đi.

Sự xuất hiện của mẫu tử Liệt thị, làm Giang thị rất sợ hãi mình và nhi tử Ngọc Như Long bị đoạt mất sủng ái. Thế nên bắt bọn nha hoàn nghĩ hết biện pháp giữ Ngọc Chính Hồng ở lại viện của mình. Để Ngọc Như Long biểu hiện nhiều hơn trước mặt tổ mẫu và phụ thân. Với việc Liệt thị còn giữ lại hôn thư, Giang thị gièm pha là nhìn bên ngoài thì tưởng thâm tình, nhưng thực chất là lấy hôn thư để uy hiếp. Dần dần, chút áy náy vừa mới dâng lên của Ngọc Chính Hồng cũng biết mất không thấy tăm hơi.

Trịnh lão phu nhân chưa từng quên việc đã hứa với Giang thị, chỉ là nếu nâng đỡ Giang thị lên, thì phải chen ép Lý thị, mà Lý thị dù sao cũng còn có một vị đại ca là tướng quân, thế nên ít nhiều vẫn còn cố kỵ, đành cho Giang thị đợi thêm ít lâu nữa.

Mà Lý thị bởi vì chuyện ngày đó giận muốn điên, thêm Hoa ma ma, bị đánh 30 gậy, ở một bên khích bác. Hận sao không tống được mẫu tử Liệt thị về Phàn Thành lại. Tiền tiêu mỗi tháng đều lấy lý do là kinh phí trong phủ eo hẹp, kéo mãi không phát. Dưới sự răn dạy của mấy ma ma tâm phúc bên người Lý thị, giờ nha hoàn ma ma trong các viện đều xem Nhân Nguyệt Các là ‘cấm địa’.

Các viện khác thấy vậy, đều chờ xem kịch vui. Chỉ là qua hai tháng, vốn nên túng quẫn thì Liệt thị sắc mặt vẫn hồng hào, đều đặn mang nhi tử và nữ nhi đến Ninh Phúc Đường thỉnh an lão phu nhân. Thỉnh thoảng có chút quà gọi là hiếu kính lão phu nhân, làm lão phu nhân cũng coi trọng thêm mấy phần.

Trong Ninh Phúc Đường ở Tây viện, Thắt ma ma, đi theo lão phu nhân đã lâu, dâng một cái áo ấm, thêm một trăm chữ ‘thọ’, viên lông cáo lên cho Trịnh lão phu nhân, trong mắt tràn đầy thần phục.

“Lão phu nhân, trác phu nhân và tứ tiểu thư thật là có lòng! Mấy ngày trước, nô tỳ vô tình nói trời đang lạnh dần, hôm nay liền tặng cái áo này. Đây chính là sản phẩm của Cẩm Tú Phường đấy ạ, rất xa xỉ.” Hôm nay, lúc nhận cái áo, tứ tiểu thư đã thưởng cho 100 lượng, đây chính là nửa năm tiền lương của mình rồi. Ra tay rộng rãi như vậy, bất quá cũng là mong mình nói mấy lời hay với lão phu nhân mà thôi, thân là tâm phúc bên cạnh lão phu nhân chút chuyện nhỏ này vẫn làm được.

Trịnh thị nghe vậy, vuốt ve cái áo lông cáo trước mắt, trông bộ cũng vui vẻ.

“Cũng là đùa hiếu chuyện”, các viện trong phủ này tuy nói cũng có chút hiếu kính, nhưng đều vào thời điểm cuối năm. Còn bình thường lúc đến thỉnh an mình, đứa nào không khóc lóc kể lể là túng quẫn. Trịnh thị đều nhớ kỹ!

Lúc trước nghe nói, tiền tiêu hằng tháng Lý thị không cho Nhân Nguyệt Các, thế nhưng có tiền mua cái này, Trịnh thị thấy tỷ đệ Như Ca xem ra cũng không tầm thường, tương lai không chừng có tiền đồ, liền kêu Thắt ma ma lấy 100 lượng đưa qua. Nhưng qua hôm sau, lúc mẫu tử hai người tới thỉnh an, đã trả lại, còn tặng thêm một vòng tay phỉ thúy. Nói là Như Ca bán cửa tiệm ở Phàn Thành đi, sau khi mua hai cái tiệm khác ở kinh thành, thì còn dư lại chút đỉnh nên hiếu kính với tổ mẫu. Ý này hiển nhiên là muốn lão phu nhân chấp thuận cho Như Ca kinh doanh cửa tiệm rồi.

Liệt thị vốn xuất thân từ gia đình theo nghiệp buôn, nữ nhi Như Ca là thứ nữ, tương lai tìm cho Như Ca một nhà chồng tốt như hai nữ nhi của Lý thị là không thể nào. Lại nói, ngày sau gả đi làm thiếp, bản lãnh quản lý cửa tiệm cũng cần phải có. Huống chi còn có Vân Kiệt, đứa nhỏ này nhìn cũng thông minh lanh lợi, nhưng không chịu làm con thừa tự của Lý thị thì tiền đồ cũng khó, chỉ còn trông mong vào Như Long thôi. Nghĩ vậy, với chuyện Như Ca mở cửa tiệm, Trịnh thị cũng không ý kiến gì nữa, coi như mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Nhân Nguyệt Các, trăng sáng, in bóng cây lên màn cửa sổ, theo gió lay chập chờn.

Hai tháng này, trừ mỗi ngày phải đi Tây viện thỉnh an lão phu nhân, thì mẫu tử Liệt thị rất thanh nhàn tự tại. Mấy ngày trước, Thắt ma ma tới nói ý tứ của lão phu nhân, chỉ cần không trực tiếp ra mặt, thì chuyện kinh doanh không có vấn đề gì. Như Ca nghe vậy, liền thở phào nhẹ nhõm, phụ thân Ngọc Chính Hồng nhiều lần nhắc nhở mẫu thân phải đóng cửa tiệm. Mặc dù ngầm làm cũng không phải không được, nhưng ra ra vào vào nói chung cũng hơi bất tiện. Có sự đồng ý của lão phu nhân, tin rằng hiếu tử Ngọc Chính Hồng cũng sẽ không xen vào nữa.

Như Ca cầm sách thuốc tìm được từ nước khác tới, đọc hết sức mê mẩn. Ngày trước lúc bệnh tật quẩn thân, Như Ca rất thích đọc sách thuốc. Không biết có phải vì khoảng thời gian còn là linh hồn phiêu lãng đến cái thế giới xa lạ kia học được hay không, mà sau này trong đầu nàng có vô số lý luận về mạch chứng.

Để kiểm chứng những lý luận này, lúc ở Phàn Thành nàng đã mở một y quán chuyên trị những bệnh hiểm nghèo, kết quả những lý luận và phương thuốc này là hoàn toàn chính xác. Bây giờ chỉ cần xem qua những chữ viết trong sách, trong đầu sẽ nhanh chóng hiện lên hình dạng thảo dược, các phương thuốc cũng hiện ra rõ ràng, đây chính là phúc lợi của việc trọng sinh đó nha! Nhớ tới những viên thuốc nho nhỏ thấy được ở thế giới kia, Như Ca liền có ý tưởng chế thuốc bán ở kinh thành.

Mấy ngày nay Như Ca đã điều động tiền lãi từ cửa hàng Lăng Vân tới để bắt đầu kế hoạch. Phong Trì theo lời nàng đã tìm được mấy cửa tiệm buôn bán ế ẩm nhưng có vị trí thuận lợi. Chính sách cô lập của Lý thị, làm cho Nhân Nguyệt Các thanh tĩnh, ngược lại giúp nàng tự do làm việc.

Thanh Trúc từ bên Liệt thị tới, gạt bắc đèn cho sáng lên, thấy Thanh Nhi đứng ngủ gục một bên, khuyên nhủ: “Tiểu thư, trễ lắm rồi, nghỉ ngơi thôi.”

“Khuya rồi sao?” Như Ca nhìn ra ngoài cửa sổ, để sách xuống, sức khỏe là vốn quý nhất, không thể tổn hại được, điều này nàng biết.

“Mẫu thân và Vân Kiệt đã ngủ chưa?”, Như Ca đứng dậy thư giãn cơ thể một chút.

“Ngày mai phu nhân muốn đích thân đưa tiểu thiếu gia và tiểu thư nhập học, sợ khí sắc không tốt sẽ bị người chê cười, nên đã kéo thiếu gia đi nghỉ từ sớm rồi ạ. Còn nói tiểu thư cũng nghỉ sớm đi! Chỉ là nô tỳ thấy tiểu thư đọc sách mãi mê quá, nên không dám quấy rầy.”

Nghe vậy, Như Ca cười khê, nhờ danh tiếng của đại nho Phương Chính, mà Liễu Hiền, người đứng đầu của học viện nổi danh nhất Đại Chu, Lễ Học Viện, tự thân ra tay, tiền nhập học không nhận không nói, còn mỗi ngày phái xe ngựa đưa đón vị tiểu sư đệ Vân Kiệt này.

Nếu không phải Vân Kiệt nhắc tới, Như Ca cũng không ngờ ông lão mình tình cờ giúp đỡ ở ngoại ô Phàn Thành chính là đại nho Phương Chính, tiếng tăm lừng lẫy Đại Chu. Chỉ là cũng hơi quá rồi, bắt mình một người cộng tuổi hai đời lại cũng hơn 40, còn phải đến Lễ Học Viện để học tập, thật làm người ta phát sầu. Nhớ tới mẫu thân rất kiên trì trong chuyện này, Như Ca bắt đầu đi lác đầu.

12. Chương 12: Lễ Học Viện

13. Chương 13: Gặp Nhau Bên Bờ Sông

Như Ca tìm nửa ngày cũng không thấy bóng dáng của Tuyết Lang. Hừ, chỉ chạy trốn là giỏi!

Loanh quanh ở sườn núi một hồi, tới bờ sông, nghe thấy có tiếng nói loáng thoáng, Như Ca đang muốn bỏ đi, mấy người đó đã sắp tới.

“Ở đâu, trong viện có Tuyết Lang thật à?”

“Ở phía trước”

“Biểu ca, phải bắt nó uội nha, trời lạnh thế này, có áo lông Tuyết Lang nhất định là rất ấm.

“Vị cô nương kia không thấy đâu nữa, chẳng lẽ bị sói ăn mất rồi!”

“Tiện nhân đó bị ăn là tốt nhất, đỡ phải chướng mắt”

Nghe được những lời chanh chua như vậy, không cần nhìn cũng biết nhất định là vị Nhị tỷ kia rồi.

Mấy người theo Ngọc Bảo Oánh tới bờ sông, thấy một thiếu nữ đang đứng bên bờ, lúc này ánh nắng xuyên qua bờ sông ngập sương mù chiếu lên người nàng, nhìn chẳng khác gì đoá sen đang nở rộ, thuần khiết cao nhã.

Cách đó không xa, ở bờ sông bên kia, nam tử nhìn thấy ấn ký hoa anh đào cực kỳ quyến rũ dưới ánh mặt trời và đôi mắt long lanh như hồ xanh của thiếu nữ thì trong lòng khẽ động, tình cảm đột nhiên khơi lên.

“Thì ra là tiểu tiện nhân người còn sống, gặp sói còn không chết, đúng là đồ sao chổi.” Thấy mấy người bên cạnh nhìn Như Ca đến mất hồn, Ngọc Bảo Oánh ghen ghét phun ra lời ác độc.

“Muội không chết trong miệng sói, thế nhưng tỷ tỷ lại học được tiếng cẩu, gặp người lại không nói tiếng người”, những lời này tưởng gỗ nghe còn thấy bất bình huống chi là nàng, cấp độ độc ác của Ngọc Bảo Oánh đúng là quá lắm rồi.

“Người....” với thân phận chính nữ, ở Ngọc phủ Ngọc Bảo Oánh đã bao giờ bị người nói như vậy đâu, trong nháy mắt mặt trắng đến tím bầm, nhìn về phía ba gã nam tử đang ngắm Như Ca đến mất hồn la lên, “Ta cho các người ả tiện nhân này đó! Tốt nhất là chơi nàng ta cho tàn tạ luôn đi.”

Mấy gã này nghe vậy thì đều cả kinh.

Lý Ngọc Đình mặc dù là một kẻ háo sắc, nhưng cũng không quá ngu, giơ tay ngăn đám bằng hữu tốt lại, làm bộ khổ sở nói với Ngọc Bảo Oánh, “Oánh biểu muội, nói gì nàng ta cũng là tiểu thư Ngọc gia, nếu làm thật, dượng sẽ trách tội chúng ta đó.”

Hiện tại, Ngọc Bảo Oánh làm sao nghe lọt những lời này, “Tiện nhân này nhục mạ ta.... Ta nếu không đáp trả, sẽ không phải là Ngọc Bảo Oánh nữa, chỉ là một thứ nữ mà thôi, nếu lộ chuyện, ta nói mẫu thân để ả làm thông phòng cho biểu ca là được chứ gì...”

Nghe vậy, Như Ca phẫn nộ đến cực điểm, trước kia chỉ cảm thấy Ngọc Bảo Oánh hơi điêu ngoa một chút mà thôi, không ngờ lại ác độc như vậy.

Lý Ngọc Đình nhìn khuôn mặt bởi vì giận dữ mà càng trở nên kiều diễm của Như Ca, buông tay xuống, không ngăn trở đồng bọn nữa, cười to nói “Xinh đẹp thế này làm thông phòng thì hơi tiếc, thôi cho làm đi nương đi”.

Thấy mấy kẻ dâm tặc sắp nhào tới, Như Ca sờ sờ thắt lưng lại phát hiện không có gì hết, sức nhớ ra, sáng sớm mẫu thân thúc giục quá, quên mang theo tơ bạc phòng thân rồi. Nàng sợ hãi, chỉ có thể vừa lui về phía sau vừa tính toán phải thoát thân thế nào.

“Chẳng lẽ mỹ nhân muốn làm uyên ương nghịch nước với bọn ta, các huynh đệ còn không mau cởi y phục”, thấy Như Ca lùi dần về phía dòng suối, Lý Ngọc Đình cười càng thô bỉ. Càng ngày càng sắp tới.

Ngọc Bảo Oánh thấy vậy hưng phấn đến mức muốn hét lên, trong sạch của tiện nhân này bị hủy, phải cho tất cả mọi người trong Lễ Học Viện biết.

Ngọc Bảo Oánh quay đầu căn dặn thứ muội Ngọc Tĩnh Nhã gì đó. Ngọc Tĩnh Nhã nhìn thiếu nữ đang tiếp tục lùi về phía dòng suối, do dự, cuối cùng dưới sự uy hiếp của Ngọc Bảo Oánh, cắn răng chạy đi.

Như Ca đã sợ toát mồ hôi hột, thấy Lý Ngọc Đình và hai nam tử khác cùng tiến lại, nhìn lướt qua dòng suối sau lưng, nhú nhú mảy, nếu lùi nữa, rơi xuống nước, sợ là cũng không trốn được bao lâu, đến lúc đó y phục thấm ướt.....thôi, không quản nhiều được như vậy.

Đang lúc Như Ca cắn răng định nhảy xuống suối, thì một tiếng gầm của sói vang lên, mọi người nhìn lại. Thấy một nam tử, tóc đen rũ xuống bờ vai, trên đầu chỉ có một cây trâm ngọc, lộ ra vầng trán cao, mày kiếm, đôi mắt hẹp dài tỏa ra ánh sáng thanh u, trường bào màu đen có viền tơ vàng, trông phiêu dật vô cùng, cổ áo rộng mở lộ ra lồng ngực vững chãi, vừa thần bí cao quý lại vừa tà ác! Hắn giống như Tà Thần nhìn xuống chúng nhân, đoạt đi thần hồn của con người. Tuyết Lang đang phủ phục bên chân hắn, như một con thú cưng.

Nhìn vào đôi mắt của nam tử, Như Ca có một loại ảo giác, hình như nàng và nam tử này đã từng quen biết.

Điểm nhẹ mũi chân, nam tử và Tuyết Lang đã vọt qua bờ bên này. Đứng bên cạnh Như Ca. Nhìn ba gã đã cởi áo tháo đai lưng, mà thứ kia cũng đã nhiệt huyết dâng trào, nam tử nở nụ cười tàn khốc: “Nếu những thứ này các người không quản được, thì sớm bỏ đi cho rồi”.

Theo đó, mấy đạo ngân quang nhắm thẳng hạ thân của ba gã phóng tới.

“A!”

“A!”

“A! Mệnh căn của ta!” Lý Ngọc Đình nhìn hạ thân, đau đến mức muốn ngất đi.

Ngọc Bảo Oánh vốn đứng một bên chờ xem kịch vui, thấy vậy sững sờ. “Người là ai? Dám thương tổn biểu ca ta! Người biết biểu ca ta là ai không?” mặc dù nam tử trước mắt đẹp trai quá chừng, nhưng thấy hấn cứu Như Ca, lại ra tay tàn nhẫn như vậy, hảo cảm mười phần mất hết sáu.

Nam tử nhìn vẻ mặt kiên cường của Ngọc Bảo Oánh, “Lý Ngọc Đình trưởng tử của phủ viễn tướng quân ”

“Biết mà người còn dám làm vậy!” Ngọc Bảo Oánh khó tin nói, lại nhìn về phía Như Ca, cười cực kỳ ngang ngược, “Người được lắm tiểu tiện nhân, vừa đến kinh thành đã lớn gan tìm gặp một tình nhân. Ta phải báo với phụ thân, cho người chìm lông heo...”

“Hôm nay xem như ta được mở mang tầm mắt, xúi giục người khác vô lễ với muội muội mình, còn có thể lớn tiếng vu oan người.” Đang lúc Ngọc Bảo Oánh nói, một nam tử mặc y phục màu xanh từ bên kia bờ sông vọt qua. Người này tay cầm quạt giấy, áo khoác màu xanh thêu hoa văn nước chảy mây trôi, diện mạo tuy không bằng nam tử áo đen, nhưng cũng là tuấn tú phi phàm.

“Tiện nhân này không phải muội muội của ta, chỉ là một thứ nữ thôi, được biểu ca ta để mắt tới chính là phúc phận của nó, ta là chính nữ, ông ngoại là tể tướng tiền triều, ta muốn bán nó đến thanh lâu, nó cũng phải chịu.....”

Nghe vậy, Như Ca không khỏi khâm phục Lý thị, có thể dạy dỗ ra một nữ nhi thế này cũng là một loại tài năng đó nha! Vốn cảm thấy Ngọc Bảo Oánh đáng ghét vô cùng, giờ chỉ thấy đúng là óc bả đậu. Nam tử này không hề úy kỵ tí nào thân phận trưởng tử của phủ Viễn tướng quân, chứng minh địa vị của hấn còn tôn quý hơn phủ Viễn tướng quân nhiều.

Nhìn Ngọc Bảo Oánh phun ra từng câu ô ngôn uế ngữ, nghe từ xa có tiếng người đến, Như Ca chỉ biết một chuyện là: Ngọc Bảo Oánh gặp xui xẻo lớn rồi!

Quả nhiên, cách đây không xa truyền đến một tiếng rít gào: “Người đồ nghịch nữ này!”

14. Chương 14: Thân Phận Của Hấn

15. Chương 15: Lý Thị Nghe Tin Dữ

Kinh thành, Ngọc phủ.

Lý thị đang ngồi trên giường êm, cầm chuỗi ngọc như ý Ngọc Giai Nhân mang từ trong cung về, nghĩ đây là tam hoàng tử ban cho, quý biết bao nhiêu mới có được, trong lòng rất vui vẻ.

Đột nhiên, người làm trong phủ hấp tấp chạy tới, Lý thị liền đưa chuỗi ngọc a ma bên cạnh cất đi.

“Không xong, không xong, phu nhân, tiểu thư ở Lễ Học Viện nháo.....nháo ra chuyện động trời rồi.” Tiểu Lý Tử được Lý thị phái đi Lễ Học Viện đón người, thấy Ngọc lão gia tức giận đáng sợ, sau khi nghe ngóng xong cái gì cũng bất chấp, chạy như bay về báo cho Lý thị đi cứu viện.

“Ta biết bọn tiện chủng đó sớm muộn gì cũng gây ra chuyện mà, chỉ không ngờ là mới ngày đầu đi học, đã có chuyện rồi.” Lý thị nghe vậy, nghĩ ngay là Như Ca gây chuyện, nâng chén trà lên, hất hất lá trà bên trong, không thèm để ý chút nào.

Tiểu Lý Tử nghe vậy, vội vàng giải thích, “Phu nhân, không phải tứ tiểu thư, là nhị tiểu thư đã xảy ra chuyện. Nhị tiểu thư xúi giục biểu thiếu gia khi dễ tứ tiểu thư, không ngờ bị thế tử Cẩm thân vương vừa hồi kinh bắt gặp, giờ nhị tiểu thư đã bị đuổi học, lão gia mang về rồi, đang ở trong viện lão phu nhân. Nghe lão gia nói muốn đưa nhị tiểu thư đến từ đường đó!”

“Rầm!”, Lý thị nghe vậy, cầm chén trà không vững, rơi xuống đất bể tan tành. Từ đường là nơi bị phạm lỗi nặng nề hoặc nữ nhi bị gia tộc vứt bỏ mới phải đi vào, với tính tình của Bảo Oánh, nếu vào đó.... Lý thị không dám nghĩ nữa. Đây Tiểu Lý Tử trước mặt ra, chạy như bay tới Ninh Phúc Đường.

“Phụ thân, ngày đầu tiên đi học tỷ tỷ đã bị chuyện như vậy, xin phụ thân làm chủ, nếu không, nhi tử và tỷ tỷ thật sự là không dám đi học nữa”.

Trong Tây viện, Ngọc Chính Hồng nhìn Ngọc Vân Kiệt và Như Ca đang quỳ, Ngọc Bảo Oánh thì như cá chết cứ nhìn chăm chăm tỷ đệ Như Ca, lại nhìn qua Liệt thị đang ôm Như Ca mà khóc không ngừng, lòng bàn tay, mu bàn tay chỗ nào cũng là thịt, nhất thời không biết thế nào cho phải.

“Lão nhị à, Bảo Oánh thật sự là quá tệ rồi, sao có thể làm chuyện như vậy với muội muội mình chứ. Giờ bị Lễ Học Viện đuổi học, thể diện Ngọc gia coi như mất hết. Người vừa mới nói cho Bảo Oánh đến từ đường, ta thấy cứ làm như vậy đi!”, Trịnh thị nhìn bộ dáng chần chừ không quyết của nhi tử, thầm than, tính tình không quyết đoán gì cả, những chuyện này mà cũng để mình phải ra tay.

“Đúng đó, lão gia, Ngọc gia chúng ta dù gì cũng là thư hương thế gia, về sau phải làm sao gặp người đây! Con chính thể phẩm hạnh như vậy, còn ai dám cưới tiểu thư Ngọc gia nữa. Không chừng ngày nào đó thứ nữ cũng bị bán đi.” Giang thị ngày thường bị nhị tiểu thư này chọc tức không ít, nay có cơ hội liền thừa cơ báo thù.

“Giang thị, tiện nhân này, dám ngồi đây mà khua môi múa mép, rảnh rồi thì lo mà quản nhi tử suốt ngày chơi bời lêu lổng trên hoa ghẹo nguyệt của người đi, nữ nhi của ta không đến phiên người lo.” Nghe thấy lời Giang thị, Lý thị giận điên lên.

“Nương! Ô ô.....” Ngọc Bảo Oánh thấy Lý thị tới, ôm Lý thị khóc rống lên.

Lý thị thấy gương mặt sưng vù của Ngọc Bảo Oánh thì lòng đau như bị cắt một khối thịt, nhưng, theo Ngọc Chính Hồng nhiều năm Lý thị biết chuyện này mà la lối om sòm cãi chày cãi cối là không xong.

“Lão gia, nữ nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, dạy dỗ lại là được rồi, phụ thân ta và viện trưởng Lễ Học Viện có chút giao tình, thương lượng một chút là ổn thôi”.

“Như Ca, người là bé ngoan, tỷ tỷ người chẳng qua là giỡn chút thôi, đừng để bụng, ngày mai người theo ta vào trường van nài viện trưởng, mẫu thân sẽ ghi nhớ lòng tốt của người, mai sau nhất định chọn cho người một gia đình trong sạch để gả vào.”

Như Ca nghe vậy, cảm thấy Lý thị thật quá vô sỉ, bây giờ mà còn đe dọa dụ dỗ, muốn dùng hôn sự của mình để trao đổi!

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ nói vậy không phải là làm khó cho đứa nhỏ sao? Trước mặt nhiều người như vậy, Bảo Oánh đã nói là muốn bán Như Ca vào kỹ viện, thế tử cũng đã nghe được, giỡn sao được. Tỷ tỷ không ấu tử người ta tiền tiêu hằng tháng, giờ còn để Bảo Oánh khi dễ người ta, thật là người ta thất vọng đau khổ đi!” Giang thị chê cười, thường ngày ỷ thân phận chính thể, khi dễ người, giờ cũng có lúc bị nhục.

“Người..... Tiền tiêu hằng tháng ta đều cho hạ nhân đưa qua, Như Ca, người nói đi, rốt cuộc là có hay không?”

“Lý thị!” lão phu nhân giận muốn điên, “Tiền tiêu hằng tháng người không phát còn chưa tính, giờ còn uy hiếp đứa nhỏ, ta thấy cái nhà này người không thể quản được rồi. Sau này giao cho Liệt thị và Giang thị quản đi! Ngày mai đưa Bảo Oánh tới từ đường, tu tâm dưỡng tính hai tháng!”

“Lão phu nhân!” Lý thị hét lên, thấy Ngọc Chính Hồng tựa hồ đang giận, liền im miệng, nhìn Ngọc Bảo Oánh đang nức nở, vẻ mặt đau lòng, “Quyền quản gia ta có thể không cần, nhưng Bảo Oánh thì nhất định không thể đưa vào từ đường. Lão gia cứ để nó ở trong phủ đi, chờ chuyện này lắng xuống, ta sẽ xin phụ thân ra mặt, chắc chắn viện trưởng sẽ không làm gắt nữa đâu”.

Như Ca thấy Lý thị che chở cho Ngọc Bảo Oánh như vậy, thầm than, Lý thị rất thương con. Chỉ là tình thương này được xây dựng trên nỗi đau của người khác.

Ngọc Chính Hồng thấy Lý thị cố chấp như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, “Bảo Oánh có thể không đi từ đường, cấm túc ở nhà, nhưng người cũng không cần đi cầu nhạc phụ, chắc chắn nhạc phụ sẽ không giúp đâu. Vì chuyện này, hài tử Lý gia đã thành hoạn quan rồi. Còn bị đuổi học. Ta đã nói viện trưởng ép chuyện này xuống, nhưng người chứng kiến quá nhiều, sợ là không được.”

Nhớ lại cảnh tượng mệnh căn của ba người bị cắt tới tận gốc, lão ngự y còn nói thiên gợn hơn cả Phủ Nội Vụ nữa. Thế tử xuống tay thật độc ác! Chờ anh vợ trở lại, thật không biết phải ăn nói thế nào đây. Chẳng lẽ lại đi tìm thế tử tính sổ. Thế tử mười hai tuổi đã bắt đầu lập chiến công, vừa thắng trận trở về, đừng nói là đánh người, sợ là có giết người thì hoàng thượng cũng mắt nhắm mắt mở mà cho qua thôi, huống chi là ba đứa này có lỗi trước.

Liệt thị nghe vậy, nắm chặt tay đến mức móng tay đâm sâu vào da thịt. Mặc dù tính tình mềm yếu, nhưng hai đứa nhỏ là sinh mạng của mình! Lý gia đúng là khinh người quá đáng rồi! Trong mắt Liệt thị có hận ý thoáng qua.

“Lão gia, lão gia nói gì, Ngọc Đình, bị....bị thiên rồi!” Lý thị cảm thấy tim mình sắp ngừng đập rồi.

Lý Ngọc Đình là trưởng tử của đại ca, là nhi tử duy nhất! Vốn cho là chỉ bị đuổi học mà thôi, không ngờ còn bị phế, mà lại do nữ nhi mình xúi giục mà nên. Hơn nữa hai đứa nhỏ khác của Lý gia cũng bị vậy, họa lớn thật rồi!

“Oa” Lý thị chịu không nổi đả kích, lăn ra bất tỉnh.

16. Chương 16: Được Tiêu Đường

17. Chương 17: Được Thú

Thế tử phủ, trong thư phòng.

Nam tử mặc y phục màu đen, áo khoác dài thêu hoa văn măng xà bằng tơ vàng, đang ngồi trước thư án, xử lý công văn từ Bắc Địa đưa tới. Trời dần ngả về chiều, tiếng chiêng điểm canh hai vang lên, mới xong công văn cuối cùng. Cảm thấy hơi đói, nam tử đứng dậy, định đi đến nhà ăn cách đây không xa.

Mới vừa tới cửa, đã nghe thấy tiếng sần sật đầu dây, nhìn lại, thấy một bóng dáng trắng như tuyết chậm rãi chui vào từ lỗ nhỏ ở góc tường ngoài thư phòng. Đợi thấy rõ được bóng trắng đó, nam tử kinh ngạc.

Tuyết Lang cao quý ở Tuyết Sơn, lớn lên trong rừng sâu, tính tình cao ngạo, sao ở trong kinh thành mấy ngày thì ngay cả lối đi dành cho chó cũng không ngại luôn rồi.

Tuyết Lang thấy có người thì dừng lại, cảnh giác, phát hiện là chủ nhân mới vui vẻ chạy tới. Dưới ánh nến, cẩn thận nhìn Tuyết Lang, nam tử nhíu mày, trên bộ lông trắng như tuyết của Tuyết Lang có chút bụi đất, móng vuốt còn sót lại rẽ của thảo dược, hình như là cả ngày đi tìm thảo dược. Lúc này Tuyết Lang ngẩng cao đầu, tựa như khoe khoang chiến lợi phẩm mình mang về.

Thấy vậy, trong con ngươi hẹp dài của nam tử lóe ra tia hứng thú, đoạt lấy bọc vải trong miệng Tuyết Lang, đi vào thư phòng, mở vải găm ra, bên trong là một hộp vuông khắc hoa văn dài rộng cỡ nửa thước, hiển nhiên là thiết kế riêng cho Tuyết Lang nên rất dễ mở, khẽ đẩy một cái là nắp bật ra, mùi thịt thơm ngon tỏa ra ngập cả căn phòng, khiến nam tử vốn đang đói bụng càng đói hơn. Lấy ra một khối thịt khô cho vào miệng, thịt tươi ngon mà không nhờn, mùi vị này.....trong đôi mắt nam tử xẹt qua một tia sáng lấp lánh, bốc tiếp một miếng nữa.

Tuyết Lang cắn vạt áo nam tử, miệng phát ra tiếng ô ô. Phát giác mình đoạt đồ ăn của sủng vật, nam tử cứng đờ, nhìn hộp thức ăn, rối rắm hồi lâu, mới không cam lòng ném mấy khối thịt xuống cho Tuyết Lang. Tuyết Lang tung người lên ngoạm lấy miếng thịt, nhai nuốt xong, mặt đầy vẻ thỏa mãn. Thấy vậy trên khuôn mặt lạnh lùng của nam tử hiện lên một tia ấm áp.

Dưới ánh nến, một người một sói ăn thịt khô say sưa, bộ dạng sung sướng.

Còn một miếng cuối cùng, nam tử cầm lên cho vào miệng, Tuyết Lang nhìn với vẻ bất mãn. Nam tử thấy thế, ôm Tuyết Lang lên, cười mắng, “Gần đây ngươi quá mức cần rõ rồi, lại chui vào từ lỗ chó, thật mất thể diện thế tử phủ quá.” Hồi sau, xoa đầu Tuyết Lang nói tiếp, “Lần sau muốn vào, thì đứng ở ngoài kên cửa là được, không cần làm chuyện mất thân phận như vậy”

Liên tiếp mấy ngày sau, Tuyết Lang luôn về lúc nửa đêm, mang theo chiến lợi phẩm, hưởng thụ chung với chủ nhân, sau đó nằm một góc trong thư phòng mà ngủ.

Nhàn Nguyệt Các vốn rất tiêu điều. Cỏ dại mọc thành lùm, chỉ có mảnh rừng trúc phía ngoài là nhìn có vẻ thanh nhã.

Hôm nay theo như kế hoạch đã định trước, mọi người trong viện xúm lại trừ sạch cỏ dại, trồng hai cột gỗ ở mảnh đất trống làm một cái xích đu. Lúc rảnh rỗi Như Ca ngồi xích đu hóng gió, cũng rất vui vẻ. Đồng dần tới, xích đu dần dần bị bỏ quên, Như Ca đã có niềm vui mới.

Đêm rất khuya, Như Ca liếc mắt nhìn cái lỗ rộng khoảng nửa thước ở tường viện, liền thấy Tuyết Lang đang chui vào.

Trong phòng bếp mới xây, Thanh Nhi và Ngọc Trúc đứng một bên nhìn Như Ca nấu ăn, động tác thành thạo như đầu bếp chuyên nghiệp, bỏ dầu, ướp gia vị, nêm muối. Chỉ chốc lát, phòng bếp đã tràn ngập mùi thơm. Sau khi thêm nước vào, Như Ca dạn dò ma ma trông lửa, đi ra ngoài.

“Tiểu thư đối với Tuyết Lang kia còn tốt hơn nô tỳ và Thanh Trúc nhiều, mỗi ngày đều cho nó ăn thịt hầm, món thịt hầm ba bốn canh giờ đều vào miệng nó cả, dã thú thì ăn thịt tươi cũng được mà, thật là phí của trời” Thanh Nhi vừa dùng khăn tay lau ít tro bếp bám lên tóc tiểu thư nhà mình lúc đốt củi, vừa oán trách.

Như Ca nghe vậy, tiểu cô nương này lại ghen với một con sói, liền trêu ghẹo nói, “Người vốn đã mũm mĩm rồi, nếu ngày ngày cho người ăn thịt nữa, sau này không ai thèm lấy, lại đổ thừa tại ta thì nguy!”

“Tiểu thư, người nói gì vậy, Thanh Nhi sẽ ở với tiểu thư cả đời.” Thanh Nhi nghe vậy, đỏ mặt, dậm chân.

Thấy vậy, Như Ca vui vẻ cười nói, “Được rồi, ta hiểu, cho người theo ta cả đời được chưa, chỉ là lang nhi thường cho ta thảo dược, ta muốn cảm ơn nó mà”.

Gặp mấy lần ở Lễ Học Viện, Như Ca mới biết Tuyết Lang hẳn là một dược thú, nghĩ lại Tuyết Lang thân cận với mình hơn người khác không hẳn là vì lần trước giúp nó băng bó, chỉ sợ là vì mấy năm này nài ra vào y quán thường xuyên, nên trên người có mùi thuốc nhàn nhạt.

Mấy ngày nay, Dược Tiên Đường cần vài loại thảo dược quý, bởi vì sinh trưởng ở nơi thâm sơn cùng cốc, nên các tiệm khác cũng không có mà cung cấp, nàng phác họa hình dạng thảo dược, khoa tay múa chân với Tuyết Lang mấy cái, nó liền đi tìm thật. Đối với Tuyết Lang những thảo dược này có lẽ không là gì, nhưng với Dược Tiên Đường mà nói thì rất là quý giá. Cho nên bất luận thế nào, nàng cũng muốn cho nó ăn no, nếu không ngộ nhờ nó không chịu giúp nữa, đừng nói là mấy cân thịt, một xe thịt cũng không đổi được một gốc thảo dược quý giá thế này.

“Tiểu thư, hình như dạo này Tuyết Lang ăn được nhiều hơn đó, mấy hôm trước, tiểu thư cho nó ăn ở đây hai cân thịt, mang hai cân nữa về ăn vặt. Bây giờ ở đây ăn ba cân, đem về cũng nhiều hơn, nhưng lúc nào cũng giống như quỷ chết đói vậy.” Thanh Nhi nhớ tới bộ dạng háo hức lúc nhận được hộp thịt của Tuyết Lang vừa bực mình vừa buồn cười.

“Ừm, giống thật, chắc gần đây phải đi núi sâu hơn để kiếm, nên đói hơn”, Như Ca nhớ tới dáng vẻ thỏa mãn khi ăn thịt của Tuyết Lang liền hận không giữ nó làm của riêng được, đáng tiếc Tuyết Lang đã có chủ. Nhớ tới nam tử ra tay tàn nhẫn ở bờ sông ngày đó, Như Ca chỉ có thể quên đi ý định này.

18. Chương 18: Bệnh Tật

19. Chương 19: Trộm Thuốc

Liên tiếp ba ngày, Tuyết Lang đã không đến chỗ Như Ca, hình như là có nhiệm vụ gì đó. Cửa lớn của phủ thế tử cũng đóng chặt cả ngày. Nghĩ đến đứa bé đang chờ thuốc, Như Ca lòng nóng như lửa đốt.

Trong phương thuốc cho đứa bé kia có một vị là Linh chi tím Tuyết Sơn. Linh chi tím này mọc ở đỉnh Tuyết Sơn, mấy trăm năm mới thành hình, nên rất quý hiếm. Thời gian trị liệu tốt nhất cứ qua đi, Như Ca chỉ có thể cả ngày ở trong Lễ Học Viện chờ đợi.

Nàng nhiều lần trốn học kiến các phu tử rất bức mình, vốn chỉ hi vọng Như Ca có thể vượt qua cuộc khảo hạch của viện trưởng để tiếp tục học. Ai ngờ nàng vượt qua sát hạch của cả 8 vị phu tử, đủ tư cách vào học trong Hoàng Lâm Các.

Thì xong, Như Ca liền ra phía sau núi, chờ Tuyết Lang xuất hiện, cũng nhắc bọn Thanh Nhi chú ý xem Tuyết Lang có đến Ngọc phủ không.

Việc Như Ca được vào Hoàng Lâm Các gây xôn xao trong học viện, thứ tử và thứ nữ của Ngọc gia đều vào được Hoàng Lâm Các! Viện trưởng rất yêu người tài, thấy Hoàng Lâm Các có thêm một học trò tất nhiên là vui mừng cực kỳ.

Đối với Ngọc gia mà nói, Như Ca chỉ là nữ tử, mà lại là thứ nữ, chỉ cần biết ít chữ là được, chẳng cần giỏi làm gì, nhưng có được thành tích thế này, Ngọc Chính Hồng vẫn có chút hưng phấn, dù sao nhờ việc này lão lấy lại được không ít thể diện bị mất sau sự kiện ở phía sau núi Lễ Học Viện lần trước.

Lý thị đang giả bệnh và Ngọc Bảo Oánh đang bị cảm tức, nghe tin xong, không biết đã đập vỡ bao nhiêu đồ sứ, xé nát bao nhiêu chiếc khăn tay.

Mấy ngày gần đây, Lý thị nhiều lần cố gắng liên lạc với nhà mẹ đẻ, hi vọng được tha thứ và ủng hộ, vậy mà phủ viễn tướng quân vì chuyện Lý Ngọc Đình vẫn còn rất tức giận, ma ma Lý thị phải tới chịu đều bị đuổi về, nhưng nhờ đại ca ruột, Lý thị được về nhà mẹ đẻ nhận tội.

Thời gian như thoi đưa, gần đến mùa đông, ở con suối phía sau núi Lễ Học Viện, không khí sáng sớm rất trong lành, sương mù mờ mờ, hai bờ cây xanh mướt.

Thiếu nữ một đầu tóc đen bóng, cài một cây trâm có tua hoa màu tím, lúc bước đi, tua hoa lay động, sáng lấp lánh. Nàng mặc bộ váy màu xanh nhạt, khoác áo choàng lông cáo màu trắng. Núi xanh, nước biếc, váy xanh càng làm nổi lên làn da trắng nõn của nàng.

Như Ca đứng ở bờ suối, nhìn xung quanh, chờ đợi. Gần trưa, rốt cuộc Tuyết Lang cũng xuất hiện, lúc nhìn thấy nàng, Tuyết Lang vui sướng như trẻ con. Trên mặt nàng cũng hiện lên nụ cười rạng rỡ.

Chơi đùa với Tuyết Lang một hồi, thấy trời dần tối, Như Ca lấy bức họa dược liệu ra. Đưa lên 3 ngón tay, ý chỉ 3 ngày, Tuyết Lang nhìn bức vẽ linh chi hồi lâu, quơ quơ móng vuốt, trong mắt có nản lòng.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nàng vẫn rất thất vọng. Như Ca hiểu rõ, dù Tuyết Lang là linh thú, ngày đi được ngàn dặm, nhưng Tuyết Sơn cách đây cực xa, linh chi Tuyết Sơn lại là có gặp mà không thể cầu, Tuyết Lang sẽ rất khó tìm được. Giờ chỉ có sẵn một cây trong phủ thế tử, mình phải làm sao mới có được đây? Chẳng lẽ đi trộm?

Bị ý nghĩ này của chính mình làm cho hết hồn, Như Ca vỗ vỗ ngực, lại nhìn nhìn Tuyết Lang, xấu hổ nghĩ, chẳng lẽ bắt sống vật người ta trộm dược liệu của người ta. Nhưng nhớ lại vẻ mặt tràn đầy hi vọng của mẫu tử Vương thị, Như Ca tự an ủi, chỉ lần này thôi....

Sáng sớm hôm sau, trong phủ thế tử, nam tử áo xanh đầu tóc xốc xếch cực kỳ tức giận xách Tuyết Lang đang giương nanh múa vuốt với mình, vọt vào thư phòng.

“Thanh Trạch, chuyện gì?” Tiêu Dạ Huyền nhìn một người một thú trước mắt không biết làm sao. Tiết Thanh Trạch là thầy thuốc, sao lại như nước với lửa với dược thú thế này!

Nam tử gọi là Thanh Trạch, ném Tuyết Lang xuống đất, vô cùng tức giận nói, “Đại ca, huynh tới phòng thuốc mà xem, dược liệu bên trong bị Tuyết Lang lục tung cả lên, linh chi tím lần trước mang về từ Tuyết Sơn không thấy nữa rồi. Súc sinh này từ khi nào cả dược liệu mà cũng ăn. Bị đệ bắt được, còn dùng móng vuốt cào đệ, huynh xem tay đệ này, a....”

“Tuyết Lang ăn dược liệu?” Tiêu Dạ Huyền nghe vậy, nhìn lướt qua cánh tay Tiết Thanh Trạch, có mấy vết trầy khá sâu xuyên qua lớp vải.

Tiêu Dạ Huyền ngạc nhiên. Nếu nói là cào thương người, hẳn tin tưởng, bởi vì Tuyết Lang không chỉ là dược thú, mà còn là dã thú cực kỳ hung mãnh. Mấy năm nay trên chiến trường đã cắn chết không ít tướng địch. Nhưng chưa từng thấy nó ăn dược liệu bao giờ. Hôm nay sao lại ăn. Nhớ lại ngày hôm qua, lúc về,

còn chưa vào phủ, lang nhi đã vội chạy tới Lễ Học Viện, trong đôi mắt hẹp dài của Tiêu Dạ Huyền xẹt qua một tia hiểu rõ.

Bên kia, sau khi có được linh chi, Như Ca chế thành thuốc, nhưng cũng không trực tiếp đến viện lão phu nhân tìm Vương ma ma để đưa, mà cho người mang đến Dược Tiên Đường.

Sáng sớm, nhìn chỗ góc tường mấy ngày nay không có động tĩnh gì, Như Ca mơ hồ lo lắng. Tuyết Lang trộm được liệu, tất nhiên sẽ để lại dấu vết, chẳng lẽ là bị chủ nhân xử phạt, nhớ tới nam tử ra tay tàn nhẫn hôm đó, Như Ca không khỏi khẽ run rẩy!

Suy tư hồi lâu, Như Ca chậm rãi đi về phòng mình, lôi ra một hộp gấm nhỏ màu đỏ đã cất giữ nhiều năm từ rương lớn ở dưới giường, cẩn thận gói lại. Lại sai Thanh Nhi dẫn người đến chợ mua về 20 cân thịt bò, và mấy cái hộp lớn. Sau đó vào bếp, tự tay làm khô bò, xong, cho vào hộp. Gọi Phong Trì, người từng trải, giao thiệp rộng, để Phong Trì nghĩ cách đưa vào phủ thế tử.

Nhìn Phong Trì đi, Như Ca trầm nghĩ, người nọ thấy đồ mình gửi, chịu thả Tuyết Lang thì tốt, nếu không được, coi như cũng làm một con sói ma nọ.

Ở thế tử phủ, sau khi nhận một tấm tờ lụa thượng hạng của Cẩm Tú Phường, lão quản gia sai người kiểm tra mấy hộp thức ăn, thấy không có độc, phát tay một cái để người ngoài cửa đi, cho người đem mấy hộp đồ ăn vào.

“Hừ, không ngờ lòng trung thành của Tuyết Lang với người này chỉ đáng giá mấy cân thịt mà thôi!”

Trong thư phòng phủ thế tử, Tiết Thanh Trạch thấy mất Tuyết Lang sáng lên khi nhìn mấy hộp thịt thì mặt đầy vẻ kinh hãi.

Tiêu Dạ Huyền nghe vậy, không nói gì, chỉ nhìn tờ giấy và hộp gấm màu đỏ trên bàn, suy nghĩ mông lung.

“Mượn bữa linh chi của ngài thật rất bất đắc dĩ, đặc biệt dâng lên linh dược, mong ngài nhận cho!”

Tuyết liên là linh dược hiếm có, nhưng đối với hắn mà nói là quá mức tầm thường. Nam tử nhìn vào đóa hoa thiếu mất một nửa trong hộp gấm, mắt phát ra ánh sáng làm người khó hiểu.

20. Chương 20: Lý Thị Mang Thai

Trong lớp học Hoàng Lâm Các, thiếu nữ lẳng lặng ngồi trong góc cạnh cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn hoa mai nở rộ đầu tường.

Viện trưởng đã nhắc nhở vài lần nhưng chẳng có tác dụng. Mỗi lần hỏi tới, thiếu nữ luôn trả lời rất chính xác. Viện trưởng không biết làm sao, lại nghĩ, nữ tử này đã thông qua sát hạch của mấy vị phu tử, nếu muốn, ở nhà tự học cũng có thể, hơn nữa Phương Chính đã viết thư nói nữ tử này cực kỳ thông minh, chỉ sợ đến Lễ Học Viện là để lấy cái tiếng mà thôi. Huống hồ cũng sắp tới kỳ thi trước khi nghỉ đông rồi, không quản được nhiều như vậy, kêu Như Ca chuyển chỗ ngồi, rồi không nói gì thêm nữa.

Vân Kiệt thấy tỷ tỷ được chuyển tới ngồi cạnh mình, nghiêng đầu tươi cười với nàng.

Như Ca vào Hoàng Lâm Các, vui mừng nhất chính là Vân Kiệt, theo ý Vân Kiệt, tỷ tỷ mình thông minh hơn mấy người kia nhiều. Vốn đã năn nỉ Như Ca vào đây, nhưng nàng không chịu, giờ vào rồi, bảo sao Vân Kiệt không vui mừng!

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Vân Kiệt, Như Ca bất đắc dĩ lắc đầu, đệ đệ hình như quá ý lại mình. Chỉ là vào được Hoàng Lâm Các, đích thật là có chỗ tốt, ít nhất thái độ của trên dưới Ngọc phủ đã thay đổi rất nhiều. Các phu nhân và di nương khác trong Ngọc phủ, thậm chí là một ít phu nhân quan viên rồi rít đến thỉnh giáo Liệt thị cách dạy con. Mặc dù không có bao nhiêu người là thật lòng, nhưng ít nhất được người coi trọng không phải sao? Trong kinh thành, mẫu thân không thân quen ai, kết giao nhiều người cũng không phải là không tốt.

Về phần cuộc thi trước kỳ nghỉ đông, Như Ca không quá lo lắng, trong cuộc thi tùy ý trả lời, làm sao vừa đủ điểm qua là được. Vân Kiệt thì học hành chăm chỉ, đạt được thứ hạng cao nhất. Vì thế, Ngọc Chính Hồng tặng tiền tiên hàng tháng cho Nhân Nguyệt Các thêm một lượng bạc. Lão phu nhân cũng cho Liệt

thị mấy món đồ trang sức thượng hạng. Dĩ nhiên, lão phu nhân cho Liệt thị bao nhiêu, Giang thị cũng sẽ nghĩ cách khiến nhi tử Ngọc Như Long bòn rút từ lão phu nhân bấy nhiêu.

Mà Lý thị thì hận đến nghiến răng, vốn muốn nhìn Liệt thị và Giang thị đấu nhau đến chết, không ngờ, Giang thị không có việc gì, gặp hạn lại là mình. Nghĩ đến Ngọc Bảo Oánh còn đang bị cấm túc, Lý thị cảm thấy lửa giận bốc lên tận đầu. Lại nghe Ngọc Vân Kiệt đứng hạng nhất trong Hoàng Lâm Các, giận đến điên lên, chạy tới phủ viện tướng quân, khóc lóc kể lể với đại ca và đại tẩu một phen.

Lại nói, sáng sớm một ngày nào đó, tự nhiên Lý thị nổi hứng đi thỉnh an lão phu nhân, đang hành lễ thì ngã quỵ trên mặt đất. Lão phu nhân thấy vậy, vội vàng kêu đại phu tới khám, xong, đại phu phán chắc chắn là Lý thị đã mang thai một tháng.

Đối với Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân mà nói đây là một tin cực tốt. Năm nay Ngọc Chính Hồng đã hơn 50, vẫn tiếc nuối vì không có trưởng tử, nay chính thê phu nhân mang thai, quả thật là trời không phụ lòng người!

Từ ngày đó, Ngọc Chính Hồng sợ Lý thị tâm tình không vui sẽ ảnh hưởng đến thân thể và cái thai trong bụng, liền bỏ lệnh cấm túc với Ngọc Bảo Oánh, xin lão phu nhân giao quyền quản lý gia đình lại cho Lý thị. Một tháng thì có tới nửa tháng là ở trong phòng Lý thị.

Vì chuyện này, Giang thị bị thất sủng, lão phu nhân hạ lệnh mỗi ngày phải đi thỉnh an Lý thị. Giang thị mặc dù không muốn tí nào, nhưng cũng đành chấp nhận, giờ lão phu nhân và lão gia xem cái thai trong bụng Lý thị như trân bảo.

Lý thị bị chèn ép nhiều năm rồi cuộc cũng tới ngày được như ý, đuổi hết những thông phòng và tiểu thiếp trong phủ đi. Chẳng những giảm bớt một nửa người làm ở viện Giang thị và Liệt thị, cắt bớt tiền tiêu hàng tháng, mà còn bắt Thái Nguyệt Các và Nhàn Nguyệt Các phải chép trăm quyển kinh thư đưa đến chùa, nói là để cầu phúc cho trưởng tử sắp ra đời.

Đối với những việc này lão phu nhân làm như không thấy, giờ trong mắt lão phu nhân không gì quan trọng bằng trưởng tôn này hết.

Trong thư phòng nhỏ ở Nhàn Nguyệt Các, Như Ca tay cầm bút lông viết không ngừng, từng hàng kinh văn đẹp đẽ hiện ra, hết tờ này đến tờ khác. Thanh Nhi và Thanh Trúc đứng bên cạnh nhìn đến mê mẩn.

Kiếp trước, Như Ca mỗi ngày làm bạn với kim thoa hơn 20 năm, rồi tại địa phủ làm bạn với kinh thư trên trăm năm, nên đã luyện được bản lĩnh nhìn qua là không quên, đối với kinh thư có thể nói là thuộc lầu lầu. Không cần suy nghĩ, cứ vung bút lên là viết liên tục.

Khi mực trong nghiên đã thấy đáy, trăm quyển kinh thư cũng đã xong. Liệt thị mang theo hai tiểu nha hoàn đến, thấy vẻ sùng bái trong đôi mắt vừa to vừa tròn của Vân Kiệt, lắc đầu khẽ cười. Nhớ lại, lúc còn ở Phàn Thành, phu tử Phương Chính hỏi Vân Kiệt, trên đời, người mà Vân Kiệt kính trọng ngưỡng mộ nhất là ai, Vân Kiệt đã trả lời là tỷ tỷ Ngọc Như Ca, giờ Liệt thị đã hiểu. Những năm gần đây, nữ nhi đã chăm sóc mình và Vân Kiệt tốt đến mức làm người ta cảm thấy chua xót.

“Mẫu thân đang nghĩ gì vậy?” Như Ca thấy Liệt thị nhìn thần thờ, để bút xuống, đi tới đỡ Liệt thị ngồi lên giường.

“Không biết đại phu nhân có âm mưu gì mà bắt con phải tự mình đem kinh thư đến chùa Pháp Nguyên ở ngoại thành, còn phải trai giới cầu phúc trong hai ngày. Nương rất lo lắng!” Liệt thị không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết Lý thị không phải kẻ tốt lành gì, nhưng lão phu nhân đã đồng ý, không thể không đi.

“Mẫu thân chớ lo lắng, không phải còn còn có hai tỷ tỷ đi cùng sao, chắc đại phu nhân cũng sẽ không đến mức con ruột của mình mà cũng mặc kệ đâu”, ngay cả Ngọc Bảo Oánh quen ăn sung mặc sướng mà cũng phải đi cầu phúc cho trưởng tử, mình làm sao có thể từ chối! Nhớ lại hôm nay ở trước mặt lão phu nhân, Ngọc Bảo Oánh biểu hiện rất ăn năn hối cải, nhưng khi nhìn mình thì mắt lộ hung quang. Như Ca đã biết, chuyện đi này sợ là không tránh khỏi khổ sở rồi.

“Chỉ mong là vậy! Con dẫn Thanh Loan theo đi, đứa nhỏ này có chút võ công, nếu có chuyện cũng đỡ hơn.” Liệt thị vẫn cảm thấy nên đề phòng thì hơn. Chuyện ở sau núi Lễ Học Viện lần trước làm Liệt thị nghĩ lại vẫn thấy sợ hãi.

“Đạ”, Thanh Loan là nô lệ Như Ca mua từ một tiểu thương nước ngoài vào 4 năm trước. Lúc ấy, Thanh Loan đang bị thương nên sốt cao hôn mê, là bệnh nhân đầu tiên của Như Ca, có chút võ công. Thấy Thanh Loan không nhà để về nên giữ lại làm hộ vệ. Thời gian trước ở lại Phàn Thành để giải quyết một số chuyện, mới tới kinh thành hai hôm nay. Là trợ thủ đắc lực của Như Ca.

Liệt thị về phòng, trong thư phòng chỉ còn lại một mình Như Ca, nhớ lại kiếp trước, mình tới Ngọc phủ được hai năm thì Lý thị mới có thai, sao giờ lại sớm nhiều vậy, chẳng lẽ vì mình trọng sinh nên mọi chuyện thay đổi, hoặc là.....nghĩ đến một khả năng khác, Như Ca biến sắc, kêu Trúc Thanh vào, dặn dò một phen.

21. Chương 21: Hành Trình Đến Chùa

Ba ngày sau, rốt cuộc Giang thị cũng chép xong trăm quyển kinh thư, đưa đến Đông viện của Lý thị. Bốn vị tiểu thư Ngọc gia chia ra ngồi lên hai chiếc xe ngựa, một cao quý một mộc mạc, đi đến Phúc Nguyên Tự cầu phúc cho trường tử.

Thấy xe ngựa đi xa, lão ma ma Đông viện nhìn lướt qua Liệt thị, trong mắt đầy ý xấu. Chạm phải ánh mắt cảnh giác của Ngọc Trúc liền xoay người trở về Đông viện.

“Phu nhân, tiểu thư đi rồi.”

“Hồ ma ma, bên đại ca ta đã chuẩn bị xong chưa?” Lý thị, phục sức sang trọng, đang nằm trên giường êm, vẻ mặt mệt mỏi, hỏi Hồ thị.

“Bên tướng quân đã sớm sắp xếp xong rồi, phu nhân cứ yên tâm”, thấy Lý thị mệt mỏi, Hồ thị đi tới xoa bóp trán cho Lý thị, đau lòng nói, “Phu nhân ngủ có ngon không, quảng thâm dưới mắt ngày càng rõ đó.”

Hồ thị là bà vú của Lý thị, mẫu thân Lý thị mất sớm, lão tể tướng cưới kẻ thất, kẻ mẫu đối với Lý thị từ trước đến giờ là không nghe không thấy, để Hồ thị toàn quyền nuôi dạy, nên Hồ ma ma và Lý thị thân thiết như mẫu tử. Lúc trước chính là Hồ thị khuyên Lý thị ấu tử Như Ca trở về, giờ thấy vì Như Ca mà Lý thị và nương gia tình cảm rạn nứt, Hồ ma ma cực kỳ ảo não, chạy qua chạy lại giữa tướng phủ và Ngọc phủ không biết bao nhiêu chuyện.

“Được Hoa ma ma đưa khó uống vô cùng, ban đêm ngủ không được”, đang nói, Lý thị lại buồn nôn, bưng cái chậu bên giường nôn khan một hồi.

Hồ ma ma vỗ vỗ lưng Lý thị, trấn an, “Phu nhân, thuốc đắng dã tật mà, chỉ cần có hiệu quả, khổ sở chút phải ráng chịu thôi. Tiện chủng này hại biểu thiếu gia thành thế kia, chết vạn lần cũng không hết tội. Hôm nay phu nhân và lão gia đã hòa thuận lại, chờ một thời gian nữa, xử lý xong Liệt thị, là phu nhân có thể như nguyên rồi!”

Nghe vậy, Lý thị nhớ lại càng điên hơn, “Đều tại hai tiện nhân ở Nhàn Nguyệt các hết, bằng không ta sao phải khổ thế này. Còn phải....”

Hồ ma ma nghe vậy, vội vàng ngăn Lý thị lại, “Phu nhân, đừng nói nữa, tai vách mạch rừng.”

Lý thị tất nhiên biết hiện tại lão phu nhân và Giang thị đều nhìn chăm chăm Đông viện, cho nên chỉ có thể giả bộ mệt mỏi, nằm riết trong phòng.

“Sáng nay lúc tiễn các tiểu thư lên đường, ta thấy mấy tiểu nha đầu ở Nhàn Nguyệt Các rất cảnh giác, làm như nô tỳ ăn Liệt thị không bằng.” Hồ ma ma bĩu môi, “Một ngày nào đó sẽ bán lũ cứng đầu cứng cổ này đi hết.”

Lý thị nghe vậy, cười lạnh, “Ta nghĩ nhất định là do Ngọc Như Ca sai bảo, một tiểu nha hoàn thì có thể làm nên chuyện gì? Liệt thị mà không có Ngọc Như Ca thì khác gì cua không có chân, bản phu nhân muốn gây khó dễ thế nào thì gây thế đó.”

Hồ ma ma nghe vậy, gật đầu phụ họa, “Phu nhân nói phải, Tôn Ngộ Không có lợi hại cách mấy, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của Phật tổ Như Lai.”

Lý thị nghe vậy, tâm tình thoải mái hơn nhiều, uống nửa chén thuốc đắng còn lại mà như uống tổ yến hàm đường, một hộp là xong.

Bên này, Ngọc Tĩnh Nhã nhìn Như Ca nhắm mắt dưỡng thần ở đối diện: trên đầu cài một cây trâm vàng hình hoa anh đào khảm ngọc, áo hồng nhạt thêu những đóa hoa anh đào, phía dưới là váy Tô Châu màu trắng có những tua hạt lưu ly, khoác áo lông chồn cộc tay, trông rất cao quý tao nhã. Đều là thứ nữ, tại sao nàng ta có thể ăn mặc cao quý như vậy, mà mình ...

Ngọc Tĩnh Nhã nhìn lại quần áo cũ sờn trên người, sờ sờ cây trâm bạc mà Ngọc Bảo Oánh ‘thường’ ình, ghen tỵ dâng trào. Muốn nhìn thấy bộ dáng khổ sở của người trước mắt, “Muội muội, mấy ngày nay chép kinh có mệt không?”

Nghe thấy lời Ngọc Tĩnh Nhã, Như Ca cũng không mở mắt, thản nhiên trả lời, “Phật pháp cao thâm, không thấy mệt mỏi, tỷ tỷ nếu có thời gian rảnh, có thể tới Nhàn Nguyệt Các chép kinh với muội...”

Như Ca chưa nói xong, Ngọc Tĩnh Nhã đã cười lạnh cắt ngang, “Thôi đi, người đắc tội với đại phu nhân, ta không muốn bị liên lụy”.

Ngọc Tĩnh Nhã biết rõ, hiện giờ Lý thị hận nhất không phải là Giang di nương mà chính là Như Ca. Giang di nương chỉ là mê hoặc phụ thân, ý vào Ngọc Như Long mà bòn rút lão phu nhân. Còn Ngọc Như Ca lại làm cho nữ nhi bảo bối của Lý thị chịu phạt, cháu trai biến thành hoạn quan. Nhớ lại ngày hôm qua, tuy chỉ nghe loáng thoáng Lý thị nói, nhưng Ngọc Tĩnh Nhã có thể chắc chắn, chuyến đi đến Pháp Nguyên Tự lần này có chút mờ ám. Nếu không phải chỉ có hai chiếc xe ngựa, mà tiện nhân Ngọc Bảo Oánh kia lại không ình cùng xe, mình tuyệt đối sẽ không cùng xe với Ngọc Như Ca, để tránh bị liên lụy.

Nghe vậy, Như Ca có chút buồn cười, nhưng nghĩ lại cũng hợp lý thôi.

Năm xưa, mẫu thân Ngọc Tĩnh Nhã là Hồ thị, nô tỳ rửa chân của Lý thị, rất thùy mị. Vì đề phòng Ngọc Chính Hồng tìm nữ nhân bên ngoài, Lý thị liền dâng Hồ thị làm thông phòng cho Ngọc Chính Hồng. Lúc đầu Ngọc Chính Hồng cũng rất cưng chiều Hồ thị. Về sau Ngọc Chính Hồng cưới Giang thị, một người vừa trẻ tuổi xinh đẹp, am hiểu mị thuật phòng the, lại biết xu nịnh, Hồ thị liền bị thất sủng. Lý thị thấy vậy, cộng thêm Hồ thị sinh ra một nữ nhi vô dụng, tự nhiên là ghét vô cùng, tổng Hồ thị đến phòng giặt đồ. Ma ma ở phòng giặt bắt làm không ngơi tay, để Hồ thị ngâm nước cả ngày. Vốn thể chất yếu ớt, lại vừa sinh xong, Hồ thị làm sao chịu nổi, lay lắt ở phòng giặt nửa năm thì qua đời.

Ngọc Tĩnh Nhã từ nhỏ không có mẫu thân chăm sóc, chỉ có thể phụ thuộc vào Lý thị, hầu hạ Lý thị còn hơn cả con ruột, ngày thơ ỏi Lý thị niệm tình mình hết lòng hầu hạ, tương lai sẽ kiếm ình một mối tốt. Kiếp trước, Ngọc Tĩnh Nhã chẳng khác gì một con cẩu trung thành của Lý thị, tỷ muội Ngọc Bảo Oánh, Ngọc Giai Nhàn bảo gì nghe nấy, răm rắp làm theo, nhưng cuối cùng, hôn sự Lý thị kiếm cho chẳng khác gì vào hố lửa cả.

Nghĩ đến đây, lại thấy Ngọc Tĩnh Nhã cứ nhìn chăm chăm cây trâm của mình, Như Ca có chút thương tiếc, nói “Nếu tam tỷ đã nói vậy thì thôi. Chỉ là có mấy lời có thể tỷ không thích nhưng muội không thể không nói. Nghe nói đại phu nhân đã định hôn sự cho tam tỷ với Đồ đại nhân phải không?”

“Đúng, đây là ân trọng của đại phu nhân, tìm một nhà quan cho ta làm kế thất phu nhân. Còn kẻ không biết trời cao đất rộng như ngươi, tương lai sẽ bị sa cơ thất thế.” Nhắc tới, nhà chồng tương lai, Ngọc Tĩnh Nhã có chút đắc ý.

“Nhưng muội nghe nói, Đồ đại nhân đã gần 50 tuổi, có tiếng thích ngược thê, không biết bao nhiêu thê thiếp trong nhà bị lão đánh chết rồi, tỷ tỷ phải cẩn thận đó.”

Ngọc Tĩnh Nhã nghe vậy, mặt trở nên trắng bệch. Chỉ nghe Lý thị nói Đồ đại nhân, mặc dù hơi lớn tuổi, nhưng nếu gả vào sẽ là phu nhân tam phẩm. Đối với một thứ nữ mà nói là một mối rất tốt. Ai biết lại thế này. Ngọc Tĩnh Nhã tự biết Lý thị muốn mượn hôn sự của mình làm bàn đạp cho hai chính nữ của mẹ, nhưng không ngờ Lý thị ác như vậy, muốn đẩy mình vào hố lửa.

Ngọc Tĩnh Nhã hận đến đỏ mắt, đập tay vào thành xe, móng tay sắc nhọn để lại dấu vết thật sâu.

Chẳng lẽ vì chính nữ, thứ nữ phải chết thay sao?

Thấy vậy, Như Ca không nói gì nữa. Theo nàng, Ngọc Tĩnh Nhã cũng không phải tốt lành gì, khi biết bị Lý thị đẩy đến đường cùng, tự nhiên vào lúc nào đó sẽ cắn ngược lại Lý thị một phát. Một cuộc kịch hay hình như sắp bắt đầu.

22. Chương 22: Ngọc Tĩnh Nhã

23. Chương 23: Pháp Nguyên Tự

Ngoài cửa Pháp Nguyên Tự, đã có rất nhiều xe ngựa. Ngọc Giai Nhân và Ngọc Bảo Oánh tới trước đứng chờ Như Ca.

Ngọc Tĩnh Nhã vén rèm xe lên thấy Ngọc Bảo Oánh nhìn trừng trừng về phía mình, vội vàng xuống xe chạy tới.

Chưa kịp xuống xe, Như Ca đã nghe được tiếng Ngọc Tĩnh Nhã, “Đại tỷ, nhị tỷ, đều tại nha đầu Như Ca kia đòi dừng lại giữa đường, cho nên mới đến trễ như vậy.”

Thấy phụ nhân đã khỏe lại, bắt mạch thử, biết không còn gì đáng ngại, Như Ca yên lòng, “Phụ nhân đã khỏe rồi, có thể yên tâm ở trong chùa bái phật, Như Ca và các tỷ tỷ phụng mệnh đại phụ nhân đến cầu phúc cho đệ đệ, đã trễ nải giờ lành, xin từ biệt ở đây”

Phụ nhân nghe vậy, gật đầu, “Tiểu cô nương có việc, xin cứ tự nhiên! Giờ ta có thể tự chăm sóc mình.”

Đỡ phụ nhân xuống xe, Như Ca nhìn sang Ngọc Tĩnh Nhã, bắt đắc dĩ lắc đầu, tam tỷ rõ ràng hận Lý thị muốn chết, nhưng trước mặt vẫn có thể biểu hiện khúm núm, trung thành thế này, chứng tỏ cũng không phải tay vừa.

Ngọc Bảo Oánh đang muốn nổi giận, bị Ngọc Giai Nhân kéo lại. Nở nụ cười thân thiện cực kỳ, “Đã đến đủ rồi, chúng ta mau vào thôi, lần này tới là để cầu phúc cho đệ đệ sắp ra đời, không nên làm lỡ giờ lành.”

Nói xong, Ngọc Giai Nhân dẫn đầu đi vào chùa. Nhìn sau lưng không còn thấy bóng dáng phụ nhân nữa, Như Ca đi vào theo.

Chờ mọi người đi xa, một nữ tỳ của Ngọc Bảo Oánh lại lộn trở về, đi tới góc tường của Pháp Nguyên Tự.

Ở góc tường, một nam tử, lưng hùm vai gấu, mặt hung ác, trên trán và trên cổ có một dấu hiệu màu đỏ, đưa cho nữ tỳ đó một bọc giấy màu vàng, hai người thì thầm gì đó. lát sau, nữ tỳ bỏ bọc giấy vào tay áo, lặng lẽ rời đi.

Lại nói, đám người Như Ca vào trong chùa, thấy có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, hòn non bộ, bức tượng khỉ nhỏ háo đảo, long lân quy phượng đủ cả trông rất sống động. Lên phía trước, liền thấy Đại Hùng Bảo Điện, ánh nền sáng trưng, không khí trang nghiêm.

Vào trong đại điện, ngẩng đầu liền thấy đức Thích Ca Mâu Ni Phật, và 18 vị La Hán sắp thành hàng dài.

Ngọc Giai Nhân, Ngọc Bảo Oánh, Ngọc Tĩnh Nhã và Như Ca đưa kinh thư cầu phúc ột vị tăng nhân, rồi quỳ xuống, nghe chủ trì, Minh Đức đại sư giảng kinh cầu phúc.

Sau khi quỳ xuống, Như Ca vô tình nhìn thấy người quen, chính là đại tiểu thư của hầu phủ, Âu Dương Lâm.

Lúc này Âu Dương Lâm đang mỉm cười e thẹn, đứng bên cạnh một nam tử bận áo trắng, người đang vẽ tranh trên tường cho Pháp Nguyên Tự. Đáng tiếc vẻ kiều mỹ e thẹn gì đó của nàng ta nam tử không cách nào thấy được, bởi vì nam tử đang tập trung tinh thần vẽ Ưu Đàm Hoa lên tường.

Trong truyền thuyết, Ưu Đàm Hoa là thánh vật của phật gia, cực phẩm của tiên giới, ba ngàn năm mới nở một lần, hoa tròn như trăng rằm, đoá hoa trắng như tuyết, có khí may mắn tốt lành lượn quanh, người xem sẽ nhận được hạnh phúc.

Thật không ngờ ở Đại Chu lại có nhân vật lợi hại như vậy, vẽ rất sinh động.

Đang lúc Như Ca muốn thu hồi tầm mắt, lại bị Âu Dương Lâm phát hiện, nàng ta trở nên cảnh giác, nghiêng người chặn tầm mắt của nam tử. Thấy vậy, Như Ca xoay đầu lại, nghiêm túc nghe Minh Đức đại sư giảng kinh, để tránh Âu Dương Lâm diên lên vì ghen ghét gây ra phiền toái không cần thiết.

Cứ thế cho đến lúc hoàng hôn, các phật tử lần lượt tiến lên uống thánh thủy, rồi rời đi.

Đám người Như Ca phải ở trong chùa đốt trăm quyển kinh đã chép, sáng sớm hôm sau lúc mặt trời mọc còn phải đốt ngọn đèn trường minh cho Lý thị, rồi mới đi được, nên ở lại Pháp Nguyên Tự dùng cơm chay.

Âu Dương Lâm bận đuổi theo nam tử kia, nên ngay cả tỳ muội thân thiết Ngọc Bảo Oánh cũng vứt sang một bên, một mình chạy đến chỗ dùng cơm chay dành cho khách hành hương nam.

Quỳ cả buổi chiều ở phật đường, mấy người rất đói bụng, nên cơm rau dưa cũng cảm thấy thật là ngon miệng. Sau khi ăn xong, bốn người trở lại phật đường, bỏ kinh thư đã chép vào chậu than đốt. Chờ đốt xong trăng đã lên cao rồi.

Sau đó bốn người được chú tiểu lần lượt dẫn về phòng có đề tên mình để nghỉ ngơi.

“Hôm nay mệt mỏi, muội nghỉ ngơi cho tốt nha, gió lớn lắm, đừng ra khỏi phòng coi chừng cảm lạnh, ngủ đủ giấc sáng mai mới có tinh thần”, đến phòng, Ngọc Giai Nhân dặn dò Như Ca.

“Tạ tỷ tỷ quan tâm” Như Ca trả lời, chậm rãi đi theo chú tiểu tới phòng mình.

Vào phòng, một mùi phật hương dễ chịu xông vào mũi. Nhưng bên trong phật hương hình như còn có thứ gì khác, mặc dù cũng giúp dễ ngủ, nhưng ngửi khoảng một nén nhang là đủ cho người ta ngủ đến hai ngày hai đêm. Nhớ lại ánh mắt kỳ lạ của Ngọc Bảo Oánh và Ngọc Giai Nhân lúc nãy, Như Ca cười thầm, thân là đại phu giỏi, loại mê hương này sao qua mắt được nàng. Chỉ là trộn chung mê hương này với phật hương thanh cao, đúng là bôi nhọ Phật Tổ mà!

Đang định mở cửa sổ ra, Như Ca nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, mở cửa phòng thì thấy Âu Dương Lâm đang cầm bọc quần áo đứng đó.

“Ngọc Như Ca, ta muốn phòng này, người tới phòng khác đi.” Âu Dương Lâm vênh mặt hất hàm sai khiến. Đu theo vị công tử kia cả ngày, Âu Dương Lâm phát hiện phòng của mình cách quá xa, mà phòng Ngọc Như Ca lại ở đối diện phòng vị công tử kia, vậy sao được!

Như Ca nhìn theo tầm mắt của Âu Dương Lâm, hơi hơi đoán được vì sao Âu Dương Lâm muốn ở phòng này rồi, chắc vì nam tử vẽ tranh hôm nay.

Nhìn Âu Dương Lâm, Như Ca cười một tiếng: “Âu Dương tiểu thư, đây là phòng của ta, sao phải nhường cho tiểu thư?”

Âu Dương Lâm nghe vậy, giận hết sức, từ nhỏ đến lớn, trong hầu phủ, ai mà không răm rắp nghe lệnh nàng ta, chỉ là một thứ nữ của Ngọc gia mà cũng dám chất vấn mình, “Dựa vào ta là đại tiểu thư của hầu phủ, giờ ta muốn căn phòng này, người lập tức đi ra ngoài cho ta.”

“Đã như vậy, Như Ca đành đi chỗ khác thôi.” Như Ca đi ra ngoài. Âu Dương Lâm vọt vào, tựa như sợ Như Ca đổi ý, nên nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Dưới ánh trăng, thiếu nữ nhìn cửa phòng đóng chặt, nở nụ cười lạnh lùng, Âu Dương Lâm, mối thù kiếp trước, xem ra người Lý gia giúp ta báo rồi.

24. Chương 24: Kinh Thư Bị Huỷ

25. Chương 25: Kinh Ngạc

Vài cuộn giấy dài chừng 10 thước được mang lên, chủ trì Minh Đức và Tuệ Chân đại sự tự mình giữ cho Như Ca viết, nhìn từng dòng kinh văn lần lượt xuất hiện trên giấy, hai vị cao tăng càng thêm tin tưởng Như Ca, tràn đầy kính sợ với vị sư giả của Phật Tổ này.

Phong Vô Trần đứng một bên nhìn thiếu nữ đang viết kinh thư trước mắt, gió đêm thổi bay mái tóc đen như mực của nàng, nàng như hoa sen mới nở, tươi mát thánh khiết. Thấy nghiêng sắp hết mực, Phong Vô Trần lặng lẽ đi tới, lấy khối mực Huy Châu hảo hạng trong người ra mài.

Trong Đại Hùng Bảo Điện, hoàn toàn yên tĩnh.

Mà ở nơi khách hành hương ngủ lại, hai người áo đen cường tráng đang khiêng một bao bố vội vã nhảy tường lao ra khỏi Pháp Nguyên Tự. Ngọc Giai Nhân vốn nằm trên giường giả vờ ngủ say, sau khi nghe được mấy tiếng mèo kêu, khước miệng lộ ra nụ cười độc ác.

Đêm khuya, tại chuồng ngựa của Pháp Nguyên Tự, một bóng dáng lén lút làm gì đó, thấy hai người khiêng bao bố lướt qua, có chút ngạc nhiên, sau nhớ tới cái gì, nháy chuyển thành vẻ mặt hả hê.

Sáng sớm hôm sau, tiếng chuông báo hiệu ngày mới vang lên, mấy ngàn tăng nhân trong tự tập trung đến Đại Hùng Bảo Điện, ngồi trên bồ đoàn, nghe Tuệ Chân đại sư giảng giải bộ kinh Pháp Nguyên Tự mới thỉnh được, ‘Đại Tàng Kinh’. Ở một góc trong Phật đường, một thiếu nữ mỹ lệ như tiên đang chép lại cho Pháp Nguyên Tự chân kinh do Phật Tổ truyền thụ. Trên dưới Pháp Nguyên Tự đều rất cung kính.

Bên kia, Ngọc Giai Nhân, Ngọc Bảo Oánh, Ngọc Tĩnh Nhã đến phòng của Như Ca, mở cửa phòng, thấy không có ai, ba người lập tức làm vẻ mặt hốt hoảng hô to “Tứ muội Ngọc Như Ca không thấy!”

Thấy khách hành hương tụ tập ngày càng đông, Ngọc Giai Nhân càng làm bộ lo lắng, nước mắt ràn rụa, “Bọn ta mang theo tứ muội đến cầu phúc cho đệ đệ sắp ra đời, nếu xảy chuyện gì thì biết làm sao!”

Những khách hành hương khác nghe xong, liền theo ba người đến phòng của Như Ca, qua một đêm, mùi mê hương trở nên nồng nặc. Những khách hành hương đó nghĩ thấy không khỏi kinh hãi, “Là mê hương, xem ra có kẻ xấu đến rồi! Nghe nói gần đây có rất nhiều dâm tặc, kẻ buôn người hoành hành, không chuyện xấu nào không làm, không ngờ nơi cửa Phật mà bọn chúng cũng dám nhúng chàm, lý nào lại như vậy”

“Mau bẩm báo với chủ trì đại sư đi, chớ để xảy ra chuyện không hay”, một khách hành hương hơi lớn tuổi nhắc nhở, trong lòng mọi người đều biết, gặp phải bọn người xấu này, sợ là trong sạch không còn, nhưng không đành lòng nói ra.

Nhưng điều làm những khách hành hương kinh ngạc là, tứ muội ba người này không chút kiêng kỵ nào vừa chạy đến chính điện vừa gào to “Tứ muội Ngọc Như Ca bị dâm tặc bắt đi rồi!”

Thấy vậy, mọi người đều thở dài, ba người này làm gì có chút lo lắng nào uội muội của mình chứ, rõ ràng là muốn mượn chuyện này để bôi nhọ thanh danh của muội muội mình mà thôi. Tuy vậy, mọi người vẫn đi theo đến chính điện.

Trong Đại Hùng Bảo Điện, Như Ca thừa dịp đổi giấy mà vẩy vẩy một chút cánh tay đã cứng ngắc vì viết cả đêm.

“Đây là quyển cuối cùng”, thấy quãng thâm dưới mắt thiếu nữ, nam tử đặt cuộn giấy lên bàn, nhẹ giọng nói, như có ý quan tâm.

Nghe vậy, Như Ca ngẩng đầu lên, nhìn nam tử tuấn lãng bên cạnh, gật đầu cười nhẹ.

Để giữ kinh thư qua trăm năm vẫn không bị mục, phải dùng giấy Vân Châu để viết, mà hiện tại trong Pháp Nguyên Tự chỉ có 1000 cuộn giấy Vân Châu. 1000 cuốn kinh thư cũng đủ để ứng phó Đại Pháp Hội sắp tới rồi, vì vậy chủ trì Minh Đức và Tuệ Chân đại sư cũng không cưỡng cầu Như Ca phải chép nữa, chỉ xin Như Ca cứ mỗi tháng chép thêm 100 cuốn, Pháp Nguyên Tự sẽ phái tăng nhân đến Ngọc phủ mang về. Dĩ nhiên là bao gồm nguyên văn tiếng Phạn và cả bản dịch. Như Ca nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nếu không chẳng biết phải chép đến khi nào mới được nghỉ tay.

Như Ca chép được một nửa thì nghe thấy tiếng thét chói tai của Ngọc Bảo Oánh, “Tứ muội Ngọc Như Ca bị dâm tặc bắt đi rồi!”. Nghe vậy, chúng tăng nhìn nhau, thiếu nữ đang ngồi kia không phải là tứ tiểu thư của Ngọc gia sao?

“Tứ muội...” Ngọc Bảo Oánh nhìn thấy Như Ca thì ngưng bật.

“Sao ngươi lại ở đây? Không phải đã bị...”

“Bảo Oánh!” Ngọc Giai Nhân thấy Ngọc Như Ca bình yên vô sự đứng đó, vội vàng cắt ngang lời Ngọc Bảo Oánh, tiến lên cười nói: “Sáng nay tới phòng muội, trong phòng không một bóng người, mọi người đều nói trong phòng có mê hương. Chúng ta tưởng muội bị kẻ xấu bắt đi rồi, rất lo lắng. Sao muội lại đến đây, bàn thờ Phật sao có thể tùy tiện ngồi.”

Nói xong, Ngọc Giai Nhân làm bộ áy náy, hành lễ với chủ trì Minh Đức “Muội muội không hiểu chuyện, bất kính với Phật tổ, mong đại sư tha thứ.”

Như Ca thấy trong mắt tỷ muội ba người đều chứa đựng thất vọng tràn trề, xem ra chuyện tối qua ba người đều biết, đáng tiếc trúng chiêu không phải là mình.

Chủ trì hiển nhiên không hiểu nữ tử này có gì ý, chỉ biết kinh thư là do tứ tiểu thư Ngọc gia viết, tất nhiên là phải che chở, nói thẳng, “Không, vị tiểu thư này nói sai rồi, tứ tiểu thư là sứ giả của Phật Tổ, vì nghĩa lớn truyền cho tự ta chân kinh của Phật Tổ, sao gọi là bất kính, Ngọc đại tiểu thư chớ nói bừa!”

Ngọc Giai Nhân thấy kế hoạch không thành, muốn mượn cơ hội trách cứ Như Ca bất kính với Phật Tổ, để khách hành hương biết tứ tiểu thư Ngọc gia cả gan làm loạn, không ngờ bị chủ trì đại sư nói là nói bừa. Trước giờ vẫn luôn được tán dương là thông minh, xinh đẹp đoan trang, Ngọc Giai Nhân đã khi nào bị người nói như vậy đâu, nháy mắt giận đến đỏ bừng cả mặt. Nghe ra chủ trì đại sư rất bảo vệ Như Ca, nếu không người nhà Phật sao lại nói ra lời nghiêm trọng như thế. Mặc dù rất hận Như Ca không biết đã dùng cách gì mà trở thành sứ giả của Phật Tổ, nhưng không thể không cố gắng mỉm cười, “Sao muội không ở trong phòng, làm các tỷ tỷ rất lo lắng.”

Ngọc Bảo Oánh tất nhiên biết nam tử đứng bên cạnh Như Ca là người Âu Dương Lâm thích, thấy Như Ca ở cùng với nam tử, hận sao không lập tức kêu Âu Dương Lâm tới để hung hăng dạy dỗ Như Ca một phen. Đáng tiếc là nhìn khắp xung quanh cũng không thấy bóng dáng Âu Dương Lâm đâu. Buồn bực cực kỳ, hôm qua Âu Dương Lâm vì nam tử này mà bỏ tỷ muội một bên, hiện giờ sao không thấy nữa? Chẳng lẽ bị hầu phu nhân tóm rồi sao?

Nhìn nam tử đứng bên cạnh Như Ca, Ngọc Bảo Oánh cười duyên nói, “Đúng vậy a, Ngọc Như Ca, sao người lại ở đây, chẳng lẽ là vì vị công tử này?”

Nghe vậy, những khách hành hương không khỏi cau mày, càng thêm chắc chắn đám người Ngọc Bảo Oánh không phải vì lo lắng uội muội mà hoảng hốt như vậy, nếu thật là lo lắng sao có thể ở trước mặt mấy ngàn chúng tăng nói những lời vô nghĩa như thế.

“Ngọc tiểu thư đừng nói xằng nói bậy, tại nơi tôn nghiêm của nhà Phật nói những lời này không sợ xuống địa ngục bị cắt lưỡi sao? Tứ tiểu thư chép kinh thư cho tự ta cả đêm, lại bị người vu khống, 3000 tăng nhân chúng ta quyết không để yên.” Tăng nhân ở Giới Luật Viện không nhìn nổi cảnh này, cầm gậy tiến lên, làm Ngọc Bảo Oánh sợ đến mức liên tục lùi về sau.

“Ta và vị tiểu thư này không hề quen biết, xin tiểu thư chú ý lời nói” nam tử thấy Ngọc Bảo Oánh không có ý tốt, nhíu mày, lên tiếng. Thiếu nữ bên cạnh trong sáng như tuyết, không thể bị người lên án.

Nãy giờ Như Ca không nói một lời, chăm chú viết cho xong, rồi đặt bút xuống.

“Minh Đức đại sư, Như Ca có một thỉnh cầu”, không thèm nhìn kẻ vu khống mình, thiếu nữ thản nhiên cười, khiến mọi người sinh thiện cảm, “Hôm qua, trên đường đến Pháp Nguyên Tự, Như Ca gặp được một vị phụ nhân mặc áo thô màu lam, đầu cài trâm gỗ, thân thể có bệnh nhưng vẫn cố gắng đến tự xin kinh thư, nếu có thể, xin chủ trì đại sư cho sư phụ trong tự sao lại một bản tặng cho phụ nhân đó.”

“Thí chủ có tấm lòng bồ tát, lão nạp tất nhiên là nghe theo”

26. Chương 26: Xui Xẻo

27. Chương 27: Tức Giận

Tết sắp đến, nhưng trong Ngọc phủ lại mang một bầu không khí ảm đạm.

Lý thị mặt đầy nước mắt, được Hồ ma ma dìu đến Ninh Phúc Đường ở Tây viện.

Thấy Như Ca và Ngọc Tĩnh Nhã vẫn khỏe mạnh đứng trong Tây viện, Lý thị tức muốn học máu. Đại ca không phải nói đã bán Ngọc Như Ca đến một nơi xa xôi để hầu hạ nam nhân háo sắc rồi sao?. Tại sao hai thứ nữ đều lông tóc không hao tổn, mà nữ nhi mình lại gặp nạn, nửa sống nửa chết nằm đó. Nhớ tới thảm

trạng của hai nữ nhi, một gãy xương vài chỗ, nằm thoi thóp; một mặc dù tứ chi còn đầy đủ, nhưng toàn thân máu thịt be bét, lòng Lý thị như bị dao đâm. Đang yên đang lành, nếu không phải có kẻ giở trò quỷ làm sao bị vậy được. Nghĩ tới đây, Lý thị vọt tới trước mặt Như Ca và Ngọc Tĩnh Nhã, định đánh hai người, lại bị đám người Lưu thị ngăn lại.

“Là người đứng không, là người hại Nhân nhi và Oánh nhi của ta đứng không?”, mắt Lý thị đầy tia máu, nhìn chằm chằm Như Ca và Ngọc Tĩnh Nhã đang run lấy bầy, giống như muốn ăn thịt người.

Liệt thị nghe vậy, nổi giận, “Tỷ tỷ đừng nói lời vô lý, Ca nhi của ta luôn lương thiện, đã thú bị thương còn cứu, sao có thể hại người”.

“Xin tổ mẫu và phụ thân minh giám, Như Ca sao có thể làm chuyện không có tính người như thế, kẻ nào làm vậy, đáng bị băm thây vạn đoạn”, mình chẳng làm gì hết nha! Như Ca thật sự vô tội, trong mắt đọng đầy nước, xem ra uất ức cực kỳ.

Nghe vậy, Ngọc Tĩnh Nhã sợ run. Hôm đó thấy trên đường đến Pháp Nguyên Tự có rất nhiều đá lờm chờm và bụi gai, vốn chỉ muốn cho ngựa nổi điên, hất hai tỷ muội Ngọc Giai Nhân xuống, để bị chút đau đớn mà thôi, không ngờ thuốc này công hiệu mạnh như vậy, khiến cho ngựa chạy đến vách núi, may nhờ nha dịch đều là bọn vô tích sự, nếu không tra ra được sự thật thì mình sẽ bị Lý thị hành hạ đến chết mất.

“Nhị đệ muội, bình tĩnh một chút, đây là việc ngoài ý muốn, người không nghe phu xe nói sao, là do vật hoang dã trên núi làm ngựa kinh sợ, nên mới như vậy.” Nhớ tới, phu xe xương cốt toàn thân hầu như bị gãy hết. Cũng là hấn xui xẻo, muốn ghì cương ngựa lại, ai ngờ lúc té xuống vực, bị dính dây cương, ngựa đề lên.....có thể giữ được mạng đã may mắn lắm rồi.

“Vậy sao hai đứa nó không bị gì hết, còn nữ nhi của ta....” Lý thị nghĩ, nhất định là kẻ hoạch đã bị lộ, Ngọc Như Ca mới ra tay độc ác với nữ nhi mình, gào khóc “Ta không nên đón mấy sao chổi này về, số con khổ quá con ơi!....”

“Nghe nói, tứ tiểu thư người ta từ lúc vào chùa liền đi chung với hai vị chính nữ, buổi tối lại ở trong tự chép kinh cả đêm, thời gian đâu mà hại hai vị kia. Giờ trong kinh thành, không ai không biết, tứ tiểu thư chúng ta là sứ giả của Phật Tổ. Về phần tam tiểu thư, bình thường thấy hai vị tỷ tỷ như chuột thấy mèo, cho ăn mật gấu cũng không dám làm! Sợ là hai vị chính nữ tâm địa không tốt, nên gặp báo ứng!” mấy ngày nay bị Lý thị hành hạ đủ điều, Giang di nương chớp thời cơ giấu cọt.

“Tiện nhân này người nói những nói cuội gì đó? Không sợ bị bị lỗ miệng sao?” Nghe Giang thị nói, Lý thị càng thêm phần nộ, nhào qua chỗ Giang thị, chuẩn bị cấu xé.

“Mau ngăn lại, nhị tước phụ, đứa nhỏ trong bụng, người còn muốn hay không!” Hai ngày nay quá nhiều chuyện xảy ra, làm lão phu nhân nhức đầu vô cùng. Hai đứa nhỏ kia sợ là không xong rồi. Chỉ còn sót lại hai thứ nữ trước mắt, sao có thể để Lý thị tùy ý làm cần?

Vừa nghe đến đứa nhỏ trong bụng, Lý thị liền thả tay ra, hiện giờ hai nữ nhi hôn mê bất tỉnh, không rõ sống chết, mình không giữ gìn cho tốt, tương lai còn biết dựa vào ai?

“Việc gấp trước mắt là nhanh đi tìm đại phu đến xem thử Nhân nhi và Oánh nhi rốt cuộc có thể chữa khỏi được không?” nhớ tới cảnh tượng hôm qua ở Đông viện, từng chậu máu loãng lẫn lượt bưng ra, Ngọc Chính Hồng lại sợ hãi.

“Ngự y trong cung cũng bó tay rồi, còn tìm đại phu gì nữa”, Lý thị đứng là khóc không ra nước mắt.

Trong chốc lát, cả Tây viện trầm mặc.

Hồi lâu sau, Ngọc Chính Hồng đột nhiên nhớ tới một người, “Ta nghe nói mấy năm trước thái y viện chiêu mộ một vị đại phu họ Văn, y thuật rất lành, giờ chỉ có hấn ra tay, may ra mới được, chỉ là vị Văn thái y này mặc dù y thuật lành, nhưng tính tình cổ quái,....”

“Ta sẽ đi cầu xin hấn!” Lý thị vừa nghe có người có thể trị được, liền định đi mời, nhưng bị lời tiếp theo của Ngọc Chính Hồng làm dừng bước.

“Mỗi lần trị bệnh, một người là 10 vạn lượng bạc, nếu hai người sẽ phải 20 vạn lượng”.

“20 vạn lượng!” mọi người đều kinh hãi, tiền khám bệnh quá cao, Lý thị xuất thân tướng phủ mà cũng chưa từng có nhiều bạc đến vậy.

Hiện giờ Ngọc phủ có bao nhiêu sản nghiệp Lưu thị biết rất rõ, lắc đầu nói, “20 vạn lượng thật sự quá nhiều, căn bản không thể kiếm đủ”

“Phải a, có bán hết toàn bộ ma ma, nha hoàn trong phủ cũng không được nhiều bạc như vậy” Giang thị nghe 20 vạn lượng thì lo lắng, nhưng thấy lão phu nhân không có vẻ gì là đồng ý liền bình tĩnh lại. Lão phu nhân nếu nhẫn tâm lấy hết đồ cưới của mình thì may ra đủ 20 vạn lượng, nhưng mà hai vị tiểu thư này cũng không phải là cháu yêu của lão phu nhân. Đứa lớn, nhìn thì nghe lời, nhưng là kẻ trèo cao, rất kiêu ngạo, hàng năm quà cáp lễ tết gì đều để nha hoàn đưa tới chứ không tự mình đi. Đứa nhỏ còn tệ hơn, nói năng không biết giữ mồm giữ miệng, đắc tội với tất cả ma ma nha hoàn bên cạnh lão phu nhân. Tuy nói chính nữ tiên đồ khá hơn thứ nữ, nhưng bỏ ra 20 vạn là không đáng.

Lão phu nhân thấy Lý thị nhìn mình liền dứt khoát nhắm nghiền mắt lại. 20 vạn lượng chứ không phải 2 ngàn lượng, không phải nói kiếm là có. Tuy Lý thị đang mang thai nhưng ai biết là nữ hay nam. Ngộ nhớ là nữ nhi, vậy tương lai phải dựa vào hai thứ nữ kia rồi. Huống chi Lý thị này cũng không phải kẻ biết nhớ ơn, mình vẫn phải giữ chút của riêng để dưỡng già.

Nhìn biểu hiện của mọi người, Như Ca cười thầm, Lý thị sợ là tức muốn hộc máu luôn rồi.

28. Chương 28: Lựa Chọn Của Lý Thị

29. Chương 29: Âu Dương Thiệu Trở Về

Liên tiếp mấy ngày, mọi người trong phủ ai cũng hoảng sợ, Văn thái y được mời đến Ngọc phủ, từ Đông viện thỉnh thoảng truyền đến tiếng gào thét như heo bị chọc tiết của Ngọc Giai Nhân.

Một ngày, lúc Như Ca và Liệt thị đến thỉnh an lão phu nhân, vừa tới cửa đã thấy phụ thân Ngọc Chính Hồng giận dữ đi ra, bình thường cũng coi như là có vài phần phong nhã, giờ trên trán đầy gân xanh, xem chừng là rất tức giận.

Thấy ánh mắt nghi vấn của Ngọc Như Ca, lão phu nhân thở dài một cái, vẻ mặt hết sức không vui.

“Xưa nay ta biết Lý thị là kẻ không biết nhớ ơn, nhưng không ngờ lại đến mức này. Trước mặt Văn thái y khóc lóc than không có tiền, nói là trong phủ không cho tiền chữa bệnh cho chính nữ, ép mình phải về nương gia xin. Hừ! Không biết là ai đã lấy 4 lượng bạc. Hôm nay Hồng nhi vào triều, gặp phải đại ca Lý thị bị kẻ khổ một trận. Chuyện trong phủ mà đi nói lung tung ra ngoài, không biết nghiệp chướng gì lại cười về một chủ mẫu như vậy.”

Nghe vậy, Như Ca biết là Lý thị cố ý muốn làm Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân mất mặt, vì 20 vạn mà trở mặt, cũng quá nhanh rồi.

Liệt thị nghe vậy rất nghi ngờ, Lý thị mặc dù là chính nữ, nhưng chủ mẫu của Lý phủ là mẹ kế của Lý thị, phủ viên tướng quân cũng chắc chắn không có nhiều tiền như vậy.

“Có lẽ tỷ tỷ cũng không phải cố ý, nhưng hai 20 vạn lượng lận, không biết làm sao tỷ tỷ kiếm đủ?”

Giang di nương ngồi một bên, nghe vậy che miệng cười nói “Làm sao đủ 20 vạn lượng, tỷ tỷ chỉ mời lão thái y trị cho Giai Nhân, còn về nha đầu Bảo Oánh phải xem số mệnh thế nào rồi. Thường ngày thấy tỷ tỷ cưng chiều Bảo Oánh hết mực, không ngờ.....”

“Ta vốn muốn cho thêm, bảo Thất ma ma qua đó hỏi xem rốt cuộc còn thiếu bao nhiêu, lại bị Lý thị đuổi về, thật tức chết ta” giờ lão phu nhân không ưa nổi Lý thị, nếu không phải vì đứa bé trong bụng Lý thị, đã sớm trừng trị một trận rồi.

“Tổ mẫu chó tức giận, nhị tỷ tỷ ở hiền sẽ được trời phạt phù hộ. Nếu tổ mẫu tức giận mà hại đến thân thể thì chúng tiểu bối gây nghiệt rồi.” Như Ca xoay người lấy ra một cái bình nhỏ màu xanh tinh xảo từ trong khay Thanh Nhi đang bưng, đưa cho Thất ma ma.

“Đây là?” lão phu nhân nhìn cái bình thấy có khắc ba chữ ‘Dưỡng Thọ Hoàn’.

“Đây là loại thuốc mới ra của Dược Tiên Đường, nghe nói có thể làm cơ thể khỏe mạnh, kéo dài tuổi thọ, đặc biệt dâng lên cho tổ mẫu dùng”

“Thiếp thân sau khi sinh Vân Kiệt, người yếu cực kỳ, thường xuyên cảm thấy không còn sức, sau khi dùng thuốc này mỗi ngày một viên, cảm thấy khỏe khoắn hơn nhiều, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng không còn nữa”, Liệt thị biết phương thuốc của nữ nhi cực kỳ tốt, nhin không được phụ họa.

Lão phu nhân quan sát Liệt thị, quả nhiên là rạng rỡ, không dùng son phấn vẫn xinh đẹp động lòng người, khó trách nhi tử gần đây thích ở chỗ Liệt thị. Dược Tiên Đường mới khai trương được 3 tháng đã nổi danh khắp kinh thành, lão phu nhân cũng nghe thấy. Sáng nay mới nghe nói, Dưỡng Thọ Hoàn này mỗi lần tung ra là bán không còn một viên, một chai nhỏ thế này là mấy trăm lượng chứ chẳng chơi, Trịnh thị đặt bình thuốc lên bàn, “Tứ nha đầu thật có lòng”.

“Thuốc này nghe nói rất đắt, tứ cô nương thật là có tiền, nếu có mỗi làm ăn tốt, nhớ nói cho thím với nha, dù sao cũng là người một nhà mà!” Hoàng thị lâu lâu mới đến thỉnh an lão phu nhân một lần, thấy vậy, cười nói.

Mọi người nghe xong, nghĩ một chai thuốc mấy trăm lượng họ chưa chắc dám bỏ tiền ra mua, vậy đủ biết Như Ca phải có bao nhiêu tiền, mới có thể ra tay hào phóng như vậy.

Lão phu nhân sớm biết Hoàng thị là con buôn thấy tiền là sáng mắt, gõ gõ tẩu thuốc trên tay nói: “Đó là Tứ nha đầu có hiếu, các người tiền có không ít, nhưng đã bao giờ thấy tặng cho bà lão ta thứ gì lớn như vậy đâu”

Nghe vậy, mọi người đều im lặng, tiền lúc nào cũng ngại thiếu, tét nhất tặng quà là được rồi, bình thường ai dư đâu mà vung tiền làm gì.

Trên đường về Nhàn Nguyệt Các, Thanh nhi tức giận nói “Tiểu thư, vừa rồi Hoàng thị nói thật quái gở, làm như tiểu thư muốn kiếm tiền thì phải xin phép mẹ ta vậy”

Như Ca nghe vậy cười cười, Hoàng thị xuất thân từ nhà buôn, phu quân chỉ là con thứ, cũng không phải con ruột của lão phu nhân, tất nhiên phải tự tính toán ỉn rồi.

Liệt thị cũng không ưa Hoàng thị háms lợi, vừa định mở miệng, đã nghe thấy từ Đông viện truyền tới một hồi tiếng la như heo bị chọc tiết “A! Đau! Nhẹ tay, a!....”

Liệt thị nhú mày, nói: “La ghê quá, không biết Văn thái y trị cho đại tiểu thư thế nào.”

“Xương gãy vụn thì phải lấy hết ra, nắn lại khớp bị trật, cái loại đau đớn này không phải ai cũng chịu được” thương thế của Ngọc Giai Nhàn như vậy, cho dù bảo vệ được tính mạng, thân thể cũng sẽ có chút khiếm khuyết.

“Cho nên nói, người nào làm ác, trời đều biết hết, ở Pháp Nguyên Tự Ngọc Giai Nhàn tính kế hại con, liền gặp báo ứng. Thật may hôm đó con không có trong phòng, mới thoát được một kiếp!”.

Nghe Liệt thị cảm thán, Như Ca thấy Thanh Nhi đang lè lưỡi, nhất định là biết được chuyện từ Thanh Loan, sau đó nói lộ ra rồi.

Bất quá, phủ viễn tướng quân nếu biết thủ hạ bắt nhầm người không thể bắt, không biết sẽ có phản ứng thế nào đây. Mặc dù nhìn bên ngoài thì Hầu phủ vẫn bình thường, nhưng thực tế hai ngày trước đến Pháp Nguyên Tự tra, tin chắc đã có người ‘vô tình’ nhắc tới chuyện mê hương trong phòng, e là hôm nay bắt đầu phái người đi tìm rồi, chắc không bao lâu sẽ tìm được thôi.

Sự thật đúng như Như Ca suy đoán. Không lâu sau đó, người trong kinh thành truyền tai nhau, đại công tử của Kim Lăng Hầu phủ Ấu Dương Thiệu trên đường trở về kinh thành, đã kết hợp với quan viên địa phương tìm được cứ điểm của bọn gian tế, mười mấy tên gian tế bị giết ngay tại chỗ.

Nghe tin, Như Ca nhìn ánh trăng bên ngoài Nhàn Nguyệt Các, trong đôi mắt chứa đầy suy tư, đau khổ, rồi cuộc người kia đã trở lại.....

30. Chương 30: Trên Đường Nhìn Nhau

Sắp đến Tết, khắp nơi trong kinh thành đều rất náo nhiệt, hai bên đường lồng đèn đỏ thật lớn treo cao, ở phố Trạng Nguyên các gánh xiếc đến từ khắp nơi dốc hết bản lĩnh ra lấy lòng khách xem, kiếm một mớ tiền trước khi chấm dứt năm cũ. Trong các tửu lâu khách có thể nói là vào ra không dứt, chương quỹ ôm bàn tính lách cách không ngừng, tiểu nhị cũng hận không thể có thêm mấy cái chân.

Hoàng hôn, theo tiếng chiêng vang dội, một đội ngũ hơn ngàn người đi vào đường chính của kinh thành. Người đi đường nhanh chóng tập vào hai bên lề.

Đi đầu đội ngũ là một nam tử tuấn mỹ mặc áo màu xanh ngọc thêu hoa văn lá liễu mây bay, trên mặt đang tràn đầy tươi cười ôn hòa, trong mắt lóe ra ánh sáng tự tin mang theo vài phần đắc ý.

Nửa tháng trước, hắn vẫn chỉ là đứa con thứ do một tiểu thiếp trong Kim Lăng Hầu phủ sinh ra bị đi đày ở xa, bất quá, sau lần biểu hiện vượt trội này, tin tưởng Hầu phu nhân, không sinh được con trai trưởng, sẽ tấu lên hoàng thượng, có lẽ không bao lâu nữa hắn sẽ chân chính trở thành trưởng tử của Kim Lăng Hầu phủ rồi.

Nghĩ tới dọc đường vô số cô nương trẻ đẹp nhìn mình thẹn thùng, khoe miệng Ân Dương Thiệu khẽ nhếch. Hắn tự nhận là phong lưu phóng khoáng, tuấn tú lịch sự, nếu không phải vận mệnh không tốt do tiểu thiếp sinh ra, làm sao phải ở ngoài ăn nhiều đau khổ như vậy mới có thể trở lại kinh thành.

Đột nhiên, trên lầu một của tửu lâu, một nữ tử áo trắng hấp dẫn ánh nhìn của hắn. Nữ tử mang một khăn che mặt mỏng như cánh ve, lộ ra ấn ký hoa anh đào trên trán, như một đóa sen nở rộ thánh khiết vô cùng. Đôi đồng tử của nàng u nhiên sâu hút, mơ hồ mang theo ma tính, ánh mắt lưu chuyển, làm người ngẩn ngơ. Thấy nữ tử nhìn về phía này, hô hấp Ân Dương Thiệu hơi ngừng lại, trong đầu nhất thời trống rỗng. Dần hãm lại tốc độ, làm đoàn người phía sau cũng chậm lại theo, cuối cùng hầu như nam tử có khuynh hướng dừng hẳn ở dưới tửu lâu.

Đây là cô nương nhà ai, thật giống như tiên tử lạc vào trần thế. Chẳng lẽ cô nương này cũng vì ngưỡng mộ mình nên mới xuất hiện ở đây? Nghĩ đến loại khả năng này, trong lòng Ân Dương Thiệu có cực đại cảm giác ưu việt.

Trong Hồng Ngọc Lâu ở đối diện, hôm nay đã được vài vị quan bao hết, nên không tiếp đãi những khách khác. Chỉ có một khách duy nhất, đang ngồi ở vị trí đầu, một nam tử vô cùng tôn quý.

Trên đài trước mặt nam tử, cầm cơ đang khảy cổ cầm, tiếng đàn lượn lờ quanh quẩn trong sảnh, vũ cơ hát hay múa giỏi, bước nhảy phiêu phiêu.

Mấy vị quan trong tay bưng ly rượu được chế tác tinh xảo kính rượu nam tử, nam tử lại rất ít đáp lại, tựa như bị ca múa mê hoặc, nhìn phía trước không chớp mắt.

Nam tử áo xanh ngồi bên cạnh trầm nghĩ, nghe nói trong kinh thành có rất nhiều người yêu thích phong nhã, bất quá, là thật hay giả, thì không ai biết được.

Trên thực tế, nam tử mặc áo gấm đen ngồi ở vị trí đầu lúc này không phải như mọi người nghĩ là đang nhìn ca múa, mà là nhìn cảnh tượng ở đối diện. Chứng kiến hai người nhìn nhau thật giống như nhìn người trong lòng, ly rượu trong tay nam tử nháy mắt vỡ vụn, khiến mấy người xung quanh thất kinh.

Cầm cơ và vũ cơ cũng chợt dừng động tác lại, sau khi thấy ánh mắt âm trầm của chủ phòng thì té quỵ xuống đất. Theo quy định của Hoan Nhạc Phường, nếu không làm cho khách hài lòng thì liền không còn là nghệ kỹ đơn giản như vậy nữa, nghĩ đến mấy tỷ muối trong phường bị đưa đến thanh lâu, hai người sợ đến mặt không còn chút máu. Làm nghệ kỹ đã là cực kỳ bi ai, nếu rơi vào cái nơi dâm tiện đó, còn không bằng

chết đi cho rồi. Chỉ là vào nơi này đâu phải muốn chết là có thể chết, trong nhà vẫn còn người thân, họ có thể liều mạng, nhưng người thân thì sao, chẳng lẽ muốn chôn theo, nghĩ đến đây hai nghệ kỹ không khỏi đau buồn. Hôm nay được người mời tới Hồng Ngọc Lâu biểu diễn, nghe nói được thưởng rất nhiều bạc, hai người dĩ nhiên rất vui mừng. Còn ôm mộng làm tốt sẽ được quý nhân chuộc thân giùm, không ngờ lại họa lớn đến.

Tiết Thanh Trạch thấy vậy không khỏi lắc đầu một cái, hôm nay đúng là ra cửa không xem ngày rồi, rõ ràng mấy ngày nay tâm tình vị đại gia này rất tốt kia mà, sao trong chốc lát đã thay đổi rồi. Vô ý nhìn theo tầm mắt của nam tử, thấy cảnh tượng phía đối diện, liền sáng tỏ.

Ông trời ơi! Rốt cuộc đó là kẻ nào, không biết sống chết dám động thủ trên đầu thái tử. Kể từ khi Tuyết Liên được đưa đến phủ thế tử, người này liền con sói cũng không cho đến gần nàng, hướng chỉ hiện tại là một người, mà còn là một nam nhân, thật sự là muốn mạng mà.

Ở bên này, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau trong phút chốc, đoàn người chậm lại, dẫn đến một chút huyền não, trong nhuyển kiệu phía sau truyền đến âm thanh khàn khàn lại mang theo vài phần bén nhọn của một nữ tử.

“Âu Dương Thiệu, còn không mau đi, ta không muốn đứng ở chỗ này, nghe thấy không”

Nghe vậy, vốn muốn dừng lại nói chuyện với cô nương trên lầu, trong mắt Âu Dương Thiệu thoáng qua một chút ảo não, nhưng lại không thể không nghe theo lời của nữ tử, bởi vì tiền đồ sau này của mình đang nằm trong tay kẻ khác, nếu lúc này chọc người trong kiệu mất hứng, sẽ mang đến ỉn rất nhiều phiền toái. Con cháu Âu Dương gia cũng không phải chỉ có một mình mình, khiến bà cô này không hài lòng, mất còn nhiều hơn được.

Nhìn về hướng nữ tử kia vừa đứng, phát hiện đã không một bóng người, mang theo chút mất mát, Âu Dương Thiệu ra lệnh cho đoàn người tăng tốc đi tới.

Bởi vì đột nhiên tăng tốc, rèm của nhuyển kiệu bị gió tốc lên. Từ góc độ trên lầu có thể thấy được trong kiệu là một nữ tử mặc y phục cao quý nhưng trên mặc lại có mấy vết roi, đang ôm chân ngồi chồm hổm, thấy rèm kiệu bị tốc lên, nữ tử hoảng sợ, nhanh chóng vươn tay kéo rèm lại, hình như rất sợ bị người khác nhìn thấy.

Đội đoàn người biến mất ở một góc phố, nữ tử mặc y phục trắng mang khăn che mặt từ sau cột gỗ quán rượu đi ra, xuống lầu dưới lấy một bình rượu ngon lâu năm, nhảy lên con ngựa bờm đỏ, chạy về phía đông kinh thành.

Trong Hồng Ngọc Lâu, vốn đáp ứng lời mời đến thưởng thức ca múa, thấy nữ tử biến mất khỏi tầm mắt, nam tử đứng đứng phát dậy, để lại một câu “Xin lỗi không tiếp được” rồi bay vọt theo hướng của nữ tử vừa đi.

Tiết Thanh Trạch nhìn ca cơ và cầm cơ mặt xám như tro tàn trước mắt, rất là đầu đầu, xem ra lại là mình phải thu thập tàn cuộc rồi.

31. Chương 31: Nam Tử Bá Đạo

Đã vào đêm, bầu trời dần dần bị màu đen bao phủ, chẳng biết từ lúc nào tuyết đã rơi từng bông như lông ngỗng. Nữ tử ngồi trên lưng ngựa, không biết đã đi bao xa, không ngừng dốc bầu rượu lên uống vào, trong không khí thỉnh thoảng truyền đến tiếng sặc của nàng.

Gió thổi phất phật bên tai, mạng che mặt bị thổi bay, lộ ra khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Như Ca, bi thương và tuyệt vọng.

Rốt cuộc mệt mỏi, Như Ca dừng lại bên bờ sông Mịch La, gơ lên bầu rượu trong tay không còn nhiều lắm, uống một hơi hết sạch. Lắc lắc, thấy trống không, Như Ca ném bầu rượu xuống sông. Một tiếng “Bùm” vang lên, giống như tâm tình Như Ca bây giờ, vô cùng nặng nề.

Lảo đảo ngồi xuống mép bờ, nhìn dung nhan tinh xảo trên mặt nước, môi đỏ mọng khẽ nhếch làm người phải hồn xiêu phách lạc. Hôm nay Như Ca đã không còn là Ngọc thị xem Âu Dương Thiệu là trời nữa rồi,

đã tìm được đường sống trong chỗ chết, từ trong địa ngục vùng dậy, tỉnh khỏi mộng. Sẽ không bao giờ bị tên nam nhân gọi là Âu Dương Thiệu kia đùa giỡn trong lòng bàn tay nữa. Nhớ tới kẻ ở trước mặt mình thì nói những lời ngon ngọt, xoay lưng thì ình một dao, trong đôi mắt long lanh như nước của Như Ca bắt đầu phiếm màu đỏ.

Ánh sáng từ mấy chiếc thuyền hoa hắt xuống chiếu rọi cả mặt sông, trên gương mặt nữ tử mang theo quật cường, cũng đầy đau thương.

Như Ca từ từ đứng dậy, nhưng vì say rượu mà một trận hoa mắt chóng mặt, thân hình lung lay, giống như con bướm hướng về phía có ánh sáng, từ từ rơi xuống nước lạnh.

Đúng lúc này, một đôi tay mạnh mẽ vòng qua vòng eo mảnh khảnh của nàng, ôm người cách xa bờ sông mấy thước.

Cảm thấy mình đang ở một nơi cực kỳ ấm áp, mơ mơ màng màng Như Ca cọ cọ giống như mèo nhỏ. Phút chốc cảm đau nhói, bị người bắt lấy nâng lên, tiếng chất vấn mang theo vài phần tức giận của nam tử truyền đến tai.

“Nàng đang khóc vì ai!” Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Như Ca, Tiêu Dạ Huyền cảm thấy ý giận ngút trời. Sao nàng có thể rơi lệ vì nam nhân khác! Trước khi mình tìm được nàng đã có kẻ dám đi vào trái tim nàng, có thể làm cho nàng rơi lệ, rốt cuộc là ai!

“Có phải là tên nam nhân vừa rồi ở dưới tử lâu không?” Nhớ tới nam tử đi đầu đoàn người ngang qua tử lâu lúc nãy, mặt Tiêu Dạ Huyền càng âm trầm, tăng thêm sức trên tay, “Nàng thích hắn, phải không?”

Theo điều tra của hắn, vào bốn năm trước từ khi bắt đầu theo nghiệp buôn, nàng vẫn luôn ở trong Phàn Thành, không có quan hệ tình cảm với một nam tử nào, rốt cuộc là vào lúc nào, tên kia chiếm vị trí quan trọng như vậy trong lòng nàng, để có thể làm cho nàng đau lòng đến mức này.

“Đau quá!” Như Ca cảm thấy cảm mình giống như sắp bị bóp nát, trong giọng nói mềm mại mang theo âm điệu muốn khóc.

Nghe người trong lòng kêu đau, nam tử vội buông tay ra, cẩn thận vuốt ve vết đỏ trên gò má của nàng, ảo não vì mình đã làm nàng bị thương.

Có lẽ là do say, vốn bình thường luôn giữ bình tĩnh Như Ca đột nhiên khóc òa lên, bắt đầu dùng sức đâm vào người trước mặt “Ta không thích hắn, ta không hề thích hắn, ta....hận hắn,.....sao ngươi có thể nói ta thích hắn.”

Nghe rõ ràng lời người trong lòng, tức giận trên mặt nam tử tuần mỹ nhất thời tan thành mây khói, để mặc cho Như Ca đâm, nháo, cứ như vậy ôm nàng thật chặt.

Như Ca thấy người này bị đánh cũng không có phản ứng, ngẩng đầu nhìn, thấy hình ảnh của mình trong đôi mắt sâu hút của người này nhất thời ngây ngốc nở nụ cười, “Ta biết ngươi!”

“Nàng biết ta?” Trong giọng nói trầm thấp của nam tử ẩn chứa vui sướng, dù dễ nói, “Ta là ai?”

Ở giây kế tiếp, câu trả lời của Như Ca làm mặt nam tử chùng xuống. Rồi lại vì cử chỉ thân mật của nàng mà mừng như điên.

“Ngươi là người xấu!” Như Ca đưa tay ôm mặt nam tử, lời nói đầy bất mãn và uất ức, “Ngươi đoạt Tuyết Lang của ta, rõ ràng nó thích ta hơn, ngươi lại giam nó, không có nó, sẽ không có ai hái thuốc cho ta, ngươi trả Tuyết Lang cho ta, trả Tuyết Lang cho ta.....”

Như Ca thừa dịp say rượu phát tiết bất mãn của mình, âm thanh êm ái này vào trong tai Tiêu Dạ Huyền lại như là tiếng nhạc. Nghĩ đến trong lòng nàng mình còn không bằng một con sủng vật, rất là bất mãn, nhưng nghe được tiếng khóc thút thít của nàng, tim hắn chẳng khác nào bị dao đâm.

Chỉ có thể nhẹ nhàng dỗ người trong lòng, người hắn tại Bắc Địa nhớ nhưng gần bốn năm. Người cứu hắn từ trong tay tử thần, rồi lại biến mất vô tung vô ảnh.

“Ngươi thả Tuyết Lang ra đi, được không?” Thấy dụ dằng trong mắt nam tử, Như Ca làm nũng thỉnh cầu.

“Được!”, cơ hồ bị bộ dáng ngây thơ của nàng làm say, Tiêu Dạ Huyền cảm thấy không có gì là không thể đồng ý.

Nghe được câu trả lời của nam tử, Như Ca rốt cuộc không làm ầm ĩ nữa, tìm một nơi thoải mái nhất trong ngực nam tử dựa vào ngủ say.

Nam tử cứng đờ người, mặc cho nàng dựa vào. Mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt trên người nàng dần dần tản ra chung quanh hắn. Mùi hương quen thuộc khiến nam tử đặc biệt vui thích.

Một lần kia ở Vân Cương đại chiến với kẻ địch, hắn bị trùng độc xâm nhập, sau khi mấy thái y liên tiếp bị chết, không còn ai dám chữa cho hắn nữa, thậm chí ngay cả người thân của hắn cũng không dám đến gần. Thái y chắc chắn đây là trùng độc của Vân Cương, đau đúng bảy bảy bốn mươi chín ngày, sẽ chết. Trong tuyệt vọng, hắn dứt khoát rời khỏi phủ, chạy đến biên giới Bắc Địa. Đau đớn làm hắn như nổi điên chạy không ngừng, chỉ mong tìm được một nơi không người để kết liễu tính mạng, không muốn kéo dài hơi tàn nữa.

Tới một đường nhỏ không người, hắn chống đỡ không nổi nữa, ngã xuống ven đường, trên người vì độc trùng mà trở nên khủng bố dữ tợn, khắp nơi thối rửa, gần như là sắp chết. Trước lúc rơi vào hôn mê, chỉ thấy một bóng trắng xuất hiện trước mắt.

Tỉnh lại, phát hiện toàn thân mình đã được băng bó, một thiếu nữ khoảng 11 tuổi, mang khăn che mặt, đang trị thương ỉnh. Động tác nhẹ nhàng cẩn thận như sợ làm hắn đau khiến hắn cảm giác mình yếu ớt giống như một đứa trẻ sơ sinh.

Vết thương thối rửa cộng thêm trùng độc lại đang không ngừng sinh sôi, thường xuyên đau đến muốn chết, chính lúc ấy giọng nói non nớt không ngừng khích lệ hắn tiếp tục sống. Trong lúc mơ màng mùi máu tanh và vết thương trên cổ tay thiếu nữ làm hắn chấn động. Từ tiếng nói nhẹ nhàng của thiếu nữ, hắn biết cổ độc của mình đã được ức chế. Để trị liệu cho những chỗ thối rửa cơ hồ thấy được xương của mình, thiếu nữ tự mình lên đỉnh Tuyết Sơn, tìm hai ngày hai đêm mới đem về được một gốc Thất Thái Tuyết Liên có tác dụng lành lại da thịt. Khi dùng hết thuốc, tỉnh lại sau nửa tháng hôn mê thì thiếu nữ cũng đã biến mất không thấy tung tích.

“Bốn năm trước, ta để vuột mất nàng, hiện giờ, nàng đừng mong biến mất lần nữa.”

Bên bờ sông tràn ngập sương đêm, nam tử nhìn Như Ca ngủ, xoa nhẹ đôi môi kiều diễm của nàng, cúi đầu hôn lên, để lại ấn ký thuộc về mình, “Tiểu nha đầu, nàng chạy không thoát đâu.”

Hình như nghe được giọng điệu bá đạo của nam tử, Như Ca nhú nhú đôi mày xinh đẹp, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Dưới ánh trăng, bóng hai người lẩn vào nhau, kéo một vệt thật dài trên bãi cỏ.

32. Chương 32: Tránh Né

33. Chương 33

Tuyết Lang đi rồi, Như Ca vẫn ở trong phòng không ra, mấy người Liệt thị bên kia cho rằng nàng mệt mỏi hơn nữa trong kinh thành không có tập tục đón giao thừa nên cũng không gọi nàng.

Đến đêm khuya, mọi người đã ngủ, Như Ca vẫn còn thức, ngẩn ngơ nhìn hộp gấm Thanh Nhi đưa vào để trên bàn.

Kiếp trước Cẩm thân vương thế tử Tiêu Dạ Huyền bị độc nhân của Vân Cương ám hại, biến thành người điên. Trong lúc dọn dẹp đồ di vật của mẫu thân, nàng phát hiện một quyển sách bà ngoại để lại trong đó có ghi chú máu của nữ nhân Liệt gia có khả năng ức chế được cổ độc, nhưng không biết nguyên nhân tại sao. Dưới sự khuyên bảo của Âu Dương Thiệu, mình đã đồng ý dùng máu của mình thử xem có cứu được

vị Cẩm thân vương thế tử này không, đáng tiếc, cổ độc trong cơ thể hắn tồn tại quá lâu không được ngăn chặn kịp thời đã hết cách xoay chuyển. Sau 4 năm dùng máu, cuối cùng Cẩm thân vương thế tử cũng mất, mà kể từ đó mình cũng bắt đầu bị Âu Dương Thiệu chán ghét và vứt bỏ, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy.

4 năm trước, lúc ở nơi hoang dã phát hiện người đang nằm hôn mê dưới đất là hắn, Như Ca đã sợ ngây người, vốn định không để ý tới, nhưng cuối cùng vẫn chọn cứu hắn, chỉ vì đôi mắt tuyệt vọng mà cô tịch kia lúc ngã xuống, làm người ta không đành lòng.

Nhớ tới lời nam tử, Như Ca cười khổ, kiếp trước kiếp này, mình và hắn đều có ràng buộc khó giải. Kiếp trước mình vì hắn mới có thể gả vào Hầu phủ, ngoài mặt là thiếu phu nhân Hầu phủ, trên thực tế cũng chỉ là một được nhân. Cơ hồ là bị người ép buộc phải áu, cuối cùng hắn chết nàng cũng mất, quả là đáng thương và bị ai hết sức. Kiếp này gặp nhau lần nữa, nàng học được y thuật, cứu hắn từ ranh giới sống chết, nguyên bản coi như đáp lại cho nỗ lực nhiều năm của mình, còn là xuất phát từ hiếu kỳ của thầy thuốc, chữa trị lúc cổ trùng mới bắt đầu phát tác so với chữa trị sau 4 năm rốt cuộc có khác biệt gì, không ngờ lại thành công thật, đưa cổ trùng vào kỳ ngủ đông, có lẽ là vì trọng sinh nên tất cả đều thay đổi.

Bất quá, hắn là cháu ruột của đương kim thánh thượng, quyền cao chức trọng, có thể nói hắn nguy hiểm như hoa anh túc, không thể dính vào. Một khi dính tới, sợ là phiền toái không ngừng..... sau khi nghĩ thông suốt, Như Ca nhìn hộp gấm cười một tiếng. Đi tới gương trang điểm, gỡ đồ trang sức trên đầu xuống, sau khi tắm sơ, trèo lên giường, an tâm ngủ.

Từ sau ngày đó, Tuyết Lang đến, Như Ca đều không ra gặp, nó mang dược liệu quý giá tới cũng còn yên tại chỗ, không ai thu. Nhìn Tuyết Lang mỗi ngày hậm hực mà về, mấy người Liệt thị cảm thấy thật là đáng thương, bất quá Như Ca làm vậy ắt có nguyên do, nên không nhúng tay vào.

Ba ngày sau, Như Ca sai người đem dược liệu Tuyết Lang mang tới đặt bên ngoài lỗ ở tường viện, rồi lấp lỗ lại, bên ngoài tường viện Nhân Nguyệt Các, Tuyết Lang kêu cả nửa đêm, không thấy ai đoán hoài, mới mang những dược liệu đó về phủ lại.

Kim Lăng Hầu phủ.

Kể từ mấy ngày trước tết, mỗi ngày đều có từng trận gào thét thảm thiết quanh quần không ngừng tại căn phòng dưới mặt đất ở Hầu phủ. Trong kinh thành có lời đồn, bọn gian tế có ba người còn sống được đưa đến căn phòng dưới đất này, mỗi ngày chịu cực hình tàn khốc, giày vò đến sống không bằng chết, thống khổ cầu tha.

Nhìn thiếu nữ mất lộ hung quang đứng bên nam tử thắm vấn mặc áo gấm, ba người phụ trách bắt cóc mua bán đã cảm giác họa lớn giáng xuống đầu, nên nói không nên nói gì đều ỏi ra hết, chỉ cầu Hầu phủ nương tay. Từ Kim Lăng trở lại Hầu phủ trong kinh thành, Kim Lăng Hầu sau khi xem xong lời khai của mấy tên cướp nhận được từ Âu Dương Thiệu, giận tím mặt, hạ lệnh đem mấy cướp này băm thành thịt vụn cho chó ăn.

Kim Lăng Hầu phu nhân Tưởng thị hận người Lý gia thấu xương, người Lý gia vì trút giận cho Lý Ngọc Đình mà hại nữ nhi mình như vậy, thật sự là đáng chết.

Âu Dương Lâm chịu nhiều đau khổ, sau khi biết chân tướng càng thêm hận đến nghiến răng, mấy ngày ở nơi tắm tối đó, quả thật chính là địa ngục trần gian. Nhớ tới cảm giác roi quất lên người mình, bị ép uống những thứ thuốc kinh khủng, còn có sắc mặt xấu xí của những gã tay đâm chân đá với mình, Âu Dương Lâm cơ hồ nổi điên lên.

“Lâm nhi, con bình tĩnh một chút”, nhìn Âu Dương Lâm bắt đầu co giật cả người, Tưởng thị vội vàng ôm lấy trấn an. Nhớ lại lời thầy thuốc trong phủ, nữ nhi mình vì chịu đả kích quá lớn, nên lúc bị kích thích sẽ dẫn đến tinh thần bất thường. Đây không phải đại biểu cho nữ nhi như châu như bảo của mình bị bệnh điên sao? Sau khi trở về, nữ nhi liền trốn trong phòng tắm chà lau cơ thể không ngừng, cơ hồ muốn lau cho tróc da ra, ngay cả lúc mình vào phòng nó cũng sợ hãi giống như chim sợ nã. Nhìn vết thương chồng chất trên người nữ nhi mình, rõ ràng là dấu vết bị ngược đãi đánh đập, khi biết nữ nhi được cứu ra từ nơi ô uế bẩn thỉu như vậy, Tưởng thị cơ hồ muốn ăn sống người của Lý gia.

Thấy Âu Dương Lâm hình như không nghe lọt lời mình, bắt đắc dĩ, Hầu phu nhân đành bảo Âu Dương Thiệu đánh ngắt đi.

Nhìn Âu Dương Lâm được nha hoàn ma ma dìu vào phòng trong, Tưởng thị khóc rống lên, “Hầu gia, Lâm nhi biến thành bộ dáng như bây giờ, đều là do Phủ viện đại tướng quân ban tặng, hầu gia không thể bỏ qua cho bọn chúng được.”

“Phu nhân yên tâm, người Lý gia, hừ! Cứ chờ xem!”

Ngồi ở vị trí cao nhất là người mặc măng bào màu đỏ tím, Kim Lăng Hầu Âu Dương Hùng. Trước giờ với thể tử xuất thân danh môn luôn kính yêu có thừa, Hầu phu nhân Tưởng thị gả vào hai năm, không sinh được con liền chủ động cưới tiểu thiếp ình khiến Kim Lăng Hầu rất cảm kích. Thấy nữ nhi yêu quý biến thành như vậy, tự nhiên là giận không kiềm được. Lão tả tướng Lý Chuẩn đã cáo lão kia lại dung túng cho bọn chúng động đến nữ nhi mình, khinh Kim Lăng Hầu phủ ta sao?

“Thiếp thân đành nhờ Hầu gia làm chủ rồi.” Tưởng thị xoa xoa mắt.

Âu Dương Thiệu tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thể hiện, “Nhi tử cũng sẽ báo thù uội muội, xin đích mẫu yên tâm!”

Tưởng thị đương nhiên biết Âu Dương Thiệu là đang nịnh nọt mình, chỉ là sau khi sinh Lâm nhi xong, thân thể bị tổn hại quá nhiều, không thể mang thai được nữa. Không có nhi tử tương lai sẽ không có chỗ dựa. Đại Chu mặc dù ủng hộ nữ học, nhưng Hầu gia cũng không thể truyền vị lại cho Lâm nhi, huống chi hôm nay Lâm nhi đã thành ra thế này. Mẫu thân Âu Dương Thiệu mất sớm, không có nhà mẹ đẻ giàu có hậu thuẫn, nếu nhận hán làm con thừa tự, tương lai sẽ đối với đích mẫu tôn kính có thừa, xem như một lựa chọn không tồi. Suy nghĩ xong, Tưởng thị làm mặt từ ái, “Thiệu nhi chịu ra mặt vì muội muội, mẫu thân rất vui mừng”.

Âu Dương Thiệu nghe xong, nhất thời hai mắt tỏa sáng, ý Tưởng thị không phải là chấp nhận thân phận mình rồi sao? Nghĩ đến tiền đồ sáng lạn phía trước, trên khuôn mặt vốn anh tuấn của Âu Dương Thiệu tràn đầy vẻ tham lam. Lòng càng quyết tâm, phải ra sức biểu hiện hơn nữa.

34. Chương 34: Thương Lộ Tác Nghẽn

35. Chương 35: Tự Chui Đầu Vào Lưới 1

Nạn cướp trên thương đạo Đô Linh gây xôn xao rất lớn, trước sau có trên trăm hiệu buôn lớn nhỏ đã bị tổn thất nặng nề, phủ thế tử ở kinh thành truyền ra tin tức, 15 tháng 3, triệu tập chủ các hiệu buôn đến phủ thế tử bàn bạc về vấn đề tổ chức đội buôn và nạn cướp trên Đô Linh.

Vì Phong quản gia đã dẫn người đến Vận Thành xử lý công việc, Phong Thành lại đang bị thương rất nghiêm trọng, là chủ của hiệu buôn Lăng Vân, Như Ca đành dịch dung thành một thanh niên da ngăm đen, theo chủ các hiệu buôn khác dưới sự hướng dẫn của người làm trong phủ thế tử tiến vào trong.

Đi thẳng đến phòng nghị sự của phủ thế tử, dưới sự quan sát của mấy thị vệ tay cầm kiếm, mọi người đều không dám đi lại lung tung, bên ngoài phòng nghị sự hoa cỏ được tu bổ cực kỳ tinh tế, nhưng bài trí bên trong lại cực kỳ đơn giản. Chỉ có một cái bàn dài chừng 8 thước và mấy cái ghế mà thôi. Mọi người sau khi vào phòng, thấy thế tử còn chưa đến, bắt đầu thận trọng bàn bạc về nạn cướp lần này.

Thời sơ khai tranh giành lãnh thổ, Đại Chu chiếm được Trung Nguyên, là nơi tài nguyên phong phú nhất, thiên tai tương đối ít, dân cũng là nhiều nhất. Cho tới bây giờ đều là vùng đất mơ ước của các nước khác. Đặc biệt từ lúc Nữ Đế Đại Chu lên ngôi, ở rộng con đường buôn bán, ngoài mặt là giao lưu buôn bán giữa các nước, trên thực tế là tranh đấu gay gắt, cướp bóc lẫn nhau.

Dĩ nhiên, chính sách thông thương của Nữ Đế là hoàn toàn chính xác, chỉ do lòng tham của các nước khác, lại nói mấy năm nay cũng có chuyện, nhưng không đến nỗi giống như bây giờ. Trên chiến trường đánh không lại, liền cướp bóc, những kẻ ngoại tộc vô sỉ này quả nhiên là đáng ghét đến cực điểm.

Mặc dù chuyện nạn cướp ở thương đạo Đô Linh do đích thân Cẩm Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Huyền xử lý ngoài dự đoán, nhưng khiến mọi người an tâm hơn hẳn, trong kinh thành ai mà không biết uy danh của vị thế tử này chứ. 12 tuổi đã theo đương kim thánh thượng chinh chiến, dẹp vô số phản loạn trộm cướp, 8

năm trước cùng với Trần Bắc Vương Trần Viễn Chấn đánh lùi quân Tây Liêu đã chiếm đất ở phía bắc của Đại Chu hơn 50 năm. Đường kim hoàng thượng cho phép hãn có 2 vạn binh riêng, thay mặt hoàng thượng xử lý công việc hành chính ở Bắc Địa. Đây là ân sủng trước giờ chưa từng có nha! Vương gia có đất phong không có gì kỳ lạ, nhưng vị thế từ này còn chưa kể thừa vương vị đã có phủ riêng của mình, đây cũng là ngoại lệ đầu tiên từ khi Đại Chu thành lập tới nay.

Có hãn làm chủ, liền không sợ nạn cướp này nữa. Bất quá trong lòng mỗi chủ hiệu buôn đều rõ ràng, muốn thịnh được Phật lớn như vậy, tất nhiên cái giá cũng phải lớn tương xứng.

Trong sảnh, mọi người chờ hồi lâu, cửa mở ra, một nam tử y phục đen và hai thị vệ trong tay cầm cuộn giấy tới, nam tử y phục đen ra hiệu cho thị vệ phát từng cuộn giấy cho các nhà buôn.

Mọi người mở cuộn giấy ra, bắt đầu nghiên ngẫm.

Ở tờ thứ nhất, viết về bối cảnh của bọn cướp trên thương đạo Đô Linh. Trên đó nói rõ, bọn cướp này phần lớn là những tử tù nhiều lần phạm án không chuyện ác nào không làm của Tây Liêu, khả năng chiến đấu cao, được đặc xá, trải qua huấn luyện đặc biệt đưa tới phụ trách đánh cướp Đại Chu để cung cấp cho quân đội và cuộc sống xa xỉ của bọn quý tộc Tây Liêu. Vì vậy, tài sản và thanh niên đều trong phạm vi đánh cướp cướp của bọn chúng.

Tờ thứ hai, là việc thành lập đội buôn, vì bọn cướp đông đảo, lại ẩn hiện vô chừng, không cách nào nắm chắc thời gian một lần diệt gọn được, cho nên việc xây dựng đội buôn là bắt buộc. Trên giấy viết rõ, thành viên của đội buôn toàn bộ đều là quân riêng của thế tử, đảm bảo hàng hóa an toàn mười phần, nhưng chi phí mỗi lần vận chuyển hàng dựa vào giá trị và chủng loại hàng hóa mà có mức khác nhau, nếu dám lừa gạt dù chỉ một lượng bạc, ngày sau sẽ không vận chuyển nữa.

Phần ghi chú phía sau có viết rõ giá của các loại hàng hóa. Như Ca không thể không cảm thán người viết tài liệu này thật là cao thâm, nội dung phía trước đủ để các nhà buôn bỏ đi ý niệm không mời đội buôn vận chuyển hàng hóa, dù sao các chủ hiệu buôn ở đây ai cũng không dám mạo hiểm phái người làm của mình đi vận chuyển để mất cả người lẫn hàng hóa.

Lại nhìn nội dung ở tờ cuối, các hiệu buôn có người bị bắt đi, sẽ phụ trách tìm về, phí tổn là 3 vạn lượng một người, muốn còn sống thì 5 vạn lượng, dĩ nhiên nếu tìm về mà đã chết thì chỉ lấy 1 vạn lượng. Phí tổn như vậy, lựa chọn cứu người sợ là không nhiều lắm, dù sao 1 vạn lượng thì cao hơn rất nhiều so với bồi thường cho người thân của người chết.

Quả nhiên, phần lớn các chủ hiệu buôn chỉ đọc lướt qua tờ cuối rồi ký khế ước với đội buôn xong rồi đi, danh sách chịu chi tiền để tìm người mất tích chỉ có ba hiệu buôn là Tô Ký, Phú Quý, và Lăng Vân. Nam tử y phục đen nhìn bản danh sách, thuận miệng hỏi: “Người bị bắt có quan hệ gì với các vị?”

“Nhi tử!”

“Tôn tử!”

“Người làm”, hai người kia nói trước, rồi đến Như Ca.

“Người làm....”

Nam tử ngẩng đầu nhìn thanh niên da ngăm đen trước mặt, trầm ngâm chốc lát, sau đó cầm ba cuộn giấy trong tay xoay người đi ra ngoài.

Hai chủ hiệu buôn còn lại trong phòng ánh mắt giống như đang nhìn đũa ngọc mà nhìn thanh niên mặt đen trước mắt. Hiệu buôn Lăng Vân bọn họ có nghe nói. Mấy năm nay phát triển từ Vận Thành đến kinh thành, thế lực không thể khinh thường. Bất quá thiếu niên gây yếu trước mắt, thật không nhìn ra là chủ của Lăng Vân. Nói không chừng là sản nghiệp của gia tộc, xem hãn điền ở tờ danh sách, rõ ràng đều là 5 vạn lượng một người đấy! Phỏng chừng là kẻ không biết củi gạo dầu muối đất, một người làm đã chết, nhiều lắm bồi thường gần ngàn lượng là xong chuyện, cần gì phải tốn số bạc lớn như vậy để đi tìm.

Mặc dù nghĩ vậy, như ngoài mặt hai chủ hiệu buôn đó vẫn hỏi han nói, ông chủ Lăng Vân đúng là có tấm lòng Bồ Tát, yêu thương người làm, ngày sau hi vọng có cơ hội hợp tác với Lăng Vân này nọ.

Như Ca thấy những người đó nghĩ một đằng nói một nẻo, chỉ trả lời qua loa cho xong.

Ước chừng sau một nén nhang, một người mặc y phục quần gia tuổi chừng 60 đi vào, nhìn quanh một lượt rồi nói: “Lão là quản gia phủ thế tử, ở đây ai là chủ của hiệu buôn Lăng Vân? Xin mời đi theo lão một chuyến”.

Nghe vậy, Như Ca kinh ngạc hỏi “Hai vị kia không cần đi sao?”

“Thế tử nói, hai vị này là tìm người nhà của mình, hình dáng bên ngoài dĩ nhiên là rõ ràng, một lát họa sĩ tới vẽ chân dung người cần tìm là được, chỉ mời chủ hiệu buôn Lăng Vân đi qua bàn việc.”

“Thật ra thì ta cũng rất rõ...” người mất tích có bối cảnh thân phận, số tuổi, tướng mạo ra sao Như Ca đều biết rất rõ. Nhìn lão quản gia mắt diếc tai ngơ dẫn đường phía trước, Như Ca đành bất đắc dĩ đuổi theo, sờ sờ mặt mình, đã nguy trang kĩ thế này chắc không ai nhìn ra đâu, đi một chuyến cũng không sao.

36. Chương 36: Tự Chui Đầu Vào Lưới 2

37. Chương 37: Việc Xấu Trong Nhà

Sau ngày tết, chính thất phu nhân Ngọc phủ, Lý thị, có thể nói là ngày đêm bất an. Vết thương của hai nữ nhi dần dần khôi phục, chỉ là thay đổi tể nhị giữa hai đứa khiến Lý thị cực kỳ lo lắng. Mấy ngày nay, nhị nữ nhi Ngọc Bảo Oánh ngày ngày tới thỉnh an mình, biểu hiện rất hiếu thuận. Còn đại nữ nhi Ngọc Giai Nhân lại coi muội muội như hổ báo, không muốn đến gần. Điều này làm Lý thị rất khó hiểu, nhưng nghĩ Ngọc Giai Nhân đang trong thời kỳ hồi phục, có lẽ là sợ muội muội không cẩn thận đụng trúng xương, nên cũng không quá để tâm.

Đối với việc chữa bệnh, Lý thị tự thấy hổ thẹn, nên càng yêu thương Ngọc Bảo Oánh. Nhìn mấy vết sẹo trên mặt Ngọc Bảo Oánh, Lý thị lo âu vô cùng. Nữ tử mà bị hủy dung, tương lai không dễ kiếm chồng. Liên ngày ngày phái người đến Chiêm Sự phủ, hi vọng nhờ việc này có thể sắp xếp cho nữ nhi mới hôn sự tốt. Vì thế, hôn sự của Ngọc Tĩnh Nhã và Đồ đại nhân của Chiêm Sự phủ được lôi ra. Ngọc Tĩnh Nhã vốn trước giờ ăn mặc tầm thường, đột nhiên khắp người là tơ lụa, đầu cài đầy trâm ngọc.

Lão phu nhân thấy gần đây Ngọc Tĩnh Nhã mặc y phục đều là hàng thêu thượng đẳng của Hàng Châu, thì hết sức vừa lòng, dù là gả thứ nữ, nhưng cũng được mấy phần thể diện. Huống chi trong kinh thành Đồ phủ cũng coi là gia tộc có máu mặt, mặc dù Đồ đại nhân hơi lớn tuổi, tình tình có chút kỳ lạ, nhưng đối với Ngọc Tĩnh Nhã mà nói, được gả làm kế thất phu nhân cũng coi là xứng đôi.

Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, sau khi chải chuốt một phen, vốn diện mạo thanh tú, Ngọc Tĩnh Nhã cũng trở nên có bảy phần xinh đẹp, hơn nữa vì để kéo gần khoảng cách tuổi tác với Đồ đại nhân, được trang điểm cho chín chắn hơn, nhìn cũng có nét riêng.

“Vào Đồ phủ, phải hầu hạ Đồ lão gia cho tốt, giữ thể diện cho Ngọc phủ”, lão phu nhân kêu Thất ma ma lấy ngân phiếu 3 ngàn lượng và một khế ước nhà, đưa cho Ngọc Tĩnh Nhã.

“Tạ lão phu nhân!” Ngọc Tĩnh Nhã cung kính nhận, nhưng không thấy vui mừng mấy.

“Người gả đi rồi, phải nhớ chiếu cố tỷ muội trong phủ, nhớ kỹ thân phận của mình”, Lý thị ngụ ý nói.

Thấy Ngọc Tĩnh Nhã chậm chạp không đáp, chỉ nhìn chăm chăm vào mình, Lý thị tự nhiên thấy lạnh cả người, móc ra tờ ngân phiếu 500 lượng trong tay áo ném qua.

“Dạ, nữ nhi nhớ!”, cúi đầu nhặt tờ ngân phiếu dưới đất, thì ra hôn sự của mình chỉ đáng giá 500 lượng, nụ cười trên mặt Ngọc Tĩnh Nhã mang theo chế giễu. Bất quá chỉ trong nháy mắt, lúc nâng đầu lên, trên mặt Ngọc Tĩnh Nhã là vẻ cực kỳ hài lòng.

“Ai u, tam cô nương diện lên, thật sự là xinh đẹp, ngày mai Đồ đại nhân mà thấy nhất định rất vui mừng”, Hoàng thị vốn có mối làm ăn muốn thông qua Chiêm Sự phủ, Ngọc Tĩnh Nhã gả cho Đồ đại nhân, vậy việc làm ăn của mình liền dễ bàn, đương nhiên là tặng bốc Ngọc Tĩnh Nhã lên, để tỏ thành ý, Hoàng thị còn đặc biệt cho Ngọc Tĩnh Nhã một đôi vòng ngọc màu xanh lá trong suốt, giá trị xa xỉ.

“Đúng đó, chắc chắn sau này tam cô nương sẽ rất được cưng chiều”, Giang di nương mặc dù xót bạc, nhưng lão phu nhân đã dặn trước, thể diện của Chiêm Sự phải lớn, nói không chừng gả Ngọc Tĩnh Nhã qua có thể cầu xin các hoàng tử, sắp xếp tiền đồ cho Ngọc Như Long. Nếu không, Giang di nương sao có thể đặt làm một bộ trang sức bằng vàng ròng cho Ngọc Tĩnh Nhã được.

Liệt thị cũng ột bộ trang sức có kiểu cách đặc biệt.

Như Ca ngồi một bên, chờ mọi người cho xong hết thì về Nhàn Nguyệt Các với Liệt thị. Ngay khi thấy bộ mặt bình tĩnh chờ ngày mai thành thân với Đồ đại nhân của Ngọc Tĩnh Nhã vì trát phần rất dày nên không nhìn kỹ thì không thấy được mấy ban điểm trên mặt, dừng bước lại, thầm cả kinh, đây là.....

Ra khỏi Tây viện, Ngọc Tĩnh Nhã lấy cớ trước khi thành thân muốn tâm sự với Như Ca, lôi Như Ca đi. Khó có dịp đi cùng nhau nhưng hai người đều im lặng không nói gì.

“Người biết rồi đúng không?” Như Ca đang định rẽ vào lối về Nhàn Nguyệt Các thì đột nhiên nghe Ngọc Tĩnh Nhã hỏi.

“Cái gì?” Như Ca quay đầu, thấy nụ cười khổ sở của Ngọc Tĩnh Nhã.

Thấy Như Ca mở to mắt tròn đầy nghi ngờ, Ngọc Tĩnh Nhã kéo tay Như Ca đặt lên mạch ở tay của mình, nhìn chăm chăm Như Ca.

Cảm giác mạnh Ngọc Tĩnh Nhã đi nhanh, trơn như trượt trên hạt châu, Như Ca nhanh như chớp rút tay về. Chồng lại cặp mắt nhìn không ra vui buồn của Ngọc TĩnhNhã, Như Ca thầm thở dài, xem ra lại một hồi sóng gió rồi.

“Cuộc đời của thứ nữ là bi ai nhất, vĩnh viễn đều phải sống vì chính nữ. Ta vào Lễ Học Viện chỉ mới 7 ngày, đã bị Ngọc Bảo Oánh đưa cho Lý Ngọc Đình. Ta không chịu, nàng ta liền lừa ta uống thuốc mê, sau khi tỉnh lại, vốn định tố cáo với phụ thân, nhưng chưa kịp chờ phụ thân trở lại, đã bị Ngọc Bảo Oánh vu khống ta trộm đồ, Lý thị bắt về Đông viện nhốt trong nhà kho bỏ đói ba ngày. Lặp lại vài lần, ta cũng sợ, liền nhịn xuống, chỉ mong có một ngày tìm được một phu quân có thể bảo vệ được ta, sớm gả đi, không phải ở lại chỗ này nữa. Ròng rã 2 năm trong Lễ Học Viện, chịu đủ mọi khi dễ của Ngọc Bảo Oánh, đến giờ hôn sự của ta cũng phải hi sinh, tứ muội, muội nói xem, ta phải làm sao đây?”

“Thật ra, ta vốn muốn lén xử lý cái thai này, không ngờ Đồ đại nhân là người như vậy, hiện giờ lại nghĩ cái thai này đến rất đúng lúc, đằng nào cũng chết, ta cũng không sợ, nói không chừng nhờ đứa nhỏ này mà ta tìm được đường sống.” Ngọc Tĩnh Nhã sờ sờ trán Như Ca, “Ta biết muội rất may mắn, lúc trước cho ta xin lỗi, có lẽ là vì chịu nhiều khổ sở quá, nhìn thấy người khác sống thoải mái, thì ghen tỵ. Hi vọng muội không mang thù ta.”

Nhìn Ngọc Tĩnh Nhã bước đi, nhìn giọt nước mắt rơi xuống mặt đất, Như Ca tựa như thấy lại ngày trước của mình, bất quá mình may mắn hơn nàng ta nhiều, ít nhất còn có mẫu thân và đệ đệ để dựa vào. Còn Ngọc Tĩnh Nhã lại như lục bình, không nơi nương tựa.

Về Nhàn Nguyệt Các, dáng vẻ không vui của Như Ca khiến Liệt thị hỏi, “Sao vậy?”

Như Ca phán một tin sét đánh: “Tam tỷ mang thai, bốn tháng.”

Cả Như Ca cũng không dám tin, Ngọc Tĩnh Nhã lại có thể có bầu 4 tháng. Thân thể nàng ta gầy yếu, mùa đông mặc dày, bụng lại không nhô lên bao nhiêu, nên chẳng nhìn ra được, bình thường gặp nàng ta, dù thấy có chút kỳ cục, nhưng Như Ca cũng không nghĩ nhiều.

“Cái gì?” Liệt thị chấn động, vội kéo Như Ca tới, hỏi tỉ mỉ mọi chuyện.

“Đứa nhỏ này cũng thật đáng thương! Lý thị dù một lòng muốn nữ nhi mình gả vào nhà vương hầu, cũng không thể làm như vậy được!” sau khi nghe xong, Liệt thị có chút đồng tình với Ngọc Tĩnh Nhã. Lúc trước nghe nói nàng ta hứa với Ngọc Bảo Oánh khi dễ Như Ca ở Lễ Học Viện, ít nhiều vẫn không thích, giờ xem ra tất cả đều là do mẫu tử Lý thị bức cho sợ.

“May mắn hôm đó có Cẩm Thân Vương thế tử, bằng không con đừng mong thoát được, về sau có gặp, phải cảm tạ người ta thật tốt”, Liệt thị vỗ vỗ ngực mình, may nhờ Bồ Tát phù hộ.

Nghe vậy, Như Ca tự nhủ thầm: nếu không có châm thuốc mê, ngày đó ở phủ thể tử con mới thật là không thoát được đó!

Gần nửa tháng, Như Ca đều co đầu rụt cổ ở Nhàn Nguyệt Các, Phong quản gia truyền tin về, hàng hóa đã lên đường, người bị bắt cũng đã tìm được, một chết hai sống, đưa bạc đến phủ thể tử không ai thu, Như Ca âm ức. Nợ ân tình của người này không phải là chuyện tốt gì.

“Không biết ngày mai Ngọc phủ sẽ loạn thế nào đây!” Liệt thị nhớ đến mai là ngày thành thân của Ngọc Tĩnh Nhã.

“Phỏng chừng tam tỷ đã có biện pháp, chúng ta cứ chờ xem là được rồi”, lắc lắc đầu đuổi những suy nghĩ lung tung đi, Như Ca nhận lấy khung thêu từ tay Liệt thị, tiếp tục thêu.

38. Chương 38: Truyền Ra Ngoài

39. Chương 39: Ngẫu Nhiên Gặp Ở Tiệm Sách

Hôn sự Ngọc TĩnhNhã cực kỳ tai tiếng, xôn xao khắp kinh thành, để tránh bị ảnh hưởng không đáng, đến lúc tựu trường, Như Ca và Vân Kiệt liền xin viện trưởng Lễ Học Viện cho ở nhà tự học. Viện trưởng sau khi cân nhắc đã đồng ý, phái người đưa sách của Hoàng Lăng Các tới, nói mỗi tháng sẽ đến phủ kiểm tra việc học, hai người không được lười biếng.

Không biết từ đâu mà Vân Kiệt nghe được ở góc tây bắc kinh thành có một tiệm sách tên là ‘Thư Hương Bách Thế’ có sách cổ hiện nay khó kiếm. Vì vậy mới sáng sớm đã vội vàng lên xe ngựa chạy tới tiệm sách đó, kết quả không mang theo đủ bạc, trên đường trở về gặp được Như Ca thế là kéo đi luôn.

Trên xe ngựa, thấy Vân Kiệt hiện giờ chỉ cao kém mình hai tấc, Như Ca rất kinh ngạc. Chỉ mấy tháng ngắn ngủn, Vân Kiệt cao với tốc độ kinh người, trong một thời gian ngắn đã cao gần một cái đầu, cơ thể con người quả nhiên là tiềm lực vô hạn.

“Tỷ, hôm nay đệ mang không đủ bạc, hi vọng hai quyển sách đó chưa bị người mua mất”, vừa đến nơi, không kịp chờ xe dừng hẳn, Vân Kiệt đã vội nhảy xuống. Nhìn Vân Kiệt như đứa nhỏ, Như Ca lắc đầu, ngân phiếu còn đang ở chỗ mình mà!

Vừa bước vào tiệm sách, Như Ca liền thấy người quen đã mấy tháng không gặp.

“Âu Dương tiểu thư, sách ta đã bán cho vị tiểu thiếu gia này rồi, ngài đừng kì kèo nữa, vô ích thôi! Nói không còn chính là không còn!” Lý chương quý thực bất đắc dĩ nhìn thiếu nữ mất lộ hung quang trước mặt.

“Ta mặc kệ, ta muốn quyển sách này, ta đã đáp ứng tặng cho người rồi, sao có thể đổi ý, hôm nay ngươi nhất định phải đưa ta, nếu không ta liền đập nát tiệm này.” Âu Dương Lâm vẫn không từ bỏ ý định.

Lại nghe một giọng nói cực kỳ trầm thấp: “Lý chương quý, người bán sách này cho chúng ta đi, vị tiểu công tử này, chúng ta sẽ tự bồi thường”.

“Âu Dương công tử, vậy ngài thương lượng với vị tiểu thiếu gia này đi, nếu được, lão mới có thể bán sách cho công tử”, chương quý đã quyết định, hai bên đều không thể đắc tội.

Âu Dương Thiệu vốn muốn mở miệng, đáng tiếc Vân Kiệt đã giành nói trước, “Hai quyển sách này ta đều rất thích, không nghĩ nhường lại.”

“Tỷ, bên này, đệ quên cầm ngân phiếu rồi.” thấy Như Ca ngoài cửa, Vân Kiệt quơ quơ sách trên tay, cười rạng rỡ. Như Ca mặc y phục lụa mỏng thuần trắng, không trang điểm nhưng lại hết sức rực rỡ.

Nhìn thiếu nữ đang tới, Âu Dương Thiệu mừng rỡ, lại là nàng! Thiếu nữ mỹ lệ ở tửu lâu.

“Ngọc Như Ca, thì ra là ngươi!” Âu Dương Lâm cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng chữ. Trong lòng Âu Dương Lâm, đáng hận nhất chính là Ngọc Như Ca, ngày đó nhất định nàng ta biết trong phòng có gì đó, mới cố ý nhường phòng ỳnh, tiện nhân đáng bị bầm thây vạn đoạn! Sau này nếu rơi vào tay mình, nhất định phải cho nàng ta nếm thử cảm giác bị người lăng nhục.

“Âu Dương công tử, Âu Dương tiểu thư”, xem ra Âu Dương Lâm khôi phục rất tốt, không nhìn ra chút thâm hại nào của hai tháng trước, chẳng qua các bắp thịt không ngừng co giãn trên bộ mặt kia chứng tỏ cảm xúc Âu Dương Lâm dao động không bình thường.

“Tiểu thư biết ta?” Âu Dương Thiệu không nhận thấy Âu Dương Lâm đang kích động, vì giai nhân biết mình là ai mà cõi lòng đầy vui sướng.

Nam tử trước mắt, y phục màu xanh ngọc, đai lưng cột lỏng lẻo, trên đó có khảm một viên ngọc, bên hông còn đeo một khối ngọc như ý xanh biếc, có thể xem là giàu sang, lúc này trên mặt mang nụ cười âm ỉ, ánh mắt dịu dàng có hồn, mấy thiếu nữ đứng bên cạnh mặt đầy ngưỡng mộ. Thấy tính cảnh này, Như Ca cười nhạo, đúng là công tử phong lưu! Bất quá là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa mà thôi.

Thấy ánh mắt mong đợi của hắn, Như Ca thản nhiên đáp, “Như Ca không biết công tử, chỉ nghe chương quỹ kêu vậy thì gọi theo thôi.”

Nghe vậy, khuôn mặt tươi cười của Âu Dương Thiệu có chút kinh ngạc, thiếu nữ này không phải thâm thương trộm nhớ mình sao. Đúng rồi, trước mặt nhiều người như vậy, nàng nhất định là đang làm bộ rụt rè.

“Ngọc Như Ca, sách kia, Kim Lăng Hầu phủ ta muốn, chẳng lẽ đồ của Kim Lăng Hầu phủ chúng ta người cũng dám đoạt, vậy ngay cả Thọ vương phủ người cũng không nể mặt.”

Vẫn vênh váo hung hăng như trước, Như Ca cười lạnh, “Âu Dương tiểu thư là muốn lấy quyền đè người? Chẳng lẽ ở Đại Chu, muốn mua sách cũng phải sờ về thân phận?”

Nữ tử sau lưng Âu Dương Lâm nghe vậy, tiến lên kéo Âu Dương Lâm, “Lâm muội, thôi, quyển sách này đã là của người ta, hay là chúng ta đi thôi!”

Như Ca nhìn nữ tử sau lưng Âu Dương Lâm, sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển, trên người mặc y phục màu quả hạnh, ngang hông mang một túi thơm cổ huân, liên hệ với những lời Âu Dương Lâm vừa nói, vị này chắc là người Thọ vương phủ rồi. Người này hai má lúm đồng tiền, gương mặt u sầu, mang bệnh trong người, lớn tuổi hơn Âu Dương Lâm, nhất định là Tâm Di quận chúa thường ngày ở nhà dưỡng bệnh của Thọ vương phủ.

Vị quận chúa này hiển nhiên là vô cùng muốn có quyển sách kia, nói là đi, nhưng vẫn nhìn chằm chằm quyển sách trong tay Vân Kiệt.

Như Ca cầm lấy một quyển sách trên tay Vân Kiệt, giấy đã ố vàng, xem sơ qua chỉ là một ít phương thuốc cổ truyền để bồi bổ cơ thể, không có tác dụng gì với mình. Bước tới trước mặt chương quỹ, đưa sách ra, “Chương quỹ, quyển sách này chúng ta không cần, để ta lấy một quyển là được rồi, quyển này lão bán cho vị tiểu thư y phục hạnh sắc kia đi.”

Nghe vậy, vốn có chút thất vọng, nữ tử kia liền trở nên vui sướng, ngẩng đầu lên bắt gặp nụ cười thân thiện của Như Ca, nụ cười kia còn chói mắt hơn sao trên trời, nhất thời lại quên nói lời cảm ơn.

“Tốt quá, quyển sách tiểu thiếu gia đang cần giá 300 lượng.” Lý chương quỹ vừa nghe Như Ca chịu nhượng lại, dĩ nhiên là vui vẻ cả làng, vội vàng tính tiền.

“Ngọc tiểu thư hào phóng nhường sách, Âu Dương Thiệu xin cảm ơn”, thấy Như Ca xoay người định đi, Âu Dương Thiệu vội vàng tiến lên nói.

“Quyển sách này là nhường cho vị tiểu thư kia, Âu Dương công tử không cần cảm ơn, Vân Kiệt chúng ta đi thôi”, ý là: người làm điều thừa rồi.

Âu Dương Thiệu nhìn thiếu nữ đi xa, nụ cười dịu dàng trên mặt nháy mắt cứng lại. Nhất định là do ở đây nhiều người quá, nhất định là vậy.

“Còn nhìn cái gì, mau trả tiền đi.” Âu Dương Lâm thấy Âu Dương Thiệu cứ si ngốc nhìn theo bóng lưng Như Ca liền hét lên.

Bị tiếng hét chói tai của Âu Dương Lâm gọi hồn về, trong mắt Âu Dương Thiệu thoáng qua vẻ chán ghét, nhưng thấy bộ mặt không ngừng co giật của nàng ta, thì thầm cả kinh, vốn là dẫn người ra ngoài giải sầu, ngàn vạn lần không được nửa đường phát điên nha. Âu Dương Thiệu vội vàng trả tiền, lập tức về phủ.

Trên xe ngựa, Vân Kiệt có chút rầu rĩ không vui, Như Ca thấy vậy, sờ sờ đầu, “Sao vậy, không mua được quyển sách kia nên tức giận sao?”

“Tỷ, nếu như đệ cũng là một vương gia, có phải sẽ không ai có thể giành đồ với tỷ nữa không?” Vân Kiệt buồn buồn nói.

Nghe vậy, Như Ca lắc đầu một cái, đối diện với gương mặt non nớt của Vân Kiệt, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo kia, “Vân Kiệt, cường quyền cũng không thể đại biểu cho tất cả, tựa như hiện tại, chỉ cần tỷ thật sự muốn, tỷ sẽ dùng mọi biện pháp kiến không ai giành được. Quyển sách kia mặc dù quý, nhưng mà đối với tỷ cũng không có tác dụng gì mấy. Bất quá thấy đệ quan tâm tỷ, tỷ rất vui mừng. Nhưng mà sao lại mua sách dạy võ, chẳng lẽ đệ muốn bỏ văn theo võ à?”

Nghe vậy, Vân Kiệt vui vẻ nói, “Tỷ, học võ có thể giống như Thanh Loan bảo vệ tỷ..... Tỷ không phản đối chứ?”

Thấy vẻ mặt khấn trương của Vân Kiệt, hình như chỉ cần mình không đồng ý, dù thích cũng sẽ không làm, Như Ca ầm ập trong lòng, “Tỷ vĩnh viễn đều ủng hộ đệ.”

40. Chương 40: Thọ Vương Phủ

Ngoài cửa Thọ vương phủ, nữ tử mặc y phục màu quả hạnh, trong tay cầm quyển sách thuốc, được tỷ nữ đỡ xuống xe ngựa, nhìn xe ngựa đi xa mới chậm rãi đi vào.

Vào phủ, vòng qua từng hành lang, nữ tử đi đến sảnh lớn chính viện, mới tới phía ngoài, đã thấy một nữ tử ăn mặc diêm dúa từ sảnh lớn chính viện đi về một gian phòng ở Đông viện.

Tới gần căn phòng, từng đợt tiếng cười quỷ dị của nữ tử nọ truyền ra, ngoài cửa hai nha hoàn y phục hồ lang nhìn nàng khiêu khích, sắc mặt vốn đã tái nhợt của nữ tử càng nhợt hơn, kéo tỷ nữ lão đạo đi nhanh về Tây viện.

Trong Phật Đường ở Tây viện, một phụ nhân y phục giản dị quỳ gối trước tượng Phật, đang tụng kinh gõ mõ.

“Những ả ở hậu viện trước kia vương gia ngăn rồi, nô tỳ đã đuổi đi, có mấy kẻ đồ thừa có thai sống chết không chịu đi, nô tỳ cho người đốt mỗi ả một chén hồng hoa, rồi kéo ra ngoài.”

“Mấy ngày nay vương gia xài bạc ngày càng nhiều hơn, phải bán một cửa hàng.”

“Mấy hôm trước vương gia mang về hơn mười mỹ nhân từ Đông Châu, nghe nói đều đã qua huấn luyện kỹ càng, hiểu rõ kỹ thuật phòng the, hiện tại vương gia để bọn ả ở Đông viện, ngày đêm ở đó vui vẻ, nô tỳ đã cho người đi xem chừng, tránh xảy ra sơ sót.”

.....

Một lão ma ma mái tóc đã có vài chỗ bạc, da mặt nhăn nheo, nhìn phụ nhân đang quỳ gối thành kính lễ Phật, không để ý lời mình nói, trong lòng thầm than thở. Trong Đông viện, chương khí mù mịt, vương phi cũng không quản. Hậu viện giờ lại có không biết bao nhiêu chuyện cần xử lý.

Thọ vương phủ lúc trước mặt dù gia sản hùng hậu, nhưng truyền tới đời vương gia không biết đã rơi vào bao nhiêu. Vương phi gả cho vương gia mấy năm nay, cũng không để ý quản chuyện trong vương phủ. Vương gia quá háo sắc, quan lại các châu quận tới tập dăng lên mỹ nhân, vương phủ tựa như một cái thanh lâu, nữ nhân đến đi từng nhóm lại từng nhóm. Tới lúc vương gia đã chán, ra tay cũng rất hào phóng, mỗi lần ném là hơn ngàn lượng, đây cũng không tính là gì, chỉ sợ các ả dây dưa không chịu đi. Chỉ cần có chút uy

hiếp với vương phi và quận chúa, là mình xử lý không từ thủ đoạn. Thân là bà vú của vương phi, vương phi đã không muốn tranh, mình sẽ thay vương phi đi tranh, vương phi không muốn suy nghĩ, mình sẽ nghĩ thay thật kỹ càng. Cũng may mình làm việc gọn gàng, vương gia cũng không yêu thích ai lâu dài, mãi tới bây giờ, trong vương phủ cũng không có nghiệt chủng dư thừa tồn tại, địa vị của hai vị chủ tử xem như là vững chắc.

“Mẫu phi!” tiếng của nữ tử cắt đứt suy nghĩ của lão ma ma, cũng cắt đứt tiếng gõ mõ tụng kinh, cửa phòng mở ra, phụ nhân đặt chân gỗ xuống một bên, nhìn thiếu nữ vẻ mặt tái nhợt nhào vào lòng mình, trên mặt phụ nhân tràn đầy yêu thương.

Lão ma ma đứng một bên thấy vậy mỉm cười, một người dù vô dục vô cầu, thì luôn có thứ nàng quan tâm, chỉ cần quận chúa ở đây, vương phi vĩnh viễn là vương phi của Thọ vương phủ.

Lão ma ma lúc trẻ ở biên cảnh bị người Tây Liêu bắt đi, được phụ thân của vương phi Chân thị cứu, sau đó liền ở lại Chân gia làm bà vú cho Chân thị, hơn 30 năm nay đối với Chân thị hết lòng hết dạ, làm sao để cho bọn cơ thiếp trong phủ leo lên đầu Chân thị được.

“Hôm nay ra ngoài chơi sao?” Xoa xoa mồ hôi lấm tấm trên trán nữ nhi, phụ nhân cười hỏi.

Thiếu nữ nghe vậy, tươi cười mở sách thuốc cho phụ nhân xem, “Hôm nay đến tiệm sách ở phía tây kinh thành với Lâm muội ở Kim Lăng Hầu phủ, thấy quyển sách dưỡng sinh và thuốc cổ truyền này, liền mua về. Ở tiệm sách còn gặp được vị Tứ tiểu thư của Ngọc gia mà mẫu phi đã kể, quyển sách này chính là nàng nhường lại cho con.”

Nhớ tới thiếu nữ xinh đẹp khỏe mạnh kia, trong mắt nữ tử mang theo chút hâm mộ, “Vị tiểu thư kia cực kỳ xinh đẹp, mặc dù mang khăn che mặt, nhưng nữ nhi vẫn cảm thấy nàng giống như tiên tử.”

Thấy vẻ mặt nữ nhi như vậy, phụ nhân từ ái vuốt ve đầu thiếu nữ, cười nói, “Nếu Di nhi của chúng ta bồi bổ sức khỏe tốt lên cũng sẽ xinh đẹp giống như vị tứ tiểu thư kia.”

Bởi vì bẩm sinh, Dương Di tuy đẹp, nhưng mang bệnh trong người, ảnh hưởng đến khí chất, cho nên luôn có chút tự ti về vẻ ngoài của mình, hâm mộ những người khỏe mạnh.

“Mẫu phi, vị tứ tiểu thư kia quả thật rất đẹp, nàng vừa vào tiệm sách, tầm mắt mọi người đều bị nàng hấp dẫn, công tử Kim Lăng Hầu Ấu Dương Thiệu nhìn nàng cả nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần đó. Nàng là thiếu nữ xinh đẹp nhất mà Di nhi từng gặp, so với những tiện tỳ trong phủ kia dễ nhìn hơn không biết bao nhiêu lần!”

Lúc nói chuyện trong mắt thiếu nữ lóe lên một tia hận ý. Những nữ nhân kia chẳng qua chỉ là đồ chơi của phụ vương, vậy mà cũng dám thị uy trước mặt mình, phụ vương cũng chưa bao giờ quan đến, vẫn vui đùa với các ả như trước. Tất cả nữ nhân đó đều đang mong bệnh tim của mẫu phi phát tác, lên trời cho rồi, ánh mắt nhìn mình cũng mang theo thương hại. Dương Di cực hận những ánh mắt đó, lại không thể ngăn cản.

Còn nhớ lúc đầu mình lên tiếng châm chọc một thị thiếp, phụ vương liền nhục nhã mẫu phi một phen. Ngoài mặt mình là quận chúa Thọ vương phủ, thực tế chỉ là cái danh mà thôi, trong phủ có mấy ai nể trọng.

“Ngọc tiểu thư này làm sao mà tôn quý bằng Di nhi được, nếu Di nhi thích, ngày sau lui tới nhiều là được.” Phụ nhân tất nhiên là thấy hận ý trong mắt nữ nhi, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là bị người Đông viện chọc giận nữa rồi. Chẳng lẽ cho rằng mình một lòng hướng Phật, là có thể khi dễ nữ nhi mình sao. Phụ nhân quay đầu, thấy lão ma ma rời đi, mới xoay đầu lại đọc sách thuốc mới mua về với nữ nhân.

Vào đêm, trong căn phòng ở Tây viện vương phủ, lão đại phu ngồi bên giường, bắt mạch cho phụ nhân. Nghe thấy tiếng thở hổn hển của phụ nhân lão đại phu nhin không được nhú mày, đi ra phòng ngoài viết phương thuốc.

Trong đêm tối nhìn bóng lưng đại phu rời đi, phụ nhân được lão ma ma đỡ ngồi dậy, yếu ớt nói, “Ma ma, bản phi không thích những thứ đại phu này, sau khi bắt mạch xong đều chỉ biết lắc đầu, thật giống như bản phi gần đất xa trời tới nơi, bản phi một lòng niệm Phật nhiều năm như vậy, Phật Tổ nhất định sẽ giải cứu ta.”

“Vương phi chớ lo lắng, những đại phu này khám nhiều năm như vậy, lần nào mà chẳng lắc đầu, vương phi nghĩ thoáng là được.” Lão ma ma khuyên lớn.

“Bản phi cũng không sợ chết, chỉ là sợ sau khi mình đi rồi, Di nhi sẽ không còn nơi nương tựa nữa.”, nghĩ đến nữ nhi, hơi thở phụ nhân mới điều hòa lại gấp lên, lão ma ma vội vàng cầm bình đổ ra một viên thuốc, đút cho phụ nhân.

“Cho nên vương phi phải tận lực tính toán cho quận chúa, cố gắng giữ gìn sức khỏe mới phải!”

Uống thuốc xong, phụ nhân cảm thấy mệt mỏi cả người, tiếng nói cũng dần yếu đi, “Đúng vậy, phải tính toán tương lai cho Di nhi....”

Thấy phụ nhân ngủ, lão ma ma xoa xoa lệ, nhẹ nhàng ra ngoài, Tây viện vương phủ, khôi phục yên tĩnh hoàn toàn.

41. Chương 41: Lấy Việc Công Làm Việc Tư

Hôm sau, từ Dược Tiên Đường trở lại, vừa bước vào Nhàn Nguyệt Các, Như Ca đã thấy Liệt thị lôi kéo Vân Kiệt đi đến Thanh Vân Đường, thư phòng của Ngọc Chính Hồng, nói là hiệu trưởng Lê Học Viện tới kiểm tra việc học, Ngọc Chính Hồng đang tiếp đãi ở bên đó!

Nghe vậy, Như Ca im lặng nhìn trời, bắt đầu từ giữa tháng trước, viện trưởng hình như càng ngày càng thường xuyên đến, vốn là một tháng một lần, biến thành 7 ngày một lần, đến giờ đã thành 3 ngày một lần.

Nghĩ đến mỗi lần viện trưởng đều là phải ưỡn bụng mà về, Như Ca liền nhức đầu. Cởi áo khoác da Tuyết Hồ xuống, giao cho tiểu nha hoàn, Như Ca kêu Thanh Nhi, đi tới phòng bếp.

Là nữ tử, việc học của Nha Ca và Vân Kiệt tất nhiên là có chỗ khác nhau, nấu nướng cũng là một trong những cái khác đó. Viện trưởng và Ngọc Chính Hồng đều thích ăn cay, cho nên lần này làm giò heo muối cay, canh cá xắt lát, đầu cá nấu chao và tiêu băm, gà hấp lá chanh, canh lòng dê, với vài món Liệt thị và Vân Kiệt thích ăn là thịt bò nướng hạt dẻ, gà hầm với sâm Cao Ly, chè hạt sen đường phèn ướp lạnh. Lúc Như Ca bưng đồ ăn lên, địa điểm kiểm tra việc học đã đổi thành bên trong Thanh Vân Đường, lúc này viện trưởng, Vân Kiệt và Ngọc Chính Hồng đang bàn về đạo trị quốc.

Mùi thơm nồng nàn cắt đứt cuộc nói chuyện của ba người, viện trưởng híp lại đôi mắt vốn đã không lớn của mình, ngồi vào bàn, vừa cầm đũa lên, đã nhanh chóng gấp một miếng cá xắt lát, ăn xong hít một hà một hơi, gật đầu liên tục, “Ngon, ngon, ngon”.

Nghe ba từ ngon liên tiếp của viện trưởng, Ngọc Chính Hồng sau khi ném thữ, cũng cảm thấy đúng là ngon thật, nhìn đến nồi canh đang bốc hơi cay, được điểm xuyết bởi rau thơm xanh mướt và tỏi xắt “Đây là....?”

“Đây là canh lòng dê ạ”, Như Ca cười cười đáp, múc ra hai chén đặt trước mặt Ngọc Chính Hồng và viện trưởng.

Nghe Như Ca đáp, nhìn chén canh trước mặt, lông mày hai người nhíu lại, nội tạng động vật ở Đại Chu trước giờ luôn xem là đồ bỏ, thịt dê còn rất nặng mùi, huống chi là lòng dê, nha đầu này không phải là đùa giỡn bọn họ chứ?

Chần chờ một lúc, ôm tinh thần hy sinh, viện trưởng múc lên một muỗng húp một hớp, không khỏi có chút sững sờ, đây là....lòng dê? Chẳng những mùi vị thơm ngon, vị nồng nhưng không gay mũi, ăn vào chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, khen gọi từ đáy lòng, “Tài nấu ăn của tứ tiểu thư lại tiến bộ rồi.”

“Tiên sinh quá khen”, đây còn không phải là bị ngài bắt luyện ra sao, Như Ca thầm nhủ.

Đợi mọi người ăn xong, Như Ca đang định đi ra, lại nghe viện trưởng nói, “Tứ tiểu thư có thể làm thêm một phần nữa, để ta mang về học viện cho các phu tử khác đánh giá không?”

“Dĩ nhiên là được ạ”, hồi lâu tỉnh hồn lại sau khi nghe viện trưởng nói, Như Ca lui ra ngoài, dẫn đám người Thanh Nhi về làm thêm một phần nữa.

Trong Nhân Nguyệt Các, sau khi theo Liệt thị tiến khách xong trở về, Thanh Nhi nói nhỏ, “Tiểu thư, sao nô tỳ cứ cảm thấy vị viện trưởng này tựa như là đến để gặt ăn lừa uống vậy.”

“Người ta là viện trưởng, sao lại làm chuyện như vậy, chỉ có người mới nghĩ vậy thôi, tiểu thư đừng nghe nàng ta nói, chỉ giỏi nói lung tung”, Thanh Trúc đứng bên cạnh nói xen vào.

Nghe hai người nói, Như Ca nhủ thầm, mặc dù nghĩ vậy thì không được phúc hậu cho lắm, nhưng quả thật mình có cảm giác bị người lừa ăn. Bất quá vị viện trưởng này cũng là người vô cùng thối thời, không biết từ đâu nghe được Vân Kiệt muốn học võ, thế là âm thầm tìm cho Vân Kiệt mấy sư phụ dạy võ giỏi cực kỳ, hôm qua thấy Vân Kiệt tập một đoạn như rồng bay phượng múa, cũng rất ra dáng, vì thế Như Ca vẫn có mấy phần tôn kính với vị viện trưởng này.

Thành Đông, trong một gian phòng ở biệt viện, 4 nam tử cường tráng khôi ngô đang cung kính đứng chờ lệnh của chủ tử.

“Thời gian nửa năm, ta muốn nó trở thành một tướng lĩnh đạt yêu cầu”, nhìn thoáng qua quyển sách nhỏ viết sách lược hành quân, chữ viết rõ ràng còn rất trẻ con, giọng nói nam tử đầy uy nghiêm.

“Dạ”, bốn người liếc mắt nhìn nhau, xác định không nghe lầm, đồng thanh hô to.

Mặc dù rất khó hiểu với mệnh lệnh của chủ tử, nhưng trách nhiệm của người lính là phục tùng mệnh lệnh. Nhận được lệnh của chủ tử bọn họ vội vàng từ quân doanh ở Bắc Địa chạy về, nhiệm vụ hiện giờ là trong thời gian quy định biến tiểu thiếu gia Ngọc gia từ con nít còn thành nam nhi mình đồng da sắt, hay nói cách khác là biến ghé con thành hổ lang trên chiến trường.

“Đại ca rõ ràng là lấy việc công làm việc tư nha, điều người trong đội quân Dã Lang đi dẹp bọn cướp không nói, còn bắt bọn họ trong thời gian nửa năm phải huấn luyện cho tiểu tử Ngọc gia kia, thế tử à, lần này có phải làm hơi quá rồi không?” Nhìn một bàn món ngon, Tiết Thanh Trạch chép miệng, đang định cầm đũa thưởng thức một phen, lại phát hiện ngoại trừ đôi đũa trong tay nam tử áo đen, trên bàn không còn đôi nào khác.

“Sao lại không thế?” nam tử áo đen không để ý đáp.

“Đúng rồi, để cho viện trưởng Lễ Học Viện lừa gặt đồ ăn của người ta, chuyện như vậy cũng làm được, thì còn chuyện gì không thể nữa”, nhớ tới viện trưởng Lễ Học Viện bị người này bức ép dụ dỗ, mặt như khổ qua, bỏ qua thân phận viện trưởng của mình thường xuyên chạy tới nhà học trò, nói là kiểm tra việc học thật ra chạy tới xách đồ ăn mới là thật, Tiết Thanh Trạch liền nhin không được nhỏ một giọt nước mắt đồng tình.

“Ba ngày sau là lễ mừng thọ 50 của Thọ vương, nghe nói vị tứ tiểu thư Ngọc gia kia cũng được mời”, bất chấp lịch sự hay không, Tiết Thanh Trạch dùng tay bốc một miếng giò heo cho vào miệng, ầy da da, quả nhiên là mỹ vị.

“Thọ vương phủ mấy năm gần đây càng ngày càng suy bại rồi, xem ra người Thọ vương phủ là muốn nhắc lại chuyện xưa.....”, thấy ánh mắt nam tử trong nháy mắt trở nên vô cùng khát máu, Tiết Thanh Trạch rung mình một cái. Nhìn thoáng qua lại thấy Tuyết Lang vì chủ nhân trở nên tàn lệ mà nhe ra răng nanh lạnh lẽo, Tiết Thanh Trạch vội vàng ngậm miệng lại.

Nhắc lại chuyện xưa, vậy phải lo giữ mạng à!

Đêm khuya, mọi người đã ngủ. Tại một gian phòng trong Nhân Nguyệt Các, một cơn gió thoáng qua, một bóng đen xuất hiện bên giường thiếu nữ. Nhìn dung nhan yêu kiều lúc ngủ của thiếu nữ, nam tử vốn lạnh lẽo tà lệ nháy mắt trở nên nhu hòa.

Nam tử ngồi bên giường, lặng lặng nhìn người trên giường, cho đến lúc nền sắp tàn, mới rời đi.

42. Chương 42: Dự Tiệc 1

43. Chương 43: Dự Tiệc 2

44. Chương 44: Yến Hội 1

Thọ vương phủ, tiền viện, một nam tử trung niên mặc măng bào thêu một ngàn chữ thọ bằng tơ vàng vua ban, hông thắt ngọc như ý, đầu đội kim quan màu tím khoanh hai tay đi qua đi lại trong hành lang. Mà vương phi Chân thị đang ngồi trên ghế, y phục màu đỏ, đầu cài trâm phượng bằng vàng cũng đang ngóng về phía cửa.

Các mệnh phụ và đại thần đến dự tiệc đã chờ một lúc lâu, dần dần nổi lên tiếng xì xào.

“Sắp giữa trưa rồi, sao Thọ vương và vương phi còn chưa cho bắt đầu tiệc?”

“Không lẽ đang đợi người nào?”

“Nghe nói cũng gởi thiệp cho Cẩm Thân vương phủ, chẳng lẽ là chờ người bên đó?”

“Không phải Cẩm Thân vương phủ và Thọ vương phủ đã không lui tới từ lâu rồi sao? Thế nào.....”

.....

Tiếng xì xào không ngừng, khiến phu phụ Thọ vương thấy xấu hổ quá chừng, bất quá vẫn không lộ ra mặt, khéo léo cười cười, chỉ là chuỗi Phật châu trong tay Chân thị đang không ngừng chuyển động. Đến lúc mọi người dõi tới mức bụng kêu vang, mới truyền đến tiếng hét lớn của người giữ cửa vương phủ: “Cẩm Thân vương thế tử đến!”

Một bóng dáng cao ngất xuất hiện tại cửa lớn Thọ vương phủ. Mọi người đưa mắt nhìn, trên đầu nam tử là trâm ngọc đen hiếm thấy, mái tóc dài đen như mực tản ra trên bộ bào phục cũng màu đen, toàn thân hắt tỏa ra khí chất tà lạnh! Ngũ quan hoàn mỹ như được điêu khắc, tản ra hơi thở lạnh lẽo, theo sau nam tử là một con sói trắng lớn, hình như cảm thấy mọi người nhìn chằm chằm, con người xanh ngọc của Tuyết Lang hít lại, gầm lên một tiếng, mọi người rùng mình, không tự chủ cúi thấp đầu.

Không hổ là người hoàng thất chính tông, bẩm sinh đã có khí phách hoàng tộc. Mọi người thán thán: cũng chỉ có vị này mới không chút kiêng kỵ, dẫn theo dã thú đến dự tiệc.

“Cẩm Thân vương thế tử đại giá quang lâm, Dương mã vô cùng vinh hạnh, mời thế tử ngồi ghé trên!” Thọ vương Dương Khai thấy con sói sau lưng nam tử, ngăn người, chốc lát lấy lại tinh thần, tươi cười chào đón.

Một vương gia lại cung kính với một thế tử như thế, thật là không thể tưởng tượng nổi, nhưng những người khác trong lòng đều tự hiểu. Thọ vương này tuy là vương, nhưng những gì được hưởng hôm nay đều là do đương kim thánh thượng niệm tình công lao tổ tiên họ Dương mà thôi. Còn Cẩm thân vương phủ thì không giống, Cẩm Thân vương Tiêu Dục Đức là huynh đệ ruột với hoàng thượng, thế tử Tiêu Dạ Huyền lại là người đứng đầu Bắc Địa, được hoàng thượng hết mực sủng ái, tất nhiên được đối xử thế này là xứng đáng.

Nam tử ngồi xuống, nhìn xung quanh một lượt lơ đãng nói: “Thọ vương không cần đa lễ!”

Thọ vương Dương Khai ra hiệu với người bên trong, ý bảo khai tiệc.

“Khai yến!”

Theo tiếng hô của quan ti lễ, một đám tỳ nữ bưng từng hộp thức ăn khắc hoa lục tục đi vào, để lên bàn những thứ trái cây trân quý tươi ngon, rót vào ly bên cạnh rượu nho thơm nồng của Tây Vực, tiếng đàn sáo réo rắt bên tai không dứt, mọi người bắt đầu nâng ly cạn chén.

Bên kia, Như Ca lựa chọn một góc khuất ngồi xuống, còn Ngọc Giai Nhân và Ngọc Bảo Oánh, mới vừa đi đâu đó về, lại đi thẳng đến hàng đầu ngồi. Ăn cao lương mỹ vị, nghe đàn sáo dập dìu, cầm ly rượu nho lên, màu đỏ như hoa hồng dưới ánh mặt trời phiếm ánh sáng rực rỡ, tản ra mùi thơm đặc trưng của rượu nho Tây Vực, có vẻ cực kỳ hấp dẫn. Như Ca nhấp môi, cảm nhận được vị ngọt thuần, có lẫn một chút chua, không tệ.

Qua ba lần rượu, một lão ma ma dẫn theo mấy tỳ nữ cầm giấy bút đi vào hoa viên. Những tiểu thư đang ngồi, có người lắc đầu một cái, có người cầm bút viết gì đó lên giấy. Đợi một tỳ nữ đi tới trước mặt, Như Ca hỏi thăm mới biết thì ra là ghi lại các tiết mục muốn đến Đông viện biểu diễn, nhìn hai hàng dài tên người biểu diễn và tiết mục, xem ra còn phải sàng chọn một phen.

Như Ca lắc đầu một cái, ý bảo mình không có tài nghệ muốn biểu diễn, Tỳ nữ kia thấy vậy nhìn nhìn một chút cô nương mỹ lệ ngồi ở khóc khuất, dung mạo như thế mà cầm kỳ thi họa không thông thứ nào, lắc đầu cầm cuộn giấy đi về phía lão ma ma, hình như bấm báo gì đó, lão ma ma kia quan sát Như Ca một phen, thấy nàng bưng bình rượu tự rót tự uống, khoe miệng lão ma ma thoáng hiện một nụ cười sâu xa.

Trên lầu các, Thọ vương nhìn Cẩm Thân vương thế tử Tiêu Dạ Huyền hình như đã say ba phần, nhớ lại năm đó vương phi Chân thị đắc tội người này không khỏi thầm hận trong lòng. Nếu năm đó Chân thị kiên định, thì hôm nay mình đâu đến nỗi phải lấy lòng người trước mắt như thế. Hiện tại, Thọ vương phủ nhìn thì giàu sang, nhưng thực chất đã bắt đầu suy bại, chỉ dựa vào thái ấp và gia sản tổ tiên để lại mà sống qua ngày, đến một ngày nào đó sẽ không còn gì nữa.

Cứ nhớ lại chuyện năm đó là Dương Khai lại thấy nhức đầu. Năm đó, trưởng tử của vương phi Chân thị là Tĩnh phi nương nương, đang rất được hoàng thượng sủng ái, trăm phương ngàn kế mới cầu được thánh thượng đồng ý cho nữ nhi Dương Di vào danh sách những người chọn làm thế tử phi. Ngờ đâu, Cẩm Thân vương thế tử bị người Vân Cương đánh lén, trúng cổ độc của Vân Cương, hoàng thượng phái thái y đến chữa bệnh cho thế tử, tám người thì chết hết bảy. Chân thị sợ nữ nhi mình bị chọn đi xung hỉ sẽ mất mạng, nên lấy cái chết uy hiếp cầu xin Tĩnh phi gạch tên nữ nhi mình khỏi danh sách, ai ngờ vừa gạch xong, những người khác cũng rớt rít rút lui theo. Lần này xem như họ dẫn đầu, đắc tội với vị thế tử này, sau đó Thọ vương phủ cũng bị hoàng thượng nhìn không vừa mắt, nhiều lần bị trách phạt.

Mấy năm nay, Dương Khai luôn luôn xem chừng thái độ của Cẩm Thân vương phủ, Tĩnh phi đã từng nóng lòng muốn thử nhắc lại với hoàng thượng, nhưng vẫn không có hồi âm. Một ngày trước đây Chân thị đề cập tới nhân ngày đại thọ 50 của mình, bảo quản gia gửi thiệp cho Cẩm Thân vương phủ và Thế tử phủ, biết đâu có thể cứu vãn được, không ngờ Cẩm Thân vương thế tử đến thật, nghĩ tới đây Dương Khai nháy mắt với Chân thị đang ngồi bên cạnh.

Chân thị nhìn thấy, tất nhiên hiểu ý, khoát tay ra hiệu cho phía sau. Chân thị tự biết mình sống không lâu nữa, đến lúc đó sợ là nữ nhi mình sẽ khó sống được ở nơi này, nghĩ tới nghĩ lui, gả nữ nhi vào Cẩm Thân vương phủ là tốt nhất.

Núp sau tấm bình phong, từ khoảng khắc nam tử tiến vào Dương Di vẫn nhìn không chớp mắt. Thấy mẫu phi ra hiệu ỳnh, liếc mắt nhìn thế tử Tiêu Dạ Huyền, mặt Dương Di đỏ bừng, lão ma ma thấy vậy, không khỏi vui mừng mà gạt đầu, đỡ Dương Di đi ra.

Mọi người đang chề chén say sưa, liền thấy một thiếu nữ dung mạo giống vương phi Chân thị đến bảy phần đi ra.

Dương Di hành lễ với Thọ vương xong, mềm nhẹ nói: “Hôm nay là đại thọ của phụ vương, nữ nhi xin hiến một điệu múa của người Hồ, chúc phụ vương phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn.”

Mọi người nghe thấy điệu múa của người Hồ, lập tức tỉnh táo tinh thần, đây chính là vũ điệu của ngoại tộc, mặc dù đã nghe qua, nhưng số người thấy qua không nhiều lắm.

Tiếng nhạc vang lên, thiếu nữ mặc váy ngắn, tay áo dài, y phục bó sát người, bên hông những dải lụa màu xanh rũ xuống, ủng da màu đỏ, khoác khăn lụa mềm mại, trên thân đeo rất nhiều đồ trang sức, bắt chéo hai chân, tay trái chống nạch, tay phải nâng lên, những dải lụa phiêu dật, làn váy xoáy hình cung, không ngừng xoay tròn.

Khi Dương Di múa xong, vang lên một loạt tiếng ủng. Thọ vương Dương Khai cũng nhìn không được trầm trồ khen ngợi.

Dương Di nghe tiếng cổ vũ, tầm mắt nhìn sang Tiêu Dạ Huyền, lại thấy vẻ mặt nam tử bình tĩnh như thường, không khỏi cảm thấy thất vọng.

Chân thị thấy vậy cũng không lộ vẻ nôn nóng, đối với tài nghệ của Dương Di, Chân thị rất có lòng tin, mà chuyện gì cũng phải có đối lập mới được.

Dương Di ngồi xuống bên cạnh, Chân thị đặt tay lên bàn tay hơi lạnh của Dương Di, thản nhiên cười nói: “Hôm nay tới đây đều là những tiểu thư tài năng, đã chờ lâu lắm rồi, vương gia chờ để các nàng sốt ruột.”

Thọ vương nghe vậy gật đầu liên tục: “Vậy bắt đầu đi!”

Chân thị lấy danh sách những tiết mục đã được sàng chọn từ tay tỳ nữ, nhìn thoáng qua, hơi nhíu mày, nghe lão ma ma báo lại, khe thở dài một hơi, giao cho quan ti lễ đứng bên cạnh đọc thứ tự biểu diễn các tiết mục.

Mà thiếu nữ đang uống rượu nho trong hoa viên chẳng hề muốn đến Đông viện biểu diễn không hề biết rằng trên tờ giấy trong tay quan ti lễ bỗng nhiên có ba chữ: Ngọc Như Ca.

45. Chương 45: Yên Hội 2

Ngọc Như ca, múa trên mâm!

Đang thưởng thức rượu trong hoa viên, nghe thấy âm thanh cao vút của quan ti lễ đọc tên mình, Như Ca không khỏi tức cười.

Ở Đại Chu, múa trên mâm chỉ là truyền thuyết mà thôi, từ xưa tới nay chưa có ai biểu diễn. Nay nếu nàng múa không được, chỉ sợ sau yến hội này, cái tên Ngọc Như Ca sẽ trở thành trò cười của cả kinh thành.

Đổi ý phục xong, Như Ca nhìn thoáng qua thấy Ngọc Bảo Oánh đang cười trộm, liền sáng tỏ. Nhất định là do nàng ta giở trò, bắt quá cho dù Ngọc Bảo Oánh có viết vào, muốn thông qua sàng chọn cũng không có khả năng, xem ra trong vương phủ cũng có người quá rảnh rồi.

Thấy vẻ mặt hả hê của Ngọc Bảo Oánh, Ngọc Giai Nhàn chuyển mắt nhìn Kim Lăng Hầu phu nhân Tưởng thị đang ngồi trong lầu các. Ngay lúc tiếp xúc với vẻ thâm độc trong đôi mắt của Tưởng thị, Ngọc Giai Nhàn rũ mắt xuống, tâm cũng rất xuống vực sâu.

Biểu diễn đầu tiên là tiết mục múa kiếm của Ngọc Giai Nhàn và Ngọc Bảo Oánh. Ngọc Giai Nhàn đánh đàn, Ngọc Bảo Oánh múa kiếm theo nhạc, hai người phối hợp hỗ trợ cho nhau. Chỉ có điều, tâm tư mọi người không đặt trên hai người đang biểu diễn mà chăm chú nhìn vào thiếu nữ dung mạo tuyệt lệ mặc y phục lụa trắng ngồi một bên.

Đối với tứ tiểu thư của Ngọc gia, không ít người nghe qua, nhưng lời đồn vẫn chỉ là lời đồn. Chẳng lẽ thiếu nữ này thật là sứ giả của Phật Tổ, cho nên mới có thể biểu diễn được kỹ thuật múa thần kỳ trong truyền thuyết.

Ngồi ở ghế trên, trong mắt Thọ vương Chân thị mang theo một chút áy náy, trong đây nữ tử có dung mạo hơn người không nhiều lắm, muốn tìm một nữ tử có dung mạo hơn người mà tài nghệ không tinh để tôn lên điệu múa của Dương Di càng khó hơn, mặc dù làm vậy sẽ phá hủy thanh danh của thiếu nữ này nhưng vì nữ nhi, không thể không làm vậy.

Nhận thấy ánh mắt áy náy của Thọ vương phi, nhìn thoáng qua Tâm Di quận chúa đang mặc y phục múa của người Hồ và nam tử lạnh lùng đối diện. Phẫn nộ trong lòng nàng xộc ra, không ngờ lại bị chính người mình từng cứu lập kế. Thọ vương phi sắp xếp như thế đơn giản là để cho Tâm Di quận chúa nổi bật lên, hấp dẫn sự chú ý của người nọ mà thôi, bắt mình làm hòn đá lót đường.

Nhìn khuôn mặt đầy phẫn nộ và rối rắm của thiếu nữ, trong mắt nam tử xẹt qua một chút âm u. Tuyệt Lang vốn muốn vọt qua bên Như Ca, nhưng bị chủ nhân đè xuống, đành ầm ục tiếp tục nằm, nhưng ánh sáng phát ra từ đôi mắt xanh ngọc cũng khiếp người như chủ nhân nó.

Hai người kia biểu diễn xong, người làm Thọ vương phủ mang đến một cái mâm thủy tinh đưa cho tỳ nữ bên cạnh Như Ca.

Âm nhạc nổi lên hồi lâu mà thiếu nữ vẫn đứng yên không có động tác, mọi người bắt đầu bàn luận ầm ĩ, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ hoặc giễu cợt, hoặc khinh thường. Thấy vậy, nam tử không vui, ném ly rượu xuống đất, phát ra một tiếng động lớn, nhất thời mọi người im lặng.

Vị Ngọc tiểu thư này sợ là phải gặp xui xẻo rồi, chẳng có bản lĩnh mà còn muốn thể hiện trước mặt thế tử, không phải là muốn chết sao!

“Xem ra Ngọc tiểu thư không được khỏe, hay là để vị kế tiếp biểu diễn đi.....”

Thọ vương phi còn chưa nói xong, đã bị nam tử cắt ngang: “Tuyệt Lang!”

Nghe thấy tiếng gọi của chủ nhân, Lang nhi đứng lên, trong lúc mọi người đang nghi hoặc, âm thanh mang theo vài phần say của nam tử truyền đến, “Nếu cô nương múa, Tuyệt Lang là của cô, nếu không.....” Nam tử xoa xoa cái trán, tựa hồ đang nghĩ nên trừng phạt thiếu nữ như thế nào.

Nghe vậy, mọi người xôn xao, Tuyệt Lang này là linh thú quý hiếm nghe đồn là thế tử tự tay nuôi lớn, đi theo Cẩm Thân vương thế tử đến Bắc Địa trải qua bao lần vào sinh ra tử, chính là tượng trưng cho thân phận nha! Hôm nay lại vì muốn thiếu nữ này biểu diễn mà lấy làm phần thưởng, có ý nghĩa hơn nhiều so với những thứ vàng bạc châu báu kia. Mọi người lại lần nữa chú mục vào tiểu thư Ngọc gia.

Trịnh lão phu nhân vốn cũng không ôm hy vọng, nhưng vừa nghe vậy, thật không hay rồi, thế tử không nói tiếp, ngộ nhỡ trách tội thật..... Trịnh thị cả kinh, hận không thể đứng dậy phất cờ hò reo cổ vũ cho cháu gái.

Người này chẳng lẽ là đang trả thù ngày đó mình cho hắn một châm? Thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, Như Ca khẽ cắn môi, hít sâu một hơi, ra hiệu cho Thanh Loan hạ thấp mâm thủy tinh xuống, nhẹ nhàng nhảy lên mâm trong tiếng kinh hô của mọi người. Nàng khẽ vẩy tay ra hiệu, tiếng nhạc lần nữa vang lên.

Giữa không trung, thiếu nữ di chuyển trên mâm thủy tinh, bay lên hạ xuống, kỹ thuật điêu luyện, cứ như tiên nữ hạ phàm. Tóc dài tung bay trong gió, vài sợi phiêu đảng bên môi, trên đầu không có trang sức gì, chỉ có một sợi lụa vàng buộc tóc. Vòng tay thủy tinh màu tím nổi bật da thịt trắng nõn như phát ra ánh sáng. Ánh mắt thuần khiết như nước, tay như búp măng, cổ cao như ngó sen, răng như hạt bầu, mày ngài, tươi cười xinh đẹp, mê hoặc chúng sinh.

Tiêu Dạ Huyền thấy mấy tên nam nhân không che giấu chút nào si mê trong mắt, bàn tay đang vuốt ve Tuyệt Lang nháy mắt nắm chặt. Hai tròng mắt như nổi lên trùng trùng điệp điệp lốc xoáy, cơ hồ muốn lập tức đem nàng giấu đi, không cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy được vẻ đẹp của nàng.

Lão ma ma đứng bên cạnh Chân thị lúc này đầu đầy mây đen, vì tức giận mà khóe miệng không ngừng co rúm. Vốn muốn dùng nữ tử này để tôn lên quận chúa nhà mình, lại không ngờ để nàng ta cướp mất tán thưởng vốn thuộc về quận chúa. Tiểu tiện nhân Ngọc gia này lúc này biểu hiện như thế, rõ ràng là muốn múa mà còn làm bộ cự tuyệt. Đáng lẽ lúc đầu nên ngăn vương phi không gửi thiệp cho nàng ta.

Luôn chú ý nam tử áo đen, tất nhiên Dương Di thấy rõ ôn như vừa lóe rồi biến mất trong mắt nam tử. Khuôn mặt phiếm hồng trong nháy mắt trở nên tái nhợt, vô lực tựa vào người lão ma ma đi theo Chân thị vào bên trong.

Như Ca biểu diễn xong, hồi lâu sau mọi người mới phục hồi lại tinh thần, vang lên tiếng tán thưởng.

Như Ca thầm may mắn hôm nay người mình dẫn theo là Thanh Loan, đã từng tập võ, nên lực tay khá mạnh. Vì rằng, điệu múa này, chẳng những người múa phải có dáng người yếu điệu, uyển chuyển, thông hiểu khí công, mà người cầm mâm cũng cực kỳ quan trọng.

Nhìn lướt qua bọn Ngọc Bảo Oánh đang trợn mắt há hốc mồm, Như Ca cười thầm: đã sống mấy trăm năm, nếu không tìm chút chuyện có độ khó cao để khiêu chiến, thì bất tử cũng muốn điên rồi.

46. Chương 46: Lập Mưu

47. Chương 47: Thực Hiện Âm Mưu

Sau điệu múa của Như Ca, những tiết mục phía sau có vẻ vô vị tẻ nhạt, không ít người bắt đầu âm thầm quan sát nàng. Tuy là thứ nữ, nhưng vị tứ tiểu thư Ngọc gia này, nhan sắc khuynh thành, khó trách thế tử nguyện ý tặng thú cưng cho nàng.

Như Ca đang nghỉ ngơi ở một góc, nhìn chằm chằm vào Tuyết Lang bên cạnh Tiêu Dạ Huyền, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Tuyết Lang trên đường tới kinh thành, nàng liền muốn giữ nó làm của riêng, bất quá nhớ lại ánh mắt và giọng điệu bá đạo đêm đó của Tiêu Dạ Huyền, Như Ca liền thấy phát run.

“Ngọc tiểu thư, vương phi ời!” Lúc Như Ca định ra ngoài hóng mát, một tỳ nữ đi lại phía nàng nói.

Theo tỳ nữ xuống lầu, qua một hành lang treo đầy giỏ hoa màu tím, vòng qua vài tòa núi giả, đại khái khoảng thời gian uống cạn nửa chén trà, thì đến một gian phòng, Như Ca đứng ở ngoài, chờ tỳ nữ bấm báo xong, tiến vào phòng. Trong phòng bài trí trang nhã, trừ mấy bức họa cổ, và một ít đồ sứ tinh xảo trên kệ, còn lại chỉ có hai bồn hoa lan đang tỏa ra mùi hương nhàn nhạt khắp phòng.

Thấy Như Ca vào, Chân Thị đang ngồi trên ghế mây nở nụ cười hiền lành: “Ngọc tiểu thư, mời ngồi, bữa giờ sức khỏe bản phi không tốt, không tới cảm tạ Ngọc tiểu thư tặng kinh được, hôm nay gặp lại, Ngọc tiểu thư càng xinh đẹp hơn trước rồi.”

“Vương phi quá khen, chỉ là việc nhỏ thôi, thân thể vương phi khó chịu, dĩ nhiên là phải lấy điều dưỡng làm đầu rồi”, vốn thấy vị vương phi này bị bệnh tật hành hạ, sinh lòng cảm thông, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, Như Ca không còn như trước nữa.

“Ân cứu mạng, dĩ nhiên là phải đáp tạ, nếu không sẽ giảm thọ,” Chân thị đang nói, thì lão ma ma nàng đã thấy trong hoa viên xuất hiện, trong tay cầm một hộp gấm tinh xảo.

Chân thị nhận hộp gấm từ tay lão ma ma, lấy ra một cây trầm vàng khắc hoa khảm đá quý màu đỏ từ trong hộp.

“Đây là cây trầm trong cung ban thưởng, bản phi mang không hợp, nghĩ chắc cực kỳ hợp với Ngọc tiểu thư.”

Nói xong, Thọ vương phi đi tới sau lưng Như Ca, vuốt tóc của nàng lên, cài cây trầm vào.

“Quả nhiên, cài lên đầu Ngọc tiểu thư là hợp nhất.”

Như Ca nhìn vào gương đồng lão ma ma đem tới, cây trầm là vật quý, bất quá được tặng đột ngột thế này, nàng đưa tay lên muốn lấy xuống, lại bị Chân thị ngăn cản.

“Chẳng lẽ Ngọc tiểu thư không thích?”

“Như Ca rất thích, nhưng trầm này quá quý, Như Ca không dám nhận”, Như Ca sờ sờ trầm, tựa hồ rất yêu thích.

Chân thị nghe vậy, kéo tay nàng cười nói: “Nếu thích, thì mang đi, coi như là bản phi tạ ơn.”

“Cái này...”, thiếu nữ hơi do dự, nhìn thấy thành ý trong mắt phụ nhân, cuối cùng buông tay xuống.

Lão ma ma thấy Như Ca không lấy xuống, coi như là chịu nhận, nói: “Vương phi, Ngọc tiểu thư đến đây đã lâu, biểu diễn e là đã sắp xong rồi, hay là để Ngọc tiểu thư trở về đi!”

“Nếu vậy, Ngọc tiểu thư cứ đi đi, về sau có dịp bản phi lại mời tiểu thư cùng đến Pháp Nguyên Tự lễ Phật”, Chân thị nói xong liền kêu tỳ nữ ngoài cửa dẫn đường cho Như Ca.

Đi trên con đường nhỏ trải đá vũ hoa, tỳ nữ bên cạnh nhìn cây trầm trên đầu Như Ca tỏ vẻ hâm mộ vô cùng, thật sự không chịu nổi cái nhìn chằm chằm của tỳ nữ kia nữa, Như Ca bèn nói, yện hội chắc còn thêm một lúc nữa, nàng muốn ở đây hóng mát một chút, để cho tỳ nữ kia đi.

Như Ca đi tới sau một núi giả, nhìn thấy một nam và một nữ đang đứng dưới bụi trúc cách đó không xa. Nàng kia chính là Tâm Di quận chúa Dương Di, đã thay một bộ y phục vàng nhạt tươi sáng, mà nam tử

kia..... Như Ca không tìm được, rón rén núp sau núi giả, nữ nhân nào cũng có tính thích hóng chuyện, Như Ca tự an ủi trong lòng.

“Di nhi từ nhỏ ốm yếu, mẫu phi lo lắng nhiều, lúc trước mẫu phi chọn gạch tên Di nhi khỏi danh sách là bất đắc dĩ, mong thế tử chờ trách tội.”

“Khuyến hai phủ không vui, lòng Di nhi khó an.”

“Vốn cho là thế tử sẽ không đến, không ngờ hôm nay có thể nhìn thấy thế tử, Di nhi rất vui mừng.”

.....

“Sao thế tử không nói lời nào?”

Giọng nói nữ tử mềm mại uyển chuyển, cơ hồ là muốn khóc.

Ở phía sau núi giả, Như Ca nghe được cũng nhin không nổi muốn đi lại an ủi một phen, vị thế tử này đúng là lòng dạ sắt đá nha. Lắc đầu một cái, đang định rời đi, lại nghe thấy tiếng thét truyền đến: “Rắn, rắn..... Có rắn!”

Như Ca quay đầu lại, thấy Ngọc Bảo Oánh đang kinh hoảng nắm lấy ống tay áo Âu Dương Thiệu, ngón tay run run chỉ về phía đầu mình. Như Ca ngẩng đầu lên, liền thấy trên núi giả có một đồng rắn, từng con màu sắc sặc sỡ đang bò dần xuống, có mấy con đang hướng nàng khạc lưỡi. Theo lẽ thường, loài rắn nếu không trêu chọc chúng, chúng sẽ không chủ động công kích. Nhưng những con rắn trước mặt này dường như rất khác thường, đều đang ở trạng thái công kích. Vì hồi ức đáng sợ lúc nhỏ, Như Ca sợ nhất là rắn, vừa thấy cơ hồ liền xui xẻo, nếu có mấy con nàng còn có thể phóng châm, nhưng nhiều như vậy, nàng không thể bình tĩnh nổi.

“Tứ tiểu thư, ta tới cứu.....” vốn muốn xông lên biểu hiện một phen trước mặt giai nhân, nhưng vừa nhìn thấy trên núi giả có hơn trăm con rắn độc Âu Dương Thiệu lập tức thu hồi ý định, lùi lại.

Không để ý đến lời Âu Dương Thiệu, sờ sờ mười mấy cây kim châm bên hông, Như Ca khẩn trương. Thấy mấy con rắn sắp phóng tới người mình, tay chân liền lạnh lẽo. Chẳng lẽ sống lại xong lại rơi vào miệng rắn? Đúng lúc này, nghe thấy một tiếng gầm của sói, Như Ca liền cảm thấy mình bay ra khỏi phạm vi công kích của bầy rắn.

Mở mắt ra, nàng thấy mình đang đứng trên mái ngói lưu ly của Thọ vương phủ, Như Ca thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy cánh tay bên hông, Như Ca hơi vùng vẫy muốn thoát ra.

“Đừng động! Đồng rắn phía dưới còn chưa xử lý xong”, thanh âm trầm thấp của nam tử truyền đến, hơi thở ấm áp khiến Như Ca cứng đờ, quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú tà lạnh, Như Ca cả kinh.

“Huynh bị rắn cắn rồi hả?” Thấy trên tay nam tử có dấu răng rắn, da thịt xung quanh vết cắn bắt đầu tím bầm, không kịp nghĩ nam nữ thọ thọ bất tương thân gì đó, vội vàng kéo tay phải nam tử lại, hút độc cho hắn, cho đến khi hút ra máu màu đỏ, mới dừng lại.

Nhìn Như Ca đang hút độc ỳnh, nam tử nhin không được đưa tay trái vén sợi tóc rũ xuống của nàng, khi thấy cây trâm Hồng Bảo Thạch, đôi mắt hẹp dài của nam tử ánh hung dữ. Rút cây trâm ra, bẻ làm hai đoạn, sau đó ném về phía núi giả.

Hút độc xong, Như Ca thấy động tác của nam tử, lại nghe tiếng khóc kêu sợ hãi, hai mắt tròn to nhìn nam tử.

“Đá quý trên đó đều đã qua gia công với máu của những con rắn cái ở Tây Vực, cây trâm này là công cụ chuyên để dụ rắn tới”, thấy nàng nghi ngờ không hiểu, Tiêu Dạ Huyền kiên nhẫn giải thích, lại sợ cây trâm này là vật yêu thích của nàng, liền nói tiếp: “Nếu nàng thích, ta sẽ tìm một cây tốt hơn trả lại cho nàng.”

Nghe nửa đoạn trước xong Như Ca đang còn sợ hãi, lại thấy nam tử tựa như sợ mình tức giận mà giải thích làm nàng ngẩn người. Nhìn người trước mặt nàng nói, “Phía dưới xong rồi, chúng ta xuống đi, huynh..... Tay thế tử, nên để đại phu khám lại đi”.

Thấy thiếu nữ không những không tức giận mà trong giọng nói còn có chút quan tâm, trên khuôn mặt nam tử xẹt qua chút ý cười, vòng tay ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, bay xuống dưới.

48. Chương 48: Liên Tục Chết Hai Người

Vốn đang nâng ly cạn chén với khách, Thọ vương nghe được tin Cẩm Thân vương thế tử bị rắn cắn, cơ hồ sợ đến mức ngã ngồi. Cẩm Thân vương thế tử ở trong phủ mình xảy ra chuyện, cho dù Cẩm Thân vương phủ không nói gì, sợ là thánh thượng cũng sẽ không bỏ qua ờ! Không phải hạ nhân nói nữ nhi mình đang ở bên sao? Sao lại bị rắn độc cắn gì đây?

Thọ vương cấp tốc mang theo đại phu trong phủ chạy tới. Đến núi giả ở Đông viện, thấy mấy người mặc áo đen trong tay cầm kiếm ánh mắt cũng sắc lạnh như thế tử và xác rắn độc đầy đất thì càng thêm kinh hãi. Vội vàng đi tới trước mặt Cẩm Thân vương thế tử, nói với đại phu bên cạnh: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau khám cho thế tử!”

Đang lúc đại phu bâng bó, một tỷ nữ chạy đến, vẻ mặt kinh hoảng, “Vương gia, mau cho đại phu đến bên kia, quận chúa cũng bị thương!”

“Cái gì?!” Vốn đứng xa xa, Chân thị nghe vậy, thân thể lung lay, được lão ma ma bên cạnh dìu chạy tới núi giả. Đến nơi thấy Dương Di té bể đầu chảy máu nằm đó, bên cạnh còn có xác mấy con rắn độc. Chân thị gào lên.

Đại phu đến xem, nói Dương Di không bị rắn độc cắn, chỉ là kinh hoảng quá té đụng phải hòn đá mà thôi, vừa nói vừa bấm huyệt cho Dương Di.

Dương Di “Ừm” một tiếng tỉnh lại, thấy mẫu phi đang ở bên, nghĩ đến mấy con rắn vừa rồi, khóc rống lên.

Thấy nữ nhi bị kinh sợ, Chân thị vội vàng kêu người muốn dìu Dương Di về phòng, lại bị hai thanh kiếm chặn đường.

“Thế tử đây là có ý gì?” Chân thị nhìn hai nam tử áo đen trước mắt, đỡ nữ nhi khóc đến mức thở không ra hơi, tức giận hỏi Tiêu Dạ Huyền.

Thọ vương Dương Khai thấy đám rắn và tiểu thư Ngọc phủ kia liền sáng tỏ, trong phủ mấy cơ thiếp của mình bị chết vô số kể, chuyện cũ cũng thôi đi, lần này lại bị vị này tóm được.

“Bản thế tử muốn biết vật này có phải do vương phi ban tặng?”

“Đúng là bản phi tặng”, thấy nét mặt tựa cười như không cười của nam tử, Chân thị không khỏi thẫn thờ hốt nắm chặt tay người bên cạnh.

Bị Chân thị nắm chặt tay, lão ma ma liếc mắt nhìn cây trâm Hồng Bảo Thạch trong tay nam tử, giật giật khóe miệng cười nói: “Ngọc tiểu thư có ơn với vương phi, mới rồi tìm Ngọc tiểu thư ôn chuyện, Ngọc tiểu thư nói thích cây trâm trong cung ban thưởng, muốn xin, vương phi liền tặng cho nàng”.

Lời lão ma ma làm cho ánh mắt của mọi người ở đây đều tập trung lên người Như Ca, cứu người vốn là việc hay, nhưng vin vào đó mà đòi vật quý trong cung ban thưởng để báo đáp lại, rõ ràng là giúp có mục đích mà! Trong nháy mắt tiên nữ thanh lệ thoát tục liền biến thành kẻ tiểu nhân thi ân đòi báo đáp.

“Tứ muội thiệt là, lúc trước ở Pháp Nguyên Tự còn tưởng muội có tâm Bồ Tát, không ngờ cũng là ham tiền tài của vương phi”, trong yến hội Ngọc Bảo Oánh nhìn thấy Âu Dương Thiệu, vừa gặp đã thích, nghe thấy lời lão ma ma, hận sao không thể làm cho tất cả mọi người ở đây đều biết phẩm cách Ngọc Như Ca thấp kém cỡ nào.

“Im miệng cho ta!” Được Ngọc Giai Nhân dìu tới, lão phu nhân nghe thấy lời Ngọc Bảo Oánh tức đến dậm chân, lão ma ma bên cạnh Thọ vương phi rõ ràng là muốn bôi nhọ danh dự của Như Ca, mà Ngọc Bảo Oánh là óc heo hay sao? Đều là tiểu thư của Ngọc gia, một đứa thanh danh bị phá hủy, những đứa còn lại có cái quái gì tốt.

Thấy lão phu nhân tới, mắt Như Ca rưng rưng nói: “Vương phi nếu không ưa Như Ca cứ nói thẳng, sao phải để lão ma ma vu oan cho Như Ca, thường ngày phụ thân thường dạy làm việc tốt chớ mong được báo

đáp, lúc trước ở Pháp Nguyên Tự, Như Ca mới vừa đến kinh thành, làm sao nhận biết được vương phi. Nếu không phải vương phi nói không mang cây trâm này chính là muốn vương phi giảm thọ, Như Ca ngàn vạn lần cũng không dám nhận. Như Ca tuy là thứ nữ, nhưng cũng không phải là kẻ tiểu nhân kiến thức hạn hẹp.”

Thấy Như Ca như vậy, Trịnh thị tiến lại an ủi: “Tổ mẫu biết con là đứa bé ngoan, nếu con là đứa ham lợi thì Phật Tổ sao lại truyền kinh thư cho con, rõ ràng là có kẻ ganh ghét, nên cố tình vu oan con.”

Mặc dù biết nàng đang giả khóc, nhưng Tiêu Dạ Huyền nghe vậy cũng rất giận dữ, nhìn về phía Dương Di còn đang khóc nức nở hỏi: “Quận chúa có biết cây trâm này không?”

Nghe Tiêu Dạ Huyền hỏi, Dương Di ngừng nức nở, trả lời, “Cây trâm Hồng Bảo Thạch này đúng là do Tĩnh phi nương nương ban thưởng, có ghi chép lại ở Phủ Nội Vụ, lúc ấy Di nhi có ở đó.”

Nghe vậy, nam tử cười âm trầm, làm mọi người xung quanh không rét mà run, “Đã như vậy, bản thể tử muốn xin hoàng thượng hỏi thử Tĩnh phi nương nương, là từ đâu mà có được cây trâm chứa bí được dẫn dụ rắn tới của hoàng thất nước Tây Liêu, khiến bản thể tử bị mắc bẫy.”

Sắp to chuyện rồi! Thọ vương cả kinh, vội vàng chạy lại giải thích: “Thế tử bớt giận, nhất định là có gì nhầm lẫn rồi, trong phủ ta sao lại có loại được bỉ ổi gì đó của nước khác chứ.”

“Có thật hay không sợ rằng phải để Hình bộ điều tra mới biết, mấy năm nay gần đây Tây Liêu nhiều lần xâm phạm biên cảnh Đại Chu ta, lần này nhất định là thu mua gian tế ở Đại Chu, cố ý sắp đặt bẫy rắn độc này dụ bản thể tử tới đây, Thọ vương tự giải quyết cho tốt đi!”

Những người có mặt nghe Tiêu Dạ Huyền nói đều cả kinh, tội danh thông đồng với địch bán nước phải bị tịch thu gia sản, xử trảm, nói vậy là muốn bắt tội Thọ vương phủ rồi, sợ ý một chút, ngay cả vị nương nương gì kia trong cung cũng bị liên lụy đó!

Dương Di nghe vậy sợ ngây người, khóc nói: “Chỉ là một cây trâm bình thường mà thôi, vì sao thế tử phải bôi nhọ Thọ vương phủ ta như vậy, chẳng lẽ tức giận là vì chuyện 4 năm trước mẫu phi rút tên ta khỏi danh sách sao? Nếu vậy thật quá mức hẹp hòi rồi!”

Dương Di từ nhỏ được Chân thị và lão ma ma cưng chiều che chở, nào biết bí ẩn của cây trâm, tự cho là nam tử mượn chuyện lủ răn không biết từ đâu mà tới này để phát tiết oán hận lúc trước.

Thấy Dương Di khóc thương tâm như vậy, Chân thị cảm hận nhìn sang Như Ca đang mang vẻ mặt uất ức, trong lòng hối hận hết sức, mời nàng ta đến yến hội là vì muốn cho nàng ta mấy phần thể diện, không ngờ lại đưa tới phiền phức lớn như vậy. Vừa rồi nghe lão ma ma nói muốn xử lý nàng ta, mình còn chần chờ, nhưng giờ lại hận không sao người trước mắt không lập tức biến mất cho rồi.

“Đúng vậy, thế tử nói không hề có căn cứ, lão nô mặc dù mất yếu nhưng cũng biết đây chỉ là một cây trâm quý mà thôi, làm gì có bí được Tây Liêu gì ở đây”, lão ma ma bên cạnh Chân thị liếc nhìn đám rắn độc đã chết, cho rằng chết rồi không còn gì đối chứng nữa, ra sức cãi chày cãi cối.

Nghe lão ma ma ngụy biện, trên gương mặt tà lạnh của Tiêu Dạ Huyền hiện ra một nụ cười làm người khác phải nổi da gà, “Không hề có căn cứ? Vậy bản thể tử nhất định phải cho Thọ vương phủ một lời giải thích hợp lý rồi.”

Thọ vương ý thức được chuyện không đơn giản như vậy, muốn ngăn cản, lại bị ánh mắt tàn nhẫn của Tiêu Dạ Huyền làm sợ hãi, không phát ra tiếng được. Chỉ thấy nam tử duỗi tay trái ra, một đạo kinh phong điểm huyết trên đùi lão ma ma, cây trâm bị gãy lìa trong nháy mắt cắm thẳng vào đầu lão ma ma, mấy nam tử áo đen không biết lấy từ đâu ra mấy túi vải, mở bao vải dốc xuống, trên mặt đất hơn trăm con rắn cùng loài với bẫy rắn độc đã chết bò lổn ngổn, tiến về phía lão ma ma.

Đứng bên cạnh lão ma ma, Thọ vương phi và Dương Di thấy thế, sợ hãi kêu to, đẩy lão ma ma ra, mỗi người tự chạy một hướng. Lão ma ma thấy bẫy rắn bò tới, giơ tay lên muốn rút cây trâm trên đầu ra, nhưng trong tay toàn là máu, lúc này mới phát hiện thì ra cây trâm đã cắm sâu vào trong thịt không rút ra được. Bị rắn cắn xé, rất nhanh cả người lão ma ma đầm đìa máu tươi, toàn thân tím bầm, nhưng không phát ra được một tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn bẫy rắn cắn từng miếng thịt trên người mình. Trong chốc lát, trên mặt đất chỉ còn lại bộ xương trắng, mọi người không chịu nổi đều quay đầu đi.

Nam tử xoay người nhìn Chân thị đang che trái tim hình như không thở nổi, và Thọ vương đang ngã ngối trên mặt đất. “Sự thật đã bày ra trước mắt, Thọ vương! Ngài tự chuẩn bị giải thích với thánh thượng đi! Bản thể tử còn có việc quan trọng cần xử lý không rảnh theo hầu.”

Nhìn theo nam tử rời đi, Thọ vương run run rẩy rẩy đứng dậy, thấy Chân thị bên cạnh lòng đầy lửa giận, xông lên tay nắm chân đá một hồi. “Đồ phụ nhân độc ác, ngày thường trước mặt thì ăn chay niệm Phật, sau lưng lại lòng dạ rắn rết, không biết hại chết bao nhiêu cơ thiếp của bốn vương, một mình bị ổi thì thôi đi, giờ còn muốn hại chết cả Thọ vương phủ!”

Vốn đang phát bệnh tim, Chân thị làm sao chịu nổi đánh đập thế này, không bao lâu liền tắt thở, để lại Tâm Di quận chúa Dương Di ngồi đó khóc nức nở.

Mọi người thấy tình cảnh này, còn tâm trạng ăn uống gì nữa, vội vàng cáo từ. Vốn là thọ yến náo nhiệt trong khoảnh khắc biến thành đám tang của Thọ vương phi, chuyện diên khùng gì đây!

49. Chương 49: Liệt Thị Lo Lắng

50. Chương 50: Tuyển Thế Tử Phi

Cùng ngày đại thọ 50 của mình, Thọ vương Dương Khai đến Càn Thanh cung của hoàng thượng nhận tội. Tấu, vương phi Chân thị tin lầm người, bị gian tế Tây Liêu che mắt, liên lụy Cẩm Thân vương thế tử bị thương, kính xin hoàng thượng giáng tội. Hoàng thượng mặc dù tức giận nhưng thấy vương phi Chân thị bất hạnh qua đời, nể tình tổ tiên Thọ vương có công với nước, thu hồi lại đất phong, giáng làm Thọ Xương Bá, phải rời kinh thành ngay trong ngày đến Thọ Xương.

Nghe sự kiện rần rộc khủng khiếp ở Thọ vương phủ, mọi người trong kinh thành bắt đầu chú ý đến tứ tiểu thư Ngọc gia, Ngọc Như Ca, người đã nổi bật trong yến hội được Cẩm Thân vương thế tử tặng cho thú cưng Tuyết Lang. Mọi người không khỏi suy đoán, tứ tiểu thư Ngọc gia phải chăng đã lọt vào mắt xanh của Cẩm Thân vương thế tử, lập tức sẽ bay lên thành phượng hoàng, bất quá qua mấy ngày, lời đồn đãi tự tan biến, vì Chiêm Sự phủ truyền ra tin tức trong danh sách chọn thế tử phi do Cẩm Thân vương đưa vào cung không có tên nữ nhi Ngọc gia.

Sau khi nhận được tin, Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân có chút thất vọng, còn bên Đông viện Lý thị và Ngọc Bảo Oánh cơ hồ là vỗ tay vui mừng, mỗi ngày đều lượn lờ qua bên Nhàn Nguyệt Các, bóng gió nói mòng đẹp của Như Ca tan vỡ rồi. Như Ca lại không có phản ứng gì, cứ sinh hoạt như bình thường.

Trong Phượng Tê cung nguy nga lộng lẫy, các cung nữ kính cẩn đứng, rũ mi cúi đầu.

“Đây là chính nữ Vọng Xuyên Hầu gia, năm nay 17, tài nghệ tướng mạo đều thật tốt”

“Đây là thứ nữ là Tào quận vương, năm nay 16, bộ dáng đáng yêu”

“Đây là cháu nội của Nội Các Đại Học Sĩ, là bảo bối duy nhất của nhà đó.”

.....

Nhìn phụ nhân đang khoa tay múa chân trước những bức họa mỹ nữ, luôn miệng giới thiệu, hoàng hậu nhún nhún mày, “Những tranh này Huyền nhi đã xem qua chưa?”

Nghe vậy, phụ nhân bĩu môi nói: “Muội là mẫu thân của Huyền Nhi, tại sao không thể giúp nó chọn”.

“Phù muội, nếu Huyền nhi chưa đồng ý, sao muội lại đưa vào cung?”

Có thể là nhận thấy hoàng hậu không vui, trong nháy mắt trên mặt phụ nhân hiện lên mấy phần thương tâm: “Từ 4 năm trước, Huyền nhi một mình đến Bắc Địa, một năm về phủ cũng chẳng được mấy ngày, rất ít nói chuyện với muội, tình cảm mẫu tử rất nhạt. Khó khăn lắm giờ thân thể mới tốt lên, hoàng thượng lại

ban cho nó phủ riêng, nếu giờ không chọn một thể tử phi có năng lực, tương lai muội còn hi vọng gì nữa, lại nói Huyền nhi giờ đã 20, đến lúc chọn thể tử phi rồi.”

Hoàng hậu nghe vậy, nhớ lại những cô nương vừa rồi, bất đắc dĩ nói: “Nhưng những người muội chọn, chắc hẳn Huyền nhi sẽ không thích, chẳng lẽ muội quên trong đây có những người 4 năm trước đã ghét bỏ vụ hôn sự này như thế nào. Ví như Tào quận vương lúc trước vì tránh mối hôn sự này, trong vòng ba ngày đã gả gấp trưởng nữ cho thái thú An Thành, giờ thấy Huyền nhi khỏe lại, liền đẩy thứ nữ ra, tiểu nhân bội bạc như vậy, muội lại muốn kết thân với nhà hắn?”

“Khi đó về tình có thể tha thứ được. Muốn trách thì phải trách Thọ vương phi, nếu không phải nàng ta dẫn đầu, những người này sao lại rớt rít rút lui, cho nên giờ nàng ta gặp báo ứng rồi. Hiện tại Huyền nhi bình yên vô sự trở lại, thân phận tôn quý, thể tử phi tất nhiên là phải lựa chọn từ chính nữ các nhà quyền quý”, phụ nhân làm mặt đương nhiên nói.

Nghe phụ nhân nói vậy, hoàng hậu cũng không phản bác, chỉ thản nhiên hỏi “Còn ý của Cẩm thân vương thì sao?”

Phụ nhân vừa nghe đến ba chữ Cẩm Thân vương, mặt liền biến sắc, nghiêng răng nói: “Hiện giờ hắn và tiệp nhân Liễu Như Mộng kia gần bó như keo sơn, nếu hỏi hắn, còn không phải sẽ để cho người Liễu gia đắc ý”.

“Ý của vương gia chưa hỏi, Huyền nhi cũng không biết, muội cho rằng tự mình có thể quyết định?” hoàng hậu nhìn Cẩm Thân vương phi, nhiều năm ở trong vương phủ như vậy mà một chút tiến bộ cũng không có, khó trách sao Cẩm Thân vương không thích.

“Tỷ là hoàng hậu, chỉ cần tỷ gạt đầu, xin hoàng thượng ban hôn là được, người khác còn dám ý kiến gì nữa?” hình như nhớ tới chuyện gì, mặt Cẩm Thân vương phi hiện lên nụ cười hả hê: “Lúc trước, tiệp nhân Liễu Như Mộng kia mơ ước vị trí vương phi, tìm mọi cách mê hoặc vương gia, hoàng thượng hạ chỉ xuống, chẳng phải vị trí Cẩm Thân vương phi đã là của muội sao?”

“Muội.....” nhìn vẻ mặt hả hê của phụ nhân, hoàng hậu chỉ biết thở dài.

“Thôi, muội và Cẩm Thân vương mấy năm qua như thế nào tự muội biết rõ, chẳng lẽ còn muốn tương lai Huyền nhi và thể tử phi cũng dẫm lên vết xe đổ, muội về đi, hôn sự của Huyền nhi nếu nó không đồng ý, bốn cung sẽ không nhúng tay vào”

Hoàng hậu nói xong, liền bảo ma ma bên cạnh đỡ mình về tắm diện nghỉ ngơi.

“Tỷ!”, thấy hoàng hậu rời đi, trên mặt phụ nhân tràn ngập không cam lòng, cầm mấy bức họa ra về.

Trong tắm diện Phương Tê Cung, hoàng hậu ngồi trước bàn trang điểm, xoa xoa trán.

Lão ma ma thấy vậy, vội vàng tiến lại, giúp hoàng hậu xoa bóp đầu, nói: “Nhị tiểu thư tuổi không còn nhỏ, nhưng vẫn giống hệt ngày trước làm gì cũng không suy nghĩ kỹ càng, hoàng hậu cần gì quan tâm, sức khỏe ngài không tốt, phải cố gắng giữ gìn!”

Tựa vào người lão ma ma chăm sóc mình từ nhỏ, trên gương mặt đoan trang xinh đẹp của hoàng hậu vẫn mang theo ưu sầu như trước: “Lúc trước thái hậu chuyên chế, cản trở hoàng thượng mọi đường. Vì không để thái hậu bành trướng thêm thế lực, mới bất đắc dĩ ban hôn cho Phù muội. Hiện tại thái hậu đã lui về hậu cung, không nhúng tay vào việc triều chính nữa, coi như đã xong. Nhưng cũng đã tạo nên một đôi phu thê bất hòa, Phù muội thật khờ, Liễu thị tuy được vương gia sủng ái nhưng nói gì cũng chỉ là một tiểu thiếp mà thôi, ngày sau vương phủ tất nhiên là vào tay Huyền nhi rồi, đến lúc đó, ai hơn muội ấy được? Khổ nỗi muội ấy lại chẳng hiểu được điều này!”

“Mà cũng chẳng trách sao Huyền nhi lại không thân với muội ấy, lúc Huyền nhi bị thương, là mẫu thân mà ngay cả tới thăm cũng không tới, đứa nhỏ kia ngoài mặt thì kiên cường, nhưng trong lòng chắc rất đau khổ, Huyền nhi là ta chăm sóc từ nhỏ tới lớn, sao nhẫn tâm để nó cưới nữ tử mình không thích, chuyện này, Phù muội có làm âm mưu thế nào ta cũng không đồng ý”.

“Hoàng hậu nói đúng lắm, thể tử hiện giờ rất có chính kiến nha! Nghe quản gia phủ thể tử nói, lão thái gia ở Bắc Địa đưa cho thể tử mấy thị thiếp đều bị thể tử ban cho tướng sĩ trong quân”.

Hoàng hậu nghe vậy, cười nói: “Đúng vậy, những tướng sĩ kia mặt mày hớn hở, ngược lại ông ngoại nó lại giận đến dậm chân, cũng hết cách, hiện giờ không ai ra lệnh cho nó được. Nhắc mới nhớ, không thấy nó mấy ngày nay rồi.”

Ma ma dừng tay, khẽ nói: “Bệnh của thế tử vẫn chưa khỏi hoàn toàn, sau yến hội ở Thọ vương phủ liền biến mất, sợ là ở bên ngoài dưỡng bệnh rồi! Lão quân gia cũng không biết thế tử đi đâu”.

Nghe vậy, hoàng hậu thở dài bất đắc dĩ.

“Muội muội này của bổn cung thật là nhẫn tâm, lúc nào cũng chỉ nghĩ tới việc tranh giành với Liễu thị, hoàn toàn quên mất nhi tử mình rồi.”

Nghe hoàng hậu cảm thán, lão ma ma cũng lắc đầu liên tục, có mẫu thân thế này, đứa nhỏ thật là đáng thương.

51. Chương 51: Gặp Lại

Đêm đến, sâu trong rừng trúc Nhàn Nguyệt Các, đèn lồng bát giác tỏa sáng lung linh.

Cho nha hoàn lui hết, Liệt thị đến phòng Như Ca, thấy nữ nhi đang thêu hoa trên vải gấm, tay đưa lên đưa xuống đều đặn thành thạo. Trong lòng lo lắng cho nữ nhi, nhưng khó nói nên lời, chỉ có thể lặng lẽ ra khỏi phòng.

Mấy ngày nay mọi người nghị luận không ngừng, sau yến hội ở Thọ vương phủ, lão phu nhân nhận được không ít thiệp, người tới phủ thăm hỏi vô số kể. Mấy lần Liệt thị nghe được những người đó muốn cưới Như Ca về làm vợ kế hoặc thiếp, tức giận vô cùng, mình ở Ngọc gia không có địa vị thì thôi, nhưng phải để nữ nhi mình làm thiếp, tuyệt đối không có khả năng.

Nguyễn thị, phu nhân của Ngự Sử đại nhân, tính là quen thân, có một nhi tử, đã đến tuổi lấy vợ, Liệt thị đã từng gặp qua, là một đứa bé đáng hoàng, rất xứng đôi với Như Ca. Liệt thị lòng đầy mong đợi, không ngờ Ngự Sử đại nhân lại chường mắt nữ nhi mình, nói thẳng mình chỉ có một nhi tử, không muốn có con dâu là thứ nữ.

Thứ nữ, Liệt thị cực hận hai chữ này. Chẳng lẽ chỉ vì hai chữ này, mà nữ nhi mình chỉ có thể làm thiếp cho người ta sao? Không được vào nhà quan, thì vào nhà khá giả cũng được, nhưng theo như lão phu nhân và Lý thị mưu tính, chỉ sợ khó càng thêm khó. Nhìn nữ nhi đoan trang xinh đẹp, Liệt thị thật sự là không cam lòng.

Đợi Liệt thị đi rồi, nháy mắt Như Ca dừng động tác trên tay, mấy ngày nay trong phủ có chuyện gì sao nàng lại không biết, tại yến hội ở Thọ vương phủ, mình bộc lộ tài năng quá, đưa tới một chút phiền phức không cần thiết. Nàng biết hôn sự của mình đang bị lão phu nhân và Lý thị tính toán, nếu lại như kiếp trước bị người thao túng chuyện hôn sự, không bằng đến Pháp Nguyên Tự nương nhờ của Phật, cả đời không lấy chồng, còn tốt hơn.....

Hình như nhận thấy nàng không vui, Tuyết Lang đang nằm bên chân đột nhiên đứng dậy, vươn lưng ra liếm liếm lòng bàn tay Như Ca như là để an ủi.

Vượt ve bộ lông trơn mượt của Tuyết Lang, Như Ca được an ủi đôi chút, sóng gió ập tới, thì ít nhất mình còn có một thú cưng vừa hiểu ý vừa biết hái thuốc này.

Đột nhiên giống như nhớ ra gì đó, Như Ca đi tới bàn sách, mở sổ sách của mấy chi nhánh Dược Tiên Đường trong kinh thành ra, xem ghi chép mấy ngày nay, phủ thế tử mua hàng loạt dược liệu, xem qua tên các loại dược liệu, Như Ca khẽ cau mày. Rất nhiều dược liệu có tác dụng khiến tốc độ máu chảy trong cơ thể chậm lại, dùng nhiều dược liệu như vậy chỉ có thể là.....

Đang suy nghĩ, thành linh một hồi tiếng còi vang lên, Tuyết Lang đang ngồi chồm hổm bên cạnh Như Ca nháy mắt đứng dậy, tựa như nghe được quân lệnh, quay đầu lại nhìn Như Ca một cái, rồi vọt ra khỏi phòng như mũi tên bắn. Như Ca kinh ngạc, chần chờ trong chốc lát liền kêu Thanh Loan đang đứng canh bên ngoài phòng cùng chạy theo.

Hai người mở cửa sau của Nhàn Nguyệt Các, một nam tử đang dẫn Tuyết Lang rời đi, thấy cây sáo ngọc bên hông nam tử, Như Ca đột nhiên nhớ ra người này là người xuất hiện với Tiêu Dạ Huyền ở sau núi Lễ Học Viện hôm nọ. Thấy một người một thú lên xe ngựa, Như Ca cũng theo sát.

Đêm khuya, trên đường lớn kinh thành, người lác đác, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe chạy qua, phát ra tiếng “Lộc cộc, lộc cộc”.

Ước chừng qua nửa canh giờ, chiếc xe ngựa dừng lại trước một tòa nhà to lớn ở thành Đông, nhìn vàng sáng xinh đẹp từ tòa nhà hắt ra, Như Ca rất tò mò.

Đẩy cửa chính khép hờ ra, một mùi hoa nhàn nhạt xông tới, Như Ca lập tức bị cảnh đẹp trước mắt mê hoặc. Bên trong, trừ mấy con đường nhỏ, còn lại đều là từng hàng anh đào trắng tấp, trắng có, đỏ có, vàng có,.....muôn màu muôn vẻ. Trên đường nhỏ xen giữa những hàng hoa treo rất nhiều đèn lồng tinh xảo, hắt ánh sáng lên những đóa hoa tạo ra vẻ mềm mại nhu hòa. Như Ca kìm lòng không nổi, từ từ tiến vào trong. Anh đào là loài hoa Như Ca đặc biệt yêu thích. Ở Phiên Thành, nàng cũng có một biệt viện trồng toàn hoa anh đào, nhưng không được chủng loại anh đào và nở đẹp như ở đây.

Đi qua vườn hoa, thì thấy một suối nước nóng ở phía trước, Như Ca liền hiểu vì sao hoa anh đào ở đây đẹp được như vậy, trừ khác nhau về đất trồng, còn nhờ tác dụng của suối nước nóng này.

“Ngọc tiểu thư thích hoa anh đào ở đây?”

Đang mãi mê ngắm hoa, một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng, Như Ca xoay người nhìn lại, thấy một đám thanh niên đi ra từ lầu trúc ở phía bên kia suối nước nóng, đứng đầu là nam tử áo xanh có sáo ngọc.

“Tại hạ Tiết Thanh Trạch, chào Ngọc tiểu thư!”

Thấy Tuyết Lang chui ra từ sau lưng nam tử áo xanh, Như Ca giật mình hiểu rõ, người này là cố tình dùng Tuyết Lang dụ mình đến. Nhất thời, ánh mắt Như Ca nhìn Tuyết Lang trở nên xa cách.

“Ngọc tiểu thư đừng giận lây Tuyết Lang, nó đã trải qua huấn luyện đặc biệt, nghe theo hiệu lệnh còi. Nếu không phải hôm nay tình huống khẩn cấp, bọn ta cũng quyết không dám thừa dịp đại ca không tỉnh táo, mà trộm trộm lấy còi đâu.” Nam tử áo xanh vừa nói vừa xòe bàn tay ra, trong đó quả thật có một cái còi đồng điều khắc dấu sói.

Thì ra hắc chính là Tiết Thanh Trạch.....

Như Ca nhớ mang máng ở đời trước, trong những đại phu chữa bệnh cho Cẩm Thân vương thế tử, có một người tên là Tiết Thanh Trạch, theo lời đồn là nghĩa đệ của Cẩm Thân vương thế tử Tiêu Dạ Huyền. Bất quá lúc đó hắn gầy còm ốm yếu, lưng còng, cực kỳ sa sút, hoàn toàn không có dáng vẻ thư sinh tuấn tú như hiện giờ. Nghe nói, Tiết đại phu kia vì nghiên cứu phương pháp chữa bệnh cho thế tử, từng tự mình lên vào Vân Cương, thu thập các loại cổ trùng, đem về Đại Chu nghiên cứu, đáng tiếc nhiều lần thất bại, ngược lại bản thân bị nhiều loại cổ trùng và thuốc hành hạ đến người không ra người quỷ không ra quỷ, đủ để thấy độ trung thành của người này với thế tử.

Tiết Thanh Trạch nói ‘đại ca’, Như Ca tất nhiên biết đó là người nào. Người nọ thống lĩnh quân Bắc Địa, huấn luyện Tuyết Lang như chó săn trong quân, nghe theo hiệu lệnh. Chỉ là Tiết Thanh Trạch nói người nọ không tỉnh táo, Như Ca không khỏi nhún mày: “Đã như vậy, không biết công tử dẫn Như Ca đến đây là vì chuyện gì?”

Tiết Thanh Trạch nghe vậy, không trực tiếp trả lời, mà xoay người đi tới con đường sau lầu trúc, Như Ca đi theo sau, đại khái thời gian khoảng một nén nhang, vòng qua mấy đình đài lầu các tinh mỹ, tới một chỗ đất trống có núi giả. Tiết Thanh Trạch đưa tay nhấn vào một tảng đá nhô ra trên núi giả, trên bãi đất trống dần dần hiện ra một khe hở.

Tiết Thanh Trạch tiến vào đường hầm, các cây đuốc được lần lượt được thắp sáng, đi khoảng thời gian uống nửa chén trà, rốt cuộc dừng trước một cánh cửa đá.

Tiết Thanh Trạch ra hiệu cho Như Ca nhìn qua một cửa sổ nhỏ trên cửa đá.

Bên trong phòng đá bốn bề đều là tường băng thật dày, Tiêu Dạ Huyền đã mấy ngày không thấy đang bị bốn dây xích sắt to lớn trói chặt tay chân, trên thân thể trần trụi có thể thấy rõ một con trùng phiếm màu

xanh dài khoảng 1 tấc đang chậm rãi bò trong mạch máu, dưới sự di chuyển của con trùng, gân xanh trên trán nam tử nổi lên, phát ra từng trận rên rỉ khổ sở đã cố đè nén. Có lẽ vì lúc trước đã từng dùng sức giãy giụa, nên tay chân chỗ xích sắt trời máu đang nhỏ giọt, máu tươi nhỏ xuống nền băng lạnh lẽo, tạo thành mấy chỗ băng màu đỏ tươi nổi bật khác thường.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Như Ca lặng lẽ thở dài một cái.

Cổ trùng ngủ say 4 năm ròng.....thức tỉnh.

Mấy ngày trước, giống như năm đó, Tiết Thanh Trạch hi vọng dùng thuốc có thể kéo dài giấc ngủ của cổ trùng, tuy nhiên chẳng những không được mà ngược lại cổ trùng còn bắt đầu phản ứng lại thuốc, tăng trưởng với tốc độ kinh người, hơn nữa bắt đầu mở rộng phạm vi hoạt động. Nhìn con trùng đang tiến về trái tim nghĩa huynh, nghe được tiếng gầm thét khổ sở của nghĩa huynh bị nhốt trong phòng, Tiết Thanh Trạch hoang mang bất lực, chỉ có thể gửi hi vọng vào thiếu nữ đã từng kiểm chế được cổ trùng vào 4 năm trước.

Lần này theo yêu cầu của nghĩa huynh, mình phong tỏa tin tức, nếu cứu chữa thất bại, đừng nói mình gánh trách nhiệm không nổi, mà cả gia tộc Tiết thị cũng rất có thể sẽ bị liên lụy. Chỉ hi vọng Ngọc tiểu thư có thể nghĩ được cách giải quyết vấn đề khó khăn này, nếu không, có thể tưởng tượng được cổ trùng sẽ cắn nuốt sinh mạng của nghĩa huynh như thế nào.

Không có thời gian chú ý đến biến hóa về mặt của Tiết Thanh Trạch, Như Ca đang tập trung nhớ lại những điều liên quan đến cổ trùng.

Trong một quyển sách cổ của Vân Cương có ghi lại, cổ trùng chính là thánh vật của Bái Nguyệt Giáo ở Vân Cương. Cổ trùng này tạo thành bằng cách ấy trăm loại độc trùng khác nhau vào một cái hũ, mặc bọn chúng tàn tàn sát lẫn nhau, đến khi còn lại một con cuối cùng, do người có huyết thống cao quý và công lực cực cao trong Bái Nguyệt Giáo dùng máu của mình nuôi dưỡng trong 3 năm. Cổ trùng này khi tiến vào thân thể con người sẽ nhanh chóng sinh sôi nảy nở, trong khoảnh khắc đã biến thành ngàn con, rồi bắt đầu chia ra đi đến các bộ phận trong cơ thể người. Người bị trúng Đoạn Hồn Cổ này bất luận ý chí có mạnh mẽ đến cỡ nào cũng sẽ bị cổ trùng hành hạ đến sông không bằng chết, đau đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, khi cổ trùng tụ hội lại lần nữa, sẽ bị cổ trùng chiếm đoạt cơ thể biến thành kẻ điên.

Nhìn cổ trùng ánh ra màu xanh trong phòng đá, còn nhớ kiếp trước, Tiết Thanh Trạch và mấy thái y nỗ lực mấy năm, trừ sinh trưởng và hoạt động trở nên chậm chạp cổ trùng cũng không có biến hóa gì khác. Vậy mà hôm nay, 4 năm trước vốn chỉ nhỏ như hạt đậu nành, giờ cổ trùng đột nhiên trở nên to lớn đến hơn 1 tấc, nguyên bản màu đỏ trở thành màu xanh, hiển nhiên màu sắc và hình thái đã khác hẳn miêu tả trong sách, tựa như đã biến thành một loại cổ trùng khác.

Với tình huống trước mắt chỉ có thể nói cổ trùng này đã tạo thành sức chống cự với những thuốc kia, không những thế, chúng còn biến những thứ thuốc đã dùng trên người Tiêu Dạ Huyền trở thành chất dinh dưỡng cho chúng, khiến chúng mau lớn lên.

Cổ trùng này không những xâm nhập vào da thịt, mà thậm chí đã tiến vào trong mạch máu, với tốc độ hiện giờ của nó, không bao lâu nữa sẽ tràn vào tim, phá hủy hết. Nghe thấy tiếng gầm nhẹ khàn khàn mà khổ sở của người bên trong, lòng Như Ca đau xót.

“Mở cửa ra!”

Tiết Thanh Trạch không đồng ý nói: “Hiện giờ đại ca thần chí không tỉnh táo, nếu cô nương lại gần, có thể sẽ bị nguy hiểm”.

Nghe vậy, Như Ca cười một tiếng, “Tiết công tử tìm mọi cách dẫn ta tới đây, chẳng phải đã dự liệu được ta sẽ bị nguy hiểm sao?”

Phủ thế tử cần thuốc, có thể vào cung lấy, làm sao phải đến Dược Tiên Đường mua, Tiết Thanh Trạch đúng là hết lòng suy nghĩ.

Thấy vẻ mặt khinh bỉ của Tuyết Lang bên cạnh, Tiết Thanh Trạch tự ái, hẳn là thật tâm nhắc nhở nàng mà.

Cửa mở ra, bằng dây bốn phía khiến nhiệt độ trong phòng cực thấp, một người đang bận y phục mùa xuân như nàng có chút không chịu nổi, hơi thở ra đều biến thành khói trắng. Như Ca nhận lấy áo khoác lông Ngân Hồ Tiết Thanh Trạch đưa cho, khoác lên người, mới thấy khá hơn một chút.

Có lẽ là quá mệt mỏi, lúc Như Ca đến gần, đầu Tiêu Dạ Huyền đã rũ xuống, có hai người tới trước mặt mà hắn cũng không có phản ứng gì.

Đến gần thấy ở chỗ mấy mạch máu mà cổ trùng chui vào bị mở rộng ra, tạo thành nhiều đường hầm nổi ra, một chỗ bên ngực phải Tiêu Dạ Huyền, vì cổ trùng hoạt động mà bắt đầu thối rửa, cảnh tượng như vậy làm người ta ghê sợ.

Như Ca đặt tay lên ngực Tiêu Dạ Huyền, xuyên qua da có thể chạm đến cổ trùng, cảm nhận được được cổ trùng đang ngo ngoe chậm chạp mà cực kỳ nguy hiểm. Để chứng minh phỏng đoán của mình, Như Ca rút ra một cây kim châm từ áo ngoài, đâm vào đầu ngón tay mình, đưa ngón tay chảy máu đến nơi cổ trùng đang bò, quan sát cẩn thận sự thay đổi của cổ trùng.

Vốn đang chậm chạp di chuyển, cổ trùng giống như bị kích thích, bò nhanh dần, thật giống như sói đói nghe được mùi thức ăn, theo sự di động của ngón tay Như Ca, cổ trùng cũng di động theo, không hướng về tim nữa mà bò dọc theo đường đi của ngón tay Như Ca.

Máu của nàng 4 năm trước có thể khống chế được cổ trùng, hiện giờ cổ trùng biến đổi thế này, máu nàng lại hấp dẫn chúng sao? Nhìn cảnh tượng trước mắt, Như Ca lâm vào trầm tư.

Bởi vì cổ trùng tăng tốc, đau đớn gấp bội khiến Tiêu Dạ Huyền bỗng nhiên thức tỉnh, con người vằn vện tia máu, thấy người trước mắt liền ngưng.

Lúc Tiết Thanh Trạch cơ hồ muốn hô mau tránh ra, đôi tay Tiêu Dạ Huyền đã dần dần nâng lên, cẩn thận chạm vào gò má của người trước mắt, sau đó hiện ra một nụ cười như đang ở trong mộng đẹp.

“Như Ca....”

Ngẩng đầu lên nhìn người vốn cho là sẽ nổi điên lại đang nở nụ cười, cảm nhận ôn nhu dịu dàng trong giọng nói của hắn, lòng Như Ca ấm áp. Ánh mắt nam tử nói cho nàng biết, hắn tin cậy nàng đến mức nào, tới mức có thể quên đi đau đớn khủng khiếp, không lập tức nổi điên.

“Ta ở đây!”

“Hiện giờ ta rất nguy hiểm cũng rất khó coi, đừng xuất hiện trong mộng của ta vào lúc này”, ý thức Tiêu Dạ Huyền mờ mịt, người trước mắt xuất hiện ở thời điểm hắn thống khổ nhất, cho hắn niềm tin để sống. Nhưng hắn lại không muốn để nàng nhìn thấy bộ mặt khủng bố dữ tợn của mình lúc này, vì sợ sẽ dọa nàng chạy mất lần nữa, cho dù chỉ là trong mộng.

Nghe vậy, Như Ca run run, trong lòng như có thứ gì đó vỡ òa.

.....

Tiết Thanh Trạch thấy một màn trước mắt, mặc dù có mang chút máu tanh, nhưng vẫn cực kỳ hài hòa. Một Tiêu Dạ Huyền như vậy, hắn chưa thấy qua bao giờ, bề ngoài tà lệ vào giờ khắc này trở nên cực kỳ nhu hòa. Trong ấn tượng của hắn, vị nghĩa huynh này luôn là một người lạnh lùng, trên chiến trường có thể phanhek địch thành năm bảy mảnh, trước mặt người thân cũng cực ít lộ vẻ thân thiết, nhưng hiện giờ quả thật làm người ta không thể tượng tưởng nổi, chẳng lẽ thật sự là vô quỷ dày có móng tay nhọn?

Khi Tiết Thanh Trạch còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì đột nhiên trước mắt hoàn toàn tối ngầu, khiếp sợ nhìn cổ trùng đang từ từ phá da mà ra, chạy tới chỗ vết thương ở cổ tay máu đang chảy như suối của Như Ca, Tiết Thanh Trạch thật lâu không nói được gì.

“Tiết Thanh Trạch, thay ta bằng bố, ta phải về phủ!”

Nhìn thiếu nữ sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng vẫn ung dung mỉm cười, Tiết Thanh Trạch mơ hồ cảm giác, ba chữ Ngọc Như Ca này sẽ trở thành nhược điểm trí mạng của Tử Thần Bắc Địa Tiêu Dạ Huyền.

Về đến Nhà Nguyệt Các, Như Ca không muốn kinh động những người khác, nhờ Thanh Loan giúp một tay thay bộ y phục đẫm máu nhuộm đỏ, trong phòng ngủ đốt một lò huân hương để giấu đi mùi máu tanh.

Thanh Loan đỡ Như Ca đến giường nằm xuống, nhìn chăm chăm cổ tay Như Ca, hốc mắt có chút đỏ.

“Tiểu thư, quá lỗ mãng rồi!”

Từ khoảnh khắc tỉnh lại vào 4 năm trước, Thanh Loan đã nhận định thiếu nữ trước mắt là chủ tử cả đời của mình, nhìn chủ tử tự gây thương tổn mình, ít nhiều khiến Thanh Loan không thể nào tiếp thu được.

“Cổ trùng bò càng ngày càng chậm, máu hắc chứa càng nhiều độc do cổ trùng tiết ra, máu của ta tinh khiết có sức hấp dẫn cực lớn với cổ trùng, nếu không như vậy, sao có thể dụ chúng ra được.”

Nói xong, Như Ca cảm thấy mệt mỏi cực kỳ, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thanh Loan đứng ở mép giường, không nói gì nữa, đắp mềm cho người trên giường rồi lẳng lặng cầm đồng băng và quần áo dính máu rời đi.

Vốn cho là thân thể của mình có thể khôi phục nhanh chóng, không ngờ sáng hôm sau, lúc Liệt thị vào kêu Như Ca mới phát hiện nàng bị sốt cao.

Thấy mẫu thân giúp mình đắp khăn lạnh và cứ nhìn chòng chọc vào cổ tay quần băng của mình, trên khuôn mặt vốn luôn dịu dàng giờ có khuynh hướng phát hỏa, Như Ca thầm lo sợ. Người ta thường nói, bất luận bao nhiêu tuổi, con cái trước mặt mẫu thân vĩnh viễn chỉ là một đứa bé. Lúc ở Phần Thành mặc dù mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do Như Ca xử lý, nhưng đối với vẻ mặt hiện tại của mẫu thân, trong lòng Như Ca vẫn có mấy phần sợ hãi. Chỉ có thể nhìn Vân Kiệt cầu cứu, không ngờ, Vân Kiệt cũng mặt hầm hầm xoay đầu đi, không thèm nhìn nàng nữa.

Mặc dù Liệt thị không chất vấn nguyên do, nhưng sau đó lúc nào cũng giám sát Như Ca bằng ánh mắt lạnh lạnh, ngày ba bữa Như Ca phải ăn hết thức ăn bổ khí bổ huyết do chính tay Liệt thị nấu. Tự thấy biết lỗi, dù bình thường không thích ăn những thứ này, nhưng dưới sự kiên quyết và thấy hốc mắt đỏ ửng của Liệt thị, Như Ca chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, nghiêm túc nằm trên giường làm sâu gạo, hết ăn lại nằm.

Tây viện, Ngọc Bảo Oánh ăn mặc xinh đẹp dựa sát vào người Lý thị, làm bộ then thùng, câu được câu không trò chuyện cực kỳ vui vẻ với lão phu nhân. Lý thị ngồi bên cạnh, mặt hiện lên nụ cười đắc ý, vừa nhìn đã biết đang có chuyện vui.

Vì ‘bệnh thương hàn’ phải ở Nhàn Nguyệt Các nghỉ ngơi mấy ngày, lúc đến thỉnh an lão phu nhân, Như Ca phát hiện hình như lão phu nhân coi trọng Ngọc Bảo Oánh hơn trước rất nhiều. Tựa như hiện tại, trò chuyện với Lý thị và Ngọc Bảo Oánh, quãng mẫu tử nàng một bên.

Nhìn về phía bàn trà trước mặt lão phu nhân, bày đầy hộp lớn hộp nhỏ, chắc chắn là Lý thị và Ngọc Bảo Oánh đem tới hiếu kính. Nếu là ngày trước, Lý thị hận sao không vợ được gì đó từ chỗ lão phu nhân đem về phòng mình, làm sao có thể hào phóng như hiện tại. Lại nhìn Ngọc Bảo Oánh đang vẽ hả hê, chắc là có chuyện gì muốn khoe khoang rồi.

Về Nhàn Nguyệt Các, Như Ca cho người đem 50 lượng tới Ninh Phúc Đường cho Thất ma ma, không bao lâu, lão ma ma này liền vui cười hơn hở đến Nhàn Nguyệt Các.

Đã nhận bạc nên Thất ma ma trả lời rất nhiệt tình, biết gì kể hết, “Mấy hôm nay, tiểu thư Bảo Oánh và đại công tử của Kim Lăng Hầu phủ rất thân thiết. Ngày ngày chạy tới Kim Lăng Hầu phủ, lúc trở về đều cười chúm chím, lúc nào cũng như trên mây, trang điểm càng thêm chăm chút. Tứ tiểu thư không thấy chứ, vừa nhìn là biết đang yêu. Đại phu nhân nói muốn bàn chuyện thông gia với Kim Lăng hầu phủ đó. Kim Lăng Hầu phủ nhân không sinh được nhi tử, hiện giờ vị đại công tử này được trở về kinh, không phải là muốn cho hắc làm con thừa tự sao? Tương lai đại công tử này sẽ là chủ nhân của Hầu phủ rồi, nếu thành thông gia thật, thì nở mày nở mặt biết bao nhiêu a, lão phu nhân tất nhiên là vui vẻ.”

“Hai ngày nay, đại phu nhân mang đến nào là tơ lụa, châu báu trang sức gì đó, thứ nào cũng có, lão phu nhân có thể không vui sao?”

“Nhị tiểu thư đã như thế rồi, mà đại công tử Hầu phủ còn thích?” Thanh Nhi đứng bên cạnh, bĩu môi, vẻ không tin. Hiện giờ khắp kinh thành ai mà không biết nhị tiểu thư Ngọc gia là như thế nào, hơn nữa mặt mũi đầy sẹo, công tử nhà nào cũng đều tránh không gặp, thiếu gia Hầu phủ này chẳng lẽ bị nước vào não hay sao?

Thường ra vào Nhàn Nguyệt Các, Thắt ma ma đã sớm quen với Thanh Nhi nhanh mồm nhanh miệng, cầm khăn che miệng cười nói: “Đúng vậy, thật là ăn mày gặp chiếu manh, lọt vào mắt xanh rồi. Hôm đó ở Đông viện lão thân thấy rõ ràng, nhị tiểu thư ăn mặc xinh đẹp lên xe ngựa của Hầu phủ. Mặc dù nói là xe của Âu Dương tiểu thư, nhưng vị đại thiếu gia này cũng có trong xe! Hai ngày trước, lúc lão thân ra ngoài mua đồ, còn thấy Phủ viên tướng quân đang nói chuyện uống rượu với vị đại thiếu gia này. Theo lão thân thấy, chuyện này chắc tám chín phần rồi.”

“Nói vậy, phủ viên tướng quân cũng đã đồng ý mối hôn sự này rồi hả?”

“Dĩ nhiên là đồng ý, nghe lão gia nói, gần đây trong triều Lý tướng quân gặp khó khăn, danh vọng đã giảm bớt nhiều. Đây không phải là trông cậy vào làm thông gia với Kim Lăng Hầu phủ để được thật nhiều giúp đỡ sao!”

Nghe Thắt ma ma nói xong, Như Ca lắc đầu một cái, người khác có thể không biết, nhưng nàng thì hiểu rất rõ Âu Dương Thiệu là người thế nào. Hắn ngoài mặt dịu dàng sẵn sàng, trên thực tế là kẻ lòng lang dạ sói, hèn hạ vô sỉ, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn. Kiếp trước thấy máu của mình giúp hắn lọt vào mắt xanh của hoàng thượng thì hứa hẹn đủ điều, biểu hiện cực kỳ yêu thương. Xong việc bắt mình uống độc được, đẩy vào chỗ chết. Hiện tại sợ là Hầu phu nhân lấy địa vị trưởng tử Kim Lăng Hầu phủ làm mỗi câu để bắt hắn tiếp cận Ngọc Bảo Oánh. Trên triều Kim Lăng Hầu nói giúp Lý gia, tất nhiên không thể là vì cho Ngọc Bảo Oánh thể diện, e là có âm mưu gì đó! Về phần hôn sự, càng không biết mấy phần là thật. Đáng lẽ mình đã tiết lộ chuyện trong Pháp Nguyên Tự ngày đó cho Ngọc Giai Nhân, thì nàng ta phải ngăn cản hôn sự này chứ. Nhưng theo như hiện nay, không có vẻ gì là như vậy cả. Chẳng lẽ Ngọc Giai Nhân có ý?

Lại nói, lúc này ở Đông viện, Ngọc Giai Nhân đang nằm trên giường dưỡng thương, vốn lòng cũng hoài nghi Kim Lăng Hầu phủ không có ý tốt, muốn ngăn cản cứu cửu và mẫu thân. Nhưng nhớ tới lúc Văn thái y tới khám nói vết thương trên đùi chột nặng lên, nếu không nhanh chóng tới phòng thuốc trong cung của lão chữa trị, ngày sau sẽ không thể đi lại được. Hơn nữa thuốc để trị liệu đều cực kỳ quý giá, cần thêm 10 vạn lượng nữa. Dĩ nhiên là Lý thị không bỏ ra nổi nhiều bạc như vậy, cũng là Kim Lăng Hầu phủ chủ động nói có thể ượn 10 vạn lượng này.

Thật ra vết thương trên chân Ngọc Giai Nhân trở nặng phần lớn cũng là do Ngọc Bảo Oánh, từ sau khi Ngọc Bảo Oánh khỏe lại, luôn canh cánh trong lòng chuyện ngày đó Ngọc Giai Nhân đá mình ra, Lý thị lại lựa chọn cứu Ngọc Giai Nhân càng làm nàng ta thêm oán hận không dứt. Thường ngày chỉ cần không vui một chút là sẽ phát tiết trên người Ngọc Giai Nhân, không phải nhéo mấy cái thì là không cần thận đáp trúng chân Ngọc Giai Nhân. Lý thị thấy Ngọc Giai Nhân hơi là lạ, hỏi tới thì nàng ta không nói.

Xương cốt Ngọc Giai Nhân từng vỡ vụn, giờ bị Ngọc Bảo Oánh đạp lên, xương vừa mới khớp lại lệch chỗ, bất quá lệch cũng không quá nghiêm trọng, nên bình thường nhìn không ra. Hơn nữa Ngọc Giai Nhân quá gấp muốn đi dự tiệc, trong thời gian dưỡng thương lại cố gắng đi lại, xem như càng thêm thương tổn. Tới bây giờ đã nghiêm trọng tới mức đi một hai bước là phải nằm nghỉ.

Thấy vậy, Ngọc Giai Nhân dĩ nhiên cực kỳ sợ hãi, nếu tàn phế thật, chẳng phải mình chẳng có gì hết sao. Chuyện Như Ca nói lại chưa chứng thực, chẳng nghe phong thanh gì hết, lại nói Kim Lăng Hầu phủ tính kế là Ngọc Bảo Oánh, nó lại cam tâm tình nguyện, tương lai có gì không hay thì có liên quan gì tới mình. Cuối cùng vì bạc trị bệnh, Ngọc Giai Nhân lựa chọn im lặng.

Trong một căn phòng ở Đông viện, Lý thị nhìn ngân phiếu 10 vạn lượng trong tay, vui muốn điên luôn, mặc dù còn chưa có bà mối tới cửa, nhưng ngân phiếu này cũng đủ chứng minh thành ý của Hầu phủ, nói là ượn, nhưng nếu thành thông gia thật, Hầu phủ còn lấy lại sao?

“May nhờ phu nhân nhìn xa trông rộng, để cho nhị tiểu thư năng tới Kim Lăng Hầu phủ, quan hệ hai nhà mới càng ngày càng tốt thế này. Hầu phủ có sản nghiệp to lớn, tương lai nhị tiểu thư gả vào đó, được hưởng thụ cả đời rồi. Dựa vào tình cảm thường ngày của nhị tiểu thư và Âu Dương đại tiểu thư, sau này đến Hầu phủ cũng sẽ được coi trọng mấy phần. Nô tỳ nghe nói gần đây Âu Dương công tử thường đánh cờ nói chuyện phiếm với lão tướng gia, ở chung thật hòa hợp, ngay cả bên tướng quân cũng được nhận rất nhiều quà tặng từ Âu Dương công tử!”

Lý thị nghe vậy, tất nhiên vui vẻ.

“Cho nên nói, người nhà quyền quý mắt rất sáng, tiểu tiện nhân ở Nhân Nguyệt Các kia nghĩ muốn vượt nữ nhi ta, nằm mơ đi! Chờ hôn sự thành rồi, bà già kia cũng không thể che chở tiểu tiện nhân đó, không cho ta động tay nữa. Ta nhất định gả nó ột ‘người trong sạch’”.

Lý thị đưa tờ ngân phiếu trong tay cho Hồ ma ma, nói: “Lập tức chuẩn bị xe đưa Giai Nhân đến chỗ Văn lão thái y đi, nhanh đưa ngân phiếu cho lão, để lão tích cực trị cho Giai Nhân.”

Kỳ thật Lý thị làm sao lại không biết ẩn tình giữa Ngọc Bảo Oánh và Ngọc Giai Nhân, hiện tại nhị nữ nhi nguyện ý cho Giai Nhân chữa bệnh, chung quy là nghĩ đến tình tỷ muội thôi.

Sau khi tiễn Ngọc Bảo Oánh về mặt thẹn thùng về xong, đại tiểu thư Hầu phủ Âu Dương Lâm xoay người đi vào một gian phòng trong Hầu phủ, mở khóa tiến vào phòng trong, bên trên xà nhà là ba cái đầu lâu đã khô, dưới ba khô lâu còn có 3 bồn lửa mạnh, dưới ánh lửa, vẻ mặt đờ đẫn của Âu Dương Lâm biến thành âm u làm người ta kinh hãi.

Âu Dương Thiệu đi theo Hầu phu nhân Tưởng thị vào phòng, thấy cảnh tượng bên trong, không khỏi phát lạnh. Âu Dương Lâm hình như là càng ngày càng điên rồi, lại biến phòng của mình thành nơi kinh khủng như vậy.

Hầu phu nhân Tưởng thị ngược lại không để ý gì cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt thương yêu tiến lên nắm hai tay lạnh lẽo của Âu Dương Lâm, trấn an.

“Mẫu thân, Phủ viên đại tướng quân.... Ta muốn hắn không được chết tử tế!”

“Yên tâm! Nương và phụ thân sẽ không bỏ qua cho hắn”, Hầu phu nhân liếc mắt nhìn Âu Dương Thiệu sau lưng, trong lòng nắm chắc mười phần. Lão tả tướng Lý Chuẩn đã già rồi, không còn một phần nhỏ thận trọng như năm đó. Mà Lý Lập lại là thằng ngu, đụng phải Âu Dương Thiệu cố ý tiếp cận, chỉ có một chữ thua. Lý gia, không bao lâu nữa là xong đời.

“Còn có Ngọc Như Ca.....khiến nó vào Hầu phủ, để nó làm mộ tì thiếp ai cũng có thể đùa bỡn!”

Tỳ thiếp! Lời Âu Dương Lâm khiến Âu Dương Thiệu sững sờ, nhớ tới thiếu nữ như tiên nữ hạ phàm ngày đó ở Thọ vương phủ, Âu Dương Thiệu ít nhiều hơi có chút do dự.

“Sao? Người không nữ?”, thấy do dự trong mắt Âu Dương Thiệu, Âu Dương Lâm nở nụ cười điên cuồng, “Cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, nếu ngươi mê nó, có thể hưởng cùng”.

“Thiệu nhi, Lâm nhi là muội muội ngươi, chẳng lẽ yêu cầu như thế ngươi cũng không làm được?”

Thấy ánh mắt mang theo mấy phần tàn khốc của Tưởng thị, hai tay Âu Dương Thiệu bất giác nắm chặt lại, nháy mắt vẻ mặt trở nên ôn hòa như gió.

“Nguyên vọng của muội muội huynh trưởng có thể nào từ chối, chờ xử lý xong chuyện Lý gia, ta nhất định sẽ dốc toàn lực thực hiện mong muốn của muội”, tiện nhân chết tiệt, bản thân mình như vậy, vẫn không quên tính kế người khác, thật đúng là ghê tởm.

“Ừ, vậy thì tốt!” đứa con thứ này chính là một con cầu biết nghe lời, chỉ cần một ngày không cho nó thân phận trưởng tử, thì nó vĩnh viễn chỉ có thể cúi đầu nghe theo mình.

52. Chương 52: Dạ Thám Hương Khuê

53. Chương 53: Tên Cạn Bã Bị Cắn

Trong Ngự Thư Phòng, Hồng đế mặc long bào vàng sáng ngồi trên ngai vàng, trong tay đang cầm chén trà Vân Long chỉ dùng cho hoàng thất, vừa uống xong một hớp, đã thấy tiểu thái giám tiến vào bẩm: “Hoàng thượng, Cẩm Thân vương thế tử xin gặp!”

Nghe vậy, mày Hồng đế giãn ra, nói: “Truyền vào!”

Không bao lâu, Cẩm Thân vương thế tử tiến vào, đứng không xa bàn sách, trên mặt mang theo vẻ cung kính của thần tử đối với đế vương, nhưng nếu nhìn kỹ, trong đôi mắt lạnh lùng có nhân nhật thân tình.

Hồng đế lên ngôi nhiều năm, tự nhiên có một cỗ khí thế đế vương khó nói nên lời. Nhưng khi đối mặt với Tiêu Dạ Huyền thì loại khí thế đế vương này không nghĩ ngờ gì đã bị giảm đến mức thấp nhất, ánh mắt vốn làm người ta không dám nhìn thẳng lúc này lại mang theo một chút ôn hòa.

“Dạ Huyền, trầm nghe Thanh Trạch nói cổ trùng trong cơ thể con đã lấy ra, nhưng vẫn còn chưa khỏi hẳn, gấp tới đây là có chuyện gì sao?”

Đối với đứa cháu này, Hồng đế có cảm giác thân thiết khó tả. Đứa nhỏ này mặc dù tính tình không tốt lắm, nhưng năng lực xử lý công việc cực mạnh, hơn nữa lớn lên ở trong cung, xưa nay Hồng đế luôn thương yêu như nhi tử, rất tin tưởng. Lúc trước chinh chiến, vào thời khắc nguy hiểm nhất, ngay cả những đứa được gọi là con ruột kia cũng né còn không kịp, chỉ có đứa cháu này là can tên ình, mỗi lần thấy, Hồng đế luôn cảm thán sao đứa bé này không phải là nhi tử của mình.

Tiêu Dạ Huyền cũng không quanh co lòng vòng, nói “Dạ Huyền muốn xin thánh thượng hạ chỉ ban hôn.”

Hồng đế nghe vậy, cực kỳ kinh ngạc, mấy năm nay ông ngoại và phụ thân của nó rất quan tâm việc này, chỉ là mỗi lần nhắc tới đều bị nó cự tuyệt, nếu không phải ở Vân Cương xảy ra chuyện, mình đã sớm khiến đứa cháu này thành gia, chẳng qua lúc đó biểu hiện của những nữ tử kia thật làm người ta thất vọng. Cũng làm cho Dạ Huyền chán ghét đến tận xương tủy, giờ thấy nó chủ động nhắc tới, thật khiến Hồng đế rất đổi vui sướng, “Ban hôn? Cho con?”

Tiêu Dạ Huyền trịnh trọng gật đầu “Dạ”.

Hồng đế rất hứng thú, vốn cho là chuyện này phải để hoàng hậu mở miệng mới xong, không ngờ giờ đứa nhỏ này không chỉ muốn lấy vợ, mà còn tự thân đến cầu ban hôn, xem ra nhất định là nó cực kỳ thích cô nương kia. Hồng đế đặt chén trà xuống, vui vẻ hỏi “Là tiểu thư nhà nào?”

“Tứ tiểu thư Ngọc phủ, Ngọc Như Ca.”

Trong đầu Hồng đế lần lượt điểm tên các thần tử, chỉ có quan tam phẩm Ngọc Chính Hồng là họ Ngọc, bất quá nghe nói chính thê hẳn chỉ có hai nữ nhi..... Tứ tiểu thư hình như là thứ nữ..... Hồng đế trầm ngâm.

Tiêu Dạ Huyền biết Hồng đế nghi ngờ, thần nhiên giải đáp “Nàng là thứ nữ của quan tam phẩm Ngọc Chính Hồng.”

Thứ nữ? Trên mặt Hồng đế có mấy phần không vui “Tiểu thư nhà quan lại quyền quý con không coi trọng, sao lại muốn cưới thứ nữ Ngọc phủ làm thê? Không bằng tuyển một người khác làm thê, để nàng làm tiểu thiếp?”

Tiêu Dạ Huyền liếc Hồng đế một cái nói “Tiểu thư nhà quan lại quyền quý có nhiều hơn nữa, chất nhi cũng chỉ muốn lấy nàng làm thê. Nếu là những người khác, bệ hạ cứ chờ đến quân kỳ quán tìm người đi!”

Hồng đế nghe vậy nghẹn lời, đồ bất hiếu này, lại dám uy hiếp mình, nhưng đối mặt với đứa cháu mình thương nhất Hồng đế không cách nào nghiêm nổi, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Phụ vương và mẫu phi con đã đồng ý?”

“Phụ vương và mẫu phi.....” dường như nhớ tới điều gì, Tiêu Dạ Huyền không nói thêm gì nữa.

Hồng đế thấy vẻ mặt hơi cô độc của Tiêu Dạ Huyền, trong lòng đau xót, ôn hòa hỏi: “Cô nương kia thật tốt như vậy, để con thích như thế?”

Nhớ tới đôi mắt long lanh của người kia, khóe môi Tiêu Dạ Huyền khẽ cong lên, trong mắt mang theo một chút dịu dàng: “Dạ, không ai bằng”

“Không ai bằng.....” ba chữ này nghe sao mà nặng, khiến Hồng đế chấn động.

“Dạ Huyền có thể sống tới bây giờ, chính là nhờ nàng”.

“Thì ra nàng là tiểu nha đầu 4 năm trước đã cứu con sao đó vội vàng bỏ chạy?” Hồng đế bỗng nhiên hiểu ra, thấy Tiêu Dạ Huyền mím chặt đôi môi, biết mình nói ra lời không nên nói, lắc đầu một cái, xem ra chất nhi động lòng thật rồi. Tính tình nó quyết tuyệt hơn người khác nhiều, một khi quyết định là tám con ngựa kéo cũng không thay đổi, mình không thành toàn cho nó thì còn cách nào khác. Về phần đôi phu thê không biết điều kia, thôi vậy!

“Được rồi, mấy ngày nữa trăng sẽ hạ chỉ ban hôn.”

Tiêu Dạ Huyền khẽ lắc đầu “Hạ bây giờ luôn”.

Hắn biết có lẽ nàng vẫn chưa thương hắn, nhưng hắn sẽ không cho nàng thêm cơ hội rời đi. Hắn muốn để cho nàng nhanh chóng biết, nàng thuộc về hắn, là thê tử duy nhất của hắn.

Hồng đế nghe vậy buồn cười nói, “Hiện giờ? Chết nhi thật nóng lòng. Cửa cũng đã tìm tới rồi, chẳng lẽ còn sợ nàng chạy mất sao?”

Nói xong phân phó Lý công công đang đứng nghiêm một bên lấy thánh chỉ tới, Hồng đế muốn tự mình nghĩ phải viết thế nào.

Lý công công đem tới một mảnh lụa màu vàng sáng, cung kính đặt trước mặt Hồng đế.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Tiêu Dạ Huyền Hồng đế vung tay lên, bút chuyển động như rồng bay, từng chữ hiện ra, cuối cùng đặt bút xuống, lấy ngọc tỷ ấn lên góc phải phía dưới mảnh lụa. Thánh chỉ ban hôn đã hoàn thành.

Hồng đế cười nói: “Hài lòng chưa?”

Nhận lấy thánh chỉ, nhìn kỹ xác nhận không có gì sai sót, Tiêu Dạ Huyền cười sáng lạn y hệt đứa bé có được món đồ chơi yêu thích, nhưng chỉ trong chốc lát lại đổi thành ánh mắt sáng quắc nhìn Hồng đế “Sính lẽ!”

Bị ánh mắt như vậy nhìn, Hồng đế cảm thấy da đầu cũng muốn tê dại, mấy năm nay đứa cháu này cơ hồ đã vợ vết sạch những thứ quý báu của mình, Hồng đế bắt đầu dẽ lắc đầu.

“Chết nhi muốn cái gì, tự mình đến quốc khố lấy đi, ta đều đồng ý.”

“Nghe nói Tây Vực tiến cống một cây trầm làm từ thủy tinh là Âm Dạ Chi Quang, hiện giờ không có trong quốc khố.....”

Tình hình này là phải tồn dữ rồi, thôi, ai bảo mình không cự tuyệt được làm chi.

“Lý Đức, người đến phủ Nội Vụ lấy món Âm Dạ Chi Quang đó tới đây.”

Lý công công vội đáp một tiếng, khom người lui ra khỏi Ngự Thư Phòng, chạy đến Phủ Nội Vụ.

Sau thời gian một chén trà, Lý công công mang một cái hộp hoa văn tinh mỹ trở lại, cung kính dâng cho Tiêu Dạ Huyền.

Tiêu Dạ Huyền mở hộp ra, liền thấy cây trầm tỏa ra ánh sáng óng ánh trong suốt, không tìm được khe nứt, chắc nàng sẽ thích.

Thếp trăm năm biến thành bùn nhão rồi, Hồng đế Tiêu Dạ Huyền như vậy, liền biết rõ tình thâm sâu rồi. Nâng chén trà lên thông thả uống một hớp nói “Như ý rồi nha.”

Tiêu Dạ Huyền đóng nắp hộp lại, nhìn Lý công công nói “Phiền Lý công công đi Ngọc phủ tuyên chỉ với ta.”

Hồng đế nhất thời im lặng, còn muốn tự mình đi? Bắt đầu dẽ nhìn Lý Đức nói “Không nghe à, bảo người đến Ngọc phủ truyền chỉ đó.”

Thánh chỉ vừa viết xong không bao lâu, mực còn chưa khô, đã thúc giục người đi truyền chỉ, hơn nữa thế tử còn tự đi, vị Ngọc tiểu thư nay quả nhiên là được sủng ái vô cùng. Nghĩ vậy, Lý Đức không dám chậm trễ chút nào, nhận lấy thánh chỉ đi theo Tiêu Dạ Huyền.

Hồng đế thấy vẻ mặt vui vẻ lúc rời đi của Tiêu Dạ Huyền, trong đôi mắt sắc bén cũng có mấy phần ý cười.

Là đế vương, thần tử đều là vũ khí lợi hại của mình, nhưng chỉ có chết nhi này là người duy nhất mình có thể tin tưởng!

Bên ngoài sân nhỏ Nhàn Nguyệt Các, hoa anh đào nở rộ. Rừng trúc vây quanh Nhàn Nguyệt Các đã bị chặt bỏ hơn phân nửa chỉ để lại một vòng bao làm nền cho hoa anh đào, bởi vì có hoa này mà Nhàn Nguyệt Các thành một nơi phong cảnh xinh đẹp, thường có người đến ngắm hoa.

Liệt thị biết Như Ca thích loại hoa này, nên nàng tưởng là Liệt thị cho người gieo xuống, còn dặn dò các ma ma nha hoàn trong Nhàn Nguyệt Các coi chừng, chớ để người ta làm gãy.

Ngồi trong đình nhỏ, thỉnh thoảng ngắm nhìn vườn hoa phía trước, Như Ca đang cúi đầu vẽ một bức hoa anh đào trên vải thêu. Hiện giờ ở Cẩm Tú Phường, một bức thêu như vậy đã bán được 3 ngàn lượng. Sau khi Liệt thị kiểm tra kỹ lưỡng vết thương đã ổn, thật vất vả mới khiến Liệt thị bỏ lệnh cấm đựng đến đồ may vá sách vở, trong lúc rảnh rỗi, Như Ca liền thêu một bức đưa qua Cẩm Tú Phường, xem như là giết thời gian, dù sao mẫu đã có sẵn.

Hai ngày trước vừa mở cửa ra đã nghe thấy hương hoa anh đào, Như Ca còn tưởng là ảo giác, không ngờ bên ngoài viện thật sự có một vườn anh đào lớn. Nhìn biển hoa trước mắt, Như Ca liền nhớ đến tòa nhà lớn ở thành Đông kia, nghĩ đến dáng vẻ vụng về của người nọ, cách làm phô trương như vậy thật không giống tác phong của hắn. Muốn cho người dọn sạch, nhưng nhìn những đóa hoa xinh đẹp, lại không đành lòng. Không thể không thừa nhận, hoa này được thiết kế cực kỳ tốt, từng màu hoa xen kẽ, vô cùng đẹp mắt.

Đang lúc tập trung thêu, Như Ca liền nghe một giọng nói truyền đến.

“Nghe nói hoa nơi này rất đẹp, nhưng theo bản công tử thấy cũng không đẹp bằng hoa tứ muội thêu.”

Như Ca ngẩng đầu lên, liền thấy Âu Dương Thiệu mặc áo dài màu xanh vẽ mặt phờ phớt đứng cách mình hai trượng, ngược sáng làm Như Ca phải nheo mắt lại.

“Âu Dương công tử mắt thật là tốt, Như Ca mới vừa vẽ xong, đã có thể nhìn ra thêu đẹp hay xấu”, kéo vải che lại bức vẽ, Như Ca đứng dậy, lạnh nhạt nói.

Nghe vậy, trên mặt nam tử xẹt qua một chút xấu hổ, thật ra thì hắn làm sao thấy được trong đó thêu cái gì. Cô nương này sao chẳng hiểu phong tình gì cả, uổng phí mình vì nàng nóng ruột nóng gan. Bất quá trước giờ đối với nữ nhân Âu Dương Thiệu đều luôn tỏ vẻ ôn hòa, lấy ra một vật từ ống tay áo, tiến lại gần.

“Hôm đó ở Thọ vương phủ, Thiệu không thể đúng lúc giúp tứ muội một tay, khiến tứ muội giật mình, thật cảm thấy hổ thẹn, hôm nay đặc biệt chuẩn bị một món quà nho nhỏ, cho tứ muội đỡ sợ! Đây là khối ngọc loại tốt nhất từ Thương Châu, ngàn vàng khó mua, mong tứ muội nhận!”

Lúc Âu Dương Thiệu đến gần Như Ca trong vòng một trượng, Tuyết Lang vốn đang nằm bên chân giả vờ ngủ say, đột nhiên bật dậy, trong mắt tràn đầy cảnh giác, gầm nhẹ một tiếng, há miệng nhe ra hàm răng bén nhọn lạnh lẽo, thật giống như Âu Dương Thiệu dẫm lại gần một bước, sẽ cắn đứt cổ hắn.

Thấy vậy, Âu Dương Thiệu sợ hãi lùi lại vài bước, vừa rồi chỉ nhìn thấy mỹ nhân, không thấy bên cạnh nàng còn có một con thú dữ như vậy.

“Âu Dương công tử tha lỗi, thú nhỏ tính tình thất thường, thấy người lạ là sẽ như vậy”, cúi người nheo nheo cổ Tuyết Lang, làm Tuyết Lang thoải mái đến híp mắt lại.

“Mặc dù Âu Dương công tử và nhị tỷ thân thiết, nhưng với Như Ca mà nói lại là người xa lạ, quà của công tử quá giá trị, Như Ca không dám nhận, nơi đây là hậu viện Ngọc phủ, nam khách nên dừng bước. Nếu không còn chuyện gì, Như Ca xin phép đi trước.”

Nghe vậy, Âu Dương Thiệu không vui ra mặt, nhưng thấy Tuyết Lang, không dám có động tác gì khác.

Âu Dương Thiệu vội vàng đến nơi đây tìm Như Ca như thế chỉ vì Hầu phu nhân đã hứa chỉ cần có thể xử lý Lý gia và đưa Như Ca vào Hầu phủ, sẽ để cho hắn chân chính trở thành trưởng tử, tương lai kế nhiệm tước vị Kim Lăng Hầu. Trương Thiên Sư bên kia rất thuận lợi, Lý gia đã như cá nằm trong chậu, điều này làm cho Âu Dương Thiệu vui sướng hết sức. Nghĩ tới thiếu nữ ngày đó ở tửu lâu làm mình nhớ nhung, liền không kiềm chế được. Mặc dù yêu cầu của Âu Dương Lâm hết sức quá đáng, nhưng vì tiền đồ, hy sinh tương đương là cần thiết, chớ mình nắm quyền rồi, còn cần kiêng dè nữ nhân điên kia sao?

“Tứ muội cần gì xa lạ như thế, hôm đó ở tửu lâu, tứ muội rõ ràng có ý với Thiệu, sao hôm nay biểu hiện lạnh nhạt như vậy?”

Như Ca nhìn Âu Dương Thiệu, quả thật là tức cười, kiếp trước sao mình lại bị mê hoặc bởi kẻ như hắn chứ? Ngồi xổm xuống, vuốt ve bộ lông trắng như tuyết của Tuyết Lang, thần nhiên nói: “Hôm đó Như Ca chỉ là vô tình nhìn mà thôi, xin Âu Dương công tử chú ý cách dùng từ, công tử là ái nhân của nhị tỷ, Như Ca thật không dám trèo cao.”

Bị Như Ca không thèm chú ý mấy lần, Âu Dương Thiệu tức giận vô cùng, nhìn Tuyết Lang, làm như ngộ ra, âm thanh không khỏi lạnh đi: “Chẳng lẽ là tứ muội coi trọng Cẩm Thân vương thế tử, nên mới lạnh nhạt với Thiệu như vậy. Không ngờ chẳng qua chỉ là một thứ nữ nhỏ nhen mà có tâm muốn trèo cao con cháu hoàng thất, quả là không biết tự lượng sức mình, Cẩm Thân vương phủ là nhà quyền quý nhất Đại Chu này, cho dù người vào được đó, bất quá cũng chỉ là một tiểu thiếp mà thôi, Thiệu không những có thể cho người làm tiểu thiếp, mà tương lai còn.....”

Nhìn Âu Dương Thiệu đang tự biên tự diễn, Như Ca đứng dậy, châm biếm nói: “Đừng nói là làm tiểu thiếp cho công tử, cho dù là chính thất, Như Ca cũng tình nguyện vào miếu làm ni cô còn hơn.”

Nói xong, liền ra hiệu Tuyết Lang đi ra khỏi đình.

“Người.....” thấy thiếu nữ chẳng thèm ngó ngang gì tới mình, luôn được nữ nhân ái mộ Âu Dương Thiệu làm sao chịu được loại đối đãi này, nghe tiếng kêu cách đó không xa, Âu Dương Thiệu cười, hắn không tin, thiếu nữ này nếu có thân thiết da thịt với mình, còn có thể thoát khỏi lòng bàn tay mình sao, quyết định xong, Âu Dương Thiệu vọt người lên trước định bắt Như Ca lại.

Thấy vậy, hai mắt Như Ca lạnh lẽo, “Tuyết Lang!”

Tuyết Lang đã sớm nhìn không vừa mắt tên này rồi, thấy hắn vọt tới bên người nữ chủ nhân mình, tàn khốc trong con người xanh ngọc càng tăng thêm, lập tức hóa thành thú dữ, như một mũi tên từ bên người Như Ca vọt ra. Trong chớp mắt, tiếng kêu thảm thiết của Âu Dương Thiệu không ngừng vang vọng khắp Nhàn Nguyệt Các.

Ngọc Bảo Oánh và Thất ma ma tới tìm người, nhìn thấy đuôi phải của Âu Dương Thiệu bị cắn rứt một khối thịt to, máu tươi phun ra như suối. Mà bên kia, hành hung người xong, Tuyết Lang còn tỏ vẻ ghét bỏ nhanh chóng phun khối thịt trong miệng ra.

“Ngọc Như Ca, người thật to gan, dám tung sói của người cắn công tử Hầu phủ!”, kể từ lúc gặp Âu Dương Thiệu ở Thọ vương phủ, Ngọc Bảo Oánh liền nhớ mãi không quên, hơn nữa lúc nào với nữ nhân Âu Dương Thiệu cũng một bộ ân cần săn sóc làm Ngọc Bảo Oánh cứ như bị bỏ bùa, mặc dù chỉ ở xa xa thấy hai người nói chuyện, đã quả quyết Như Ca đang dụ dỗ người trong lòng của mình, thấy Âu Dương Thiệu bị thương, càng thêm hận sao không xé xác được Như Ca. Nhưng còn kiêng kỵ dã thú hung dữ bên cạnh Như Ca, chỉ có thể kêu nha hoàn đỡ Âu Dương Thiệu đã đau đến bất tỉnh đi kiếm đại phu, trước khi đi vẫn không quên cảnh cáo Như Ca.

“Ngọc Như Ca, người chờ đó, xem tổ mẫu trừng phạt người thế nào!”

“Tứ tiểu thư, lần này họa lớn rồi.” Thất ma ma thấy Ngọc Bảo Oánh nổi giận đùng đùng bỏ đi, gấp đến độ dậm chân.

“Thất ma ma, từ khi nào thì hậu viện dành cho nữ quyền của Ngọc phủ chúng ta cho phép nam tử tùy ý xông vào, Lang nhi bất quá chỉ là ngăn cản một tên dê xồm xấu xa mà thôi”

Nghe vậy, Thất ma ma nghẹn lời, đến Ngọc phủ không tới tiền viện, ngược lại chạy thẳng đến hậu viện, công tử Hầu phủ quả thật có chút thất lễ.

“Dù sao cũng là căn người quyền quý, không bằng giao con sói này.....”

Ngụ ý là muốn nàng giao Tuyết Lang ra, Như Ca nhìn Thất ma ma, trong mắt ngưng tụ một tầng sương lạnh.

“Thất ma ma chỉ cần nhắc nhở tổ mẫu, sói này là của ai, còn lại tổ mẫu tự nhiên sẽ biết phải làm gì.”

Ai u, sao lại quên mất, Thất ma ma vỗ vỗ đầu. Con sói này tuy nói là ban thưởng cho tứ tiểu thư, nhưng rốt cuộc vẫn là của thế tử mà! Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ.

“VẬY lão nô đi trước, không biết chuyện này sẽ nháo thành thế nào đây!”

Rốt cuộc cũng được thanh tĩnh lại, Như Ca tới bên cạnh Tuyết Lang, dùng khăn tay lau vết máu bên khóe miệng Tuyết Lang, vỗ vỗ đầu nó nói: “Làm tốt lắm! Bất quá, cần thứ như vậy, ô uest miệng người.”

Tuyết Lang tựa hồ nghe hiểu lời Như Ca, ngược đầu lên gầm vài tiếng, làm chim chóc xung quang bay tán loạn, mèo hoang sợ hãi kêu bậy, sau đó dùng tư thế ưu nhã nhất đi theo Như Ca về Nhàn Nguyệt Các.

Sau khi Như Ca đi, nam tử áo xanh núp một góc cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Xem ra có người dám dòm ngó đại tẩu, tin tức sốt dẻo như vậy nếu truyền tới tai đại ca ở trong cung..... Bị Tiêu Dạ Huyền bỏ rơi mấy ngày nay, Tiết Thanh Trạch đột nhiên cảm giác mình được cứu, nhanh chóng bay tới cửa cung. Tiểu đệ như hấn, mấy ngày nay vừa phải làm người trồng hoa, vừa nghe lén, bộ dễ lắm sao?

54. Chương 54: Phụ Tử Vô Sinh Kinh Ngạc

55. Chương 55: Tỷ Muội Tuyệt Tình

Trong Nhàn Nguyệt Các, trở về phòng mình, bàn tay cầm thánh chỉ của Như Ca cơ hồ ướt đầm, lòng ngũ vị tạp trần, không ngờ người kia lại cầu thánh chỉ ban hôn để chứng minh lời nói của hấn.

Liệt thị nhận lấy thánh chỉ, nghiên cứu đi nghiên cứu lại từng chữ một. Thánh chỉ này có nghĩa là nữ nhi sắp thành Cẩm Thân vương thế tử phi rồi. Liệt thị vui buồn lẫn lộn, vui là vì nữ nhi không phải làm thiếp cho công tử Kim Lăng Hầu phủ, lo chính là Cẩm Thân vương phủ là nhà quyền quý số một ở Đại Chu, gả vào đó sống không dễ, hưởng chi vị thế tử kia tính tình.....hung bạo như vậy. Hiển nhiên một phen thể hiện vừa rồi của Tiêu Dạ Huyền đã để lại một chút ám ảnh cho nhạc mẫu tương lai.

Liệt thị nắm chặt tay Như Ca hỏi “Ca nhi, con nói ầu thân biết, sao đột nhiên hoàng thượng lại hạ chỉ ban hôn cho con và Cẩm Thân vương thế tử? Có phải có nhầm lẫn gì không?”

Thấy khuôn mặt sợ hãi của mẫu thân, Như Ca dẫn Liệt thị và Vân Kiệt đang tràn đầy hiếu kỳ tới ghé ngồi xuống, kể hết chuyện cứu người cách đây 4 năm, do dự một chút cũng kể lại lời người kia đã hứa.

“Cổ độc Vân Cương.....” sau khi nghe xong, Liệt thị biến sắc, nữ nhi tiếp xúc với cái gì đó đã vượt ra khỏi tưởng tượng của Liệt thị. Đối với cổ độc, Liệt thị chỉ tình cờ nghe được từ miệng người phụ thân quá cố một lần.

Mẫu thân Liệt thị là đại phu, từng đến Vân Cương một lần, bị người nuôi cổ độc ở Vân Cương hãm hại rơi vào một mật động. Trong lúc hải thuốc chữa thương ở mật động đó, vô tình thấy được một gốc thái tuế ngàn năm có một không hai trên thế gian. Chẳng những cổ độc trên người đã tiêu tán toàn bộ mà thân thể cũng không sợ cổ độc nữa. Ngày trước, lúc nghe phụ thân kể lại, Liệt thị cứ tưởng cha già vì quá nhớ mẫu thân mà bịa ra một câu chuyện truyền kỳ, ai ngờ là thật, mà nhờ đó mang đến một mối hôn sự không ngờ cho nữ nhi mình.

Trầm mặc hồi lâu, Liệt thị mới tỉnh táo lại từ cơn khiếp sợ, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra ở tiền viện, Liệt thị trù mền vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của Như Ca, mắt nhắm lại: “Nếu có thể, mẫu thân mong con gả ột người bình thường. Nhưng mà toàn bộ do trời định, không thể cưỡng cầu. Huống chi chuyện hôm nay đã nhắc nhở mẫu thân, tổ mẫu và phụ thân con đều là người vô tình, trong nhà này, mẫu thân lại không che chở được con. Cẩm Thân vương thế tử nhìn có vẻ hung dữ một chút, nhưng có thể thấy được đối với con cực tốt. Mà thánh chỉ đã ban, việc mẫu thân có thể làm bây giờ là thấp hươg cầu phúc cho con, phù hộ hai con cả đời hạnh phúc bên nhau.”

Liệt thị hiểu rất rõ, thánh chỉ ban xuống, không thể tránh được. Hơn nữa, với thân phận tôn quý đường ấy mà đối phương có thể cam kết như vậy, đúng là một nam nhân đáng để nữ nhi phó thác cả đời.

Vân Kiệt nghe tỷ tỷ kể lại, đối với vị tỷ phu tương lai nhiều lần che chở cho tỷ tỷ ở trước mặt mọi người kia tràn đầy thiện cảm, mấy vị sư phụ dạy võ cực kỳ sùng bái thế tử, thường thường kể lại những chuyện lúc thế tử chinh chiến trên sa trường oai hùng thế nào, và lại còn nghe nói vị tỷ phu tương lai này khác hẳn

những con cháu nhà quyền quý khác, người làm trong phủ đều là gã sai vặt, không giống phụ thân mình, di nường, thông phòng quá trời. Tỷ tỷ gã ột tỷ phu như vậy sẽ không bị khi dễ, còn nếu như bị khi dễ.....

Nghĩ đến đây, Vân Kiệt kéo tay áo Như Ca, nghiêm túc nói: “Tỷ, Vân Kiệt nhất định càng thêm cố gắng tập võ, tương lai nếu tỷ phu có lỗi với tỷ, mặc kệ hẳn là ai, đệ cũng sẽ không tha cho hẳn”. Nói xong còn quơ quơ thanh đao ngắn bên hông.

Thấy động tác của Vân Kiệt có chút giống thổ phỉ, Như Ca cười nói: “Được, đến lúc đó tỷ tỷ phải nhờ Vân Kiệt làm chủ rồi.”

Liệt thị mỉm cười nhìn hai tỷ đệ tình cảm thân thiết, chợt cảm thấy đã đủ rồi, mình mặc dù không gặp được một phu quân tốt nhưng lại có hai đứa con ngoan như vậy, nếu không biết đủ, trời cũng sẽ giận.

Mà ở một góc phòng, Tuyết Lang liếc Vân Kiệt quơ quơ đao nhỏ, khề nhếch miệng, trong đôi mắt xanh ngọc hình như mang theo một chút khinh bỉ, giờ giờ móng vuốt của mình lên, sau đó nhanh chóng tiếp tục giả vờ ngoan hiền nằm sấp.

Tây viện, trong Ninh Phúc Đường, lão phu nhân mãi đến giờ mới phục hồi lại tinh thần, nhìn Giang di nường hỏi, “Vừa rồi ta không nghe nhầm chứ, tứ nha đầu được ban hôn cho Cẩm Thân vương thế tử hả?”

Giang di nường đỡ lão phu nhân ngồi xuống, cười nói: “Đúng ạ, thiếp thân dẫn Như Long về nhà mẹ đẻ một chuyến, trong phủ lại có chuyện vui lớn như vậy, thiếp thân đã biết tứ tiểu thư là người lợi hại, chẳng ngờ vớ được cả Cẩm Thân vương thế tử, kể ra vị kia ở Nhàn Nguyệt Các giấu diếm giỏi ghê, một chút tin cũng không nghe được”.

“Đúng vậy, ngay cả ta cũng bị gạt”, lão phu không vui nói. Lòng thầm oán giận Liệt thị, nếu biết chuyện, hôm nay mình đã chẳng mở miệng muốn giao Như Ca cho Kim Lăng Hầu phát tiết oán hận, nếu nha đầu kia ghi hận, ngày sau làm sao được hưởng thứ tốt.

Vừa nãy Giang thị núp ở sau phòng nghe lén, ở Ngọc phủ nhiều năm làm sao lại không biết rõ tính tính của lão phu nhân, cũng chỉ là một lão thái bà ích kỷ mà thôi. Lại nói lão phu nhân mà âm ỉ với Nhàn Nguyệt Các mình cũng chẳng được lợi gì. Thấy lão phu nhân mặt ủ mày chau, liền ai ủi “Cẩm Thân vương thế tử rất được hoàng thượng tin yêu, ngài không thấy ngay cả thái giám bên người hoàng thượng cũng rất kính trọng thế tử đấy sao. Tương lai tứ tiểu thư gã đi, ngài là tổ mẫu, chẳng phải là được hưởng phúc lây?”

Lão phu nhân nghe vậy, tâm tình tốt hơn rất nhiều, đúng ha, mình là tổ mẫu của tứ nha đầu, nó gã vào vương phủ thì thế nào, chẳng lẽ quên gốc quên gác được.

Lúc này ở Đông viện, quá nhiều chuyện liên tiếp đã kích làm Lý thị lòng như lửa đốt, vội vàng mời đại tẩu đến bàn bạc. Hầu phủ và nhà đại ca có mối làm ăn, thế nào cũng có chút tiếng nói, muốn nhờ bên đại ca đi thương lượng thử xem hôn sự của Bảo Oánh có hi vọng gì không. Đồng thời thúc giục Ngọc Bảo Oánh nhanh chạy đến Kim Lăng Hầu phủ tìm Âu Dương Lâm.

Ở Âu Dương gia Hầu phu nhân Tưởng thị luôn luôn là người nói một không hai, Hầu phu nhân vô cùng yêu thương Âu Dương Lâm, chỉ cần Âu Dương Lâm muốn Bảo Oánh làm chị dâu, Hầu phu nhân chắc chắn sẽ nghe theo, đến lúc đó mọi chuyện lại ổn ngay! Bằng không, mình đã khoe hết với các quý phụ kia rồi, giờ không được, ngày sau làm sao ngẩng đầu nổi.

Nhận được tin, tướng quân phu nhân vội vàng chạy tới, sau khi hiểu rõ lập tức về phủ nói với Phủ Viên tướng quân Lý Lập. Lý Lập nghe xong chạy ngay đến Kim Lăng Hầu phủ tìm Âu Dương Thiệu. Vừa tới cửa lớn Hầu phủ đã thấy cháu gái Ngọc Bảo Oánh bị người đuổi ra ngoài, khóc đến mức gọi là ruột gan đứt từng khúc.

Lòng đầy căm phẫn, Lý Lập muốn vào tìm Âu Dương Thiệu tranh luận, liền bị gã sai vặt nói cho biết, công tử Hầu phủ đã đi đường thương, hiện không có trong phủ, sau đó đóng rầm cửa, ngăn Lý Lập bên ngoài.

Nhìn cửa Hầu phủ khép chặt và khuôn mặt khóc đến phần son trôi hết lộ ra những vết sẹo xấu xí của Ngọc Bảo Oánh, nhất thời Lý Lập có dự cảm chẳng lành. Lúc về tới phủ, liền phát hiện các chương quỹ những cửa tiệm nhà mình đang nhao nhao đứng chờ ở cửa, tất cả đều một bộ sứt đầu mẻ trán. Thì ra, những đơn đặt hàng đều là do Âu Dương Thiệu giới thiệu tới, bỗng nhiên giở chứng, trả hàng lại. Hàng này hơn phân

nửa là tiền để dành của phụ thân, còn lại là tham ô quân phí mới có được. Nháy mắt Lý Lập té ngồi xuống đất, người đầy mồ hôi.

Tức thì chạy đến Kim Lăng Hầu phủ muốn tìm người liên lạc với những mối đặt hàng là Âu Dương Thiệu hỏi cho ra lẽ. Chưa kịp nói gì, Kim Lăng Hầu đã giành nói trước, “Con ta ở Ngọc phủ đi nửa cái mạng, còn nhớ được buôn bán gì nữa. Vả lại những đơn hàng này lúc trước là đại công tử của phủ tướng quân ký, nếu có vấn đề gì tuyệt đối không thể đổ lên Hầu phủ!”

Đối với nhi tử đã ăn đàn được ăn tới mức vô tri vô giác, Lý Lập còn có thể mong chờ gì được, vị tướng quân này cũng chẳng biết mình về tới nhà bằng cách nào, vừa vào cửa liền tìm Trương Thiên Sư đạo hạnh cao thâm kia khắp nơi, hi vọng có phương pháp giải quyết, nhưng vị Trương Thiên Sư kia đã sớm biến mất vô tung, thế này mới biết mình bị lừa, Lý Lập lập tức ngã bệnh.

Nhận được tin, Lý thị lửa giận ngút trời, thấy Ngọc Bảo Oánh khóc lóc ỉ ôi bên cạnh, bực mình nói “Không phải người nói Âu Dương Thiệu thích người sao? Giờ thì tốt rồi, ngoại công và cửu cửu bị người liên lụy thành thảm! Còn ở đây khóc lóc gì nữa!”

Giờ phút này Ngọc Bảo Oánh làm gì còn tâm tư để ý tới những chuyện như vậy, chỉ biết hôn sự của mình không thành, bụm mặt gào khóc : “Âu Dương công tử rất thích nữ nhi, nhất định là bị Như Ca và cái thế tử bỏ đi kia khi dễ nên hiện tại mới không thấy bóng dáng, chỉ cần chàng trở lại là tốt rồi, không phải chỉ là mấy mối buôn bán thôi sao? Hầu gia cũng đã nói là do biểu ca ký với người ta mà không xem kỹ nên mới biến thành như vậy, chỉ cần Âu Dương công tử trở lại mọi chuyện sẽ được giải quyết.”

Hồ ma ma nghe Ngọc Bảo Oánh lý sự cùn, chỉ biết than thở, cũng không dám nói thẳng Âu Dương Thiệu là một tên lừa gạt, chỉ có thể nói: “Nhị tiểu thư sao còn chưa rõ, Âu Dương công tử đã nói thẳng không có ý gì với tiểu thư hết, cứ cho là bị thương, vẫn có thể gặp người mà. Rõ ràng là không muốn gặp tiểu thư! Hẳn chính là gặp dịp thì chơi thôi, tiểu thư.....”

Hồ ma ma chưa nói xong, đã bị Ngọc Bảo Oánh hung hăng cắt ngang : “Bà lão ngu xuẩn! Bớt nói xen vào, bản tiểu thư không cần người quản, Trương Thiên Sư đã xem cho bản tiểu thư rồi, ta và Âu Dương công tử có duyên phu thê ba đời, nếu bà còn nói bậy nữa, bản tiểu thư liền thưởng hèo”.

Nghe vậy, Hồ ma ma trầm mặc, Lý thị giận dữ nói: “Tên Thiên Sư quỷ sứ gì kia mà người cũng tin, hiện tại hẳn đã biến mất không thấy tăm hơi rồi. Người nhìn lại bộ dáng hiện giờ của mình thử xem, người không ra người, ngợm chẳng ra ngợm, nam nhân nào sẽ thích, chỉ có mình người vẫn tự huyền hoặc mình, nằm mộng giữa ban ngày mà thôi!”. Nếu sự việc tham ô quân phí bị lộ, Lý gia coi như xong, cứ cho là mình sinh được trưởng tử, nhưng không có nhà mẹ đẻ để dựa vào, cũng không sống tốt được.

Dung mạo là nỗi đau của Ngọc Bảo Oánh, giờ nghe được Lý thị nói không lưu tình chút nào, Ngọc Bảo Oánh liền giống như mèo bị đập đuôi, xù lông: “Mẫu thân chê nữ nhi xấu xí, nữ nhi biến thành bộ dáng này chẳng phải do mẫu thân sao, nếu ban đầu mẫu thân chịu lấy tiền cứu nữ nhi thì sao nữ nhi biến thành cái dạng này, vài ngày trước lúc nhận quà tặng sao không thấy mẫu thân đối xử với nữ nhi như vậy. Hu hu.....nữ nhi ấu thân biết, nếu không gả được cho Âu Dương công tử, nữ nhi liền tự tử!”

Nói xong, Ngọc Bảo Oánh vừa khóc vừa chạy ra ngoài, để lại Lý thị giận đến không thở nổi.

“Phu nhân, ngài phải nghĩ biện pháp đi, lão nô thấy tiểu thư Bảo Oánh bướng lên rồi, thứ cho lão nô nói rủi, lỡ như tiểu thư Bảo Oánh gây ra chuyện gì thật, rốt cuộc cũng là phu nhân khổ mà thôi!”, nói cho cùng vẫn là nhìn Ngọc Bảo Oánh lớn lên, Hồ ma không so đo những lời Ngọc Bảo Oánh vừa nói, còn nghĩ thay nàng ta.

Lý thị sao lại không biết Hồ ma ma nói có lý, bóp bóp trán, cực kỳ mệt mỏi nói: “Ta sao lại không biết, để ta suy nghĩ đã.”

Gần tối, bị đại nha hoàn bên cạnh Lý thị mời đến Đông viện, Như Ca ngồi đợi thật lâu, mới thấy Ngọc Bảo Oánh và Lý thị được Hồ ma ma dìu đi ra.

Nhìn Như Ca, Lý thị lại cảm giác lửa giận bốc lên đầu, nữ nhi mình một lòng trèo cao lại không được, gây ra trò cười, tiểu tiện nhân này lại bỗng chốc trở thành Cẩm Thân vương thế tử phi, rốt cuộc ông trời có mở to mắt không đây?

Nhớ đến mục đích kêu Như Ca tới, Lý thị bày ra vẻ mặt hòa ái dễ gần cười nói “Như Ca à, hai ngày trước đích mẫu nhất thời hồ đồ mới đùa vài câu trước mặt Kim Lăng Hầu, con đừng để trong lòng. Mẫu tử con là do chính ta xin lão gia cho về Ngọc phủ, đích mẫu xem như là thật tốt với mẫu tử con, hôm nay con sắp thành Cẩm Thân vương thế tử phi, cần phải quan tâm nhiều đến tỷ muội trong nhà nha!”

Như Ca nghe xong, nhú mồm nói “Ý đích mẫu là?”

Hai ngày trước còn la hét muốn đánh mình một 100 trượng, giờ biết mình được ban hôn cho Cẩm Thân vương thế tử liền mặt dày chạy lại thân thiện, là do mình dễ bị bắt nạt quá sao.

Lý thị trừng mắt liếc Ngọc Bảo Oánh đang nôn nóng kéo ống tay áo mình, lấy giọng kẻ cả khuyên bảo “Như Ca, làm người không thể quên gốc, ngày sao ngươi gả cho thế tử, cả đời vinh hoa phú quý hưởng mãi không hết. Không thể quên tỷ muội trong nhà! Chuyện nhị tỷ ngươi chắc ngươi đã nghe, lại nói hôn sự này không thành đều là do con sói của ngươi gây họa, nếu không do nó cắn Âu Dương công tử bị thương, chộc giận Âu Dương công tử, hôn sự của hân và Bảo Oánh đã là ván đã đóng thuyền. Giờ chuyện thành như vậy, tin chắc trong lòng ngươi cũng áy náy. Như vậy đi, ngươi bảo thế tử vào cung cầu hoàng thượng hạ một thánh chỉ ban hôn cho tỷ tỷ Bảo Oánh của ngươi và Âu Dương công tử, về sau đích mẫu sẽ đối đãi ngươi như là chính nữ.”

Mặc dù biết thế này có chút kỳ quặc, nhưng Ngọc Bảo Oánh đòi sống đòi chết, tình cảnh Lý gia lại như thế, Lý thị thật không có biện pháp khác. Nha đầu chết tiệt này giờ là thế tử phi, mình hứa đối xử tốt với nó, nó phải biết ơn mà báo đáp. Hầu phủ cũng nể nó là thế tử phi mà không dám quá bạc đãi Bảo Oánh. Đã là quan hệ thông gia, chuyện Lý gia chính là chuyện của Hầu phủ, Âu Dương Thiệu còn không đứng ra giải quyết hay sao? Tương lai Bảo Oánh sinh trưởng tử, đứng vững ở Hầu phủ, hết thấy đều viên mãn!

Như Ca nghe xong, tức cười nói “Đối đãi như chính nữ? Đích mẫu chẳng lẽ đang nói mớ sao? Nhị tỷ đối với Như Ca thế nào, Như Ca không cần phải nói nữa, tỷ muội như vậy, Như Ca cũng không dám muốn. Về phần thánh chỉ ban hôn, Như Ca tự thấy mình không có bản lĩnh lớn đến thế.”

Hai ngày nay các cửa hiệu của Lý gia lần lượt ra đi, sợ là đã bị Âu Dương Thiệu sắp đặt hết rồi, bây giờ đã đến bước đường cùng. Hiện tại Lý thị còn mơ tưởng hão huyền gả Ngọc Bảo Oánh vào Hầu phủ, thật không biết là ngây thơ quá mức hay là ngu quá mức, không, chỉ sợ là không dám đối mặt thực tế. Về phần thân phận chính nữ gì đó, Như Ca đã sớm không thèm để ý rồi.

56. Chương 56: Sóng Gió Ban Hôn

57. Chương 57: Cửa Hồi Môn

Từ Dục Tiên Đường trở lại Nhàn Nguyệt Các, Như Ca liền thấy Thanh Trúc đang sốt ruột chờ.

“Tứ tiểu thư về rồi!” Thanh Trúc thấy Như Ca vội vàng tiến lên, ghé vào tai Như Ca nói nhỏ: “Vừa nãy Thất ma ma tới kêu phu nhân đi Tây viện, bảo là để chuẩn bị của hồi môn cho tiểu thư! Còn nói khi tiểu thư về thì qua đó một chuyến”.

Nghe vậy, Như Ca không vào phòng, đi thẳng đến Tây viện, mới đến cửa đã nghe ồn ào, hình như là rất nhiều người. Quả nhiên, vừa vào Ninh Phúc Đường liền thấy Lưu thị, Giang di nương, và mấy vị phu nhân khác ngày thường rất ít gặp.

Tin về hôn sự của Như Ca vừa truyền ra, Ngọc phủ từ trên xuống dưới, kể cả người thân bên nhà lão phu nhân rồi rít đến thăm hỏi, mang theo lễ muốn bám víu Như Ca, đều bị Liệt thị cho trả lại hết. Những vị phu nhân này ngoài mặt thì đến thăm lão phu nhân nhưng thực tế tìm ai thì trong lòng lão phu nhân rất rõ ràng, bất quá, Như Ca gả cho thế tử, của hồi môn không thể qua loa, những người này đến đưa bạc thật rất hợp ý lão phu nhân.

Thấy Như Ca tới, nháy mắt trong phòng yên tĩnh lại, mọi người bắt đầu quan sát vị thế tử phi này, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, khó trách khiến Cẩm Thân vương thế tử không màng những tiểu thư nhà quyền quý khác mà xin hoàng thượng hạ chỉ ban hôn!

“Tứ tiểu thư thật đẹp!”

“Vừa nhìn đã biết là đứa bé có phúc”

“Phu nhân nói gì thế, đã là thế tử phi còn có thể không có phúc được sao?”

Như Ca làm lễ chào cả đám xong, lão phu nhân ra hiệu ngồi xuống, rồi nói: “Nghe nói bên thế tử đã chuẩn bị sinh lễ. Cửa hồi môn của con tổ mẫu đã bàn bạc với phụ thân con và các thúc bá, tuyệt sẽ không bạc đãi con, mặc dù chưa đóng rương xong, nhưng danh sách đã có đây.”

Thất ma ma lấy ra một tờ giấy đỏ từ hộp gỗ, đang định đọc, thì từ ngoài truyền vào tiếng chào, Ngọc Chính Hồng trở lại.

“Nếu lão nhi đã về, chờ nó vào rồi đọc luôn.” Lão phu nhân phát tay một cái ý bảo Thất ma ma dừng lại, chờ Ngọc Chính Hồng.

Ngọc Chính Hồng chào lão phu nhân xong, ngồi xuống ghế trên ấy người kia hành lễ.

“A, mẫu thân định đọc danh sách đồ cưới sao?” Thấy tờ giấy trên tay Thất ma ma, Ngọc Chính Hồng tất nhiên biết là đang làm gì, nhưng vẫn cố hỏi một câu.

“Ừ, Thất ma ma bắt đầu đi. Con cũng nghe thử xem có gì cần thay đổi không.”

“Cửa hồi môn của Tứ tiểu thư gồm có, một cửa hàng ở phố Đông, một tòa nhà ở thành Tây, một điền trang ở ngoại thành, ruộng tốt 500 mẫu, hai cây san hô Đông Hải, 6 bộ trang sức vàng ròng, hai bình hoa Lưu Ly,.....tổng cộng là 80 món. Lão phu nhân, không biết lão nô có đọc sai gì không?”

Ước chừng Thất ma ma đọc nửa canh giờ, những thứ này đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, dĩ nhiên sẽ không có gì sai lầm. Lão phu nhân lắc đầu tỏ vẻ không sai.

Kỳ thật lão phu nhân cũng không muốn đọc danh sách đồ cưới lúc này, định chờ bên thế tử đưa sinh lễ tới rồi mới tính, nhưng sau khi bàn bạc xong, quyết định tuyên bố trước thì tốt hơn, Cẩm Thân vương phủ tặng sinh lễ chắc chắn không tệ, tuyên bố đồ cưới trước, dù đồ cưới ít hơn sinh lễ cũng không sao, chứ nếu chuẩn bị đồ cưới sau thì không biết bao nhiêu mới đủ, mà quá ít cũng khó coi. Phần lớn đồ cưới là trích từ quỹ chung của Ngọc gia, việc này quan hệ trọng đại, mấy vị phu nhân kia cũng chỉ có thể chấp nhận.

Trong mấy người chỉ có Lý thị là hai mắt cơ hồ phun ra lửa, đây vốn phải là của Giai Nhân và Bảo Oánh, nhưng giờ đều rơi vào tay tiểu tiện nhân Ngọc Như Ca này rồi, thật đáng hận. Liếc nhìn Thất ma ma, Lý thị nảy ra ý hay. Làm bộ nhiệt tình nói: “Ta thấy đồ cưới đã ổn, bất quá, bên người Như Ca không có một ma ma giỏi sao được, mà Hoa ma ma bên cạnh ta lại cực kỳ giỏi, không bằng như vậy đi, cho Như Ca Hoa ma ma, sau này đến phủ thế tử giúp đỡ quản lý gia đình.”

Mấy người kia nghe vậy, nghĩ thầm: Nhị phu nhân quả nhiên là biết tính kế, cho lão ma ma bên người mình, chẳng khác nào muốn nắm vị tứ tiểu thư này trong tay.

Ngọc Chính Hồng nhú nhú mày, nghe Lưu Toàn nói Hoa ma ma này tính tình cũng không tốt gì, bất quá Lý thị là chính thất, giờ đang mang trưởng tử, không tiện mở miệng làm mất mặt Lý thị, đưa mắt nhìn về Như Ca, nếu nó tự đồng ý thì tốt rồi.

Như Ca sao lại không biết ý của Ngọc Chính Hồng, khó xử nói: “Hoa ma ma là tâm phúc của đích mẫu tất nhiên là giỏi giang, bất quá Như Ca không dám nhận. Hồi trước lúc đón Như Ca tới kinh thành, Hoa ma ma vừa lên xe đã ngồi sập một chiếc xe ngựa mới tinh. Như Ca tuy chỉ là thứ nữ, nhưng cũng là chủ tử, để chủ tử ngồi xe cũ rách nát, mình ngồi xe mới, ma ma như vậy vẫn là để bên đích mẫu thôi.”

Đây rõ ràng là gián tiếp tố cáo! Lý thị không kịp suy nghĩ đã bật thốt lên lời chửi, “Cho chút thể diện đã lên mặt, đồ tiện.....”

Hiện tại trên dưới Ngọc gia phải nhờ vào Như Ca, Ngọc Chính Hồng nào dám để Như Ca bị mắng, chỉ tay vào mặt Lý thị quát: “Người cầm miệng cho ta, người như vậy cũng dám đưa cho tứ nha đầu, nếu chộc giận thế tử, cả nhà đều phải chết theo người!”

Hiếm lắm mới thấy đứa con này có khí phách một lần, lão phu nhân liếc Lý thị một cái, quay đầu cười với Như Ca nói, “Tứ nha đầu, tổ mẫu cũng không ép, con muốn ma ma nào cứ chọn!”

Lúc này dĩ nhiên là lão phu nhân phải lấy lòng Như Ca, không muốn đắc tội với nàng lúc này, hơn nữa, đã là người Ngọc phủ, dù có gả đi vẫn là người Ngọc phủ, lợi lộc sau này thế nào chẳng có.

Như Ca cũng biết không có một ma ma vừa giỏi vừa trung thành là không được, bắt quá ma ma đi theo mẫu thân đã sớm qua đời, tìm một ma ma như vậy trong Ngọc phủ quả thật không dễ dàng, cũng may hai ngày nay đã tính trước nên giờ cũng dễ đối phó.

“Tổ mẫu, nha hoàn ở Nhân Nguyệt Các đều rất nề nếp, nếu như chọn nha hoàn trong viện khác sợ là sẽ làm bọn họ buồn, Như Ca nghĩ chọn ra bốn trong số đó là được rồi, còn về ma ma, dĩ nhiên là ma ma trong viện lão phu nhân tốt hơn.....”

Nghe Như Ca nói, lão phu nhân cũng không phản đối, chỉ cười nói: “Nha đầu này, thì ra là coi trọng người trong viện ta, vậy con nói đi, tổ mẫu nhất định sẽ cho!”

“Như Ca cảm ơn tổ mẫu trước, vốn là Như Ca muốn Thắt ma ma, nhưng Thắt ma ma là thân tín của tổ mẫu, Chu ma ma lại trong coi việc ăn uống cho tổ mẫu, biết tổ mẫu thích ăn gì nhất, Như Ca cũng không tiện dẫn đi, vậy nghe nói chỉ còn lại Vương ma ma rồi.”

Lão phu nhân nghĩ hồi lâu vẫn không nhớ ra trong viện mình có ai là Vương ma ma, nhưng nếu Như Ca muốn, nhất định là có người này liền thuận miệng nói: “Ừ, con đã coi trọng, thì dẫn đi đi!”

“Như Ca cảm ơn tổ mẫu.”

Việc lớn đã xong, thời gian còn lại các vị phu nhân kia nhao nhao làm quen với Liệt thị và Như Ca. Một lát sau, thấy những người này ít nhiều đều là vì Cẩm Thân vương phủ mà làm quen, bình thường không có giao tình gì, Như Ca và Liệt thị liền chào lão phu nhân trở về Nhân Nguyệt Các.

Mấy người kia thấy nhân vật chính đi rồi, tất nhiên cũng không tán gẫu nữa, nói mấy câu rồi lần lượt rời đi, Ngọc Chính Hồng có việc phải xử lý cũng đi khỏi Ninh Phúc Đường.

Chỉ còn lại Lý thị, Giang di nương và Lão phu nhân. Thấy Hồ ma đỡ Lý thị đang muốn rời đi, lão phu nhân hỏi: “Nghe nói, hôm qua nhị nha đầu cầm dao nháo chuyện?”

Nghe vậy, Lý thị dừng bước, sắc mặt giận dữ, rõ ràng mình đã cảnh cáo, thế mà chuyện vẫn truyền tới Tây viện.

“Mẫu thân nghe từ đâu vậy, Bảo Oánh sao làm ra chuyện như thế.....”

Lão phu nhân nghe vậy, lớn tiếng nói: “Chém bị thương mấy người, máu loang lổ, còn nói không có, người cho là người trong phủ mù hết rồi sao? Người dạy nữ nhi thế nào, mà ngày càng liều lĩnh, một nữ tử, đòi đánh đánh giết giết, chẳng lẽ bị điên sao, nếu điên thật không bằng nhốt vào phòng cho rồi.”

“Mẫu thân, Bảo Oánh chỉ là hơi bướng, nào nghiêm trọng như vậy, con đã bắt nó ở trong phòng tự suy nghĩ rồi.” Lý thị thấy vẻ giêu cợt của Giang di nương thì cắn răng thầm hận, nhất định là do nữ nhân này nhiều chuyện rồi. Còn bà già sống dai này nữa, dám nói nữ nhi mình như vậy. Nghĩ mình không biết sao, đều là một đám nịnh nọt, thấy người sang bắt quàng làm họ. Giờ Ngọc Như Ca có quyền có thế thì bu lại. Nhiều lần bị trách cứ, đã khiến Lý thị sớm chán ghét bà già này, bắt quá hiện giờ chưa làm gì được đối phương đành nhẫn nhịn, ngày sau có cơ hội, nhất định phải ấy người đẹp mặt.

58. Chương 58: Mẫu Tử

59. Chương 59: Đoạt Sính Lễ,, Hoa Thị Bị Giết

Sính lễ do người của Cẩm Thân vương phủ đưa tới mới có nhiều thể diện, vì vậy rạng sáng hôm sau, Cẩm Thân vương phi Trần thị ở trước mặt trác phi Liễu thị châm chọc một phen rồi hờn hờ đến phủ thế tử kiểm kê sính lễ. Tổng cộng là 280 món, toàn bộ đều lấy từ phủ thế tử, rất nhiều món là bảo vật quý hiếm lấy từ trong quốc khố.

Mỗi món đều là bảo vật cực kỳ quý giá, bọn tỳ nữ của vương phi nhìn thấy lòng thầm ghen tỵ lại hối hận sao lúc trước không tìm cơ hội leo lên giường thế tử. Phải biết những đồ này đều là thế tử được thưởng

vì thắng trận, nếu không có bản lĩnh, sao được hoàng thượng thương yêu đến thế! Thứ nữ Ngọc gia không biết đã đi vái lạy thần thánh phương nào mà may mắn như vậy. Mấy tiểu nha hoàn xuân tâm nhộn nhạo, sau khi thành thân thế tử sẽ ở trong vương phủ, xem ra còn có cơ hội nha!

Trần thị kiểm kê một hồi, trong lòng cũng có vài phần chua xót và oán giận, nhớ năm đó mình gả vào vương phủ, sinh lễ chỉ có 150 món, mà cũng không được trân quý thế này. Nhi tử quá bất hiếu, có đồ tốt như thế không hiểu kính mẫu thân lại giữ cho con dâu.

Hạ ma ma kiểm tra ước chừng đến 1 canh giờ mới xong. Xác nhận không còn thiếu thứ gì, cung kính đưa danh sách sinh lễ cho Trần thị, “Vương phi, đã kiểm xong, giờ chúng ta đến Ngọc phủ luôn sao?”

Trần thị bĩu môi nhíu mày nói: “Hạ ma ma, người nói ta tự mình đi đến Ngọc phủ có phải là hạ thấp giá trị quá không?” Dù đã nói với hoàng hậu là muốn lo liệu tốt hôn sự cho nhi tử nhưng 280 món sinh lễ này cũng đủ cho nha đầu kia mặt mũi rồi. Nếu không phải vì muốn tranh với tiện nhân Liễu thị kia, mình cũng chẳng muốn một nha đầu như vậy vào cửa. Tuy nói thanh danh của nha đầu này không tệ, nhưng rất cuộc vẫn không xuất thân từ đại gia tộc. Lại chỉ là một thứ nữ nhỏ nhoi, sao đáng để mình phí sức thế này.

Hạ ma ma nghe vậy, thâm biết vương phi xem thường vị Ngọc tiểu thư kia, chỉ có thể khuyên nhủ: “Vương phi, thế tử vốn lạnh lùng, thường ngày đối với ai cũng lạnh nhạt. Duy chỉ để ý vị tiểu thư này như vậy. Tự mình đến xin hoàng thượng ban hôn, lại chuẩn bị nhiều sinh lễ thế kia, tương lai vương phi nên tạo quan hệ tốt với thế tử phi mới phải?”

Nghe Hạ ma ma nhắc nhở, Trần thị nhớ lại tình cảnh trượng phụ không thương, nhi tử không thân trước mắt, nói: “Ma ma đã nói vậy, bản phi phải âm thầm thế nào cho phải đây? Nói thật, bản phi thật sự không muốn đi Ngọc phủ.”

Nghe vương phi nói thế, Hạ ma ma không khỏi thất vọng, mình đã nhắc nhở đến vậy, mà vương phi còn không thông? Đã thế để vương phi đi cũng chẳng phải chuyện tốt, đành nói: “Nếu vương phi không muốn, vậy để lão nô tự mình đi, lão nô là người bên cạnh vương phi, sẽ không làm Ngọc gia mất thể diện, cũng dễ ăn nói với thế tử.”

Trần thị nghe xong, vui vẻ nói: “Ma ma không hổ là bà vú của ta, thật hiểu lòng ta, vậy ma ma dẫn mấy tỳ nữ theo, đem sinh lễ đến Ngọc phủ đi.”

Hạ ma ma nghe lệnh, chỉ huy người mang sinh lễ đi, chưa ra khỏi cửa đã thấy Tiết thiếu gia Tiết Thanh Trạch dẫn hai thị vệ áo đen tới.

Tiết Thanh Trạch dẫn người đến trước mặt Hạ ma ma, hành lễ với Trần thị xong, chỉ hai người sau lưng mình nói: “Ma ma cho hai người họ đi theo, trước khi Ngọc tiểu thư xuất giá, đồ cưới và sinh lễ sẽ do hai người họ canh giữ.”

Trần thị nghe vậy, tiến lên nói với hai thị vệ áo đen: “Hai người phải canh giữ cho tốt những đồ này, nếu có gì sơ xuất, cẩn thận đầu hai người!”

Nghe vậy, Tiết Thanh Trạch không kìm được co rút khóe miệng, nếu không do nể mặt đại ca, nói chuyện với sát thủ như vậy, sợ rằng vương phi đã đầu thân hai nơi rồi.

Không thèm để ý Trần thị nữa, Tiết Thanh Trạch nói với Hạ ma ma: “Nghĩa huynh đã nói rõ, những sinh lễ này phải để Ngọc tiểu thư tự mình xem qua mới được, qua Ngọc phủ, ma ma phải tuân thủ tôn ti chủ tớ, không được vô lễ với Ngọc tiểu thư, nếu không ma ma cũng không gánh nổi hậu quả đâu.”

Hạ ma ma nghe vậy, thâm giật mình, vội vàng lên tiếng: “Lão nô nhất định tuân thủ, không dám vô lễ.”

Tiết Thanh Trạch truyền lời xong, gật đầu với hai người sau lưng rồi rời đi.

Trong lòng Trần thị hết sức không vui, Ngọc Như Ca này rất cuộc cho nhi tử mình ăn thuốc mê gì, mà đã vào triều còn phái người tới dặn dò mấy câu như vậy.

Hạ ma ma không ngờ, thế tử lại yêu chiều Ngọc tiểu thư đến mức này. Xem ra phải thật thận trọng từ lời nói đến việc làm, cẩn thận hầu hạ mới được.

Nghĩ thế, Hạ ma ma liền vung tay lên dẫn đầu đoàn người đi.

Biết hôm nay sinh lễ đến, nên Liệt thị và Như Ca ở trong Nhàn Nguyệt Các không đi đâu. Ba người ăn sáng xong không bao lâu, liền thấy một đội người ngựa đến, nâng từng rương sinh lễ tiến vào Nhàn Nguyệt Các.

Đã được Tiết Thanh Trạch nhắc nhở, tự nhiên Hạ ma ma rất cung kính với Như Ca. Sau khi đưa danh mục sinh lễ cho Như Ca xong liền đứng một bên đợi bên Như Ca kiểm lại.

Số lượng sinh lễ không ít, nên cả đám người Nhàn Nguyệt Các hợp lại kiểm, ngay cả Vân Kiệt cũng giúp. Một lúc lâu sau mới kiểm xong, Vân Kiệt cười híp mắt đi tới trước mặt Như Ca, giao tờ danh mục, nói: “Tỷ tỷ, thật nhiều! Đệ đã kiểm qua, đúng hết, hoa cả mắt rồi.”

Tỷ phu tương lai xuất ra nhiều đồ tốt như thế cho tỷ tỷ, hiển nhiên là thật thích tỷ tỷ, tỷ phu này Vân Kiệt nhận. Thiện cảm với tỷ phu vốn 8 phần giờ đã đủ 10.

Vân Kiệt và Như Ca đang nói chuyện, Liệt thị cầm mấy tờ danh mục khác tới, cười nói: “Ca nhi, sinh lễ thật sự rất nhiều, chừng 280 món. Phu gia quả không xem thường con!”

Nghe vậy Như Ca cười nhẹ, người khác thấy nàng thế nào nàng không biết, nhưng người nọ đối với mình tất sẽ không có nửa phần coi thường.

Thấy đám người Liệt thị đã kiểm xong, Hạ ma ma cười nói: “Nếu không có gì sai sót, lão nô xin về báo lại cho vương phi.”

Như Ca bảo Vương ma ma đưa ra một tấm ngân phiếu, cười nói: “Ma ma cực khổ rồi, bạc này a ma uống trà.”

“Tạ tiểu thư ban thưởng”, nhận lấy ngân phiếu xong, Hạ ma ma hành lễ rồi dẫn người làm đi, để hai thị vệ áo đen lại. Nhìn ngân phiếu trên tay, Hạ ma ma nghĩ thầm: Ngọc tiểu thư trái lại là người hiểu chuyện.

Sau khi Hạ ma ma đi, Liệt thị nhìn sinh lễ, băn khoăn hỏi: “Ca nhi, nhiều sinh lễ như vậy, để ở đâu bây giờ? Chẳng lẽ cứ để ở ngoài sân?”

Như Ca nói: “Trong Nhàn Nguyệt Các còn mấy gian phòng trống, cứ để vào đó khóa lại là được, chuẩn bị thêm hai gian cho hai vị thị vệ ở.”

Liệt thị gật đầu đồng ý “Cứ vậy đi.” Nói xong, gom mấy tờ danh mục sinh lễ lại, để Thanh Trúc cầm, lát nữa còn phải đưa cho bên lão phu nhân xem qua.

Lúc này, bên ngoài Nhàn Nguyệt Các truyền đến một trận huyền oán, Lý thị dẫn theo Hồ ma ma, Hoa ma ma, và một nhóm tỳ nữ, gã sai vặt đi vào. Khí thế hung hăng. Vừa bước vào cửa viện, thấy sinh lễ bày đầy trong sân, nhất thời ngẩn người tại chỗ. Mới vừa rồi nghe Hoa ma ma nói, cứ nghĩ là những thứ không đáng gì, giờ tận mắt nhìn thấy quả là đầy châu báu quý giá!

Nhìn vào một cái rương đang mở, trong đó là một gốc san hô đỏ lấp đầy cả rương lớn. Rương bên cạnh là trân châu và dạ minh châu chất thành đồng, từng viên tỏa ra ánh sáng chói lọi khiến ánh mắt Lý thị cũng chuyển động theo những hạt châu này.

Chỉ hai rương này Lý thị đã cảm thán không dứt, tiếp nữa là từng rương ngọc như ý xanh biếc, vòng tay bằng ngọc, tượng Quan Âm bằng ngọc..... Tim Lý thị lập tức đập rộn lên, tài phú!

Mắt Lý thị lập tức tỏa sáng như sao, mấy ngày nay bên nhà mẹ đẻ càng ngày càng căng thẳng, bán sạch sản nghiệp trong phủ cũng không bù nổi phần thiếu hụt. Kim Lăng Hầu phủ càng tuyệt tình hơn, qua tay tờ giấy nợ 10 vạn cho sông bạc Kim Câu, trong đó toàn là dân liều mạng không đo!

Mấy ngày nay mình cứ sống trong bất an. Giờ có những món này, liền đủ giải quyết vấn đề, hiện tại Lý thị đã hoàn toàn quên mất cảnh cáo của lão phu nhân, làm như chỗ không người nói: “Người đâu, đem những thứ này đi.”

Thấy Lý thị như vậy, Như Ca vừa bực mình vừa tức cười: “Đích mẫu muốn đem sinh lễ của Như Ca đi đâu?”

Nghe Như Ca hỏi, lúc này Lý thị mới nhớ ra xung quanh còn có người, kiềm chế kích động như sóng lớn trong lòng, bày ra bộ dáng uy nghiêm của mẹ cả nói: “Như Ca, trong Nhàn Nguyệt Các không có nhà kho, những thứ này đã vào Ngọc phủ tự nhiên là đem đến nhà kho Ngọc phủ rồi.”

Dời đến nhà kho Ngọc phủ, e rằng tháng sau liền biến thành đá hết. Kiếp trước mình gả vào Hầu phủ, Lý thị cũng đem sinh lễ vào nhà kho Ngọc phủ, kết quả lúc lấy ra toàn bộ sinh lễ đã biến thành đá, Lý thị chỉ nói là trong phủ có trộm, tra xét ròng rã hai năm trời cũng không tra được kẻ trộm là ai, cuối cùng đành cho qua, bây giờ muốn lập lại chiêu cũ hay sao?

Nghĩ đến đây, Như Ca giận quá hóa cười, nói: “Không cần đích mẫu quan tâm, trong Nhàn Nguyệt Các còn vài phòng trống, cất sinh lễ vào đó là được rồi, cũng dễ trông chừng. Nhà kho Ngọc phủ một tháng mở ra đến mấy lần, người ra vào không ít, sinh lễ số lượng nhiều, mà vật nào cũng quý giá, ngộ nhỡ có người nổi lòng tham, ‘ăn trộm’, biến tất cả sinh lễ thành đá, lúc đó Như Ca thật phải ngậm bồ hòn làm ngọt - có khổ mà không nói được ối.” Lúc nói còn cố gắng nhấn mạnh hai chữ ‘ăn trộm’.

Nghe Như Ca nói, Lý thị có chút sững sờ, nha đầu chết tiệt sao lại biết ý nghĩ của mình? Liếc mắt nhìn nhau với Hoa ma ma, người trông coi nhà kho Ngọc phủ, rồi thẹn quá hóa giận chỉ vào Như Ca mắng: “Tiện nhân nhà ngươi, nói lời diên khùng gì đó, của hồi môn của ngươi cũng ở trong nhà kho, vẫn còn y nguyên, giờ cất sinh lễ vào mất sao được? Cho ngươi chút thể diện ngươi liền lên mặt, không tự biết thân biết phận, chẳng qua là một thứ nữ nhỏ nhỏ, cho rằng gả vào phủ thế tử là có thể từ gà rừng biến thành phượng hoàng phải không? Hoa ma ma, cho người đem mấy thứ này đi cho ta!”

Liệt thị đứng nghe hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được nữa, tức giận nói: “Phu nhân, nơi này là Nhàn Nguyệt Các của ta, phu nhân mang người tới không biết đã báo cho lão gia, lão phu nhân chưa? Về sau những thứ này mà mất một món toàn bộ do phu nhân chịu trách nhiệm!”

Lý thị vừa nghe, lập tức cười lạnh nói: “Liệt thị, ngươi chẳng qua chỉ là một tiểu thiếp, mà cũng dám chất vấn chính thất phu nhân ta đây. Sinh lễ nhiều như thế, thứ nữ hiếu kính đích mẫu một hai món vốn là chuyện hiển nhiên, cứ cho là thật sự biến thành đá hết, chẳng lẽ lại đổ trách nhiệm lên đầu ta. Hiện giờ ta đang mang thai trưởng tử Ngọc gia, ngươi không nghĩ tới phải lấy lòng ta, để nhi tử ngươi còn có một lối thoát sao? Vậy mà còn dám khiêu khích. Hừ hừ, hôm nay ta nhất định phải đem những thứ này đến nhà kho của phủ, nếu không ngày sau làm sao có chỗ đứng trong Ngọc gia. Người đâu! Mang đi!”

Lời Lý thị khiến Liệt thị hai mắt ửng đỏ, lần đầu tiên trong đời có xúc động muốn đánh người. Người trong Nhàn Nguyệt Các đều lòng đầy căm phẫn, Lý thị thật khinh người quá đáng, lời như vậy mà cũng nói ra miệng được.

Nghe thấy lệnh của Lý thị, Hoa ma ma và một đám nha hoàn gã sai vặt xông lên. Nhìn thân hình ục ịch của Hoa ma ma tiến tới, Như Ca kéo Vân Kiệt lại không cho cản trở, chỉ đứng yên một bên nhìn, giống như không thèm để ý.

Hoa ma ma cho là Như Ca sợ hãi, lắc lắc thân thể to béo đi đầu. Lần trước trên đường trở lại kinh thành, mẫu tử ba người làm mình chịu không ít khổ, sinh lễ vào trong nhà kho rồi, mình nhất định giúp nó ‘trông coi’ thật tốt, đến lúc xuất giá, để nó vừa khóc vừa ra cửa!

Hoa ma ma đắc ý đi đến, vừa đụng tay vào giấy niêm phong dán trên rương sinh lễ, một một trận đau đớn khủng khiếp từ tay lan ra. Sau đó tiếng kêu như heo bị chọc tiết vang vọng không ngừng khắp Nhàn Nguyệt Các.

“Tay của ta! A!.....”

Bên kia, ở Ninh Phúc Đường, lão phu nhân Trịnh thị nghe nói sinh lễ được đưa đến Nhàn Nguyệt Các thì lòng không vui, theo lẽ phải đưa đến cho trưởng bối trong nhà xem mới phải, sao có thể trực tiếp đưa đến Nhàn Nguyệt Các?

Nhưng dù sao là người vương phủ tự mình đưa tới, lão phu nhân cũng không thể nói thẳng. Đành ngồi trong Ninh Phúc Đường chờ Liệt thị đem danh mục sinh lễ tới rồi nói sau. Không ngờ đợi hơn một canh giờ còn chưa thấy động tĩnh gì. Mà sau khi nhận được tin sinh lễ của vương phủ không tầm thường, Giang di nương vội kéo Ngọc Như Long tới làm nũng một phen, nói chỉ là muốn thấy ở mang tâm mắt, khiến lão phu nhân càng đứng ngồi không yên, liền dẫn theo đám người Giang di nương đi đến Nhàn Nguyệt Các.

Vừa đến cửa Nhàn Nguyệt Các, đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của phụ nhân, đám người cả kinh, vội vàng chạy vào. Đi vào đầu tiên, thấy những châu báu trong rương, lão phu nhân đã sống hơn 70 năm còn phải hít sâu một hơi. Đứng nói là đám người Giang di nương và Ngọc Như Long.

Lực hút của trăn bảo bị tiếng gào như chọc tiết làm giảm hơn phân nữa, mọi người nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, thấy bên rương là hai bài tay đầy máu nằm chổng chơ trên mặt đất, cách đó không xa, một phụ nhân mập mạp tóc tai bù xù nằm lẩn lộn, ma khóc quỷ gào. Nhìn kỹ, mới phát hiện thì ra là Hoa ma ma. Hạ nhân của Đông viện run run rẩy rẩy đứng yên một bên. Thị vệ áo đen thì đang chìa kiếm về phía Lý thị. Lão phu nhân thềm hoảng hốt, nhú mào, hỏi: “Chuyện gì thế này? Ai dám ở trong Ngọc phủ động đao kiếm?”

Vốn đang khí thế bừng bừng Lý thị chứng kiến thị vệ áo đen tàn nhẫn chặt đứt hai bàn tay của Hoa ma ma, lại dùng kiếm chìa vào cổ mình thì sợ đến cơ hồ không dám thở. Thấy lão phu nhân đến, vẫn không quên tố cáo: “Nương! Nha đầu Như Ca quả là ngoan độc! Sai khiến kẻ kia muốn giết đích mẫu!...”

Nghe thấy lời Lý thị, kiếm trong tay thị vệ áo đen nháy mắt xẹt qua cổ Lý thị, để lại một vết máu, Lý thị không dám nói nữa, chỉ dám khóc lóc ỉ ôi.

Giang di nương nhìn cảnh trước mắt, liền hiểu ngay, thản nhiên nói: “Ôi, nghe tỷ tỷ nói này, tứ tiểu thư còn chưa gả vào phủ thế tử, sao sai khiến được thị vệ phủ thế tử, nhất định là tỷ tỷ làm gì đó chọc giận hai vị này mới vậy.”

Nghe Giang thị nói Lý thị lại muốn phát tác, bắt quá ngại kiếm còn đang chìa vào cổ mình, không dám lên tiếng. Lão phu nhân liếc Giang thị một cái, chuyển tầm mắt về phía Như Ca hỏi: “Tứ nha đầu, rốt cuộc chuyện này là sao? Sao lại dung túng cho hai người kia hành hung ở trong Ngọc phủ ta?”

Thấy lão phu nhân trách ngược lại mình, Như Ca thềm cười lạnh, trên mặt vẫn là vẻ vô tội: “Ý tổ mẫu là? Lê nào Như Ca lại làm vậy? Hai vị thị vệ này theo chân sinh lễ đến, Như Ca còn chưa kịp nói câu nào với họ nữa mà!”

Vương ma ma hồ hững đứng một bên, lão phu nhân mặc dù sớm bắt mào Lý thị, nhưng vẫn nghĩ đứa bé trong bụng Lý thị, sợ là sẽ bao che cho. Liền tiến lên nói: “Lão phu nhân, hai vị này là thị vệ do thế tử phái tới trông coi sinh lễ, vừa rồi Nhị phu nhân dẫn người tới bảo là muốn mang tất cả sinh lễ đi, còn nói lúc tứ tiểu thư xuất giá cho dù sinh lễ biến thành đá hết thì xem như thứ nữ hiếu kính đích mẫu, là chuyện đương nhiên. Sinh lễ đều ghi lại đầy đủ, mới vừa rồi ma ma từ vương phủ đã nói, thế tử hạ lệnh, kẻ nào dòm ngó sinh lễ này sẽ trừng phạt theo tội cướp đoạt tài sản của hoàng gia, là tội tru di cử tộc, ai cũng không gán nổi. Lại nói, hôm nay tứ tiểu thư đã là Cẩm Thân vương thế tử phi, tôn ti khác biệt, Nhị phu nhân lại mắng tứ tiểu thư là gà rừng. Nếu để lời này truyền đến ta thế tử, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.”

Lão phu nhân vốn đang muốn dàn xếp ổn thỏa, nghe Vương ma ma nói vậy, thềm nhảy dựng, không thể không cho Như Ca một lời giải thích, bèn nhìn một vòng chuyển tầm mắt đến Hoa ma ma đang gào khóc trên đất, lạnh giọng nói: “Nhị tước phụ ở Ngọc gia đã nhiều năm, sao có thể không hiểu quy củ, nhất định là do Hoa thị xảo quyết xui khiến. Một nô tỳ không lo hầu hạ chủ tử chu đáo, cả ngày chỉ biết gây chuyện hị phi, giữ lại có ích gì, người đâu, kéo ra ngoài đánh chết đi!”

Hoa thị vốn còn đang gào khóc vừa nghe thấy lời lão phu nhân, nhất thời giống như bị sét đánh tỉnh, lẩn một vòng đứng dậy, muốn xông lên, nhưng bị mấy nha hoàn bên cạnh lão phu nhân cản, chỉ có thể vừa giãy giụa vừa kêu: “A! Lão phu nhân tha mạng! Tha mạng! Nô tỳ biết sai rồi, về sau không dám nữa, không dám nữa, phu nhân cứu nô tỳ, nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa cho phu nhân.....hu hu...”

Thất ma ma nhận được ánh mắt ra hiệu của lão phu nhân, lấy một khăn bố to nhét vào miệng Hoa thị, vung tay lên, mấy người kia liền lôi Hoa thị ra ngoài. Lúc này Lý thị đang sợ hết hồn, làm gì còn có tâm tư lo lắng cho Hoa thị, chỉ là một nô tỳ mà thôi, trước mắt quan trọng nhất là làm sao để tên thị vệ này lấy kiếm ra khỏi cổ mình đã. Vừa nghĩ vậy, đứa bé trong bụng như là nhắc nhở, đá Lý thị vài cái, khiến Lý thị đau đến kêu ra tiếng.

Lão phu nhân cả kinh, vội nói: “Như Ca à, đích mẫu người nhất thời hồ đồ mà thôi, người bảo hai vị thị vệ này bỏ kiếm ra đi, đừng làm đệ đệ trong bụng người bị thương”. Nếu không phải đại phu đã xác nhận trong bụng Lý thị đúng là cháu đích tôn, lão phu nhân cũng chẳng thềm xen vào làm gì, mình đã sớm nói qua, mà còn cố tình không nghe, làm loạn thế này, xem ra bên Lý gia quả nhiên đã xảy ra chuyện lớn, trở về phải hỏi thăm nhĩ tử cho rõ mới được.

Lão phu nhân nôn nóng, Như Ca lại không vội, ra vẻ khó xử nói : “Sính lễ này vốn Như Ca muốn để trong phòng trống ở Nhàn Nguyệt Các cho hai vị thị vệ này trông coi, nhưng đích mẫu cứ muốn đem đến nhà kho trong phủ. Đích mẫu đã nói như vậy, Như Ca cũng không dám nói giúp, dù sao nếu như sính lễ bị mất, Như Ca chẳng biết ăn nói thế nào với thế tử....”

Nghe Lý thị càng rên lớn hơn, sợ là động thai, lão phu nhân vội nói: “Sính lễ của người, lại có người của thế tử trông coi, cứ để ở Nhàn Nguyệt Các! Mau thả người ra đi!”

Lão phu nhân vừa nói xong, thị vệ kia nhanh chóng thu kiểm tra vào vỏ.

Lý thị sở hãi quá, chân như nhũn ra, té ngồi trên mặt đất, vì vậy bụng lại càng đau, liên tục gào thét bảo người mang mình về Đông viện, muốn lão phu nhân tìm bà mẹ tốt nhất kinh thành đến ỉn.

Lần qua lần lại một hồi, cả đám lục tục kéo ra khỏi Nhàn Nguyệt Các. Giang di nương thấy không còn trò hay nữa, liền lúi Ngọc Như Long mắt đang phát sáng nhìn những châu báu trong rương, đi theo lão phu nhân.

Nhàn Nguyệt Các lại khôi phục yên tĩnh, nhìn đôi tay của Hoa thị trên mặt đất, từ trong tức giận tỉnh hồn lại, Liệt thị nôn thốc nôn tháo, sắc mặt trắng bệch. Vân Kiệt lớn gan hơn chút, chỉ huy người làm dọn dẹp vật bẩn.

“Nhìn thấy những thứ bẩn thỉu này, thật là xui xẻo!” Thanh Nhi nhìn vũng máu trên đất, nghĩ đến Hoa thị, trên khuôn mặt tròn tròn khả ái tràn ngập khó chịu.

“Thanh Nhi cô nương, kêu người mang sính lễ vào, rồi khóa lại cẩn thận đi, cho dù là ai cũng chỉ có thể nhìn”, vừa nói Vương ma ma vừa kéo người đi cất sính lễ.

Nôn xong, Liệt thị đến bên hai thị vệ, chân thành nói: “Vừa rồi, may nhờ có hai vị ra tay, phải mất một lúc nữa mới cất xong sính lễ, không bằng hai vị vào phòng nghỉ ngơi một lát!”

“Thế tử có lệnh, bọn thuộc hạ phải ngày đêm trông chừng sính lễ, chớ nghe thế tử phi sai khiến, không dám giành công. Xin phu nhân và thế tử phi cứ đi nghỉ ngơi trước, bọn thuộc hạ chờ ở đây, chút nữa sẽ đến kho trông coi”.

Thấy hai người cung kính mà kiên quyết, Liệt thị cũng không tiện miễn cưỡng, để Như Ca đỡ về phòng.

60. Chương 60: Lý Thị Sinh Con

Ngọc phủ, Đông viện.

Bọn người làm chạy tới chạy lui, vô cùng bận rộn, một muống hộc máu, đều chỉ vì tìm cho chính thất phu nhân Ngọc gia một bà mẹ giỏi.

Bình thường, chỉ cần trước khi sinh một tháng mời bà mẹ đến nhà là được, nhưng vì Lý thị mang thai chưa được 8 tháng, cách ngày sinh còn xa, nên bà mẹ dự định vẫn còn đang ở nhà khác đỡ đẻ, trong phủ không có bà mẹ chờ sẵn, đành phái người đi khắp kinh thành tìm.

Chẳng biết có phải do Lý thị sinh con trúng ngày đại cát đại lợi hay không, mà tìm khắp kinh thành, đành nói là bà mẹ giỏi nhất, chỉ cần là bà mẹ có chút kinh nghiệm cũng đã bị người mời đi. Cuối cùng thật sự hết cách, lão phu nhân mới nhớ ra, chẳng phải bên phủ của Phủ Viễn tướng quân đang có rất nhiều thai phụ chờ sinh hay sao? Nhất định là có rất nhiều bà mẹ chờ sẵn! Liền kêu người đến phủ Phủ Viễn tướng quân tìm.

“Tiện nhân Như Ca kia, dám đối với ta như vậy! Ta nhất định không tha cho nó!”

“Người trong phủ đều chết hết rồi sao? Bà mẹ đâu rồi?”

“Ai u, đau chết mất!”

.....

Lý thị nằm trên giường, gào khóc thảm thiết, nắm chặt tay Hồ ma ma tạo thành từng vết xanh xanh tím tím. Hồ ma ma không có cách nào khác, chỉ có thể cắn khấn tay chịu đựng. Lòng thầm gào bà mẹ mau mau đến đi, nếu không chẳng biết còn phải chịu tội tới lúc nào nữa!

Lão phu nhân Trịnh thị một lòng nghĩ sớm chút nhìn thấy cháu đích tôn, ở phòng ngoài Đông viện chờ đợi, nội tâm cứ như có lửa đốt, Lý thị còn cách ngày sinh dự kiến đến một tháng, giờ sinh sớm, không biết có ảnh hưởng gì đến đứa bé không. Người đi mời bà mẹ lại chưa về.

Qua một hồi, nghe Lý thị càng gào to hơn, lão phu nhân cắn răng dẫn Thất ma ma vào phòng, chuẩn bị tự mình đỡ đẻ cho Lý thị, nào ngờ mới vừa ngồi xuống bên người Lý thị, liền bị Lý thị trong cơn đau đón một cước đá văng ra, làm mất lão phu nhân nổ đóm đóm, được người khác nâng ra ngoài.

Náo loạn hồi lâu, trời đã tối, quản gia Lưu Toàn rốt cuộc cũng tìm được một bà mẹ vừa đỡ đẻ cho nhà khác xong đến, bên này vì tiêu hao quá nhiều sức, Lý thị cũng không huyền não nữa. Bà mẹ tiến vào, sờ sờ bụng Lý thị, liền bắt đầu giúp Lý thị sinh.

Trong Nhàn Nguyệt Các, Liệt thị nghe tin Lý thị sắp sinh thì thầm lo sợ. Lý thị náo loạn ở Nhàn Nguyệt Các mới bị sinh non, nếu thật sinh không thuận lợi, Như Ca khó thoát rồi. Còn chưa bước vào cửa nhà chồng, nếu truyền ra việc không hay, đến nhà chồng sẽ bị coi thường.

Như Ca thấy bộ dáng hoảng hốt của Liệt thị, đại khái cũng đoán được. Kỳ thật, cứ cho là không có chuyện hôm nay, ngày sau Lý thị sinh cũng không dễ dàng, lúc đầu thân thể Lý thị coi như đầy đặn, qua nửa năm bồi bổ không ngừng, so với Hoa ma ma cũng chẳng xê xích bao nhiêu. Hơn nữa bụng to đến vậy, đã khó càng thêm khó. Vốn Lý thị sống chết gì không liên quan đến mình, chỉ là Lý thị ở Nhàn Nguyệt Các xảy ra chuyện, liền thành phiền toái không nhỏ. Vì vậy cho người gọi quản gia Lưu Toàn đến nhắc nhở một tiếng, tìm một đại phu chờ sẵn, tránh Lý thị có gì bất trắc.

Lưu Toàn nghe vậy, lại thấy tình hình ở Đông viện, không dám chậm trễ, phái người đi tìm một vị đại phu về.

Về phần Ngọc Chính Hồng, vừa bước ra cửa Bộ Hộ liền nghe người làm chờ sẵn bẩm báo Lý thị sắp sinh, lập tức chạy về Ngọc phủ. Nghe người Đông viện kể lại, thầm hận Liệt thị và Như Ca không hiểu chuyện, vào lúc quan trọng này sao có thể để người ta chia rẽ vào Lý thị!

Ngọc Chính Hồng đi tới Đông Viện, thấy mẫu thân mình ngồi ở hành lang, đang được Giang di nương xoa bóp eo, thấy mình vào, nhưng có vẻ mệt mỏi không muốn nói. Ngọc Chính Hồng hành lễ với mẫu thân xong, liền ngồi đợi trưởng tử ra đời.

Liệt thị ở Nhàn Nguyệt Các đứng ngồi không yên, cuối cùng dẫn theo Như Ca đến Đông viện xem thế nào. Vừa bước vào Đông viện, liền thấy Ngọc Chính Hồng quát mắng nhìn trừng trừng mình và nữ nhi, bất quá đoán chừng là kiêng kỵ thân phận hiện tại của Như Ca nên không phát tác.

Bên ngoài không khí nặng nề, trong phòng không khí lại là quỷ dị. Lần này Lý thị sinh là lần thứ 3, theo lý không đến mức khó vậy, nhưng bà mẹ đã tốn hết sức đứa bé còn chưa ra, ngược lại ra một khối mỡ cực lớn, máu chảy rầm rầm, hiển nhiên không sinh là không được, chỉ có thể gọi lão đại phu đại đội ở bên ngoài vào. Lão đại phu cũng tính là nhanh nhẹn, bắt mạch xong, liền viết một phương thuốc cầm máu, cho người đi sắc, rồi để Lý thị ngậm một miếng nhân sâm lấy sức.

Hồ ma ma tự mình sắc thuốc cho Lý thị uống, lại dứt Lý thị ăn một ít đồ bổ sung thể lực, miệng không ngừng khích lệ.

“Phu nhân, tiểu thiếu gia đang trong bụng, phu nhân cố lên!”

“Chờ sinh được trưởng tử rồi, chúng ta lại nghĩ biện pháp xử lý bọn tiện nhân kia!”

.....

Hình như lời Hồ ma ma có chút tác dụng, Lý thị cắn răng lại bắt đầu rặn.

Mọi người bên ngoài đợi đến 1 canh giờ, rốt cuộc trong phòng truyền ra tiếng trẻ con khóc, mặc dù không tính là vang, nhưng Ngọc Chính Hồng vẫn nghe rất rõ ràng, không khỏi hưng phấn xoa xoa tay, trên mặt lão phu nhân cũng lộ ba phần vui sướng.

Qua một lúc lâu, bà mẹ run run rẩy rẩy đi ra, sắc mặt trắng bệch, như nhìn thấy quỷ.

“Sao rồi? Bé trai phải không?”

“Phải không?”

Đang chìm trong hưng phấn Ngọc Chính Hồng hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt của bà mẹ, chỉ lo hỏi giới tính của đứa bé.

Bà mẹ bị Ngọc Chính Hồng nắm tắc, sửng sốt hồi lâu, mới đáp lại: “Đúng vậy, chỉ là....”

“Chỉ là cái gì?” Thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của bà mẹ, Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân đều nóng ruột.

“Ai..... Các vị tự xem đi, ta làm bà mẹ gần nửa đời, lần đầu tiên nhìn thấy.....hài tử như vậy.” Nói xong, ngay cả tiền thưởng cũng không dám muốn, bà mẹ liên tục nói cáo từ.

Nhìn bà mẹ chạy trốn, Như Ca trầm nghĩ: bình thường, sau khi đỡ đẻ xong, bà mẹ sẽ ở lại chờ chủ nhà cho tiền thưởng, bà mẹ này lại chạy trốn, xem ra quả nhiên đứa bé kia có chút khác thường như mình đã phỏng đoán.

Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu. Cuối cùng lão phu nhân nhin không được, vừa định mang theo Thất ma ma vào trong nhìn thử, liền nghe tiếng trẻ khóc thê lương, còn có tiếng kêu của Hồ ma ma, mấy người cả kinh, chạy vào, ngay cả Ngọc Chính Hồng vốn nên kiêng kị cũng chạy theo.

Vừa vào phòng, một mùi máu tươi nồng nặc xông đến, đến gần thì thấy lẽ ra nên ở trên giường nghỉ ngơi, lúc này Lý thị lại đang ngồi bên chậu đồng, gặt gao bóp cái gì đó, mà Hồ ma ma đã sợ đến ngất người.

Mấy người nghe kỹ, tiếng khóc yếu ớt của trẻ con truyền ra từ chậu đồng! Lão phu nhân gấp hô to: “Lý thị, phụ nhân độc ác này, người đang làm gì!”

Nghe lão phu nhân kêu, Ngọc Chính Hồng tựa hồ cảm thấy gì đó, đi lên trước đá văng Lý thị ra.

Vừa sinh xong, sức lực cạn kiệt, bị đập một cước, Lý thị liền hôn mê bất tỉnh.

Thấy vậy, Thất ma ma đi nhanh đến, ôm đứa bé ra khỏi chậu đồng. Tò mò mở tấm khăn ra, vẻ mặt cổ quái.

“Thất ma ma, sao vậy, còn không mau thay tã sạch cho đứa bé.....” lão phu nhân còn chưa nói xong, Thất ma ma đã đặt đứa bé lên giường, mở tấm khăn bố ra. Khăn vừa rơi ra, mấy người đều khiếp sợ, dù là người đã gặp qua nhiều quái chứng như Như Ca cũng sửng sốt.

Chỉ thấy đứa trẻ, bên phải có hai cánh tay, chân thì một lớn một nhỏ. Chân bên trái chỉ lớn bằng một phần ba chân bên phải. Có lẽ là vì vừa bị Lý thị bóp cổ, mặt đứa bé tím bầm, giãy giữa hai cái, liền bất động.

Thất ma ma đánh bạo vươn tay đến mũi đứa trẻ dò thử, liền sợ đến mức quỳ trên mặt đất, dập đầu nói: “Lão phu nhân, tiểu thiếu gia.....đi rồi!”

“Tổn thọ đó!” Nguyên bản đang chờ người, lão phu nhân nghe vậy hô to một tiếng, trợn ngược hai mắt, té xỉu.

“Nương sao vậy? Nương!” Thấy mẫu thân té xuống, Ngọc Chính Hồng nhanh chóng chạy lại đỡ, kêu to: “Đại phu, mau gọi đại phu tới!”

Thấy lão phu nhân vào lão gia đều đi ra ngoài, những người khác cũng không dám ở lại lâu, vội vàng theo ra, để lại mình Lý thị đang hôn mê trong phòng. Hồ ma ma tự mình nâng Lý thị lên giường, nhìn thì thấy đứa trẻ bên cạnh khóc không ra nước mắt. Biết chuyện chẳng lành, chỉ có thể kêu người nhanh chóng đến phủ Phủ Viễn tướng quân cầu cứu.

Đêm khuya, nhà nhà dần tắt đèn, trong Ninh Phúc Đường ở Tây Viện, lại đèn đuốc sáng trưng, xảy ra chuyện lớn như vậy, còn ai ngủ được.

Lúc này Giang di nương cực kỳ hưng phấn, chỉ cần Lý thị gặp xui xẻo đối với Giang thị mà nói đều là chuyện tốt. Từ khi Lý thị nắm quyền quản gia đến nay, Giang thị chưa được yên ổn ngày nào, thậm chí bị buộc phải về trốn nhà mẹ đẻ. Hiện giờ Lý thị gặp chuyện, Giang thị rất hả hê.

Lão phu nhân tỉnh lại, nhớ chuyện xảy ra trước lúc ngất, nhìn Ngọc Chính Hồng bên cạnh, nói: “Gọi ma ma ở Đông viện đến đây, ta muốn biết rõ ràng, đây rốt cuộc là chuyện gì!” Nói xong, để Thất ma ma đỡ dậy, đi ra phòng ngoài.

“Dạ, nương đừng giận, con sẽ cho người đi gọi!” Đỡ lão phu nhân ngồi xuống ghế nệm ở phòng ngoài xong, Ngọc Chính Hồng lập tức lệnh Lưu quản gia bắt Hồ ma ma tới.

“Người nói rõ xem, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Tỉ mỉ chăm sóc, uống đều là thuốc bổ thượng hạng, sao lại sinh ra đứa bé như thế!” lão phu nhân ngồi ghế trên, chỉ vào đứa bé đã chết bên cạnh, ánh mắt bén nhọn cơ hồ muốn róc thịt trên người Hồ ma ma xuống.

Hồ ma ma bị hai gã sai nắm chặt, thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của lão phu nhân, sợ đến run cầm cập, “Lão phu nhân, nô...nô tỳ không biết, nô tỳ thật không biết gì hết! Nô tỳ tận tâm tận lực hầu hạ nửa điểm sơ sót cũng không có mà! A...”

Hồ ma ma còn chưa nói xong, đã cảm thấy ngực bị đập hai cái, phun ra một ngụm máu tươi. Ho nửa ngày, gương mặt nhìn thì thấy bộ dáng dữ tợn trước nay chưa từng có của lão gia nhà mình.

“Tận tâm tận lực hầu hạ? Hầu hạ ra cái yêu nghiệt này sao!”

Mong trưởng tử đã lâu, mấy tháng nay Ngọc Chính Hồng nâng Lý thị lên tận trời, giờ sinh ra quái vật, Ngọc Chính Hồng tức muốn điên. Đạp Hồ ma ma hai cái vẫn chưa thấy hả giận, lạnh lùng quát: “Đánh, đánh mạnh cho ta! Đánh chết càng tốt!”

Hồ ma ma này là bà vú của chính thất phu nhân Lý thị, ngày thường bắt nạt người làm khác không ít, lương hằng tháng thường bị Hồ ma ma và Hoa thị khấu trừ đi, nếu có người tố cáo với phu nhân, chẳng những không đòi được lương còn bị đánh thảm một trận. Giờ Hoa thị đã chết, vừa nghe lão gia hạ lệnh đánh phụ nhân xảo quyệt này, hai gã sai vặt hả lòng hả dạ, đánh liên tiếp. Hồ ma ma bị đánh đến bể đầu chảy máu, kêu trời trách đất, cuối cùng chỉ còn thoi thóp một hơi.

Lại nói bên Đông viện, Lý thị tỉnh lại, tâm như tro tàn, vốn gửi gắm vô hạn hi vọng và trưởng tử không ngờ lại là quái vật. Hồi tưởng lại hình dạng của đứa bé, Lý thị liên hận ông trời không có mắt, hai nữ nhi một đang trị thương, một bị nhốt trong phòng không ăn không uống, giờ ngay cả một đứa trưởng tử khỏe mạnh cũng không inh.

Tại sao nhi tử mình lại vậy.... Không đúng, nhất định là có sai chỗ nào rồi, đột nhiên một ý nghĩ lướt qua trong đầu. Lý thị vụt ngồi dậy, tập tễnh chạy đến phòng giành cho khách quý của Đông viện, mặc cho nha hoàn phía sau kêu to cũng không quay đầu lại.

Lý thị vừa đến một chỗ quẹo, liền đụng phải một người đang ôm bọc hành lý, dưới ánh trăng, Lý thị nhìn kỹ, thì ra là tên đạo sĩ kia. Không nói một lời, Lý thị tiến lên, bắt lấy cổ tên đạo sĩ, bóp mạnh đến mức đạo sĩ cơ hồ muốn tắt thở.

Vì lần trước thu được không ít lợi lộc, sau khi ra phát hiện lý thị có thai, đạo sĩ càng cảm thấy Lý thị là một mỏ vàng. Liền nói dối mình có phương thuốc bí truyền có thể khiến phụ nhân sinh con trai, hơn nữa dùng phương thuốc này, đứa trẻ sinh ra đều là rồng phượng trong loài người, 1 tuổi có thể làm thơ, 3 tuổi có thể làm phú, nếu Lý thị dùng phương thuốc này, tương lai sinh hạ con trai dĩ nhiên là hơn tiểu thiếu gia ở Nhàn Nguyệt Các gấp trăm lần. Nghe thấy vậy, Lý thị vui sướng vô cùng, đổi dải tên đạo sĩ này như khách quý. Mỗi ngày, ngoài trừ uống thuốc bổ trong phủ còn dùng thêm phương thuốc bí truyền, cứ thế liên tục hơn nửa năm.

Đạo sĩ này biết phương thuốc là giả, lại thấy Lý thị đã bị thất thế, vốn định đi sớm, đang dọn đồ thì nghe Hoa ma ma nói tứ tiểu thư được ban hôn cho Cẩm Thân vương thế tử, nhìn vẻ mặt Hoa ma ma, sợ là chính thất phu nhân này muốn lấy bạc của tứ tiểu thư. Cẩm Thân vương thế tử là ai chứ, chính là hoàng thân quốc thích, hồng nhân trước mặt hoàng thượng. Nói trắng ra là một đại tài chủ, nếu lưu lại mấy ngày,

không chừng sẽ vợ vệt thêm một khoản từ Lý thị, hơn nữa Lý thị cũng không sinh ngay, nghĩ vậy, đạo sĩ liền yên tâm tiếp tục ở lại Đông viện.

Mới chơi bởi ở Phiêu Hương Viện về, nghe tin Hoa thị bị đánh chết, Lý thị sinh non, đạo sĩ luống cuống, vội vàng lục lọi khắp phòng Hoa thị lấy vàng bạc trang sức chuẩn bị chạy. Không ngờ giữa đường đụng phải Lý thị.

Lý thị thấy đồ rơi ra từ bọc lớn trên đất, biết đạo sĩ này muốn chạy trốn, liền nhận định phương thuốc của đạo sĩ có vấn đề, lửa giận bốc lên, nắm đầu đạo sĩ đập vào núi giả. Kiến đạo sĩ mất nổ đom đóm, kêu cha gọi mẹ, lòng thâm hối hận lúc ấy mình nên đi sớm một chút, sẽ không bị bắt. Tình hình này nếu không tìm cách thoát thân, e rằng sẽ mất mạng. Nghĩ thế, đạo sĩ đá vào bụng Lý thị một phát, nhân cơ hội Lý thị té xuống đất, vội vàng chạy đi, ai ngờ vừa chạy được hai bước, đã bị trượt chân, té sấp xuống.

Người làm đuổi tới nơi chỉ nghe “Bùm” một tiếng, liền thấy một người đang vùng vẫy trong hồ sen, còn chưa kịp xuống cứu, người đã chìm ngấm.

Mấy người làm nhìn Lý thị đang ngã ngồi dưới đất chưa dậy nổi, lại nhìn ‘Khách quý’ Đông viện chết đuối, đều cúi đầu im lặng.

Lúc Lý thị được mang đến Tây viện, Hồ ma ma đã bị đánh đến không còn hình người, chỉ có thở ra không có hít vào.

“Hồ ma ma!” Dù sao cũng là chủ tớ nhiều năm, Lý thị quát to một tiếng, nhào tới, ngăn hai người vẫn còn đang đánh Hồ thị. Đỡ Hồ thị lên. Ánh mắt sắc bén nhìn khắp mọi người trong Ninh Phúc Đường, cuối cùng dừng lại trên người Ngọc Chính Hồng.

“Lão gia muốn làm gì, chẳng lẽ ngay cả ma ma thân tín duy nhất bên cạnh ta cũng muốn giết hay sao!”

Giang di nương nghe vậy, chỉ vào thi thể đứa trẻ bên cạnh cười lạnh nói: “Tỷ tỷ, chớ vội quan tâm đến ma ma thân tín của mình, nhìn xem quái vật tỷ sinh ra lại bị tỷ dìm chết trước đi!”

Lý thị vừa nghe, nhìn thi thể đứa trẻ trầm mặc chốc lát, đột nhiên điên cuồng cười lên, cười xong, kiêu căng nói: “Bất luận ta sinh ra cái gì, ta cũng là chính thất, người chẳng qua chỉ là một tiện thiếp thấp hèn, có tư cách gì nói trước mặt ta!”

Bị Lý thị nói như vậy, Giang di nương tức đỏ mắt. Lão phu nhân thì giận không kiềm được, Giang thị là họ hàng xa của mình, nó là hạ tiện, vậy mình là cái gì. Sinh ra quái vật, mình chưa tìm đến tính sổ, còn ở chỗ này ngông cuồng. Lão phu nhân bèn nện ly trà xuống bàn, lạnh lùng nói: “Hay ột cái chính thất! Chẳng mấy chốc sẽ không phải nữa!”

Nói xong, Trịnh thị nhìn Ngọc Chính Hồng, trầm giọng nói: “Lão nhị, người nhìn quái thai này xem, nàng dâu như vậy giữ lại chính là tai họa, còn không mau thôi nó!”

Ngọc Chính Hồng chưa lên tiếng, bên kia Lý thị cười nói: “Lão phu nhân nói gì? Bỏ ta, ai dám! Ngọc gia được như bây giờ, tất cả đều là công lao của Lý gia ta! Đừng quên đại ca ta là Phủ Viễn đại tướng quân!”

Trịnh thị và Ngọc Chính Hồng nghe vậy, hơi do dự, tuy giờ phủ Phủ Viễn đại tướng quân không còn như xưa, nhưng dù gì vẫn còn lão tể tướng làm quan tiền triều nhiều năm, xử lý Lý thị sẽ rắc tội Lý thị. Bất quá hiện tại mẫu tử hai người đã nhấn nại gần như cực hạn, nhất thời cả Ninh Phúc Đường lâm vào yên tĩnh hoàn toàn.

Đang lúc Lý thị vênh váo, quần gia Lưu Toàn sắc mặt nặng nề tiến vào Ninh Phúc Đường, liếc mắt nhìn Lý thị đang ngồi chồm hổm dưới đất, đi tới bên cạnh Ngọc Chính Hồng và Trịnh thị nói thảm mấy câu. Sau đó lui ra ngoài.

Thấy Ngọc Chính Hồng nghe Lưu Toàn nói xong trong mắt lóe lên kiên định, Như Ca đã biết, sợ là có tin tức gì mới.

Quả nhiên, Ngọc Chính Hồng đứng dậy, gằn từng chữ nói ra những lời Lưu Toàn vừa báo: “Phủ Viễn tướng quân tham ô quân lương 50 vạn lượng, khiến quân đội ở Phủ Châu bạo loạn, thánh thượng hạ lệnh, tịch thu gia sản và bắt giam Phủ Viễn tướng quân Lý Lập, tể tướng Lý Chuẩn có liên quan, hiện cũng bị bắt đi thẩm vấn.”

Lý thị bối rối nửa ngày cũng không mở nổi miệng, Hồ ma ma nghe được tin xong liền hít vào một hơi.

“Sao..... Sao có thể như vậy!” Rốt cuộc ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Lý thị đặt Hồ ma ma xuống, nói: “Lão gia nhất định phải cứu phụ thân và đại ca thiếp, bọn họ bị oan, là Kim Lăng Hầu phủ, đúng, chính là Kim Lăng Hầu phủ lập bẫy, lão gia lập tức tẩu lên hoàng thượng nói rõ ràng chuyện này đi”.

“Nói rõ ràng, Hừ! Phủ tướng quân nếu có chứng cứ đã tự đi nói rồi, giờ ta hiểu rồi, sinh lễ thể tử đưa đến người cũng dám dòm ngó, thì ra là vì muốn có tiền bù vào quân lương thiếu hụt! May nhờ tứ nha đầu ngăn cản, lại có người thể tử phái tới, bằng không cả Ngọc gia bị người hại thảm rồi!”

Lão phu nhân đã sớm chướng mắt Lý thị, giờ Lý thị liên tiếp làm lỗi, để lão phu nhân tìm được cơ hội, chính thất gì chứ, lỗi nào cũng không thể tha thứ, sinh ra một quái vật, không có nhà mẹ đẻ hậu thuẫn..... Trịnh thị không thể nhịn được nữa.

“Lão nhị, lập tức viết thư, tránh cho độc phu này gieo họa cho Ngọc gia, gieo họa cho con nữa!”

Nghe vậy, Lý thị nắm chặt tay Ngọc Chính Hồng, nín thở nói: “Lão gia không thể làm vậy được, thiếp vì Ngọc gia sinh con dưỡng cái, hiếu kính cha mẹ chồng, hầu hạ lão gia nhiều năm, không có công lão cũng có khổ lao, hôm nay muốn bỏ thiếp, thiên lý ở đâu! Hơn nữa nếu lão gia bỏ thiếp, Bảo Oánh và Giai Nhân của chúng ta phải làm sao, lão gia muốn trưởng tử, thiếp nhất định sẽ sinh cho lão gia một trưởng tử thật khỏe mạnh.....”

“Sinh? Lại sinh một quái vật giống thế này?” Lý thị không đề cập đến con trai trưởng còn may, nhắc tới Ngọc Chính Hồng càng thêm giận không kiềm được, đá văng Lý thị ra.

Ngọc Chính Hồng đứng trong hành lang Ninh Phúc Đường hồi lâu, tựa hồ đang suy nghĩ đó, mọi người nín thở đợi Ngọc Chính Hồng lên tiếng.

“Từ hôm nay, đưa Lý thị đến từ đường tỉnh tâm hối lỗi, không được mang theo nữ tỳ hầu hạ, không có ta cho phép, không ai được thả ra ngoài!”

Ngọc Chính Hồng không bỏ vợ, tuyệt đối không phải là vì nghĩ đến tình cảm phu thê nhiều năm, mà vì, trước mắt phủ Phủ Viễn tướng quân gặp nạn, nếu Ngọc Chính Hồng bỏ vợ lúc này, chắc chắn sẽ bị người chỉ trích. Tạm thời đành đuổi Lý thị đi xa một chút, nhắm mắt làm ngơ.

Lời Ngọc Chính Hồng khiến Lý thị thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải bỏ là tốt rồi. Lúc này Lý thị đã chẳng quan tâm nhà mẹ đẻ nữa, tự biết mình không có năng lực ngăn được cơn sóng dữ, tạm thời ẩn nhẫn, nín thở chờ đợi, sợ gì không có củi đốt. Chờ thân thể Giai Nhân tốt lên, chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp đưa mẫu thân mình đây về phủ lại..... Rốt cuộc lão gia vẫn còn chút tình cảm với mình.

Chứng kiến một hồi kịch hoang đường, thấy Lý thị vốn ngang ngược càn rỡ biến thành như vậy, Như Ca đột nhiên cảm thấy phụ nhân này cũng thật đáng thương, bất quá không phải không có chỗ đáng giận, nếu không do Lý thị một lòng tính toán, cũng sẽ không rơi vào loại kết cục này.

Náo loạn một trận, mọi người thật sự mệt mỏi. Sau khi trở về Nhàn Nguyệt Các, Liệt thị và bọn Thanh Trúc liền về phòng mình nghỉ ngơi.

Mà Như Ca vẫn còn ở trong thư phòng không hề buồn ngủ, lúc vừa ra khỏi Đông viện, trong khoảnh khắc Như Ca dường như thấy được một đứa bé có cánh bay lên bầu trời.

Ngoài cửa sổ ánh trăng mờ mờ, đứng im hồi lâu, Như Ca đến bàn đọc sách, lấy giấy bút ra.

Suốt cả đêm, Như Ca viết hết tất cả cuộn giấy Pháp Nguyên Tự đưa đến mới dừng bút!

61. Chương 61: Trẻ Con Dễ Dạy

Hoa ma ma, Hồ ma ma bị đánh chết, Lý thị bị đưa đến từ đường, Ngọc phủ tạm thời khôi phục yên tĩnh.

Có hai thị vệ cao cường từ phủ thể tử trông coi, những người khác trong Ngọc gia không dám dòm ngó sinh lễ nữa.

Mà lão phu nhân bị Lý thị đập một cước lúc sinh, cộng thêm cháu đích tôn không có, thân thể liền có chút không thoải mái, miễn thỉnh an mỗi ngày, chỉ để Giang di nương bên người hầu hạ.

Chuyện Lý thị sinh con bị lão phu nhân áp xuống: biết nội tình dám can đảm tiết lộ ra ngoài, Hồ ma ma chính là tấm gương! Cứ như vậy, mọi người rất thận trọng. Chỉ nói với bên ngoài, Lý thị sinh một cái thai chết nên bị đưa đi từ đường cầu phúc, chứ không biết đứa bé như thế nào.

Lý thị bị đưa đến từ đường, Ngọc Bảo Oánh liền được thả ra. Bỗng nhiên trở lên biết điều hơn rất nhiều, hình như biết mình không còn chỗ dựa nữa, nên bắt đầu khiêm tốn làm người.

Tâm phúc của Lý thị ở Đông viện cũng có mấy người, ngày thường dựa vào Lý thị làm mưa làm gió, giờ thấy Lý thị thất thế, đều nóng lòng, đã từng tìm cách báo tin cho Ngọc Giai Nhân đang chữa trị chỗ Văn lão thái y trong cung. Nhưng không biết có phải là do cho bạc không đủ, nên người truyền tin lười biếng hay không, mà chẳng thu được chút hồi âm nào. Sau khi trở về còn bị Giang di nương tóm gọn, viện cớ đưa từng người đến mấy điền trang vô cùng vắng vẻ làm lao công. Trong thời gian ngắn, thủ hạ của Lý thị bị Giang di nương nghĩ cách trừ bỏ hầu như không còn.

Trong Nhàn Nguyệt Các, sắp đến hôn lễ nên chuyện kinh doanh bị Liệt thị mạnh mẽ cưỡng chế để bọn Phong Trì tạm thời xử lý thay, Như Ca chỉ có thể ở Nhàn Nguyệt Các chờ gả.

Vốn trong lúc rảnh rỗi, Như Ca tự tay thêu giá y ỳnh, nhưng ma ma Ti Châm Phòng trong cung lại tự mình tới đo cho Như Ca, còn nói rõ giá y và y phục bốn mùa của Cẩm Thân vương thể tử phi đều do trong cung chuẩn bị, không cần Như Ca quan tâm.

“Bên thế tử chỉ cần cát phục tân lang thôi, những y phục khác không bảo Ti Châm Phòng chuẩn bị, ra lệnh tăng cường chuẩn bị bên tiểu thư. Còn nói y phục của mình muốn do người bên cạnh mình làm.”

Nhớ lại nét mặt cười cười của ma ma trong Ti Châm Phòng, Như Ca liền muốn nổi đóa. Cái gì mà y phục muốn do người bên cạnh mình làm? Ý tứ là muốn mình chuẩn bị thôi. Lại dám nói những lời mập mờ như vậy trước mặt người trong cung. Như Ca thật muốn nhìn xem bên trong đầu người nọ rốt cuộc có những gì. Nói không chừng chỉ có bột mì và nước mà thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Như Ca vẫn tiến hành vẽ mẫu y phục lên giấy, mặc dù oán giận, nhưng nghĩ nếu trang phục của mình đã chuẩn bị xong, vậy chuẩn bị cho hần thôi. Mình sẽ không nhàm chán không có việc gì làm. Mẫu thân không ỳnh vất vả, nhưng y phục của phu quân tương lai chắc không phản đối đi! Nghĩ vậy, tâm tình Như Ca khá hơn rất nhiều.

Nắng sớm chiếu vào, trong gian phòng thanh nhã, Như Ca bày vải vóc lấy từ Cẩm Tú Phường lên bàn, vuốt vuốt vài tấm vải thấy mềm mại, gặt đầu, đối chiếu kích thước thân hình năm tử, bắt đầu cắt vải, khâu y phục.

Vải vóc Như Ca đang dùng chia làm ba loại:

Loại thứ nhất là tuyết tơ tằm, mềm mại, mặc vào mát mẻ, dùng làm y phục lúc sắp vào hè rất thích hợp.

Loại thứ hai là băng tơ tằm, rất mát mẻ, làm y phục ủa hè nóng bức.

Loại thứ 3 là vải bông mềm, bên trong là sợi thuần túy bên ngoài là lông tơ mềm mại, làm y phục mùa thu là hợp nhất.

Ba loại vải này Cẩm Tú Phường mới ra, còn chưa bán, giờ lấy làm y phục cho vị thế tử này thuận tiện xem hiệu quả thế nào.

Bởi vì hình như người nọ cực thích màu đen, nên y phục đều chọn màu đen làm chủ, thỉnh thoảng phối hợp viền trắng. Mới có bản vẽ y phục, qua một hồi suy nghĩ Như Ca đã vẽ xong hoa văn, chờ khâu xong y phục sẽ thêu lên.

Sau khi chuẩn bị xong hết, Như Ca tập trung khâu vá, trừ lúc dùng cơm trưa còn lại không ngơi tay. Mãi cho đến lúc trời tối dần mới dừng lại, vận động người một chút, đi ra khỏi phòng. Mang theo Tuyết Lang dạo vườn hoa anh đào hai vòng xong mới trở về.

Vừa đến ngoài phòng mình, vốn đang bước thong thả Tuyết Lang đột nhiên giống như tên bắn, “Tốc” một tiếng chui vào phòng.

Đã có cảm giác, Như Ca vừa mở phen nửa cửa phòng, liền thấy bóng lưng quen thuộc thấp thoáng dưới ánh nến.

Lúc này Tiêu Dạ Huyền đang mặc trường sam tơ tằm màu đen Như Ca vừa làm còn chưa kịp lấy kim xuống. Nhận thấy tầm mắt của Như Ca, hai mắt khép hờ của nam tử lập tức mở ra.

Nhìn Như Ca, nam tử đứng dậy, nhéo nhéo Tuyết Lang bên cạnh, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

“Y phục rất vừa người, không sai một phân”.

Nghe lời này, tựa như mình rất quan tâm hẳn vậy. Trước đám cưới một tháng, không phải hai người không thể gặp mặt sao, người này lại cứ 2 ngày 3 bữa chạy tới đây, Như Ca không cam lòng, cãi lại: “Trước khi đi, ma ma Ti Châm Phòng đã để lại số đo.”

Nghe vậy, nam tử tới trước mặt Như Ca, nghiêm túc nói: “Sau này sẽ do nàng đo cho ta.”

Ta chẳng phải thợ may đâu mà ngày ngày may y phục cho chàng.

Nghe Như Ca lẩm bẩm, mắt nam tử lóe sáng, dịu dàng nói: “Nếu là thợ may, cũng chỉ là thợ may của riêng ta.”

Thấy lửa nóng trong mắt Tiêu Dạ Huyền, Như Ca không khỏi đỏ mặt, đưa tay lấy kim trên vạt áo xuống.

“Còn chưa xong đâu, mau đổi lại đi.”

Tiêu Dạ Huyền không đùa nàng nữa, đi đến bình phong thay lại y phục lúc đầu của mình. Xoay người ra, thấy Như Ca đang cầm một sấp bản vẽ nghiên cứu, để trường sam một bên, Tiêu Dạ Huyền ngồi cạnh nàng nhìn.

Thật ra Tiêu Dạ Huyền không kén y phục, từ trước tới giờ có gì mặc nấy, hơn nữa lão quản gia trong phủ luôn chuẩn bị thỏa đáng. Chẳng biết tại sao, nhìn người trước mắt tập trung chọn hoa văn trên y phục ỉn, hẳn cảm thấy tim ấm áp lạ thường.

Hồi lâu sau, cuối cùng Như Ca chọn xong. Trang phục ra ngoài dĩ nhiên là hoa văn măng xà, y phục ở nhà là một ít mây bay và phiến trúc, dĩ nhiên còn có một ít chữ phúc lộc nhỏ viền bạc.

“Ngày mai, hoàng hậu nương nương muốn gặp nàng.” Như Ca đang định hỏi thăm ý kiến Tiêu Dạ Huyền liền nghe hắn nói như vậy.

“Hoàng hậu nương nương?” Như Ca kinh ngạc nhìn Tiêu Dạ Huyền.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Như Ca, nghĩ tiểu nha đầu này trước giờ chưa vào cung lần nào, Tiêu Dạ Huyền liền cầm lấy bàn tay nàng, ai ủi: “Đừng sợ, hoàng hậu nương nương rất hiền, là dì những cũng xem như nghĩa mẫu của ta, lần này vào cung chỉ là gặp mặt thôi, không hơn.”

Trên tay truyền đến độ ấm, tựa hồ cho nàng thêm sức mạnh, Như Ca khẽ nâng mắt, chạm phải đôi mắt sâu thẳm kia, lo lắng trong lòng nhanh chóng chìm xuống. Trong khoảnh khắc hiểu ra vì sao hôm nay người này lại tới, là muốn báo ỉn chuẩn bị tâm lý trước. Mà cũng đúng, hẳn thân thiết với đế hậu, mình sắp thành thê tử của hắn, sao có thể tránh khỏi vào cung, nghĩ thế, Như Ca bình tĩnh không ít.

Tiêu Dạ Huyền thấy sắc mặt nàng như thường lại, nhìn đến những món đồ bên kia, là một ít chớ nhỏ mèo nhỏ, cực đáng yêu.

“Những thứ này ta chuẩn bị ấy đứa bé trong vương phủ, là mẫu Cẩm Tú Phường đang bán rất chạy” Như Ca giải thích.

Để món đồ chơi qua một bên, ôm lấy người bên cạnh, Tiêu Dạ Huyền buồn bực lên tiếng: “Sau khi thành thân, không cần để ý những người khác, chỉ nhìn ta thôi.”

Đây là ghen tị? Như Ca cười khê: “Vương phủ là nhà của chàng, sao có thể không để ý đến người trong vương phủ.”

Nhà..... Xoay người trong lòng lại, vô cùng nghiêm túc nói: “Bắt đầu từ bây giờ, nơi nào có Ngọc Như Ca nơi đó mới là nhà của Tiêu Dạ Huyền.”

Nơi có ta mới là nhà của chàng sao? Lời nam tử lại thêm vẻ cố chấp trong mắt, khiến tim Như Ca mềm nhũn, đối với nàng, đây chẳng khác nào lời thề không thể quên.

Lần gặp 4 năm trước đã cho nàng biết người trước mắt tuyệt không giống Chiến Thần cứng rắn, tàn nhẫn vô tình như trong truyền thuyết, hẳn cũng là người có máu có thịt, bất quá bị xây thêm một tầng tường cứng rắn bên ngoài, có lẽ trong lúc vô tình mình đã xuyên qua bức tường vô hình này, nên mới có thể nhìn thấy một Tiêu Dạ Huyền khác với lời đồn.

Từ miệng Thanh Loan nàng biết chuyện hôm đó Lý thị náo loạn ở Nhân Nguyệt Các đã được hai người thị vệ truyền đến tai hắn, vì thế, chiếu chỉ xử lý Lý gia mới có thể hạ ngay trong đêm như vậy.

Ban đầu là Kim Lăng Hầu phủ lập bẫy, chỉ sợ những chứng cứ kia đã sớm đến tay Hồng đế, nhưng thế này không đủ để khiến Hồng đế hạ chỉ trừng phạt nhanh vậy. Vì Phủ Viễn tướng quân nắm trong tay 10 vạn quân ở phía Tây Đại Chu, một khi đổ, quyền nắm 10 vạn binh sẽ đưa đến biến đổi lớn trong triều. Trừ phi lúc này có người khiến Hồng đế đủ tin tưởng và đủ bản lĩnh gánh vác 10 vạn quân này.

Kiếp trước, để cứu người trước mắt, Hồng đế không tiếc lấy quan to lộc hậu, thậm chí là trăm dặm đất làm phần thưởng, chứng tỏ Hồng đế tín nhiệm và coi trọng hắn đến mức nào.

Phủ Viễn tướng quân Lý Lập là phái trung lập, không tuyệt đối ủng hộ Hồng đế. Tiêu Dạ Huyền là cháu ruột, thuở nhỏ lớn lên trong cung, tình như phụ tử, mặc dù có danh xưng Chiến Thần nhưng cũng chỉ có 2 vạn quân riêng, mỗi lần chiến đấu, quân kia đều trả lại triều đình, không hề yêu quyền, chỉ cần hắn nhận lấy, Hồng đế hiển nhiên có thể an tâm diệt trừ Lý gia.

“Khụ khụ.....” một trận ho cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng, cũng làm hai người nhanh chóng tách ra. Thấy Vân Kiệt đứng ngoài cửa, Như Ca đại quần, nhanh chóng cắt xong chỉ thừa trên y phục, quăng cho người cũng đang mất tự nhiên bên cạnh.

“Giờ thì xong rồi, mang đi đi!”

“Ngày mai, sau khi bãi triều, ta sẽ đến cung hoàng hậu tìm nàng”, cảm y phục lên, nam tử liếc nhìn đôi tai đỏ bừng của NhưCa, bước ra ngoài.

Tiêu Dạ Huyền vừa tới cửa, liền nghe một âm thanh đang trong kỳ vỡ giọng vang lên.

“Tỷ phu đi thông thả!”

Quay đầu, thấy vẻ mặt xin lỗi của thiếu niên, nam tử khẽ gật đầu. Mặc dù xuất hiện không đúng lúc, nhưng.....trẻ nhỏ dễ dạy.

Đứng sau lưng nhìn tỷ phu tương lai đi xa, Vân Kiệt chợt nghe một tiếng sói tru. Xoay người lại thấy, chẳng biết Tuyết Lang đã nhảy lên nóc nhà lúc nào, dưới ánh trăng, hưng phấn tru lên.

Như Ca nhìn Vân Kiệt, rồi nhìn Tuyết Lang đang làm âm ỉ trên nóc nhà, bất đắc dĩ xoa trán, mặc dù mình rất thích nó, nhưng không thể không hoài nghi lang này là do Tiêu Dạ Huyền phái tới làm gian tế!

62. Chương 62: Hoàng Hậu

63. Chương 63: Thêm Thể Diện

Lại nói, Liễu thái hậu bệnh triền miên nhiều năm, thân thể đã sớm rã rời, cả người lúc nào cũng thấy đau đớn như bị dao cắt, buổi tối còn thường mơ thấy oan hồn đòi mạng. Lúc trẻ vì tranh đoạt sủng ái của tiên đế, tranh đoạt ngôi vị hoàng hậu, tranh đoạt quyền thế, Liễu thái hậu đã dùng mọi thủ đoạn giết chết rất nhiều cung nữ, phi tần, thậm chí cả hoàng tử. Mấy năm nay những người này ngày nào cũng tiến vào trong mộng của thái hậu, nhao nhao hô to “Nạp mạng đi!”. Liễu thái hậu cả kinh, nhiều khi thức trắng cả đêm, sức khỏe ngày càng kém, tóc rụng càng ngày càng nhiều. Cung nữ chải đầu cho Liễu thái hậu không biết đã bị chém bao nhiêu người.

Hiện tại miễn cưỡng dựa vào Như Ý Vạn Thọ Cao do Văn lão thái y dâng lên, mới khá hơn một chút, đêm có thể ngủ được. Nhưng hôn sự của Cẩm Thân vương thế tử lại khiến Liễu thái hậu như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, khó an giấc.

Sáng sớm thu được tin từ tiểu thái giám trông cửa bên Phượng Tê Cung, Liễu thái hậu liền kêu Liễu phi dẫn người tới.

Trong Từ Ninh cung, khói thuốc lượn lờ, Liễu thái hậu nằm ngửa trên ghế nệm, bên cạnh là ngọn đèn lưu ly, cầm tẩu hút thuốc phiện. Một tiểu thái giám mặt mày thanh tú ở bên cẩn thận phục vụ, vung huân hương để át mùi thuốc, thỉnh thoảng liếc mắt quan sát động tĩnh bên ngoài, sợ xảy ra điều gì sai sót. Ở Đại Chu, Như Ý Vạn Thọ Cao là thuốc cấm, một khi bị phát hiện, mạng nhỏ của hắn khó mà bảo toàn.

Liễu thái hậu vừa hút xong một liều Như Ý Vạn Thọ Cao, liền nghe bên ngoài bẩm báo, Liễu phi dẫn Liễu Diễm Nhi trở lại. Liễu thái hậu phát tay ra hiệu cho người thu dọn đồ, miễn cưỡng lên tinh thần, vịn vào tay tiểu thái giám, đến ngoại điện, ngồi nghiêm chỉnh, truyền hai người kia vào.

Vừa vào, đã thấy trong mắt Liễu phi tràn đầy giận dữ, bên cạnh, Liễu Diễm Nhi cũng vẻ mặt không vui.

Thấy vậy, trong mắt Liễu thái hậu xẹt qua tia không vui, phát tay ra hiệu, lão thái giám bên cạnh vội vàng dẫn bọn nô tài trong điện đi hết.

“Không thấy người?”

Nghe Liễu thái hậu hỏi, vẻ giận dữ trên mặt Liễu phi biến mất, trở nên cực kỳ kính cẩn nói: “Lúc con dẫn theo Diễm Nhi tới, Cẩm Thân vương thế tử đã rời đi, hoàng hậu còn ngang ngược chằm chọc, bất quá chỉ là một con gà không dễ được trứng.....”

“Im miệng cho ta!” Nghe lời phía sau, Liễu thái hậu lập tức quát ngưng lại. Khiến Liễu phi không dám ngẩng đầu lên, Liễu Diễm Nhi cũng lập tức cúi đầu xuống.

“Hoàng hậu vừa là di nương vừa là nghĩa mẫu của Tiêu Dạ Huyền, đã bao nhiêu lần ta bảo phải lập quan hệ tốt với hoàng hậu, nhưng người cố tình không nghe, nếu không do năm xưa hoàng hậu bị tổn hại thân thể, không thể sinh được nữa, ai gia lại dẫn người tạo áp lực, thì hôm nay hậu cung chính là của một mình hoàng hậu mà thôi. Nếu chọc giận hoàng hậu, truyền đến tai hoàng thượng, người cho rằng người còn được làm Liễu phi? Phải biết rằng, đến nay hoàng thượng vẫn chưa lập thái tử, rốt cuộc là vì sao? Chính là vì ba hoàng tử kia đều không phải do hoàng hậu sinh! Tâm tư hoàng thượng thâm trầm, những năm này, ai gia cũng đoán không ra rốt cuộc hoàng thượng đang nghĩ gì. Nếu người còn nghĩ cho nhi tử của người, thì chớ đi chọc hoàng hậu, rồi cũng sẽ có một ngày hoàng thượng phải lập thái tử, chờ người Liễu gia lên ngôi, người muốn thế nào, ai gia chẳng quản nữa!”

Thái hậu trách cứ khiến sắc mặt Liễu phi từ trắng chuyển qua xanh mét, một bộ không cam lòng lại chỉ có thể ẩn nhẫn.

Thấy Liễu phi ngậm miệng, Liễu thái hậu dời tầm mắt qua Liễu Diễm Nhi, diện mạo thừa kế ưu điểm của nữ nhi Liễu gia, dịu dàng kiêu mỹ như nước, rất xuất sắc, đáng tiếc không dùng được, lâu vậy vẫn chưa câu được người. Nghĩ đến đây, không khỏi lạnh giọng nói: “Ai gia biết, trong nhà người không có chính nữ, nên người được nâng niu chiều chuộng. Cẩm kỳ thi họa, quản gia, quản lý tài sản, mọi thứ đều thông. Nhưng người chớ tự nâng mình quá cao. Phụ thân người mặc dù là Liễu quốc công, dù vậy không có thực quyền, cũng coi như không. Những năm này, mấy thúc thúc người trước sau đều bị tra ra tội, giáng chức đến nơi hoang dã, nam nhân Liễu gia đã không còn mấy người giữ chức vị quan trọng nữa rồi. Ngoài mặt hoàng thượng đối ta kính trọng có thừa, nhưng trên thực tế không biết đang tính toán gì. Tương lai ai gia trăm tuổi, Liễu gia chúng ta không biết sẽ suy tàn thế nào. Người đã sinh ở Liễu gia, mà không học được bản lĩnh trời chắt nam nhân của nữ nhi Liễu gia, thì mãi mãi sẽ bị người giẫm dưới chân.”

Liễu Diễm Nhi nghe thái hậu nói, đôi tay nắm chặt trắng bệch. Ở Liễu gia, bất luận chính nữ hay thứ nữ, chỉ cần có tác dụng đều sẽ được gia tộc coi trọng. Giống như vị biểu cô mẫu ở Cẩm Thân vương phủ kia, mặc dù thân phận thấp hèn, vẫn được gia tộc đối đãi như khách quý.

Đối với Liễu Diễm Nhi mà nói, bởi vì phụ thân Liễu quốc công chỉ có nàng ta là nữ nhi, nên kỳ vọng vào nàng ta nhiều hơn những dòng chính nữ khác trong gia tộc. Được đối đãi còn tốt hơn chính nữ, nếu không

do mẹ cả vẫn chèn ép không chịu, Liễu Diễm Nhi đã sớm là thân phận chính nữ rồi. Năm xưa nghe nói thái hậu nương nương có ý lôi kéo Cẩm Thân vương thế tử, khi đó các chính nữ trong gia tộc đều nhao nhao muốn thử, may mắn có sự cố ngoài ý muốn, các tỷ tỷ kia chờ không kịp gả đã cho người khác mất. Trong phủ không còn chính nữ nào có bản lĩnh nữa, cơ hội mới đến tay nàng ta. Bất quá, trải qua nhiều ngày cố gắng, Liễu Diễm Nhi mới phát hiện, còn lâu mới đơn giản như mình tưởng tượng.

“Thái hậu nương nương, , Diễm Nhi đã.....tận lực”. Phủ thế tử và phủ Cẩm Thân vương chỉ cách nhau một con đường, mấy ngày nay, để có thể ‘vô tình gặp được’, cơ hồ là mỗi ngày ra vào Cẩm Thân vương phủ, rơi khăn tay, treo chân, ở trên lầu vương phủ gầy dần....., chiêu nào cũng dùng. Nhưng bất luận thế nào, ánh mắt nam tử kia chưa bao giờ dừng lại trên người mình. Không, có lẽ là có, là ánh mắt như nhìn những kỹ nữ ở thanh lâu, tràn đầy miệt thị, cơ hồ muốn lấy hết tự ái của mình. Những thứ này còn không nói, nếu mình đến gần trong vòng 1 trượng, ánh mắt kia giống như nhìn người chết, lạnh lẽo, làm người ta không rét mà run. Dù gì mình cũng là tiểu thư phủ Quốc Công, đã đem tự ái hạ thấp đến mức đó còn không được đáp lại, làm sao mà chịu nổi?

Liễu phi thấy cháu gái bị chỉ trích, vội vàng khuyên giải, “Cô cô, lúc này Tiêu Dạ Huyền đang say mê tiểu thư Ngọc gia, những người khác muốn lọt vào mắt hán quả thật có chút khó khăn. Diễm Nhi là đứa nhỏ thông minh lanh lợi, tất nhiên sẽ nghĩ ra cách.”

“Đừng nói nó, người cho rằng tình cảnh của mình thế nào? Vào cung nhiều năm, một phân tâm tư của hoàng thượng cũng không đặt trên người người, sinh hai đứa nhỏ cũng chẳng được sủng. Còn gì là thể diện của nữ nhi Liễu gia nữa. Muội muội người mặc dù là thứ nữ, nhưng xuất sắc hơn nhiều, hiện giờ, Tiêu Dực Đức nghe nó rầm rập.”

Hồng đến lên ngôi, lần đầu tiên tuyển phi, Liễu phi đã được vào cung, nhưng liên tiếp 3 năm cũng không được triệu hạnh lần nào. Nếu không do thái hậu dùng kế, sợ rằng đến giờ vẫn chưa lên được giường của Hồng đế. Dù hôm nay, một năm vẫn không có mấy lần ngủ lại Thu Ngưng Cung của Liễu phi. Tuy nói sinh được một cặp hoàng tử hoàng nữ, nhưng có lẽ từ nhỏ đến lớn Hồng đế chưa từng liếc nhìn lần nào chớ nói chi là sủng ái.

Bị hoàng hậu nói trúng tâm sự, vẻ mặt Liễu phi vắn vẹo, lại chẳng thể phản bác, vì thái hậu nói đều là sự thật.

Thấy hai người bên dưới trầm mặc, Liễu thái hậu không có ý chỉ trích nữa, chỉ nhìn Liễu phi hỏi “Nghe nói thư đồng của An Dương cũng là tiểu thư Ngọc phủ, đúng không?”

“Dạ, đó là đại tiểu thư con của chính thất Ngọc phủ, con thấy nó lanh lợi nên cho hầu hạ An Dương. Sau khi An Dương gả đi Tây Vực, cũng thường xuyên gọi nó vào cung làm bạn, vốn cũng muốn nâng đỡ, chẳng qua phát hiện nó là người không biết thân biết phận, vậy mà nghĩ muốn làm hoàng tử phi của An Bình. Hiện giờ Phủ Viễn đại tướng quân tham ô tiền công nên bị giam vào đại lao, ngay cả lão tể tướng cũng bị dính líu, nữ tử như thế làm sao xứng với An Bình, thế nên đạo này không triệu nó vào cung nữa.”

Liễu thái hậu nghe vậy âm trầm cười: “Không an phận mới tốt, người quá an phận thì có giá trị gì, ai gia có nghe Văn thái y nói rồi, thương thế của nó sắp lành hẳn, người đi trấn an nó đi. Bên Tiêu Dạ Huyền không được, chẳng lẽ không biết nghĩ biện pháp đối phó tiểu nha đầu kia sao? Lúc trước tiên đế yêu tha thiết Lương phi, sau khi Lương phi qua đời, ai gia dùng chút thủ đoạn, chẳng phải tiên đế cũng đã hết yêu sao, các người phải động não nhiều hơn!”

Nói đến đây, Liễu thái hậu nhìn Liễu Diễm Nhi: “Ai gia cũng không muốn nói nhiều, có một số việc chính người phải tự nắm chặt lấy, ngàn vạn lần đừng cố kỵ cái gì, cho dù dùng chút thủ đoạn, miễn đạt được mục đích là được!”

“Dạ”, nghe Liễu thái hậu nói, trên mặt Liễu Diễm Nhi thoáng qua chút xấu hổ. Sau đó hành lễ lui ra.

Đợi Liễu Diễm Nhi đi xa, Liễu thái hậu đến bên cạnh Liễu phi, trong mắt mang theo lạnh lẽo: “Ai gia biết, người có mấy phần thương tiếc Diễm Nhi, dù sao cũng là cháu ruột, bất quá người phải biết, lần này vì Liễu gia không còn chính nữ nữa, cơ hội mới đến tay nó. Năm xưa hoàng thượng có thể thu hồi quân quyền của Cẩm Thân vương, nhưng giờ sẽ không động đến đứa cháu này. Chỉ cần Diễm Nhi có thể nắm được Tiêu Dạ

Huyền, sẽ vinh hoa phú quý cả đời. Mà có sự ủng hộ của Tiêu Dạ Huyền, An Bình ngồi lên ngôi thái tử chỉ là chuyện sớm hay muộn, cho nên các người phải tích cực hơn nữa.”

Lời thái hậu khiến Liễu phi dao động, bất quá Tiêu Dạ Huyền đâu có dễ nắm như vậy. Chuyện năm đó, hoàng hậu ghi hận Liễu gia, Tiêu Dạ Huyền từ nhỏ lớn lên bên hoàng hậu, ai biết có tâm tư gì. Nhưng bất luận thế nào, cũng phải để Diêm Nhi thử một lần, nếu không được, sẽ tính cách khác.

Thấy Liễu phi trầm mặc, thái hậu biết lời mình có tác dụng, hài lòng gật đầu, bỗng cảm thấy nặng ngực, ho sù sụ, đầu quặn đau không dứt. Thấy gợn máu trong ly trà, nhanh chóng đóng nắm lại, để ly trà qua một bên, mệt mỏi nói: “Ai gia mệt rồi, người lui đi!”

Liễu phi nghe thái hậu nói thế vội vàng hành lễ lui ra.

Sau khi Liễu phi đi, tiểu thái giám đỡ Liễu thái hậu vào nội điện Từ Ninh Cung, không lâu sau, trong điện lại khói mù lượn lờ.

Bên kia, theo Tiêu Dạ Huyền ra khỏi cung, Như Ca ngồi xe ngựa của phủ thế tử về đến Ngọc phủ. Dưới cái nhìn chăm chú của Tiêu Dạ Huyền, nhớ lại hành động thân mật vừa rồi của hai người bị Đế hậu nhìn thấy hết, Như Ca ngượng ngùng nhìn Tiêu Dạ Huyền một cái rồi đi thẳng vào Ngọc phủ.

Như Ca về không bao lâu, liền nhận được ban thưởng từ trong cung. Song lần này không phải thưởng cho Như Ca mà là cho Liệt thị.

Trong một gian phòng ở Nhân Nguyệt Các, Liệt thị mặc trang phục Cáo mệnh phu nhân tam phẩm, đeo trang sức đồng bộ, đứng trước gương đồng nhìn hồi lâu vẫn không mất được.

Được phong Cáo là tâm nguyện của mỗi phu nhân nhà quan ở Đại Chu này. Lúc gả cho Ngọc Chính Hồng, Liệt thị đã vô số lần tưởng tượng mình bỏ bạc giúp phu quân làm quan tốt, trở lại kinh thành, mình có thể được phong Cáo mệnh. Dù ăn khổ nhiều hơn nữa, phí bao nhiêu tâm huyết cũng đáng. Chỉ là không ngờ phu quân đã có chính thê, nỗ lực của mình là một hồi chuyện cười. Những năm này làm phòng ngoài không danh phận, Liệt thị chưa bao giờ nghĩ tới một ngày mình được thành Cáo mệnh phu nhân.

Vậy mà hôm nay, đã được, bất quá không phải nhờ công của phu quân mà là của nữ nhi, quả nhiên việc đời khó đoán, thay đổi khôn lường.

“Xem ra quả thật hoàng thượng thương yêu thế tử như nhi tử, vì tăng thể diện cho thế tử mà phong ta làm Cáo Mệnh Phu Nhân.” Liệt thị tuy suốt ngày ở nhà nhưng không phải hoàn toàn ngờ nghệch, tất nhiên biết mình được phong Cáo Mệnh, hơn phân nửa là nhờ con rể.

Như Ca nghe vậy cười cười, “Thể diện của chàng đã đủ rồi, cần gì nhờ chuyện này nữa”, mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại biết rõ ràng là có liên quan. Bất quá.....nhớ tới chuyện trong cung, thầm nghĩ: da mặt người kia đã đủ dày, không cần phải tăng thêm thể diện nữa.”

Tựa hồ nghe được tiếng lòng Như Ca, Tuyết Lang “Ngaoooo...oo” một tiếng giống như phụ họa, khiến Như Ca vui vẻ, ôm Tuyết Lang vuốt ve giày xéo một phen.

Đông viện, Ninh Phúc Đường. Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân cầm ngọc điệp sắc phong của Liệt thị nhìn hồi lâu, mới xác nhận, Liệt thị thật sự được phong Cáo Mệnh Phu Nhân tam phẩm.

“Tục ngữ nói không sai, mẹ vinh nhờ con, con xem, Liệt thị mới hồi kinh không bao lâu, đã được phong Cáo Mệnh. Như ta phải chịu khổ mấy chục năm, đến lúc đại ca con làm tới Thượng thư Bộ Hộ mới được phong Cáo Mệnh”, nhận được thánh chỉ của hoàng thượng, lão phu nhân liền gọi Ngọc Chính Hồng đến Ninh Phúc Đường.

“Mẫu thân nói phải.” Ngọc Chính Hồng gật đầu liên tục, nhưng không phải cảm khái giống lão phu nhân mà trong lòng đang suy nghĩ chuyện khác. Thánh thượng phong Cáo cho Liệt thị có phải là đang chỉ điểm mình làm gì đó?

Sau một hồi suy nghĩ, Ngọc Chính Hồng nói: “Mẫu thân, nay tứ nha đầu đã không còn như xưa, hoàng thượng hạ chỉ ban hôn, rồi phong Cáo cho Liệt thị. Nhi tử nghĩ, giờ cứu huynh và nhạc phụ đại nhân bên Lý gia bị đẩy đi biên cương, không còn nhờ gì được. Mà Cẩm Thân vương thế tử cũng đã tiếp nhận 10 vạn đại quân phía tây Đại Chu, ngày càng quyền cao chức trọng, không bằng bình thê cho Văn Uyển, hai tỷ

muội Như Ca cũng trở thành trưởng tử, chính nữ, coi như cho Cẩm Thân vương thế tử mặt mũi, tương lai để nói chuyện trước mặt hoàng thượng hơn.”

Trịnh thị nghe xong gật đầu, “Người tính toán vậy là phải, tứ nha đầu này không lớn lên trong Ngọc phủ, nhưng sau khi trở lại đối với ta cũng coi như kính cẩn nghe lời có thừa. Giờ sắp thành thế tử phi, nếu còn thân phận thứ nữ, không thỏa đáng lắm. Tương lai Cẩm Thân vương trách tội xuống, chúng ta cũng không gánh nổi. Về phần Lý thị, làm nhiều chuyện sai như vậy, chúng ta không đuổi ra khỏi Ngọc gia đã là ân huệ to lớn, cứ để nó tiếp tục trong từ đường tự suy ngẫm đi!”

Trịnh thị nhìn thoáng qua Giang di nương bên cạnh, nói tiếp: “Tú Lệ đã hầu hạ con nhiều năm, vì con sinh nhi tử, lúc trước vẫn bị Lý thị chèn ép chịu đủ khổ sở, nay bình thê cho Liệt thị, vậy cho nó vị trắc phu nhân đi.”

“Dạ”, chuyện này lão phu nhân đã đề cập nhiều lần, Ngọc Chính Hồng cũng sớm có ý định, những năm này, nếu nói làm Ngọc Chính Hồng hài lòng nhất, Giang thị là người đứng đầu.

Đang đắm chân cho Trịnh thị, Giang di nương nghe vậy, vội vàng nói, “Tạ lão phu nhân và lão gia thương xót”.

“Đã là trắc phu nhân, lão gia cũng phải cho người chút thể diện, đi phòng thu chi lĩnh 500 lượng, ban thưởng cho nha hoàn và ma ma trong viện đi!”

“Tạ lão phu nhân”.

Nhìn vẻ mặt hai người trước mắt cứ như ình ân huệ cực lớn, Giang thị đã sớm xì mũi coi thường. Làm chính thê thì thế nào, bình thê thì sao, chỉ cần không có núi dựa, không phải vẫn phải ở trong từ đường cô đơn tới già? Rốt cuộc có bạc thực tế hơn nhiều. Tương lai nhi tử mình muốn mua một chức quan, dù có quen biết, bạc cũng không thể thiếu. Bất quá chỉ 500 lượng, quá keo kiệt.

Thật vất vả mới đợi được ngày Lý thị thất thế, vị trí nữ chủ nhân Ngọc phủ vẫn không phải là của mình, khiến Giang di nương vừa buồn vừa hận. May mắn Liệt thị không ham nắm quyền trong phủ, Giang di nương trở thành trắc phu nhân, được nắm quyền quản gia cũng tạm hài lòng. Hiện tại Giang thị chỉ hận sao mình không sinh được một nữ nhi làm thế tử phi. Nhớ tới mấy rương sính lễ ngày đó trong Nhàn Nguyệt Các, Giang thị lại nhộn nhạo, vốn cũng muốn xúi giục Ngọc Như Long và lão phu nhân lấy những thứ kia, nhưng kết cục của Hoa thị trước mắt, Giang thị dù có tâm cũng không có can đảm, chỉ có thể thầm đỏ mắt.

Ngày hôm sau, Ngọc Chính Hồng dâng tấu muốn bình thê cho Liệt thị, rất nhanh được Hồng đế phê chuẩn. Liệt Vân Uyển trở thành chính thê của Ngọc Chính Hồng, chọn ngày lành tháng tốt cho Ngọc Như và Ngọc Vân Kiệt thêm vào hàng ngũ con vợ cả trong gia phả của Ngọc gia.

64. Chương 64: Cuộc Sống Thê Thảm Của Lý Thị

65. Chương 65: Nguy Hiểm Ở Từ Đường 1

Mùng 10 tháng 6 là ngày đại cát, đã có thánh chỉ phê chuẩn, Liệt thị dẫn theo Vân Kiệt và Như Ca đến từ đường cầu phúc, tế bái tổ tiên.

“Thất ma ma, sắp xếp xong xuôi hết chưa?”

Trong Ninh Phúc Đường Tây viện, lão phu nhân mặc chính trang hỏi Thất ma ma đang đứng bên cạnh dùng quạt hương bồ quạt ình.

“Bẩm lão phu nhân, bên từ đường đã sắp xếp xong, nhị phu nhân.....không, là Lý thị, được an bài ở hậu viện, có người trông chừng, chắc chắn sẽ không có gì sai sót.” Thất ma ma vừa nói, vừa thâm cảm thán, vốn là phu nhân của người làm chủ Ngọc gia, đại sự như bình thê phải có mặt mới phải, nhưng bây giờ lão phu nhân và lão gia lại không muốn thấy mặt. Ai biết, sinh một quái vật như thế, Lý gia lại như vậy, nhà nào

cũng không tiếp thụ nổi. Nếu không sợ mang tiếng, vả lại còn có hai chính nữ kia, Lý thị đã sớm bị ban dây thừng treo cổ rồi.

Những người bên trong từ đường đó, Thắt ma ma rất rõ ràng, đều là những kẻ giỏi thủ đoạn. Đến phủ hỏi thăm tin tức biết được hoàn cảnh Lý thị, lão phu nhân lại quyết tâm không muốn Lý thị trở về, cố ý nói phải hảo hảo quản thúc, như vậy, những người đó còn có thể để Lý thị sống tốt được sao.

“Chớ nhắc đến tai tinh Lý thị trước mặt ta, thật khiến ta tức chết. Đi rồi còn để lại một đồng nợ lớn, gieo họa cho nhà mẹ đẻ xong còn muốn làm Ngọc gia ta suy kiệt!” Nhắc tới Lý thị, lão phu nhân liền một bụng tức.

Lại nói, ngày thứ hai sau khi Lý thị bị đưa đến từ đường, một nhóm nam tử thân hình vạm vỡ, gương mặt hung ác đến Ngọc phủ, tự xưng là người của sông bạc Kim Câu, nói Lý thị đã mượn 10 vạn lượng bạc, mãi vẫn chưa trả, hiện lãi mẹ đẻ lãi con tổng cộng là 12 vạn hai. Lý thị là phu nhân Ngọc gia, khoản nợ này tất nhiên phải đến Ngọc gia đòi. Lão phu nhân và Ngọc Chính Hồng hiển nhiên không chịu. Nhóm người này liền bắt đầu đập phá đồ trong phủ. Lão phu nhân như đứt từng khúc ruột, cuối cùng đành kêu đối phương thư thư cho ít ngày, nhất định sẽ nghĩ cách gom đủ bạc.

“Lão phu nhân nói gì vậy, tứ tiểu thư sắp gả vào vương phủ, Ngọc gia ta càng thêm phú quý, sao có thể suy bại?”, Thắt ma ma thấy bộ mặt giận dữ của lão phu nhân, vội khuyên lớn.

Nhắc tới Như Ca, Thắt ma ma liền không thể không cảm thán vận mệnh kỳ diệu. Ai có thể nghĩ một thứ nữ nhỏ nhỏ sẽ một bước lên trời, làm thế tử phi. Phải biết, hôm nay là thế tử phi, mai này chính là vương phi. Cũng may từ khi tứ tiểu thư về phủ mình chưa từng làm khó gì, cứ nhìn Hoa ma ma mà xem, bỏ mạng rồi! Hoa thị cũng đã chết, vị trí trông coi phòng kho và quản chuyện mua sắm trong phủ không biết bao nhiêu béo bở đã bỏ trống. Mình cứ van cầu lão phu nhân được làm vị trí đó, xem chừng chưa tới 2 năm nữa, nhà lớn của nhi tử ở quê sẽ xây xong.

Nghe vậy, lão phu nhân không có ý kiến gì, nhìn Ngọc Chính Hồng nói: “Đến từ đường, con không cần đi xem Lý thị, trước mắt chưa xử trí nó hoàn toàn là vì danh tiếng của Ngọc gia ta, vả lại còn có Giai Nhân. Trước mắt mặc dù Giai Nhân chưa có tin tốt gì, nhưng dù sao cũng là người hầu hạ công chúa, cho nó chút thể diện. Nếu nó là đứa thông minh, ắt tự biết phải làm sao. Về phần Bảo Oánh, mấy ngày nay ngược lại đang hoàng hơn nhiều, nhưng tính tình của nó thừa sự làm người lo lắng, dọc đường đi, sai người trông coi cho kỹ! Chớ để xảy ra sơ sót.”

“Mẫu thân an tâm, nhi tử sẽ an bài tốt. Danh tiếng Bảo Oánh tuy xấu, bất quá dù gì cũng là dòng chính nữ, nếu gả không được, nhi tử cũng mang tiếng. Mấy ngày nay, nhi tử đã tìm hiểu gia cảnh các quan lại mới đến kinh thành để báo cáo công tác bên Lại Bộ, trong đó có một vị, có trưởng tử, tuy bề ngoài xấu xí chút, nhưng nhà giàu có, chờ tứ nha đầu xuất giá xong, liền gả Bảo Oánh đi.”

Thường nói một người làm quan cả họ được nhờ, từ ngày trong nhà có một Cẩm Thân vương thế tử phi, trong triều, Ngọc Chính Hồng có tiếng nói hơn rất nhiều. Thật có thể nói là rất đắc ý. Duy có chút tiếc nuối, đó là Cẩm Thân vương thế tử đối với mình không nhiệt tình lắm. Nói mấy câu cũng không đáp lại, chẳng cho nhạc phụ mình đây chút mặt mũi nào!

“Vậy thì tốt, quan lại mới đến, hơn phân nửa là không biết chuyện của nha đầu Bảo Oánh, an bài như thế là cực tốt. Ta cũng nghĩ phải sớm gả Bảo Oánh đi xa, không ngờ con đã chuẩn bị xong, vậy ta an tâm rồi.” Kỳ thật, lão phu nhân chẳng quan tâm Ngọc Bảo Oánh gả cho ai, chỉ cần đuổi đi thật xa là được. Huống chi nhà kia gia cảnh giàu có, sinh lễ nhất định nhiều, vừa vặn có thể bù lại phần nợ của Lý thị.

Ngoài cửa quản gia Lưu Toàn đã sắp xếp xong xuôi, chạy vào báo: “Lão phu nhân, lão gia, thời gian không còn sớm, chúng ta lên đường thôi, từ đây cách từ đường nửa ngày, nếu không đi sớm, sợ tối nơi trời đã tối.”

Ngọc Chính Hồng thấy mặt trời đã lên cao, gật gật nói “Ừ, đến Nhàn Nguyệt Các xem xem phu nhân và tứ tiểu thư, ngũ thiếu gia đã chuẩn bị xong chưa, xong rồi thì lên đường!”

“Dạ” Lưu Toàn lui ra, đi đến Nhàn Nguyệt Các.

Không bao lâu, mẫu tử Liệt thị liền theo Lưu Toàn tới.

Ngồi trên xe ngựa lão phu nhân thấy Liệt thị trên đầu cắm trâm phượng bằng vàng ròng, chế tạo tinh xảo, cổ mang chuỗi mã não đỏ, thân mặc y phục Cáo Mệnh thêu hạc tiên, đuôi lông mày vẽ hếch lên, khiến khí chất tăng thêm mấy phần, phong cách diễm đạm nhưng không mất khí độ phu nhân nhà quan. Trịnh thị gạt đầu một cái, đúng là người đẹp vì lụa lóa tốt vì phân, một phen ăn mặc đã khiến nữ nhi kẻ buôn trở thành bộ dáng phu nhân nhà quan.

Ngọc Chính Hồng thấy Liệt thị, mắt thoáng qua một tia kinh diễm.

Dung mạo Liệt thị vốn cực kỳ xinh đẹp, bằng không năm đó ở Vận Thành Ngọc Chính cũng không hao tổn hết bao tâm tư để cưới được. Hiện giờ mặc trang phục Cáo Mệnh do hoàng thượng ba thưởng càng thêm xuất chúng.

Làm thiếp, Giang di nương không có tư cách vào từ đường, nếu phạm sai lầm, sẽ bị đuổi thẳng. Giang Như Long, tuy nói cũng là con trai của Ngọc Chính Hồng nhưng thân phận thứ xuất, nếu không có công hiến lớn cho Ngọc Gia cũng không được vào. Đứng trước cửa tiền đoàn người đi, Giang di nương thấy Ngọc Chính Hồng si mê nhìn Liệt thị, lòng thầm mắng Liệt thị là hồ ly tinh.

Lại nói dung mạo của Giang di nương chỉ tính là hơn chuẩn bình thường một chút. Cho nên những năm này được Ngọc Chính Hồng yêu thích là nhờ rất am hiểu bản chất của Ngọc Chính Hồng: háo sắc nhưng cố tỏ ra đạo mạo. Biết mình dung mạo không xinh đẹp, Giang di nương chọn nha hoàn trong viện mình đều là nữ tử xinh đẹp, thậm chí có hai người là chuộc từ kỹ viện ra. Bất quá, hiện tại vì Như Ca mà Liệt thị được như vậy, nói Giang di nương không ghen tỵ là không thể nào.

Lần này, lão phu nhân và Liệt thị ngồi chung một xe. Vân Kiệt tất nhiên là ngồi với Ngọc Chính Hồng, mặc dù hết sức không muốn, nhưng không chịu nổi ánh mắt nhắc nhở của Như Ca, đành ngoan ngoãn lên xe. Như Ca thấy Tuyết Lang đang hướng về mình giả đáng yêu, thì khẽ cười, đang tự hỏi có nên cho nó lên xe không, thì nghe thấy tiếng Ngọc Bảo Oánh.

“Ngọc.....Ngọc Như Ca, ta và người chung một chiếc, người đừng cho nó theo.”

Như Ca ngẩng đầu, thấy Ngọc Bảo Oánh đang đứng cách xe ngựa ba trượng, nhìn chăm chăm Tuyết Lang không dám đến gần. Lại nhìn lướt qua xe ngựa của Ngọc Giai Nhân, trên mặt Như Ca xẹt qua tia châm chọc, xem ra quan hệ hai tỷ muội đã tệ đến cực điểm. Đến mức ngồi chung xe ngựa cũng không muốn.

Như Ca còn chưa kịp lên tiếng, Tuyết Lang đã có động tác. Tuyết Lang nghiêng đầu qua, hai mắt màu lam híp lại, nhìn chăm chăm Ngọc Bảo Oánh, lát sau, thong thả bước qua bên chỗ Ngọc Bảo Oánh.

Thấy con sói kia hướng tới mình, ngọc Bảo Oánh run cầm cập, chỉ có thể hướng Như Ca cầu cứu.

“Ta không có ý gì khác, chỉ muốn ngồi chung xe với người thôi.”

Nhìn bộ dáng giả đáng thương của Ngọc Bảo Oánh, Như Ca thầm cười lạnh, gọi Tuyết Lang về.

Nghe tiếng, Tuyết Lang nhanh chóng quay đầu lại, chạy về chỗ Như Ca.

Như Ca vuốt ve mõ lông trắng như tuyết của Tuyết Lang, cười nói: “Hôm nay không cần đi theo, chỗ đó không thể làm ẩm ỉ được, trở về Nhàn Nguyệt Các tìm Thanh Nhi lấy thịt ăn đi!”

Vừa nghe đến ‘Thịt’, hai mắt Tuyết Lang sáng lên, cọ cọ đầu vào tay Như Ca, sau đó gấp rút chạy về Nhàn Nguyệt Các.

Nhìn theo bóng lưng hớn hở của Tuyết lang, Như Ca “Ặc” một tiếng, không lẽ mình dương lang của Tiêu Dạ Huyền thành đồ tham ăn rồi.

Như Ca bước lên xe ngựa, Ngọc Bảo Oánh lên theo. Trên xe, Như Ca mới thấy được khuôn mặt hơi sưng của Ngọc Bảo Oánh dù đã bôi rất nhiều phấn nhưng vẫn không giấu được, và vết rách da ở khóe miệng. Mấy ngày nay tuy chỉ ở trong Nhàn Nguyệt Các, không tiếp xúc với người viện khác, nhưng có Thanh Nhi và Vương ma ma cộng thêm Thất ma ma thường tới Nhàn Nguyệt Các ngồi lê đôi mách. Toàn Ngọc phủ có chuyện gì, Như Ca đều biết rõ. Vốn là một tiểu thư kiêu ngạo, giờ thành thế này, Như Ca lắc đầu, lấy ra một bình dược cao ném tới: “Đây là thuốc tan sưng”.

Ngọc Bảo Oánh nhận lấy thuốc cao, nghe được mùi thơm nhàn nhạt, một hồi sau ngẩng đầu lên, mắt lộ hung ác. Hung hăng nói “Người cho ta thứ này, là có ý gì?”

Lời Ngọc Bảo Oánh khiến Như Ca tức cười, hỏi ngược lại, “Người có gì đáng để ta lấy sao?”

Nghe vậy, Ngọc Bảo Oánh siết chặt bình thuốc trong tay, đúng vậy! Mình còn gì? Nhà ngoại tan nát, tổ mẫu và phụ thân không thích, thậm chí tỷ tỷ ruột còn đối xử với mình như vậy. Nhớ lại ánh mắt khinh thường của Ngọc Giai Nhân, Ngọc Bảo Oánh hận muốn chết.

Từ nhỏ Ngọc Giai Nhân làm gì cũng có tính toán trước. Lúc ở trong cung tuyển chọn thư đồng cho hoàng tử và hoàng nữ, Ngọc Giai Nhân đã bỏ thuốc xổ và đồ ăn vặt của mình, sau đó giả vờ chia sẻ đồ ăn với một vị tiểu thư khác, kết quả đối phương gây ra chuyện xấu hổ, Ngọc Giai Nhân được tuyển. Người khác không biết, nhưng Ngọc Bảo Oánh tận mắt nhìn thấy. Năm đó Ngọc Giai Nhân mới 8 tuổi. Đến nay nhớ lại nụ cười lúc bỏ thuốc ngày ấy của Ngọc Giai Nhân, Ngọc Bảo Oánh vẫn còn thấy rợn cả tóc gáy, cũng không dám tin người tỷ tỷ lúc nào cũng thể hiện thân thiện lễ độ lại có nụ cười như vậy.

Vì Ngọc Giai Nhân trúng tuyển thư đồng, nên ở trong cung, lúc này mẫu thân mới để ý đến mình. Khiến Ngọc Bảo Oánh cảm giác mình được cưng chiều như công chúa, từ từ biến thành đứa điều ngoa bốc đồng. Bất quá sau lần bị thương kia, trước cửa sổ chết, mẫu thân dứt khoát lựa chọn cứu Ngọc Giai Nhân, khiến Ngọc Bảo Oánh hoàn toàn tỉnh mộng, tất cả yêu thương trước kia đều là giả hết, trong lòng Lý thị, chẳng ai sánh được tỷ tỷ Ngọc Giai Nhân.

Lúc đầu, Ngọc Giai Nhân đối xử với mình cũng rất tốt, được vật hiếm lạ từ trong cung sẽ cầm về phủ chia sẻ, mình phạm sai lầm, sẽ cầu phụ thân và tổ mẫu giùm..... Thật sự là một tỷ tỷ tốt. Nếu không nhờ một dịp kia, và sự việc Kim Lăng Hầu phủ, sợ rằng mình sẽ tiếp tục nghĩ như vậy. Giờ ngẫm lại quả thật nực cười, trong khoảnh khắc, Ngọc Bảo Oánh suy nghĩ rất nhiều, hận ý trong mắt cũng ngày càng rõ ràng.

Xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước, trong xe ngựa một mảnh yên tĩnh. Không biết qua bao lâu, Ngọc Bảo Oánh ngẩng đầu lên, hình như có điều muốn nói, song ngay khi thấy dung nhan tuyệt mỹ của Như Ca, theo bản năng sờ sờ mặt mình, lời đến khóe miệng lại nuốt xuống.

Từ đường Ngọc gia ở trấn Ngọc Khê, phía bắc kinh thành.

Khi tới từ đường, mặt trời đã ngã về tây, xuống xe ngựa, đập vào mắt là một tòa từ đường diện tích không nhỏ, trên đề ‘Từ Đường Ngọc Gia’.

Đứng trước bậc thang là một lão bộc và hai phụ nhân, thấy mấy chiếc xe ngựa dừng lại, người bước xuống không phải là tộc trưởng đương nhiệm của Ngọc gia, Ngọc Chính Hồng và lão phu nhân sao? Lão bộc vội dẫn đầu tiến lên đón tiếp. Lục tục hành lễ.

“Lão nô bái kiến tộc trưởng, lão phu nhân, phu nhân, tiểu thiếu gia!”

Sớm nghe tin, lão bộc thấy phụ nhân mặc trang phục Cáo Mệnh đứng bên cạnh Trịnh thị, dĩ nhiên biết ngay vị này là nhân vật chính của hôm nay, Liệt phu nhân.

Thấy Liệt thị thân hình mỹ lệ, dung mạo đoan trang, ngẫm lại người mập như heo, bộ mặt đầy ban ở hậu viện kia, lão bộc lắc đầu một cái, quả là cách nhau một trời một vực! Lý thị sau khi sinh xong, lại ăn hơn nửa tháng khổ, ăn uống thì cơm thừa canh cặn, thế mà vẫn chẳng ốm bớt được chút nào, bảo sao tộc trưởng không ghét bỏ.

Nhìn ra đằng sau, thấy Như Ca, hai mắt lão bộc tỏa sáng, ra hiệu cho hai phụ nhân bên cạnh đến đỡ Như Ca xuống xe. Nhưng bị Thanh Loan ngăn lại.

Như Ca thấy vậy, cười nói: “Như Ca tự xuống là được, phiền hai vị chờ lâu rồi.”

Nghe vậy, vẻ mặt hai phụ nhân mới hơi chuyển tốt, cười lấy lòng: “Tiểu thư quá lời, có thể phục vụ tiểu thư là phúc phận của chúng nô tỳ!”

Hai phụ nhân biết người trước mắt là quý nhân mới của Ngọc gia, tất nhiên là muốn nịnh nọt. Vả lại, so với mấy vị tiểu thư khác của Ngọc gia thì tính tình người này là cực tốt rồi.

Thấy người đã xuống xe hết, lão bộc cung kính nói: “Xin các vị dời bước đến nội đường, người trong tộc đã có mặt đủ, đang chờ bên trong!”

Ngọc Chính Hồng gật đầu một cái, nói: “Vào đi thôi, thời gian không còn sớm”.

Trước mặt truyền đến tiếng pháo nổ đom đốp, đây là chào đón mẫu tử Liệt thị.

Như Ca thấy vẻ mặt căng thẳng của Thanh Loan, cười cười, nhỏ giọng nói: “Thanh Loan, về sau bớt nghe Thanh Nhi bịa chuyện đi”.

“Thanh Nhi nói rất đúng!” Thanh Loan trả lời chắc như đinh đóng cột.

Thanh Loan tuy giỏi võ công, nhưng tính tình rất thật thà, ngày thường Thanh Nhi nói gì nghe vậy. Gần đây Thanh Nhi nghiên cứu một bộ Âm Mưu Luận. Trừ những người quen thân, còn lại kẻ khác đều gần tiểu thư nhất định là có âm mưu. Như Ca nghe xong dở khóc dở cười, nhưng Thanh Loan lại tin vô cùng. Đọc theo đường, chốc chốc Thanh Loan lại vén rèm xe nhìn vào trong, không dưới 20 lần. Thật giống như Ngọc Bảo Oánh sẽ ăn mất Như Ca.

“Các người xem ta là đậu hủ, ai cũng có thể bóp nát sao?” Như Ca lắc đầu cười cười, quay đầu lại nhìn Ngọc Bảo Oánh, tựa như có điều suy nghĩ.

Vào trong, có rất nhiều người. Những người này là chi khác của Ngọc gia, vì hôn sự với Cẩm thân vương thế tử mà tranh nhau đi lên muốn lộ mặt trước thế tử phi tương lai. Nhờ lão phu nhân giới thiệu, Như Ca đại khái biết được một ít phu nhân, và các tỷ tỷ muội muội của cô bấy, dì tám gì đó.

Dĩ nhiên những tỷ tỷ muội muội này vẻ mặt rất khác nhau, có vui mừng, có ghen tỵ, cũng có vô liêm sỉ. Nhất là Doãn thị, chính thê của trưởng tử nhị thúc công, cứ sấp sấp tới, nhiều lần kéo tay Như Ca, như là thân thiết lắm.

Thanh Loan nhiều lần cản lại, nhưng vẫn không biết xấu hổ, lôi kéo một tiểu cô nương vẻ mặt ngượng ngùng tiến đến trước mặt Liệt thị, ẩn ý hỏi: “Liệt phu nhân, bên cạnh tiểu thư có thiếu người hầu hạ không, nữ nhi ta đây rất khéo, cho nó ở bên hầu hạ được không, vẽ lông mày, hay chải tóc gì đều được. Chỉ cần để nó được thể hiện trước mặt thế tử là được. Không phải cổ nhân đã có giai thoại Nha Hoàng Nữ Anh hầu hạ một phu quân đó sao? Nữ nhi ta mặc dù là dòng chính nữ, nhưng tính tình rất tốt, tương lai nếu được sủng ái cũng sẽ không khi dễ tiểu thư Như Ca....”

Liệt thị nghe người này không ngừng tự biên tự diễn, nhíu mày, Ngọc gia quả nhiên là dạng người gì cũng có. Hiện tại Như Ca còn chưa gả đi, mấy người này đã trắng trợn như vậy, quả thật tức cười. Doãn thị muốn trèo cao đến diên rồi, vậy mà vẫn lấy thân phận chính nữ gì đó để nói chuyện, chính nữ thì sao? Chẳng phải vẫn là lấy thân phận nha hoàn mà tổng đi? Lại nhìn một chút thiếu tử chừng 17 18 tuổi đứng sau lưng Doãn thị, biểu hiện vô cùng thẹn thùng, nhưng trong mắt tràn đầy chờ mong. Liệt thị chỉ lạnh nhạt nói: “Bên cạnh Ca nhi đã đủ người hầu hạ, không phiền phu nhân phải nhọc lòng.”

Thiếu nữ sau lưng Doãn Thị ngẩng đầu lên thấy vẻ khinh miệt trong mắt Liệt thị, khuôn mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, lùi về sau.

Mấy người Như Ca tiếp tục đi vào, thanh âm cao quảng tám của Doãn thị vẫn không ngừng vang tới: “Tiểu thư Như Ca, nữ nhi ta thật rất dịu ngoan.”

Dịu ngoan? Có phải là chó đâu? Như Ca thầm châm chọc.

Thất ma ma chạy tới bên Như Ca, ra vẻ thần bí nói: “Nhà nhị thúc công năm xưa kinh doanh vận chuyển đường thủy, có tiền nhất ngọc gia. Hiện giờ có tiền nhưng không có thế, Doãn thị này có lui tới với tam phu nhân, thời gian trước vì nương gia có chuyện nên không tới phủ, trở lại nghe được tin tức vội vàng nghĩ muốn đưa chính nữ đến bên cạnh tiểu thư, nếu lọt vào mắt thế tử, tương lai sẽ là chỗ dựa cho nhà họ.”

Nói xong, Thất ma ma lại chạy về bên cạnh lão phu nhân. Như Ca quay đầu nhìn thử người kia.

Doãn thị mặc áo xanh ngọc hoa văn thêu nổi và váy dài đầy hoa, trên cổ mang một vòng trân châu cực lớn, bông tai bằng vàng khảm ngọc. Đầu cắm ba cây trâm sáng loáng, hai bàn tay 10 ngón, ngón nào cũng đeo nhẫn hoặc bằng bảo thạch, hoặc ngọc phỉ thúy, hoặc vàng.....quả thật là một bộ nhà giàu mới nổi. Thiếu

nữ sau lưng Doãn thị thì nhìn mình đầy hâm mộ. Như Ca xoay đầu lại, không để ý tới nữa. Nếu mình nhìn hai lần, chỉ sợ ngày mai sẽ có thêm một nha hoàn không biết bốn phận rồi.

Mà ở một góc từ đường, bị mọi người quên bèn, Ngọc Giai Nhân nhìn Như Ca như trăng được muôn sao vây quanh, nở nụ cười cực kỳ âm lãnh.

66. Chương 66: Nguy Cơ Ở Từ Đường 2

Từ đường Ngọc gia là chỗ có phong thủy tốt nhất trấn Ngọc Khê, vật liệu xây dựng cũng đều cực tốt, nhìn rất trang nghiêm.

Cả từ đường chia làm ba đường, hai phó đường và một chính đường. Chính đường là nơi chỉ khi nào có đại sự, như con cháu dòng chính thất trong gia tộc kết hôn, làm quan, hay qua đời mới được mở. Hai phó đường, một để nam tử Ngọc gia tu thân dưỡng tính, có thể làm nơi học tập. Một cái khác là cho phụ nhân đến cầu phúc, niệm kinh sám hối. Đương nhiên chỉ vài ngày, còn nếu là bị gia tộc vứt bỏ, tất nhiên sẽ không được ở tiền viện này mà phải đến hậu viện chịu tội.

Trên tường chính đường treo các bức họa tổ tông Ngọc gia, phía dưới là năm sáu tầng bài vị, tiếp theo là lư hương đồ cúng đặt trên bàn gỗ lè, dưới sàn là mấy hàng bồ đoàn ọi người quỳ lạy.

Chủ trì ầu tử Liệt thị vào tộc phổ hôm nay là vị nhị thúc công kia. Nghe Thất ma ma nói, người này quen biết rộng rãi trong quan trường cũng như thương trường, tổng thể mà nói là một người cương trực, có công hiến lớn với gia tộc nên rất được đông đảo con cháu Ngọc gia tôn trọng.

Vị nhị thúc công này đầu tiên là giảng lược lịch sử phát triển của Ngọc gia, liệt kê hết những người từng làm quan trong tộc, rồi chỉ đạo mọi người bắt đầu bái tế tổ tiên. Có ông cụ đã 80 tuổi run run rẩy rẩy quỳ gối trước bài vị tổ tiên, lúc đứng dậy thiếu lúc nữa té xuống, khiến Như Ca nhìn thấy mà hết hồn hết vía.

Sau khi dập đầu xong, Liệt thị, Như Ca và Ngọc Vân Kiệt phải ở từ đường quỳ hơn một canh giờ nữa để thể hiện tôn trọng với tổ tiên.

Đồng thời lúc này, ở hậu viện từ đường, một phụ nhân thô kệch đang cầm gậy ngồi chỉ huy Lý thị quét dọn phòng, lau tủ. Lý thị hơi chậm một chút, liền ăn đòn.

“Ai, sao hôm nay chậm chạp vậy, không biết khách quý tới sao, ngứa da à, còn không mau chút”, thấy Lý thị vừa lau chùi vừa dòm ra bên ngoài, cây gậy trên tay phụ nhân lại rơi xuống người Lý thị.

“A, vâng...vâng”, bị đánh đau, Lý thị vội đáp lời, nhưng trong nội tâm lại âm thầm ghi tạc gương mặt phụ nhân. Chờ mình về phủ rồi, sẽ lột da tất cả những kẻ này. Lý thị vuốt vuốt cánh tay bị đánh. Thấy cây gậy lại sắp giáng xuống, vội vàng ngồi xổm lau chùi.

Lúc Lý thị đang lau học tử thị một phụ nhân khác hấp tấp chạy tới, “Lưu thị, nhanh lên chút, bái tế xong là tiệc bắt đầu ngay, trượng phu người đang ở phòng bếp chờ người tới giúp một tay đó.”

Phụ nhân trong phòng nghe thấy, lớn tiếng đáp: “Đã biết, sắp xong rồi, lập tức tới ngay đây”.

Phụ nhân bên ngoài nhìn vào, thấy Lý thị đang lau bàn, bắt măn hô lên: “Coi chừng mụ béo này làm gì, nhanh đi giúp một tay nào!”

“Người cho là ta muốn coi chừng mụ ta sao, sợ mụ ta không an phận mới phải một bước không rời thể này đây!” Phụ nhân thấy đồ dùng đã được lau đến sáng bóng, đi tới đá đá Lý thị, nói: “Được rồi, không nghe thấy à, phòng bếp thiếu người, mau đến!”

Vừa nghe thấy phòng bếp, đói bụng đã lâu nên hai mắt Lý thị sáng rỡ. Khiến phụ nhân khinh bỉ mắng: “Vừa nghe đến phòng bếp mắt liền sáng rỡ, heo à! Làm xong thì cút về phòng cho ta, chính thất phụ nhân gì chứ, thật đáng xấu hổ!”

Vốn Lý thị muốn phát tác, nhưng thấy cây gậy to trên tay phụ nhân chỉ có thể cắn răng nhịn xuống, nhớ tới kế hoạch của nữ nhi Ngọc Giai Nhân, thầm cười lạnh ,nghĩ: mắng đi, chửi đi, một lát sẽ cho người khóc.”

Một canh giờ nhanh chóng trôi qua, mẫu tử Liệt thị quỳ trên ba lớp bồ đoàn nên cũng không thấy quá khổ sở.

Bình thê, lập trường tử, chính nữ là việc cực vui, cho nên bên ngoài chính đường có mấy chục bàn tiệc, mời tất cả người của Ngọc thị ở trấn Ngọc Khê đến. Chờ mẫu tử Liệt thị ngồi vào bàn, bữa tiệc mới chính thức bắt đầu.

Người Ngọc gia sao sẽ bỏ qua cho cơ hội tốt này, từng người một thay phiên lên mời rượu. Không bao lâu Ngọc Chính Hồng đã bị chuốc say, Liệt thị không thể không ở bên phục vụ. Lão phu nhân đã lớn tuổi nên cũng sớm đi nghỉ. Về phần Vân Kiệt, thể hiện đầy đủ phong độ của một đệ đệ tốt, cầm rượu giùm Như Ca. Chỉ có mấy người bồi phận thật lớn, cứ dầy dụa không tha tỷ như Doãn thị kia, mới để Như Ca uống.

Lễ ra mắt cũng thu được không ít, chủ yếu là đưa cho Như Ca, hoa tai dây chuyền ngọc trai ước chừng mười món, đồ trang sức hơn 20 loại, ngọc bội hơn mười món.....khá phong phú.

Trăng sáng lên cao, tiệc dần tàn, Như Ca và Vân Kiệt đang định rời đi, thì thấy Ngọc Giai Nhân đi tới.

“Từ lúc muối trở lại kinh thành, hai tỷ chưa có dịp uống với muối, hôm nay là ngày vui, rốt cuộc muối đã đạt được ước muốn bấy lâu, nhất định phải uống cạn ly này”, nói xong, Ngọc Giai Nhân, cầm một ly rượu trong khay phụ nhân bưng rượu, Ngọc Bảo Oánh cũng cầm một ly, giơ lên rồi uống.

Như Ca nhìn ly trước mặt, thấy hai người kia đã uống, cũng cầm ly rượu lên uống sạch.

Xong, Ngọc Giai bước lên, cầm tay Như Ca, cười nói: “Hôm nay muối quỳ lâu, chắc là mệt rồi, về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Tạ tỷ tỷ quan tâm, Như Ca xin đi trước.”

Như Ca dẫn Vân Kiệt rời đi. Sắp xếp cho Vân Kiệt đã nửa say xong, Như Ca liền theo người hầu dẫn đường đến phòng của mình.

Phòng của Như Ca ở trung tâm từ đường, được trang hoàng tinh xảo, vừa mở cửa chính ra, từng dải lụa mỏng phấp phới trong gió đêm. Trong phòng không nhiễm một hạt bụi, có hai bồn hoa quý đặt hai bên trái phải, có vẻ cực kỳ thanh nhã.

Ngồi một hồi, Như Ca vươn vai, thổi tắt nến, lên giường nằm.

Trong từ đường, từng ánh nến lần lượt tắt, hoàn toàn yên tĩnh. Đêm khuya, hai bóng đen đột nhiên xuất hiện ngoài phòng Như Ca, một người trong đó lắng nghe động tĩnh trong phòng, thận trọng mở cửa chính ra, đẩy người còn lại vào. Sau đó ở ngoài dán tai sát cửa, qua hồi lâu, nghe tiếng thở dốc của nam tử, biết được tính phát tác, cười the thé. Nhìn xung quanh thấy bốn bề vắng lặng, người ngoài cửa nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu sau, lại có hai bóng đen nhỏ gầy xuất hiện, dưới ánh trăng, có thể thấy loáng thoáng là hai nữ tử, một người trong đó mang theo một thùng gỗ, người bên cạnh ra hiệu đổ thứ trong thùng ra dọc theo phòng. Sau đó nữ tử đó thấy trong phòng không có động tĩnh gì, bèn đẩy cửa phòng bước vào, hình như muốn xác nhận gì đó.....

Canh hai, mưa phùn, một người làm ra ngoài đi tiểu, lúc qua hành lang, đột nhiên ngửi thấy mùi dầu khói, chăm chú nhìn, phát hiện lửa bốc ra từ bên phòng Như Ca, sững sờ một hồi, mới hô lên.

“Cháy.....cháy.....”

Người này hốt hoảng đến mức quên cả buồn tiểu, vừa kêu vừa chạy vào phòng lấy một cái đồng la, ra sức gõ. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều tỉnh giấc, bọn hạ nhân vội rút cầm chậu, thùng đi lấy nước dập lửa.

Chờ lúc người Ngọc gia đến nơi, lửa đã lan khắp phòng.

“Trời ơi! Tứ tiểu thư còn trong đó!” đỡ lão phu nhân tới, Thắt ma ma thấy lửa bốc cao, nhất thời sợ đến mức hai chân run cầm cập.

“Ca nhi!” thấy gian phòng chìm trong biển lửa, bên trong hình như có tiếng kêu la khổ sở của nữ tử, Liệt thị thét lên một tiếng, té xỉu.

Vốn còn say mơ màng, như một chậu nước lạnh dội xuống người lúc trời đông, Ngọc Chính Hồng lập tức tỉnh táo lại. Đỡ Liệt thị, hô lên, “Mau dập lửa! Dập tường đi!”

Lý thị nhìn thấy lửa cháy, lúc đầu sửng sốt, nhưng lập tức phản ứng kịp. Nghe Ngọc Chính Hồng hô vậy, thâm cười lạnh. Dập lửa? Chết mới tốt chứ! Dập tường? Đến lúc đó đừng có mà hối hận!

Bình thê, để chính thê là mình đây ở trong từ đường chịu khổ, hôm nay có thể hả giận rồi. Nghĩ đến thảm trạng lát nữa của mẫu tử Liệt thị, lòng Lý thị vui như nở hoa.

Ở phòng xa nhất, Vân Kiệt chạy đến thấy tình hình trước mắt, lập tức chạy vào căn phòng gần đó, lấy một tấm chăn, rồi giặt thùng nước trong tay người làm, đổ ướt chăn bông, trùm lên người định chạy vào phòng.

“Người điên rồi à, lửa lớn như vậy, muốn chết hả?” Ngọc Chính Hồng xem như tỉnh táo, lửa lớn như thế, chẳng biết đã cháy bao lâu, cứu không được, lại liên lụy thêm một người.

“Buông ra, tỷ tỷ còn trong đó...” Vân Kiệt nhìn biển lửa, mắt đỏ lên, gạt tay Ngọc Chính Hồng ra, chạy vọt vào, sắp đến gần phòng thì đụng phải một người, ngã ngồi trên đất, vén chăn ra nhìn thử, đụng mình không phải là tỷ tỷ sao?

“Sao lại liều lĩnh như vậy, chỉ phủ chăn đã muốn vào, coi chừng biến thành thịt nướng.”

Như Ca tới bên Liệt thị, ấn nhân trung, Liệt thị dần tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của Như Ca, thở phào một hơi.

Vân Kiệt phục hồi lại tinh thần, ném chăn qua một bên, đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, chỉ chỉ căn phòng đang bốc cháy, “Tỷ tỷ, tỷ ở đây, vậy người vừa khóc vừa la trong kia là ai?”

“Đúng vậy, nương nghe tiếng gào thê thảm bên trong, còn tưởng là con, làm nương sợ muốn chết, nếu con xảy ra chuyện, nương cũng không muốn sống nữa”, Liệt thị nhìn nhìn đám lửa, cũng không hiểu ra sao.

Như Ca nghe vậy cười cười, giơ ống tay áo lên: “Trước giờ tử lượng của con không cao, mới rồi thiệt nhiều người mời rượu, phần lớn con đều đổ vào ống tay áo. Vốn định về phòng đổ rượu ra, nhưng trong phòng chỉ có một chậu nước nhỏ, tắm rửa không tiện, nên đi tìm chỗ tắm rửa giặt y phục luôn, lúc trở lại, Thanh Loan nói thấy một người cứ lăm lăm lét đứng trước phòng, người nọ thấy Thanh Loan tới, sợ đến run tay, làm rớt mồ hôi lửa trong tay xuống, vì chung quanh đây có tưới dầu hỏa, nên nhanh chóng cháy lớn. Con và Thanh Loan tưởng rằng trong phòng không ai, nên mau chóng chạy xa tránh lửa. Không ngờ có người bên trong.”

“Chỉ cần người không sao là tốt rồi.” lời mờ nghe ra điều gì đó lão phu nhân tiến đến, thấy Như Ca bình an vô sự, lập tức thở ra một hơi. Ngày thành hôn sắp tới, nếu Như Ca ở trong từ đường xảy ra chuyện, Ngọc gia phải ăn nói thế nào với vị thế tử kia đây.

Vân Kiệt vừa nghe có người phóng hỏa phòng Như Ca, nhất thời tức giận vô cùng, “Kẻ đó nhất định là muốn hại tỷ tỷ, rốt cuộc là ai?”

“Chính là nàng ta!”

Tiếng nói vừa dứt, Thanh Loan lúi ra một nha hoàn y phục sắc sỡ, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

“Đây không phải là nha hoàn Bích Đào của Giai Nhân sao?” lão phu nhân nhìn nha hoàn phía trước, nháy mắt sắc mặt trầm xuống, kẻ ngu cũng biết, nếu không có chủ tử ra lệnh, nha hoàn này sao có gan làm chuyện này.

Lúc này, ở khúc quanh hành lang, đang xách một thùng nước, đi như rùa bò, giả bộ tới dập lửa, Lý thị thấy Như Ca đứng đó, mắt tròn to, “Ngọc Như Ca, sao người ở đây, không phải ở trong.....”

Lý thị còn chưa nói xong, đám người đang dập lửa la to: “Mọi người tránh ra, tường sắp sập!”

Tiếng nói vừa dứt, vách tường sập xuống, xà nhà và ngói cũng rớt xuống theo. Mưa phùn từ từ biến thành mưa như trút nước, lửa yếu dần, dưới sự cố gắng dập tắt của mọi người, lửa gần như tắt hẳn.

Mọi người nhìn lại thấy trong phòng kia có hai người. Một nam tử trần truồng bị tường gạch đập nát sọ. Bên cạnh là một nữ tử cũng trần truồng đôi chân bị xà nhà chặn ngang, nửa người trên thì bị mảnh ngói nóng che kín. Mọi người đều sửng sò, Ngọc Chính Hồng hét lớn: “Vô liêm sỉ!”

Quản gia Lưu Toàn gan lớn chút thấy Ngọc Chính Hồng nổi giận, vội vàng kêu người đến đẩy xà nhà ra, lật mặt nam tử kia lên.

Trong đội ngũ phía sau, có một phụ nhân lộ đầu ra nhìn, thấy mặt nam tử liền nhào tới kêu gào, “Trời ơi, phu quân? Mau tỉnh lại đi.....”

Nam tử kia đã sớm quy thiên sao có thể nghe thấy phụ nhân kêu gào, ngược lại những người xung quanh rất hứng thú, tình cảnh thế này hẳn là nam tử kia ở trong phòng tầng tị với tình nhân rồi!

Lão bộc quản lý từ đường thăm kêu khổ, họ Lưu này, ngày thường hay trêu chọc những phụ nhân tịch mịch kia thì thôi đi, sao lại chọn thời điểm này để gây chuyện, biết ăn nói thế nào giờ, nếu vị đại lão gia này trách tội xuống, nhất định mình không xong. Bất quá lão bộc quả là người lão luyện, chuyện xấu thế này dù là ai gây ra, đều phải che giấu, nhanh chóng đẩy những người chung quanh ra xa.

“A....” đang lúc phụ nhân kia kêu gào, tiếng rên khê của nữ tử nằm trên đất hấp dẫn chú ý của mọi người. Lý thị đứng cách đó không xa, nghe thấy tiếng của nữ tử, cứng đờ, trong giây lát vọt tới đằng trước, hướng về mọi người hô lớn: “Các người cút hết cho ta, cút ra ngoài, có nghe thấy không....”

Thấy vẻ mặt hốt hoảng của Lý thị, sắc mặt Ngọc Chính Hồng âm trầm, ném Lý thị đang chắn trước mặt qua một bên như rác rưởi, sải bước đi tới chỗ nữ tử kia.

Mới vừa đi được mấy bước, Lý thị lại nhào tới ngăn đằng trước, ôm chặt chân Ngọc Chính Hồng, khóc lớn: “Lão gia, đừng nhìn.....không thể nhìn!”

Nghe Lý thị kêu gào, ngược lại người xung quanh càng bu qua. Ngọc Chính Hồng hét lớn một tiếng: “Tất cả cút xa cho ta!”

Người trong từ đường chạy tới dập lửa nghe Ngọc Chính Hồng quát, vội vàng lui về phía sau, nhìn nhau. Quản gia Lưu Toàn và lão bộc quản lý từ đường ra lệnh cho họ tản đi.

Đội mấy người kia đi hết, Ngọc Chính Hồng đá văng Lý thị, nhận lấy cái xéng từ Lưu Toàn, hất mảnh ngói trên người nữ tử kia ra. Vì mảnh ngói rất nóng, dính chặt vào người nữ tử, lúc hất ra, hàng loạt tiếng kêu gào thảm thiết của nữ tử vang lên. Nghe thấy giọng quen thuộc, Ngọc Chính Hồng càng mạnh tay hơn.

Quản gia Lưu Toàn và hai người làm khác cũng nâng xà nhà chặn chân nữ tử ra. Lúc này mới phát hiện, hai chân của nàng ta đã bị đè đứt tận gối, da thịt bị cháy sém ghê người. Lúc nâng xà nhà lên, tiếng gào thét càng thêm thê thảm.

Lão phu nhân nhìn thảm trạng của người dưới đất, không chịu nổi nhắm mắt lại. Đến khi hất ra hết mảnh ngói trên người nữ tử kia, thấy cây trâm đá quý màu xanh lá trên đầu nữ tử kia, lão phu nhân cơ hồ ngất đi, Thất ma ma kinh ngạc kêu lên.

“Tiểu thư Giai Nhân!”

“Nhẹ tay chút, nhẹ một chút....” Lý thị chẳng quản thể diện gì nữa, nghe tiếng gào khổ sở bên kia, lòng đau xót, ôm xà ngang vẫn còn nóng lên, tóc bị lửa đốt cũng không để ý.

Đứng cách đó không xa, Như Ca nhìn cảnh tượng trước mặt, lòng hiểu rõ, Ngọc Giai Nhân sợ là không xong rồi. Nếu nói đồng tình, một chút cũng không có. Nàng không phải thánh mẫu, không chọc đến nàng thì thôi, còn nếu chọc tới, thì tự chuốc lấy họa.

67. Chương 67: Kết Cục Của Lý Thị

Bên trong phó đường, Ngọc Chính Hồng ngồi trên ghế thái sư, gân xanh nổi đầy trán. Lão phu nhân đầu óc còn choáng váng vì chuyện lúc nãy, đang nằm trên một giường nệm nhỏ.

Như Ca và Vân Kiệt, Liệt thị ngồi một bên chờ phán xét chân tướng việc phóng hỏa. Ngọc Giai Nhân vì thương thể nghiêm trọng, tạm thời được đưa đến một gian phòng ở hậu viện để đại phu chữa trị.

Lúc này, ngoài phòng, sấm sét nổi lên, từng trận gió lạnh thổi vào.

Thi thể nam tử bị nát sọ được cuốn tạm trong tấm chiếu ném qua một bên, cạnh đó là phụ nhân vẫn còn đang khóc rống. Lý thị và nha hoàn Bích Đào đang quỳ gối dưới đất, chờ Ngọc Chính Hồng phán xử.

Trầm mặc hồi lâu, Ngọc Chính Hồng đứng lên, đi tới bên cạnh nha hoàn Bích Đào đang run lấy bầy.

“Nói! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” giờ phút này Ngọc Chính Hồng rất giận dữ, đang tế bái yên lành, đột nhiên xảy ra chuyện kinh người như vậy. Tuy nói từ nhỏ Ngọc Giai Nhân đã vào cung, không thân thiết lắm với Ngọc Chính Hồng, nhưng dù gì cũng là nữ nhi, bỗng nhiên biến thành bộ dạng như thế, sao không khiến Ngọc Chính Hồng tức giận được.

Ngọc Chính Hồng biết rõ từ nhỏ Ngọc Giai Nhân đã rất cao ngạo, một lòng muốn gả vào hoàng gia, không thể nào gian dối với hạ nhân làm trong phòng bếp được, hơn nữa còn làm chuyện đó trong phòng Như Ca! Thật vượt quá khả năng tưởng tượng.

Bích Đào đã sớm sợ chết khiếp, chỉ nhớ rõ, tiểu thư nhà mình vào phòng lâu rồi mà không thấy ra, đang muốn vào xem thử, thì nha hoàn của tứ tiểu thư xuất hiện..... Nhìn diện mạo dữ tợn của Ngọc Chính Hồng, Bích Đào theo bản năng dõm về phía Lý thị bên cạnh.

Đang bị phần, thấy ánh mắt của Bích Đào, Lý thị lập tức chỉ vào Liệt thị và Như Ca, kêu gào: “Lão gia, nhất định là Ngọc Như Ca làm, nó hại nữ nhi của thiếp! Ghen ghét Giai Nhân đã từng là thư đồng của An Dương công chúa, được Liễu phi nương nương yêu quý, sợ tương lai Giai Nhân được gả cho hoàng tử, địa vị cao hơn nó, nên mới bày ra độc kế như vậy phá hoại Giai Nhân, lão gia phải làm chủ cho thiếp và Giai Nhân nha!”

Nghe Lý thị nói, Như Ca không biết nên khóc hay cười. Liệt thị càng thêm tức giận không kiềm nổi, dịu dàng thường ngày đều biến mất, xông lên phía trước, cho Lý thị một cái tát, làm Lý thị nổ đom đóm.

“Thường ngày ta nể người là chính thất, luôn luôn cung kính lễ độ. Không ngờ người vô liêm sỉ như thế. Ca nhi của ta sao phải ghen ghét Giai Nhân. Thư đồng của công chúa? Giờ công chúa đã gả đi xa hai năm rồi đó! Được Liễu phi yêu mến? Đại tiểu thư đã 19, cũng coi là gái lớn rồi, nếu thật được yêu mến, đã sớm được ban hôn rồi. Ca nhi ta khéo léo hiểu chuyện, có gì thua kém đại tiểu thư, nếu không phải người tâm tư bất chính, đời trước làm nhiều việc ác, làm sao nữ nhi người rơi vào kết cục như vậy.”

“Người.....” Lý thị bụm mặt, chỉ tay vào mặt Liệt thị nói không ra lời.

Lão phu nhân, Ngọc Chính Hồng, và mấy người có mặt đều trợn mắt há hốc mồm. Trong mắt mọi người, Liệt thị luôn là người dịu dàng nhu nhược, hiện giờ lại giống như sư tử bị chọc giận, nói ra lời không thể nói là không hung ác.

Thấy bộ dáng giật mình của mấy người kia, Liệt thị lạnh lùng cười: “Lão gia chớ kinh ngạc, việc này tương đối còn phải tức giận huống chi là thiếp thân. Nữ nhi của thiếp thân bị người hãm hại bao lượt, lão gia chưa làm chủ cho nó lần nào, hôm nay nếu còn tiếp tục như vậy, không minh oan cho nó, ngày mai thiếp thân sẽ tự dẫn con mình đi cáo trạng lên trên, xem thử rốt cuộc Đại Chu có còn vương pháp hay không!”

Ngọc Chính Hồng thấy Liệt thị thật sự quyết tâm, bèn đập Bích Đào một cước.

“Nói, rốt cuộc là có chuyện gì, nếu không nói thật, ta liền hạ lệnh đánh chết hết người nhà ngươi!”

Cả nhà Bích Đào đều là hạ nhân trong Ngọc phủ, làm việc ở Đông viện, nghe Ngọc Chính Hồng nói vậy, quá sợ hãi, mặc cho Lý thị nháy mắt thế nào cũng bất chấp, bò dậy, cuống quýt dập đầu.

“Lão gia, nô tỳ nói, nô tỳ nói, ngài ngàn vạn lần đừng đánh chết cả nhà nô tỳ, đều là do đại tiểu thư sai nô tỳ làm, phu nhân cũng có phần, cả nhà nô tỳ vô tội.....”

Lý thị nghe vậy, nháy mắt như bóng xi hơi, miệng không ngừng lập đi lập lại một câu “Thôi rồi, thôi rồi.....”

Trong một căn phòng ở hậu viện, Ngọc Giai Nhân nằm trên giường, cả người bị bóng, dần dần tỉnh lại, cảm giác đau rất khó chịu vô cùng, nghe được hàng loạt tiếng thở dài bên tai.

Lão đại phu bắt mạch xong, nhìn da thịt cháy khét nát bét của Ngọc Giai Nhân, lắc đầu liên tục.

Quản gia Lưu Toàn thấy vẻ mặt đại phu như vậy, không chắc là có ý gì, hỏi “Đại phu, sao rồi, còn cứu được không?”

Lão đại phu vuốt vuốt chòm râu, chân chờ chốc lát mới nói: “Vị tiểu thư này hình như chuyện phòng the.....khụ.....quá độ, hai chân bị vật nặng đè đứt, xương cốt và lục phủ ngũ tạng đều bị ảnh hưởng nặng, hơn nữa còn hít quá nhiều khói độc, xem ra rất khó qua nổi, chuẩn bị hậu sự trước đi!”

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, Lưu Toàn vẫn rất cả kinh, liếc mắt nhìn nữ tử trên giường, hồi lâu nói “Xin đại phu cứ dốc hết sức, tới đâu hay tới đó.”

“Tất nhiên lão phu sẽ chữa trị hết sức”, lão đại phu vốn sợ bị lẳng nhằng, vừa nghe chỉ bảo mình làm hết khả năng, thì thở phào nhẹ nhõm. Theo Lưu Toàn ra ngoài chuẩn bị thuốc.

Sau khi hai người đi, núp cách đó không xa Ngọc Bảo Oánh tiến vào, thấy Ngọc Giai Nhân nửa sống nửa chết nằm trên giường, đột nhiên khẽ cười, không bao lâu biến thành cười to.

68. Chương 68: Ngọc Bảo Oánh Hứa Hôn

69. Chương 69: Đại Hôn - Mộng Cảnh

Sáng sớm, vừa mở mắt ra liền thấy nụ cười rạng rỡ của đám người Vương ma ma và Thanh Nhi. Lại thấy từng món trang sức cưới, lúc này Như Ca mới giật mình nhớ ra, hôm nay ngày thành thân, lập tức bật dậy vào phòng trong tắm rửa thay quần áo.

Trong phòng tắm có một bồn gỗ to, chứa đầy cánh hoa hồng. Tắm rửa xong, cả người Như Ca có một mùi thơm nhàn nhạt của hoa. Sau khi giúp Như Ca lau khô tóc, Thanh Nhi hào hứng cầm áo cưới và mũ phượng đến, thêm cả Thanh Loan một phải một trái mặc cho Như Ca.

Vừa mặc xong. Cửa phòng bị đẩy ra, là Liệt thị dẫn theo hỉ nương, hai nha hoàn Vương ma ma lựa từ Nhân Nguyệt Các để hầu hạ Như Ca và một phụ nhân dáng dấp đầy đặn phúc hậu tiến vào.

Đi tới trước mặt Như Ca, Liệt thị chỉ vào phụ nhân bên cạnh giới thiệu: “Ca nhi, vị này là Trung Nghĩa Bá phu nhân, mẫu thân nhờ làm Toàn Phúc Phu Nhân của con, hưởng lây phúc khí và hỉ khí của Bá phu nhân!”

Trung Nghĩa Bá phu nhân Phương thị này, Như Ca đã nghe Liệt thị nhắc tới từ sớm, rất có phúc, cha mẹ song toàn, con cháu đầy đàn. Quan trọng hơn là Trung Nghĩa Bá phu nhân quan hệ với các phu nhân khác trong kinh thành không tệ. Là người khéo léo, có tiếng nói, kết giao cực kỳ có lợi.

Như Ca đứng lên, cung kính hành lễ với Phương phu nhân, cười nói: “Làm phiền phu nhân!”

Phương phu nhân nhìn thiếu nữ trước mắt, tay như búp măng, da trắng nõn nà, cổ cao ngó sen, răng như hạt bầu, trán ày ngài....tướng mạo đoan trang, thật được. Mặc áo cưới đỏ tình xảo hoa mỹ, theo chuyển động của cơ thể, đá quý tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.....một nữ tử thanh lệ thoát tục, tựa như đóa hoa nở rộ, kiều diễm vô cùng.

Tổ tiên Phương phu nhân là thầy tướng nổi tiếng, cho nên cũng hiểu chút thuật xem tướng. Vừa nhìn, vị thể tử phi này tướng mạo đại quý đại quý mang theo điềm lành, quả nhiên là cao quý không tả nổi. Phương phu nhân đi lên trước, kéo tay Như Ca thân thiết nói: “Ngọc tiểu thư khách sáo quá, Liệt phu nhân không

mời, ta cũng sẽ tự xin tới đây, ta và Liệt phu nhân mới gặp mà như quen đã lâu, hôm nay chỉ hận không gặp tiểu thư sớm, tương lai nên lui tới nhiều mới phải”.

“Phu nhân nói phải, Như Ca vừa gặp phu nhân cũng cảm thấy rất thân thiết”, nghĩ trước giờ mẫu thân giao hảo với người này, thân cận chút không có gì là không thể.

“Tiểu thư ngồi xuống đi, giờ lành sắp đến rồi, ta tranh thủ chải tóc cho tiểu thư, tránh lỡ giờ lành, lại mang tội lớn”, vừa nói giỡn, Phương thị ý bảo Như Ca ngồi vào bàn trang điểm, cầm lấy một cây lược, bắt đầu chải tóc cho Như Ca.

Ngồi trước bàn trang điểm, nhìn bóng mình mặc giá y đỏ rực trong gương, Như Ca mới thật cảm thấy hôm nay mình phải xuất giá rồi.

Vốn chải đầu là công việc của hỉ nương, nhưng Phương phu nhân nhiệt tình giúp đỡ, cầm lược ngà voi, một tay vén mái tóc dài đen bóng của Như Ca, một tay chải từ đỉnh đầu đến đuôi tóc, vừa chải vừa lẩm bẩm: “Một chải đến đầu bạc, hai chải tới răng long, ba chải con cháu đầy đàn.....”

Về phần vấn tóc tất nhiên là để người có kinh nghiệm, hỉ nương làm. Hỉ nương búi tóc Như Ca lên, đại biểu bắt đầu từ hôm nay, nàng là người đã có gia đình. Hỉ nương lưu loát xoa lên gương mặt trắng nõn của Như Ca ít phần hồng, vẽ mày, bôi son.....

Trang điểm xong, nhớ tới lời nói ngày đó trên xe ngựa của nam tử, Như Ca nghĩ nghĩ chốc lát, lấy cái hộp đựng ‘Ám Dạ Chi Quang’ trong tủ bàn trang điểm ra, đưa cây trâm cho hỉ nương.

Sau khi cài trâm, đội mũ phượng lên, Ám Dạ Chi Quang và bảo thạch trên mũ phượng hòa hợp hoa mỹ dị thường.

Những người có mặt đều kinh ngạc, dưới ánh mặt trời ôn hòa, làn da trắng như tuyết, vẻ đẹp khuynh thành, nữ tử ngồi đó, làm người ta sinh lòng ao ước.

Kiếp trước lúc xuất giá, mẫu thân đã không có ở bên, đầy bụng chua xót Như Ca khóc thương tâm không dứt. Kiếp này, Như Ca tự thấy mình rất kiên cường, không ngờ nghĩ tới gần xuất giá nước mắt không biết từ lúc nào lã tả chảy xuống. Liệt thị bị lấy, cũng khóc, cuối cùng đám Thanh Nhi, Thanh Trúc, Thanh Loan cùng nhau khóc.

Rất nhanh, giờ lành đến, bên ngoài trống chiêng giòn giã, người làm đến thông báo đội ngũ rước dâu sắp tới.

“Con đừng thương tâm, giờ lành đến rồi, ra thôi.”

Nghe người làm báo, Liệt thị vội vàng ngừng khóc, tỉ mỉ xoa xoa vết nước mắt trên mặt nữ nhi, kêu hỉ nương đội khăn voan đỏ lên, dẫn Như Ca ra cửa. Tới ngoài viện, Vân Kiệt chờ sẵn đến trước mặt Như Ca ngồi xổm xuống.

“Tỷ, đệ công tử ra ngoài!”

Như Ca há miệng vốn muốn nói gì đó, thấy Vân Kiệt đã ngồi xổm xuống, rốt cuộc vẫn không nói ra, mà lặng lẽ nằm trên lưng Vân Kiệt. Hôm nay nàng xuất giá, ngày sau không thể thường xuyên trở lại, tấm lòng Vân Kiệt nàng sao lại không rõ. Hiện giờ mẫu thân đã là phu nhân Ngọc phủ, Lý thị không còn nữa, lại có Cẩm Tú Phường làm chỗ dựa, mẫu thân và Vân Kiệt càng được đảm bảo, ngày sau tất nhiên sẽ rất sung sướng!

Vân Kiệt năm nay mới 13, chắc là vì tập võ, có lực hơn nhiều, công Như Ca hết sức vững vàng, mãi cho đến cửa lớn Ngọc phủ.

Hôm nay trời chưa sáng, Tiêu Dạ Huyền đã dẫn người chờ tại vương phủ, đợi hết 3 canh giờ mới tới giờ lành. Bỏ đi y phục màu đen lạnh lùng ưa thích thường ngày, mặc lên y phục tân lang đỏ tươi, mặt mày không giấu được vui sướng làm Tiêu Dạ Huyền càng thêm phân nhân khí, tuần mỹ, dưới ánh mặt trời, tựa như một pho tượng được điêu khắc hoàn mỹ. Trên đường đi không ít thiếu nữ đứng xem náo nhiệt bên đường phải đỏ mặt, giống như bị mê hoặc, âm thầm thở dài tiếc nuối nữ chính hôm nay không phải là mình.

Đến ngoài cửa lớn Ngọc phủ, thấy Như Ca đang được Vân Kiệt công ra, bề ngoài bình tĩnh vô cùng, thật ra bây giờ tim Tiêu Dạ Huyền đập như đánh trống, đôi tay cũng rịn đầy mồ hôi, lòng thầm bực tim mình sao đập nhanh dữ, nhưng chẳng có biện pháp nào, tuy nói đã 27 rồi, nhưng đây là lần đầu thành thân, nghĩ đến tiểu nhân nhi trước mắt từ nay về sau thực sự thuộc về mình, hẳn cảm thấy tương lai thật tươi sáng.

“Tỷ tỷ, qua đó tỷ đừng hiền quá, nếu bị khi dễ, cứ trở về Nhàn Nguyệt Các, cửa chính Nhàn Nguyệt Các luôn rộng mở đón tỷ!”

Vân Kiệt vỗ vỗ ngực, đứng trước kiệu hoa nghiêm túc nói ra những lời đó, khiến Như Ca sững sờ, không tự chủ được gật đầu một cái. Thấy vậy, mặt nam tử cứng đờ, liếc em vợ, cứng rắn nói: “Nàng không có cơ hội như vậy!”

Nghe giọng điệu kiên định của nam tử, lòng Như Ca ngọt ngào, sẽ không có cơ hội như vậy sao?

Hỉ nường dìu Như Ca lên kiệu hoa, sau khi ngồi vững vàng, tiếng nhạc nổi lên, dưới sự hướng dẫn của nam tử cưỡi hắc mã đi trước, kiệu phu vững vàng nâng kiệu hoa lên, khởi phát.

Khi đội ngũ đi vào phố chính kinh thành, người vây xem thấy sau kiệu hoa là một cỗ kiệu thấp hơn, trên đó có một con sói lông toàn thân trắng như tuyết, oai hùng cực kỳ, con người màu xanh ngọc phát ra ánh sáng rạng rỡ, làm người ta cảm thấy kính nể.

“Theo sau kiệu hoa không phải Tuyết Lang sao? Nghe nói thế tử có một thần thú mang về từ Tuyết Sơn, thì ra là nó!”

“Đúng vậy, Tuyết Lang này đã được thế tử tặng tiểu thư Ngọc gia từ sớm, giờ nghĩ lại, quả là có thâm ý”

“Nghe nói vị tiểu thư Ngọc gia này biết múa trên mây, là một mỹ nhân sắc nước hương trời, hơn nữa còn là sứ giả của Phật Tổ!”

“Ha ha, thế tử tặng Tuyết Lang, không phải là để cho thần thú này làm ông tơ sao……”

.....

Nghe được tiếng bàn tán bên ngoài kiệu hoa, đột nhiên Như Ca cảm thấy, tính ra, Tuyết Lang cũng được xem như là ông tơ nha!

Hôn lễ hoàng gia tất nhiên có chỗ khác nhà người thường, lúc thành thân, đội ngũ rước dâu phải đi vòng quanh khắp kinh thành để nhận chúc phúc của dân chúng. Dọc đường đi, nhóm tráng hán khiêng sính lễ phải đổi phiên đến vài lượt. Chỉ riêng đội khiêng của hồi môn và sính lễ xếp thành hàng dài vài trăm thước đã khiến dân chúng hai bên đường luôn miệng than. Cửa hồi môn và sính lễ nhiều đến mức này là lần đầu tiên trong đời thấy. Thậm chí lúc An Dương công chúa xuất giá, tổng cộng đồ cưới và sính lễ cũng chỉ có 180 món mà thôi, vậy mà lần này đến gần 400 món. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của mấy trăm tráng hán khiêng đồ, đủ biết những món này không nhẹ à.

Trong đám người đứng xem, một phụ nhân ăn mặc hết sức giàu có kích động khó tả, lôi kéo nữ nhi bên cạnh chỉ vào nam tử cưỡi ngựa đen nói không ngừng cái gì đó, khi đội ngũ đi qua, nam tử mặc y phục tân lang chỉ còn lại cái bóng, trên gương mặt ngượng ngùng của nữ tử kia có vài phần rộn rạo.

Ngồi trong kiệu hoa, ôm quả táo đỏ rực, nghe tiếng nhạc và tiếng bàn luận của mọi người, Như Ca có chút buồn ngủ, bất giác tiến vào mộng đẹp. Trong mộng nàng du dương trên dòng Vong Xuyên tràn ngập sương mù, hình như nghe thấy một âm thanh già nua quen thuộc ngâm:

Hai con bướm cùng ở cùng bay

Sắc đỏ trải dài cả mười dặm

Ngọc lang mỉm cười đón kiều thê

Nhất bái nguyệt lão ban lương duyên

Nhị bái nhà đầy phúc

Tam bái phu thê đầu bạc răng long

.....

Nắng sớm tiếng động lớn dẫn người tới

Đón trẻ giữ cửa về nhà

Chuyện vui sẽ đến

Có duyên nhất định gặp lại

.....

“Bà ngoại”, kiểu hoa đột nhiên chấn động, Như Ca tỉnh mộng. Sờ sờ cái trán nóng của mình, Như Ca vô cùng rõ ràng, mới rồi quả thật mình vừa trở lại âm phủ, bởi vì cảnh tượng bên dòng Vong Xuyên đều rất chân thật.

Nhớ lại mấy câu nói không rõ nghĩa kia, Như Ca nhú mày, chẳng lẽ đây là chúc phúc của bà ngoại hoặc giả là một biến tướng của nhắc nhở? Thoáng vén một góc khăn lên, bóng lưng nam tử đập vào mắt, Như Ca cảm thấy ấm áp, mặc dù không hiểu hết những lời trong mộng, nhưng có thể khẳng định, người nọ, đúng là nhân duyên của mình.....

Lúc này, hình như cảm ứng được nam tử xoay người lại, ánh mắt gặp nhau, Như Ca liền kéo rèm xuống. Động tác vội vàng này làm khóe môi nam tử khẽ nhếch lên.

Qua khoảng nửa canh giờ, rốt cuộc đội ngũ rước dâu dừng trước cửa lớn Cẩm Thân vương phủ. Sau một tiếng “Đông” cửa kiệu bị đá, màn kiệu vị vén lên, bàn tay vững chãi từ ngoài duỗi vào nắm lấy tay Như Ca, kéo người trong kiệu ra ngoài. Hỉ nương chưa kịp tới đỡ, nam tử đã trực tiếp bế tân nương lên trong tiếng hoan hô ồn ào, bước qua chậu than trước cửa, đi thẳng vào phòng bái đường mới thả người xuống.

Dựa vào điều này những người có mặt đều rõ tân nương được sủng ái bao nhiêu.

Cách khăn voan, Như Ca không thấy được vẻ mặt của những người xung quanh, chỉ cảm thấy mặt mình như có lửa đốt. Dưới sự chỉ đạo của hỉ nương và người điều khiển, cùng Tiêu Dạ Huyền làm xong những nghi lễ phức tạp, trong tiếng chúc mừng cực kỳ náo nhiệt Như Ca được dẫn vào phòng tân hôn.

Bên ngoài phòng đã có một nhóm người chờ sẵn nói điều hay, hỉ nương và nha hoàn đi theo phát tiền mừng cho từng người xong, đám người mới dần tản đi.

Trong phòng rất yên tĩnh, Như Ca được đỡ ngồi xuống giường, cách đệm giường, nàng vẫn cảm thấy rõ ràng dưới nệm có đậu phộng, long nhãn, hạt sen, và vật biểu tượng may mắn sớm sinh quý tử.

Đám người Thanh Nhi cũng không dám nói nhiều, chỉ yên lặng đứng một bên. Trước khi xuất giá, Liệt thị đã dặn dò họ, vương phủ khác Nhàn Nguyệt Các, nếu phạm vào kiêng kỵ, mình gặp nạn không nói còn có thể liên lụy đến tiểu thư, hơn nữa còn có Vương ma ma ở đây, bọn họ càng thêm chú ý.

Ngồi hồi lâu Như Ca đang thấy nhàm chán thì cửa phòng mở ra, Tiêu Dạ Huyền mang theo hơi rượu bước vào, đến bên giường, hỉ nương vội dâng kim xứng cho Tiêu Dạ Huyền vén khăn cưới lên.

Nhìn dung nhan kiều diễm vô song của Như Ca, trong mắt nam tử xẹt qua chút kinh ngạc, ngày thường không trang điểm đã xinh đẹp, hôm nay thêm chút phấn son nàng càng thêm động lòng người.

Bị ánh mắt nóng bỏng lộ liễu của Tiêu Dạ Huyền bao phủ, mặt Như Ca hiện lên hai rặng mây đỏ, đôi mắt như nước biếc ngược lên nhìn. Đầu không cách nào di chuyển tự nhiên được, chỉ vì mũ phượng thật sự quá nặng, đè ép cổ nàng đến ê ẩm, nhiều lần muốn lấy xuống rồi.

Đám người hỉ nương chúc phúc, đặt tóc kết của hai người dưới gối, trải giường. Hai người uống rượu hợp cẩn xong, một ma ma tiến lên trải một tấm khăn gấm trắng lên giường, sau đó lui ra hết, trong phòng chỉ còn lại Tiêu Dạ Huyền và Như Ca.

Thấy mọi người đi hết rồi, Tiêu Dạ Huyền gỡ mũ phượng xuống cho Như Ca.

Nhất thời, Như Ca thấy nhẹ cả người, sau đó bị người kéo đến ngồi xuống cạnh bàn. Chớp mắt trước mặt có một chén cháo thơm nồng.

“Cả ngày chưa ăn gì rồi, ăn một chút đi”.

Nghe vậy, Như Ca gật đầu, cả ngày hôm nay dù không làm việc nặng nhọc gì, vẫn thấy đói meo, cầm lấy khăn ướt xoa xoa son môi xong, Như Ca bắt đầu ăn cháo.

Nhìn thê tử đang ăn cháo, lướt qua cây trâm chói mắt trên búi tóc công phu, mặt Tiêu Dạ Huyền có nụ cười dịu dàng, trong mắt đều là bóng dáng của nàng.

Từ nay về sau con người xinh đẹp này chân chính thuộc về hắn rồi. Nghĩ tới đây, tâm tình Tiêu Dạ Huyền rất vui vẻ, lấy khăn ướt lau tay, cầm lên khối bánh ngọt thưởng thức. Để sớm chút về với nàng, vừa này hắn uống rất nhiều rượu mà chưa ăn miếng nào, thấy người bên cạnh dùng bữa, bất giác cũng cảm thấy đói bụng.

Qua một lúc lâu, thấy người bên cạnh vẫn cứ từ từ tốn tốn gặm bánh ngọt, nam tử nở nụ cười thâm thúy. Đứng dậy đi vào gian kế, không bao lâu, bên trong truyền ra tiếng nước chảy rào rào.

Lúc Tiêu Dạ Huyền trở ra, đồ ăn trên bàn đã được dọn xuống, bóng người yêu kiều ngồi cạnh bàn, giống như vật sáng nhanh chóng hấp dẫn tầm mắt Tiêu Dạ Huyền.

“Ta cũng muốn tắm rửa.” Thấy Tiêu Dạ Huyền mặt áo ngủ lơ lửng gọi nhìn mình, Như Ca cảm thấy mặt mình nóng lên, tới trước bàn trang điểm, rút trâm cài đồ trang sức xuống, chạy vào gian trong.

Sau bức bình phong vẽ sông núi chim hoa là một cái ao hình tròn tỏa ra tầng tầng sương mù, trên bờ ao có mấy giỏ cánh hoa hồng, Như Ca sờ thử nước, nhiệt độ vừa đủ. Rải cánh hoa xuống nước, nàng cúi gằm trên người để qua một bên, bước vào ao, mức nước vừa đến xương quai xanh của nàng. Hương hoa thoang thoang khiến tâm tình khẩn trương của nàng dần thả lỏng.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Như Ca mới lên bờ, lấy y phục trên tủ mặc vào. Hít sâu một hơi bước ra.

Vừa mới tới chỗ rẽ, Như Ca liền bị kéo vào một lòng ngực nóng bỏng. Cuồng nhiệt hôn lên trán, lên mặt, lên cổ.....mùi rượu nồng nàn từ trên môi người đó truyền tới. Vốn muốn giãy giụa, nhưng khi thấy đôi mắt si mê của nam tử nàng liền thôi, người này chính là phu quân của nàng! Như vậy không phải là điều hiển nhiên sao? Đôi tay Như Ca vòng qua cổ nam tử, nguyên bản là thụ động tiếp nhận biến thành đón hùa.

Cảm nhận đối phương hùa theo, chiếc lưới thơm tho trơn mềm này khiến Tiêu Dạ Huyền cơ hồ mất trí.

“Ca nhi, ta là ai?”

Giọng nam khàn khàn mà dễ nghe, trong ôn nhu mang theo chút dụ dỗ, bàn tay to đã theo vật áo tiến vào vuốt ve trên người Như Ca. Nhiệt độ nóng bỏng của bàn tay đó khiến Như Ca run rẩy, thần trí cũng bắt đầu mơ hồ, vô lực nằm trong lòng hắn, trong miệng không tự chủ thuận theo yêu cầu của hắn mềm mại gọi.

“Dạ.....Huyền.”

Nghe vậy nam tử cười tà một tiếng, lắc đầu, “Không đúng”

Không đúng? Bị nam tử gia tăng lực vuốt ve làm thần trí nàng càng thêm tan rã, không suy nghĩ được gì.

Thấy tiểu nhân nhân khẽ nhủ mảy, Tiêu Dạ Huyền vội chỉ dẫn: “Ca nhi, nàng là thê tử của ta!”

Được nhắc nhở, Như Ca tỉnh ngộ, nhìn Tiêu Dạ Huyền, mềm nhẹ gọi: “Phu quân.....”

Thanh âm mềm mại đó khiến đôi mắt Tiêu Dạ Huyền chuyển thâm, hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của người trong lòng, thấy đôi mắt mơ màng của tiểu nhân nhân, lửa nóng bốc lên, bế nàng đi tới giường.

Màu đỏ nệm giường và da thịt trắng nõn của Như Ca đối lập mãnh liệt đánh vào thị giác. Cởi ra hơn phân nửa áo trong là cảnh đẹp chưa bao giờ Tiêu Dạ Huyền thấy trước đây, thân là Cẩm Thân vương thế tử của Đại Chu, nắm giữ binh quyền Bắc Địa nhiều năm, nữ tử muốn hình muốn vẻ thấy qua vô số, dù là mỹ nhân sắc nước hương trời không mảnh vải che thân đứng trước mặt, trong mắt hắn đều là bộ xương trắng, chỉ có nàng, khiến hắn nóng ruột nóng gan, hận không nuốt vào bụng được, để hóa thành một thể, Tiêu Dạ Huyền nghĩ vậy, tay cũng làm như thế.

Khi áo trong bị Tiêu Dạ Huyền xé nát, cả người chột lạnh, thấy đôi mắt nam tử như dã thú đói khát đã lâu nhìn con mồi, khiến người ta run sợ, tim Như Ca cơ hồ muốn ngừng đập. Chỉ có thể phát ra từng trận rên rỉ yếu ớt dưới sự điên cuồng chiếm đoạt của nam tử, mà âm thanh rên rỉ này càng làm Tiêu Dạ Huyền không thể tự kiềm chế, một lần lại một lần yêu thương người phía dưới. Phát ra những tiếng gầm nhẹ thỏa mãn.....

Tầng tầng màn lụa theo gió phấp phới, hai người tận tình triển miên, bên ngoài màn lụa là từng mảnh vụn y phục rải đầy đất, kiều diễm khôn cùng.....

70. Chương 70: Người Trong Vương Phủ

Sáng sớm, ánh nắng nhu hòa xuyên qua cửa sổ vào phòng tân hôn. Trong phòng, ngọn lửa trên nền đỏ cảm giác sứ mạng của mình đã kết thúc, hỗn hờ rời đi, để lại một luồng khói xanh như có như không.

Một tay chống người, nam tử nằm nghiêng nhìn tiểu nhân nhi đang ngủ say bên cạnh. Thấy những vết đỏ mập mờ lộ ra ngoài chăn gấm, một bàn tay khác dưới chăn bắt đầu làm chuyện xấu.

Đang trong mộng, cảm thấy từng đợt nóng rát trên người, Như Ca uất ức nghẹn ngào, “Ừm.....đau.....”

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huyền ngừng động tác. Từ từ mở chăn ra, nhìn lại chỗ mình vừa đụng phải.

“Chết tiệt!”

Thấy từng khối ứ thương trên thân thê tử, đối với hành động không biết tiết chế của mình tối qua, Tiêu Dạ Huyền rất ảo não. Nhớ tới những lời ẩn ý lúc chúc rượu mình của Tiết Thanh Trạch, Tiêu Dạ Huyền hơi đỏ mặt. Nghĩ một chốc liền cẩn thận ôm Như Ca lên, đi vào phòng tắm.....

Cẩn thận tắm rửa cho người đang ngủ say xong, nam tử lấy ra một bình thuốc trắng từ trong hỉ phục tân lang treo bên ngoài, trở lại phòng, vén một góc chăn lên, đổ cao trong suốt từ bình ra, tỉ mỉ thoa lên những nơi máu ứ đọng trên người Như Ca.

Thoa cao xong, cảm giác mát mẻ thư thích khiến Như Ca ngủ càng sâu thêm, trên mặt đầy vẻ an nhiên.

Thấy vậy vẻ mặt như gặp đại địch của nam tử trong nháy mắt trở nên thoải mái, vào phòng trong tự mình tắm rửa.

Lau khô nước lạnh trên người, thay tiết y khô mát, Tiêu Dạ Huyền trở lại nằm xuống bên cạnh Như Ca, trong mắt tràn đầy nhu tình. Ngón tay xẹt qua gò má trơn bóng của nàng, nhẹ vuốt da thịt trắng mịn. Lửa nóng lại bốc lên, không tự chủ được cúi người hôn lên trán nàng một cái. Sau đó là gò má, đôi môi.....cho đến lúc người trong lòng bắt đầu cau mày mới dừng lại hành động càn rỡ này. Sửa lại chăn gấm cho tiểu nhân nhân đang ngủ say, nghĩ, thê tử mình dưới nắng sớm càng thêm phần nộn mê người.

4 năm trước, hắn không coi trọng tình yêu nam nữ, nếu nói thành thân, tùy tiện tìm một nữ tử an phận là được. Nhưng hôm nay, cưới được người đang nằm bên cạnh, khiến hắn cực kỳ vui sướng.

Vùi vào cổ tiểu nhân nhân, hấp thụ hương vị ngọt ngào của riêng nàng, thân thể hủ bại như được trọng sinh, khát vọng vô tận đêm qua cơ hồ làm hắn tan chảy. Tiêu Dạ Huyền thỏa mãn thở ra, rốt cuộc hiểu rõ vì sao tướng sĩ trong quân sau khi thành thân thì trên mặt không giấu được vui sướng.

Đang ngủ, Như Ca cảm thấy từng đợt hơi thở ấm áp phả vào vai, tê tê ngứa ngứa. Mở mắt ra, liền thấy nam tử đang vùi đầu vào cổ mình, giờ phút này hai người thật thân mật.

Nhận thấy người mình ôm đã tỉnh lại, nam tử ngẩng đầu lên, thấy Như Ca còn chưa tỉnh hẳn, bộ dáng mông lung. Theo bản năng cúi người cắn cắn cánh môi hơi sưng của người phía dưới “Còn sớm, ngủ thêm một lát đi!”

“A” nghe thấy âm thanh khàn khàn của nam tử, Như Ca mới tỉnh hoàn toàn, kêu lên một tiếng, rúc cả người vào trong chăn. Thấy mình không mảnh vải che thân, nhô đầu ra, đẩy người bên cạnh một cái: “Y.....phục của ta!”

Thấy đồng vải vụn bên giường, Như Ca ầm ỨC, nam nhân này đúng là cầm thú, cứ thích xé!

Thấy kiều thê nhìn sàn nhà, bộ dáng buồn bực, Tiêu Dạ Huyền vội vàng đi tới tử y phục, tìm kiếm một hồi, lôi cả đồng y phục đặt trên giường.

Như Ca lựa ra một bộ mặc vào, thấy nét cười trên mặt nam tử đang tới tới lui lui giữa tử và giường, không ngờ ngày thường ở ngoài ngội lạnh, trong phòng lại là như vậy. Nhìn đối phương nghiêm túc vận chuyển ‘núi’ y phục, đột nhiên nàng phát giác vừa rồi lúc mơ mơ màng màng được người đặt trong nước ấm lau rửa, tưởng rằng mình đang mơ, hiện tại cảm giác cả người khô mát, xem ra là do hắc làm rồi. Mặc dù ngày người ở thế xa giới xa lạ cõi mở kia thật lâu, nhưng với loại tiếp xúc không khoảng cách này nàng vẫn cảm thấy đỏ mặt.

“Giờ gì rồi?” Hôm nay là ngày đầu tiên vào cửa, phải đi thỉnh an kính trà nữa, ngộ nhờ muộn thì không xong.

Nghe Như Ca hỏi, Tiêu Dạ Huyền ôn hòa đáp: “Vừa qua giờ Mẹo mà thôi.”

Vừa qua giờ Mẹo, còn mà thôi?

“Con dâu nhà khác phải thức dậy từ sớm rồi, ta thế nào ngủ quên tới lúc này chứ, sợ rằng vương gia.....không là phụ vương và mẫu phi đã đợi lâu rồi.” Như Ca cuống quýt mang giày vào, tìm kiếm y phục thích hợp.

Thấy bộ dáng khẩn trương của Như Ca, Tiêu Dạ Huyền ôm eo nàng, nhẹ giọng nói: “Để bọn họ đợi một chút cũng được.”

“Làm gì có con dâu nào lại để cha mẹ chồng đợi mình”, bất luận thái độ của Tiêu Dạ Huyền với họ thế nào, mình mới vào phủ, phải tuân theo quy củ. Như Ca giãy không ra vòng ta cứng như sắt, chỉ có thể nhẹ giọng làm nũng “Chẳng lẽ Dạ Huyền nhẫn tâm nhìn ta bị phạt quỳ sao?”

“Ai cũng không thể phạt nàng”, tuy nói thế, nhưng vòng tay đã buông lỏng ra. Mặc dù mình có phủ riêng nhưng sau khi thành thân phải ở vương phủ, đây là yêu cầu của hoàng thúc, Tiêu Dạ Huyền tất nhiên tự biết cân nhắc, hướng ngoài cửa hô, “Người tới”.

Nghe vậy, Hạ ma ma bên cạnh vương phi dẫn đầu đi vào, theo sau là bọn nha hoàn lần lượt bưng đồ rửa mặt các loại.

“Chúc mừng thế tử, thế tử phi!”

Hạ ma ma làm lễ với Tiêu Dạ Huyền và Như Ca. Ánh mắt nhìn về đồng vải vụn dưới giường và những điểm đỏ trên tấm khăn trắng trên giường. Thấy vậy Như Ca mắt tự nhiên nhìn Vương ma ma, Vương ma ma hiểu ý, nhét một bao đỏ chứa ngân lượng vào tay Hạ ma ma.

Hạ ma ma luôn miệng nói tạ, cũng không ánh chừng bao đỏ có bao nhiêu tiền, mà là cười cười nhìn Như Ca nói, “Vương phi phân phó nô tỳ tới đổi nệm giường mới cho thế tử và thế tử phi, xin thế tử cho phép!”

Tiêu Dạ Huyền “Ừ” một tiếng, dẫn Như Ca qua một bên.

Hạ ma ma lập tức hờ hững dẫn bọn nha hoàn tới, lấy mảnh khăn trắng bỏ vào hộp gỗ tử đàn, thay mới nệm giường. Vừa đổi vừa nói: “Thay nệm mới, năm sau nhi tôn đầy nhà!”

Bên kia thay nệm mới, bên này bọn Thanh Nhi không ngừng cất đồng y phục trên giường vào tử. Lòng than, sáng nay sao chủ nhân lại bày cả đồng y phục ra giường thế này.

Cất xong, Thanh Nhi hầu hạ Như Ca rửa mặt chải đầu, rồi lựa một bộ y phục màu đỏ thêu hoa sen bạc, đưa đến trước mặt Như Ca. Như Ca nhìn, tân hôn nên mặc màu tươi sáng chút, liền gặt đầu mặc vào.

“Cút!”

Vừa trang điểm xong, Như Ca nghe thấy giọng nói băng lãnh của nam tử truyền vào từ gian ngoài. Dẫn Thanh Nhi ra, liền thấy một nha hoàn mặc y phục màu xanh như Thanh Nhi, trang điểm rất khéo đang ôm

bộ y phục màu đen thêu giao long quỳ trên mặt đất, đôi mắt long lanh nước tràn đầy hoảng sợ nhìn Tiêu Dạ Huyền ánh mắt lạnh lẽo.

Thấy bộ dáng lã chã chực khóc của nha hoàn kia, bọn Thanh Nhi liền hiểu ngay, không khỏi lửa giận bốc lên đầu, tiểu thư mới gả tới hôm qua, hôm nay đã bày ra bộ dáng câu dẫn thế tử, quả là vô liêm sỉ.

“Nha đầu này, thế tử không thích người phục vụ thì nhanh lui ra, sao lại chọc chủ tử tức giận” dọn giường nệm xong, Hạ ma ma liếc nha hoàn đang quỳ dưới đất kia, thấy vẻ mặt lạnh lẽo của thế tử, nhất thời cả kinh. Vội bước lên nói: “Nha đầu này không hiểu chuyện, trở về nô tỳ nhất định nghiêm phạt.” Nói xong kéo nha hoàn kia lên, hành lễ dẫn một đám nha hoàn phía sau lui ra.

Hạ ma ma rời đi, nam tử vẫn như cũ không nói một lời, con người đen chuyên chú nhìn Như Ca. Ánh mắt sáng quắc kia khiến Như Ca đỏ mặt. Liếc Tiêu Dạ Huyền một cái, nhặt y phục dưới đất lên bảo một nha hoàn cầm đi giặt, kêu Thanh Nhi lấy bộ khác tới.

“Chỉ là thay y phục mà thôi, cần gì giận dữ vậy?” Trên đời không có nữ nhân nào thích nữ nhân khác tới gần phụ quân mình, mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng Như Ca lại rất hạnh phúc vì hành động vừa rồi của Tiêu Dạ Huyền. Thì ra hẳn đúng là không để ý nữ đến gần hầu hạ.

Như Ca giữ trường bào mặc vào cho Tiêu Dạ Huyền, thắt lại từng cái kết, nhận lấy khăn mặt từ tay Thanh Nhi, lau mặt cho hắn, hầu hạ tỉ mỉ chu đáo.

Đứng yên chờ nàng phục vụ, nghe thấy câu hỏi, Tiêu Dạ Huyền mặc nàng loay hoay không đáp, chỉ cúi người xuống hôn nhẹ lên trán nàng.

Như Ca ngẩn ra, vội vàng nhìn về phía bọn Thanh Nhi, thấy họ đều một bộ nín cười, nhất thời đỏ bừng cả mặt.

Vốn Như Ca muốn nhanh đến tiền viện thỉnh an, đáng tiếc Tiêu Dạ Huyền không chút gấp gáp, lại không thể đi trước một mình, đành dùng xong bữa sáng mới đi.

Vì hôn lễ, viện thế tử đã được sửa sang lại rất nhiều, hoa cỏ được cắt tỉa gọn gàng, còn có sen trong hồ, có lẽ mới được chuyển vào nên có chút ỉu xiu.....lúc này Như Ca nhớ đến vườn hoa anh đào ở Nhàn Nguyệt Các. Hồng, trắng, đỏ đủ cả hơn hẳn những loại hoa được tỉa tốt cẩn thận này.

“Trong biệt viện ở Bắc thành có rất nhiều hoa anh đào, nếu nàng thích, ngày mai sẽ cho người đem tới đây”.

Nghe nam tử nói, Như Ca cười một tiếng, nam nhân này chẳng lẽ là con giun trong bụng mình sao, ngay cả mình nghĩ cái gì cũng biết.

Đi một đoạn ngắn, liền thấy cách đó không xa, Tuyết Lang đang nằm trên cỏ vờ ngủ say.

Nghe tiếng bước chân quen thuộc lập tức mở đôi mắt xanh ngọc, vọt đứng lên, chạy vòng vòng quanh người Như Ca.

Đi kính trà trường bồi mang nó theo không ổn rồi. Như Ca đang suy nghĩ tìm nơi nào cho Tuyết Lang chơi, thì nghe “Xuyt!” một tiếng, Tuyết Lang liền đứng yên tại chỗ, nghiêm chỉnh giống như tướng sĩ nghe quân lệnh, không đi theo hai người nữa.

Âm thanh phát ra từ cái còi hình đầu sói trên tay Tiêu Dạ Huyền.

Tiêu Dạ Huyền lấy ra một cái còi hình đầu sói khác từ trong ống tay áo đặt vào lòng bàn tay Như Ca, tỉ mỉ giải thích, “Tuyết Lang tuy không hiểu tiếng người, nhưng có thể hiểu được hiệu lệnh còi, tiếng ngắn là để gọi nó, tiếng dài là để nó đứng yên, một dài một ngắn là tấn công, một ngắn một dài là đi trước.....còi này không chỉ Tuyết Lang, nếu có việc gấp, thổi ba tiếng, ảnh vệ trong vòng trăm dặm cũng nghe được, sẽ xuất hiện.”

Nghe Tiêu Dạ Huyền giải thích, nhìn lại chiếc còi, không giống với cái của Tiết Thanh Trạch lắm. Cái kia làm bằng đồng còn cái này là làm bằng bạc. Nhìn kỹ trên đầu sói có khắc ba chữ ‘Tiêu Dạ Huyền’ và một ngôi sao. Đây.....chẳng lẽ coi như là vật đính ước?

Thấy Như Ca vừa đi vừa nhìn chăm chăm cái còi mắt vụt sáng, tim Tiêu Dạ Huyền đột nhiên dâng lên một dòng nước ấm, kéo gần khoảng cách giữa hai người, cuối cùng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nhận thấy nàng khẽ giãy giụa nhưng vẫn không buông ra.

Trên đường không ít nha hoàn gã sai vặt trong phủ vừa hành lễ vừa quan sát phu thê hai người.

Mọi người đều biết, thế tử rất ít khi về phủ, mỗi lần đều là vội tới vội đi, tựa như tới nhà người lạ. Hiện tại lại mang một chút nhu hòa, thỉnh thoảng nhìn về phía thế tử phi xinh đẹp bên cạnh, nhìn kỹ có thể thấy hai người còn đang nắm tay.

Bị Tiêu Dạ Huyền dắt đi khắp vương phủ hồi lâu, Như Ca mới phát hiện Cẩm Thân vương phủ rất rộng, không nhỏ tí tẹo như Thọ vương phủ, ngói màu vàng dưới ánh nắng chiếu rọi càng thêm rực rỡ, đình đài lầu các đan xen hợp lý, dọc theo đường đi, núi giả, suối nhỏ nhiều vô số, còn có một sân khấu hoa lệ.

Vòng qua sân khấu đi thêm khoảng thời gian uống cạn nửa chén trà, hai người đến Phù Dung Cư chỗ của vương phi Trần thị. Giống như tên, trong viện trồng rất nhiều phù dung. Qua thêm một tháng nữa, trong viện sẽ ngập tràn phù dung nở rộ.

Tỳ nữ chờ ngoài cửa, thấy Tiêu Dạ Huyền và Như Ca tới, liền tiến lên đón: “Nô tỳ Xuân Hương thỉnh an thế tử, thế tử phi, vương gia và vương phi đang chờ hai vị chủ tử bên trong ạ!”

Xuân Hương vừa nói vừa vén rèm cửa ra, thấy hai người nắm tay thì cười khanh khách. Ý thức được nha hoàn trước mắt đang cười cái gì, Như Ca trừng mắt liếc người bên cạnh còn không chịu buông tay, hận sao không thể hung hăng cắn tay hắn một cái.

Ai ngờ người bên cạnh hình như không hề phát hiện, tiếp tục kéo tay nàng vào trong. Như Ca đành ra hiệu cho Thanh Nhi và Thanh Loan đi cách một khoảng phía sau.

Thanh Nhi và Thanh Loan gật đầu tỏ ý đã biết, vội vàng móc từ tay áo ra một bao đỏ cho Xuân Hương.

Như Ca theo Tiêu Dạ Huyền vào Phù Dung Viện, liền thấy ở ghế trên là một vị nam tử trung niên diện mạo nho nhã, Tiêu Dạ Huyền giống ba bốn phần. Bên người nam tử trung niên là một phụ nhân ăn mặc sang trọng, hai người này hẳn là Cẩm Thân vương và vương phi rồi.

Tiêu Dạ Huyền dẫn Như Ca lên trước đang định thỉnh an hai người kia thì một giọng nói lạnh nhạt chưa ngoa vang lên.

“Đại tẩu tới sớm quá nha, phụ vương và mẫu phi chờ đã bao lâu rồi, chẳng lẽ gia giáo Ngọc phủ là vậy sao?”

Như Ca nhìn về phía giọng nói đó, người mở miệng là một nữ nhân diện mạo cực kỳ bình thường tầm 24, 25 tuổi, mặc y phục tơ vàng sợi bạc thêu hoa bách hợp, đầu cài trâm vàng, cổ đeo vòng vàng, tóc chải theo kiểu phụ nhân. Từ trang phục, kết hợp với những tin tức Thanh Nhi nghe ngóng được, người này chắc là nhị thiếu phu nhân của vương phủ rồi.

Nhìn thoáng qua thấy sắc mặt Tiêu Dạ Huyền trở nên âm trầm, Như Ca lắc đầu một cái, lần này đúng là mình đã tới trễ, nếu để vị bên cạnh phát tác, sợ rằng khó thu xếp cục diện. Nghĩ vậy, Như Ca rút tay ra, về mặt ấy náy làm lễ với vương gia và vương phi.

“Nhị tước bất hiếu, tới trễ, mong phụ vương và mẫu phi tha lỗi”

Thấy Như Ca khiêm nhường nhận lỗi, Cẩm Thân vương hài lòng gật gật đầu, là một đứa hiểu chuyện, thái độ tốt hơn tiểu tử Tiêu Dạ Huyền kia nhiều lắm. Dung mạo cũng là đệ nhất, ánh mắt nhi tử quả không kém. Bất quá Dạ Huyền vừa thành thân, nàng dâu Dạ Cát gây hấn với đại tẩu, thật quá không hiểu chuyện. Nếu nháo cho quan hệ bế tắc, tương lai Tiêu Dạ Huyền kế thừa vương phủ, có nguy cơ sẽ bị đuổi ra khỏi vương phủ mất, liếc nhìn Liễu trác phi bên kia vừa muốn lên tiếng, Cẩm Thân vương phi bên cạnh đã mở miệng trước.

“Đêm tân hôn có cặp phu thê nào còn nhớ được canh giờ chứ, không phải chuyện lớn gì, trên đời này chỉ có thế tử của Dạ Cát là ngủ nguyên một đêm không cần thay hỉ phục, nên mới tới sớm được thôi”. Nói đến đây, Cẩm Thân vương phi nhìn Tiêu Dạ Cát, “Dù có không hài lòng với hôn sự, Dạ Cát cũng không nên bỏ thế tử một mình trong đêm tân hôn như vậy, nếu không có con, thật đúng là bất hiếu”.

Lời Cẩm Thân vương phi làm những người biết nội tình ở đây không khỏi che miệng cười khê. Còn nhị thiếu phu nhân Tô Như thì ở một bên xoắn xoắn khăn tay.

Tô Như này vốn là trưởng nữ của Uy liệt tướng quân Tô Thành, dáng dấp giống Tô tướng quân như đúc, nên rất được cưng chiều, theo lý với thân phận như vậy dù cho diện mạo có chút thiếu sót cũng sẽ không gả cho con thứ. Đáng tiếc Tô Như ý mình là con gái yêu của tướng quân, kén cá chọn canh, chọn tới chọn lui mãi đến hơn 20 tuổi vẫn chưa gả đi. Thường ngày hay cùng tiểu thư nhà Triệu quốc công lui tới kịch viện vui chơi. Một lần ngẫu nhiên đụng phải nhị thiếu gia của Cẩm Thân vương phủ ở kịch viện, liền vừa ý, vì sao? Chỉ vì lúc đó Tiêu Cát đang diễn vai một thư sinh dịu dàng đa tình, Tô Như nhìn thấy liền nghĩ, có thể diễn hay như thế, thì nam tử này sẽ rất yêu thương săn sóc thê tử.

Trùng hợp lúc đó Cẩm Thân Vương thê tử đã sắp mất mạng, Tô đại tướng quân nghĩ tương lai vương phủ sợ rằng sẽ rơi vào tay nhị thiếu gia Tiêu Dạ Cát, mà nữ nhi mình có ý, hơn nữa Liễu thái hậu lại tự mình đứng ra làm mai, vì thế hôn sự của hai người liền giải quyết nhanh gọn. Ai ngờ vào ngày tân hôn, nhị thiếu gia ở kịch viện không về. Khiến Tô Như ngồi đợi trong tân phòng cả đêm. Không chịu nổi lạnh nhạt, trời vừa sáng, Tô Như liền chạy đến Cẩm Thân vương tố cáo, huyên não khiến mọi người trong phủ đều biết. Sau chuyện này, vốn đã không có tình cảm với Tô Như, Tiêu Dạ Cát càng thêm xa cách.

Vào phủ 4 năm, nếu Liễu trắc phi không làm dữ, sợ là ngay cả cửa phòng của Tô Như Tiêu Dạ Cát cũng sẽ không bước vào, thế nên đến tận giờ bụng Tô Như vẫn chẳng có chút động tĩnh nào. Sau 4 năm vẫn không sinh được, Liễu trắc phi cũng dần dần không trong mong gì ở Tô Như nữa, ngược lại bắt đầu tính toán nạp thiếp cho Tiêu Dạ Cát, hiện giờ Tô Như thật là có khổ không thể nói.

Thấy đại tẩu mặc dù xuất thân thứ nữ, từ đầu đến chân không có gì hơn mình, lại được sủng như vậy, Tô Như làm sao chịu được, mới lên tiếng khiêu khích, không ngờ bị Cẩm Thân vương phi vạch trần nội tình, nhất thời giận đến hai má tím bầm.

Một bên Liễu trắc phi nghe thấy lời Cẩm Thân vương phi, giơ khăn lau miệng, vỗ vỗ trấn an Tô Như, từ tốn cười đáp trả: “Tạ tỷ tỷ quan tâm, theo muội thấy, tình cảm phu thê phải từ từ bồi dưỡng, mà tính Như nhi thật giống tỷ tỷ, rất cố chấp, sợ rằng một ngày nào đó tình cảm hai đứa cũng sẽ giống như tỷ tỷ và vương gia, tôn trọng nhau như khách mất.”

Lời Liễu trắc phi chẳng khác nào đang nhắc nhở Trần thị, rằng Trần thị cũng không được cưng chiều, lời nói nghe như có tình có lý lại ẩn giấu gai nhọn đâm vào tim Cẩm Thân vương phi.

Nhất thời, không khí trong phòng vô cùng quỷ dị. Như Ca thấy sắc mặt Tiêu Dạ Huyền vẫn như thường, trong mắt ngay cả một gợn sóng cũng không có, giống như đã tập mãi thành quen, xem ra quan hệ của hắn và vương phi quả là lạnh bạc.

Như Ca không khỏi âm thầm quan sát mẹ chồng, giờ phút này trong mắt của Cẩm Thân vương phi đã không có mình và Tiêu Dạ Huyền, cặp mắt như có lửa nhìn chằm chằm Liễu trắc phi. Ánh mắt kia cứ như bò tới thấy tấm vải đỏ, tràn đầy địch ý, tới mức quên đi tồn tại của những người xung quanh.

Nhận ra không khí kỳ lạ, Cẩm Thân vương giả ho hai tiếng, nói: “Được rồi, hai ái phi có chuyện gì nói riêng đi, bốn vương đang chờ uống trà của con dâu!”

Nghe vậy, Trần thị và Liễu thị không nói gì nữa. Hạ ma ma vội ra hiệu cho nha hoàn hai bên đi lấy đồ. Không bao lâu hai nha hoàn mang bộ đoàn tới đặt chỉnh tề trước mặt Cẩm Thân vương và vương phi.

Chuẩn bị xong, Hạ ma ma dẫn nha hoàn dâng trà tiến lên, hướng về Tiêu Dạ Huyền và Như Ca cung kính nói, “Thê tử, thê tử phi mời dâng trà.”

Thấy rốt cuộc đã trở về chính đề, Tiêu Dạ Huyền dẫn Như Ca đến quỳ xuống bộ đoàn, nha hoàn đưa trà cho hai người.

“Mời phụ vương dùng trà”

“Mời phụ vương dùng trà”

“Ừ” ba phải thành công Cẩm Thân vương đáp một tiếng, tiếp nhận ly trà của hai người uống một hớp, cho Như Ca một hồng bao lớn, cười nói: “Về sau, chính là người một nhà, phải ở chung cho tốt, sớm ngày khai

chi tán diệp cho Dạ Huyền.”

“Dạ” nghe thấy ‘khai chi tán diệp’ mặt Như Ca nóng lên, lại thấy ánh mắt lóe lên của người bên cạnh nhìn mình, không khỏi quýnh lên, nhận lấy một ly trà khác kính Cẩm Thân vương phi.

Mới vừa ăn thiết bởi Liễu trắc phi, Cẩm Thân vương phi nhận lấy ly trà, chỉ chạm môi một cái, ột bao lì xì lớn tương tự, xem như xong.

Sau đó, Hạ ma ma giới thiệu mấy người trong sảnh với Như Ca.

Ngồi bên trái là Liễu phi, tuy không còn trẻ đẹp như trước nhưng vẫn có khí chất đặc thù của nữ tử Giang Nam dịu dàng quyến rũ, bởi vì là tiểu thiếp, nên Như Ca là thế tử phi không cần phải hành lễ.

Nhị thiếu gia Tiêu Dạ Huyền, do Liễu trắc phi sinh, xem ra nhỏ tuổi hơn nhị thiếu phu nhân Tô Như, hình như rất kiêng kỵ Tiêu Dạ Huyền, nhìn kỹ trong mắt có chút lập lờ khó hiểu, nụ cười trên mặt cứng ngắt.

Mặc dù Cẩm Thân vương yêu thích trắc phi Liễu thị, nhưng thiếp thất trong vương phủ cũng có khối người, trừ một người dốt bé gái chừng 8 tuổi ở ngoài, trong góc còn có hai nữ nhân khá trẻ đẹp.

Như Ca cầm lấy mấy món đồ chơi dễ thương và một vòng tay phỉ thúy nho nhỏ đưa uội muội trên danh nghĩa của Tiêu Dạ Huyền, liền bị Tiêu Dạ Huyền nhanh chóng kéo về viện thế tử.

71. Chương 71: Tiểu Nô Tỳ

Trong sương phòng ở viện thế tử, nữ tử xoa tóc nằm trên giường êm, trên vòng eo mảnh khảnh của nàng, một đôi tay có lực đang giúp xoa bóp không nhanh không chậm, không mạnh không nhẹ, khiến người trên giường thoải mái thở ra.

Thấy tiểu nhân nhân vốn giầy giụa không dứt giờ bày ra bộ dáng hưởng thụ, trong mắt nam tử có ý cười như có như không.

Như Ca thăm cảm thán, tay nghề xoa bóp của người này quả không chê vào đâu được, đau nhức lúc sáng qua mấy cái nhấn nhấn giờ đã không còn.

Ừm, nhà khác đều là nương tử hầu hạ phu quân, mình thế này có phải có chút càn rỡ hay không ta?

Nghiêng đầu liếc trộm nam tử ngồi bên mép giường, chỉ thấy trên mặt nam tử tràn đầy cưng chiều khiến lòng Như Ca tràn đầy hạnh phúc. Lặng lẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, ngáp một cái, đưa tay vỗ vỗ đầu Tuyết Lang cũng đang ngáp dưới giường, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Nghe tiếng hít thở trở nên đều đều của người bên dưới, lực tay nam tử từ từ chậm lại, nhẹ nhàng cởi giầy ra, nằm xuống bên ngoài, ôm tiểu nhân nhân đang ngủ say vào lòng, vành tai tóc mai chạm nhau, nhắm mắt ngủ.

Bên ngoài ánh nắng nhu hòa, trong phòng, hai người một thú ngủ say. Lão quản gia từ phủ thế tử tới thỉnh an và bọn Vương ma ma từ cửa sổ mở phần nửa thấy cảnh tượng như vậy, cười khê, lặng lẽ lui ra.

Không biết ngủ bao lâu, Như Ca mở cặp mắt mông lung, nhìn gương mặt anh tuấn phóng đại trước mắt, nghe hơi thở của nam tử vây quanh, lòng cảm thấy an tâm khó hiểu. Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt lúc ngủ của nam tử, lưu ý đến đôi môi vẫn mang theo vài phần tím nhạt bất thường. Một tay Như Ca đã không tự chủ bắt mạch cho nam tử.

Sau một hồi bắt mạch, trừ ăn uống không điều độ dẫn tới tỳ vị hư, chắc không còn vấn đề gì khác. Bất quá thân thể đã trúng qua cổ độc có lẽ hơi khác trước, cần điều dưỡng. Như Ca nhẹ nhàng gỡ cánh tay bên hông ra, xuyên quá tấm màn lụa mỏng, thấy mặt trời đã lên cao, xem chừng sắp đến thời điểm dùng cơm trưa rồi. Mang giầy vào, đi tới bàn trang điểm chỉnh trang lại một chút, tiện tay lấy cây trầm trên châu cài lên đầu, rón rén đi ra ngoài.

Tuyết Lang nằm trên sàn, lắc lắc hai vành tai nhọn, nhận thấy động tĩnh của Như Ca, nghiêng đầu nhìn một chút người còn đang ngủ trên giường, quyết định xuôi theo chiều gió, chân chó lựa chọn đi theo Như Ca.

Ngoài phòng, bọn Thanh Nhi thấy chủ tử đi ra liền vội vàng nghênh đón.

Như Ca bảo Thanh Nhi gọi đại nha hoàn quản sự trong viện dẫn đường đến phòng bếp.

Vừa tới cửa phòng bếp, một loạt giọng nói truyền vào tai Như Ca. Nhìn tới, mấy phụ nhân đang tụ tập tám chuyện rất náo nhiệt.

“Trương ma ma thật có phúc, nữ nhi xinh đẹp như vậy, lại biết phương thuốc dưỡng nhan. Nghe nói vừa vào phủ mấy tháng đã lột vào mắt vương phi, hiện là đại nha hoàn bên cạnh vương phi, đã an bài ầu thân mình một vị trí tốt. Tương lai, không chừng vương phi sẽ cất nhắc nàng, cho làm thiếp của thế tử à”. Một phụ nhân thô kệch cực kỳ nịnh hót vừa nói vừa quạt ột phụ nhân khác ngồi bên bàn, vừa ăn bánh uống trà vừa chỉ huy mọi người trong phòng bếp rửa rau làm việc.

“Ha ha, không sai, nữ nhi ta là đoá hoa 18 dặm còn nghe hương, may mắn ta sống chết không nghe theo lời lão già ở nhà bảo muốn cho nó đính hôn với tên thợ mộc thôn bên, bằng không đúng là lỗ lớn rồi.” nghe phụ nhân thô kệch kia nói, Trương ma ma rất hài lòng.

“Lão già đáng chết kia còn nói gì mà thà làm thê nhà nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu, nhảm quá, ai lại không cần nhà cao cửa rộng mà chui rúc trong nhà lá dột nước, nữ nhi ta có phúc tướng, thế nào lại sống ở cái quê nghèo kia được”.

Quê nghèo, không phải bà cũng sinh ra từ đó sao? Đồ mất gốc! Năm xưa không biết là ai đem nữ nhi mình bán đi, giờ lại muốn nhờ nữ nhi dựa vào người có quyền thế. Một đầu bếp nữ vừa cọ nổi vừa nói thầm.

Nữ đầu bếp này nguyên là đồng hương của Trương ma ma, biết rất rõ tình huống của bà ta. Trương ma ma này cũng chỉ là một bà già nhà quê, không có bạc lại đặc biệt thích đánh bài, đánh đến trong nhà chỉ còn bốn bức tường, cuối cùng mắc nợ, liền bán nữ nhi mình cho phường ca múa. Hiện giờ vất vả lắm nữ nhi kia mới được một người tốt bụng chuộc thân cho đến đây tìm công việc đàn hát mà sống, không ngờ muốn dựa vào chút nhan sắc mà mơ tưởng làm thiếp của thế tử, quả là không biết xấu hổ. Đáng thương nhất là lão Trương, một thân bệnh tật, nhi tử bất hiếu, nương tử không hiền, chẳng ai trông nom.

“Không biết rốt cuộc thế tử phi có bộ dáng thế nào? Thế tử dùng đến 280 món sính lễ cưới về đây, nhất định là đẹp hơn Tây Thi đậu hủ gì đó chứ hả?”

Nghe thô phụ nói vậy, người ngồi bên bàn bĩu môi khinh thường: “Dáng dấp đẹp thì thế nào, còn phải xem có sinh được không đã, người nhìn nhị thiếu phu nhân đó, vào cửa hơn 4 năm rồi, đừng nói là con, ngay cả một cái trứng cũng không sinh được nữa kìa. Tại hôn lễ ta thấy eo thế tử phi nhỏ như cây sậy, không biết sinh được không đây. Chẳng giống nữ nhi ta, vừa nhìn là biết sinh nở tốt. Tựa như ta sinh cả 3 nhi tử và 1 nữ nhi.....”

Đang cầm bình trà, ăn mặc chải chuốt, phụ nhân vẫn tiếp tục nói huyền thoại, bỗng phát hiện mấy phụ nhân xung quanh lui hết qua một bên, nháy mắt ra hiệu với mình. Quay đầu, liền thấy một nữ tử mặc y phục màu hồng thêu sen bạc, đầu cài cây trâm trân châu, dung nhan cực kỳ xinh đẹp đi vào, đứng sau nữ tử là hai đại nha hoàn lạ mặt, Trần quản gia của phủ thế tử, và một con sói trắng thân hình không nhỏ!

Ý thức được tình hình, bình trà trên tay Trương ma ma nháy mắt rơi xuống đất, vỡ tan tành.

“Một đám ăn no không lo làm việc, nói huyền thoại sau lưng chủ tử! Còn không mau hành lễ với thế tử phi”, lão quản gia nghe rõ từng lời của Trương thị, ghét nhất là loại nô tài không an phận thế này, cất giọng mắng.

Nghe vậy, đám người vội vàng hành lễ “Thế tử phi cát tường!”

Trương ma ma và đám phụ nhân tám nhảm lúc này mặt mũi trắng bệch. Vừa quý vừa thâm kêu khổ. Nói xấu chủ tử sau lưng, bị bắt ngay tại trận. Thế tử phi chắc không để con sói kia tới trừng trị bọn mình chứ! Lòng đang lo lắng, không biết sẽ bị trừng phạt thế nào, liền nghe tiếng nói nhẹ nhàng của nữ tử truyền tới.

“Đứng lên hết đi!”

Sau đó Như Ca dẫn theo Thanh Nhi và Thanh Loan lướt qua mấy người đó, đi tới bếp lò, liếc mắt nhìn gà vịt, trái cây rau dưa bày đầy trên bàn, chọn những thứ cần dùng, giao cho cho bọn phụ nhân đi rửa. Rồi

kêu một người đi nhóm bếp. Một phụ nhân trong nhóm vừa nẩy vôi vàng chạy tới nhóm lửa, thổi thổi khiến tro bay đầy mặt, nhưng không để ý chút nào, giống như làm vậy có thể lấy công chuộc tội.

Liếc nhìn về mặt nhỉnh hót của Trương ma ma, Như Ca không nói một từ.

Chuẩn bị nguyên liệu xong, Như Ca nói tên món ăn, Thanh Nhi và Thanh Loan sơ chế qua. Tất cả sẵn sàng rồi, Như Ca liền bắt đầu nấu bữa trưa. Dầu sôi, cho đồ vào, nêm gia vị.....động tác cực kỳ thành thạo. Ước chừng qua nửa canh giờ, mùi thơm mê người của đồ ăn khiến nữ đầu bếp kinh nghiệm đầy mình cũng nhin không được sáp đến nhìn kè.

Như Ca nhận con vịt nướng vàng óng mới lấy trên lửa than xuống từ tay nha hoàn bên cạnh, dùng dao bén xuyệt xuyệt vài đường, từng mảnh đều tẩm tấp rơi xuống đĩa. Thấy thịt vịt vàng óng thơm ngon, và chén nước chấm thơm lừng trước mặt, nữ đầu bếp mặc dù chưa từng làm, nhưng biết nhất định món này cực kỳ ngon, âm thầm nhớ kỹ cách làm.

Thấy tất cả đã xong, xem chừng người trong phòng cũng sắp tỉnh, Như Ca dặn Thanh Nhi coi lửa, một lát đưa đồ ăn đến sương phòng, rồi dẫn Tuyết Lang đang hờn hờ chiến đấu với con vịt nướng đi.

Vừa ra khỏi cửa, Như Ca nhìn lão quản gia nói, “Phòng bếp trong viện thế tử nhỏ, không cần nhiều người làm như vậy, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, mong rằng lão quản gia quan tâm nhiều hơn.”

Những người này đều là người trong viện vương phi điều tới, mình là nàng dâu mới vào cửa, trực tiếp xử lý, chính là đánh thẳng vào mặt vương phi, giao cho quản gia xử lý tốt hơn.

Lão quản gia gật đầu một cái, “Dạ, lão nô hiểu.”

Ngày trước thế tử không ở đây thì thôi, tùy những người này muốn làm gì thì làm, nhưng giờ chủ tử vừa mới thành thân, bọn nô tài này đã lớn mật như vậy, làm sao được, phải dọn dẹp sạch sẽ!

Nhìn theo bóng nữ chủ nhân rời đi, lão quản gia quyết định xong, chuyển hướng sang Trương ma ma và ba phụ nhân đang cúi đầu, lạnh giọng nói: “Tất cả vả miệng 50 cái, viện thế tử không chứa chấp các người, các người từ đâu đến thì về lại chỗ đó đi!”

Trương ma ma này thật vất vả dựa vào nữ nhi mới vừa được lên làm quản sự phòng bếp viện thế tử, mắt thấy sắp vuột mất, sao không đau lòng, liên tục nhận lỗi, đáng tiếc chẳng ích gì, sao khi vả miệng xong, bị người mang ném về Phù Dung Viện.

Trong sương phòng, Tiêu Dạ Huyền tỉnh giấc, không thấy Như Ca, lòng như hư không. Mới một đêm mà hình như đã có thói quen phải ôm nàng ngủ mới được, dù chỉ là ôm, cũng đã cực kỳ thỏa mãn. Quét mắt một vòng, vẫn không thấy bóng người. Trong mắt hần tràn đầy mờ mịt. Tịch mịch bao phủ quanh thân hần khiến Như Ca vừa tới cửa nhìn thấy mà đau lòng.

“Dạ Huyền?” bước đến gần, nàng nhẹ gọi.

Nghe được tiếng nói quen thuộc, mắt nam tử bừng sáng.

Thấy trong mắt nam tử đều là hình bóng của mình, Như Ca cười cười, cắn lên đôi môi tím nhạt kia, cho đến khi nghe được tiếng hút khí của người nọ mới nhả ra.

“Nàng đi đâu vậy?” tiểu nhân nhi này quả là lớn mật, dám cắn lên đây. Liếm liếm môi, cảm thụ vị ngọt còn lưu lại, giọng nam tử trở nên trầm thấp khàn khàn.

Như Ca kéo Tiêu Dạ Huyền đến bàn, vừa đi vừa cười đáp “Đi chuẩn bị cho chàng món ăn vừa thơm ngon vừa đầy đủ dinh dưỡng!”

Giống như để làm chứng cho lời Như Ca, vốn đang cầm cùi gặm vịt nướng một bên, Tuyết Lang ngẩng cổ thật cao, lộ ra nửa con vịt nướng đang ăn dở.

Thấy đôi mắt xanh mang theo hưng phấn của Tuyết Lang, còn hưởng thụ cao lương mỹ vị do tiểu nhân nhân làm trước cả mình, nam tử híp mắt lại.

Ở chung nhiều năm Tuyết Lang làm sao không biết chủ nhân đang ghen tỵ, vội giống như trẻ nhỏ bị bắt nạt, vô cùng tự giác lui về sau, tiếp tục hưởng thụ bữa trưa của mình.

Hai người ngồi xuống bàn, vừa lúc Thanh Nhi dẫn người mang đồ ăn tới.

Chờ bọn Thanh Nhi bày đồ ăn xong, lui ra ngoài hết, Như Ca bưng bát canh Ngũ Hành Thanh Huyết Thang đến trước mặt Tiêu Dạ Huyền, cười nói: “Đây là dược thiện dưỡng thân, rất có lợi cho chàng, phải uống nhiều một chút, uống xong mới ăn cơm, như vậy dược tính sẽ phát huy tốt nhất”.

Mùi thuốc nhàn nhạt xông vào mũi, không giống với nước thuốc đắng đen như mực những năm này uống, thứ mùi này rất hấp dẫn. Nhìn những món ngon trước mắt do tiểu thê tử tự tay làm vì mình, Tiêu Dạ Huyền cười thỏa mãn. Múc một muống canh bắt đầu thưởng thức dược thiện. Từng muống từng muống, không thừa một giọt.

Vừa uống canh xong, bên miệng đã có một cuốn nhỏ, hé miệng cắn, mùi nước sốt hòa với mùi thịt nướng tràn đầy khoang miệng. Thấy Như Ca không ngừng gấp thức ăn ỉnh, Tiêu Dạ Huyền lấy khăn ướt lau tay sạch sẽ, bắt chước nàng, trải tấm bánh mỏng ra, bỏ hành sợi, dưa leo và thịt vịt chấm nước sốt lên, cuốn lại, đưa tới miệng đối phương.

Đã từng được đứt mấy lần, chung quanh lại không có người, Như Ca liền ngoan ngoan hé miệng, hai người chàng qua thiếp lại, rất vừa lòng.

Vừa dùng xong bữa trưa, lão quản gia cũng từ Phù Dung Viện trở lại viện thể tử.

“Thế tử phi, lão nô đã đưa mấy nô tỳ điều ngoa kia về Phù Dung Viện rồi, không biết có cần điều thêm người tới phòng bếp không?”

Trước kia, những chuyện này lão quản gia đều tự mình sắp xếp, nhưng giờ trong phủ có thế tử phi, rất nhiều chuyện ở nội viện dĩ nhiên là phải xin phép.

Nghe vậy, Như Ca thuận miệng nói: “Ta thấy phòng bếp nhỏ, nữ đầu bếp và nha hoàn ma ma trợ giúp không ít, đã đủ rồi, không cần thêm người nữa.”

Lão quản gia gật đầu một cái, liếc mắt thấy thế tử nhìn không chớp mắt thế tử phi, trên mặt tràn đầy ấm áp nhu hòa, mỉm cười rời đi. Vì sự thay đổi của Tiêu Dạ Huyền, lão quản gia rất yêu mến vị nữ chủ nhân này.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?”

Yên lặng nghe hai người đối thoại xong, vòng tay ôm lấy tiểu nhân nhân vào ngực, Tiêu Dạ Huyền hứng thú hỏi.

Nghe nam tử hỏi, ngồi trên đùi nam tử, Như Ca tinh ranh cười một tiếng, “Không phải chuyện gì lớn, chẳng qua là lão quản gia thay ta mời nhạc mẫu tương lai của Dạ Huyền về lại Phù Dung Viện thôi.”

Lời Như Ca làm Tiêu Dạ Huyền buồn cười, nhưng không hỏi kỹ thêm, chùng là một vài kẻ không đáng để ý, chỉ cần không làm hại đến nàng, liền tùy nàng xử lý.

Trong một gian phòng ở Phù Dung Viện, bị vả miệng, hai gò má sưng đỏ, môi méo lệch, Trương ma ma nước mắt nước mũi nhoe nhoet kể lại chuyện xảy ra ột nữ tử đang điều chế son phấn.

“Lục Yêu à, con nhất định phải làm chủ cho vi nương nha, ta sống nửa đời người rồi, lần đầu tiên bị nhục thế này, thế tử phi đúng là một đồ phụ, ta dù gì cũng do vương phi phái qua, mà một chút mặt mũi cũng không lưu cho ta! Con xem ta bị đánh thế nào này!”

Phòng bếp là nơi béo bở, giờ đường tiền tài mất còn bị trừng phạt, Trương ma ma vừa tức vừa khổ.

“Nữ nhi chỉ là một nha hoàn, làm chủ thế nào được”, nhìn thương trên mặt mẫu thân, Lục Yêu cực kỳ tức giận, không ngờ mẫu thân mình vừa đến không lâu, đã bị đuổi trở về.

“Chớ tự coi nhẹ mình, con bây giờ không phải là nha hoàn bên cạnh vương phi sao? Thiếu gì cơ hội nói xấu nàng ta trước mặt vương phi. Chờ vương phi chán ghét nàng ta rồi, trước mặt vương phi con biểu hiện tốt một chút, tìm thời cơ thân cận với thế tử, tương lai chính là mệnh quý nhân nha!”

Nghe Trương ma ma nói, nữ tử dao động. Vốn sau lần biểu diễn kia cứ tưởng mình và tỷ muội tốt sẽ rơi vào thanh lâu, không ngờ được một người tốt chuộc thân cho, về nhà, nghĩ số mình phải gả cho thợ mộc.

Không nghĩ tới, gặp dịp vương phủ thiếu người đến quê mình tuyển tỳ nữ. Này chẳng khác nào trời cao nhắc nhở, số mình là số giàu sang. Tính ra thể tử phi này cũng là một con hồ ly tinh, mê hoặc thể tử đến mức nha hoàn hầu hạ cũng không cần, nhớ lại một màn bị mọi người cười nhạo hồi sáng sớm, Lục Yêu liền hận đến đỏ mắt. Sớm muộn sẽ có ngày, mình làm quý nhân rồi, sẽ bán tất cả bọn tiện nhân cười nhạo mình hôm nay vào thanh lâu hết. Chẳng qua hiện giờ thời cơ chưa đến, phải quan sát thêm mới được.

Nghĩ vậy, nhưng Lục Yêu cũng không lộ gì trên mặt, chỉ nói, “Mặc dù hiện giờ vương phi coi trọng nữ nhi, nhưng chuyện hôm nay rốt cuộc là do mẫu thân sai, vương phi sẽ không vì vậy mà bất hòa với thể tử phi đâu, tạm thời mẫu thân cứ ở Phù Dung Viện đợi đi.”

“Ai, đành vậy thôi”, đã bị đuổi về rồi, còn có thể nói gì.

72. Chương 72: Đứa Trẻ

73. Chương 73: Về Nhà Mẹ

Trời trong xanh, hôm nay là ngày thứ ba sau thành thân, theo tục lệ Tiêu Dạ Huyền dẫn Như Ca về Ngọc phủ. Dẫn dò Vương ma ma trông nom Tiểu Huân, rồi thỉnh an vương gia và vương phi xong, Như Ca mới theo Tiêu Dạ Huyền ra cửa lớn vương phủ.

Ngoài cửa Cẩm Thân vương phủ, trên xe ngựa bày rất nhiều hộp quà tinh xảo. Lão quản gia kiểm kê lần nữa mới cung kính đưa danh sách cho Như Ca và Tiêu Dạ Huyền.

Nhìn lướt qua xong, Như Ca mỉm cười giao danh sách quà tặng cho Thanh Nhi, thấy bộ dáng hưng phấn của nha đầu này, sợ là về đến Ngọc phủ sẽ khai báo với mẫu thân tất tần tật những chuyện ở vương phủ.

Hai người lên xe ngựa, thị vệ Hắc Nham đánh xe, chậm rãi hướng về Ngọc phủ.

Còn chưa tới phủ, xa xa Như Ca đã thấy mẫu thân và Vân Kiệt đứng đợi ở cửa Ngọc phủ, có cả Ngọc Chính Hồng.

Xe ngựa dừng lại, Hắc Nham mở rèm ra.

Tiêu Dạ Huyền xuống trước, đưa tay ra, đỡ Như Ca xuống xe.

Định tiến lên đỡ Như Ca, Hồ ma ma thấy vậy, vội lui ra, cung kính nhường đường cho hai người, trong lòng lại càng xem trọng vị tứ tiểu thư này thêm. Có mấy người có thể khiến phu quân tự mình đỡ xuống xe đâu, nhìn kỹ thần thái cử chỉ của hai người, thật là tình đầu ý hợp, vô cùng hài hòa.

“Tỷ tỷ!”

Đứng bên cạnh Liệt thị, thấy Như Ca, Vân Kiệt cực kỳ vui mừng xông lên trước, vốn định nhào lên ôm, nhưng chợt nhớ ra tỷ tỷ đã thành thân, phải chú ý lễ tiết, nên nháy mắt dừng lại, hướng về Tiêu Dạ Huyền hành lễ: “Chào tỷ phu!”

Tiêu Dạ Huyền hài lòng gật đầu, ra hiệu cho cho Hắc Nham đưa quà.

“Tỷ tỷ, thì ra đệ cũng có quà ạ!”

Nhận lấy hộp quà, Vân Kiệt ngượng ngùng gãi gãi đầu. Mở ra xem, hai mắt lập tức tỏa sáng. Trong hộp là một thanh đao ngắn có khảm ba viên đá quý cực kỳ tinh xảo. Rút đao ra, hàn khí lộ rõ.

“Tạ tỷ phu!” Mấy ngày nay, Vân Kiệt gặp qua không ít binh khí, nên có không ít kiến thức về vũ khí. Thanh đao này vừa nhìn đã biết là hàng tốt.

“Đệ thích là tốt rồi!”, đối với những lời tiểu cữu nói trong ngày thành thân khuyến khích Như Ca về nhà mẹ đẻ, mặc dù Tiêu Dạ Huyền có hơi bất mãn cũng chỉ có thể áp dụng chính sách dụ dỗ. Ai bảo tiểu thê tử của mình thương đệ đệ này như vậy chứ. Một thần binh chém sắt như chém bùn, đối lấy niềm vui của tiểu cữu tử, xem như đáng giá.

Người này thu mua lòng đệ đệ ngay trước mặt mình nha! Như Ca thấy cảnh tượng trước mắt, mặt mày cong cong. Phu quân và đệ đệ duy nhất của mình hòa thuận, là chuyện vui vẻ biết bao nhiêu.

Thấy tình huống trước mắt, Ngọc Chính Hồng thầm nghĩ, Vân Kiệt chỉ là đệ đệ của Như Ca mà được đãi ngộ bậc này, vậy nhạc phụ mình..... Bèn, tiến lên, hết sức thân mật hô: “Hiền tể!”

Hiện giờ tuy Lý gia đã sụp đổ, nhưng vì Ngọc Chính Hồng mang danh nhạc phụ của Cẩm Thân vương thế tử, nên mấy ngày nay ở trong triều rất thuận buồm xuôi gió. Nay Ngọc Chính Hồng tam phẩm, tất cả là nhờ nữ nhi gả vào chỗ tốt. Ngọc Chính Hồng hiểu rất rõ, chỉ cần bám chắc vị thế tử này, chẳng cần lo lắng gì tiền đồ nữa!

Nghe giọng điệu thân mật của Ngọc Chính Hồng, Như Ca nổi hết cả da gà. Còn Tiêu Dạ Huyền chỉ lạnh nhạt đáp một câu “Nhạc phụ”.

Những gì Như Ca trải qua ở Ngọc phủ, Tiêu Dạ Huyền đã biết hết, đối với Ngọc Chính Hồng cũng chẳng có bao nhiêu hảo cảm, nhưng bất luận thế nào, rốt cuộc đó vẫn là phụ thân của Như Ca, nên mặc dù không thích cũng không biểu hiện chán ghét.

Việc Ngọc Chính Hồng được thăng lên Thị Lang Bộ Hộ, tất nhiên là Tiêu Dạ Huyền biết. Ngọc Chính Hồng cũng coi như cẩn trọng, làm quan hơn 10 năm chưa gây ra sai lầm lớn nào. Lần bổ nhiệm này, tuy có phần do nể mặt Tiêu Dạ Huyền, nhưng không thể không nói tìm được một người làm quan trong Bộ Hộ mấy năm mà không thừa cơ đục nước béo cò như Ngọc Chính Hồng thật không dễ dàng. Đây cũng không phải nói Ngọc Chính Hồng là một vị quan tốt liêm khiết, chẳng qua là không có tài mà lại muốn thể hiện, hi vọng một ngày kia có thể vượt qua huynh trưởng, nên trong lúc làm quan, không ít lần lấy tiền riêng dùng cho việc công. Khác với những quan viên khác vừa có chức có quyền là bắt đầu vợ vét, nên tự nhiên Hồng để bằng lòng để vị trí Thị Lang Bộ Hộ này cho Ngọc Chính Hồng.

Hành lễ với Ngọc Chính Hồng xong, Như Ca kéo Tiêu Dạ Huyền qua bên Liệt thị.

“Nữ nhi và phu quân Dạ Huyền chào mẫu thân”

“Nhạc mẫu đại nhân”

Đối với người ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn Như Ca, Tiêu Dạ Huyền cực kỳ tôn trọng, nửa quỳ chào.

“Mau mau đứng lên, lễ này.....hơi lớn rồi!”, thấy Tiêu Dạ Huyền hành đại lễ, Liệt thị luống cuống đỡ dậy. Nhìn nam tử mấy ngày trước thể hiện hung tợn với đám người Kim Lăng Hầu nhưng lúc này ôn hòa như gió, Liệt thị vừa lòng gật gật đầu, con rể này quả rất thật lòng với nữ nhi. Hôm nay biểu hiện của Liệt thị thật giống như câu ngạn ngữ, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thuận mắt.

“Trời nắng to, chúng ta vào nhà nói chuyện tiếp đi, mẫu thân đã làm nước ô mai ướp lạnh cho các con, thỉnh an lão phu nhân xong rồi uống giải khát”.

“Đúng vậy! Hiền tể vào trong đi!” với biểu hiện như vậy của Tiêu Dạ Huyền, Ngọc Chính Hồng đã nhìn ra, đây là cho nha đầu Như Ca thể diện trước mặt người Ngọc gia đó mà! Ngày trước mình đúng là thất sách, sao không sớm đón mẫu tử ba người về phủ chứ. Nếu vậy nay mình sẽ có chút khí phách trước mặt con rể này. Hiện giờ, toàn bộ đành nhờ vào phu nhân thôi!

Vào trong Ngọc phủ, sau khi đến Ninh Phúc Đường thỉnh an lão phu nhân xong, Tiêu Dạ Huyền theo Ngọc Chính Hồng đến chính đường gặp những người trong thân tộc Ngọc gia. Xã giao vài câu với mấy người đó xong, Như Ca liền về Nhân Nguyệt Các trước.

Về Nhân Nguyệt Các, nghe Thanh Nhi liến thoắng kể xong, Liệt thị kéo Như Ca lại nhìn lên nhìn xuống đánh giá, thấy sắc mặt nữ nhi hồng nhuận, vui tươi, Liệt thị bớt lo lắng.

“Mấy ngày nay ở vương phủ ổn không?”

“Rất ổn ạ, sáng sớm thỉnh an vương gia và vương phi xong, chỉ còn mỗi chuyện chơi và ăn ngày ba bữa, trong viện thế tử có vị quản gia rất trung thành, xử lý phần lớn mọi việc trong viện hết sức chu toàn, còn lại những việc khác Vương ma ma cũng thay nữ nhi xử lý tốt, tóm lại là rất thanh nhàn”, trước mặt Liệt thị, dĩ nhiên là Như Ca nói thật.

“Thế thì tốt!”, ngày trước thấy nữ nhi vội trong vội ngoài, Liệt thị vô cùng đau lòng. Tuy rất nhiều người gả vào nhà quyền quý liền kiếm đủ mọi cách giành quyền quản gia, nhưng Liệt thị thì chẳng muốn nữ nhi dính vào mấy thứ đó chỉ cho hao tổn tinh thần.

“Ta nghe nói, con giữ thứ tử của vương gia trong viện mình, ta biết con thích trẻ con, nhưng hình như đứa bé này mệnh không tốt, giữ bên mình sợ rằng có chút không may”, ngày trước ở Phan Thành, Như Ca đã xây mấy chỗ nhận nuôi trẻ mồ côi, nhiều người làm trong hiệu buôn Lăng Vân là từ đó mà ra. Liệt thị nghĩ đây là tâm bồ tát của nữ nhi. Bất quá nghe đứa bé kia có cặp mắt màu tím, Liệt thị có chút lo lắng.

Mắt tím ở cái thế giới này là điềm xấu cực kỳ, chỉ có kiếp trước phạm phải tội nghiệt cực lớn mới có màu mắt như vậy. Đừng nói là Cẩm Thân vương kiêng kỵ, chỉ sợ nhà người thường cũng khó có thể tiếp nhận.

“Mẫu thân, điềm xấu gì đó chỉ là lời đồn bậy thôi, đứa bé kia cực kỳ thông minh, mẫu thân mà thấy sẽ thích ngay”. Đứa bé kia cực kỳ nhu thuận, nhưng cũng cực kỳ lặng lẽ, khiến người ta hết sức đau lòng, đối với bản khoản của mẫu thân, Như Ca đành cười trừ.

Nghe vậy, Liệt thị cũng không hỏi vặn thêm: “Ta biết xưa nay con rất có chủ kiến, quyết định rồi sẽ không bao giờ thay đổi, sẽ không nói gì nữa, bất quá con đã thích trẻ con như vậy, nên dưỡng thân thể thật tốt, mau sinh cho thế tử một đứa, tình cảm phu thê càng thêm bền vững.”

“Mẫu thân!” thì ra vòng tới vòng lui là vì chuyện này, Như Ca bắt đắc dĩ nhìn Liệt thị, mình mới xuất giá ba ngày, làm sao có con nhanh vậy.

“Không phải mẫu thân muốn thúc giục con, chỉ là con phải hiểu, kẻ nhìn chăm chăm thế tử rất nhiều, có đứa bé rồi yên tâm hơn” nói tới đây, Liệt thị có vẻ không vui.

Thấy vẻ mặt mẫu thân như vậy, Như Ca liền biết sợ là trong Ngọc gia lại có việc khiến mẫu thân phiền lòng rồi.

“Lần trước đến từ đường, Doãn Thị kia con còn nhớ không?”

Như Ca chưa kịp hỏi, Liệt thị đã nói trước.

Nghe vậy, Như Ca gật đầu một cái, vị phu nhân kia, muốn không nhớ cũng khó, đầu đầy trâm cài sáng loáng, mười ngón tay đã hết chín ngón đeo nhẫn hoặc đá quý hoặc phỉ thúy, hình tượng nhà giàu mới nổi thật sự là khắc sâu quá mức.

“Sau khi con xuất giá, Doãn thị này viện cớ thăm người thân, dẫn theo nữ nhi và nhiều quà tặng tới cửa, lão phu nhân thấy Doãn thị ra tay hào phóng, dĩ nhiên hết sức vui mừng. Còn nhị tỷ tỷ đầu óc hạn hẹp kia của con nữa..... Tóm lại, hiện giờ hai mẫu tử họ đang ở Đông viện. Rốt cuộc có dụng ý gì, ta không nói con cũng biết, hôm nay, con và hiền tể dùng xong cơm trưa thì về sớm đi. Mặc dù hiền tể là đứa tốt, nhưng ngộ nhờ những người này làm loạn, người trong phủ lại lăm lăm, chẳng may gây ra chuyện bại hoại gì đó, tình ngay lý gian, thì không xong.”

Nghe vậy, tất nhiên Như Ca hiểu, đang muốn nói thì thấy Tiêu Dạ Huyền và Vân Kiệt vẻ mặt hưng phấn tiến vào.

“Tỷ tỷ, tỷ phu nói hôm nay sẽ dạy đệ luyện một bộ công pháp, thích hợp đánh gằn đó!”

Lời Vân Kiệt khiến Liệt thị nhú nhú mày, thường ngày Vân Kiệt luyện xong một bộ công pháp cần một canh giờ, nếu muốn học, chẳng phải đến chiều tối hai đứa mới có thể bắt đầu về vương phủ. Nào có vợ chồng tân hôn lại nửa đêm về đến nhà, vậy chẳng phải tối nay sẽ ở lại Ngọc phủ? Đang muốn ngăn cản, lại bị Như Ca giành nói trước.

“Đã vậy, đệ phải cố gắng mà học cho tốt đó, tỷ cũng chưa thấy qua tỷ phu đệ luyện công đâu!” thấy vẻ hưng phấn của Vân Kiệt, đột nhiên Như Ca thay đổi chủ ý, mình chẳng làm gì trái với lương tâm, mặc gì phải trốn tránh. Nhìn Tiêu Dạ Huyền đang uống nước ô mai, Như Ca thầm cân nhắc. Vợ chồng tân hôn ngủ lại nhà mẹ, không thể cùng phòng, hẳn không chịu được cũng phải rảnh nhin. Mà như vậy, chắc chắn những thứ ruồi bọ kia sẽ không bỏ qua cho khối thịt thơm này! Chẳng biết tại sao, Như Ca rất chờ mong biểu hiện của Tiêu Dạ Huyền.

Nguyên tưởng nữ nhi sẽ nghe lọt những điều mình nói, không ngờ vẫn muốn ngủ lại. Liệt thị lập tức có mấy phần mất hứng. Bất quá con rể đang ở bên cạnh, không tiện nói nữa, đành nói đi xem đồ ăn trưa chuẩn bị xong chưa, rồi ra khỏi phòng.

Thấy mẫu thân tức giận, Như Ca liền đi theo vào phòng bếp.

Sau khi vào phòng bếp, Liệt thị nhờ Thanh Trúc làm này làm kia, gạt Như Ca sang một bên, hồi lâu vẫn chưa nói với nàng câu nào.

Xem ra là giận thật!

Thấy mẫu thân an bài xong hết, đi ra khỏi bếp, Như Ca đành chạy theo kéo tay Liệt thị.

“Mẫu thân, chỉ là ngủ lại một đêm mà thôi, sau lần này, không biết đến bao giờ mới trở về được, mẫu thân nỡ đuổi con đi sớm vậy sao? Lại nói Vân Kiệt học văn đã giỏi, nếu biết thêm võ công, văn võ toàn tài, tương lai mới có thể mang về ầu thân một tức phụ nhi xinh xắn thông tuệ nha!”

Nghe vậy, lại thấy vẻ mặt lầy lòng của nữ nhi, Liệt thị vừa bực mình vừa buồn cười, xoay người điểm ngón trở lên trán Như Ca.

“Đồ không tim không phổi, mẫu thân chẳng phải vì tốt cho con sao, ngủ lại đây, nếu thật xảy ra chuyện gì, đến lúc đó đừng có mà khóc lóc.”

Nghe vậy, Như Ca cười nói: “Dạ Huyền là phu quân của con, nếu đã hẹn ước một đời, con sẽ tin tưởng chàng, không phải phụ thê cần tin tưởng lẫn nhau sao?”

Liệt thị nghe vậy, nhớ lại mỗi tiếng nói hành động của hiền tế với nữ nhi, lòng nghĩ, thôi tùy nữ nhi vậy.

Lúc ở Nhàn Nguyệt Các ăn cơm, biết được hôm nay con rể muốn ngủ lại, Ngọc Chính Hồng liền vội vàng phân phó quần gia Lưu Toàn dọn dẹp một gian phòng trong Hồng Vận Lâu, chỗ chuyên dành chiêu đãi khách quý. Dĩ nhiên tin tức này cũng rất mau truyền đến tai người hữu tâm.

74. Chương 74: Doãn Thị Dạy Con

75. Chương 75: Sở Thích Khác Người

Hai gã sai vặt cung kính dẫn thế tử đi đến gian phòng sang trọng đã chuẩn bị cho thế tử trong Hồng Vận Lâu. Đến một gian phòng nọ, hai gã sai vặt như kinh sợ cái gì đó, bước nhanh qua.

Tiêu Dạ Huyền đi sau, nhìn vào gian phòng nọ, chỉ dừng chốc lát, lại tiếp tục đi tới.

Vào phòng, gã sai vặt cung kính nói, “Mời tế tử nghỉ ngơi, nô tài xin cáo lui!”

“Ừ, lui đi!”, ngồi xuống giường, Tiêu Dạ Huyền phát tay ý bảo hai người đi.

Đợi hai gã sai vặt đi rồi, Tiêu Dạ Huyền đi đến ghé dựa ngai xuống, rút cuốn sách nhỏ Vân Kiệt hiến ình như hiến vật quý ra, cười khê một tiếng. Phí công dạy dỗ cả ngày, được hồi báo không tệ! Phần thưởng là cuốn sách do chính tay Như Ca soạn, một bản duy nhất!

Bên trong là nét chữ xinh đẹp, ‘Bình Pháp Thập Tam Thiên’, vốn không ôm hy vọng gì, nhưng Tiêu Dạ Huyền càng đọc càng ngạc nhiên, nếu không phải biết người viết cuốn sách này là tiểu thê tử mảnh mai nhà mình, hẳn sẽ nghĩ tác giả là một nữ tướng kiêu hùng trên chiến trường.

Chương mở đầu, nói về các điều kiện trước khi xuất binh, quyết định thành bại. Chương tác chiến, huy động chiến tranh. Chương mưu kế, dùng mưu công thành, tức không dùng vũ lực chỉ dùng kế khiến địch đầu hàng. Chương quân hình và chương binh thế, nói về hai nhân tố quyết định thành bại chiến tranh: ‘Hình’ chỉ yếu tố khách quan, ổn định, như lượng quân, lương thảo, vũ khí; ‘Thế’ chỉ yếu tố chủ quan, ngẫu nhiên, như sức chiến đấu của binh sĩ, tinh thần chiến đấu..... Lật qua từng tờ, ước chừng đọc khoảng 1 canh giờ, Tiêu Dạ Huyền phát hiện, nội dung cuốn sách mặc dù viết rất giản lược, nhưng đã bao quát hầu hết kinh nghiệm chiến đấu tích lũy hơn 10 năm trên chiến trường của mình. Lúc này, đột nhiên Tiêu Dạ Huyền hiểu

vì sao Vân Kiệt lại có những kiến giải sâu sắc về binh lược như vậy. Tiểu thê tử của mình có thật nhiều bí mật nhỏ mà mình chưa biết, làm người ta càng muốn tìm hiểu.

Thận trọng bỏ quyển sách xem như bảo vật vào ngực, nhìn ngoài cửa sổ tối đen như mực, Tiêu Dạ Huyền thối tất nệm, đến giường nằm xuống, giả vờ ngủ say.

Ở góc tối ngoài phòng, thấy ánh nến trong phòng đã tắt, kẻ đang đứng rình vội vàng chạy đến Đông viện báo tin.

Không bao lâu, trên đường nhỏ đến Hồng Lô Vực, mấy bóng người vội vã tiến bước, đằng trước là Doãn thị đầu đầy châu ngọc chói mắt, một thiếu nữ thân hình yếu diệu khoác áo choàng theo sau. Hai gã sai vặt đi đầu, cẩn thận dẫn qua gian phòng nọ, xuyên qua hành lang gấp khúc, đi đến phòng Tiêu Dạ Huyền.

Đến nơi, xuyên qua khe cửa sổ, thấy bóng người cao lớn nằm nghiêng trên giường, Doãn thị đốt một điều mê hương dài nhỏ cắm vào khe cửa sổ.

Chờ mê hương cháy hết, Doãn thị cởi áo choàng của nữ nhi xuống, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, đẩy nữ nhi vào, không bao lâu liền nghe thấy tiếng giường kéo kẹt và âm thanh thở dốc kiểu mị của nữ nhi.

Nghe tiếng động, biết chuyện đã thành, lúc này Doãn thị mới hớn hờ trở về. Đi đến cửa lớn Hồng Lô Vực, Doãn thị tiện tay rút một cây trầm vàng trên đầu xuống, ném cho hai gã sai vặt, rồi theo Ngọc Bảo Oánh đang đợi bên ngoài rời đi.

“A!” tiếng kêu thảm thiết của nữ tử truyền ra từ trong phòng, vang dội khắp Hồng Lô Vực, sau đó là những âm thanh nghẹn ngào nức nở. Đi được nửa đường, Doãn thị và Ngọc Bảo Oánh nghe thấy tiếng kêu kia không khỏi sửng sốt.

“Xin phu nhân yên tâm, tiểu nhân đã chuốc thuốc mê những người còn lại rồi, tối nay dù có động tĩnh lớn hơn nữa cũng không ai nghe thấy đâu”, nói đến đây, trên khuôn mặt đang cúi của gã sai vặt có một nụ cười quỷ dị.

Nghe vậy, Doãn thị gạt đầu một cái, yên tâm đi tiếp.

Trong Nhàn Nguyệt Các, đêm đã khuya, nhưng Như Ca nằm trở mình trần trọc mãi, vẫn không ngủ được.

Chẳng lẽ giống như tên kia nói: cô chằm nan miên sao! Như Ca ngồi dậy, ảo não lắc đầu một cái, nhất định là do trời nóng nực mà thôi. Kéo màn lụa mỏng màu hồng cánh sen ra, liếc nhìn đám hoa anh đào nở rộ ngoài cửa sổ, cảm nhận gió mát thổi đến, Như Ca xoay người, đếm cừ.

“Một con cừ, hai con cừ, ba con cừ.....”

Đang đếm, một cơn gió phát qua, Như Ca cảm thấy bên hông căng, quay đầu lại, thấy nam tử vốn phải ở Hồng Lô Vực lại đang nằm bên cạnh mình, trong mắt đầy ý cười.

“Sao chàng lại đến đây, chẳng phải không thể ở chung một chỗ sao?”, Như Ca đẩy đẩy người bên cạnh hỏi.

“Ta chỉ nằm đến sáng sớm sẽ đi ngay, có ta bên cạnh tốt hơn mà.”

Nghe Tiêu Dạ Huyền nói, tất nhiên Như Ca hiểu ý trong đó. Chẳng biết tại sao, người Tiêu Dạ Huyền lúc nào cũng hết sức mát mẻ, ngủ bên cạnh hẳn cực kỳ thoải mái. Trầm mặc hồi lâu, làm đủ đấu tranh tư tưởng, cuối cùng Như Ca quyết định buông tha những quy củ tổ tông truyền lại gì kia, dán vào lồng ngực Tiêu Dạ Huyền, cảm nhận sự mát mẻ truyền tới, một hồi cơn buồn ngủ ập tới, nhanh chóng đi vào giấc mộng.

Thấy vậy, nam tử chọc chọc đôi môi hơi vênh của người trong lòng, rất bất đắc dĩ. Nha đầu này, chẳng lẽ nàng không lo lắng chút nào vì phu một mình ở trong Hồng Lô Vực sẽ gặp chuyện sao? Chẳng thèm hỏi một câu!

Đang lúc lòng đầy phiền muộn, đột nhiên lưu ý đến tiểu thê tử nắm thật chặt tay áo mình, Tiêu Dạ Huyền cười cười, buông màn lụa xuống, dịu dàng hôn lên đôi môi ngọt ngào của kiều thê.....

Mặt trời vừa lên, ánh nắng nhu hòa chiếu vào phòng, Như Ca mở mắt ra, nhìn bên cạnh, người nửa đêm chạy đến phòng mình đã không còn. Không khỏi thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt, tránh bị người nói không hợp quy củ.

Ngồi dậy, mang giày trắng thêu hoa nhỏ, Như Ca đi rửa mặt trang điểm xong, đang định ra cửa, thì một hồi âm thanh huyền ảo từ bên ngoài truyền tới.

Mở cửa phòng, liền thấy một phụ nhân đầu đội trâm ngọc, trên người mặc tơ lụa thượng đẳng, chân mang giày viền vàng và nhị tỷ Ngọc Bảo Oánh đã mấy ngày không gặp đang bị bọn Thanh Trúc ngăn bên ngoài, ầm ỹ từ đây mà ra.

“Cho vào đi!”, cả ngày hôm qua không thấy, hôm nay mới sáng tinh mơ đã đến.

Nghe Như Ca nói, bọn Thanh Trúc liền để hai người tiến vào.

“Tứ muội, người kiêu căng quá, thân quyền trong nhà muốn gặp mà cũng khó!”, nghĩ đến mục đích chuyến này, Ngọc Bảo Oánh nở nụ cười ác ý.

“Bất quá hôm nay nhị tỷ đến đây là vì có một việc vui lớn muốn báo uội biết đó!”

Ngọc Bảo Oánh vừa nói vừa cười duyên tiến gần lại.

Nghe vậy, Như Ca nhíu mày, “Không biết việc vui gì vậy?”

“Chắc muội còn chưa biết, tối hôm qua, biểu muội Ngọc Yên của chúng ta hầu thế tử ngủ, đúng là thân càng thêm thân, đương nhiên là chuyện vui rồi.”

Quả nhiên, hở ra một cái là có kẻ muốn chui vào, nghĩ vậy, Như Ca hứng thú hỏi: “Hả? Có chuyện này sao?”

“Tất nhiên là thật, chuyện bại hoại danh tiết bậc này, thúc mẫu và nhị tỷ người sao bịa được, nữ nhi ta hiện vẫn đang ở trong Hồng Vận Lâu kia, nếu không tin, thế tử phi có thể tự mình đến xem thử.” Doãn thị thấy Như Ca không tin vội vàng uốn éo người đi lên phía trước, không giấu được nụ cười trên môi. Mê hương mình dùng chính là hàng tốt nhất, nhà buôn nước ngoài đã nói, dùng xong cả đêm sẽ làm không ngừng, không chừng hiện tại bên kia còn đang làm đấy, chỉ cần dẫn thế tử phi này đến xem, mình quây ầm lên một phát nữa, nữ nhi mình gả vào vương phủ là chuyện vãn đã đóng thuyền!

“Nữ nhi ta là cô nương nhà lành, thế tử phi nhất định phải làm chủ cho nó, ít nhất phải cho nó vị trí trắc phi! Nếu không ta sẽ làm ầm lên, tự mình dẫn nó đến vương phủ gặp Cẩm Thân vương để ngài cho nó một cái công đạo, dĩ nhiên chúng ta là họ hàng gần, làm như vậy, mặt mũi của thế tử phi cũng không còn, chuyện nhỏ thế này, chỉ cần thế tử phi gật đầu, bên phía thế tử chắc chắn không có vấn đề.”

Nghe Doãn thị tự biên tự diễn, Như Ca không biết nên khóc hay nên cười, đầu tiên là nha hoàn, đến giờ là trắc phi! Bất quá đêm qua, Tiêu Dạ Huyền ở đâu dĩ nhiên Như Ca là người rõ nhất, vậy rồi cuộc Ngọc Yên lên giường với kẻ nào, Như Ca rất hiểu kỳ.

“Như vậy, Như Ca thật muốn đi xem thử.”

Nghe Như Ca đáp, Ngọc Bảo Oánh và Doãn Thị vui mừng cười.

“Tốt, đến lúc đó thế tử phi phải cho ta một câu trả lời hợp lý mới được nha.”

Doãn thị và Ngọc Bảo Oánh hào hứng dẫn đám người Như Ca đến Hồng Vận Lâu. Liệt thị nghe tin, tự nhiên là không thể an tâm ngồi yên, liền dẫn đám Thanh Trúc đi theo. Trong lòng thầm than, biết ngay những người này sẽ gây chuyện mà.

Bọn Thanh Nhi theo sau Như Ca, sắc mặt giận dữ, Doãn thị thật là kẻ không biết liêm sỉ. Chẳng phải kỹ nữ lầu xanh gì, lại dùng thủ đoạn bậc này, không sợ nữ nhi mình bị xử tội cho vào lồng heo sao!

Đoàn người vừa đến cửa Hồng Vận Lâu, đã thấy một dãy gã sai vặt đang đứng cười nhạo, mà mấy nha hoàn từ bên trong ra đều che mặt mà đi, thấy bọn Doãn thị tới, nha hoàn sai vặt nhanh chóng cúi đầu, nhưng trong mắt rõ ràng mang theo cười nhạo khó nín.

Mặc dù đã nhận ra ánh mắt của mọi người, nhưng Doãn thị không chút phật lòng, chỉ cho là kế hoạch thành công, lòng đầy vui mừng giục đám người Như Ca mau mau đi vào.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, xa xa thấy phòng Tiêu Dạ Huyền mở toang cửa sổ, nhưng vì vẫn còn ở khúc quanh nên không thấy rõ cảnh tượng bên trong lắm.

Đến gần phòng, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của nữ tử truyền ra. Doãn thị đi đầu, nghe thấy tiếng nữ nhi, không khỏi giật mình, đến giờ này mà sao còn dữ dội vậy.

Vừa tới cửa phòng, thấy cảnh tượng bên trong, khuôn mặt vốn đắc chí của Doãn thị và Ngọc Bảo Oánh nháy mắt hóa đá, ngay cả đám người Như Ca cũng rất sửng sốt.

Chỉ thấy trong phòng, màn lụa trên giường đã bị xé nát hết, cảnh tượng trên giường hiện rõ mồn một. Lúc này Ngọc Yên bị mấy mảnh màn lụa trói chặt tứ chi, không mảnh vải che thân, thân thể vốn trơn bóng giờ đầy vết thương, mà một nam tử diện mạo cực kỳ xấu xí đang cưỡi lên lưng Ngọc Yên, trong tay cầm roi không ngừng quất lên người nàng ta. Bên cạnh còn dấu vết sấp nén.....cảnh tượng quả là chấn động, khiến bọn Thanh Nhi quên mất thân là thiếu nữ phải kiêng dè.

Nam tử kia tựa hồ bị mê muội, không hề ý thức được đám người ngoài cửa, vẫn tiếp tục quất roi lên người Ngọc Yên, theo sau đó là hàng loạt tiếng kêu gào thê lương.

“Trời ơi!”

Ngẩn người một lúc, Doãn thị nhào tới. Chưa kịp đến gần, liền bị nam tử diện mạo hung ác kia quất ột roi, lăn vài vòng trên đất

Ặc.....sở thích quá nặng! Như Ca im lặng nhìn trời.

Đúng lúc này, mắt bị một đôi tay che mất.

“Đã thấy!”

Gỡ tay Tiêu Dạ Huyền ra, nhìn phía sau hẳn là Ngọc Chính Hồng, sắc mặt xanh mét, và một nam tử trung niên, mặc quan bào ngũ phẩm, sắc mặt xấu hổ cực điểm.

Nhìn biểu chất nữ vô cùng thê thảm, và Doãn thị khóc la than trời trách đất, Ngọc Bảo Oánh sắc mặt trắng bệch, Ngọc Chính Hồng cảm giác mình giảm thọ vài tuổi. Nhanh chóng hướng bọn người làm rống: “Còn không mau can ra, đều chết hết rồi à?”

Nghe Ngọc Chính Hồng rống, bọn người làm đang đứng xem trò vui, vội vàng chạy vào can ra, mất hết sức mới kéo người ra được. Người nào cũng chịu không ít roi.

“Nhạc phụ đại nhân, sao hai người này lại trong phòng tiểu tể làm ra chuyện thất đức bậc này? Thật khiến người ta đau lòng.”

Ta cũng đang muốn biết đây, nhìn Tiêu Dạ Huyền một thân chính tề trước mắt, rốt cuộc Ngọc Chính Hồng vẫn không dám hỏi vì sao người trong phòng không phải là hắn. Mới rồi thấy hắn bước ra từ một gian phòng khác, thì có chút kinh ngạc, hiện đã hiểu.

Ngọc Chính Hồng biết rõ, Doãn thị này giống Hoàng thị, là kẻ ham quyền thế. Mục đích lần này đến không hỏi cũng biết. Sa mông tán loạn trên đất và mùi hương gay mũi kia hiển nhiên là đã dùng thuốc thúc tình, sợ là vị thể tử này đã sớm biết, nên mới xuất hiện một màn trước mắt này.

Nghĩ xong, Ngọc Chính Hồng chỉ gọi người đưa biểu chất nữ, con rể tương lai đang bị trói chặt kia, và bọn Doãn thị đến tiền viện nói chuyện. Sau đó nhanh chóng ời cả phu quân Doãn thị, Ngọc Chính Tài và nhị thúc công đức cao vọng trọng của Ngọc gia đến.

Sảnh lớn Ngọc phủ. Nhị thúc công nhìn dâu cả nhếch nhác ngồi xổm trên đất và cháu gái, run run rẩy rẩy hỏi “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đáp lại nghi vấn của nhị thúc công là một mảnh trầm mặc và tiếng khóc thút thít của cháu gái Ngọc Yên

Thấy vậy, Tiêu Dạ Huyền thản nhiên nói: “Hắc Ảnh, cho bọn họ nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Tiêu Dạ Huyền nói xong, một nam tử mặt mũi hơi âm trầm xuất hiện tại hành lang Ngọc phủ, ném một gã sai vặt trong Ngọc phủ đang bị trói gô xuống, để kiểm ngang cổ tên này, “Nói!”

Thấy người làm mình mua chuộc bị người ta tóm, đang đứng trong góc Ngọc Bảo Oánh liền tiếp lui về sau, chưa lui được hai bước, gã sai vặt kia đã đưa ngón tay chỉ hướng Ngọc Bảo Oánh.

“Thế tử, đều là do nhị tiểu thư bảo nô tài làm! Tiểu nhân là Vương Nhị, thường ngày thích đến thanh lâu uống rượu, vừa lúc hai ngày nay kẹt tiền, nhị tiểu thư cho 10 lượng bạc, bảo nô tài làm thay.....” mắt thấy mạng nhỏ khó giữ, gã này nào dám không khai, liền nói hết Ngọc Bảo Oánh thu mua hần thể ào, làm sao dẫn Doãn thị và Ngọc Yên Hồng Vận Lâu.....

Nhất thời, cả sảnh xôn xao, mắt mang theo khinh thường nhìn về phía Ngọc Yên đang khóc lóc và Doãn thị, chỉ bằng thủ đoạn thể này mà dám tính kế Chiến Thần Bắc Địa tiếng tăm lừng lẫy của Đại Chu, kết cục thể này là đáng đời!

“Thật là vô liêm sỉ, ngay cả người thân mình cũng tính kế!”

“Kẻ hạ tiện thể này mà cũng có, thật khiến người ta giận sôi gan”

“Tối qua chắc chiến đấu kịch liệt lắm, các người nhìn Ngọc Yên xem, ai u, quả là lợi hại nha!”

“Dù vị công tử Thái Châu kia có còn muốn, hai người này cũng chỉ có thể làm tiện thiếp!”

“Thiếp cái gì, tiện nhân như vậy, dứt khoát đưa đến kỹ viện cho rồi, ọi người cùng vui vẻ”

.....

Không biết là cố ý hay vô ý, chuyện như thế ít nhiều gì phải kiêng dè, nhưng có thể tử ở đây, hần không lên tiếng, những người khác nào có tư cách bảo im.

Nghe mọi người nghị luận, Ngọc Bảo Oánh run cầm cập, lúc này mới ý thức được mình phạm phải sai lầm cực lớn, quá khứ còn có mẫu thân Lý thị cầu cạnh cho, nhưng nay.....nhìn mọi người xung quanh lòng đầy căm phẫn, nhất thời Ngọc Bảo Oánh như bánh trắng gặp nước, hoàn toàn ỉu xiu.

Ngọc Yên ngồi chờ trên đất, nhìn về phía nam tử cao ngạo bắt phạm kia, chỉ thấy trong mắt hần tràn đầy miệt thị và lạnh lẽo, giống như mình là thứ gì đó vô cùng dơ bẩn. Chớp mắt, một chút tự tôn cuối cùng cũng không còn, liếc mắt nhìn kẻ đang bị trói bộ dáng như lệ quỷ, nhớ tới đêm qua, một cổ uất ức xông thẳng lên, liền đâm đầu vào cột đá bên cạnh.

Động tác Ngọc Yên quá đột ngột, không ai kịp ngăn cản, nhất thời óc bắn tung tóe, cả phòng giật mình kêu lên.

“Nữ nhi của ta!” Doãn thị thấy vậy, không màng đau đớn trên thân, nhào tới bên Ngọc Yên. Đỡ Ngọc Yên dậy, đưa tay lên mũi, đã không còn thở nữa, nhất thời gào lên.

“Nữ nhi à, con chết thật thảm, đều tại phụ thân con, nói gì chỉ cần con trèo lên được giường thế tử, tương lai sẽ để lại tất cả tài sản cho con, mới khiến nương phạm sai lầm, sao con lại chết như vậy.....hu hu.....nửa đời sau ta biết trông cậy vào đâu!”

Nghe Doãn thị kêu gào, cặp mắt vẫn đục của nhị thúc công trong nháy mắt tựa như kiếm sắc bắn về phái trưởng tử Ngọc Chính Tài, tức giận quát lớn: “Đồ nghịch tử! Đã sớm nghe nói ngươi có ý định dựa vào người có quyền thế, không ngờ lại gây ra tại họa thể này, sản nghiệp giao vào tay người chắc chắn sẽ lụn bại hết. Sau khi ta chết, một phần cũng không cho ngươi, thuyền ngươi đang quản lý cũng thu lại hết, hừ!”

Nói xong, quát cây trượng trong tay vào Ngọc Chính Tài đang quỳ trên đất, trán tóe máu, đau đến mức té lăn xuống đất.

Nhị thúc công đi thẳng tới trước mặt Tiêu Dạ Huyền, nói: “Chuyện này là lão hủ dạy con không nghiêm, lão tình nguyện quyền một nửa tài sản cho quân dụng để bù đắp sai lầm, mong thế tử tha lỗi!”

“May mắn lão đã tỉnh ngộ, như vậy, bản thế tử cũng không tiện truy cứu chuyện này nữa”

Thấy vẻ mặt nhàn nhạt của Tiêu Dạ Huyền, Như Ca mở rộng tầm mắt, quả là được lợi còn ra vẻ. Nhìn về phía Ngọc Yên, Như Ca phát lạnh, về sau không biết còn bao nhiêu nữ tử giống nàng ta nữa đây, mình gần trúng hàng bán chạy rồi!

“Đa tạ thể tử, lão tuổi đã cao, không chịu nổi trường hợp thế này, xin cáo lui trước”, nhị thúc công quả thật không chịu nổi, đứng cũng có chút đứng chưa.

“Đi thông thả!”

Nhị thúc công được lệnh, để người hầu đỡ ra ngoài, lúc ngang qua trưởng tử, che ngực nói: “Còn không mau mang theo Ngọc Yên và phu nhân người đi!”

“Dạ....dạ, phụ thân”, mặc dù bị tước quyền thừa kế, nhưng chỉ cần cha già còn sống một ngày là mình còn hi vọng một ngày, dù chỉ còn một nửa, nhưng đã là tài sản khổng lồ rồi, nghĩ kỹ càng xong, Ngọc Chính Tài hành lễ rồi kêu người làm đến mang hai người trên đất đi.

Về phần con của tri phủ Thái Châu, đã tỉnh hồn lại, nghe chuyện xảy ra, đôi mắt tam giác tràn đầy tức giận nhìn về phía kẻ đã làm hấn mất hết mặt mũi, Ngọc Bảo Oánh, hận không thể xé sống nàng ta, làm gì còn tâm tư cười về nữa. Chỉ nói với tri phủ Thái Châu hôn sự xem như hủy bỏ, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Tri phủ Thái Châu thấy chuyện phát triển thành như vậy, liền nói: “Ngọc đại nhân, phẩm hạnh nhị tiểu thư như vậy, hạ quan thật không dám nhận vào cửa nữa, hôn sự này thôi đi.”

Nói xong, hướng Tiêu Dạ Huyền, cung kính nói: “Kính xin thể tử thứ lỗi! Nếu không còn chuyện gì nữa, xin thể tử cho phụ tử hạ quan cáo lui, chuẩn bị hành trang rời kinh”.

Mặc dù biết nhị tử mình bị thể tử bố trí, tri phủ Thái Châu lại chỉ có thể nhận tội, trừ có chút mất mặt, còn lại cũng không tổn thất gì.

“Ừ, nếu Tàn tri phủ có việc quan trọng xin cứ tự nhiên!”, thấy tri phủ Thái Châu thức thời, Tiêu Dạ Huyền cũng không gây khó dễ, gật đầu ý bảo có thể lui,

Đứng một bên, Ngọc Chính Hồng cảm giác mình đã biến thành nhân vật thứ yếu. Trước mắt hôn sự này tất nhiên là không thành, nhưng phần lớn sính lễ cũng phải trả lại, nghĩ đến đồng ngân lượng kia, Ngọc Chính Hồng liền nhức đầu, chỉ cảm thấy Ngọc Bảo Oánh quả thật đàn độn như heo, để lại trong phủ chỉ tổ gây họa..... Trầm ngâm chốc lát, Ngọc Chính Hồng nói: “Nữ nhi của chính thất làm ra chuyện thất đức cỡ này, Ngọc Chính Hồng ta thực thẹn với tổ tiên Ngọc gia. Ta quyết định, từ nay về sau, Ngọc Bảo Oánh không còn là dòng chính nữ của Ngọc Chính Hồng ta nữa, đưa đến từ đường sám hối lỗi lầm, không ai được đến thăm”.

“Phụ thân! Ngài không thể làm như vậy! Hu hu.....không thể.....” nghe Ngọc Chính Hồng nói, Ngọc Bảo Oánh lập tức sợ ngây người, chẳng những không còn là dòng chính nữ, bị đày đến từ đường, còn không cho ai đến thăm, vậy chẳng phải mình sẽ ở đó cả đời. Nghĩ đến Lý thị phát điên, Ngọc Giai Nhân chết trong từ đường, Ngọc Bảo Oánh gào khóc bỏ đến chỗ Ngọc Chính Hồng, còn chưa tới, đã bị quản gia Lưu Toàn dẫn một đám người đến bắt ra ngoài.

Từ đó, Ngọc Bảo Oánh biệt tích. Đến từ đường, vì lúc trước Lý thị tạo nghiệt, Ngọc Bảo Oánh nhận hết khi dễ, cuối cùng trong một mùa đông rét lạnh, thân thể như củi mục, không có áo bông chống lạnh, Lý thị và Ngọc Bảo Oánh cùng nhau ngã xuống trước mộ bia của tỷ tỷ Ngọc Giai Nhân.

76. Chương 76: Khách Quý Tới Cửa

77. Chương 77: Khoe Mẽ

Cầm Thân vương và vương phi Trần thị đã chờ tại tiền sảnh, dĩ nhiên không thể thiếu Liễu trắc phi và nhị thiếu gia Tiêu Dạ Cát kia. Về phần thị thiếp gì đó chỉ như cảnh nền đứng sau lưng Liễu trắc phi.

Thấy tình cảnh này, Như Ca bỗng nhớ lại những điều Thanh Nhi đã kể.

Liễu trắc phi Liễu Như Mộng, từ lúc gả vào vương phủ tới nay, được sủng ái hơn 20 năm, chỉ có một nhi tử. Thủ đoạn của Liễu trắc phi hết sức tương tự Giang di nương, mặc dù được sủng ái nhưng cũng gấp gáp nạp tiểu thiếp cho Cẩm Thân vương. Hơn phân nửa thị thiếp trong phủ là do Liễu trắc phi nâng đỡ. Trần thị hay ghen đối lập với Liễu trắc phi dịu dàng sẵn sàng, làm Cẩm Thân vương hết sức hài lòng. Hơn nữa lại có tình cảm với Liễu trắc phi nên rất nhiều chuyện Cẩm Thân vương đều thiên vị Liễu trắc phi.

Về phần mẹ chồng mình, chính là thứ nữ của Trấn Bắc vương Trần Nguyên Chân, là tỷ muội khác mẹ với đương kim hoàng hậu, được ban hôn gả vào vương phủ đã 28 năm, chỉ sinh mình Tiêu Dạ Huyền, không có chút trách nhiệm làm mẹ nào, chưa bao giờ để tâm dưỡng dục nhi tử, cả ngày chỉ lo tranh giành tình cảm với Liễu trắc phi, đấu đá hơn 20 năm vẫn chưa thắng được.

Vào trong, đến trước mặt phu thê Cẩm thân vương, Như Ca và Tiêu Dạ Huyền hành lễ.

“Nhi thần thỉnh an phụ vương và mẫu phi!”

“Nhi tức thỉnh an phụ vương và mẫu phi!”

“Ừ, đứng lên đi!”

Tầm mắt Cẩm Thân vương không tự chủ hướng về đội ngũ ôm quà tặng sau lưng phu thê Như Ca.

“Đây là •••••?”

Như Ca mỉm cười đáp: “Bẩm phụ vương, những thứ này là mẫu thân đáp lễ, một chút quà mọn ạ!”

“Hóa ra là vậy, người đâu, thu mấy thứ này đi.....”

“Phụ vương, dù sao đại tẩu cũng là thế tử phi, quà tặng chắc hẳn là những thứ xa xỉ, không bằng giờ mở ra xem thử, cho nhi tức được mở rộng tầm mắt”, Tô Như dẫn Liễu Diễm Nhi chạy tới cửa, nghe Cẩm Thân vương nói vội vàng tiếp lời, chỉ sợ Cẩm Thân vương nói một tiếng “Thu” là xong chuyện. Sính lễ không phải xuất ra từ vương phủ nên Tô Như không tiện dị nghị gì, nhưng lần này quà tặng là từ vương phủ, thanh kiếm kia là thần binh lợi khí hiếm có do nước Ngạc Lai tiến cống, tài vật trong vương phủ tính là cũng có phần của phu quân mình, nên nếu Ngọc Như Ca mà đem về những vật không đáng tiền, tất nhiên mình phải giễu cợt một phen.

“Này....” Cẩm Thân vương liếc mắt nhìn vẻ mặt nhàn nhạt của Tiêu Dạ Huyền bên cạnh Như Ca, thật không tiện mở miệng, chẳng biết mấy thứ này đến tột cùng là gì. Ý đồ của Tô Như, mọi người đều nhìn ra được. Nếu thật khiến con dâu lớn bị mất mặt trước mọi người, sợ rằng trường tử này sẽ không vui.

Tiêu Dạ Huyền đương nhiên biết những đồ vật này là gì nên không lo lắng chút nào, chỉ lạnh lùng nhìn Tô Như kẻ cứ liên tiếp gây phiền toái cho Như Ca. Tô Như thấy vậy bất giác nhích lại gần Tiêu Dạ Cát tìm kiếm sự che chở, chỉ tiếc Tiêu Dạ Cát lắc mình tránh đi, làm nàng ta xem chút nữa té lăn ra đất.

“Phụ vương, chớ nghe Như nhi nói xằng, lễ vật quan trọng là tâm ý, nói gì giá trị hay không”, Tiêu Dạ Cát liếc Tô Như đang đứng xoắn khăn sau lưng mình, mắt đầy chán ghét.

Nghe vậy, sắc mặt Tô Như từ trắng chuyển xanh rồi thành đen. Đều là phu thê, bên kia thì bảo bọc yêu thương, còn phu quân mình suốt ngày chỉ biết bắt bẻ mình, thật tức chết người!

“Vương gia, Như Mộng rất tò mò về lễ vật của thế tử phi, nếu phiền quá thì thôi, không nhìn cũng được, cũng chỉ tặng cho vương gia và tỷ tỷ mà thôi.....”

Liễu trắc phi còn chưa nói xong, Trần thị đã cười lạnh: “Nếu biết là tặng cho bản phi và vương gia, các người còn ồn ào cái gì, lắm mồm không sợ thối lưỡi à”

Nghe vậy, Liễu trắc phi tức đỏ bừng mặt, chảy nước mắt giả diễm đạm nhìn về phía Cẩm thân vương.

Thấy ái phi như vậy, Cẩm Thân vương đau lòng nói: “Chỉ là chút lễ, cần gì cãi nhau, nếu muốn xem, vậy, đại nhi tức mở quà tặng của ta ra đi”.

“Vâng, phụ vương!”

Mở hay không mở Như Ca cũng chẳng để ý lắm, nghe Cẩm Thân vương nói vậy, liền kêu bọn Thanh Nhi mở quà tặng ra.

Dưới sự chỉ huy của Như Ca bọn hạ nhân lần lượt mở từng tấm vải đỏ phủ trên quà tặng ra.

Như Ca đi đến món quà đầu tiên, lấy một hộp gấm tinh xảo đưa cho gã sai vặt dâng lên.

“Đây là.....quyển nhạc Thanh Phong tụng do Lâm Uyên để lại?” Cẩm Thân vương nhìn thấy hết sức kinh ngạc.

Tiêu Dực Đức không chỉ thích nghe hát mà còn thích sưu tập khúc nhạc, đã sớm thêm thêm quyển nhạc Thanh Phong Tụng của Lâm Uyên, đáng tiếc chỉ có những phần vụn vặt, không đầy đủ. Hiện giờ thấy quyển nhạc này, không những là toàn tập Thanh Phong Tụng, mà vừa nhìn đã biết đây là bút tích thực của Lâm Uyên. Đối với một người yêu thích khúc nhạc mà nói, đây chính là bảo bối hiếm có, không phải có ngân lượng là mua được. Có thứ này, những đồ khác chỉ là râu ria, bất quá Tiêu Dực Đức vẫn muốn xem thử. Vừa nhìn, liền vui mừng.

Quà tặng thứ hai chính là cây địch bằng ngọc đen. Mặc Ngọc là bảo ngọc khó luyện, làm thành cây địch này giá trị sợ là không dưới vạn lượng. Thử âm sắc một chút, quả là giống như lời đồn, như nhạc tiên tuyệt không thể tả.

“Tốt, tốt, tốt” Cẩm Thân vương cầm hai món đồ yêu thích không buông tay, liên tiếp nói ba từ tốt, khiến mọi người đều nghe được vui sướng trong đó.

Trần thị thấy thế, nhìn Như Ca bằng con mắt khác, thật sự không ngờ, thứ nữ Ngọc gia lại có thể xuất ra những thứ tốt như vậy, lòng không khỏi có hứng thú với quà tặng của mình.

“Nhi tức, nếu đã mở quà của vương gia rồi, vậy bản phi cũng muốn tham gia náo nhiệt, mở quà của bản phi ra đi!”

“Vâng, mẫu phi”.

Như Ca cười nhạt, xoay người bảo người làm sau lưng tiến lên. Mở tấm vải đỏ ra. Vốn lòng đầy hi vọng, Trần thị đứng dậy nhìn, chỉ là một tấm vải bình thường, dù nhìn cũng tốt, nhưng trong vương phủ thiếu gì, so với quà tặng của vương gia, của mình thật quá mức bình thường.

“Đại tẩu vậy là khinh thường mẫu phi phải không, tặng phụ vương đồ quý hiếm, còn mẫu phi lại bình thường như vậy”, Tô Như tự cho là chộp được điểm yếu của Như Ca, chanh chua nói.

Nghe vậy, vẻ mặt Trần thị trở nên không vui, muốn phát tác lại bị Hạ ma ma dè lại.

Cẩm Thân vương thấy không khí bất thường, nhìn nụ cười trên mặt Như Ca, nói: “Khụ khụ, chắc nhi tức không có ý đồ, cái người im lặng nghe nó giải thích”

Xem ra cha chồng mình vẫn còn chút trí khôn, Như Ca cười cười nói, “Bẩm phụ vương mẫu phi, cuộn vải này thật không đơn giản như vẻ ngoài.....”

“Chẳng phải chỉ là một xếp vải thôi sao.....” Tô Như chưa nói xong, đầu lưỡi đã cứng lại. Mấy người có mặt cũng kinh ngạc ngậy người.

Chỉ thấy theo bàn tay Như Ca mở ra, trên nền vải xuất hiện hoa mẫu đơn lớn được thêu tỉ mỉ, chẳng những tản mát ra một mùi hương nhàn nhạt thấm tận lòng người, mà còn phỉếm ra ánh sáng như có như không, rất giống cây trâm thủy tinh trên đầu nàng, ánh trên nền vải lần lượt thay đổi. Càng kỳ lạ hơn là khi ánh sáng lóe lên, con bướm trên đóa mẫu đơn sống động như thật, còn khe chớp cánh.

“Quả là lần đầu tiên được thấy một cuộn vải thần kỳ như vậy” Hạ ma ma vô thức nói ra lời ca ngợi

Thấy vẻ mặt mê muội của mọi người, Như Ca thầm cười trộm. Ai nghĩ tới thôn trang bị bỏ quên trong đống của hồi môn của mình lại có chất đất đặc biệt, lúc đến tham quan phát hiện ra cổ huỳnh quang ở đó, có ngân lượng vạng cũng không mua được một lạng, nàng cực kỳ vui mừng. Thứ cổ này sau khi phơi khô, nghiền nát ra làm thành thuốc nhuộm vải, sẽ có hiệu quả thần kỳ.

“Cuộn vải này, không biết mẫu phi có hài lòng không ạ?”

“Dĩ nhiên là hài lòng”, vuốt ve cuộn vải, Trần thị thật yêu thích không buông tay, vẻ mặt tựa như hận không lập tức cho người đem tấm vải đi may y phục mặc.

Này.....điều này sao có thể! Xem qua lễ vật của Như Ca, vẻ mặt vốn hắc hê của Tô Như biến thành xanh mét, thâm hận nghĩ: những thứ này chắc chắn là do Tiêu Dạ Huyền chuẩn bị cho nàng ta để thêm thể diện! Lại xem tiếp chẳng phải là để nàng ta chiếm hết nổi bật sao. Nghĩ vậy bèn cười duyên nói: “Phụ vương, vừa rồi nhi tức hiếu kỳ nên quên mất, hôm nay Điềm Nhi tới chơi, còn đang chờ bên ngoài ạ!”

“Điềm Nhi?” nghe Tô Như nói, Tiêu Dực Đức nhìn Liễu trắc phi một cái, sao Liễu Điềm Nhi đến bất ngờ thế này, chẳng lành chuẩn bị chút nào cả.

Thấy Tiêu Dực Đức hình như mang theo vài phần oán giận nhìn mình, Liễu trắc phi mềm giọng đáp: “Mấy ngày nay Điềm Nhi không đến, thiếp thân rất nhớ, liền phái người thỉnh nàng đến làm bạn mấy ngày. Hay là vương gia cho nó vào đi, chỗ để nó đợi lâu!”

Thật lòng mà nói, Liễu Như Mộng nằm mơ cũng muốn để con trai mình ngồi lên vị trí Cẩm Thân vương thế tử, bất quá, lúc gả vào vương phủ, Hồng đế vin vào tội không có người mai mối đã tăng tội với nhau buộc Cẩm Thân vương phải viết một tờ cam kết, vị trí Cẩm Thân vương thế tử trừ thế tử Tiêu Dạ Huyền không được cải lập người khác, nếu vi phạm sẽ tịch thu hết gia sản của Cẩm Thân vương, cắt làm thứ dân. Lúc trước cứ cho là hắn sẽ bị cổ độc Vân Cương hành hạ đến chết, có Tô đại tướng quân ủng hộ, con trai Tiêu Dạ Cát của mình ngồi lên vị trí thế tử chỉ còn là chuyện sớm hay muộn, không ngờ, nó mạng lớn thế, còn sống mà trở về.

Không phải chưa từng nghĩ sẽ tìm cách giết nó, chỉ tiếc chưa kịp thành công, Tiêu Dạ Huyền đã bị đưa vào cung nuôi dạy, ảnh vệ chung quanh đều là cao thủ nhất đẳng, ra tay cũng không dễ. Hiện tại, muốn động vào hắn khó càng thêm khó. Ngay cả Liễu thái hậu cũng đã không ôm hi vọng diệt được nó, ngược lại chuyển sang tranh thủ lôi kéo.

Kể từ đó, Liễu Như Mộng đành theo chỉ thị của Liễu thái hậu, giúp đỡ Liễu Điềm Nhi tranh thủ tình cảm của Tiêu Dạ Huyền.

Theo Liễu Như Mộng, muốn bắt được tâm một nam nhân không khó, hướng chỉ trên mọi phương diện Liễu Điềm Nhi đều cực kỳ xuất sắc, chỉ cần cho nó cơ hội phát huy, câu được Tiêu Dạ Huyền chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Trần thị nghe vậy, thầm mắng: nói thật dễ nghe, Liễu Như Mộng quả là bỉ ổi, phu thê hai đứa vừa về tới cửa, đã không kịp chờ đưa người đến bên cạnh Tiêu Dạ Huyền, bất quá dù vương gia có lòng thúc đẩy, cũng phải xem Dạ Huyền có đồng ý hay không đã. Thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Tiêu Dạ Huyền, Trần thị thầm cười lạnh, thật muốn xem thử, tiện nhân Liễu gia có thể làm được gì.

Tiêu Dực Đức nghe Liễu trắc phi nói, gật đầu, cẩn thận cất Mặc Dịch xong, thuận miệng nói, “Ừ, nếu đã đến, vậy cho vào đi!”

Đứng bên ngoài Liễu Điềm Nhi đã sớm nghe rõ, đi vào nhìn lướt qua chung quanh xong, hành lễ với Cẩm Thân vương.

“Thần nữ Liễu Điềm Nhi tham kiến vương gia vương phi! Tham kiến trắc phi nương nương!”

“Đứng lên đi, đều người trong nhà, không cần đa lễ”

Nghe Cẩm Thân vương nói ba chữ ‘người trong nhà’, Liễu Điềm Nhi mỉm cười ngọt ngào, đi đến bên cạnh Liễu trắc phi, tầm mắt dán lên người nam tử mặc y phục đen.

Thấy Liễu Điềm Nhi ham muốn Tiêu Dạ Huyền lộ liễu như vậy, Như Ca thầm nghĩ, hay ột tiểu thư phủ Quốc công, dè dặt đều rớt đầu mất rồi.

Bởi vì Tiêu Dực Đức thường xuyên tham gia làm giáo khảo các hộ ca múa của văn nhân nhã sĩ nên thời gian ở trong phủ không nhiều, mặc dù thiếu nữ trước mắt đã đến phủ nhiều lần nhưng thường chỉ gặp lướt qua. Hôm nay nhìn kỹ, Liễu Điềm Nhi quả thật người cũng như tên, bộ dáng hết sức ngọt ngào. Di truyền tướng mạo vừa nhu nhược lại kiều diễm của nữ nhi Liễu gia. Tài đức, tướng mạo đều không tệ, phối với Dạ Huyền đúng là trai tài gái sắc, Cẩm Thân vương liếc nhìn Tiêu Dạ Huyền, thấy trong đôi mắt hẹp dài kia hình như tỏa ra khí lạnh, không khỏi rung mình một cái, xem ra chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn.

Thấy Cẩm Thân vương có chút nao núng, Liễu trúc phi bèn nháy mắt với Tô Như. Tô Như hiểu ý, nói: “Đại tẩu, đệ tức nghe nói hiện tại mọi chuyện trong viện thế tử đều do lão quản gia quản lý phải không?”

“Đúng vậy”, đoán được Tô Như muốn nói gì, Như Ca cười gật đầu.

Nghe vậy, Tô Như làm như giật mình tiếc nuối, lắc đầu một cái, “Đại tẩu, đại ca là thế tử của Cẩm Thân vương phủ, tương lai kế thừa vương vị, thân là vương phi sao có thể ngay cả chuyện trong nhà cũng không xử lý. Đệ tức biết đại tẩu vốn xuất thân thứ nữ, xử lý chuyện trong nhà hẳn là không quen, Diễm Nhi đây lại rất giỏi việc này, quản lý cửa hàng thì mỗi tháng được lời cả vài ngàn lượng, đúng lúc Diễm Nhi tới chơi, nếu đại tẩu rảnh, mấy ngày nay đệ tức và Diễm Nhi sẽ thường đến quấy rầy, đại tẩu đừng ngại, có gì không biết cứ thỉnh giáo Diễm Nhi đi”

Mấy ngàn lượng.....quả là một con số lớn.

Nhìn vẻ mặt tự mãn của Liễu Diễm Nhi, Như Ca thật sự không biết phải nói gì cho phải. Mấy ngày tới mình chẳng hơi sức đâu mà ứng phó hai người này....

Hiệu buôn Lăng Vân thì quá lớn, Cẩm Tú Phường đã ấu thân và Vân Kiệt rồi, Được Tiên Đường cũng không thích hợp....đang lúc Như Ca rối rắm tìm một cửa hàng để nói, Tiêu Dạ Huyền đã thay nàng ném ra.

“Thụ Phúc Châu Báu”

Thấy mọi người kinh ngạc, Như Ca liếc người bên cạnh một cái, phu quân à, nên chọn một cái trong phạm vi mấy ngàn lượng thôi, kiếm tốn chút được không. Nhưng đã nói ra, Như Ca đành người nhạt: “11 tuổi Như Ca liền giúp mẫu thân quản lý sản nghiệp ở Phàn Thành, về chuyện nhà, mặc dù không dám nói là thực giỏi, nhưng sơ lược vẫn rất rành, Thụ Phúc Châu Báu là do Như Ca quản lý, mấy năm nay thu vào cũng không ít, đối với việc kinh doanh cũng tính là có kinh nghiệm. Cho nên để lão quản gia quản sự trong viện thế tử là vì lão quản gia làm việc lão luyện đáng tin chứ không phải vì Như Ca không biết chút gì.”

Thụ Phúc Châu Báu, chính là cửa hàng châu báu nổi tiếng từ Vận Thành tới, phát triển ở kinh thành đã gần một năm, vài phố đều có chi nhánh. Vì châu báu bên trong chế tác tinh tế, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, nên được đông đảo quý phụ thiên kim yêu thích. Đừng nói là cả Thụ Phúc Châu Báu, chỉ một chi nhánh không thôi cũng đã thu lãi không hơn mấy ngàn lượng. Người trong kinh thành đều đồn, chủ của mấy chục cửa hàng này là một phú thương trung niên trên 50, không ngờ lại là.....không đúng! Thường xuyên ra vào Thụ Phúc Châu Báu, Tô Như đột nhiên nghĩ đến gì đó.

“Đại tẩu nói xạo mà không sợ dính lưỡi, trong vương phủ này ai mà chẳng biết Thụ Phúc Châu Báu là từ Vận Thành tới, mà đại tẩu vốn ở Phàn Thành, liên quan gì nhau.”

“Ngoại tổ của Như Ca vốn là thương nhân lớn ở Vận Thành, đáng tiếc cảnh nhà sa sút, vì kỷ niệm tổ phụ nên mở cửa hàng đầu tiên ở Vận Thành, có gì không thể!”

Không chỉ biết kinh doanh còn hiểu thảo. Nghe Như Ca giải thích, Tô Như hận không thể tự tát mình mấy bạt tai, quả là tạo cơ hội cho người ta khoe mẽ. Bên kia, sắc mặt Liễu Diễm Nhi biến hóa như bấm nút, từ trắng thành đỏ, từ đỏ thành tím, trong nháy mắt biến đủ màu, khiến bọn Thanh Nhi đứng sau Như Ca cơ hồ không nhận được muốn ôm bụng cười lăn lộn.

Vớ vẩn! Dám ở trước mặt tiểu thư nhà ta ra vẻ phú bà!

“Nếu không còn chuyện gì khác, nhi thần xin cáo lui!”

Đã đạt được hiệu như ý, không muốn dây dưa với những người này nữa, Tiêu Dạ Huyền liền dẫn Như Ca hành lễ lui ra, đi về viện thế tử.

Thấy chủ tử đều đi rồi, mấy người Thanh Nhi cũng tranh thủ giao quà tặng ấy người làm đang đứng ở hành lang, theo phu thê Như Ca rời đi.

Nhìn lướt qua vẻ mặt khó coi của Liễu thị và những người liên can, Trần thị chợt cảm thấy sáng khoái cực kỳ, vốn cho là thứ xuất không có bản lĩnh gì không ngờ là giấu nghề, được Hạ ma ma nâng đi về Phù Dung Viện, tới cửa còn xoay người che miệng cười nói, “Có câu, mắt cá làm sao so được với trân châu, lời mấy ngàn lượng mà cũng dám lấy ra khoe, cảnh nhà Liễu gia thật quá suy tàn rồi.”

Liễu trắc phi nghe vậy, mặt không đổi sắc, thản nhiên cười nói: “Muội chúc mừng tỷ, thể tử phi tinh thông việc nhà như vậy, về sau mọi chuyện trong phủ tỷ cứ yên tâm giao hết cho thể tử phi, tỷ đỡ phải mất công lo lắng.”

“Việc này không cần người quan tâm, nếu đã tinh thông, đến lúc cần dạy một cái là biết liền, mà hiện nay điều quan trọng nhất là nối dõi tông đường cho vương phủ, bất quá, chắc hẳn muội đã nghe nói qua, nhi tử ta rất có phúc, đã từng được Phật Tổ truyền dạy kinh thư. Nhất định là được thần phật che chở, hiện tại phu thê hòa thuận, tương lai sẽ là con cháu đầy nhà, về phần muội, sợ là kiếp trước tạo tội nghiệt quá lớn nên kiếp này con cháu mới gặp tai họa”.

Nói xong, thấy vẻ mặt rớt cuộc trở nên khó coi của Liễu Như Mộng, tâm tình Trần thị rất tốt, lại thấy vẻ đau lòng của Cẩm Thân Vương Tiêu Dục Đức nhìn Liễu thị, hừ lạnh một tiếng, dẫn Hạ ma ma đi.

Sau khi Trần thị đi, Tiêu Dạ Cát dẫn Tô Như và Liễu Diễm Nhi lần lượt lui ra. Tiêu Dục Đức bước đến bên cạnh Liễu Như Mộng, mắt đầy thương tiếc, “Xưa này Trần thị luôn độc mồm như vậy, ái phi chớ tức giận”

“Thiếp hiểu, chỉ cần Diễm Nhi vào được phủ, tương lai thể tử kế tục vương vị, thiếp cũng còn chỗ dựa, không đến nỗi bị người ta đuổi ra khỏi cửa. Hiện giờ uất ức gì thiếp cũng không sợ. Bất quá hình như thể tử rất lạnh nhạt với Diễm Nhi, làm thiếp hết sức lo lắng”, nói đến đây, Liễu phi lại thở dài chán nản.

“Chuyện này..... đành từ từ đi”, nhớ đến ánh mắt lạnh lẽo vừa rồi của Tiêu Dạ Huyền, Tiêu Dục Đức cảm thấy lạnh cả sống lưng, nhất thời cũng không có cách nào.

78. Chương 78: Tiêu Dạ Cát

79. Chương 79: Nguyệt Tín

Bên kia, nhị thiếu gia của Cẩm Thân vương phủ Tiêu Dạ Cát vị bị buộc phải cùng phòng với nhị thiếu phu nhân Tô Như mà uống rượu say mèm. Bên này, trong viện thể tử, Tiêu Dạ Huyền cũng đang bức bối, nhưng khác ở chỗ, Tiêu Dạ Cát là không muốn mà không được, còn hẳn là bị chính thê tử mình ghẻ lạnh.

Đêm khuya, trời vốn trong bất chợt bị từng đám mây đen bao phủ, sấm sét không ngừng, gió to gào thét từng trận, theo đó là mưa to tầm tã. Mưa to cọ rửa mặt đất, lại không mang đi được phiền não trong lòng nam tử.

Chốc lát sau, một bóng đen hòa vào trời đêm bay tới phòng thuốc cách phủ thể tử không xa.

Không lâu lắm, ở ngoài thư phòng trong viện thể tử, bị kêu tới lúc nửa đêm, Tiết Thanh Tranh chưa vào cửa, đã cảm thấy không khí trong phòng hết sức quái lạ. Ghé đầu nhìn, đầu tiên là Tuyết Lang thường ngày vừa thấy mình liền nhe răng trợn mắt, lúc này lại rã rời nhũn như con chi chi nằm trên thảm đỏ, thật giống như chưa ăn cơm.

Quái lạ, hết sức quái lạ. Sói này do đại ca Tiêu Dạ Huyền tự tay nuôi lớn, căn bản là tâm ý tương thông với đại ca, hôm nay biến thành như vậy, thật rất quý dị, vốn muốn kêu một ảnh vệ hỏi thử, tiếng Tiêu Dạ Huyền đã truyền tới.

“Tiết Thanh Trạch.....”

Nghe giọng điệu u ám của nghĩa huynh, Tiết Thanh Trạch đã bước lui về sau lại tiến lên, từ từ đi vào thư phòng. Giờ phút này bộ dáng nghĩa huynh gần như yêu tà: tóc đen rũ rượi xuống vai, y phục xộc xệch, lộ ra lồng ngực rắn chắc, đôi mắt hẹp dài dưới ánh nến lập lòe mơ hồ có dấu hiệu muốn bộc phát.

Thấy vậy, Tiết Thanh Trạch không tự chủ lui về sau hai bước, “Đại ca,trể thể này gọi tiểu đệ tới không biết có chuyện gì quan trọng?”

Qua hồi lâu, không có hồi âm, nhìn qua bên Tiêu Dạ Huyền, Tiết Thanh Trạch đột nhiên nghĩ ra gì đó, che hai tay trước ngực.

Chẳng lẽ 3 ngày sau thành thân, đại ca bỗng dưng phát hiện mình không thích nữ nhân chỉ thích nam nhân, hiện tại cực kỳ đau khổ, trắng đêm không ngủ, để thử cảm giác, cho nên tìm mình tới?

Nghĩ đến loại khả năng này, khuôn mặt trắng nõn của Tiết Thanh Trạch biến sắc liên tục. Nhưng ngay khi nhìn thấy đôi mắt sắc của người trước mặt, ý nghĩ như vậy liền bị loại bỏ không còn một mống. Phi phi phi! Đại ca của mình yêu đại tẩu đến chết đi sống lại, hận không thể buộc được trên dây lưng quần, ngày ngày mang theo, làm sao có thể thích nam nhân. Đang muốn mở miệng hỏi thăm, người bên kia đã nói trước.

“Tại sao dám ba ngày không thể cùng phòng?”

Về thăm nhà vợ, được cha mẹ vợ và cậu em vợ hết sức tán thưởng, lúc về còn rất tốt, nhưng đến đêm, Như Ca lại ra lệnh cấm, không được ăn thịt. Tiêu Dạ Huyền làm sao chịu nổi, thử mấy lần, kết quả chọc giận tiểu thê tử, khiến nàng chuyển đến gian phòng dành cho khách ở phía tây nghỉ ngơi.

Biến chuyển thế này khiến Tiêu Dạ Huyền rất khó hiểu. Hỏi nha hoàn, bọn chúng lại ấp úng, nói cô nương là như vậy, mỗi tháng một lần. Suy đi nghĩ lại, vẫn không hiểu nổi, liền kêu Tiết Thanh Trạch tình thông y lý tới.

Hả? Thì ra là vậy! Yên tâm, yên tâm....

Nghe vậy, Tiết Thanh Trạch thở phào, vuốt vuốt nếp nhăn trên quần áo, đến ngồi xuống trước mặt Tiêu Dạ Huyền.

“Dám ba ngày không thể cùng phòng có lẽ là vì đại tẩu tới kỳ....nguyệt tín tới, nữ tử cứ tới ngày này là thân thể rất yếu ớt, không chịu nổi giày vò. Ở Bắc Địa đại ca cũng thấy qua rồi, mỗi tháng luôn có dám ba ngày về mặt bọn tướng sĩ như là bị táo bón, tinh lực không có chỗ phát tiết, kêu tăng huấn luyện gấp bội đó? Cũng là vì vậy.”

Theo lý, những chuyện thế này trong hoàng gia luôn có giảng dạy, với thân phận của Tiêu Dạ Huyền hơn nữa lại lớn lên trong cung, chắc phải biết. Bất quá, vị đại ca này ra biên cương đánh giặc quá sớm, nên chưa được học. Chẳng qua nói đi nói lại đại ca cũng thật đáng thương, thủ thân như ngọc 27 năm, thật vất vả mới biết được mùi tình, thì bị cắt dám ba ngày. Rút kinh nghiệm, vì hạnh phúc ngày sau trước khi thành thân nhất định phải dò la kỳ nguyệt tín của thê tử, kiên trì dời ra sau mấy ngày, để tránh vừa mới khai trai lại xảy ra thảm sự!

“Thân thể yếu ớt?” lúc Tiết Thanh Trạch đang nghĩ thì Tiêu Dạ Huyền lặp lại mấy chữ này, nhú mày.

“Dĩ nhiên là yếu rồi, theo trong sách thuốc, nữ tử khi tới kỳ, sẽ đau lưng, phía dưới chảy máu không ngừng, nếu không tịnh dưỡng tốt, mệt nhọc, gặp lạnh, hoặc trúng gió, những kỳ sau sẽ đau rất ghê gớm”. Thấy trên vẻ mặt thường ngày vô cùng bình tĩnh của Tiêu Dạ Huyền xuất hiện thất kinh, trong lòng Tiết Thanh Trạch vô cùng sáng khoái, nhiều ngày làm thợ trồng cây giá rẻ cộng thêm nghề theo dõi, rốt cuộc tìm được cơ hội trả thù. Mình nói đều là sự thật, chẳng qua hơi nghiêm trọng hơn chút mà thôi. Bất quá đại tẩu y thuật inh, ngộ nhờ đại ca khẩn trương quá độ, bị vạch trần....

“Bất quá, không phải chuyện nguy hiểm gì, chỉ cần tịnh dưỡng tốt mấy ngày này, về sau thân thể sẽ khỏe hơn trước”, để tránh bị trả thù, tốt hơn là thành thực một chút, ai bảo Tiết Thanh Trạch mình là một nam nhi anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, y đức cao thượng, huynh đệ nghĩa khí nặng tựa Thái Sơn, tốt tuyệt thế!

“Tịnh dưỡng thế nào?” Hiển nhiên, một Tiêu Dạ Huyền luôn thông minh, giờ phút này không hề phát hiện vẻ biến hóa trên mặt của người đối diện, chỉ chuyên chú vào việc làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ gian nan và cao cả: nuôi dưỡng thân mình tiểu thê tử.

“Nói đến việc dưỡng thân này, quả là một môn học khó.....”

Trong thư phòng, phu tử Tiết Thanh Trạch đứng trước bàn học đỉnh đạc nói. Đối diện, nam tử áo đen cầm bút lông sói, nhắt nhắt ghi lại vào sổ tay, trên khuôn mặt tà lệ nghiêm túc khó nói nên lời.

Mà lúc này, trong gian phòng giành cho khách phía tây viện thế tử, vừa thiêm thiếp ngủ Như Ca đã bị sấm sét làm tỉnh, xuyên qua cửa sổ nhìn sấm sét bên ngoài, đã bắt đầu nhớ người bị mình bắt ngủ một mình, lần này chẳng biết tại sao kinh nguyệt lại đến sớm hơn cả 10 ngày, mà không tiện nói cho Tiêu Dạ Huyền biết. Mỗi kỳ, Như Ca sẽ mệt mỏi vô cùng, bị hấn quần liền tới phòng này, bây giờ không biết sắc mặt của hấn đã khó coi đến mức nào.

“Mới vừa thành thân liền để hấn ngủ một mình, không biết có tức giận không đây” ngồi dậy, mang giày vào, mở cửa phòng, đi tới phòng chính, đến giữa đường, lại thấy ánh sáng trong phòng bên kia đã tắt.

Um, hình như đã ngủ.

Nghĩ nghĩ, thôi về phòng khách ngủ vậy.

Khi đến phòng của Tiểu Huân, tiếng động trong phòng hấp dẫn chú ý của Như Ca. Thận trọng đẩy cửa phòng ra, trong phòng vang lên tiếng hàm răng đánh vào nhau, lại cố gắng đè nén ghen ngào đứt quãng truyền vào trong tai.

Nhận thấy có người tiến vào phòng, trong đôi mắt màu tím của người trên giường xẹt qua một tia tàn lệ, nhưng vừa thấy người đến là ai, nháy mắt trở nên trong suốt như lúc đầu, vốn mười đầu ngón tay có ánh sáng như sao trong nháy mắt biến mất. Nhưng có một số thứ vẫn không kịp giấu đi, trong giây phút ánh nền sáng lên, rốt cuộc bị người phát hiện.

“Tiểu Huân, đệ.....?”

Thấy hai răng nanh bén nhọn bên môi đứa nhỏ, Như Ca sững sờ, nhìn lướt qua giường xộc xệch, chậm rãi đi tới.

Thấy nữ tử tới, đôi mắt màu tím của người trên giường chuyển thành màu tím như ma mỵ, nhìn chăm chăm đôi mắt trong suốt của nữ tử, trong đó không có e ngại, không có xem thường, càng không có chán ghét, mà chỉ có lo lắng.

Đột nhiên, một tiếng sét xẹt qua, đứa bé rùng mình, ngã xuống giường.

Thấy vậy, Như Ca bước nhanh đến, đỡ lấy đứa bé, kéo ống tay áo nó ra, quần sợi tơ lên tay bắt mạch. Kỳ quái là mạch vẫn bình thường, không có dị trạng. Thấy đứa bé rùng mình, Như Ca đành ôm đứa bé lên giường, lấy chăn bao thật chặt.

Tiểu Huân vui đùa vào ngực nữ tử như cangk tránh sấm sét. Không biết qua bao lâu, bầu trời dần khôi phục trong sáng, đứa bé cũng bình tĩnh lại, từ từ chui đầu ra khỏi ngực Như Ca.

Quan sát đứa bé trước mặt, sờ sờ hai chiếc răng nanh bén nhọn của nó, Như Ca cười hỏi: “Sợ sấm sét?”

Như Ca vừa đụng vào, toàn thân đứa bé cứng đờ, mắt tự nhiên xoay người sang hướng khác, lúc quay đầu lại, hai chiếc răng nanh như răng hổ đã biến mất tiêu, thấy Như Ca chờ mình trả lời, đứa bé chần chờ một lúc mới gật đầu.

“Ta hiểu”, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, vẫn không có một ngôi sao, không biết khi nào thì lại có sấm sét. Đứng dậy, sờ sờ đầu đứa bé, ý bảo nó nằm xuống, rồi đi ra ngoài.

Không lâu sau, Như Ca cầm một cái giỏ chứa vải lẻ và kim đi vào.

Theo lời Như Ca ngoan ngoãn nằm trên giường, đứa bé tò mò nhìn Như Ca khâu khâu vá vá gì đó cực nhanh. Không bao lâu, đã may xong hai cục tròn tròn.

Đeo hai cái bao tai lên tai mình thử, vỗ vỗ tay, hoàn toàn không nghe thấy tiếng gì nữa. Như Ca hài lòng gật đầu, đến bên giường, đeo bao tai vào cho đứa bé, cười nói: “Có cái này, sẽ không sợ sấm sét nữa”.

Nhìn nó từ từ nhắm mắt lại, hô hấp đều đều, Như Ca mỉm cười. Đưa tay sờ thử hai hàm răng chính tề, hai chiếc răng nanh bén nhọn như chưa từng xuất hiện. Trên thế giới rộng lớn, có đủ những điều lạ, chẳng lẽ đứa bé này gặp sét răng sẽ dài ra?

Ngồi bên giường một lát, trời vẫn im lặng, Như Ca đến bàn thối tắt nến, rồi trở về phòng khách.

Ngay sau khi Như Ca rời đi, vốn đang nằm trên giường, đứa bé chậm rãi ngồi dậy, cảm thấy bên tai hoàn toàn yên tĩnh, bất giác sờ sờ hai vật trên tai, lấy nó xuống, tiếng gió ngoài kia trở nên rất rõ ràng.

Nhớ tới biểu hiện của nữ tử lúc này, đôi mắt màu tím của đứa bé lóng lánh. Nhìn thấy mình như vậy mà không sợ hãi, nhiều năm như thế hình như cũng chỉ có một người!

Nàng quả nhiên không giống kẻ khác.....

80. Chương 80: Nam Nhân Đáng Yêu

Sáng sớm, ánh nắng dịu dịu chiếu vào phòng, người trên giường cọ cọ chăn mỏng mềm mại, vén lên muốn đứng dậy. Liền phát hiện bên hông bị một đôi tay vòng chặc, không thể động dậy, kinh hãi, lập tức mở mắt ra.

Tiêu Dạ Huyền?

Xoay người nhìn nam tử đang nằm nghiêng bên cạnh, Như Ca kinh ngạc, thấy đây là phòng ngủ quen thuộc, rõ ràng mình ở phòng khách phía Tây mà, lúc nào thì hắn mang mình qua đây? Đêm qua lúc ra khỏi phòng Tiểu Huân đã là canh ba, chẳng lẽ khi đó hắn còn chưa ngủ? Nhìn kĩ, thấy quầng thâm dưới mắt Tiêu Dạ Huyền, quả nhiên là ngủ không đủ!

Hình như nhận thấy người trong lòng đã tỉnh, nam tử mở mắt ra, thấy ý đau lòng trong mắt thê tử, trong đôi mắt hẹp dài sáng lên. Lấy tay ra khỏi hông Như Ca, nghiêng thân nói thầm bên tai nàng: “Về sau nàng ngủ ở đâu, ta ngủ ở đó, nàng nói không động vào, ta liền nằm vậy ôm nàng thôi, được không?”

Nghe vậy, tất nhiên nàng hiểu, nguyên định sáng sớm thức dậy qua dỗ hắn, không ngờ..... Như Ca cười vui, mình gả ột nam nhân thật đáng yêu. Khẽ gật đầu với hắn, đang định xuống giường kêu Thanh Nhi chuẩn bị đồ ăn sáng. Vừa ngồi dậy, liền bị người kéo lại.

“Còn sớm, phụ vương và mẫu phi đã ra ngoài, hôm nay không cần đến Đông viện thỉnh an, ngủ thêm chút đi”

Nghe vậy, Như Ca ngoan ngoãn nằm lại trong khuỷu tay nam tử, nhưng vẫn nghi ngờ hỏi.

“Chẳng phải sắp tới giờ lên triều sao?”

“Nếu ta không vào cung, có chuyện khẩn cấp hoàng thúc sẽ tự động phái người đưa đến phủ, nên không cần lo lắng”.

Mặc dù Tiết Thanh Trạch nói rất khoa trương, bất quá nhìn kỹ, sắc mặt tiểu thê tử quả nhiên là hơi tái. Nguyệt tín.....không ở bên chăm sóc, sao có thể yên lòng.

Nghe vậy, Như Ca có thể tưởng tượng được bộ dáng bất lực của Hồng đế. Nhưng nếu không gây trở ngại gì, nàng cũng không hỏi thêm. Có lẽ là vì nguyệt tín, Như Ca cảm thấy người rất mệt, tìm một vị trí thoải mái trong ngực nam tử, nhắm mắt lại, ngủ say.

Nhìn người trong ngực lười biếng giống mèo, vùi vào lòng mình ngủ, Tiêu Dạ Huyền cười cười, kéo kín màn giường ngăn ánh nắng, rồi ôm lấy tiểu thê tử tiến vào mộng đẹp.

Phượng Tê Cung. Dùng xong bữa sáng với hoàng hậu, đang định vào triều, Hồng đế nhận được tấu xin nghỉ của Tiêu Dạ Huyền từ ảnh vệ, nhìn lướt qua bên trong viết, “Vết thương cũ tái phát, không đi nổi”, khóe miệng giật giật, tiện tay đặt qua một bên, lệnh cho ảnh vệ, sau lâm triều một canh giờ đến Ngự Thư Phòng là được.

Bên bờ hồ ngoài viện thế tử, trang phục vàng nhạt, diện mạo xinh đẹp ngọt ngào, tiểu thư phủ Liễu quốc công Liễu Diễm Nhi đứng dưới gốc liễu, chuyên chú nhìn hướng đường thông cửa chính vương phủ với viện thế tử, giống như đang đợi ai đó. Bên cạnh nàng ta là nhị thiếu phu nhân của Cẩm Thân vương phủ Tô Như, vẻ mặt vui tươi.

Sáng sớm nay, tâm tình Tô Như cực tốt. Tối qua sau một hồi chờ đợi mòn mỏi rốt cuộc cũng đợi được phu quân Tiêu Dạ Cát, mặc dù say mềm, nhưng nhiều hơn bình thường mấy phần tình ý, thiếu đi mấy phần

lạnh lẽo, chính là bộ dáng công tử văn nhã dịu dàng ngày đó trên sân khấu! Mặc dù hôm nay không làm được thể tử phi, nhưng chỉ cần tam hoàng tử, huyết mạch của Liễu gia lên ngôi thái tử, chuyện phong vương phong hầu cho người Liễu gia không phải rất dễ dàng sao, liếc nhìn Liễu Diễm Nhi một cái, Tô Như kiên định vô cùng, bất luận thế nào, cũng phải trợ giúp phu quân và mẹ chồng lôi kéo Tiêu Dạ Huyền về bên Liễu gia.

Để đạt mục đích này, mới sáng sớm, Tô Như đã dẫn Liễu Diễm Nhi đến chờ giữa đường thông từ viện thể tử tới cửa lớn vương phủ, muốn tạo một cuộc gặp gỡ tình cờ.

Nhưng thời gian qua đi, từ giờ Dần đến giờ Thìn, mặt trời ngày càng lên cao nóng bỏng, mà bóng người còn chưa thấy.

Nhìn đường nhỏ trống trơn trước mặt, cầm khăn xoa xoa mồ hôi trên trán, Liễu Diễm Nhi hỏi “Biểu tấu, chẳng lẽ thể tử không vào triều sao? Đến giờ này mà còn chưa ra khỏi cửa”

Nghe vậy, Tô Như hừ lạnh nói: “Vốn nghĩ là thành thân xong sẽ khá hơn, không ngờ vẫn giống như ngày trước, Diễm Nhi, muội không biết chứ, trong phủ chúng ta, vị thể tử này, trước giờ vào triều hay không rất tùy hứng, không muốn đi, chỉ cần gọi tấu là được. Luôn thích làm vậy, khác hẳn biểu ca muội, từ lúc làm việc ở Lễ Bộ, luôn luôn cẩn trọng, vậy mà thánh thượng lại yêu thích sự càn quấy của hần mới chết chứ.”

Nói đến đây, Tô Như liền tức giận khó nguôi, đều là cháu trai, Tiêu Dạ Huyền nhận hết cứng chiều, chẳng những được ban đất phong, còn nắm binh quyền quan trọng trong tay, mà phu quân của mình, lại bị ghẻ lạnh hơn 20 năm, cho đến giờ cũng chỉ được cái chức quan nhàn tản ở Lễ Bộ, thật sự là không công bằng.

Vốn 2 năm trước, ở Hộ Bộ trống một chức vị quan trọng, cố tình, một vị hàng thúc bên Liễu gia bị người tra được tội tham ô, Tiêu Dạ Cát mặc dù là con cháu vương phủ, nhưng cũng là huyết mạch Liễu gia, vì thế phụ thân mình không tiện mở miệng xin vị trí kia. Còn năm ngoái, bên Công Bộ có chức quan, nguyên xem như ván đã đóng thuyền, ai ngờ, người tiền nhiệm của Tiêu Dạ Cát thế nào lại để bản vẽ quan trọng bị người trộm mất, đó vốn là công nghệ đặc biệt của Công Bộ, trong thời gian ngắn đã phổ biến khắp Đại Chu, thế nên chức quan kia trong nháy mắt không có nữa. Giờ ngẫm lại, không chừng là do vương phi Trần thị hoặc Tiêu Dạ Huyền giữ trò quỷ. Để Liễu Diễm Nhi đến bên Tiêu Dạ Huyền, xem như giám thị luôn.

Thấy oán hận trong mắt Tô Như, Liễu Diễm Nhi làm sao không hiểu. Thân là người Liễu gia, có thể nói Liễu Diễm Nhi hiểu rất rõ người Liễu gia, theo nàng, nam tử Liễu gia đều là trông thì khá mà không dùng được, bề ngoài vinh quang, bên trong không bằng cả cái gói thêu hoa. Vốn thịnh vượng, truyền qua trăm năm, Liễu gia đã sớm mục nát, có thể duy trì được như hôm nay tất cả là nhờ nữ nhân Liễu gia. Nhưng những năm nay, Hồng đế càng ngồi vững đế vị, Liễu càng suy bại, thái hậu muốn để người Liễu gia giữ chức vị quan trọng đã hết sức khó khăn. Lúc này mới kiếm đủ mọi cách giúp tam hoàng tử tư chất ngu dốt kia giành lấy ngôi vị thái tử.

Nói cho cùng, Tô Như này là kẻ ngu xuẩn, thân là nữ nhi Uy Liệt tướng quân nhất phẩm gả cho con thứ cũng thôi đi, còn không nắm chắc được biểu ca Tiêu Dạ Cát. Trong mắt nàng, Tiêu Dạ Cát là thứ hàng bỏ đi, không thể so sánh với người nắm quyền Bắc Địa, Tiêu Dạ Huyền.

Không nhận thấy khinh thường chột lóe trong mắt Liễu Diễm Nhi, Tô Như nhiệt tình kéo tay vị biểu muội này nói: “Muội muội tốt, theo ta thấy, chúng ta không nên ở đây chờ vô ích, viện thể tử cũng không phải là không vào được, ta nghe nói tài đánh đàn của biểu muội rất tốt, chúng ta cứ mượn cơ hội này đến so tài với vị đại tấu kia, nghe nói tài múa của nàng ta không tệ, nhưng về tài đánh đàn làm sao bì được biểu muội đây. Thấy được tài năng đích thực, nam nhân mới có so sánh, nói không chừng, chẳng cần phụ vương ra tay, Tiêu Dạ Huyền đã tự động đến Liễu gia cầu hôn!”

Nghe vậy, Liễu Diễm Nhi dao động, lúc trước có từng ngồi trên lầu cao ở vương phủ gảy đàn, nhưng khoảng cách khá xa, nếu đánh đàn trước mặt nói không chừng sẽ có hiệu quả..... Nghĩ đến đây, Liễu Diễm Nhi kêu tỷ nữ sau lưng đi lấy cây đàn tốt nhất trên đời xin từ mẫu thân đến. Rồi kéo Tô Như tới viện thể tử.

Hai người vừa tới cửa viện thể tử, cảnh tượng bên trong thật làm người ta kinh ngạc.

Dọc đường đi, chỉ thấy vốn là nhiều loại hoa cỏ, chẳng biết lúc nào đã biến thành từng cây hoa anh đào trắng tấp, trắng có, đỏ có, hồng có,.....đủ loại màu sắc, dưới ánh mặt trời trông rất nhu hòa.

Gió hè nhẹ phẩy, cánh hoa chập chờn, mùi hương thoang thoang trong gió. Từng cánh hoa theo gió thổi bay đầy trời, vẻ đẹp động lòng người.

“Thế tử thật yêu hoa, hoa này là loài hoa mùa xuân, thời tiết này mà nở được như vậy, quả không dễ dàng, không biết đã tốn bao nhiêu tâm tư. Vừa nhìn đã biết hoa này là mới từ nơi khác chuyển tới.” Mấy năm nay, chuyện phủ thế tử thu mua số lượng lớn hoa anh đào, Tô Như có nghe thấy, vốn cho là Tiêu Dạ Huyền nhất thời yêu thích, học đòi văn vẻ mà thôi. Giờ nghĩ lại, chẳng phải trên trán Ngọc Như Ca cũng có một ấn ký hoa anh đào sao? Sợ là hai người đã sớm quen biết. Nghĩ vậy, Tô Như cười lạnh, quả nhiên là thứ nữ nhà nghèo, từ nhỏ đã biết cách quyến rũ người, mới ngồi lên vị trí thế tử phi này được.

Liễu Diễm Nhi bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, viện này nàng đã từng tới lúc Tiêu Dạ Huyền chưa đám cưới, nên cảnh tượng nơi này lúc trước ra sao nàng biết rất rõ. Nghe Tô Như nói, lòng liền động, vốn nghĩ tâm Tiêu Dạ Huyền là đá vừa lạnh vừa cứng, chẳng ngờ cũng lãng mạn như vậy. Ngọc Như Ca kia có thể khiến hân trồng đủ loại hoa anh đào, thì cuối cùng sẽ có một ngày hoa anh đào bị diệt hết, thay vào đó là mẫu đơn mà Liễu Diễm Nhi nàng yêu thích. Nghĩ vậy, trong mắt Liễu Diễm Nhi tràn đầy kiên định, ý chí nung đốt, bước chân càng nhanh, hận không thể lập tức biểu hiện tài năng của mình trước mặt nam tử.

Ở một góc viện thế tử, một thiếu nữ lưng đeo nhụy kiếm, tay ôm mấy quyển sổ sách vừa thấy cây đàn cổ trong tay đại nha hoàn sau lưng Liễu Diễm Nhi, sổ sách trong tay nháy mắt rơi xuống đất, trên khuôn mặt vốn trầm tĩnh tràn ngập khiếp sợ.

81. Chương 81: So Tài Đánh Đàn

Lại nói bên này, vốn Như Ca chỉ định ngủ thêm một lát, ai ngờ lúc mở mắt ra lần nữa, đã đến giờ Tỵ rồi. Nhìn chán được đêm kỹ và bên cạnh không ai, nhú nhú mày không biết người nọ đã đi đâu, mang giày vào, mở cửa phòng, mặt trời đã lên cao chiếu ánh sáng rực rỡ.

Đứng cạnh ngoài cửa, thấy Như Ca tỉnh, Thanh Nhi vội vàng vào phòng giúp Như Ca thay đồ.

Như Ca thuận miệng hỏi: “Thế tử đi rồi à?”

Đang chải tóc cho Như Ca, nghe hỏi, Thanh cười đáp: “Bẩm tiểu thư, lúc này thế tử đang ở trong phòng bếp ạ! Có cả vị Tiết thiếu gia kia nữa, hình như Tiết thiếu gia đang dạy thế tử nấu gì đó, bọn hạ nhân bên trong đều bị đuổi ra ngoài hết.”

Tiết Thanh Trạch tới?

Nghe Thanh Nhi nói, Như Ca ngẩn ra, từ lần trước ở biệt viện đến nay chưa gặp lại Tiết Thanh Trạch, lúc này sao lại chạy đến phòng bếp làm gì?

Vì thân thể khó chịu, Như Ca càng không muốn mang trang sức rườm rà trên đầu, thấy Thanh Nhi chải tóc xong, bèn bảo lấy vài sợi tơ sáng buộc tóc là được.

Trang điểm xong, vốn muốn đến phòng bếp xem thử, nhưng vừa tới cửa, chợt nhớ đến đứa bé run cầm cập đêm qua, xoay người đi đến gian phòng phía Tây trước.

Vương ma ma thấy Như Ca chuyển hướng, tiến lên hỏi thử: “Tiểu thư muốn đến thăm Tiểu Huân thiếu gia?”

Kể từ khi Như Ca đặt tên cho đứa bé, cái tên Tiêu Dạ Huân này bất giác được định rồi, Cẩm Thân vương sau khi biết cũng thuận miệng đồng ý.

Đối với đứa bé ở Thu Viện này, Cẩm Thân vương Tiêu Dực Đức chẳng ấn tượng mấy, chỉ là lúc mới sinh ra mang tới điềm không may khiến Tiêu Dực Đức nghĩ tránh xa, hướng chỉ sau này Hồ Cơ lại làm ra chuyện đòi phong bại tục, bỏ trốn với nam nhân khác. Dù sao có cũng được mà không có cũng chẳng sao, chỉ cần không lãng vãng trước mắt làm phiền mình là được. Về phần tên kêu thế nào cũng chẳng muốn quan tâm.

Bọn người làm viện thế tử thấy thế tử phi hết sức quan tâm tiểu thiếu gia này, nên cũng tôn trọng Tiêu Dạ Huân hơn nhiều, mọi người đều xưng là Huân thiếu gia.

“Thế tử thấy Huân thiếu gia cũng không nhỏ, liền bảo lão quản kiểm một tiên sinh thành thực an phận có năng lực về dạy cho Huân thiếu gia. Sáng sớm nay lão quản gia đã dẫn tiên sinh dạy học tới, Huân thiếu gia bữa sáng cũng chưa ăn, hiện tại sợ là đang học bài!”

Nghe Vương ma ma nói, Như Ca dừng bước. Nếu cố ý nhấn mạnh thành thực an phận, tin tưởng vị phu tử này đã trải qua chọn lựa kỹ càng. Vốn nàng cũng từng nghĩ đến chuyện này, không ngờ Tiêu Dạ Huyền đã làm xong. Bất quá, không biết rốt cuộc hai người kia đang làm gì trong bếp?

Đang lúc Như Ca nghi ngờ, thì một mùi thuốc thoang thoảng bay tới, mùi là đương quy, thực địa, ích mẫu.....người này sẽ không phải là kéo Tiết Thanh Trạch vào bếp để nấu thuốc cho nữ nhân tới ngày uống chứ! Ngược mắt nhìn Tiêu Dạ Huyền đang bưng chén thuốc tới trước mặt mình, nháy mắt Như Ca hóa đá.

Thấy sắc mặt Như Ca đại biến, Tiêu Dạ Huyền lo lắng, thuận tay đưa chén thuốc cho Thanh Loan đang đứng kế bên, kéo Như Ca đến bên cạnh ân cần hỏi han “Sao vậy? Không thoải mái à?”

Nói xong, định cho người kêu Tiết Thanh Trạch quay lại, “Người đâu.....”

Thấy vậy, Như Ca vội dùng tay ngăn trước miệng nam tử.

“Ta không sao, chuyện sắc thuốc này nọ để Thanh Nhi làm là được rồi, ta là đại phu, phương thuốc bồi bổ biết rất nhiều, chàng.....chàng cần gì phải đích thân đến phòng bếp làm những việc này, không phải nói quân tử xa nhà bếp sao? Bị người ngoài biết, còn gì là mặt mũi thế tử nữa?”

“Chỉ là sắc bát thuốc mà thôi, trong quân đã từng làm, nhân lúc còn nóng uống đi.”

Thấy Tiêu Dạ Huyền không chút để ý, Như Ca chỉ có thể dở khóc dở cười, nhận lấy chén thuốc đắng uống hết, lúc ở Nhân Nguyệt Các thì có mẫu thân bắt uống thuốc bổ, sau khi thành thân, lại có phu quân trông chừng uống thuốc, quả là một loại phúc làm người ta đau đầu.

Như Ca vừa uống thuốc xong, đang ăn miếng quả do Tiêu Dạ Huyền đưa tới, liền thấy nha hoàn Mãn Nguyệt từ Nhân Nguyệt Các theo mình đến vội vàng chạy vào nói gì đó vào tai Thanh Nhi.

Sau khi nghe xong, Thanh Nhi cau mày, giống như cực kỳ miễn cưỡng đi vào.

“Tiểu thư, nhị thiếu phu nhân dẫn theo tiểu thư phủ Liễu quốc công tới, bảo là muốn.....”

Thanh Nhi còn chưa nói xong, giọng nói lạnh lạnh của Tô Như đã truyền tới át lời Thanh Nhi: “Đại tẩu, ta và Điềm Nhi tới làm phiền”

Nghe tiếng, Như Ca ngược mắt, liền thấy đằng trước là Tô Như, Liễu Điềm Nhi đi theo phía sau, ánh mắt tha thiết nhìn về phía người bên cạnh nàng. Thấy Tô Như toàn thân xanh biếc cầm khăn đỏ phất qua phất lại thật khiến Như Ca nhớ đến bà mối Vương ở Phàn Thành lúc đi đến hết nhà này đến nhà khác.

Thấy Tiêu Dạ Huyền ngồi một bên, Tô Như nhìn Liễu Điềm Nhi cười cười, rồi hành lễ với Tiêu Dạ Huyền: “Thì ra đại ca không vào triều, giờ đệ muội đến không biết có quấy rầy đại ca không?”

Nói xong câu khách sáo này, Tô Như vốn nghĩ sẽ lái vào chuyện chính, không ngờ, Tiêu Dạ Huyền cực kỳ thần nhiên trả lời: “Đích thật là quấy rầy”

Nghe vậy, thấy vẻ mặt cứng ngắc của Tô Như, Như Ca cười hì hì, khó chịu khi bị buộc uống thuốc đã tan hết. Dõi liếc Tiêu Dạ Huyền đang kéo tay mình, cười nói: “Phu quân chỉ nói đùa thôi, nhị đệ muội đừng để bụng, không biết nhị đệ muội và Liễu tiểu thư đến đây có chuyện gì không?”

Liễu Điềm Nhi trông thấy Như Ca và Tiêu Dạ Huyền trao đổi ánh mắt, thêm cả mười ngón tay của hai người đan vào nhau, cảm thấy chói mắt cực kỳ, hôm nay Ngọc Như Ca cố tình thị uy trước mặt mình đây mà, bèn tiến lên chào hai người nói: “Điềm Nhi nghe bọn tỷ muội từng đến Thọ vương phủ nói thế tử phi có tài múa siêu quần, nghĩ tài đánh đàn chắc cũng rất giỏi. Hôm nay đến vương phủ thấy thế tử phi nhện không được cầu biểu tấu dẫn Điềm Nhi đến lãnh giáo, mong thế tử phi chỉ điểm cho.”

Ai nói múa giỏi thì đánh đàn cũng phải hay chứ? Thấy khiêu khích trong mắt Liễu Điềm Nhi, liếc nhìn ‘họa thủy’ bên cạnh, người này lúc nào cũng làm một bộ mặt lạnh tâm lạnh với người ngoài, sao lại có nhiều hoa đào dính vào như vậy chứ! Rốt cuộc là quyền thế mê hoặc người vậy!

“Liều tiểu thư muốn gảy đàn ở đây?”

Nghe vậy, hiển nhiên là Như Ca đã đồng ý, Liễu Diễm Nhi hớn hở, cười hết sức ngọt ngào, “Diễm Nhi vừa thấy cách viện thể tử không xa có một đình nghỉ mát, phong cảnh nên thơ, không bằng thể tử phi và thể tử cùng đến.”

Nghe Liễu Diễm Nhi nói, Như Ca cười thầm, chỉ điểm đánh đàn mà còn phải kéo phu quân người ta đi theo, còn gì là dạy đánh đàn chứ, rõ ràng là tới quyến rũ phu quân người ta! Nhìn qua bọn Thanh Nhi tức giận, Như Ca cười nhạt nói: “Liều tiểu thư đã nói vậy, nếu từ chối chính là không nể mặt Liều tiểu thư, đã thế, Như Ca và phu quân cùng đi vậy.”

Đoàn người đến đình nghỉ mát trong viện thể tử, bốn phía hồ nước gợn sóng lăn tăn, hoa anh đào tung bay, cảnh sắc quả nhiên cực đẹp.

Đợi mọi người an vị xong, Liễu Diễm Nhi đến đài đối diện, ra hiệu cho đại nha hoàn đặt cầm lên bệ đá.

“Diễm Nhi bêu xấu!” nói xong, Liễu Diễm Nhi khom người ngồi xuống, bắt đầu đánh đàn.

Khúc ‘Phượng Cầu Hoàng’ uyển chuyển triền miên.

Gặp nhau là duyên, tương tư dây dưa, gặp lại khó khăn. Núi cao đường xa, chỉ có thuyền quyên chấp cánh. Bởi vì bất mãn, uyên ương không thành hiện thực, cố hình dung diện mạo của người, nhờ Hồng nhận mau truyền lời.

Gió đưa tin vui, mang hình ảnh người, môi anh đào hồng, mắt to mày ngài, tình thâm ý trọng. Vô hạn ái mộ làm sao nói nên lời?

Thấy đối diện vừa hát vừa liếc mắt đưa tình với Tiêu Dạ Huyền như muốn nói lại thôi, rằng Như Ca muốn rưng vì chưa luôn rồi. Bụng vừa đau lại đói.

Thấy Như Ca xoa xoa bụng, lúc này Tiêu Dạ Huyền mới nhớ tiểu nha đầu này từ sáng đến giờ trừ một chén thuốc đắng, chưa ăn thêm gì khác liếc mắt thấy quả hạch đào trên bàn, cầm một quả, lột vỏ đưa tới miệng nài nỉ...

Qua thời gian uống cạn nửa chén trà, rốt cuộc Liễu Diễm Nhi cũng trình diễn xong, liếc thấy Như Ca đang được nam tử đút quả, mặt hầm hầm, nhưng chỉ trong nháy mắt đã chuyển thành nụ cười ngọt ngào thân thiện. Tiểu tiện nhân Ngọc Như Ca này đang thị uy với mình sao?

“Không biết thể tử phi tỷ tỷ cảm thấy Diễm Nhi khảy đàn thể nào?”

“Tiếng đàn uyển chuyển động lòng người, tài đánh đàn của Liều tiểu thư quả thật cao siêu”, cũng không phải Như Ca nói lời khách sáo, tài đánh đàn của tiểu thư phủ Liễu quốc công cả kinh thành đều công nhận.

Nghe vậy, Liễu Diễm Nhi có vài phần tự đắc, hướng tầm mắt sang Tiêu Dạ Huyền, dịu dàng hỏi: “Không biết thể tử nghĩ thế nào?”

Trầm mặc một lúc thật lâu, không khí hết sức quỷ dị, Như Ca nhẹ nhàng đẩy người bên cạnh một cái.

“Om sòm”

Nghe Tiêu Dạ Huyền phê bình, thấy vẻ mặt hờ hững của hắn, Liễu Diễm Nhi cắn răng, miếng đeo tay đòi mỗi xẹt qua dây đàn một phát kêu lên tiếng.

Tô Như thấy vậy, xấu hổ cười nói: “Đại ca thật thích nói giỡn, nhưng nếu đại ca đã nói vậy, hẳn là đại tẩu đàn tốt hơn nhiều, không bằng đại tẩu khảy một bản đi, cho đệ muội và Diễm Nhi mở mang một phen.”

“Biểu tẩu nói rất đúng, kính xin thể tử phi vui lòng chỉ giáo”.

Liều Diễm Nhi tự nhận tài đánh đàn của mình có tiếng trong kinh thành, hôm nay nhờ tiếng đàn thổ lộ tiếng lòng, lại bị người ta nói là om sòm, khiến đầu óc choáng váng, khí huyết cuộn cuộn. Thật không cam lòng, cũng là nữ nhân, mình bị nói không đáng một đồng, vậy nàng ta có bản lĩnh gì mà dám tự cao tự đại?

Ai, mình đã đánh giá cao tài năng của nàng ta rồi, sao lửa giận vẫn lan tới đây thế này. Nuốt miếng bánh ngọt trong miệng xuống, thấy Tô Như và Liễu Diễm Nhi tập trung hỏa lực về phía mình, Như Ca cười nói:

“Khiến hai vị thất vọng rồi, Như Ca không am hiểu gì về cổ cầm cả, đàn lên chỉ sợ cũng khó lọt tai, bất quá bên cạnh Như Ca có nha hoàn Thanh Loan khá thông hiểu, nếu hai vị có nhã hứng, không ngại để nàng khảy một khúc.”

Thấy Như Ca thản nhiên thừa nhận tài đánh đàn không tốt, Tô Như và Liễu Diễm Nhi đều ngẩn ra. Trên khuôn mặt yêu mỹ của Liễu Diễm Nhi càng thêm một tia cười tự mãn.

Ngọc Như Ca chẳng qua cũng chỉ như thế.

“Đã như vậy, ta và biểu tẩu ở bên giám định và thưởng thức một phen xem sao.”

Đứng một bên Thanh Loan nghe Như Ca nói, liếc nhìn vẻ mặt hả hê của Liễu Diễm Nhi và cây cổ cầm màu đỏ, ánh mắt tối dần, lông mày nhíu lại.

Không lâu sau, một tỳ nữ trẻ tuổi mặc trang phục màu tím cầm một cây thất huyền cầm đen nhánh cực kỳ tầm thường chậm rãi đi lên bệ đá, điều chỉnh âm sắc, một khúc đàn lay động hồn người dần dần vang lên.

Theo ngón tay tỳ nữ không ngừng hoạt động, khúc đàn mỹ diệu như dẫn người ta vào chốn đào nguyên bướm bay chập chờn trên cánh hoa, hoa lá bay tán loạn, cá lượn trong nước, khắp nơi một mảnh thanh bình, bỗng tiếng đàn chuyển một cái, mọi người giống như tiến vào một vùng biển nước mênh mông, sóng biển như đang trước mắt, gào thét tiến đến, làm người ta sợ hãi.....

Nghe làn điệu từ bình thản tiến vào sắc bén, tay bưng chén trà của Như Ca dừng lại, liếc nhìn Tô Như và Liễu Diễm Nhi đối diện, mắt hai người đang nhắm lại, từ vẻ mặt hưởng thụ sau đó biến thành sợ hãi, hiện tại là cả người run rẩy.

Ngước mắt nhìn người bên cạnh trầm ngâm như có điều suy nghĩ, Như Ca bắn tơ bạc trong tay ra, cuốn lấy hai tay khảy đàn của Thanh Loan, ánh mắt khuyển nhử.

Nhìn hai bàn tay bị tơ bạc cuốn lấy, chống lại tầm mắt Như Ca, trong mắt Thanh Loan có chút né tránh, nhưng khi tơ bạc rút đi, khúc đàn đã trở thành yên bình lại. Kết thúc âm cuối cùng, Thanh Loan ôm thất huyền cầm lui đứng nghiêm một bên.

Ngay khi tiếng đàn dừng lại, Liễu Diễm Nhi dần phục hồi tinh thần, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn thiếu nữ khuôn mặt thanh tú bên cạnh Như Ca. Một tỳ nữ nho nhỏ mà có thể đàn ra khúc nhạc khiến người ta lâm vào ảo cảnh, bất tri bất giác tiến vào cảnh tượng miêu tả trong khúc nhạc. Hiển nhiên tài nghệ hơn hẳn mình. Ngọc Như Ca để tỳ nữ này lên biểu diễn là muốn cười nhạo mình sao. Nghĩ vậy, Liễu Diễm Nhi nhìn về phía nữ tử đang mỉm cười ở đối diện, nắm chặt hai quả đấm, móng tay bén nhọn cơ hồ đâm sâu vào thịt.

Tô Như mặc dù xuất thân nhà võ, nhưng được dạy dỗ đầy đủ, tự nhiên cũng biết được tài nghệ của Liễu Diễm Nhi và nha hoàn này chênh lệch, sắc mặt khó coi vài phần. Mình mang Diễm Nhi đến thể hiện tài năng, rốt cuộc lại không bằng một tỳ nữ bên cạnh Ngọc Như Ca, thật mắc cỡ chết người! Thấy Liễu Diễm Nhi cũng xấu hổ, bèn đứng dậy nói: “Bên cạnh đại tẩu quả là có nhiều người tài, coi như hôm nay đệ muội được mở rộng tầm mắt. Giờ không còn sớm, đệ muội mới nhớ ra trong Cát Tường Viện còn vài việc cần xử lý, không quấy rầy đại ca và đại tẩu nữa.”

Nói xong kéo Liễu Diễm Nhi còn đang ngây người bên cạnh đi.

Tĩnh hồn lại Liễu Diễm Nhi thấy Tô Như muốn lui, trong lòng mặc dù không vui, nhưng hiện tại cao thấp đã phân, ngồi nữa sợ là chỉ tự rước lấy nhục, đành đứng lên hành lễ nói: “Diễm Nhi và biểu tẩu cùng đi, xin được cáo lui trước.”

“Đệ muội và Liễu tiểu thư đi thông thả!”

Sau khi hai người rời đi, Như Ca hướng tầm mắt sang người đang cúi đầu ôm cầm, có lẽ mình hơi ít để ý đến Thanh Loan.....

82. Chương 82: Thân Thể Của Thanh Loan

83. Chương 83: Thuốc

Sau khi biết thân thể của Thanh Loan, Tiêu Dạ Huyền phân phó thủ hạ ở Kinh Châu phái một nhóm người điều tra lại vụ án năm đó. Qua điều tra, chuyện Phúc Thọ Cao dần có chút manh mối.

Mà Thanh Loan dưới sự an ủi tận tình của Như Ca và Thanh Nhi, tâm tình đã có chuyển biến tốt, trừ thỉnh thoảng nắm nhuyễn kiểm nhìn chăm chăm xuất thần đám người Liễu Diễm Nhi lảng vảng trước viện thế tử ra, khiến đám người Liễu gia kia chùn bước, thật cũng không làm ra chuyện gì quá giới hạn. Bất quá, Như Ca ngăn cản Thanh Loan không cho vội vàng báo thù mà không tính kĩ, thì bên Liễu gia đã sớm không chờ nổi nữa.

Lại nói về Liễu Diễm Nhi, so tài quản gia quản tài sản và đánh đàn bị thất bại liên tiếp khiến nàng ta vô cùng tức giận, hơn nữa nhiều lần muốn tiến vào viện thế tử đều bị đại nha hoàn Thanh Loan gì đó ngăn cản, đành ở trong Như Mộng Các nghiên cứu thi từ ca phú khúc kịch với Liễu trắc phi. Đang định rời đi vương phủ ngày sau nghĩ ra biện pháp khác lại đến, thì tâm phúc của thái hậu, thái giám Thôi Thuận, đến đưa cho Liễu trắc phi thứ thái hậu nương nương ban thưởng.

Trong Như Mộng Các, nhìn viên thuốc trong suốt đặt trong hộp gấm tinh xảo trên bàn, Liễu trắc phi và Liễu Diễm Nhi đều khó hiểu, hỏi “Thôi công công, thuốc này là thuốc gì vậy?”

Nghe Liễu Diễm Nhi hỏi, Thôi Thuận rất cung kính đáp: “Bẩm Liễu tiểu thư, thuốc này gọi là ‘Nhập tình’, nghe nói chỉ cần hòa vào rượu rồi uống một ngụm nhỏ. Dược tính sẽ phát tác rất nhanh, nam tử sẽ hôn mê trong chốc lát, khi tỉnh lại, sóng tình cuộn cuộn, buộc phải hoan hảo với nữ tử bên cạnh mình, sau nam tử này sẽ chỉ chung tình với nữ tử mình đã hoan hảo, oanh oanh yến yến ngày trước đều quên hết không còn một mống, theo ghi chép, thuốc này từng thí nghiệm trên hai đôi phu thê ở dân gian, bảo đảm không có sơ sót.”

“Thật?”

Vốn có chút nản chí, Liễu Diễm Nhi nghe vậy, mắt sáng lên, nhìn viên thuốc trong hộp gấm mặt lộ vẻ vui mừng.

“Tất nhiên là thật, hơn nữa thuốc này khi hòa vào rượu không màu không mùi, người lợi hại cách mấy cũng không phát hiện ra được, hơn nữa trên thế gian không có thuốc giải, Liễu tiểu thư cứ việc yên tâm.”

Nghe Thôi công công nói vậy, Liễu Diễm Nhi vô cùng vui mừng nhưng cũng hơi lo hỏi: “Thường ngày Tiêu Dạ Huyền đều ở viện thế tử, đừng nói là rượu, sợ rằng cả trà nước đều không đến được miệng của hắn, làm sao thành công được?”

Thấy Liễu Diễm Nhi lo lắng, trên mặt Liễu trắc phi xẹt qua chút khinh thường nhưng ngay lập tức cười nhạt nói: “Việc này Diễm Nhi đừng lo, biểu cô mẫu sẽ giúp con tính, tất để con đạt được mong ước.”

“Tạ biểu cô mẫu” nghĩ đến phần nhu tình nam tử kia đối xử với Ngọc Như Ca sẽ thuộc về mình, Liễu Diễm Nhi không thể nào giấu được vẻ hớn hởi, sớm biết đơn giản như vậy, mình đã chẳng phải tốn nhiều công sức, chịu nhiều nhục nhã như thế.

“Được rồi, nhìn con vui chưa kìa, ở trước mặt vương gia con phải cố biểu hiện cho tốt, chỉ cần vương gia chịu giúp chuyện này, sẽ dễ dàng hơn nhiều, Tiêu Dạ Huyền dù có lạnh lùng, phụ vương hẳn mời rượu, không thể không nể mặt.”

“Vâng, Diễm Nhi hiểu.” liếc nhìn viên thuốc trên bàn, nghĩ đến công dụng của nó, Liễu Diễm Nhi then thùng rời khỏi Như Mộng Các.

Đội Liễu Diễm Nhi đi rồi, núp ở khúc quanh nghe lén này giờ, Tô Như xuất hiện, vẻ mặt không vui đi vào phòng, nhìn lướt qua viên thuốc trên bàn, lại nhìn Liễu trắc phi, hai mắt lồi ra ngoài, nhào tới ôm hộp thuốc vào người, vịn xoắn chiếc khăn đỏ trong tay, cuối cùng không nhịn được nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Bà mẫu, nhi tức gả vào vương phủ đã 4 năm, trôi qua thế nào ngài đều biết, hôm nay có thuốc tốt như vậy, sau chỉ ối Diễm Nhi! Chẳng lẽ không coi trọng Như nhi sao?”

Liễu Như Mộng thấy bộ dáng oán hận của Tô Như, nhúu mày, biết chắc nếu không cho nó một câu trả lời thỏa đáng, chỉ sợ chuyện sẽ ồn ào truyền ra ngoài.

Tiến lên, dẫn Tô Như ngồi xuống, ra hiệu cho tâm phúc ra canh cửa.

“Nói con ngốc đúng là ngốc thật, thuốc này có 3 phần độc, không phải thứ tốt gì, còn muốn giành.”

Nghe vậy, Tô Như sững sờ, nhìn viên thuốc trong tay, mặt tràn đầy nghi ngờ.

“Thôi công công, vốn chuyện như vậy không nên hỏi trước mặt người khác, nhưng tức nhi ta không phải người ngoài, nên ta muốn hỏi, thuốc này liệu có ẩn tình gì”, vừa nói Liễu trắc phi vừa đưa ra ngân phiếu 1 ngàn lượng.

Thôi Thuận mặc dù còn trẻ, nhưng đã ở bên thái hậu 10 năm, trước mặt những người này chuyện gì nên nói, nói thế nào hiểu rất rõ. Thấy Liễu trắc phi đưa ra tờ ngân phiếu lớn như vậy, không biến sắc thu vào. Khom người nhẹ giọng nói: “Thuốc này quả là thuốc tốt, một phần lỗi cũng không có. Dùng thuốc xong phu thê sẽ cầm sắt hài hòa, chỉ là dân đen dùng thuốc, căn cốt không được như quý nhân, thể hư không chịu nổi, ân ái ba khoảng hơn 3 năm thì cả hai liền.....” nói đến chỗ này, đôi mắt Thôi công công trở nên trắng dã.

“Trời ơi!” nghe xong, Tô Như vội vàng bịt kín miệng mình.

“Người chế thuốc xem ra già nên hồ đồ rồi, thuốc quý như thế sao có thể để bọn dân đen dùng được. Ý tứ của thái hậu nương nương ta hiểu, xin thay ta cảm tạ thái hậu nương nương ban thưởng”. Nói xong lại đưa ra tờ ngân phiếu ngàn lượng nữa.

Thấy Liễu trắc phi hiểu ý, Thôi công công nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, xoay người nói: “Không còn sớm, nô tài không quấy rầy trắc phi nương nương và thiếu phu nhân nữa, cáo từ!”

“Thôi công công đi thông thả!”

Sau khi Thôi công công đi, Liễu trắc phi liếc nhìn Tô Như còn đang sững sờ, nhân nhạ hỏi “Như nhi, thuốc này con còn muốn?”

Nghe vậy, Tô Như liền vội vàng ném hộp thuốc trong tay qua một bên. Không biết thì không sao, biết rồi cầm còn hận không lập tức đi rửa tay 10 lần, làm sao còn muốn.

Nhớ tới vẻ mặt không giấu được vui sướng lúc nãy của Liễu Diễm Nhi, Tô Như do dự nói: “Bà mẫu, Diễm Nhi cũng là người Liễu gia, thuốc này cho nàng dùng, chẳng phải nàng cũng sẽ.....?”

“Có thể hi sinh vì gia nghiệp Liễu gia là phúc phận của nó, con cũng đã nghe nói về tài sản của Tiêu Dạ Huyền rồi đó, 3 năm đã đủ cho nó hưởng thụ. Đoạn thời gian đó khiến Tiêu Dạ Huyền ủng hộ tam hoàng tử lên vị trí thái tử thậm chí là ngôi vị hoàng đế, đợi đại cục đã định.....”

Câu kế tiếp Liễu Như Mộng không nói ra, ánh sáng trong mắt bắn ra bốn phía. Ngay cả Tô Như nghe thấy cũng không kiềm được kích động.

“Việc này con biết cũng không sao, nhưng tốt nhất giữ trong bụng, nếu tiết lộ ra ngoài, hậu quả chắc con đã biết?”

Tô Như nghe ra nguy hiểm trong lời Liễu trắc phi, quơ quơ khăn tay, nói: “Bà mẫu thật nghĩ con không hiểu chuyện như vậy sao, việc này làm sao tùy tiện truyền ra ngoài được.”

“Ừ, con hiểu là tốt rồi! Nếu không còn chuyện gì, con về trước đi, chắc Dạ Cát đã từ Lễ Bộ về, muốn Dạ Cát và con cầm sắt hài hòa, thì sớm mang thai trưởng tử đi, có con, nó mới đem sự chú ý đặt trên người con, chớ nghĩ vẩn vơ nữa”.

“Vâng, tức nhi xin trở về Cát Tường Viện.” Nghĩ đến bí mật động trời mình biết, tim Tô Như như muốn nhảy ra ngoài, thoáng vág trở về Cát Tường Viện.

Tô Như về đến Cát Tường Viện, quả thật thấy nhị thiếu gia Tiêu Dạ Cát đang cầm ngân lượng chuẩn bị đi ra ngoài, nghĩ đến lời Liễu trắc phi, dĩ nhiên là tìm mọi cách dây dưa không để Tiêu Dạ Cát đi.

“Đồng tử kinh không phải đến Hỏa Nhật mới có tác dụng sao? Hôm nay người quần ta làm gì?” nhìn Tô Như trước mắt, mặt dẹt, sống mũi sụp, còn có cái vòng bằng vàng to đùng trên cổ.....nữ nhân như vậy mình lại cười làm thế. Nghĩ đến đây, Tiêu Dạ Cát liền phiền muộn muốn cào tường, làm gì còn kiên nhẫn đòi co với nàng ta.

“Phu quân, ta và chàng thành thân đã 4 năm, tảng đá cũng phải bị hòa tan. Làm sao chàng có thể cư xử với ta như vậy, thậm chí ngay cả một câu cũng không muốn nói với ta”, thấy vẻ không kiên nhẫn trên mặt Tiêu Dạ Cát, nhiệt tình bị tạt nước lạnh thấu tim, nhất thời Tô Như bi thương khóc ồ lên.

“Ta đối với người như thế còn chưa đủ? Thành thân 4 năm, một người thiếp cũng chưa nạp, nếu người không hài lòng có thể tự xin.....” nói đến đây, nghĩ tới lời Liễu trắc phi, Tiêu Dạ Cát nhin xuống không nói ra miệng, “Thôi, ban đầu người gả cho ta hơn phân nửa cũng là vì để làm thế tử phi, tóm lại là do ta vô dụng.”

Nói xong, Tiêu Dạ Cát muốn bước đi, lại bị Tô Như chặn trước mặt.

“Phu quân, ta biết lòng chàng không vui, bất quá một ngày nào đó chàng sẽ ngồi lên được vị thế tử, thật!”

Nghe Tô Như nói, Tiêu Dạ Cát liếc người si nói mộng trước mắt, phiền não đáp: “Khắp Đại Chu này, ai mà không biết thế tử của Cẩm Thân vương phủ là Tiêu Dạ Huyền, nhiều năm rồi cũng không thay đổi. Biểu ca tam hoàng tử của ta không được hoàng thượng sủng ái lắm, người còn chờ mong ta làm thế tử hay vương gia sao? Tương lai phải sống phụ thuộc Tiêu Dạ Huyền như kẻ đáng thương thôi”.

Thấy bộ dáng như đưa đám của Tiêu Dạ Cát, Tô Như cắn răng, kéo người vào nội thất, ngó thấy bốn bề vắng lặng, liền kể lại bí mật nghe được ở Như Mộng Các hôm nay cho Tiêu Dạ Cát biết.

Nghe xong, Tiêu Dạ Cát hết sức kinh ngạc, vừa kinh vừa hỉ. Thấy Tô Như vẻ mặt mong đợi nhìn mình, vốn nghĩ thỏa mãn nguyện vọng của nàng ta, nhưng khi vươn tay lại nhanh chóng rút trở về, tựa như chạm phải vật rắn gì đó.

“Mấy ngày nay người tịnh dưỡng cho tốt đi, không phải thầy đã nói phải ngày hỏa mới được nhi tử sao?”

Nói xong, cất bước đi, để lại Tô Như giương mắt nhìn chằm chằm theo mà dậm chân dậm cẳng.

Bên ngoài Từ Ninh cung, một lão già mặt quan phục tam phẩm, mái tóc bạc trắng vội vã đi vào, trên đường đụng ngã lẫn vãi cung nữ bưng băng để giải nhiệt. Thái giám còn chưa kịp ngăn trở, lão đã xông vào trong điện.

“Thái hậu!”, giọng khàn đục của lão vang dội trong ngoài điện.

“Văn thái y, ngài làm gì vậy, hiện tại thái hậu không muốn gặp ai hết!”

“Xin ngài ra ngoài đi!”

“Thái hậu!”

Nằm bên trong, đang cầm điều hút Phúc Thọ Cao, Liễu thái hậu nghe tiếng gọi ầm ĩ thật lâu không ngừng bên ngoài, khóe mắt co rúm.

“Cho hắn vào đi!”

Được Liễu thái hậu cho phép, lúc này tiểu thái giám mới thả ra, cho lão thái y tiến vào.

“Thái hậu nương nương Thiên tuế thiên tuế”

Văn lão thái y thấy trong Từ Ninh Cung khói mù lượn lờ, thật giống như bao phủ luôn cả cung điện, hơn nữa, Liễu thái hậu dung nhan tiêu tụy, tướng hủ bại, lòng trầm xuống.

“Đứng lên đi!” nhìn vẻ vội vàng của Văn lão thái y, Liễu thái hậu đặt tẩu hút thuốc phiện xuống, để tiểu thái giám bên cạnh đỡ ngồi dậy, rồi ra hiệu cho tiểu thái giám dẫn theo cung nữ đang đắp chăn ỳnh lui ra.

“Đoan Văn, người vội vã đến đây có việc gì không?”

Nghe Liễu thái hậu hỏi, Văn lão thái y thấy không còn ai xung quanh mới tiến lên trước, vẻ mặt nóng nảy vô cùng.

“Thái hậu nương nương, sao người lại cho người âm thầm lấy mất thuốc của thần, ngài cũng biết thuốc kia không thể dùng.....”

Văn lão thái y chưa nói xong, Liễu thái hậu đã lên tiếng ngắt lời: “Đoan Vân, người càng lớn tuổi lá gan càng nhỏ. Ai gia bảo người đưa thuốc người liễu chết không đồng ý, ai gia đành tự cho người đến lấy, hiện giờ thuốc kia ai gia đã cho người mang ra khỏi cung. Người yên tâm, thuốc không dùng không cung, ai có thể phát giác.”

Nghe Liễu thái hậu nói, thấy vẻ mặt bất cần của thái hậu, Văn lão thái y vô lực ngồi xuống.

“Thái hậu, không thể dùng thuốc đó, ban đầu, nếu không phải chuyện Lương phi bị tiên đế phát hiện, nguy cấp quá, thì bất luận thế nào thần cũng sẽ không vì thái hậu nghiên cứu chế tạo thứ thuốc như vậy đâu.”

Nhắc tới Lương phi, Liễu thái hậu trừng mắt: “Chớ nhắc con tiện nhân Lương phi kia trước mặt ta, nếu không do nó ỷ vào việc mang thai, muốn tranh đoạt vị hoàng hậu với ta, cũng sẽ không rơi vào kết quả một xác hai mạng như vậy. Ai gia đã cho người xem qua ghi chép của người về việc chế thuốc kia, qua cải chế, thuốc đã lợi hại hơn trước nhiều, có thể khiến người ta nghe lời răm rắp, mặc dù tác dụng phụ cũng nhiều hơn trước, bất quá có thể dùng được.”

Lương phi, vốn chỉ là nữ nhi của một vị quan ngũ phẩm nho nhỏ, nhưng tiên đế chỉ yêu mình Lương phi, còn nghĩ giao hai vị hoàng tử do hoàng hậu đã qua đời cho Lương phi nuôi dưỡng. Mà lúc đầu vào cung Liễu thái hậu cũng không được tiên đế yêu thích. Vì tranh thủ tình cảm, Liễu thái hậu buộc Văn lão thái y, lúc ấy vẫn còn là một tiểu y sĩ sắc thuốc bình thường nhưng vô cùng tinh thông y thuật, hạ độc Lương phi đang mang thai, kết quả một xác hai mệnh. Tiên đế vẫn luôn canh cánh trong lòng việc này, sau khi Liễu thái hậu ngồi lên vị hoàng hậu mấy năm thì phát hiện ra manh mối. Đúng lúc Văn lão thái y vừa nghiên cứu ra một loại thuốc có thể làm lẫn lộn ý thức của con người, mặc dù chưa thử nghiệm qua, nhưng trong lúc nguy cấp Liễu thái hậu mặc kệ, bí quá hóa liều mà dùng, hơn nữa đích xác có hiệu quả. Cho nên những năm này, Liễu thái hậu vẫn buộc Văn lão thái y phải tiếp tục nghiên cứu một loại thuốc có thể khiến nam tử nghe lời nữ tử.

Có thể là, Văn lão thái y dùng thuốc gây tổn hại âm đức, những năm này, con cháu lần lượt chết non, nhìn trong nhà vắng lặng, Văn lão thái y nào dám tiếp tục nghiên cứu thuốc nữa. Trùng hợp hai người thí nghiệm thuốc bị rắn độc trong phòng thuốc cắn, không chữa được đã bỏ mạng, Văn lão thái y liền ghi chú thuốc có tác dụng phụ cực lớn, muốn kết thúc nghiên cứu. Chẳng ngờ, Liễu thái hậu lại cho người tới lục lấy thuốc bán thành phẩm ở tầng sâu nhất của tủ thuốc đi.

Giờ nghe Liễu thái hậu nói, và vẻ kiên quyết trên gương mặt khô cằn kia, Văn lão thái y không thốt nên lời.

“Đoan Vân này, gần đây ai gia luôn thấy tiện nhân Lương phi kia lúc ẩn lúc hiện trước mặt ai gia. Phúc Thọ Cao càng ngày phải dùng lượng càng nhiều, cả người cũng bắt đầu thấy lạnh. Chắc chẳng sống được bao lâu nữa. Hôm nay ai gia lấy trộm thuốc này cũng là bất đắc dĩ, mấy năm này người Liễu gia ta bị bài trừ lần lượt từng người một, thậm chí có người bị chết trên đường đi đây. Người xem, từ xưa đến nay, khi hoàng thượng lên ngôi, những hoàng tử khác, có mấy người là được cùng hưởng vinh hoa. Hiện tại, nếu không lôi kéo được Tiêu Dạ Huyền về bên này, nâng tam hoàng tử, chờ những kẻ khác leo lên rồi, tương lai chỉ sợ Liễu gia xem như xong.”

Nói đến đây, Liễu thái hậu chen tình cảm vào, “Những năm này, ai gia vẫn xem người là người thân tín nhất, là huynh đệ ruột, chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn Liễu gia ngã xuống, chẳng lẽ người đã quên ơn dưỡng dục của phụ thân đã qua đời của ta?”

Văn lão thái y trầm mặc hồi lâu, lúc ngẩng đầu lên, lệ đã rơi đầy mặt, trong giọng nói chứa sự kính hoàng khó diễn tả bằng lời: “Ân tình của Liễu đại nhân, thần suốt đời khó quên, cũng bởi phần ân tình này mà những năm này thần hết lòng hết dạ trung thành với thái hậu. Y thuật học được đều dùng để giúp đỡ Liễu gia, chỉ là hôm nay thần tuổi già sức yếu, mắt mờ rồi, không gánh nổi trách nhiệm nặng nề, cũng chẳng chữa bệnh được nữa. Xin thái hậu.....ân.....ân chuẩn cho thần cáo lão về quê”.

Nghe vậy, Liễu thái hậu lập tức lạnh mặt.

“Người thật muốn đi?”

“Vâng.....xin thái hậu ân chuẩn!”

Trong Từ Ninh Cung chợt hoàn toàn yên tĩnh, khiến người đang quỳ toát mồ hôi lạnh đầy trán, cơ hồ chống đỡ không nổi mà úp sấp trên mặt đất.

“Nếu người muốn đi, ai gia cũng không ép, bắt quá, nếu chuyện trong cung mà truyền ra ngoài, đừng trách ai gia xuống tay không lưu tình.”

“Tạ thái hậu!”, Văn lão thái y thở phào nhẹ nhõm, sau khi khấu đầu, đứng dậy, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra ngoài.

Văn lão thái y đi không bao lâu, Liễu phi, quần áo hoa lệ, trang điểm diêm dúa bước ra từ sau bình phong trong điện. Liếc nhìn Văn lão thái y chạy trốn, mắt lộ ra ý tứ không rõ.

“Cô mẫu, lão già này biết quá nhiều, cứ thả lão đi như vậy, nếu ra ngoài nói xằng nói bậy, này.....”

Nằm lại xuống giường, nghe vậy, Liễu thái hậu tức giận, cầm khăn trắng ho khăn vài tiếng, thấy trên khăn càng ngày càng nhiều máu, tròng mắt, tức giận nói: “Mấy năm rồi, ngay cả bệnh của ta cũng trị không hết, giờ còn làm bộ làm tịch trước mặt ai gia, thật đáng hận, vốn cũng không cần dùng nữa, nếu hắn đã nói mình tuổi già sức yếu, vậy cho người tiễn hắn đi đầu thai sớm đi!”

Nghe vậy, Liễu phi cười hiểu rõ, tiến lên giúp Liễu thái hậu lấy thuốc phiện.

“Cô mẫu anh minh!”

Nhìn Liễu phi, Liễu thái hậu nhận lấy điều thuốc hút một hơi, nói: “Ta vốn nghĩ người ít nhiều có chút quan tâm Diêm Nhi, lần này ngược lại ngoài dự liệu của ta.”

Liễu phi khếp hờ mắt, hồi lâu mới nói: “Đây đều là vì Liễu gia!”

84. Chương 84: Vương Gia Hồ Đồ

85. Chương 85: Mời Rượu

Hôm sau, trong thư phòng lớn ở viện thể tử, xem xong sổ sách của Thụy Phúc Châu Báu, Như Ca ngẩng đầu lên nhìn người đối diện đang chăm chú phê duyệt sổ con, thâm than trong lòng, việc nam tử phải xử lý hàng ngày quả thật rất nhiều, vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng. Vốn thấy người này thường ngày thông dong dong, cứ nghĩ hắn rất nhàn, đến nay mới biết mình nghĩ hoàn toàn sai.

Mấy ngày nay mặc dù ít ra cửa, ảnh vệ đưa về không ít sổ con. Hơn nữa còn có sổ con ở Bắc Địa, rồi một ít việc trong tư quân nữa, chồng sổ như một tòa núi nhỏ. Bị Hồng đế cứng chiều là một việc cực kỳ mệt nhọc, ít nhất theo ý Như Ca là vậy.

Nhìn lại Tiêu Dạ Huân đang chăm chỉ đọc sách Vân Kiệt đưa, Như Ca không khỏi nghĩ, ba người ngồi chung một chỗ, thật giống như một nhà ba người.

Nhìn lướt qua bầu trời hơi u ám thật giống như sắp có sấm sét, nhớ tới cảnh tượng nhìn thấy đêm hôm đó ở phòng Tiêu Dạ Huân, Như Ca phóng tới che hai tai Tiêu Dạ Huân. Nhưng khi tiếng sấm vang lên, Như Ca phát hiện Tiêu Dạ Huân vẫn rất bình thường, tựa như ngày đó chỉ là một giấc mộng.

Có lẽ thế gian này quả thật có nhiều thứ mình còn chưa hiểu rõ. Tựa như việc mình có thể sống lại, cũng là một sự kiện kỳ lạ. Như Ca nghĩ vậy, không quá mức để ý nữa.

“Ca?” bất ngờ với hành động của Như Ca, mắt Tiêu Dạ Huân vụt sáng nhìn Như Ca đang có chút sững sờ, nghi ngờ hỏi.

Nghe thấy thanh âm trong trẻo của Tiểu Huân, Như Ca cười vui, mấy ngày trước, đứa bé này không nói lấy một lời, giờ đã có thể gọi tên người, quả là một việc đáng mừng.

Theo Như Ca quan sát, tiên sinh Tiêu Dạ Huyền mời đến dạy học là một người hết sức tốt, đối đãi tiểu Huân không khác gì những đứa trẻ khác, dạy vô cùng nghiêm túc, cho nên hiệu quả khá rõ ràng.

Đang lúc Như Ca muốn nói chuyện với tiểu Huân, bên ngoài truyền đến giọng Thanh Nhi: “Tiểu thư, phu tử của Huân thiếu gia đến.”

Nghe vậy, Như Ca đáp, “Biết rồi”

Nói xong, đứng dậy, mở cửa thư phòng cho Tiểu Huân đi theo Thanh Nhi.

Đợi Thanh Nhi dẫn người đi xa, Như Ca liếc thấy nam tử vẫn ngồi im một chỗ, tiếp tục bận rộn xem sổ con. Chỉ chốc lát sau, đột nhiên cảm thấy sau lưng ấm áp, Như Ca nghiêng đầu, liền thấy chẳng biết từ lúc nào nam tử đã đến bên cạnh mình.

“Sao vậy?”

“Ca nhi, nguyệt tín đã qua....”

Nghe giọng nói khàn khàn của Tiêu Dạ Huyền, thân thể Như Ca cứng đờ trong giây lát, thấy ánh mắt sáng quắc của nam tử, trái tim đập như hươu chạy. Sau khi thành thân, đôi mắt người nam tử trước mắt, hình như mình chẳng có chút sức chống cự nào. Nguyệt tín đích xác đã sớm qua, bất quá lo chuyện Thanh Loan nên quên mất chuyện mắc cỡ này. Cảm thụ dự vọng kinh người của nam tử sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Ca nháy mắt đỏ bừng cơ hồ muốn nở ra máu. Chẳng lẽ người này.....ban ngày ở đây.....

Như Ca đang suy nghĩ phải trả lời thế nào, thân đã bị nâng lên. Đôi môi nhanh chóng bị môi nam tử chặn lại. Đôi môi hơi lạnh đang đốt lửa.

Bị động thừa nhận nụ hôn điên cuồng của nam tử, Như Ca vô lực tựa vào người hắn, “Ừm” một tiếng, khẽ mở miệng, đầu lưỡi nam tử liền thuận thế xâm nhập, nhất thời, hai đầu lưỡi quấn quýt dây dưa, cảm xúc dịu dàng khiến đầu óc Như Ca trống rỗng, lý trí càng trôi xa dần.

Hai tay Như Ca nín lấy vạt áo Tiêu Dạ Huyền, cả người nóng rực, ý thức phiêu đảng, thấy đôi mắt đen tràn ngập quyền uy kia, tâm đều say.

Nhìn cặp mắt tiểu nhân nhân mơ màng như sơn dương lạc đường, tim Tiêu Dạ Huyền đập nhanh, ôm người vào giường bên trong thư phòng. Nháy mắt, kéo đai lưng của tiểu thê tử kiều mỵ, cái yếm thêu bướm trên hoa lộ ra, da thịt nõn nà tỏa ra mùi thơm ngát, khiến mắt Tiêu Dạ Huyền từ từ sâu hơn. Thoáng không chế dự vọng gằm thét, đem bàn tay trắng nõn đang nắm chặt vạt áo mình chuyển qua môi hôn hôn, ném áo mình qua một bên, cúi người xuống, bắt đầu thưởng thức cao lương mỹ vị. Cắn cổ trắng nõn, gò bồng đảo đầy đặn mềm mại, cái bụng bằng phẳng.....tất cả đều khiến hắn mê luyến vô cùng. Phát giác tiểu nữ nhân đang cố gắng kiềm nén tiếng thở dốc khó nhịn, trong mắt nam tử xẹt qua tia cười tà tà, bàn tay cầm lấy gò bồng đảo của nàng, cúi đầu nhẹ nhàng cắn.

“A!” nháy mắt Như Ca tỉnh táo lại, thấy nam tử đang vùi đầu gặm nhấm nhũ hoa của mình, giống như đứa bé tham lam, thấy trời vẫn còn sáng, mặt nóng lên. Muốn đắp mền lên che một màn mắc cỡ này, ai ngờ mền bị nam tử bắt được. Như Ca đang ảo não, lại thấy nam tử kéo toàn bộ mền lụa trên giường xuống, ngăn ánh mắt trời bên ngoài. Sau đó bên tai chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn trầm thấp của hắn: “Ca nhi, ta yêu nàng cực kỳ!”

Nghe được lời Tiêu Dạ Huyền, nhìn con người thâm tình kia, trái tim Như Ca run lên, đôi tay chậm rãi vòng chắc lưng hắn.

Biết tiểu nhân nhân đã chuẩn bị tốt, Tiêu Dạ Huyền không nhẫn nại nữa, tận tình thể hiện nhiệt tình đã tích lũy mấy ngày nay trên thân thể tiểu thê tử.

Khi hai người ra khỏi thư phòng, đã sắp trưa, toàn thân đau nhức khó chịu, Như Ca hung hăng trợn mắt nhìn về mặt thỏa mãn của người bên cạnh một cái. Hai người đang định đến phòng ăn dùng cơm trưa, thì thấy đầu kia lão quản gia viện thế tử dẫn Trương quản gia của vương phủ vội vã đi vào.

“Khởi bẩm thế tử, vương gia ời thế tử đến Quan Vân Các một chuyến!”

Nghe vậy, vốn đang nở nụ cười Tiêu Dạ Huyền nường mày.

Thấy biểu cảm của Tiêu Dạ Huyền, Như Ca cảm thấy quả nhiên giữa phu thê Cẩm Thân vương và đứa con này cách nhau như ngàn núi vạn sông, nghĩ đến lời hoàng hậu nói, không khỏi đau lòng cho hắn.

“Nếu phụ vương gọi, chàng mau đi đi, chớ để phụ vương chờ lâu”

Nghe vậy, nam tử khẽ vuốt cằm, đi đến Quan Vân Các.

Trong Quan Vân Các, Liễu Diễm Nhi mặc một bộ váy hoa mỏng, đánh má hồng, thoa son đỏ, vẽ mày, bôi mắt....cả người ăn mặc rực rỡ như tân nương, khiến Tiêu Dực Đức nhìn cũng phải gật đầu. Được một nữ tử như vậy tình nguyện hiến thân, không tính bạc đãi đũa trướng tử kia!

Vốn Tiêu Dực Đức nghĩ đợi đến đêm mới thúc đẩy việc tốt này, nhưng vừa đến buổi tối, Trần thị liền nhìn chòng chọc khắp nơi trong vương phủ, chuyện nhất định không thành. Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, quyết định an bài lúc cơm trưa. Thấy Tiêu Dạ Huyền sắp tới, Tiêu Dực Đức ra hiệu cho người trong Quan Vân Các lui ra hết, chỉ còn lại Liễu Diễm Nhi đang gầy đàn.

Lúc này Liễu Diễm Nhi khăn trang cực kỳ, ánh mắt không tự chủ được hướng về phía bình rượu bạch ngọc trên bàn. Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, liền e lệ.

Rất nhanh, bên ngoài Quan Vân Các vang lên một hồi tiếng bước chân mạnh mẽ, Liễu Diễm Nhi vừa ngẩng đầu liền đối diện với cặp mắt xéch hẹp dài của nam tử, thâm thúy và rung động lòng người.

Tiêu Dực Đức đứng dậy, cười nhạt nói: “Dạ Huyền, đến đây, mau ngồi xuống.”

Nam tử không nói một lời đi thẳng đến chỗ ngồi xuống. Nhìn khắp bốn phía, thấy trong phòng một người hầu cũng chẳng có, hai mắt xẹt qua tia tối tăm. Tầm mắt hướng về phía Liễu Diễm Nhi trang điểm tỉ mỉ, bắt chước người nào đó vẽ hoa mẫu đơn lên trán, trong mắt Tiêu Dạ Huyền càng thêm một tầng ánh lạnh.

Nhận thấy tầm mắt nam tử nhìn về bên này, chú tâm trên trán mình, Liễu Diễm Nhi có chút mất tự nhiên, chỉ mong người đối diện sẽ thích cách trang điểm này của mình.

Thấy hai người kia nhìn thẳng vào mắt nhau, Tiêu Dực Đức cười cười, nghĩ an bài hôm nay hết sức thỏa đáng, bưng ly rượu lên, nói: “Dạ Huyền, nhiều năm qua, vi phụ và con ít có cơ hội uống rượu với nhau, khó được hôm nay nổi hứng, phải uống nhiều chút.”

Nói xong, ra hiệu Liễu Diễm Nhi tiến lên rót rượu.

Liễu Diễm Nhi vội vàng tiến lên bưng bầu rượu bạch ngọc khảm hai khóa đá quý một xanh một đỏ rót cho Tiêu Dực Đức trước rồi đến chỗ Tiêu Dạ Huyền rót đầy ly của hắn xong lui qua một bên.

“Nào, tiếp vi phụ uống hết ly này!”

Nói xong, Tiêu Dực Đức ngửa đầu uống cạn ly rượu. Thấy người bên kia đã uống xong, Tiêu Dực Đức nói với Liễu Diễm Nhi, “Mau rót đầy”

Cạn thêm chén nữa, Tiêu Dực Đức đã có ba phần say, cảm thấy thời cơ đã đến, khoát tay nói: “Dạ Huyền ở trong quân doanh đã lâu, tửu lượng sợ là ngàn chén không say, Diễm Nhi, đến rót đầy cho biểu ca người nào”.

“Vâng”, thấy Cẩm Thân vương khoát tay ra hiệu, Liễu Diễm Nhi âm thầm chuyển qua một bên khác của bầu rượu, đè nén khăn trang trong lòng, cơ hồ là run rẩy rót đầy ly. Ngẩng đầu thấy vẻ mặt nam tử không có chút khác thường nào, âm thầm thở dài một hơi.

Thấy rượu đã rót đầy, mà Tiêu Dạ Huyền vẫn không nhúc nhích, cũng không nói một câu, Tiêu Dực Đức khó hiểu, nụ cười trên mặt cứng ngắc.

“Vi phụ đang có hứng, ly nữa nào!”

Nhìn Cẩm Thân Vương, liếc thấy Liễu Diễm Nhi đang không ngừng vặn khăn tay, trong mắt nam tử lóe lên lệ quang, nhưng vẫn bưng ly rượu lên.

Thấy Tiêu Dạ Huyền uống hết rượu, Tiêu Dực Đức và Liễu Diễm Nhi đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Dực Đức nhìn Liễu Diễm Nhi cười nói: “Uống rượu mà không có nhạc thì không hay, khúc phổ Thanh Phong Tụng người đã xem qua, không bằng gảy một bản, trợ hứng đi”.

“Vâng”.

Nghe Tiêu Dực Đức phân phó, Liễu Diễm Nhi trấn tĩnh lại, ngồi vào chỗ cây đàn, khúc nhạc tựa như nước chảy mây trôi vang lên.

Tiêu Dực Đức khép hờ hai mắt, giống như đã bị khúc nhạc mỹ diệu làm mê mẩn. Không bao lâu, nghe được tiếng ly rượu rót xuống đất, tiếng đàn nháy mắt dừng lại.

Tiêu Dực Đức mở mắt ra, thấy Tiêu Dạ Huyền đang gục trên bàn. Biết thuốc đã có tác dụng, vội vàng đứng dậy, đi xuống, vẫn không quên dặn dò Liễu Diễm Nhi: “Ngày sau phải hòa thuận với tỷ muội trong phủ đó!”

Nói xong thấy Liễu Diễm Nhi gật đầu, liền đi ra ngoài, đến cửa không quên cài khóa lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, Quan Vân Các lâm vào một mảnh mờ tối, Liễu Diễm Nhi nhìn nam tứ anh tuần nằm trên bàn, nở nụ cười, bước đến gần, bắt đầu cởi áo tháo dây lưng, mới vừa rút đi áo ngoài, giấy lát thân thể cứng đờ vì thấy nam tử đã mở hai mắt ra.

Chỉ là, trong đôi mắt hẹp dài đó không có nhu tình mật ý, sóng tình cuộn cuộn như trong tưởng tượng, mà là băng tuyết ngàn năm lạnh thấu xương. Liễu Diễm Nhi thấy lạnh cả người.

Muốn xoay người chạy đi lại phát hiện thân thể không cách nào nhúc nhích, phát hiện sự thật này, trong mắt Liễu Diễm Nhi tràn đầy hoảng sợ.....

86. Chương 86: Bùng Nổ

87. Chương 87: Đế Vương Vô Tình

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Liễu quốc công Liễu Khai Nguyên tàng trữ 1 ngàn gánh Phúc Thọ Cao, số lượng khổng lồ, làm hại triều đình, gây họa cho dân, tội không thể tha, niệm tình là con cháu tông tộc thái hậu, phán cho tự sát, thanh tra và tịch thu gia sản, con cháu Liễu gia phạm làm quan đều cách chức biếm làm thứ dân, trọn đời không được làm quan.”

Ngay trong ngày Liễu quốc công lên Kim Loan Điện tố cáo thể tử, Hồng đế ban thông cáo. Thông cáo vừa ban ra, cả nước đều kinh hãi. Dân chúng thóa mạ Liễu gia lòng tham không đáy, là căn nguyên họa loạn của Đại Chu. Bộ phận quan viên ủng hộ Liễu gia và tam hoàng tử thấy Liễu quốc công gặp nạn, người Liễu gia trọn đời không được làm quan, đều tránh xa hết. Không có nhà mẹ hậu thuận, nhất định sẽ không có cơ hội lên ngôi vua rồi rồi.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Càn Thanh Cung loan tin, tam hoàng tử Tiêu An Bình được phong làm Lương vương, đảm nhiệm Thứ sử Lương Châu, không được ở lại trong cung, lập tức đến Lương Châu nhậm chức. Lương Châu là đất nào chứ? Đây chính là chỗ xa nhất của Đại Chu, chu vi trăm dặm, chưa đầy 500 hộ, quả thật là nơi đất cằn sỏi đá, tam hoàng tử quen sống an nhàn sung sướng trong cung, về cơ bản là không có khả năng sống nổi ở đó.

Dưới sự cố ý an bài của Hồng đế, chờ đến lúc hai người Liễu thái hậu và Liễu phi biết được tin thì thông cáo đã ban rồi. Hành lý của tam hoàng tử cũng đã được cung nhân trong Cảnh Dương Cung thu thập xong để trên xe ngựa ở cửa cung.

Trong Ngự Thư Phòng, Hồng đế mặc hoàng bào đứng trước cửa sổ, nhìn đoàn người nâng kiệu từ Từ Ninh Cung ra cửa cung, xoay người trở lại long ý.

“Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng!”

.....

Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ xa và giọng một già một trẻ, trên mặt Hồng đế xẹt qua một thoáng lạnh lùng. Ngẩng đầu lên, liền thấy Liễu thái hậu, hình dung tiêu tụy, và Liễu phi mặt đầy lo lắng không quan tâm tiểu thái giám canh cửa ngăn cản xông vào Ngự Thư Phòng.

Thấy vậy, Hồng đế nói với Lý Đức đứng bên cạnh: “Lý Đức, mang những người khác lui hết đi! Nơi này không cần người hầu hạ”

“Dạ, hoàng thượng”

Ứng tiếng hành lễ xong, Lý Đức dẫn tiểu thái giám canh cửa và cung nữ bên cạnh Liễu phi đi ra ngoài.

Thấy người đã đi hết, Hồng đế cười nhạt nói: “Không phải thái hậu không khỏe sao, lúc này không ở Từ Ninh Cung nghỉ ngơi cho tốt, chạy đến Ngự Thư Phòng làm gì?”

Nghe vậy, Liễu thái hậu giận đến cơ hồ phun ba lít máu, xử cháu mình tự sát, người nhà họ Liễu trọn đời không được làm quan, đầy tam hoàng tử đi xa lại còn hỏi mình vì sao mà đến. Liễu thái hậu cố gắng lắm mới không phun máu. Vịn chặt Liễu phi bên cạnh, tận lực bình tĩnh nói: “Hoàng thượng, cho tới bây giờ Liễu quốc công chưa từng làm ác, lần này việc Phúc Thọ Cao chỉ là nhất thời hồ đồ, hoàng thượng khoan dung nhân ái, tha cho nó một lần, để ngày sao nó lấy công chuộc tội, thế nào?”

Hồng đế lạnh lùng nói: “Thái hậu, hình phạt cho Liễu quốc công do văn võ bá quan trong triều tán thành, hôm nay đã thông cáo với thiên hạ, nếu rút lại, uy nghiêm thiên tử của trẫm còn đâu.”

“Hoàng thượng, phán quyết như vậy thực sự vô cùng nghiêm khắc.....”

Liễu thái hậu chưa nói xong, Hồng đế đã trầm giọng cắt ngang: “Thái hậu sai rồi, mấy năm trước, trẫm đã ban chiếu lệnh, phạm người buôn bán Phúc Thọ Cao ‘một gánh chém một người, trăm gánh chém cả họ’, phán quyết hôm nay là đã niệm tình thái hậu rồi, chứ nếu theo quy định ban đầu, thì phải diệt cả Liễu gia, thái hậu phải thông cảm cho nỗi khổ tâm của trẫm mới phải.”

“Người.....”, lúc này bộ mặt Hồng đế lạnh lùng phần cung kính thường ngày không thấy nữa, lạnh lẽo trong ánh mắt kia khiến Liễu thái hậu trợn to hai mắt, ngã ngửa ra sau.

Liễu phi thấy Liễu thái hậu như vậy vội đỡ người qua ngồi một bên, sau đó quỳ trên mặt đất khóc lóc nói: “Hoàng thượng, chuyện Phúc Thọ Cao xem như xong, nhưng còn An Bình kính xin hoàng thượng niệm tình nô tỳ hầu hạ hoàng thượng nhiều năm mà thu hồi mệnh lệnh đã ban!”

Liễu phi khóc như hoa lê dầm mưa chỉ hy vọng có thể đã động được Hồng đế. Nhưng Hồng đế lạnh lùng nói: “Liễu phi, cho An Bình đến Lương Châu là trẫm đã sớm quyết định, để tôi luyện ý chí của nó, nhớ ngày đó, Dạ Huyền đến Bắc Địa đầy họa loạn, nhưng chỉ qua mấy năm nơi đó đã thành một mảnh an cư lạc nghiệp. An Bình thân là hoàng tử của Đại Chu ta, chẳng lẽ không thể đến Lương Châu? Lại nói người cũng nên ghi nhớ ‘hậu cung không được can dự chuyện triều chính’! Về sau không có lệnh trẫm, người cứ ở trong An Nhạc Cung mà tu tâm dưỡng tính đi!”

Nghe ra ý Hồng đế muốn giam lỏng mình, Liễu phi cứng ngắc ngồi trên đất, nắm chặt tay, móng tay bén nhọn đâm sâu vào da thịt, hồi lâu, cắn răng nói: “Hoàng thượng, hiện giờ dù gì An Dương cũng là vương hậu của nước Ô Tôn ở Tây Vực, nó và An Bình là huynh muội ruột, hoàng thượng đối đãi với Liễu gia và An Bình như thế, chẳng phải là không nể mặt nó hay sao? Chẳng lẽ không sợ quan hệ giữa hai nước có khoảng cách?”

Nghe Liễu phi nói, Hồng đế không trả lời ngay, chỉ rút ra một bức quốc thư giấy mạ vàng của nước khác ném tới trước mặt Liễu phi.

Liễu phi sững sờ, nhặt quốc thư lên, mở ra xem, trong khoảng thời gian ngắn bất động tại chỗ.

“Hai tháng trước, tại đại thọ 50 của quốc vương Ô Tôn, An Dương và đại tướng quân Ô Tôn quốc hạ độc trong tiệc rượu, mưu đồ chiếm ngôi, mặc dù quốc vương Ô Tôn không trúng độc, nhưng hoàng thái tử uống lầm rượu độc bị độc chết. Quốc vương Ô Tôn hết sức tức giận, hạ quốc thư phế hậu. Để chứng minh chuyện này không phải do Đại Chu mưu đồ, trẫm đã nhặn đau giao An Dương cho quốc vương Ô Tôn xử trí.”

“Hai tháng.....” nhìn quốc thư, nghe lời nói lạnh lẽo của Hồng đế, Liễu phi như điên nhào tới bắt lấy vạt áo của Hồng đế, thét to: “Hoàng thượng, An Dương là cốt nhục của ngài! Sao ngài có thể nhẫn tâm như thế!”

Nghe Hồng đế nói, vốn ảm nhẫn, Liễu thái hậu cố gắng đứng dậy, bắt lấy long bào của Hồng đế, thở dốc không ngừng nói: “Tiêu Lâm Thiên, lúc trước nếu không có ai gia, làm sao người có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, hôm nay người hỏi báo ai gia như vậy sao?”

Nghe nói, hàn ý trong mắt Hồng đế bắn ra bốn phía, đẩy đôi tay nhăn nheo của Liễu thái hậu ra, lạnh nhạt nói: “Mấy năm nay trăm tuân thủ hiếu đạo, coi như hồi báo thái hậu. Bất quá, di mệnh của phụ hoàng, trăm không dám quên, cho nên thái hậu chớ oán hận.”

Nghe vậy, Liễu thái hậu và Liễu phi đều lộ vẻ hoảng sợ.

“Năm xưa gia tộc Liễu thị một mình nắm lấy quyền thế trong triều, phụ hoàng biết rõ mình bị hạ độc nhưng chỉ có thể ẩn nhẫn, âm thầm an bài vì trăm, để đến ngày trăm đủ lòng đủ cánh báo thù cho dương mẫu Lương phi. Những năm này, thế lực Liễu gia lần lượt bị trăm nhổ bỏ, hôm nay mới chân chính là thiên hạ của Tiêu gia ta, về phần An Dương và An Bình.....”, nói đến đây, Hồng đế dừng lại một chút, “Cũng chỉ là nghiệt chủng mà thôi”.

Liễu phi không để ý đến Liễu thái hậu đã bắt đầu trợn trắng mắt trên giường, trong mắt tràn đầy nghi ngờ nghe lời nói hời hợt của Hồng đế, điên cuồng chỉ kiếm vào Hồng đế, cả người run rẩy hỏi: “Người nói gì? Người lập lại lần nữa, hoàng nhi của ta sao có thể là nghiệt chủng!”

Nhìn trường kiếm chĩa thẳng vào mình, sắc mặt Hồng đế cực kỳ trầm tĩnh, không trả lời vấn đề của Liễu phi, nét mặt đen tối khó hiểu.

“Trăm từng nói với hoàng hậu, trên đời này trăm sẽ không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào dám thương tổn nàng. Lúc trước là người an bài để nàng động thai phải sinh non, chẳng lẽ người quên! Nếu đã thương tổn nàng, sẽ phải trả giá rất đắt!”

“Không phải ta.....” thấy ánh mắt nam tử y như lưỡi dao sắc bén, Liễu phi vội vàng muốn giải thích, cuối cùng phát hiện tất cả đều là uống công.

Một hồi lâu, bất chợt Liễu phi cười lớn. Sau khi cười xong mặt tràn ngập ý hận.

“Hoàng hậu.....hoàng hậu! Thì ra trong lòng người vĩnh viễn chỉ có nàng ta! Nhiều năm qua cái gì Tĩnh phi, cái gì Đồng phi, sủng phi gì đó tất cả chỉ là ngư tử!” nghĩ đến nam nhân mình tâm tâm niệm niệm mấy chục năm, tranh giành vì hắn, lại đối xử với mình như vậy, liên lụy con mình phải rơi vào kết cục chết ở xứ người, nghiệt chủng.....Liễu phi cắn răng, lộ vẻ điên cuồng, cầm chặt kiếm trong tay chém tới.

Mùi máu tươi tràn lan khắp Ngự Thư Phòng.

Nhìn máu chảy xuống từ trên thân kiếm trong tay Hồng đế, lúc này Liễu phi mới ý thức được vấn đề.

“Liễu phi hành thích hoàng thượng trong Ngự Thư Phòng, đền tội tại chỗ”

Hồng đế giơ tay lên, Liễu phi trợn to hai mắt cứ như vậy ngã thẳng xuống bên người Liễu thái hậu, máu từ trên chiếc bàn trà chảy tràn lên người Liễu thái hậu đang nằm trên giường. Khiến Liễu thái hậu vốn đã đến cực hạn trong nháy mắt thân thể co quắp.

“Phụ hoàng đã từng nói, thái hậu sau trăm tuổi không thể cùng hợp táng, vô luận sống chết, không còn gặp nhau nữa, cho nên khi thái hậu chết trăm sẽ cho hỏa táng, rải tro xuống đất, hóa thành cát bụi, coi như là cống hiến duy nhất của thái hậu cho đời.”

“Người.....” nghe lời nói tựa băng lạnh của Hồng đế, máu tươi từ miệng Liễu thái hậu trào ra ào ào, sắp không xong rồi.

Hồng đế vẫn lạnh lùng đứng bên giường nói ra sự thật khiến thái hậu không chịu nổi.

“Có một việc phụ hoàng đã từng nhắc đến, trăm nghĩ trước khi ra đi thái hậu sẽ muốn biết. Lúc trước, Khang Thân Vương mắc bệnh hiểm nghèo, không phải tình cờ, tất cả.....là do phụ hoàng an bài.”

Trong Ngự Thư Phòng, tiếng thở dốc ngừng hẳn, nghe xong lời Hồng đế, khổ tâm tính toán mấy chục năm, Liễu thái hậu không cam lòng, rốt cục nghẹn đầu, trút hơi thở cuối cùng.

Đứng yên hồi lâu, Hồng đế ném kiếm sang một bên, nhìn Liễu thái hậu và Liễu phi một cái, sải bước đi ra ngoài.

Âm thanh của thái giám Lý Đức vang dội bên ngoài Ngự Thư Phòng.

“Thái hậu, qua đời!”

88. Chương 88: Nhớ Chàng

89. Chương 89: Mười Kế Của Lục Yêu

“Vương phi nương nương, ngài không thấy đâu, hiện nay những người có quan hệ với Liễu gia đều chẳng khác gì chuột trên phố, người người đòi đánh, lúc lão nô ra ngoài mua đồ, gặp nhị thiếu gia vừa ẩm ỉ ở Tô phủ xong ra đường bị người ném trứng gà thối, ai u, mặt nhị thiếu gia xanh mét, thú vị cực kỳ!”

Trong Phù Dung Viện, Trương ma ma nín nọt nở nụ cười miêu tả sống động cảnh mình đã thấy.

“Thật có chuyện này?” vừa đáp mặt nạ bùn xong đang nằm trên giường hưởng thụ nha hoàn khéo tay xoa bóp cho, Cẩm Thân vương phi Trần thị nghe Trương ma ma nói, mở mắt ra, bên trong tràn đầy vẻ hả hê.

“Tất nhiên là thật ạ, chuyện như vậy sao có thể giả, tuy đã qua mấy tháng nhưng theo nô tỳ thấy e rằng Liễu gia đã bị tiếng xấu muôn đời. Hiện tại dân chúng trong kinh thành vừa nghe đến Liễu gia còn hận không dùng nước bọt làm chúng chết đuối được!”

Nghe phụ nhân nói, Trần thị cười nói: “Nên như thế.”

“Là thế tử chúng ta anh minh, mới tra được tội của Liễu quốc công”.

Có thể là ông trời cho Trương thị cơ hội, bà vú của vương phi, Hạ ma ma, trong nhà xảy ra biến cố lớn, bắt đấng dĩ xin nghỉ, dưới sự đề cử tích cực của nha hoàn đang được sủng ái nhất Phù Dung Viện, Lục Yêu, Trương ma ma hết ăn lại nằm được cất nhắc tới hầu hạ bên cạnh vương phi. Trương ma ma rất biết cách nịnh hót khiến Trần thị ưng ý vô cùng, biết Trần thị không thích Liễu trắc phi, liền đập Liễu gia xuống đất.

“Nhị tử bản phi tự nhiên là hướng về bản phi, Liễu Như Mộng thật rất bỉ ổi, lại dám tính kế Dạ Huyền. Liễu gia có kết cục thế này, hoàn toàn là gieo gió gặt bão, còn tiện nhân Liễu phi, dám ở Ngự Thư Phòng hành thích hoàng thượng..... Hừ! Liễu gia xem như xong rồi!” vốn vì chuyện Phúc Thọ Cao, người Liễu gia chỉ bị biếm làm thứ dân, ai ngờ Liễu phi hành thích hoàng thượng, đây là tội tru di cửu tộc đó, Liễu thái hậu lại qua đời, người Liễu gia bị phán lưu đày. Bất qua tam hoàng tử không giống, vì vừa nghe tin Liễu phi hành thích hoàng thượng, sợ đến mức té đập đầu, máu chảy ròng ròng, trở thành kẻ ngu, không cần trừng phạt khác nữa.

Lúc Liễu gia sụp đổ, Trần thị vin vào cơ ‘gia phong bất chính, con cháu cũng không hiền’ phạt hèo Liễu trắc phi rồi đưa đến thôn trang bên ngoài để tĩnh tâm suy ngẫm lỗi lầm. Cẩm Thân vương mặc dù không vui, nhưng việc Liễu gia quá lớn, không tiện nháo với Trần thị lúc này, chỉ có thể dăm ba bữa lại chạy đến thôn trang an ủi Liễu trắc phi vì Liễu gia suy tàn mà đau lòng muốn chết. Về phần Tiêu Dạ Cát, dù không tính là con cháu Liễu gia nhưng có chút quan hệ với Liễu gia nên ở Lễ Bộ bị không ít tức, đến nỗi về sau dứt khoát không đến Lễ Bộ làm việc luôn, cả ngày ở trong rạp hát sống mơ mơ màng màng, đối với nhị thiếu phu nhân Tô Như vẫn hết sức ghét bỏ như cũ. Nửa tháng trước, trong cơn tức giận, Tô Như bỏ về nhà mẹ đẻ. Tô đại tướng quân diên tiết phái thủ hạ đến rạp hát bắt người đánh ột trận, hôm nay Tiêu Dạ Cát phải đến Tô phủ xin lỗi. Những cái đình trong phủ gần như đã nhỏ hết, tâm tình Trần thị rất tốt.

“Vương phi nói phải ạ”

Tình thần thư thái, người cũng thoải mái rồi, Trần thị ra hiệu cho đại nha hoàn bên cạnh dừng tay, hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Còn một việc, không biết có nên nói hay không ạ?”

Thấy bộ dáng Trương thị muốn nói lại thôi, Trần thị tò mò, “Trương ma ma có gì cứ nói thẳng! Trong đây không có người ngoài”.

Kể từ khi quyết cho nữ nhi mình tèo cao, mỗi ngày Trương ma ma đều nhìn chằm chằm thế tử hi vọng tìm được cơ hội, cơ hội chưa thấy thế tử đã dọn ra khỏi vương phủ, cơ hội gặp thế tử còn không có, lấy đâu ra cơ hội tiếp cận!

Bất quá tục ngữ có câu, chỉ cần có cuộc tốt, trên đời không có góc tường nào không nạy được. Không có nam nhân không thích ăn vụng, hiện tại sợ rằng thế tử bị thế tử phi quản kỹ quá nên mới vậy. Muốn tiếp

cận thể tử phải tìm đường khác. Trương thị liền chuyển sang nhìn chăm chăm thể tử phi Ngọc Như Ca. Trời không phụ người có lòng, liên tiếp mấy tháng, quả nhiên đã tìm được cơ hội.

“Vâng, trưa hôm qua, lão nô đến Cẩm Tú Phường mua vải cho vương phi, lúc ngang qua Được Tiên Đường, vô tình gặp thể tử phi mang theo hai nha hoàn đi vào đó. Quan trọng là, vài canh giờ sau, thời điểm lão nô về phủ, vẫn thấy xe ngựa thể tử phi dừng ở trước Được Tiên Đường. Theo lý, nếu thể tử phi không khỏe, trong phủ thể tử có đại phu, trong cung có thái y, cần gì đến Được Tiên Đường. Hơn nữa, hai tháng trước, lão nô nhiều lần thấy nha hoàn bên cạnh thể tử phi cầm một đồng gói thuốc về phủ. Giờ ngẫm lại quả rất kỳ quặc.”

Nghe vậy, Trần thị giật mình, “Người xác định là nó?”

“Bẩm vương vương, nô tỳ nhìn thấy hết sức rõ ràng, không dám nói xằng nói bậy”.

Thấy Trương thị giơ hai tay thề, mặt Trần thị trầm xuống, nói nhỏ: “Nhớ ngày trước bản phi vừa vào vương phủ liền có thai, giờ Dạ Huyền ngày ngày thương yêu nó, mà hơn 3 tháng vẫn chưa thấy gì, chẳng lẽ thân thể nó quả thật có thiếu sót? Mới lên đi khám đại phu ở ngoài, nếu nó giống Tô Như, không sinh được, hoặc bảy tám năm mới sinh, chẳng phải thành chuyện cười sao?”

Tuy trước khi đi Hạ ma ma đã ngàn cân vạn dặm dặn Trần thị nên hòa hảo với con dâu Ngọc Như Ca, nàng dâu này dù đã dọn ra khỏi vương phủ nhưng vẫn thường xuyên gửi tới lễ vật hiếu kính. Bất quá, đối với đứa con dâu là thứ nữ xuất thân từ gia đình không mấy quyền quý này, Trần thị vẫn có chút xem thường. Tô Như là con vợ cả ở phủ tướng quân, được nuôi dưỡng đầy đủ, thể mà vào vương phủ 4 năm vẫn không sinh được, huống chi thứ nữ không được sủng này..... Trần thị càng nghĩ càng thấy có lý, bèn nói với Trương thị: “Vài ngày trước, bản phi nghe nói, người có phương thuốc tổ truyền giúp nghiệm ra nữ tử có thể sinh con hay không đúng không?”

Bởi vì thường ngày Lục Yêu hầu hạ, nói phương thuốc dưỡng nhan trong tay là do tổ tông truyền lại, vương phi Trần thị dùng thấy hiệu quả rõ rệt, vết nhăn bên khóe mắt nhạt đi rất nhiều, nên hết sức tin tưởng vào phương thuốc của Trương gia.

Trương ma ma theo bản năng liếc nhìn nữ nhi Lục Yêu, thấy nàng ta khê gật đầu, liền nói: “Đúng ạ, đây là phương thuốc đại bổ dưỡng thân, sau dùng thuốc nửa tháng không được sinh hoạt phu thê, qua thời gian đó sinh hoạt vợ chồng lại, nếu đến tháng thứ hai mà nữ tử vẫn chưa có tin tức, chứng tỏ thân thể có thiếu sót, rất khó sinh con, chẳng lẽ vương phi muốn cho thể tử phi.....”

“Ừ, chỉ mất nửa tháng, cho nó dùng thử, nếu quả thật không thể.....tuổi Dạ Huyền không nhỏ, không thể không có con nối dòng! Hôm qua Dạ Huyền mới từ doanh trại trở lại, nếu không nhận được, bản phi sẽ tìm nha hoàn đắc lực đưa qua. Còn Như Ca đã vào cửa ba tháng có thừa, như thế cũng không tính là bạc đãi nó.”

Vốn trông cậy vào nhi tử trở lại vương phủ sẽ làm chỗ dựa ỳnh, ai ngờ sau chuyện ầm ĩ vừa rồi, Dạ Huyền quyết tâm muốn dọn ra, dù mình xin hoàng hậu và Hồng đế giữ Dạ Huyền ở lại cách mấy cũng không có tác dụng, mấy ngày nay trừ phi mình tự đến phủ thể tử, còn không ngay cả người cũng không gặp. Thấy bộ dáng tâm đầu ý hợp của hai đứa, ngẫm lại mình, Cẩm Thân vương cứ chạy đi tìm Liễu tiện nhân miết, mình thật giống người cô đơn.

Lại nói sau án lớn Phúc Thọ Cao, Hồng đế ban thưởng gì đó đếm không hết, nhưng đều chuyển vào kho phủ thể tử cả, chẳng thấy giao ầu phi mình đây một món nào.

Cuộc thi võ tháng trước, vốn nói Dạ Huyền cho cháu ngoại của phu nhân Tào Quận vương đậu, vừa mở miệng đã bị chặn lại. Thế mà đệ đệ của Ngọc Như Ca lại đậu. Điều này làm Trần thị ít nhiều không vui, trái lo phải nghĩ, hay là vì bên cạnh nhi tử không có người của mình nên mới vậy. Giờ nghe được tin này, Trần thị liền quyết định đưa người của mình đến bên nhi tử.

Tuy có tấm gương Liễu Diễm Nhi, bất quá Trần thị không lo lắng, theo ý Trần thị, Tiêu Dạ Huyền sẽ chỉ làm vậy với người Liễu gia, mà hơn phân nửa cũng là vì trút giận thay mẫu phi mình đây. Chính mẫu phi chọn người cho nó, không nể mặt tăng cũng phải xem mặt Phật, tối thiểu sẽ cho làm thiếp. Đến lúc đó Ngọc Như Ca không còn được độc sủng nữa, dĩ nhiên sẽ giống như Tô Như đối với Liễu Như Mộng, tìm mọi cách lấy lòng mình..... Nghĩ thế, Trần thị càng thêm quyết tâm.

Nghe Trần thị nói, Trương ma ma và Lục Yêu đều vô cùng sung sướng. Phải biết rằng tỳ nữ đắc lực bên cạnh Trần thị không nhiều lắm, trừ hai người đã gả đi, hiện tại chỉ còn hai nha hoàn là Xuân Hương và Lục Yêu thôi. Mà Xuân Hương đã sớm đính hôn với nhi tử của Trương quản gia, quyết không thể đưa cho thế tử, vậy không phải chỉ còn Lục Yêu sao!

Nghĩ đến nữ nhi thật có thể làm thiếp của thế tử, Trương ma ma liền không kìm được vui sướng.

“Một lát người viết phương thuốc đó ra đưa cho đại phu trong phủ kiểm nghiệm, nếu có thể dùng, liền chuẩn bị thuốc đầy đủ, bản phi sẽ tự mình đem tới cho nó.”

Nghe vậy, Trương ma ma nịnh nọt nói: “Thế tử phi quả là có phúc lớn, gặp được một bà mẫu tốt hiếm có như vương phi đây.”

“Ừ, bản phi mệt mỏi, mẫu nữ các người lui đi!”

“Vâng” hai người ứng tiếng lui ra.

Trong một gian phòng ở Phù Dung Viện, Trương ma ma nhìn nữ tử mặc áo gấm màu xanh bên cạnh viết ra phương thuốc, nghi ngờ hỏi: “Lục Yêu, phương thuốc này thật giúp nghiệm ra có thể sinh con được hay không à? Phải đưa cho đại phu trong phủ kiểm tra đó, nếu phát hiện ra gì không ổn, thì không xong đâu”

Lục Yêu cười nói: “Mẫu thân yên tâm, phương thuốc này đích thực là thuốc bổ, đại phu trong phủ không phát hiện ra gì đâu, về phần có thể sinh con được không là do ông trời định đoạt, chúng ta là người trần mắt thịt làm sao biết được.”

“Theo ta thấy, thế tử hết sức thương yêu thế tử phi, dù cho chúng ta khiến vương phi tung tin thế tử phi không thể mang thai. Khẳng định thế tử cũng sẽ không thêm quan tâm, con đến bên cạnh thế tử chưa chán sẽ được sủng ái đâu!”

Nghe vậy, Lục Yêu cười nói: “Nam nhân há lại không quan tâm nữ tử không thể sinh, huống chi chúng ta dùng không phải chỉ thuốc trong phương này, mà lúc nấu thuốc còn phải thêm một vị nữa mới có thể làm cho nàng ta bị thất sủng mà không ai phát hiện ra được!”

Nói xong, Lục Yêu đi đến tủ treo quần áo trong phòng, lấy ra một hộp gấm được bao vải xanh cực kỳ bình thường ở tầng thấp nhất. Nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một con rắn khô còn nguyên chừng 5 tấc, khiến Trương thị cả kinh cơ hồ muốn hét âm lên.

“Làm sao con có mấy thứ này?” nhìn con rắn khô đỏ ngầu, Trương thị hạ thấp giọng hỏi.

“Nữ nhi lẫn lộn ở Hồng Ngọc Lâu nhiều năm, ít nhiều biết chút mẹo vặt. Phương thuốc này là do một vị khách nước ngoài truyền cho. Phương thuốc này đúng là thuốc bổ cực tốt với nữ tử, nhưng nếu nghiền con rắn này thành bột phần bỏ vào. Nữ tử dùng thuốc này, sau mấy ngày, màu da sẽ xám dần, tiếp theo cả người mọc đầy mụn cơm màu đỏ, dung mạo càng ngày càng xấu xí, khó có thể cùng nam tử..... Cả quá trình rất chậm chạp, sẽ không tra được nguyên nhân từ đâu. Đến lúc đó, nhất định thế tử sẽ chán ghét mà vứt bỏ nàng ta.”

Nghe Lục Yêu nói, Trương ma ma thở dài nhẹ nhõm, bỗng nghĩ đến gì đó “Nhưng nếu thế tử phi không uống, chẳng phải uống công sao!”

“Phương thuốc đã được đại phu trong phủ kiểm nghiệm, lại do vương phi tự mình đưa qua, chính là trưởng bối ban cho không thể từ, dù nàng ta là thế tử phi, cũng quyết không dám cự tuyệt”, nói đến đây, Lục Yêu cười đắc ý, “Đến lúc dung mạo nàng ta bị hủy, thân thể như thế, tự nhiên thế tử sẽ nhìn đến con, con lại kính cẩn nghe theo và săn sóc thế tử phi, tương lai địa vị trong vương phủ này tất sẽ không thấp.”

Trương ma ma nghe vậy, mặt mày hớn hở: “Không hổ nữ nhi của ta, thật thông minh, cứ như vậy, đừng nói là thiếp, ngay cả trắc phi cũng không chừng”

“Đương nhiên” nếu không do xuất thân không tốt, hôm nay phải làm tôi tớ, cho dù là vị trí cao hơn nữa, cũng không phải không thể.

90. Chương 90: Vương Phi Đến

Trương ma ma và nha hoàn Lục Yêu lập xong kế hoạch hoàn mỹ, cầm phương thuốc đến chỗ đại phu của vương phủ nghiệm thuốc. Đại phu xem xong, giống với Lục Yêu, báo cho vương phi Trần thị phương thuốc này vô hại, là thuốc bổ thượng đẳng, giúp ích cho việc mang thai.

Nghe báo xong, Trần thị không chút chậm trễ, sai nha hoàn Xuân Hương bảo Trương ma ma sắc thuốc cho tốt, rồi dẫn Lục Yêu trang điểm hết sức đẹp để đến phủ thế tử.

Trong phủ thế tử, vì luyện binh mà mấy ngày không gặp thế tử, Tiêu Dạ Huyền đang ngồi ngắm Như Ca bận viết pháp trị ấy bệnh khó chữa mang về từ Dược Tiên Đường, vẻ mặt nàng nghiêm túc vô cùng.

“Phong thấp nhập vào bì phu, đánh nhau với khí huyết, da thịt lở loét như hoa nở”

“Mụn như hạt cơm, rạch ra có máu, mọc thành chùm như bông cải, đau nhức lâu không hết”

“Môi sang và cam sang do ân ái bữa bãi mà sinh”

.....

Nhìn bệnh dưới cùng là Hoa liễu, mặc dù không tinh thông y thuật, nhưng Tiêu Dạ Huyền không xa lạ gì với bệnh này.

Cuộc sống trong quân buồn tẻ, vì an ủi tướng sĩ, Hồng đế cho lập quân kỹ quán trong quân. Như vậy tuy có thể giải quyết nhu cầu của tướng sĩ, nhưng cũng mang đến ít nhiều phiền toái, mà điển hình là bệnh Hoa liễu. Hơn nữa ở Đại Chu kỹ viện, tiểu quan quán không thiếu, có khối người bị bệnh này.

Hoa liễu là bệnh nan y. Đó là ẩn tượng của Tiêu Dạ Huyền về bệnh này.

Nghe được âm thanh viết chữ, Tiêu Dạ Huyền thu hồi suy nghĩ, nhìn phương thuốc Như Ca viết, trong mắt đầy kinh ngạc. Nếu có thể giải quyết được bệnh gây khó khăn cho đại phu Đại Chu nhiều năm qua, hẳn thật không biết y thuật của thế tử mình rốt cuộc đã đến loại trình độ nào.

“Phát tiêu 2 lượng, Đào nhân 1 lượng, Xích thực 1 lượng, bò cạp nguyên con 1 lượng, Bối mẫu 1 lượng, Huyết hạt 1 lượng, Kim ngân 4 lượng, Dã đại hoàng 4 lượng, Phục linh 5 tiền, Pháo sơn giáp 5 tiền, Xa tiền tử 5 tiền, rết 30 con (bỏ đầu chân)....”

“Kim ngân 5 tiền, Bạch tiên bì 5 tiền, Thổ phục linh 5 tiền, Ý dĩ nhân 5 tiền, Phòng phong 5 tiền, Mộc thông 3 tiền, Mộc qua 3 tiền, Tạo giác 2 tiền, Quy vĩ 5 tiền, Hồng hoa 3 tiền, Đại hoàng 3 tiền.....”

“Hai phương thuốc này lúc ở Phần Thành đã dùng thử nhưng quên làm thành thuốc viên, giờ chế thành thuốc viên sẽ là bí dược độc môn của Dược Tiên Đường” quẹt mồ hôi trên trán, nhìn phương thuốc mình viết ra, Như Ca lẩm bẩm.

Xoay người, đang định kêu Thanh Loan vào đem phương thuốc đến Dược Tiên Đường cho phòng chế thuốc làm thành thuốc viên, liền thấy nam tử đang dùng hai mắt sáng rỡ nhìn mình, bèn nghi ngờ hỏi: “Chàng sao vậy?”

Nam tử không đáp, chỉ đưa tay ôm Như Ca vào lòng, hồi lâu vui sướng nở nụ cười.

Nhìn nụ cười tươi trên gương mặt tuần mỹ tà lệ của nam tử, Như Ca chỉ có thể ngây ngốc ngắm người.

“Ca nhi, Hoa liễu là bệnh khó chữa, đưa phương thuốc này cho hoàng thúc, nếu thật hiệu quả, sẽ được thưởng 10 vạn lượng hoàng kim”

Phần thưởng này chính là kích lệ lớn nhất cho các đại phu. Mỗi 10 năm, Thái Y Viện sẽ trình lên đương kim hoàng thượng những bệnh không chữa được, sau khi hoàng thượng xem qua sẽ công bố khắp cả nước, phạm có thể đưa ra phương án trị liệu hữu hiệu, căn cứ vào độ nguy hiểm của bệnh mà ban phần thưởng tương xứng. Mà bệnh Hoa liễu, trước giờ luôn đứng đầu danh sách tiền thưởng, nhưng chưa ai giành được.

10 vạn lượng vàng! Mắt Như Ca nhất thời sáng lên. 1 vạn lượng vàng tương đương với 10 vạn lượng bạc, 10 vạn lượng vàng không phải là 1 triệu lượng bạc! Tuy mình không thiếu ngân lượng nhưng có thể có bạc ai lại ngại nhiều. Nghĩ vậy, Như Ca liền hờ hững đặt phương thuốc lên tay Tiêu Dạ Huyền. Chuyện đòi phần

thường này nọ thật sự nàng không thích hợp, nghe hoàng hậu nương nương nói người này mỗi lần đánh thắng trận về sẽ trực tiếp đi cướp châu báu của hoàng thượng, như vậy nhiệm vụ vinh quang này để hẳn ra mặt tốt hơn.

Thấy vậy, Tiêu Dạ Huyền cũng không từ chối, cầm bút lên, viết vài chữ ở chỗ trống dưới phương thuốc, sau ba tiếng vỗ tay một ảnh vệ áo đen xuất hiện trong phòng.

Ảnh vệ cung kính nhận lấy phương thuốc xong, lập tức biến mất.

Thấy ảnh vệ đi xa, Như Ca thật muốn biết, khi Hồng đế thấy bốn chữ ‘Chớ quên tiền thưởng’ dưới phương thuốc, sẽ có vẻ mặt thế nào.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng Vương ma ma: “Tiểu thư, vương phi đến, nói là bảo tiểu thư và thế tử ra gặp!”

Nghe Vương ma ma nói, Như Ca đáp: “Ừ, mời vương phi đến chính sảnh ngồi, chúng ta sẽ đến ngay”

“Dạ, tiểu thư” Vương ma ma ứng tiếng lui ra.

Trong chính sảnh, Cẩm Thân vương Trần thị ngồi ở vị trí đầu, hai mắt cẩn thận dò xét hai nha hoàn áo xanh đang cung cung kính kính đứng hai bên. Tầm mắt dừng lại trên người Thanh Loan.

“Hoàng thượng cho người chức huyện chủ, sao còn ở đây làm nha hoàn bên cạnh tức phụ ta, vâng đầu à?”

Nghe Trần thị nói, Thanh Loan nhú mày đáp: “Lúc nô tỳ gặp nạn, tiểu thư đã cứu nô tỳ, tương lai bất luận thế nào, cả đời này nô tỳ cũng sẽ hầu hạ bên cạnh tiểu thư”.

“Người thật là trung thành”

Trong lòng Trần thị thầm nghĩ nàng dâu mình thật biết thu mua lòng người. Vốn thấy tiểu nha hoàn này có chút nhan sắc, cố ý ở lại bên cạnh Ngọc Như Ca chắc có mưu đồ khác, giờ thấy vẻ mặt kiên định của tiểu nha đầu này mới biết là thật lòng.

Lục Yêu đứng bên cạnh nghe Trần thị và Thanh Loan nói chuyện thầm cười Thanh Loan là kẻ ngu dốt. Làm huyện chủ không thích lại thích làm nha hoàn. Nếu lọt được vào mắt thế tử, nhất định phải bắt huyện chủ này tới hầu hạ mình mới được. Lục Yêu đang nằm mơ giữa ban ngày đã quên mất vừa rồi khi vào cửa mình cũng phải hành lễ với đại nha hoàn Thanh Loan này, hơn nữa cho dù là thiếp của thế tử, huyện chủ do triều đình phong cũng không có khả năng tới hầu hạ nàng ta.

Đứng đối diện Thanh Loan, Thanh Nhi thấy vẻ mặt ảo tưởng của Lục Yêu thì rất chán ghét. Tiểu thư nhà mình thành thân ngày thứ hai, chính nha hoàn này là kẻ quyến rũ cô gia trước mặt tiểu thư. Cẩm Thân vương phi mang kẻ này tới đây không biết có tính toán gì. Nhìn một chút Lục Yêu tô son điểm phấn, liếc mắt nhìn nhau với Thanh Loan đối diện, trong lòng đã đoán ra mấy phần.

Không lâu lắm, phu thê Như Ca xuất hiện ở chính sảnh.

Thấy nha hoàn bên cạnh vương phi mang theo một hộp đựng thức ăn, mắt Như Ca lóe lên, nhưng trên mặt vẫn cười thản nhiên, làm lễ với Trần thị: “Nhi tức đến chậm, mong mẫu phi tha lỗi!”

Trần thị liếc nhìn Như Ca cười nói: “Bản phi vừa đến không lâu, các con không cần đa lễ”.

Chờ hai người ngồi vào chỗ của mình, Trần thị quan sát như ca. Thân hình nhỏ yếu, vòng eo không tới một nắm, thể chất như vậy quả thật không phải tướng dễ sinh con, lập tức làm mặt lạnh, nói: “Hôm nay bản phi đến là có việc muốn hỏi người”

Nghe ra ý lạnh trong lời Trần thị, Như Ca cười nói: “Mẫu phi có gì nghi vấn xin nói ạ, nhi tức hẳn biết thì sẽ nói”.

Trần thị gật đầu một cái, “Ừ, vậy thì tốt!”

“Bản phi nghe nói lúc nhỏ người từng bị bệnh nặng, không biết thân thể người có gì thiếu sót không tiện nói không?”

Nghe vậy, Như Ca sững sờ, thật lòng đáp: “Sao mẫu phi lại nói vậy, Như Ca rất khỏe mạnh”.

“Nếu rất khỏe mạnh, vì sao phải đến Dược Tiên Đường tìm đại phu, hơn nữa còn yêu cầu được gặp người đứng đầu Dược Tiên Đường, Dược sư Lăng Vân”.

Nghe thấy hai chữ ‘Lăng Vân’, vốn vì Như Ca bị chất vấn mà trong lòng không vui, Tiêu Dạ Huyền nhìn qua Như Ca, Lăng Vân là tên giả tiểu nha đầu này dùng. Hình như có người làm cái gì đó!

Thấy Như Ca không nói tiếng nào, Trần thị bèn nói lời sâu xa: “Bản phi nghe nói nữ tử lúc nhỏ bị bệnh nếu không dưỡng cho tốt, sau này rất khó sinh con. Có lẽ người khó mở miệng, nhưng bản phi đã biết, thì không cần giấu giếm nữa. Phải biết Dạ Huyền là thể tử Cẩm Thân vương phủ, không so được với Tiêu Dạ Cát chỉ là thứ tử, có con chính là việc trọng đại.....”

Như Ca im lặng nghe Trần thị phát biểu hăng say, không cắt ngang, chờ Trần thị ngừng lại, mới nói: “Lúc nhỏ quả thật Như Ca bị thương, nhưng đã bình phục hoàn toàn, không biết mẫu phi nghe nói Như Ca có bệnh phải đến Dược Tiên Đường chạy chữa từ đâu? Có thể mời ra đây nói rõ, đến tột cùng Như Ca có bệnh gì, mà ngay cả Như Ca cũng không biết.”

Nhìn vẻ mặt thản nhiên của Như Ca, Trần thị tức giận: “Thế nào, chẳng lẽ chuyện như vậy người khác có thể nói càn. Người không thừa nhận cũng được, bản phi có một phương thuốc, uống vào trong vòng nửa tháng không được sinh hoạt phụ nữ, qua thời gian đó các người lại..... Trong vòng một tháng, nếu mang thai sẽ chứng minh thân thể người không có thiếu sót. Bên cạnh Dạ Huyền không có người, ta liền cho Dạ Huyền nha hoàn lạnh lợi nhất của ta, tương lai cho nó thân phận thiếp thất là được”. Nói xong chỉ chỉ vào Lục Yêu đang có vẻ mặt thẹn thùng vui vẻ vô hạn bên cạnh.

Trần thị vừa nói ra, cả chính sảnh nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

91. Chương 91: Kết Cục Của Lục Yêu 1

“Có lẽ mấy ngày qua mẫu phi mệt mỏi, nên mới ở đây nói xàm. Người đâu! Tiễn mẫu phi về vương phủ”.

Trong chính đường, Tiêu Dạ Huyền nghe những lời vô căn cứ làm tổn thương thể diện của Trần thị, lạnh lẽo quanh thân ngày càng mãnh liệt. Bỗng nhiên lên tiếng, muốn lão quản gia đang đứng bên cạnh tiễn khách.

“Dạ Huyền, từ xưa đến nay việc có con nối dõi là cực kỳ quan trọng, ma ma bên cạnh mẫu phi chính mắt nhìn thấy thể tử phi đến Dược Tiên Đường tìm đại phu, ở trong đó cả nửa ngày. Nếu không phải có bệnh không tiện nói, sao phải như thế, mẫu phi cũng là vì con mà thôi”

Nghe nhi tử không nể mặt nói lời xua đuổi, Trần thị rất kinh ngạc, chẳng lẽ nhi tử mình bị Ngọc Như Ca mê hoặc đến văng đầu, ngay cả chuyện lớn thể diện này mà cũng không thèm để ý.

Đối với mẫu phi mình đây thì thờ ơ như không quen, còn với thể tử thì nhất mực nghe theo, che chở đủ điều, thật tức chết người! Vào giờ phút này, Trần thị càng thêm quyết tâm muốn đưa người đến bên nhi tử mình.

“Nha hoàn mẫu phi chọn cho con lạnh lợi giỏi giang, nếu không phải là con, mẫu phi cũng rất luyến tiếc”, nói xong, Trần thị chỉ chỉ vào nha hoàn Lục Yêu đứng bên cạnh.

Nhìn nha hoàn đứng cách đó không xa, vẻ mặt e e thẹn thẹn, Tiêu Dạ Huyền chỉ thấy ghê tởm.

“Nếu mẫu phi thích như thế thì giữ lại bên người đi, nhi thần chỉ cần một thể là đủ rồi, về chuyện con cháu, đừng nói Ca nhi thân thể khỏe mạnh, dù cho thật sự có việc không sinh con được, Dạ Huyền cũng nhất quyết không nạp thiếp”.

Nghe nam tử nói, thấy kiên định trong mắt hắn, trái tim Như Ca ảm áp, tự hiểu, cả đời này mình hoàn toàn thua trong tay người nam nhân này rồi.

Đứng một bên, nghe thấy lời của nam tử, mặt Lục Yêu cứng đờ, lòng hận muốn chết. Trừ Ngọc Như Ca, chẳng lẽ trong mắt thể tử thật không có những nữ tử khác sao? Nhìn bóng phản chiếu từ cây cột trước mặt, trang điểm tỉ mỉ, tuy có chút không bằng thể tử phi, nhưng cũng tính thanh lệ mà, chắc chắn là thể tử chưa

biết khả năng ‘hầu hạ’ của mình nên mới vậy, giờ chỉ có thể mong vương phi thể hiện chút uy nghiêm, có lẽ mình chưa hẳn không có cơ hội. Nghĩ đến đây, Lục Yêu bèn nhìn về phía Trần thị.

“Người.....” nghe nam tử nghiêm túc nói, Trần thị hết sức tức giận. Tuy Cẩm Thân vương rất yêu thích Liễu thị, nhưng vì chuyện con cháu, nạ không ít thiếp. Mình muốn ngăn cản cũng không được. Vậy mà giờ nhi tử một lòng một dạ với nàng dâu, làm Trần thị có chút chua xót, sâu trong nội tâm xuất hiện một loại tình cảm tên là ghen tỵ.

Như Ca thấy hai người lâm vào bế tắc, nhìn sang chén thuốc trên tay nha hoàn Lục Yêu kia.

“Cho tới bây giờ Như Ca chưa từng nghe nói trên đời có thứ thuốc có thể trong vòng một tháng chứng minh nữ tử mang thai được hay không. Nếu mẫu phi không tin Như Ca, cứ mời thái y hoặc đại phu trong phủ bắt mạch cho Như Ca thử.”

Nhìn vẻ mặt thần nhiên của Như Ca, Trần thị bĩu môi nói: “Chuyện này sao có thể để người khác biết, trong phủ có đến hai nhi tử phụ không thể mang thai, chẳng phải làm mất mặt Cẩm Thân vương phủ. Huống chi thuốc này, đại phu trong phủ đã kiểm tra rồi, chính là thuốc bổ thượng đẳng. Nếu người không sợ thì dùng đi, thật sinh không được, ta cũng sẽ không coi thường người, tương lai chờ Lục Yêu sinh con, để đứa bé làm con thừa tự của người là được”.

Thực tế, Trần thị chẳng biết thuốc này rốt cuộc có tác dụng thế nào, bất quá lúc này không thể để con dâu bỏ lên đầu mình, nếu con dâu mang thai, mình tìm cơ hội đưa cháu về nuôi dưỡng bên cạnh, tương lai không sợ con trai nàng dâu không nhớ đến mình. Còn không mang thai được, chính là cơ hội mình nắm thóp nó, hơn nữa thừa dịp thả người của mình bên cạnh con trai, có thể nói là một mũi tên trúng nhiều đích!

“Vì phu quân sinh con để cái và nạ thiếp là việc thê tử phải làm, nếu người không đồng ý chính là không tuân thủ bổn phận làm thê”

Nghe Trần thị nói, Như Ca dở khóc dở cười. Thầm nghĩ, từ sau khi Liễu trắc phi đi, Cẩm thân vương phi chen ép tất cả thiếp thất của Cẩm Thân vương, cơ hồ đầy hết đến thôn trang. Giờ lại đưa thiếp cho phu quân mình. Mà cũng đúng, Liễu trắc phi đi rồi, Cẩm Thân vương cứ dăm ba bữa lại chạy đến thôn trang ít khi có mặt trong vương phủ, mặc cho Cẩm Thân vương phi làm âm ỉ thế nào cũng không thay đổi. Không còn đối thủ nữa, mẹ chồng phải bắt đầu hướng về mình.

Ngửi mùi thuốc nhàn nhạt tản ra từ chén thuốc đen như mực kia, nhìn lướt qua nha hoàn Lục yêu, thấy lóe sáng trong mắt nàng ta, Như Ca thầm cười lạnh, trải qua chuyện Liễu Diễm Nhi, trong phủ này vẫn còn người dám dòm ngó Dạ Huyền.

Nhìn khuôn mặt có mấy phần quen thuộc kia, Như Ca cảm thán vận mệnh thật kỳ diệu. Có một số người một số việc đã định trước là phải gặp nhau, kiếp trước mình tự tay giết chết ả ta, giờ sống lại, tình cảnh không giống nhưng mục đích vẫn giống.

Đúng rồi, ngày đầu tiên sau tân hôn, Như Ca liền nhận ra nữ tử theo Hạ ma ma xuất hiện trong viện thê tử này là ai.

Lục Yêu! Kiếp trước, là tiểu thiếp Âu Dương Thiệu mang về từ Hồng Ngọc Lâu. Lúc đầu đối mình một mực cung kính, thực tế là kẻ khẩu Phật tâm xà, lòng dạ khó lường. Vốn nghĩ mình và Âu Dương Thiệu không như trước thì cũng sẽ không có cơ hội gặp nàng ta, ai ngờ vẫn gặp, hơn nữa chén thuốc này.....không đơn giản, mẹ chồng mình hình như là bị người lợi dụng mà vẫn không tự biết!

“Mẫu phi đã nói vậy, nếu Như Ca không uống, chính là bất kính trưởng bối, đã thế, Như Ca liền cung kính không bằng nghe theo.”

Nói xong, Như Ca nhìn Tiêu Dạ Huyền cười một cái, chậm rãi đi về phía chén thuốc, dưới tầm mắt của mọi người, bưng chén thuốc lên, để ở khóe miệng chốc lát lại đặt xuống.

“Đương quy, Bạch thực, Thục địa, Xuyên khung, Hương phụ, Trần bì, Đảng sâm, Ngõ thù du, Quế chi, Đan bì, Thanh bán hạ, Chích cam thảo.....” thấy vẻ mặt khó tin của Trần thị và sắc mặt khê biến của Lục Yêu khi nghe mình đọc tên vị thuốc, Như Ca cười giải thích: “Như Ca có biết chút y thuật, thuốc này đích xác là thuốc bổ thượng đẳng.”

Nghe vậy, mẹ con Trương thị thở phào nhẹ nhõm.

“Tất nhiên, đồ mẫu phi đưa tới đương nhiên.....” Trần thị chưa nói xong, lại nghe tiếng Như Ca vang lên.

“Thuốc này tuy tốt, nhưng trong đó có máu rết lại là chất độc, uống xong, tám đến mười ngày sau, độc lan toàn thân, da trở nên ngày càng khô ráp, cứng nhám như da rết, từ từ mọc ra từng mụn cơm đỏ như máu.....máu người và máu rết khác loại, khi tiếp xúc sẽ sinh ra bài xích.....thứ này sau khi uống đừng nói mang thai sinh con, chỉ cần phu quân chạm vào Như Ca sẽ khiến cả người Như Ca khó chịu như bị kim châm. Mẫu phi thật chán ghét Như Ca như thế, muốn dùng thuốc này để trừng trị Như Ca sao?”

Vừa nói, vẻ mặt Như Ca trở nên hết sức uất ức.

Nghe vậy, vốn định tán dương thuốc mình mang tới, mặt Trần thị cứng đờ, khó tin nói: “Người không muốn uống thuốc này hoặc không muốn để Dạ Huyền thân thiết với người khác nên mới nói vậy đúng không?”

Bọn Thanh Loan trợn mắt nhìn Trần thị đang hung hăng, nếu người này không phải mẹ chồng của tiểu thư nhà mình, giờ phút này bọn họ đã xông lên cho bà ta mấy bạt tai rồi.

Mà mặt Tiêu Dạ Huyền vốn đã âm trầm, giờ nghe lời Trần thị càng không kiên nhẫn, lạnh lùng nói với lão quản gia: “Đi phòng thuốc kêu Tiết Thanh Trạch đến nghiệm thuốc đi”

Lão quản gia nghe chủ tử nói vội vàng ứng tiếng lui ra, chạy nhanh đến phòng thuốc trong phủ.

Không bao lâu, vốn đang ở phòng thuốc kiểm kê thuốc, Tiết Thanh Trạch nghe lão quản gia vừa thở hổn hển vừa kể lại xong, chạy ngay đến chính đường.

Đến chính đường, thấy Tiêu Dạ Huyền ra hiệu, Tiết Thanh Trạch tới gần chén thuốc, ngửi một cái, lấy ra bình nhỏ từ trong ống tay áo, mở nắp, một con nhện to bằng móng tay, toàn thân đen nhánh chui ra rơi xuống chén thuốc. Giấy lát sau, toàn bộ nước thuốc bị con nhện hút hết, trở nên to như quả dấm của trẻ nhỏ, thân mình cũng biến thành màu đỏ như máu.

Thấy vậy, Trần thị vội vàng tránh xa, chỉ sợ con nhện này sẽ bò ra khỏi chén thuốc.

Nhìn kỹ con nhện đỏ, lướt qua Cẩm Thân vương phi Trần thị, mặt Tiết Thanh Trạch xẹt qua một thoáng bất đắc dĩ. Cẩm thấy vợ chồng Cẩm Thân vương thật vô cùng xằng bậy. Lúc trước Cẩm Thân vương bỏ thuốc vào rượu, đưa nữ nhân Liễu gia lên giường đại ca, hôm nay vương phi lại muốn đại ca nạp thiếp, bắt đại tẩu uống thứ thuốc bí truyền bỏ đi gì đó, hơn nữa còn bị hạ độc rết. Chẳng lẽ vợ chồng Cẩm Thân vương phải để đại ca trở mặt mới vừa lòng?

“Thế nào?”

Có thần y ‘Lăng Vân’ tiếng tăm lừng lẫy ở đây còn cần hỏi sao? Thấy tầm mắt mọi người tập trung lên người mình, Tiết Thanh Trạch đành nói, “Đây là con nhện đất, kẻ thù tự nhiên của rết, nhện uống hết nước thuốc, chứng tỏ bên trong này có thật có máu rết.”

Nghe vậy, không khí trở nên nghiêm túc khác thường, mọi người đều nhìn về phía Trần thị, chờ vị vương phi này ột lời giải thích hợp lý.

92. Chương 92: Kết Cục Của Lục Yêu 2

93. Chương 93: Động Lòng

Kể từ lúc được đưa về vương phủ, vốn thường thường xuất hiện trước mặt Như Ca ra uy, liên tiếp hơn một tháng, Như Ca cũng chẳng thấy mặt Trần thị. Hình như bị cảnh tượng ngày đó làm kinh sợ, về tới vương phủ Trần thị liền sốt cao, uống thuốc ngự y kê xong dù đã hết sốt, nhưng cả người ỉu xiu, cứ như bị bệnh nặng. Thân là con dâu, Như Ca vốn muốn qua chăm sóc, nhưng chỉ cần thấy hai vợ chồng Như Ca xuất hiện trong phòng mình, là Trần thị lại đứng ngồi không yên. Kiên quyết nói đủ người hầu hạ rồi, không cần hai vợ chồng Như Ca phải vất vả nữa.

Thấy Trần thị nhìn Tiêu Dạ Huyền mang theo vài phần sợ hãi và mấy phần tức giận, Như Ca vừa bực mình vừa buồn cười. Tuy nói không cần mình đến hầu hạ nhưng quan tâm thì vẫn phải quan tâm. Vì thế Như Ca sắc thuốc bổ trấn kinh an thần đưa qua, bắt quả Trần thị lại không dám dùng. Từ đó, đành chọn một ít sâm nhưng thượng đẳng đưa qua cho Trần thị.

Vốn Trần thị không giỏi lời kéo lòng người, nên bên cạnh trừ Hạ ma ma không còn ai đắc lực nữa, sau hai ngày sốt cao liền phải người đến thúc giục Hạ ma ma trở lại. Hạ ma ma là bà vú của Trần thị, vừa nghe vương phi có chuyện thì rất lo lắng, vì chuyện trong nhà đã xử lý hơn phân nửa, bèn giao việc còn lại cho con cháu, vội chạy về vương phủ.

Về đến vương phủ, nghe nha hoàn Xuân Hương kể lại xong, chỉ hận lúc đầu mình mất mụ, thời điểm về quê nhà chọn nha hoàn, thấy đáng dấp Lục Yêu coi như đoan chính, liền rước sao chổi này vào vương phủ. Tình mẹ con của thế tử và vương phi vốn đã lạnh bạc, qua lần này chỉ sợ càng lạnh nhạt hơn, hơn nữa hẳn là trong lòng thế tử phi đã có ngăn cách. Khổ nỗi, Trần thị lại chỉ biết oán giận Tiêu Dạ Huyền hành hung người trước mặt mình, mỗi ngày cảm râm thế tử không phải hiểu tử, khiến Hạ ma ma chẳng biết làm sao.

Mà trong thời gian này, bên Ngọc phủ xảy ra rất nhiều chuyện, nên Như Ca chẳng rảnh bận tâm những oán niệm của Trần thị.

Trước đây không lâu, Tây Liêu thừa dịp Ô Tôn có nội loạn, bất ngờ tiến đánh, thâm tóm Ô Tôn, là nước có liên hệ chặt chẽ với Đại Chu. Biên giới mơ hồ không yên, Hồng đế hạ lệnh điều 5 vạn tân binh đến Bắc Địa trấn thủ. Tất nhiên Vân Kiệt cũng nằm trong số đó. Tiến Vân Kiệt lòng mang chí lớn đến Bắc Địa, Liệt thị vô cùng lo lắng, nên Như Ca phải lo trấn an.

“Mẫu thân, chẳng phải hai ngày trước đã nhận được thư Vân Kiệt nói ổn cả sao, mẫu thân chớ lo lắng như vậy”

Nhìn vẻ mặt hồn mất vía của mẫu thân, Như Ca bắt đắc dĩ lắc đầu. Vốn hôm nay mời mẫu thân tới để tâm sự, chưa nói được hai câu, mẫu thân đã bắt đầu thất thần, ca dao nói con đi xa mẹ lo lắng đại khái vậy.

Nghe Như Ca nói, Liệt thị thở dài một hơi, lẩm bẩm: “Dĩ nhiên là lo rồi, Vân Kiệt trước nay chưa rời khỏi chúng ta lần nào, giờ vào quân đội, còn đến Bắc Địa xa ngàn dặm kia, mà bên đó lại đang không yên.”

Bên này nữ nhi trưởng thành gả cho Cẩm Thân vương thế tử, ngày thường không ở bên cạnh, giờ nhitử vào quân doanh không biết khi nào mới trở về, nháy mắt không còn đứa con nào bên người, ít nhiều khiến Liệt thị hơi hoang mang.

“Giờ mặc dù Bắc Địa có chút không ổn, nhưng Vân Kiệt chỉ là lính mới phụ trách bên tham tướng bày binh bố trận, tạm thời không phải giống binh lính bình thường dày dạn kinh nghiệm làm tiên phong. Huống chi Tây Liêu và Đại Chu đánh hay không đánh còn đang thương lượng, hiện tại khẳng định không có gì bất trắc, mẫu thân cứ yên tâm” Như Ca kéo tay Liệt thị giải thích tình hình Bắc Địa. Mặc dù trên chiến trường quả thật tồn tại nguy cơ, nhưng những lời như vậy chắc chắn Như Ca không bao giờ nói trước mặt Liệt thị, không có gì mà cứ phóng đại lên chỉ khiến người ta thêm khủng hoảng chứ chẳng có tác dụng gì.

Liệt thị nghe xong, thấy bộ dáng như chẳng thèm để ý của nữ nhi, cười lắc đầu: “Nha đầu này còn làm bộ bình tĩnh trước mặt nương. Con nhìn lại quãng thâm dưới mắt mình xem, liền biết mấy ngày nay có lo lắng hay không!”

Thanh Nhi đứng một bên nghe Liệt thị nói rất tán thành: “Phu nhân nói thực chính xác, sau khi thiếu gia đi, chẳng đêm nào tiểu thư ngủ ngon, nếu không sao cô gia lại phải truyền tin đến Bắc Địa để thuộc hạ tìm một con Tuyết Ưng chuyên cho thiếu gia gửi thư! Hai ngày trước thư thiếu gia đến, tiểu thư mới ngủ ngon được chút”.

Bị Thanh Nhi tiết lộ, Như Ca quẫn. Quả thật Như Ca cực kỳ lo lắng cho Vân Kiệt. Vì theo trí nhớ kiếp trước, từ sâu trong lòng Như Ca rất không mong Vân Kiệt đến Bắc Địa. Bất quá nhìn về kiên định của Vân Kiệt lúc từ biệt mình, Như Ca lại nói không nên lời ngăn cản. Có lẽ trong lòng Như Ca, mặc kệ Vân Kiệt lựa chọn thế nào, nàng đều sẽ hết sức ủng hộ.

Chần qua nghe Thanh Nhi nói toẹt lòng mình trước mặt mẫu thân, Như Ca không vui: “Tiểu nha đầu này càng ngày càng nhiều chuyện, không mau kiếm người tông đi, giữ trong nhà sớm muộn cũng gây ra họa!”

“Thanh Nhi chỉ ở trước mặt phu nhân, thiếu gia và tiểu thư mới dám nói vậy. Tiểu thư chớ hù nô tỳ, nô tỳ và Thanh Loan đều muốn cả đời hầu hạ bên cạnh tiểu thư. Tuy tiểu thư đã sớm đưa khế ước bán thân cho chúng nô tỳ, nhưng đời này chúng nô tỳ tuyệt đối nương nhờ tiểu thư, đuổi cũng không đi, đúng không, Thanh Loan?”

Nghe Thanh Nhi nói, Thanh Loan không ngừng gật đầu.

Như Ca cốc trán Thanh Nhi một cái, cười nói: “Chỉ giỏi nói miệng, e rằng đến lúc có người trong lòng rồi, muốn gả đi, tiểu thư ta dùng khóa lớn cách mấy cũng không giữ các người lại được.”

Nghe vậy, hai người đều đỏ mặt, Thanh Nhi lầm bầm: “Dù có gả thật, bọn nô tỳ cũng không cần phải rời khỏi tiểu thư.”

Thanh Nhi nói rất nhỏ, nhưng Như Ca lại nghe rất rõ ràng, nhìn mặt hai nha hoàn, kinh ngạc nghĩ, chẳng lẽ quả thật hai người này có người trong lòng? Đang định hỏi rõ, Thanh Nhi đã kịp chuyển đề tài.

“Ai nha, không còn sớm, thiếu chút nữa nô tỳ quên mất, phải đưa bản vẽ mẫu trang sức mới đến Thụy Phúc Châu Báu”, vừa nói vừa kéo tay Thanh Loan nháy mắt “Thanh Loan phải đem phương thuốc mới đến Dược Tiên Đường đúng không?”

Nói xong, hai người liền làm lễ với Như Ca và Liệt thị rồi lui xuống.

Thấy hai kẻ kia rời đi như bay, Như Ca càng thêm khó hiểu, nhìn về phía Vương ma ma đang khẽ cười một bên.

“Vương ma ma nghe được tin gì rồi à?” Thanh Loan và Thanh Nhi mang tiếng là nha hoàn của mình, nhưng tình thân như tỷ muội, phải chú ý hôn phu tương lai của hai người một chút.

“Mấy ngày nay tiểu thư nhiều chuyện quá, nên có thể không biết, dạo này Thanh Nhi và thị vệ Hắc Nham bên cạnh thể tử khá thân thiết ạ.”

Nếu là nhà khác, tỳ nữ dám tự có tư tình, đánh giết hoặc bán đi gì đó là chuyện thường, nhưng theo Như Ca khá lâu, Vương ma ma biết rõ Thanh Nhi và Thanh Loan có vị trí thế nào trong lòng Như Ca. Huống chi như Thanh Nhi vừa nói, tiểu thư đã đưa khế ước bán thân cho hai người, mà hai người vẫn ở bên hầu hạ tiểu thư như cũ, liền biết hai người cực kỳ trung thành. Thêm nữa, nha hoàn bên cạnh tiểu thư kết đôi với thân tín của cô gia, coi như thân càng thêm thân, là chuyện tốt, bởi vậy Vương ma ma rất vui.

Hắc Nham? Nhớ lại nam tử đánh xe ỉnh những ngày qua, Như Ca hơi ngạc nhiên, Thanh Nhi hay nói và nam tử thô cứng nửa ngày cũng không ra một lời kia thế nào mà thân thiết được.

Thấy Như Ca nghi ngờ, Vương ma ma giải thích: “Chớ nhìn Nham thị vệ chất phác mà lầm, dăm ba bữa sẽ cho Thanh Nhi cô nương chút mẻ hay ho gì đó, nghe lão quản gia nói, nguyên không phải thể tử phái Nham thị vệ đến đánh xe cho tiểu thư, mà chính hần tự xin tới, đến đây chắc tiểu thư cũng hiểu, lại nói nếu hai người này thành thân, dĩ nhiên là Thanh Nhi cô nương không cần rời khỏi tiểu thư.”

“Còn Thanh Loan.....?”

“Về phần Thanh Loan cô nương, nô tỳ không rõ lắm, bắt quá bộ dáng Thanh Loan cô nương thể kia, xem chừng đã có người trong lòng rồi, còn là ai, nô tỳ không tiện suy đoán lung tung.”

Nghe Vương ma ma giải thích, Như Ca gật đầu một cái, xem ra thật do mình không quan sát kỹ. Ngày ngày ở cạnh nhau mà không phát hiện ra gì. Còn Vương ma ma lại nhìn ra.

Nghe hai người nói xong, Liệt thị mới mở miệng: “Thanh Loan và Thanh Nhi cũng xem như một nửa nữ nhi của ta. Có con ở đây xem xét, phu quân của hai đứa nó thế nào, mẫu thân không phải lo nữa. Hai đứa nó hiện không phụ không mẫu, tương lai chuyện bát tự này nọ mẫu thân sẽ lo, còn phải chuẩn bị của hồi môn nhiều chút.” Có hai nha hoàn trung thành giỏi giang hầu hạ Như Ca, Liệt thị cũng an tâm. Những năm này, Thanh Loan và Thanh Nhi vì Như Ca thế nào, Liệt thị đều ghi tạc trong lòng, tự nhiên sẽ không keo kiệt với hai người.

“Mẫu thân vội vàng quá, ý tứ của hai người còn chưa lộ, mẫu thân đã lo chuyện bát tự này nọ rồi.” Như Ca nghe vậy, may mắn vì cuối cùng tâm trạng lo lắng việc Vân Kiệt đến Bắc Địa của mẫu thân đã tạm thời

lặng xuống, đồng thời cười thầm mẩu thân quá nóng lòng.

Liệt thị cười nói: “Chuẩn bị trước tốt hơn, thời điểm con thành thân gấp quá, chuẩn bị hơi đơn giản, thật may bên nữ tể chuẩn bị đầy đủ, đám cưới mới vẻ vang chút.”

Nào chỉ vẻ vang, phải nói hơi khoa trương mới đúng. Người đông đúc hai bên đường không phải là vì xem đồ cưới và sính lễ sao. Lúc ấy, ngồi trong kiệu hoa, Như Ca cứ có cảm giác sẽ bị người chặn đường đánh cướp.

“Nói về phu quân con, giờ con vẫn chưa có tin tức sao?” Liệt thị vừa nói vừa nhìn chăm chăm bụng Như Ca. Chuyện Cầm Thân vương và Cầm Thân vương phi cố tình đưa thiệp cho Tiêu Dạ Huyền, Liệt thị có nghe thấy, rất tức giận đồng thời càng thêm khẩn trương chuyện con cháu.

“Chuyện sinh con phải trông vào duyên phận.”

Mấy ngày nay, trừ quan tâm Vân Kiệt, mẩu thân thường mang chút canh bở thân thể đến, vì cái gì, tất nhiên Như Ca hiểu.

Đang nói chuyện, Như Ca nhìn thoáng qua Tiêu Dạ Huân chẳng biết đã để sách xuống từ lúc nào đang lặng lẽ ngồi trên giường nhỏ một bên, cười nói: “Tiểu Huân ba tháng đã khiến phu tử bái phục, ngay cả viện trưởng Lễ Học Viện cũng tán thưởng thiên tài không thôi, nếu tỷ và Dạ Huyền có con sẽ để Tiểu Huân dạy, nhất định có thể thành tài.”

Vốn Liệt thị không thích đứa bé này lắm, nhưng qua nhiều lần gặp mặt, bộ dáng yên tĩnh, thanh khiết của đứa bé khiến Liệt thị yêu thích từ đáy lòng. Bất quá đứa bé chỉ vừa 5 tuổi, sao có thể dạy con Như Ca gì đó, khiến Liệt thị dở khóc dở cười.

Bên kia, Tiêu Dạ Huân nhìn Như Ca nở nụ cười thản nhiên, con người màu tím cũng ánh lên nét cười. Trong lòng mơ hồ có một giọng nói.

Chỉ cần ngươi muốn, ta sẽ giúp ngươi đạt được!

94. Chương 94: Mới Canh Của Tiểu Huân

95. Chương 95: Lại Đến Pháp Nguyên Tự

Mùng tám tháng chạp, ngày Phật Tổ thành đạo, ngày này năm trước thời tiết khá sáng sủa, năm nay lại có tuyết rơi. Căn cứ từ tin tức các nơi, hiện tượng tuyết rơi đồng thời ở nhiều nơi khắp Đại Chu, cực kỳ hiếm có trong lịch sử.

Bởi vì năm trước mưa không nhiều lắm, rất nhiều nơi ở Đại Chu thu hoạch không được mùa, dân chúng căng thẳng. Giờ nhìn trận tuyết này, mọi người không khỏi liên tưởng đến điềm báo được mùa, kết hợp với ngày Phật Tổ thành đạo, rộn ràng đến chùa miếu dâng hương cầu phúc, hi vọng Phật Tổ phù hộ năm sau được mùa.

Mà bên Pháp Nguyên Tự vì cảm tạ công đức chép kinh thư của Như Ca, mừng sáu tháng chạp đã gửi thiệp đến, mời Như Ca tham dự đại hội Phật giáo.

Tình cờ nghe nói mẩu thân muốn đến Pháp Nguyên Tự cầu phúc cho Vân Kiệt, nhân được thư mời tự nhiên Như Ca sẽ không từ chối. Sáng sớm sau khi từ biệt Tiêu Dạ Huyền vì có công vụ khẩn cấp không thể đi cùng xong, kéo mẩu thân ngủ lại phủ thế tử đêm trước lên xe ngựa tiến về Pháp Nguyên Tự.

Trong xe ngựa, Liệt thị lặng lẽ nhìn Tiêu Dạ Huân bên cạnh Như Ca. Bé trai mặc áo khoác trắng có thêu chữ Phúc bằng tơ vàng, ngang hông là đai lưng đính ngọc thêu hoa văn gọn sóng màu xanh lá. Mái tóc đen dày được chải chỉnh tề. Trên tai còn có một bộ chụp tai tinh xảo xinh xắn màu trắng.

Thanh Trúc vào đổi bình nước nóng thấy Liệt thị nhìn chăm chăm lỗ tai Huân thiếu gia, cười nói: “Tiểu thư, bộ chụp tai chống rét tiểu thư mới thiết kế cho Cẩm Tú Phường bán rất chạy, hàng vừa ra đã bán chẳng còn một cái, tiểu thư xem, giờ trên phố cứ 10 thì có đến sáu bảy người mang bộ chụp tai, hôm qua Cẩm Tú Phường kết toán, chỉ bộ chụp tai không đã lời đến 5 vạn lượng rồi.”

Vừa nói, Thanh Trúc vừa kéo rèm cửa sổ xe lên, nhìn ra bên ngoài, quả nhiên phần lớn người trên đường đều mang bộ chụp tai màu xanh, trắng, đen, xanh dương đủ cả.

“Tốt quá, bỗng nhiên nảy ra ý tưởng, không ngờ lại giúp Cẩm Tú Phường thu thêm một khoản không nhỏ” nhìn cảnh tượng ngoài xe, quay đầu thấy Tiêu Dạ Huân đang bắt chước Thanh Trúc đối bình nước nóng ình, Như Ca cười cười.

Nhờ làm bộ chụp tai tránh sét cho tiểu Huân, Như Ca chợt nhớ ra bộ chụp tai không chỉ dùng để cách âm, mà còn có thể chống rét. Bèn đưa bản thiết kế bộ chụp tai cho Thanh Nhi mang đến Cẩm Tú Phường, không ngờ được đón nhận tích cực như thế. Tiểu thư, công tử nhà giàu đều hết sức tò mò với món đồ này, dùng thử liền cảm nhận được công dụng của nó. Một số học trò còn chuẩn bị cả hai bộ, bộ vải dày để cách âm dùng khi học bài không bị ồn ào xung quanh ảnh hưởng, bộ có lông tơ thì đeo tránh rét.

Liệt thị cười tiếp lời, “Cũng chỉ có con đầu óc lạnh lẽ mới trong lúc vô tình kiểm số ngân lượng lớn như vậy. Giờ Cẩm Tú Phường buôn bán ngày càng thịnh vượng, bạc kiểm đếm không hết rồi.”

Nói đến đây, Liệt thị nhớ đến chuyện Vân Kiệt nói trong thư, bèn hỏi: “Mẫu thân thấy Vân Kiệt viết trong thư, nói con bảo Phong Thành đến Bắc Địa mua một vạn mẫu đất trồng cây, chẳng lẽ trong tay không đủ ngân lượng mới phải đến nơi xa xôi như thế lập nghiệp, nếu vậy không bằng trước lấy tiền bên Cẩm Tú Phường dùng đi.”

Nghe vậy, Như Ca lắc đầu đáp: “Mẫu thân, ở Bắc Địa lương thực vô cùng thiếu thốn. Dạ Huyền phụ trách Bắc Địa tự nhiên rất đau đầu, nên nữ nhi mua nhiều đất như vậy ở Bắc Địa, kêu Phong Thành trồng một loại nông sản có sản lượng cực cao tên là khoai tây mua từ thương nhân nước ngoài. Nữ nhi bảo Phong Thành tìm một lão nông có nhiều kinh nghiệm trồng thử, loại khoai này rất hợp với đất Bắc Địa, ba tháng là thu hoạch được. Chỉ cần trồng nhiều, khoai tây có thể thay thế lúa nước giải quyết vấn đề lương thực cho dân Bắc Địa. Huống chi, hiện tại bọn Vân Kiệt đang trấn thủ Bắc Địa, có khả năng đánh nhau với Tây Liêu bất cứ lúc nào. Năm nay các nơi ở Đại Chu không được mùa lắm, lỡ đánh nhau thật, cũng không sợ không có lương thực cung cấp cho quân. Trước khi mua số đất này, nữ nhi đã bàn bạc kỹ với Dạ Huyền rồi ạ.”

Nửa năm trước, mình từng vì Tiêu Dạ Huyền thu phí thương đội quá à trách hấn vợ vét tài sản, nay đọc thư Vân Kiệt mới biết, mùa đông hàng năm, dân chúng Bắc Địa gặp phải vấn đề khan hiếm lương thực, quỹ công của Bắc Địa không đủ chống đỡ, nên tư quân của Dạ Huyền phải tiếp nhận nhiệm vụ kiểm lấy bạc từ tay các phú thương bù vào chỗ thiếu đó. Nói cách khác, tiền thu được từ thương đội đều dùng cho dân chúng Bắc Địa. Không thể nghi ngờ, Tiêu Dạ Huyền rất đủ tư cách làm người quản lý Bắc Địa.

Liệt thị nghe vậy, gật đầu một cái, cười nói: “Thì ra là thế, may mắn con có lòng vì dân chúng Bắc Địa lo nghĩ chu toàn như vậy, ngược lại ta hồ đồ, còn tưởng con không đủ ngân lượng”.

Sao có thể không đủ ngân lượng, thời gian nay trừ tiền thu vào từ hiệu buôn Lãng Vân, phương thuốc Như Ca nộp lên Hồng để được Thái Y Viện xác nhận có hiệu quả, 10 vạn lượng hoàng kim liền nhanh chóng vào tay. Vốn Như Ca không định nhận lấy số tiền này, nhưng sau khi nghe Tiêu Dạ Huyền chỉ điểm, bèn nhận lấy, dùng số ngân lượng này mua đất ở Bắc Địa. Mở rộng trồng trọt rau quả trong nhà ấm và khoai tây. Đáng tiếc ở Đại Chu không có loại thực vật tên tiểu mạch như trong thế giới xa lạ kia, bằng không, đừng nói Bắc Địa khan hiếm lương thực, sợ rằng rất nhanh sẽ có dư lương thực bán cho nơi khác rồi.

Như Ca đang miên man suy nghĩ thì xe ngựa dừng lại.

“Tiểu thư, phía trước có xe ngựa rơi vào hố tuyết, cản đường chúng ta!”

Nghe Thanh Nhi nói, Như Ca vén rèm xe, nhìn về phía trước. Chỉ thấy trên con đường mòn lên Pháp Nguyên Tự, chẳng biết lúc nào xuất hiện hai cái hố sâu, một chiếc xe ngựa trang hoàng đơn giản đang mắc kẹt trong hố đó.

Nhìn lướt qua, Như Ca liền sáng tỏ, tình hình trước mắt, tất nhiên là lúc đánh xe phu xe không lưu ý đến hố sâu trên đường bị bão tuyết che lấp nên đi ngang qua, giờ bị rơi vào hố. Dù phu xe vung roi đánh mạnh cỡ nào, con ngựa cũng không có biện pháp kéo xe đi ra.

Xe Như Ca dừng lại, làm những xe khác cũng phải dừng ở phía sau, dần dần biến thành một hàng dài. Nghe mọi người phía sau oán trách, phu xe càng gấp, vung roi càng hung hơn.

Nhìn xe ngựa phía trước lung lay cơ hồ muốn lật, Như Ca lắc đầu một cái, phu xe này chắc là người mới, quắt ngựa hung ác như vậy, làm nó chịu không nổi lồng lên lúc đó e rằng phải bỏ mệnh nơi này.

Thanh Nhi thấy vậy nói nhỏ: “Tiểu thư, không sớm nữa, nếu trễ chút, sợ rằng sẽ bỏ lỡ đại hội mất!”

Như Ca gật đầu một cái, hỏi nam tử đánh xe, “Nham thị vệ, có thể đẩy chiếc xe ngựa kia ra được không?”

“Bẩm thế tử phi, tất nhiên có thể”, chỉ chút chuyện như vậy mà mình không làm được, sao có khả năng ở bên cạnh thế tử.

“Vậy làm phiền Nham thị vệ giúp người nọ một tay rồi.”

“Dạ”

Nghe Như Ca phân phó, Hắc Nham bay tới chỗ xe ngựa phía trước.

Sau đó, chỉ thấy Hắc Nham đứng bên cạnh xe ngựa, bắt lấy hai bánh xe trước, nhấc lên, cả chiếc xe bay lên trời, kéo ngựa về phía trước, chiếc xe ngựa liền ra khỏi hố sâu.

Thấy vậy, đám người Liệt thị đều há hốc mồm, sức Hắc Nham thật quá lớn. Nhấc xe ngựa mà cứ như bưng một mâm đồ ăn, hoàn toàn không tốn chút sức nào!

Không còn trở ngại nữa, Hắc Nam lại trở về tiếp tục đánh xe, tiến đến Pháp Nguyên Tự.

Không lâu lắm, đoàn người Như Ca liền dừng lại trước cửa lớn Pháp Nguyên Tự.

Được Thanh Nhi đỡ xuống xe, Như Ca giương mắt nhìn, vốn nên bị tuyết trắng bao phủ, Pháp Nguyên Tự lại không khác gì thường ngày. Trừ hàng cây bị tuyết phủ, các nơi còn lại đều được quét sạch, mái hiên trơn bóng vô cùng. Xem ra vì đại hội Phật giáo lần này, các tăng nhân tốn không ít công dọn dẹp tuyết.

Đám người Như Ca đang định theo gót các tín đồ Phật giáo vào trong, bất chợt một giọng nam truyền tới.

“Đa tạ phu nhân, tứ tiểu thư ra tay giúp đỡ!”

Xưng hô này.....

Như Ca xoay người, liền thấy một nam tử mặc áo trắng hướng mình và mẫu thân tạ lễ.

Lại là hần!

96. Chương 96: Âu Dương Thiệu

97. Chương 97: Ở Rẽ

Nhờ công chép kinh thư, Như Ca được hai vị cao tăng Pháp Nguyên Tự tiếp đón long trọng. Chẳng những được chủ trì Minh Đức và Tuệ Chân đại sư cung kính mời vào hội trường, mà còn được hai người sắp xếp ngồi ở chỗ dành cho khách quý. Tình cảnh lúc đi vào hội trường, thật có thể nói là vạn người nhìn theo.

Đám người Liệt thị ngồi ở ghế trên đối diện bệ giảng, xung quanh cực kỳ trống trải, có cử động gì phía dưới đều thấy. Vì vậy đối diện với hai vị cao tăng thỉnh thoảng nở nụ cười thân thiện và bên dưới là vô số tín đồ đang an tĩnh nghe giảng, Như Ca chỉ có thể ngồi nghiêm chỉnh thành thật nghe giảng Đại Tàng Kinh cao thâm.

Sau nửa canh giờ nghe giảng, Như Ca liền cảm thấy có hai tầm mắt nhìn chằm chằm mình đến mức không cách nào bỏ qua được. Lướt khắp hội trường một lần, rất nhanh liền thấy được mấy vị người quen vô cùng không muốn gặp trong một góc.

Thấy đôi mắt nãy lửa của Âu Dương Lâm, nhìn lướt qua nam tử áo trắng đang vẽ tranh gần chỗ Tiểu Huân, Như Ca thật bó tay.

Biết Như Ca muốn dẫn người nhà theo, đại sư Minh Đức cố ý để 4 chỗ dành cho khách quý. Vì Tiêu Dạ Huyền không đến, nên bỏ trống một chỗ. Thấy nam tử đi theo đám người Như Ca, Minh Đức đại sư cũng nhận ra họa sĩ xuất sắc này, bèn nhờ nam tử vẽ một bức toàn cảnh đại hội làm kỷ niệm. Mà chỗ lấy cảnh tốt nhất chính là đây.

Kết quả nam tử áo trắng vui vẻ ngồi vào bên cạnh tiểu Huân. Nhìn phản ứng của Âu Dương Lâm, hiển nhiên là lửa ghen ngất trời rồi.

Giờ dù Như Ca đã không còn sợ hãi vị đại tiểu thư Kim Lăng Hầu phủ Âu Dương Lâm này nữa, nhưng rất ghét phiền phức. Huống chi trừ Âu Dương Lâm còn có Hầu phu nhân Tưởng thị và Âu Dương Thiệu khiến mình buồn nôn cực kỳ kia. Nếu còn ngồi ở đây, sợ rằng tâm tình tốt sẽ tiêu tan mất. Như Ca nhắm mắt làm bộ suy nghĩ, trong lòng thì đang tính toán tìm cơ hội thích hợp ra khỏi hội trường.

Ngồi chán bên cạnh Như Ca, Tiêu Dạ Huân tất nhiên nhận thấy Như Ca khác thường, nhìn đôi mắt lộ ra hận ý của nữ tử áo đỏ và phụ nhân trung niên, con người vốn trong suốt như nước của Tiêu Dạ Huân lặng lẽ gợn lên mấy lần sóng.

Chờ hồi lâu, rốt cuộc đến lúc nghỉ ngơi, Như Ca thở phào nhẹ nhõm, đang định bàn với mẫu thân chuyện rời đi trước, bên tai liền truyền đến tiếng thở dài của Liệt thị.

“Kinh thư dù cao thâm trí tuệ, nhưng người tầm thường như ta chẳng thể nào tĩnh tâm nghe giảng được, ngồi ở đây hơn một canh giờ, mà trong đầu chỉ nhớ mỗi việc xin sâm cho Vân Kiệt.”

Nghe vậy, Như Ca cười nói: “Mẫu thân và Ca nhi đều là tục nhân, mặc dù kinh này do chính tay con viết, nhưng chỉ biết rõ chữ, chứ ý nghĩa cao thâm trong đó con cũng không hiểu nổi”, đang nói Như Ca thấy tiểu Huân bên cạnh cũng một bộ buồn ngủ, cười thầm, xem ra không phải ai cũng thích nghiên cứu kinh thư, ít nhất một hàng này chẳng ai nghe vào cả.

“Theo con, chút nữa sẽ đến phiên các tín đồ trình bày và phân tích kinh thư, không nhanh được đâu. Không bằng thừa dịp này, mẫu thân đến chính điện trước, cầu phúc xin sâm, đóng góp chút tiền nhang đèn, xem như thể hiện tấm lòng, chắc bên Thanh Nhi đã chuẩn bị xong cả rồi.”

Nghe vậy, Liệt thị gật đầu một cái, lên tiếng: “Như vậy cũng tốt”

Bàn bạc xong, Như Ca và Liệt thị đứng dậy chào hỏi nhà sư đứng bên cạnh, rồi dẫn Tiêu Dạ Huân đến một cửa nhỏ bên hông men theo bậc thang đi xuống.

Mà bên kia, mãi vẽ tranh nên nam tử áo trắng chẳng phát hiện bên mình đã không còn ai.

Trong điện Đại Hùng, chật ních người, hoặc đến bái Phật, hoặc xin sâm, hoặc cầu sang năm mưa thuận gió hòa, đoàn người từ đại điện kéo dài ra ngoài hơn 10 thước. Nếu không nhờ Thanh Nhi đã đến sớm sắp xếp, sợ rằng đám người Như Ca và Liệt thị ngay cả bỏ đoàn, nhang đèn cũng với không tới.

Dưới tình huống vô cùng chật chội, hai mẹ con thật vất vả cầu phúc cho Vân Kiệt xong, thêm Như Ca tự tay đốt nhang trường thọ cho Tiêu Dạ Huyền và Tiêu Dạ Huân, cuối cùng hai người cơ hồ chân đứng không vững nữa rồi.

Đến lúc xin sâm, vốn Liệt thị muốn tiểu Huân xin một sâm, không ngờ tiểu Huân lắc đầu cự tuyệt. Bất đắc dĩ, Liệt thị đành tự mình ra tay, bắt quá cầu cả nửa ngày mà một quả sâm cũng không xin được.

Thấy Liệt thị cứ lắc mãi ống sâm, nhưng lần nào cũng không phải một cây cũng không rút thì là rút cả đồng, liếc nhìn hàng người phía sau, Như Ca tiến lên khuyên: “Mẫu thân, chúng ta xin sâm là vì có điều muốn cầu, nhưng tiểu Huân vừa 5 tuổi, thời điểm trẻ con ngây thơ vô dục vô cầu, không cần thiết lắm đâu”.

Vừa nói Như Ca vừa chỉ hàng người sau lưng đã đợi đến nổi bực mình, nhỏ giọng nói: “Người đợi nhiều quá, nếu còn chậm trễ nữa, sợ là sẽ bị kêu ca!”

Nghe vậy, động tác trên tay Liệt thị nhanh chóng ngừng lại, nhìn hàng người dài sau lưng mình, vội vàng đứng lên, lui sang một bên, trên mặt hơi đỏ.

Thấy vậy, Như Ca sáng tỏ, mẫu thân mình bị nhiều người nhìn, chắc hơi xấu hổ. Bèn bảo Thanh Nhi dẫn tiểu Huân ra ngoài chờ, còn mình và mẫu thân đi giải sâm.

Lại qua nửa canh giờ, từ chỗ giải sâm trở lại, thấy Liệt thị nở nụ cười, cuối cùng Như Ca hiểu vì sao mẫu thân cố chấp muốn xin sâm cho tiểu Huân. Nói cho cùng vẫn còn chút để ý đến những lời đồn về đôi mắt của tiểu Huân.

Thật may hôm nay mình xin được quả sâm tốt nhất, “Có quý nhân phù trợ, hôn nhân hạnh phúc, con cháu đầy đàn”, nếu không sợ rằng tình cảm mấy ngày nay vất vả bồi dưỡng của mẫu thân với tiểu Huân sẽ bị giảm sút.

Bất quá hiện tại không có vấn đề gì, nhà sư giải sâm nói đây là sâm tốt nhất trong các sâm, giảng đến mức mẫu thân đầy mặt là cười, không cần mình tốn nước bọt nữa.

Nghĩ thế, Như Ca bèn tính đi đường vòng ra ngoài điện Đại Hùng tìm đám người Thanh Nhi, ngay khi tới sau một núi giả thì nghe được tiếng Tưởng thị, Như Ca dừng bước, kéo mẫu thân trốn sau núi giả.

“Chỉ cần người lấy nữ nhi của ta, hứa đối xử tốt với nó, bản phu nhân đảm bảo nhất định cho người cả đời vinh hoa phú quý, ăn ngon mặc đẹp vô tận, vàng bạc châu báu tùy người chọn!” Ngữ điệu trực tiếp, chuyên quyền, bắt người khác phải làm.

Như Ca xuyên qua lỗ nhỏ trên núi giả nhìn sang hướng truyền tới giọng nói. Liền thấy bên đó có nam tử áo trắng và chần đường hần đương nhiên là Kim Lăng Hầu phu nhân Tưởng thị và Âu Dương Lâm, giờ phút này đang về mặt thẹn thùng nhìn nam tử áo trắng.

So với bộ dáng hân không đem người ăn tươi nuốt sống được ở hội trường thì hiện tại Âu Dương Lâm quả thật đã đến cực hạn của biến sắc mặt, từ con cọp ăn thịt người biến thành thỏ nhỏ đáng thương.

Bất quá....vừa rồi ở hội trường xa qua nên không nhìn rõ, giờ nhìn kỹ thật có thể nói Âu Dương Lâm đã hoàn toàn thay đổi. Vì không ngủ thời gian dài, trên gương mặt vốn trơn bóng của nàng ta giờ có trét phấn dày cách mấy cũng không che được hạt ban, hơn nữa tinh thần có vấn đề khiến bắp thịt không ngừng co giật, giống như trong da có côn trùng đang bò, còn cả ánh mắt vốn trong veo như nước, giờ như mắt ếch nổi gồ lên.....cho nên, tổ hợp như vậy làm ra bộ dáng thẹn thùng khiến mẹ con Như Ca chỉ thấy buồn nôn.

Mà bên kia, đang cảm bức tranh trong tay, nhìn hai kẻ chần trước mặt mình, tự xưng là Kim Lăng Hầu phu nhân và đại tiểu thư, trên mặt nam tử có vẻ lạnh lùng khó tả.

“Xin Hầu phu nhân và đại tiểu thư tự trọng! Vô Trần nghe nói Đại Chu rất tôn trọng lễ nghi, chuyện cản đường bức bách cưới thế này thật mất thể diện, mất mặt mũi của Đại Chu.”

Cản đường bức bách cưới, đây chẳng phải nói nữ nhi mình không ai thêm lấy sao? Nghe lời nói không chút lưu tình của nam tử đối diện, mặt Tưởng thị nháy mắt trầm xuống, vốn định phát tác, nhưng thấy vẻ si mê trên mặt nữ nhi thì không đành lòng làm nó vỡ mộng. Đại phu Lăng Vân đã nói tâm bệnh cần tâm được, nam tử này chính là tâm được, chỉ cần nữ nhi có thể khỏe mạnh lại, châm biếm cỡ này mình chịu được. Nam tử này là họa sĩ, tự cho thanh cao, xem chừng một lòng muốn kết duyên với mỹ nhân, hiện tại bộ dáng Lâm nhi như vậy, nhất định sẽ không đồng ý.

Nghĩ đến đây, Tưởng thị bèn nói ra lời Như Ca có chút không dám tin.

“Người chớ vội từ chối, nếu người sợ phú quý không được dài lâu, bản phu nhân sẽ tìm cách cho người, chỉ cần người nguyện ý làm nữ tỳ của ta, sửa họ Âu Dương, ta có thể cho người làm người thừa kế Hầu phủ!”

Nghe vậy, Như Ca và Liệt thị đều rất sửng sốt.

Ý Tưởng thị chính là: chỉ cần Phong Vô Trần chịu ở rể cưới Âu Dương Lâm, sẽ cho hắn kế thừa tước vị Hầu gia.

Nếu lúc trước, lấy sự yêu thích của Âu Dương Hùng với Âu Dương Thiệu, cách nói của Tưởng thị chẳng khác nào người điên nói mộng, nhưng hôm nay khác rồi. Theo Như Ca biết từ Tiêu Dạ Huyền, trước đây không lâu Kim Lăng Hầu Âu Dương Hùng trong lúc thuần ngựa, bị ngựa hoang hất gã, đâm vào tim, thái y trong cung chạy tới chữa trị đều nói Âu Dương Hùng lúc tỉnh lúc mê, trừ Tưởng thị, người khác đều không biết gì. Dưới tình huống như thế, lời Tưởng thị ngược lại có thể trở thành sự thật.

Phải biết ở Đại Chu, con rể ở rể được chủ nhà ủng hộ cũng có thể trở thành người thừa kế, nếu Tưởng thị thừa dịp Âu Dương Hùng không tỉnh táo dăng số cho Hồng đế muốn Phong Vô Trần kế thừa Hầu vị, về lý

không có gì phải bàn cãi.

Như Ca chợt phát hiện, sau khi sống lại quả nhiên xuất hiện quá nhiều biến cố, trở nên cực kỳ thú vị. Không biết kể cú đầu nghe Tưởng thị rầm rập Âu Dương Thiệu kia nếu nghe được những lời này sẽ có cảm tưởng gì.

Đang muốn tiếp tục nghe, lại bị Liệt thị kéo tay, Như Ca khó hiểu, thấy mẫu thân chỉ tay về hướng xéo bên kia, nhìn tới chỉ thấy sau núi giả lộ ra mặt một nam tử.

Dù chỉ trong chốc lát liền ẩn mất, nhưng Như Ca thấy rất rõ người đó chính là kẻ mình vừa nghĩ tới, Âu Dương Thiệu.

98. Chương 98: Yêu Nghiệt

99. Chương 99: Bẫy

Trong hội trường, giải giảng Phật học tiếp tục, Như Ca nhìn lướt qua, trừ Âu Dương Thiệu, không thấy Tưởng thị và Âu Dương Lâm, chỗ của hai người đó đã được bốn gã hộ vệ Hầu phủ lấp đầy. Từng người họ nhìn chăm chăm sang bên đây, thật giống như đang bảo vệ một người nào đó của Hầu phủ. Như Ca và Liệt thị liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu rõ.

“Ca nhi, vị Phong công tử kia, nếu vào hội trường chỉ sợ khó ra, làm sao mới được đây?” chỉ chỉ vào chỗ trống bên cạnh Tiêu Dạ Huân, Liệt thị hơi lo lắng.

“Mẫu thân chớ lo, nếu đã biết Hầu phu nhân tính bất người, Phong công tử tự nhiên sẽ không có chuyện, bất quá vừa rồi Thanh Nhi giằng co với Doãn thị bộ dạng nhếch nhác, đi ra ngoài tìm Hắc Nham sắp xếp việc trở về, không biết có bị người chê cười không?”, nói đến đây, Như Ca sờ sờ cái mũi nhỏ xinh xắn của tiểu Huân nói: “Đại nha hoàn của ta nhưng lại hết sức che chở tiểu Huân, phải biết Thanh Nhi khác Thanh Loan, không biết chút võ công nào, đi theo ta nhiều năm mà chưa đánh nhau với ai bao giờ, đây là lần đầu tiên đó!”

Nghe vậy, nhìn Tiêu Dạ Huân, Liệt thị cười gật đầu: “Đúng vậy, nương cũng là lần đầu nhìn thấy, chứng tỏ đứa nhỏ này có phúc, rất đáng yêu”.

Nhớ tới lời nữ nhi ở ngoài điện Đại Hùng vừa rồi, Liệt thị xúc động, mình cũng tồn tại thành kiến với tiểu Huân vì nghe những lời đồn đãi đó. Lo lắng đứa nhỏ này sống với nữ nhi sẽ mang lại vận rủi cho nữ nhi. Cố chấp xin được một quả sâm tốt nhất mới yên lòng, thật sự không nên mà!

Lời Liệt thị khiến Như Ca biết mẫu thân đã buông xuống phần lo ngại với tiểu Huân, lòng rất vui mừng. Lúc ở vương phủ, Như Ca đã quyết định, bất luận có phải ảo giác của mình hay không, đứa bé này, nàng sẽ xem là thân nhân mà quý trọng. Bởi vì là người thân, nên Như Ca hy vọng mẫu thân yêu quý nó.

Ngồi một bên nghe hai người nói chuyện, thấy Liệt thị nhìn mình mang theo từ ái, tiểu Huân mỉm cười với Như Ca.

Lần đầu tiên gặp mặt, thấy ánh mắt phụ nhân nhìn mình có vài phần lo ngại, Tiêu Dạ Huân liền biết Liệt thị không ưa mình lắm. Nhưng giống như Liệt thị yêu thương Ngọc Vân Kiệt, trong thế giới của Tiêu Dạ Huân, Ngọc Như Ca là ám áp duy nhất trên thế gian đáng để mình chú ý, chỉ cần Ngọc Như Ca coi trọng Tiêu Dạ Huân vậy là đủ.

Đang lúc ba người đều có suy nghĩ riêng, Thanh Nhi lặng lẽ đi tới, ghé vào tai Như Ca nói thào mấy câu.

Nghe Thanh Nhi nói, Như Ca gật đầu một cái, ra hiệu Thanh Nhi lui ra ngoài trước.

Không bao lâu sau khi Thanh Nhi rời đi, đang lúc ánh mắt Liệt thị hướng về cửa hông, thì nam tử áo trắng cầm bức tranh lưng thưng đi vào. Đến bên cạnh Như Ca và Liệt thị cười một cái, rồi ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dạ Huân.

Nghĩ đến những gì nghe được ở núi giả vừa rồi, đang muốn nói vài câu chỉ điểm cho nam tử, Như Ca liền nói nhỏ một câu, khiến Liệt thị ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Âu Dương Lâm và Tưởng thị, đang mắt sáng quắc nhìn chăm chăm về đây, miệng đã há nhưng không nói gì nữa.

Ở phía tây hội trường, Âu Dương Lâm đang lo lắng chờ đợi, thấy Phong Vô Trần ngồi xuống, ánh mắt bèn rất kiên định. Nếu Phong Vô Trần không muốn thành thân với mình, vậy bắt trời về là xong. Về phần Ngọc Như Ca, dám ngăn trở sẽ không có kết cục tốt đâu!

Tưởng thị thấy mắt nữ nhi chỉ nhìn nam tử áo trắng, lạnh lẽo quét mắt về phía chủ trì Minh Đức và Tuệ Chân đại sư. Vốn lúc tới, mình đã nói muốn ngồi ở chỗ dành cho khách quý, hai lão lừa ngốc này nhất định không chịu, lại để tiện nhân Ngọc Như Ca ngồi, thật đáng hận mà. Một ngày nào đó phải phái người đến đốt sạch Pháp Nguyên Tự này, để bọn họ biết cái giá của việc không thức thời.

Bên kia, vừa giảng xong một chuyện xưa ẩn chứa triết lý cao thâm của nhà Phật trong Đại Tàng Kinh, Tuệ Chân đại sư nâng bình trà tử sa lên rót một chén, nháy mắt cảm thấy một hồi âm lãnh, giương mắt nhìn, vừa vận đối lại tầm mắt Tưởng thị. Ý tàn nhẫn lóe qua trong cặp mắt kia khiến Tuệ Chân đại sư hô Phật hiệu: “A Di Đà Phật!”. Sau đó không thèm để ý đến nữa.

Ngồi bên cạnh Tuệ Chân đại sư, Minh Đức đại sư hiển nhiên thấy rõ ánh mắt Tưởng thị, nhíu mày một cái, nói nhỏ chỉ để hai người nghe với Tuệ Chân đại sư: “Sư huynh, đệ thấy Tưởng thí chủ sân niệm quá nặng, cả năm rồi không ngừng phái người đến tự chúng ta tìm vị Phong thí chủ của nước Hãn Hải kia, vốn tưởng chúng ta im lặng là xong, ai ngờ hôm nay Phong thí chủ lại đến nghe giảng kinh..... Vốn đệ sắp xếp Phong thí chủ ngồi chỗ dành cho khách quý với Ngọc thí chủ chính là để Tưởng thí chủ thu liễm lại bớt, bất quá giờ xem ra không được như thế, hiện tại gió mây vần vũ, đất bằng dậy sóng, không biết Phong thí chủ có bình an trở về Hãn Hải được không.”

Tuệ Chân đại sư thản nhiên cười đáp, “Sư đệ chớ lo lắng, Phong thí chủ tất nhiên sẽ bình an vô sự trở về!”

Nghe vậy, Minh Đức đại sư kinh ngạc, “Sao sư huynh biết?”

Tuệ Chân đại sư nhấp một ngụm trà, liếc nhìn Như Ca, rồi ngừng tầm mắt trên người nam tử áo trắng, thuận miệng nói: “Do Phật Tổ truyền tin cho ta”

Biết Tuệ Chân đại sư không muốn nói, Minh Đức đại sư không hỏi nữa, tiếp tục đều đặn gõ mõ.

Đại pháp kết thúc vào giờ Mùi, các tăng nhân nhanh chóng dẫn khách đến địa điểm dùng cơm chay, sau đó sắp xếp chỗ.

Lúc giảng kinh chủ trì Minh Đức và Tuệ Chân đại sư thỉnh thoảng nhắc đến nên trong hội trường rất nhiều tín đồ biết Đại Tàng Kinh do Phật Tổ đích thân truyền, Như Ca chép lại. khi rời đi, rồi rít tiến đến chào Như Ca, lần lượt từng người, Như Ca đáp lễ cơ hồ muốn gãy cả eo mới hết.

Thấy người dần thưa bớt, Âu Dương Lâm ngẩng dài cổ nhìn về chỗ dành cho khách quý, dán mắt vào nam tử còn đang vẽ, rất sợ nháy mắt một cái nam tử này lại biến mất không thấy tăm hơi.

Khi toàn bộ người ở chỗ khách quý rời đi, Tưởng thị và Âu Dương Lâm ra hiệu cho bốn gã hộ vệ Hầu phủ theo sát.

Nhìn Tưởng thị và Âu Dương Lâm hung hăng mang người đến, Như Ca cười hỏi: “Không biết Hầu phu nhân và Âu Dương tiểu thư mang nhiều người như vậy đến chỗ Như Ca làm gì?”

“Người bớt tự cao đi, ai thèm tìm ngươi”, nếu ở chỗ vắng vẻ, tất nhiên Âu Dương Lâm sẽ nhào lên hành hạ nữ tử trước mắt một phen, hiện tại người Pháp Nguyên Tự hết sức để ý nàng, không tiện động thủ ở đây. Hướng chỉ hiện tại mình quan tâm nhất không phải nàng ta, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, hôm nay quan trọng nhất là Phong Vô Trần.

“Lâm nhi! Chớ nói bậy!”

Tưởng thị giả vờ trách cứ Âu Dương Lâm, nhìn Như Ca cười nói: “Không lâu nữa là đại thọ Hầu gia, bản phu nhân muốn mời người vẽ một bức Tiên Ông chúc thọ cho Hầu gia. Hôm nay đến đây, trùng hợp nghe nói ở chỗ khách quý có một vị họa sĩ nước ngoài tài năng siêu quần, muốn mời người về Hầu phủ vẽ bức họa chúc thọ, Cẩm Thân vương thế tử phi nếu không còn chuyện gì nữa, xin tránh đường.”

“Thì ra là vậy”, Như Ca gật đầu, nghiêng người, nhường đường.

Tướng thị hôn hờ dẫn người tiến lên, chưa đến gần, đã nghe Như Ca tiếc nuối nói: “Nghe nói vị họa sĩ kia chỉ nghe giảng kinh hơn nửa buổi đã rời đi, sợ rằng phu nhân phải đi nơi khác tìm rồi.”

“Người nói hươu nói vượn gì đó, không phải là.....” vốn muốn phản bác Như Ca, Âu Dương Lâm nhìn hướng Phong Vô Trần, nhanh chóng trốn to mắt. Chỉ thấy vốn phải là Phong Vô Trần da trắng tuấn tú phi phàm, nháy mắt đã biến thành một nam tử diện mạo thô kệch, da màu đồng.

“Bởi vì Phong công tử không trở lại, mà thị vệ trong phủ thế tử ta đây lại thích nghe giảng kinh, Như Ca liền cho hắn ngồi vào chỗ đó, nếu Hầu phu nhân và Âu Dương tiểu thư muốn tìm vị họa sĩ kia, phải đến nơi khác tìm thôi!”

Tướng thị sống nhiều năm như vậy, sao không biết mình và nữ nhi đã bị nữ tử trước mắt lừa, hoa văn trên áo Phong Vô Trần Tướng thị nhớ rất rõ là độc nhất vô nhị, thị vệ phủ thế tử làm sao có. Tướng thị chưa từng bị đùa giỡn như vậy bao giờ, sắc mặt ngày càng giận dữ, thấy Âu Dương Lâm lại bắt đầu co giật, kinh hoảng phân phó bốn gã hộ vệ: “Nếu họa sĩ không có ở đây, các người chia nhau đi tìm cẩn thận khắp Pháp Nguyên Tự đi, nếu tìm được, bản phu nhân sẽ thưởng xứng đáng!”

“Vâng!”

Bốn gã hộ vệ Hầu phủ cảm bức tranh vẽ chân dung người bọn họ tìm hơn nửa năm, đối với tướng mạo nam tử cơ hồ có thể tự vẽ ra, lúc trước không tìm được người là do không biết tìm ở đâu, giờ người này ở gần đây, liền dễ dàng, nghe Tướng thị ra lệnh, lập tức tản ra tìm khắp bốn phương tám hướng.

Sau khi bốn gã hộ vệ đi, thấy Âu Dương Lâm diện mạo co quắp dữ tợn như muốn ăn thịt người, và vẻ tức giận của Tướng thị, Như Ca chỉ cười nhạt một tiếng.

“Thời gian nghe giảng kinh hơi dài, giờ đã đói bụng quá chừng, không bằng Hầu phu nhân cùng đến nhà ăn Pháp Nguyên Tự dùng bữa luôn?”

Thấy Âu Dương Lâm lại muốn phát bệnh, Tướng thị làm gì còn tâm tư giả vờ thân thiện, cắn răng lạnh lùng nói: “Không cần, bản phu nhân còn chuyện quan trọng phải làm, thế tử phi tự nhiên đi!”

“Như Ca cáo từ!”

100. Chương 100: Âm Mưu Và Tử Vong

Trong một gian phòng ở Pháp Nguyên tự, bởi vì Âu Dương Lâm bỗng nhiên phát bệnh, Tướng thị không thể không lập tức bảo người tìm một gian phòng cho Âu Dương Lâm nghỉ ngơi.

“Khởi bẩm phu nhân, vùng gần phía đông Pháp Nguyên Tự không thấy tung tích họa sĩ”

“Khởi bẩm phu nhân, vùng phía tây không thấy bóng họa sĩ”

“Khởi bẩm phu nhân, vùng phía nam không thấy họa sĩ”

“Bẩm phu nhân, vùng phía bắc cũng không tìm thấy họa sĩ”

Vốn tin chắc sẽ tìm được, bọn hộ vệ tốn nửa canh giờ vẫn không thấy người, tuy rằng tức giận, nhưng chỉ đành mau chóng về báo cho Tướng thị.

“Một đám phế vật! Sao không chết hết đi!”

Âu Dương Lâm nghe bọn hộ vệ báo, tiện tay cầm lấy một chén trà gần đó nện lên đầu một hộ vệ, khiến gã chảy máu đầy đầu, nhưng vẫn không dám nhúc nhích. Bởi vì tính nết Âu Dương tiểu thư cực xấu, chỉ rửa hạ nhân trong phủ là chuyện thường, từ sau khi bị điên càng thêm nghiêm trọng.

Mấy ngày trước, một nha hoàn hầu hạ đại tiểu thư nhiều năm chẳng qua không cẩn thận làm vỡ bình hoa trong phòng. Đại tiểu thư Âu Dương phát bệnh liền cho người đổ mảnh vỡ bình sứ vào bụng nha hoàn đó. Bụng người làm sao chịu nổi vật cứng như vậy, nha hoàn đó liền đứt ruột mà chết ngay tại chỗ. Nghe thấy tiếng la khóc của nha hoàn đó, đại tiểu thư Âu Dương lại cười cực kỳ vui vẻ, quả thật vô cùng biến thái.

Lúc trước, buổi tối Âu Dương tiểu thư ngủ không không yên giấc, nên ban ngày ỉu xiu không có sức phát điên, từ sau khi ngủ ngon giấc, ban ngày liền đủ sức giày vò người. Nếu trong lúc nàng ta không vui mà bọn họ dám lảng tránh, sẽ càng phạt nặng hơn. Vì thế hộ vệ chỉ đành không nhúc nhích nhận chén trà kia.

Thấy hộ vệ bị thương, Tưởng thị không đổi sắc dù chỉ một chút, lạnh lùng nói: “Không thấy liền không tìm nữa sao? Chớ trách ta không báo trước, các người tìm hơn nửa năm vẫn không thấy, hôm nay người đã xuất hiện, nếu vẫn tìm không được, thì chờ đem đầu tới nhận tội đi.”

“Vâng, phu nhân!”

Nghe Tưởng thị nói, thấy đôi mắt ngoan độc của phụ nhân, mấy hộ vệ đều hoảng sợ, đứng dậy cúi chào, rồi tiếp tục đi tìm, trong lòng vô cùng hối hận, sao lúc trước lại nhận công việc đòi mạng như vậy.

“Chờ chút, gọi đại thiếu gia đến đây!”

“Vâng, phu nhân”

Chờ mấy tên hộ vệ đi xa, Tưởng thị đến ngồi bên cạnh Âu Dương Lâm. Thấy ngực Âu Dương Lâm phập phồng, gò má run rẩy, hai mắt trợn to, Tưởng thị cả kinh, vội vàng móc lọ thuốc trong ống tay áo ra, trút một viên cho Âu Dương Lâm nuốt vào.

Không lâu sau, Âu Dương Lâm bớt co quắp, Tưởng thị mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi uống thuốc, Âu Dương Lâm bớt tức giận, đột nhiên mắt rưng rưng, nhào vào lòng Tưởng thị, “Mẫu thân, Phong công tử trốn rồi, mẫu thân nhất định phải giúp nữ nhi tìm nha! Nữ nhi đã thành bộ dạng này, nếu không có Phong Vô Trần, về sau sợ rằng không tìm được lang quân như ý nữa.”

“Lâm nhi yên tâm, hắn đã đến Đại Chu, thì mẫu thân nhất định giúp con tìm về”, thấy bộ dáng Âu Dương Lâm như vậy, Tưởng thị vô cùng đau lòng, mình chỉ có một nữ nhi, hận không thể cho nó những thứ tốt nhất trên thế gian, hiện tại bất quá chỉ là một họa sĩ nhỏ nhỏ của nước khác, nếu không thể đáp ứng nó, làm Hầu phu nhân còn ích gì!

Nghĩ đến chuyện vừa rồi ở hội trường, lòng càng thêm tức. Nhưng cũng rất kinh ngạc, nha đầu kia làm sao biết mình muốn bắt Phong Vô Trần mà tráo người.

Ngẫm lại, trước đó không lâu mình nói chuyện với Phong Vô Trần ở chỗ núi giả, tuy khá yên tĩnh, nhưng không hẳn không có người đi qua. Không chừng, Ngọc Như Ca đã nghe được toàn bộ lời của mình. Nhớ tới những lời linh tinh trong lúc nóng nói với Phong Vô Trần như chỉ cần hắn cưới nữ nhi liền cho hắn kế thừa Hầu vị này nọ, Tưởng thị nhủ mày, chẳng lẽ do nữ nhi bệnh lâu mình cũng bị ảnh hưởng.

Điều nên không nên đều đã nói ra hết.

Đang lúc Tưởng thị suy nghĩ, Âu Dương Thiệu đi đến.

Âu Dương Thiệu nhìn thoáng qua mẹ con Tưởng thị, u quang chợt lóe trong mắt, giây lát liền biến mất, thành một bộ ôn hòa.

“Vừa nghe hạ nhân báo lại, mẫu thân đang tìm nhi tử, không biết có chuyện gì quan trọng ạ?”

Suy nghĩ bị cắt ngang, nhìn nam tử trước mắt, Tưởng thị sổ ra một tràn rã dạy.

“Muội muội người hiện giờ như vậy, người không lo ở bên chiếu cố hầu hạ, biến đi đâu mất vài canh giờ, trong lòng người còn có muội muội này, còn có mẫu thân ta không!”

Thấy Tưởng thị tức giận, Âu Dương Thiệu lộ vẻ sợ hãi, vội vàng giải thích: “Mẫu thân đừng giận, Thiệu nhi rời đi nhiều canh giờ là có lý do chính đáng. Thiệu nhi nghe nói hôm nay là ngày Phật thành đạo, cầu nguyện rất linh nghiệm, nên đến chính điện đốt nhang trường thọ ầu thân và muội muội, hy vọng mẫu thân và muội muội luôn khỏe mạnh. Tiếc rằng người trong điện Đại Hùng rất nhiều, mất nhiều thời gian mới tới lượt.”

Nghe Âu Dương Thiệu giải thích xong, sắc mặt Tưởng thị hơi hòa hoãn, nhẹ giọng nói: “Ừ, người làm tốt lắm, bất quá hiện tại không thấy bóng dáng Phong Vô Trần, có thể đã đi khỏi Pháp Nguyên Tự. Người có nhiều thủ hạ, không bằng đi sắp xếp người tìm kiếm đi.”

“Bất quá, mẫu thân và muội muội còn tại đây, nếu Thiệu nhi không ở.....”

“Khắp Pháp Nguyên Tự đều có hộ vệ Hầu phủ canh giữ, chờ muội muội người khỏe hơn chúng ta sẽ trở về”, đến đây, Tưởng thị lại tiếp tục đưa ra món mồi mình dùng vô số lần, “Tin chắc con đã nghe phụ nhân con nói, chỉ cần muội muội con thành thân, mẫu thân sẽ cho con làm người kế thừa Hầu phủ ngay. Tuy rằng hiện tại phụ thân con không tinh táo, nhiều việc không nhớ được, bất quá mẫu thân nhớ là được. Miễn là Thiệu nhi mang được Phong Vô Trần về, mẫu thân lập tức bảo phụ thân con gửi tấu cho hoàng thượng.”

Người kế thừa Hầu phủ.....

Nhớ tới những điều nghe được sau núi giả, hai tay Âu Dương Thiệu đặt sau lưng nắm đến trắng bệch, ánh sáng lạnh trong mắt lóe lên rồi biến mất, trên mặt là vẻ mừng rỡ vô cùng.

“Tạ mẫu thân, Thiệu nhi sẽ làm hết khả năng, tìm ra Phong công tử ấu thân.”

“Ừ, đi đi!”

Không còn sớm, đám người Như Ca và Liệt thị đang dùng cơm chay trong nhà ăn, từ cửa sổ có thể nhìn thấy từng người đang lục tục từ nhà ăn đi ra cửa lớn Pháp Nguyên Tự.

Vì Tiêu Dạ Huyền sai người đổi ngựa kéo xe của Như Ca thành ngựa bờm trắng ngày đi ngàn dặm, nên từ phủ thế tử đến Pháp Nguyên Tự chỉ mất nửa canh giờ. Thấy mọi người lần lượt ra ngoài, Như Ca không gấp, tính ở trong nhà ăn chờ mọi người đi hết rồi mình đi cũng chẳng muộn.

“Tiểu thư, người Hầu phủ lục soát khắp trong ngoài Pháp Nguyên Tự mà vẫn không thấy người. Vừa rồi nô tỳ đi xem, đại thiếu gia Âu Dương hình như đã ra ngoài tự tìm rồi, mấy thị vệ kia đòi lục soát xe ngựa của chúng ta, theo tiểu thư dặn dò, nô tỳ và Thanh Trúc làm bộ giằng co vài cái liền để bọn họ lục soát, bất quá bọn họ cũng chịu thiệt chút, bị ngựa trắng kia đá cho thất điên bát đảo.”

“Ừ, cứ để họ tra.”

Trong nhà ăn, vừa uống trà Liệt thị vừa nhìn bộ y phục của Phong Vô Trần trên người thị vệ Hắc Nham phủ thế tử, thật khó tưởng tượng, Hắc Nham và Phong công tử kia diện mạo khác xa nhau, vậy mà Thanh Nhi có thể khiến mặt Hắc Nham biến thành khuôn mặt Phong Vô Trần, quả là thần kỳ.

Thấy ánh mắt tò mò của Liệt thị, Như Ca cười hỏi: “Mẫu thân tò mò Thanh Nhi làm sao biến Hắc Nham thành Phong công tử phải không?”

“Đúng vậy”, ngày trước, biết nữ nhi thường xuyên thay đổi dung mạo của bản thân, cải trang thành người khác rất giống, bất quá từ lúc vào Pháp Nguyên Tự nữ nhi vẫn ở bên cạnh mình, chỉ phái Thanh Nhi đi lo liệu. Mà Thanh Nhi thì tay nghề vẽ lông mày rất giỏi, nhưng công phu dịch dung thì không tốt lắm.

Nghe vậy, Như Ca lấy ra một bình sứ bằng ngọc trắng tinh xảo từ trong tay áo, đưa tới trước mặt Liệt thị: “Biến Hắc Nham thành Phong công tử, phần lớn là nhờ viên thuốc nhỏ xíu này.”

Để chứng minh, Như Ca đổ ra một viên thuốc, cho vào miệng.

Nhìn động tác của Như Ca, Liệt thị vô cùng khó hiểu, bất quá ngay lập tức bị một màn trước mắt làm cho trợn mắt há hốc mồm. Chỉ chớp lát sau khi uống viên thuốc kia, trên mặt Như Ca bắt đầu xuất hiện một một lớp màng thật mỏng.

Gỡ màng mỏng trên mặt xuống, Như Ca ra hiệu cho Thanh Nhi đi tới, trườn màng mỏng lên mặt Thanh Nhi, nháy mắt, vốn khác nhau hoàn toàn, giờ mặt Thanh Nhi đã tương tự Như Ca bảy tám phần.

“Sau khi ăn vào Dịch Dung Đan, trên mặt sẽ xuất hiện một lớp màng, dán màng này lên mặt người khác, dù cho dung mạo hai người khác xa nhau, cũng sẽ tương tự bảy tám phần, hóa trang thêm chút nữa liền giống nhau gần như hoàn toàn. Đây là nữ nhi đọc được trong một quyển sách cổ kết hợp với ý kiến của bản thân chế ra, thuốc này nữ nhi mới chế, nếu mẫu thân thích, nữ nhi sẽ cho người đưa qua.”

“Ừ, thuốc này thật thú vị”, nghe vậy, Liệt thị xem như được mở rộng tầm mắt, nói: “Lúc trước, khi ta đến Cẩm Tú Phường, mấy lần thấy Hoàng thị lớn vốn ở cửa Cẩm Tú Phường, chắc do ta đến Cẩm Tú Phường thường xuyên quá, bị Hoàng thị thấy nên nghi ngờ. Từ sau khi hôn sự của nhị tỷ con không thành, Ngọc

phủ tổn thất hơn 10 vạn hai, lão phu nhân phải bỏ tiền riêng, Hoàng thị cứ đến Nhà Nguyệt Các khóc rên nghèo mãi, bị ta không lạnh không nóng đuổi về. Giờ có thuốc này dễ giải quyết hơn.”

Đang nói chuyện, cửa phòng mở ra, chủ trì Minh Đức và đại sư Tuệ Chân mặc áo cà sa tím bước vào.

“A di đà Phật, các vị thí chủ, không biết cơm bữa tự có hợp khẩu vị không?”

“Đầu bếp tự tay nghề cực cao, thức ăn hết sức ngon miệng, đa tạ chủ trì đại sư thịnh tình khoản đãi!”, không phải Như Ca nói quá, quả thật, món chay dù chỉ có rau cải và đậu hũ, nhưng rất ngon.

“Ngọc thí chủ quá khen!”

Chuyện xảy ra vừa rồi trong hội trường, đại sư Minh Đức hết sức tò mò, diện mạo có thể thay đổi, nhưng thể tử phi làm sao tránh được người Hầu phủ mà đưa Phong công tử đi.

Hình như biết suy nghĩ của đại sư Minh Đức, Tuệ Chân đại sư nghiêng đầu cười nói: “Trước khi bắt đầu phần sau của Pháp Hội, Phong thí chủ đến chính điện tìm sư đệ giao tranh, bất quá sư đệ không có ở đó, ta liền nhận thay. Trùng hợp đụng phải Thanh Nhi thí chủ nói Hầu phu nhân có ý đồ bắt Phong thí chủ về Hầu phủ. Vì vậy ta liền tự tiện làm chủ, để Phong thí chủ thông qua mật đạo của tự ta đi ra ngoài.”

Minh Đức đại sư nghe đại sư Tuệ Chân nói, liền hiểu rõ. Khó trách sư huynh không có vẻ gì là ngạc nhiên, thì ra đã sớm biết ngọn nguồn.

Thấy Minh Đức đại sư đã hiểu ra, đại sư Tuệ Chân lấy ra một bức họa từ trong tay áo, đưa cho Như Ca.

“Ngọc thí chủ, bức tranh này do vị Phong thí chủ kia vẽ trong mật đạo của bữa tự, nhờ tăng nhân giới luật đưa cho lão nạp tặng thí chủ để cảm tạ Ngọc thí chủ giúp đỡ, xin thí chủ nhận lấy!”

Như Ca mở bức tranh ra xem, bên trong vẽ Quan Âm, nhưng khác những tranh Quan Âm khác ở chỗ, dung mạo Quan Âm giống Như Ca như đúc, có cả ấn ký hoa anh đào trên trán, hơn nữa Quan Âm không ngồi trên hoa sen mà là trên hoa quỳnh.

“Như Ca cảm tạ!”

Liệt thì nhìn bức tranh cảm thán: “Ồ trong mật đạo mờ tối mà có thể vẽ sống động như thật thế này, Phong công tử quả là đại tài!”

“Dạ”, nhìn sơ bức tranh, Như Ca liền cuốn lại đưa cho Thanh Nhi giữ. Nhìn trời, đã qua giờ Thân, người đã vội nhiều, bèn nói với hại vị đại sư: “Hôm nay đa tạ hai vị đại sư thịnh tình khoản đãi, không còn sớm, Như Ca phải về phủ thôi.”

Nghe vậy, Minh Đức đại sư và Tuệ Chân đại sư đều đọc Phật hiệu: “Ai di đà Phật, các vị thí chủ đi thông thả!”

Bên ngoài Pháp Nguyên Tự, thấy mấy hộ vệ Hầu phủ đầu đầy mồ hôi dòm chăm chăm phía này, mắt tròn to giống như nhìn xem có người cần tìm bên cạnh mình không, Như Ca cười thầm, hiện tại người các người muốn tìm đã biến thành một nam tử xấu xí, gù lưng, mặt đầy mụn lở loét rồi.

Bốn gã hộ vệ Hầu phủ canh ở cửa lớn Pháp Nguyên Tự, tìm không thấy người, chỉ còn biết hy vọng người nợ trốn bên cạnh Như Ca, nhưng nhìn mãi, vẫn không thấy một người thừa nào. Nhớ đến lời Hầu phu nhân bồng lạnh toàn thân. Dù thế, cũng chỉ đành nhìn đám người Như Ca lên ngựa, rời đi.

Vì quá muộn, trên đường không một bóng người, ngang qua vách núi, Tiêu Dạ Huân ngồi bên cạnh Như Ca bất chợt chỉ vào sườn núi nói: “Chỗ đó có người!”

Nghe vậy, Như Ca nhìn đến nơi Tiêu Dạ Huân chỉ, quả nhiên trong thấy dáng người đang đứng ở đó.

Thanh Nhi nghe Tiêu Dạ Huân nói, liếc nhìn bóng người bên đó, vẻ mặt hiểu biết nói: “Nơi đó dù là vách núi, nhưng phía sau có rừng rậm, nghe nói Pháp Nguyên Tự lấy gỗ từ đó để xây phòng khách mới. Năm nay mất mùa, chắc là gia đình nông dân vào rừng tìm chút lương thực đó mà.”

Thanh Trúc gật đầu, “Nói phải! Thu hoạch không tốt, bách tính đành dựa vào rừng núi sông suối kiếm ăn thôi.”

Như Ca nhìn bóng người biến mất sau vách đá, lòng trầm nghĩ.

Gia đình nông dân thật sao.....

101. Chương 101: Mở Ra Bí Mật

Lúc sáng đến Pháp Nguyên Tự, Như Ca vẫn chưa thấy được chỗ hay của ngựa tốt, đến lúc về mới phát hiện được. Thường ngày, những con ngựa được cho là thượng đẳng kia đựng phải chút đất đá hay hổ trên đường ít nhiều sẽ có chút chấn động, nhưng con ngựa bồm trắng này đi hết sức vững vàng, hoặc có lẽ do tốc độ quá nhanh, phóng qua chỗ ghềnh khiến Như Ca chẳng cảm giác gì.

Tuy dùng ngựa ngày đi ngàn dặm để kéo xe quả hơi đáng tiếc, bất quá có nó thật tiện!

Hắc Nham điều khiển ngựa hết sức thuần thực, xem chừng thời gian không tính quá muộn, không muốn ngày mai mẩu thân phải ngồi xe một hồi nữa, Như Ca bèn lệnh Hắc Nham đưa mẩu thân và Thanh Trúc về Ngọc phủ trước, sau đó mới quay đầu xe hướng đến phủ thế tử.

Về đến phủ thế tử, đã cuối giờ Dậu, trời tối hẳn.

Xuống xe, vào phủ, thấy thư phòng còn sáng, Như Ca hỏi Vương ma ma, “Vương ma ma, thế tử dùng bữa tối chưa?”

“Bẩm thế tử phi, thế tử chẳng những chưa dùng bữa tối, ngay cả cơm trưa cũng chỉ ăn qua loa một chút liền trở về thư phòng, vốn sau bữa trưa thế tử đã xử lý xong công vụ, định đi đón thế tử phi, nhưng vừa đến cửa, sổ con ở Bắc Địa lại tới!”

“Ừ, ta biết rồi”

Nghe vậy, Như Ca phân phó Thanh Loan đến phòng bếp trước chuẩn bị nguyên liệu nấu bữa tối, còn nàng về phòng ngủ thay quần áo xong đến sau.

Vào phòng bếp, liền thấy Tiêu Dạ Huân đang mặc tạp dề đứng trên ghế, cầm muống quấy đều nồi canh, chốc chốc bỏ nguyên liệu vào, sau khi canh sôi, bèn nêm gia vị. Bên cạnh, Thanh Loan lớn hơn mười mấy tuổi đảm nhiệm vai trò trợ thủ, giúp tiểu Huân canh lửa.

Không thể không nói tiểu Huân rất có thiên phú trong việc nấu canh, mỗi lần nấu mùi vị canh luôn thơm ngon đặc biệt. Nhưng với những món khác hình như không am hiểu lắm, chẳng chấy khét thì là chưa chín kỹ. Cho nên, sách nấu ăn Như Ca viết, Tiêu Dạ Huân chỉ giữ mấy tờ dạy nấu canh, còn lại giao cho nữ đầu bếp hết.

Nói đến nữ đầu bếp này, là Như Ca dẫn theo từ Cẩm Thân vương phủ, rất ham học hỏi, nghiên cứu cẩn thận thực đơn Như Ca viết, làm món ăn cực kỳ ngon miệng. Cho nên hiện tại, chuyện trong phòng bếp Như Ca thường không cần nhúng tay vào, trừ phi Như Ca muốn tự mình xuống bếp, còn không chỉ cần mỗi nữ đầu bếp này là đủ.

Tựa như hiện tại, chỉ chốc lát nữ đầu bếp đã làm xong hai mẹt rau như chỉ định, chờ Như Ca mang đi.

Vì ở Pháp Nguyên Tự ăn cơm trưa trễ, hình như Tiêu Dạ Huân vẫn chưa đói, lúc Như Ca bảo đi ăn cơm, nó lắc đầu, thấy vậy, Như Ca phân phó phòng bếp chuẩn bị ít bánh ngọt giữ ấm, khi nào nó đói bụng thì ăn.

Sắp xếp xong xuôi cho tiểu Huân, Như Ca liền dẫn Thanh Loan bưng bữa tối đến phòng sách ở Đông viện.

Ở chỗ quẹo hành lang, thấy nữ chủ nhân bưng bữa tối đến, lão quản gia tươi cười, tiến lên làm lễ: “Thế tử phi vất vả rồi! Thế tử đang chờ thế tử phi trong thư phòng!”

Vừa nói lão quản gia vừa mở cửa phòng cho Như Ca.

Đến cửa, Thanh Loan đưa hộp đựng thức ăn cho Như Ca xong liền đứng canh bên ngoài.

Trong phòng, nghe tiếng động, thấy Như Ca xách đồ tới, Tiêu Dạ Huyền đứng lên nhận lấy hộp thức ăn không nhẹ kia, xách đến đặt trên bàn.

Bởi vì ăn trưa vẫn còn no, Như Ca chỉ ăn vài miếng rồi không động đũa nữa.

Thấy Như Ca không ăn nữa, Tiêu Dạ Huyền hỏi: “Không hợp khẩu vị sao?”

“Không, hôm nay ở Pháp Nguyên Tự, sau khi nghe giảng kinh xong, ta và mẫu thân dùng cơm chay trong chùa, giờ còn no, nên ăn vậy là đủ rồi”, vừa nói chuyện, Như Ca vừa múc canh cho Tiêu Dạ Huyền.

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huyền gật đầu một cái, cúi đầu thong thả uống canh Như Ca múc.

Trong lúc Tiêu Dạ Huyền dùng bữa, Như Ca liếc nhìn hai chồng sổ con trên bàn sách, hiển nhiên những công vụ rắc rối kia vừa mới được xử lý xong.

Dùng xong bữa tối, Như Ca đang muốn gọi người vào dọn dẹp, đã nghe tiếng gõ cửa.

“Vào đi!”

Thanh Nhi bước vào, trong tay cầm bức tranh Phong Vô Trần vẽ.

“Tiểu thư, bức tranh Phong họa sĩ đưa phải đặt ở đâu ạ?”

“Để trên bàn, người dọn chén đĩa đến phòng bếp rồi nghỉ ngơi đi!”

“Dạ”

Nghe Như Ca phân phó, Thanh Nhi đặt bức tranh lên bàn sách, sau đó dọn chén đĩa vào hộp thức ăn mang ra ngoài.

Tiêu Dạ Huyền nhìn bức tranh trên bàn, nghe được một cái tên xa lạ, bèn ôm tiểu nhân nhân đang đứng bên người vào lòng, dường như vô ý hỏi: “Hôm nay ở Pháp Nguyên Tự xảy ra chuyện gì?”

Thấy nam tử hứng thú hỏi, tất nhiên Như Ca sẽ không dấu diếm, bèn chọn những chuyện quan trọng kể hết.

.....

“Chính là vậy, để tạ ơn giúp đỡ, vị họa sĩ kia liền vẽ bức tranh này ngay trong mật đạo.”

Nam tử im lặng nghe Như Ca kể xong, mở bức tranh ra. Nhìn dung mạo được vẽ tỉ mỉ của nữ tử trong tranh, đôi mắt hẹp dài chợt lóe sáng.

“Vẽ rất tốt, nếu ở trong cung, lúc hoàng thúc rảnh rỗi có thể cùng hần bàn luận về tranh”.

Đương kim Hồng đế, trừ chiến tích nổi bật, khả năng vẽ tranh cũng làm các họa sĩ trong cung phải cúi đầu, bất quá Hồng đế vẽ tranh đã là chuyện hơn 20 năm trước, hiện giờ chỉ thỉnh thoảng bàn luận tranh chứ không tự mình vẽ nữa.

Ngồi trong lòng Tiêu Dạ Huyền, Như Ca cười nói: “Hiện giờ vị họa sĩ kia không ở Đại Chu nữa, chẳng lẽ nán lại chờ Hầu phu nhân bắt về ở rể sao.....”

Nói đến đây, Như Ca ngừng lại.

Thấy Như Ca vốn đang cười đột nhiên trầm mặc, giống như đang suy nghĩ gì, Tiêu Dạ Huyền hỏi thử: “Sao?”

Chốc lát sau, nghe Như Ca nói: “Sợ rằng Tưởng thị và Âu Dương Lâm bị nạn trên đường trở về rồi.”

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huyền ngẩn ra. Đang định nói, bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Nghe tiếng, Như Ca đứng dậy khỏi đùi Tiêu Dạ Huyền.

Tiêu Dạ Huyền vỗ tay một cái, một ảnh vệ áo đen xuất hiện trong thư phòng, cung kính nói: “Bẩm chủ tử, Kim Lăng Hầu phu nhân Tưởng thị và đại tiểu thư Âu Dương Lâm trên đường từ Pháp Nguyên Tự về kinh thành bị mấy khúc cây trên vách núi bên cạnh rơi trúng, bỏ mạng tại chỗ.”

Bị nàng nói trúng rồi!

“Đã biết, lui xuống đi!”

Thấy nghi vấn trong mắt nam tử, Như Ca liền nói ra cảnh tượng đã thấy trên vách núi cheo leo.

“Trên đường trở về, tiểu Huân thấy trên vách đá có người, lúc đầu tuy nghi ngờ nhưng ta không để ý lắm, vừa rồi sực nhớ ra người đó là thủ hạ của Âu Dương Thiệu, người đó đứng quan sát xe chúng ta, sau khi xe chúng ta đi qua thì núp vào lại bên trong vách đá, hẳn là xem thử xe ngựa có phải của Hầu phủ hay không.”

Không sai, trên vách núi là Trương Thiên Sư, thủ hạ của Âu Dương Thiệu, thời gian đã lâu, Như Ca không nhớ rõ người này, vừa rồi bỗng nhớ ra chính là hắn.

Phải thôi, luôn khúm núm trước Tưởng thị là vì tước vị Kim Lăng Hầu. Giờ, Kim Lăng Hầu không tỉnh táo, càng không dám không nghe theo Tưởng thị. Chỉ tiếc, Tưởng thị vì Âu Dương Lâm, lại tính toán để con rể kế thừa Hầu phủ, nghe thấy tin tức như vậy, Âu Dương Thiệu làm sao nhịn được nữa.....hắn là Tưởng thị và Âu Dương Lâm nằm mơ cũng không ngờ mình sẽ chết kiểu này.

Tiêu Dạ Huyền chưa bao giờ quan tâm đến Kim Lăng Hầu phủ, bất quá hình như thế tử mình quá mức chú ý người Hầu phủ. Tiêu Dạ Huyền nhớ lại phản ứng của thê tử khi thấy Âu Dương Thiệu vào tết năm ngoái và lời nàng nói bên bờ Mịch La khi đó.

Tiểu nhân nhân có chút bí mật giấu hắn, đã đến mức không thể làm lơ. Yêu thương thật sâu, lại bị ngăn bên ngoài, cảm giác đó khiến hắn sợ hãi.

Ôm thật chặt tiểu nhân nhân từ phía sau, Tiêu Dạ Huyền buồn buồn nói: “Ca nhi, có thể nói cho vi phu biết vì sao nàng để ý người Hầu phủ, để ý Âu Dương Thiệu đến thế không? Ngay cả thủ hạ của Âu Dương Thiệu cũng biết rõ như vậy.....”

Vốn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, nghe thấy câu hỏi của nam tử, thân thể Như Ca cứng đờ trong giây lát, ngẩng đầu thấy mong đợi trong mắt hắn, nàng cúi đầu, nói không nên lời.

Không ngờ Tiêu Dạ Huyền đột nhiên hỏi chuyện này, từng khổ sở, giãy giụa, tan nát cõi lòng, tuyệt vọng, tối tăm là những hồi ức của nàng. Nếu hắn biết những điều đó, sẽ đối xử với mình thế nào đây, việc sống lại, mấy người có thể tiếp nhận được. Mình có nên tìm một lý do thoái thác hay không, Như Ca không biết, lòng rối bời.

Yên lặng hồi lâu, thấy thê tử vẫn không mở miệng, trong mắt Tiêu Dạ Huyền xẹt qua một thoáng chán nản, thì ra trong lòng nàng mình còn chưa tới mức có thể chia sẻ tất cả sao?

“Nếu nàng không muốn nói thì thôi, không.....”

Vốn muốn mở miệng vẫn hỏi cục diện bế tắc trước mắt, xoay Như Ca lại, bỗng phát hiện người trong lòng đang lệ rơi đầy mặt, con ngươi đầy nước mắt khiến tâm Tiêu Dạ Huyền hoảng loạn.

“Ca nhi, đừng khóc, nếu nàng không muốn nói, về sau ta không bao giờ nhắc lại nữa đâu.”

Vừa nói, Tiêu Dạ Huyền vừa vụng về lấy ống tay áo lau nước mắt cho Như Ca, vẻ mặt sốt ruột.

Thấy Tiêu Dạ Huyền đối đãi mình cẩn thận như với ngọc lưu ly dễ vỡ, nước mắt Như Ca càng không ngừng rơi. Chỉ có thể dựa vào lòng hắn nức nở.

Thấy vậy, Tiêu Dạ Huyền cực kỳ hối hận, vì sao phải đi hỏi những thứ biết cũng được mà không biết cũng chẳng sao đó chứ, vì sao mình luôn khiến nàng phải khóc, giờ phải thế nào cho phải đây? Sau một hồi luống cuống tay chân, Tiêu Dạ Huyền phát hiện mình quả thật vô dụng, thậm chí ngay cả làm thế nào để thê tử ngừng khóc cũng không biết.

Qua hồi lâu, khóc đủ rồi, mệt mỏi, Như Ca ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi “Chàng thật muốn biết?”

“Ta.....”

Không chờ Tiêu Dạ Huyền suy nghĩ phải trả lời thế nào, Như Ca đã kéo hắn ngồi xuống giường êm, sau đó mấp máy đôi môi khô bắt đầu kể chuyện cực kỳ lâu trước kia....

102. Chương 102: Tâm Tư Của Hắc

103. Chương 103: Âu Dương Thiệu

Đêm khuya yên tĩnh, đèn mọi nhà lần lượt tắt, cả kinh thành chìm vào ngủ say. Nhưng trong Hầu phủ ở phía tây kinh thành đèn đóm vẫn sáng ngời, trong ngoài giường đầy cờ trắng, cảnh tượng vô cùng thể lương.

Trong một phòng ngủ ở Đông viện Hầu phủ, Kim Lăng Hầu đầu băng một vòng vải trắng được người làm đỡ, gian nan ngồi dậy, thấy nam tử trước mắt mặc một thân đồ trắng vẻ mặt cung kính, bèn hỏi “Người là?”

Nghe vậy, mặt nam tử cứng đờ, nhưng chốc lát liền khôi phục ôn hòa như nước: “Bẩm phụ thân, nhi tử là trưởng tử Âu Dương Thiệu của ngài”

“Ừm! Mai là ngày phát tang, mấy nghiệp....nghiệp chương kia đến giờ vẫn chưa về sao?”

Nghe hỏi, nam tử lúng ta lúng túng trả lời: “Bẩm phụ thân, Kim Lăng cách kinh thành khá xa, chắc các đệ đệ đang trên đường đến, không lâu nữa sẽ tới”.

Nghe vậy, Kim Lăng Hầu không vui nói: “Ồ Kim Lăng có mười mấy con ngựa tốt, chạy tới kinh thành nhiều lắm hai ngày là đủ, giờ còn chưa tới chứng tỏ không muốn thấy đích mẫu và muội muội rồi. Đích mẫu người ngày thường đối với chúng....cũng không tệ, hôm nay đích mẫu và muội muội đi, còn không biết mau....chạy về, một đám không có lương tâm! Sao có thể yên tâm giao trách nhiệm quan trọng.”

Lời Kim Lăng Hầu khiến nam tử cười lạnh, ngoại trừ Tưởng thị, ngay cả ngựa nuôi tại Kim Lăng phụ thân còn nhớ rõ, lại cố tình không nhận ra nhi tử hắc nhiều năm coi trọng là mình đây, vậy cũng đủ biết mình có bao nhiêu phân lượng trong lòng phụ thân. Tuy nghĩ vậy, nhưng trên mặt nam tử vẫn thể hiện vẻ buồn bã sâu sắc.

“Phụ thân nói phải à, đích mẫu đối xử với chúng nhi tử quả như ruột thịt, muội muội thì cực kỳ thông minh, trời không có mắt mới có thể khiến mẫu thân và muội muội gặp nạn trên đường về.”

Nghe vậy, Kim Lăng Hầu trợn to mắt, cắn răng thở hổn hển nói: “Tất cả.....đều tại.....mấy con lừa ngốc ở Pháp.....Pháp Nguyên Tự làm hại. Nếu không do bọn chúng chất khúc cây ở vách núi đó thì sao mẫu thân.....và muội muội người bị đập trúng. Ngày mai, sau khi phát tang, người liền.....liền thay ta viết một tấu chương, dâng lên hoànghoàng thượng, trị tội.....hết mấy con lừa ngu ở Pháp Nguyên Tự. Còn cả.....còn cả bắt hết mấy cẩu nô tài không bảo vệ được chủ gia về, nhất định phải.....bầm thây vạn khúc!”

Pháp Nguyên Tự là chùa cổ mấy trăm năm, nên rất được Hồng đế coi trọng. Phật tử nhiều đến không xuể. Lần ‘ngoại ý muốn’ này, rất nhiều Phật tử của Pháp Nguyên Tự đều nói, Tưởng thị và Âu Dương Lâm do kiếp trước làm ác quá nhiều, kiếp này mới bị trời giáng tội. Nếu không, sao mấy trăm chiếc xe ngựa chạy qua có cả ngàn Phật tử, mà chỉ có Tưởng thị và Âu Dương Lâm bị cây đập trúng.

Cho nên giờ phút này lời Kim Lăng Hầu nói Âu Dương Thiệu nghe cho vui vậy thôi, chứ nếu thật sự dâng tấu lên triều đình, tra ra chỉ tổ phiền toái không chỉ Hầu phủ mà cả mình nữa. Lão già kia sắp chết rồi, tùy tiện qua loa một phen là được. Nghĩ thế, Âu Dương Thiệu cúi người đáp: “Vâng, nhi tử tuân lệnh! Xin phụ thân yên tâm!”

Thấy Âu Dương Thiệu nghe lời, Âu Dương Hùng gật đầu một cái, lấy ra một hộp gấm từ dưới gối đưa đến trước mặt Âu Dương Thiệu, nói: “Đích mẫu người khi còn sống.....thích nhất dạ minh châu, lúc chôn nàng hãy chôn viên dạ minh châu này theo.”

“Vâng” ứng tiếng xong, Âu Dương Thiệu cẩn thận nhận lấy hộp gấm Âu Dương Hùng đưa tới.

“Không còn việc gì nữa thì lui xuống đi, đợi ngày mai những đứa kia về, dặn dò bọn chúng cẩn thận, tổ chức tang lễ cho....long trọng.”

“Vâng, nhi tử sẽ không quên lời phụ thân phân phó!”

Nhìn Âu Dương Hùng hình như mệt mỏi không chịu nổi nữa, Âu Dương Thiệu ra hiệu cho hai gã sai vặt ở lại chăm sóc, còn mình thì cầm hộp gấm rời khỏi gian phòng tràn ngập mùi thuốc này.

Trong linh đường, 20 Lạt Ma đang niệm kinh, ngữ điệu cao thấp không đồng nhịp. Âu Dương Thiệu đi vào nhưng không để ý, thấy vậy mấy Lạt Ma còn trẻ càng thêm lười biếng, tiếng niệm kinh rung chuông càng ngày càng nhỏ.

Sau hàng cờ trắng là hai quan tài gỗ lim mạ vàng. Âu Dương Thiệu đến bên một quan tài, liếc nhìn thi thể Âu Dương Lâm trong đó, mặt mũi có vẻ dữ tợn lạ thường, lạnh lùng cười một tiếng, kéo vải trắng đắp lên.

Chỉ thấy, từ xương đòn trở xuống, bên dưới quần áo đều trống rỗng, nửa cánh tay phải cũng bị nát thành bùn ở bên cạnh. Nhớ đến lời người báo tin lúc đó, khúc cây trực tiếp đè lên người Âu Dương Lâm, đến nỗi phải dùng công cụ cạo lấy thịt xương từ thân cây xuống mới thu được toàn bộ thi thể, Âu Dương Thiệu liền nở nụ cười vui sướng.

Âu Dương Lâm, bộ dáng hôm nay càng hợp với người hơn so với bộ dáng kẻ điên.

Đắp vải trắng lên người Âu Dương Lâm xong, nam tử móc ra hộp gấm Âu Dương Hùng vừa mới đưa từ ống tay áo, bên trong là viên dạ minh châu sáng ngời.

Sau khi chết ngâm châu, sẽ được đến miền cực lạc.

Thân là chính thất, địa vị trong lòng phụ thân quả nhiên những thị thiếp khác khó có thể vượt qua. Ngay cả mẹ ruột Vân thị của mình cũng vậy.

Còn nhớ lúc nhỏ, mẫu thân luôn si ngốc ngồi trong một tiểu viện nhỏ ở Kim Lăng chờ phụ thân đến. Nhưng đợi mãi, đợi mãi, vẫn không thấy bóng dáng phụ thân. Mẫu thân nói phụ thân không yêu thương Tưởng thị, hẳn chỉ là thích thân phận của Tưởng thị. Thân phận.....chính nữ của Tín Dương Hầu hi sinh vì nước sao? Quả nhiên là cao quý hơn một tỳ nữ.

Lúc mẫu thân qua đời, chỉ được một quan tài mỏng. Đây chính là đối đãi với hồng nhan tri kỷ theo lời mẫu thân sao? Nếu thật yêu, sao cho đến chết vẫn không được danh chính ngôn thuận trở về Hầu phủ ở kinh thành?

Lời ngon tiếng ngọt, đối với nữ nhân mà nói là độc dược thơm ngon nhất. Chỉ cần nam tử chịu nói, nữ nhân sẽ tin răm rắp.

Nhìn Tưởng thị trong quan tài, nửa bên khuôn mặt bị đập bẹp cực kỳ ghê tởm, bất quá Âu Dương Thiệu không thèm để ý, chỉ bình tĩnh nhìn một bên mặt còn bình thường kia xuất thần.

Không thể không nói, thanh danh của Tưởng thị cực tốt, sau hai năm gả cho Kim Lăng Hầu không có thai, liền chủ động nạp thiếp cho phu quân, quan tâm thiếp thất đầy đủ, còn mua nhà riêng cho bọn họ.

Trên thực tế thay vì nói hào phóng, chẳng bằng nói biết tính toán. Lúc đó tổ mẫu Lam thị vì tuổi già sức yếu, không quá để ý chuyện trong Hầu phủ, duy chỉ chú trọng chuyện con cháu. Chính thất vào phủ hai năm vẫn chưa sinh con, dĩ nhiên rất quan tâm. Thuận theo tổ mẫu, ầu thân mình làm thiếp, bất quá để chặn miệng tổ mẫu mà thôi. Sau khi mình ra đời, e sợ phụ thân để ý mẫu thân mình quá nhiều, liền lần lượt nạp cho phụ thân 8 người thiếp nữa, sinh thêm 6 người con, ý trời đã định, đều là con trai.

Thứ hiếm mới quý, nhiều con cháu lần lượt ra đời, mình chỉ có thể dựa vào nỗ lực của bản thân để được phụ thân coi trọng. 5 tuổi biết làm thơ, 6 tuổi làm phú, khéo léo hiểu chuyện, kính cẩn nghe theo, hiếu kính bề trên, tất cả đều vì để phụ thân nhận ra sự tồn tại của đứa con trai này. Cố gắng của mình rất cuộc không uống phí, phụ thân để mắt đến mình. Nhưng vào lúc này, chợt một một gã đạo sĩ đến Hầu phủ, nói Hầu phủ tỏa ra hào quang, chứng tỏ chủ mẫu có tin mừng. Trước khi con vợ cả thành niên, thê thiếp không nên ở chung, con dòng thứ cũng vậy, nếu không sẽ bất lợi cho Hầu phủ.

Sau khi đạo sĩ rời đi, phụ thân nghi ngờ, mời đại phu tới. Kết quả Tưởng thị thật có thai.

Con vợ bé tất nhiên không quý bằng con vợ cả, nghĩ đến lời vị đạo sĩ kia, phụ thân bèn quyết định đưa tất cả thiếp thân và con cháu ra ngoài. Mẹ cả tốt bụng còn tốn ngân lượng mua nhà ở Kim Lăng cho thiếp thân và con cái họ ở, thu được khen ngợi của nhiều người.

Sau đó, Tưởng thị sinh một bé gái, vì là nữ nhi duy nhất nên phụ thân rất thương yêu. Bất quá nữ nhi rất cuộc không cách nào thừa kế Hầu phủ, mà Tưởng thị sau sinh bị băng huyết, thân thể hao tổn nặng nề, đại

phụ kết luận ngày sau khó sinh con được nữa. Khi mẫu thân mình qua đời, phụ thân liền tính dẫn mình về Hầu phủ.

Sợ mình tranh đoạt sủng ái, Tưởng thị làm sao cho phép.

Lúc xe ngựa đi đón mình vừa ra khỏi cổng Hầu phủ, con ngựa phụ thân yêu thích đột nhiên ngã lăn ra chết, đồng thời Âu Dương Lâm gần 3 tuổi không ngừng khóc rống, nhớ đến lời đạo sĩ, chuyện đón mình về phủ liền thôi.

Mình vẫn tiếp tục sống ở Kim Lăng, trải qua cuộc sống không người quan tâm.

Thủ đoạn của Tưởng thị quả thật inh, những năm này phụ thân có thêm vài thiếp thất trong kinh thành, nhưng không một người nào có thể vào Hầu phủ ở, cho dù Âu Dương Lâm đã thành niên, cũng không có. Phụ thân ngoài mặt hết sức coi trọng mình, nhưng việc cho trở về Hầu phủ lại phải hỏi ý Tưởng thị.

Sự thực này khiến mình hiểu ra, muốn đường đường chính chính trở lại Hầu phủ ở kinh thành, có được tất cả Hầu phủ, phải lấy lòng mẹ cả này.

Bất quá hai người đó mắt cao hơn đầu, tiền bạc lại không thiếu, rốt cuộc phải làm sao mới trở lại kinh thành được đây?

Bỗng một ngày, tai mắt mình gài trong Hầu phủ báo lại, Âu Dương Lâm mất tích ở Pháp Nguyên Tự.

Rốt cuộc, cơ hội đã tới.

Dựa vào đám ‘bạn bè’ trên giang hồ của Trương Thiên Sư, mình rất nhanh biết được vị trí của Âu Dương Lâm. Lúc chạy tới, Âu Dương Lâm đã là hoa tàn liễu bại nhưng vẫn vênh mặt hất hàm sai khiến mình như cũ, quả là đại tiểu thư con vợ cả, con gái độc nhất của Tưởng thị, giống Tưởng thị như đúc, không để ai vào mắt cả.

Bất quá, để kế thừa Hầu phủ, chút khuất nhục nhỏ nhỏ này có là gì đâu, quan trọng, mình có thể trở về được vị trí vốn thuộc về mình là được.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Thiệu kéo miệng Tưởng thị ra bỏ dạ mình châu vào, bị kéo, hàm răng Tưởng thị vang lên một tiếng vỡ vụn. Ánh sáng của dạ mình châu chiếu rọi nửa mặt phải của Tưởng thị trông cực kỳ kinh khủng.

Nhìn mặt Tưởng thị, Âu Dương Thiệu lạnh lùng nói nhỏ: “Chớ trách ta, chà đạp tôn nghiêm của người khác tới cực điểm, còn có tính toán không nên có, người xứng đáng có kết cục này!”

Đột nhiên, nghe được tiếng tín hiệu quen thuộc, Âu Dương Thiệu xoay người, thấy đốm sáng lóe lên trong đêm ở phía đông, nở nụ cười hả hê.

104. Chương 104: Mất Đi Hận, Nhận Được Yêu

105. Chương 105: Tô Như Có Thái

Tiếp theo, mặc dù Như Ca không cố tình để ý, nhưng tin tức liên quan đến Âu Dương Thiệu và Hầu phủ vẫn cứ đều đặn từ miệng bọn Thanh Nhi truyền đến tai nàng.

Sau khi 6 vị công tử suýt mất mạng của Hầu phủ đến, tin tức đại công tử Hầu phủ Âu Dương Thiệu phái người giết mẫu diệt muội, và ý đồ giết 6 vị đệ đệ trên đường về kinh, nhanh chóng lan khắp kinh thành.

Giết mẫu giết muội, mưu hại người trong gia tộc, ở bất kỳ triều đại nào cũng là một trong mười tội ác không thể tha, một khi bị nhận định có tội, phải rơi đầu. Thế nên tất nhiên Âu Dương Thiệu liều chết không nhận tội. Nhưng trải qua ‘tiếp đãi đặc biệt’ của thủ hạ Tiêu Dạ Huyền, Trương Thiên Sư đã kể hết mọi tội trạng của Âu Dương Thiệu. Hơn nữa, cả chuyện phủ Kim Lăng Hầu lập bầy để Phủ viễn tướng quân tham ô quân lương cũng bị Trương Thiên Sư và đám bạn bè giang hồ sợ chết của hắn khác tất tần tật. Tiếp đó, việc những năm này, Âu Dương Thiệu tìm cách vơ vét tài sản của dân chúng Kim Lăng, lấy tiền mua ngựa quý từ thương nhân Tây Vực cũng bị lôi ra ánh sáng.

Để giảm bớt tội lỗi của mình, Trương Thiên Sư triệt để bán đứng Kim Lăng Hầu và Âu Dương Thiệu. Lúc khai còn đưa ra một đồng thư và sổ sách làm chứng có khiến Âu Dương Hùng và Âu Dương Thiệu không thể nào chống chế.

Do đó, chẳng những Âu Dương Thiệu mà ngay cả Âu Dương Hùng sắp gần đất xa trời cũng bị nhốt vào đại lao của Hình Bộ.

Dưới tình huống Hồng đế tự mình ra tay, chỉ trong ba ngày, tất cả đã kết thúc.

Kim Lăng Hầu Âu Dương Hùng, vợ vết tài sản của dân chúng để hưởng lạc. Vì thù riêng mà hãm hại Phủ viễn đại tướng quân và chiếm 50 vạn lượng lương của riêng.....tội phải chém đầu, nhưng niệm tình Kim Lăng Hầu có công với triều đình, cũng không còn sống được lâu nữa, chỉ lệnh thanh tra và tịch thu gia sản, triệt hầu vị tiên đế ban tặng, rồi không truy cứu thêm nữa.

Về phần Âu Dương Thiệu, mưu đồ kế thừa Hầu phủ, mưu hại đích mẫu và muội muội, ý đồ giết hại huynh đệ ruột, là người vô cùng tàn nhẫn, tội không thể tha, lệnh Hình Bộ xử trảm ở chợ, treo đầu lên cổng chợ 3 ngày, để nhắc nhở thiên hạ hậu quả của kẻ bất hiếu.

Sau khi Hồng đế hạ lệnh, phủ Kim Lăng Hầu ở kinh thành liền bị thanh tra và tịch thu gia sản. 6 vị công tử Hầu phủ đều vội vàng trở về Kim Lăng thu gom châu báu trước khi người triều đình đến, không bận tâm đến việc mai táng Tướng thị, Âu Dương Lâm, và cả Âu Dương Hùng đang hấp hối bên cạnh. Lúc phủ Kim Lăng Hầu bị niêm phong là khi, Kim Lăng Hầu, từng không ai bì nổi, trút hơi thở cuối cùng cạnh cái quan tài không có bất kỳ vật chôn theo nào của Tướng thị. Cũng chẳng có đứa con nào thấp nhang cho.

Còn Âu Dương Thiệu, ngay giữa trưa hôm thanh tra và tịch thu gia sản Hầu phủ, bị xử chém ở chợ, lúc chết hai mắt trợn to. Đầu treo trên cổng chợ 3 ngày, nhưng chẳng ai ném lấy một quả trứng gà thúi, hay củ cải trắng nát nào. Theo lời mọi người, năm nay thu hoạch không tốt, những thứ đó cũng rất hiếm, dùng để ném Âu Dương Thiệu, rất lãng phí!

Những chuyện đó, Như Ca xem như tám nhắm bình thường, nghe xong cười một tiếng rồi thôi. Hiện tại, trong lòng nàng, Âu Dương Thiệu đã là người đứng, nàng chỉ quan tâm những người và việc đáng để nàng quan tâm.

Giao thừa sắp tới, ngoài cửa sổ gió lạnh thổi vù vù, tầng tuyết dày tích tụ sau hơn nửa tháng, rốt cuộc có dấu hiệu tan dần. Trong kinh thành khí ẩm dường như bị hút đi toàn bộ theo tuyết tan hay sao mà lạnh lẽo làm người ta nổi hết cả da gà.

Sáng sớm, bên trong phòng ngủ có lò lửa ấm áp, sau mấy hồi lưu luyến triền miên với tiểu thê tử, rồi ngủ ngon cả đêm, Tiêu Dạ Huyền tỉnh dậy, thấy Như Ca đang rúc trong lòng mình ngủ say, cẩn thận dời nàng qua gối mềm, đứng lên thay quần áo.

Vén màn lụa ra, liền thấy trên tủ quần áo đầu giường có thêm một cái áo hình lưới kỳ lạ, rất bóng và mềm mại.

Trước khi bắt đầu mùa đông, Tiêu Dạ Huyền đã thấy thê tử cầm hai cây gậy trúc và một bó sợi cuộn lại hình quả cầu bện rộn đan gì đó. Nhìn nàng chăm chú, Tiêu Dạ Huyền rất hứng thú. Theo thời gian, dần xuất hiện ống tay áo, hẳn mới đoán đó là một chiếc áo. Hôm nay thấy thành phẩm, lại không biết phải mặc sao.

Còn đang khó hiểu, người trên giường cọ cọ chăn, vươn vai rồi mở mắt ra.

Thấy Tiêu Dạ Huyền đang cầm áo len khó hiểu, Như Ca nở nụ cười. Khoác áo bông lên người, tiến đến, ý bảo Tiêu Dạ Huyền khom người xuống. Sau đó giúp hắn mặc áo len theo kiểu chui đầu kia.

“Áo này làm từ lông dê thu mua của những hộ ở Bắc Địa kéo thành sợi, giữ ấm rất tốt, lúc mặc trông từ trên đầu xuống, biết chàng không thích mặc áo nặng, ta đan khá lỏng, nên mặc vào vẫn hoạt động rất linh hoạt.”

Nghe Như Ca nói, theo động tác mặc áo của nàng, Tiêu Dạ Huyền bỗng cảm thấy ấm áp bao lấy toàn thân. Trên mặt hắn xuất hiện một nụ cười thoáng qua nhưng rực rỡ như sao trên trời.

Thấy vẻ mặt thỏa mãn như đứa bé của hân, tim Như Ca mềm mại hẳn, nhớ đến thiệp mời trong cung đưa đến hai ngày trước, Như Ca hỏi “Hôm nay giao thừa, tiệc tối trong cung có cần chú ý gì không?”

Nhìn bộ dáng hơi khấn trương của Như Ca, Tiêu Dạ Huyền cười cười, dùng ngón trỏ vuốt ve trán nàng, nhẹ giọng nói: “Ăn no, uống tốt”

Nghe vậy, Như Ca thoảng sững sờ, nhưng nháy mắt hiểu ra, sợ rằng ở trong cung người này cũng không kiêng kỵ gì, mà mình, nhờ phúc của hân, sẽ được thoải mái rất nhiều.

Vì là đêm giao thừa, hai người dẫn Tiêu Dạ Huân đến thăm và tặng quà cho vợ chồng Cẩm Thân Vương.

Đến vương phủ, vào trong chính đường, vừa ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt bức tức của vương phi Trần thị. Nhìn lướt qua chính đường, Như Ca liền hiểu vì sao Trần thị lại có vẻ mặt như vậy.

Bởi trong chính đường, trừ Cẩm Thân Vương và vương phi Trần thị, còn có cả Liễu trắc phi và mấy thị thiếp trẻ tuổi xinh đẹp vài tháng trước bị Trần thị đuổi đến thôn trang giờ đang ngồi ở đây.

Mặc dù Liễu gia nay không bằng xưa, nhưng mấy thị thiếp kia vẫn hết sức cung kính với Liễu trắc phi.

Dĩ nhiên, dịp thế này tự nhiên không thể thiếu nhị thiếu phu nhân Tô Như. Không giống ngày xưa son phấn đầy cộm, hôm nay Tô Như ăn mặc hơi mộc mạc chút. Nhìn kỹ, hình như gầy đi không ít. Có lẽ do trời lạnh, Tô Như che khăn ho vài tiếng, lúc nhìn sang Như Ca vẻ mặt rất hả hê. Về phần tại sao hả hê, Như Ca thật không biết.

“Nhị tử Tiêu Dạ Huyền thỉnh an phụ vương, mẫu phi!”

“Nhị tức Ngọc Như Ca thỉnh an phụ vương, mẫu phi!”

“Nhị tử Tiêu Dạ Huân thỉnh an phụ vương, mẫu phi!”

Thấy ba người làm lễ, Cẩm Thân Vương cứ trừng mắt nhìn, hồi lâu vẫn không lên tiếng.

Vì chuyện của Liễu gia, Cẩm Thân Vương rất giận Tiêu Dạ Huyền. Tiêu Dạ Huyền không nói trước một tiếng đã tấu lên hoàng thượng việc Liễu quốc công tàng trữ phúc thọ cao, chính là không nể mặt phụ vương mình đây. Huống chi vì thế mà Liễu trắc phi mình yêu nhất cứ suốt ngày buồn bực không vui. Mà đứa con mình thích nhất, Tiêu Dạ Cát, càng thêm không ngẩng đầu lên được trước mặt người. Tiếp theo, tất cả thiếp thất khác đều bị Trần thị gây khó dễ.

Nhớ tới những việc này, tự nhiên Tiêu Dực Đức không trưng vẻ mặt hòa nhã với vợ chồng Tiêu Dạ Huyền.

Về phần Tiêu Dạ Huân, Tiêu Dực Đức trước giờ chưa từng quan tâm.

Trần thị thấy vậy, trên mặt ít nhiều có mấy phần không vui. Thừa dịp ngày tết, mới sáng sớm, đã rước mấy tiện nhân kia về thì thôi đi, mình chưa nói gì, vương gia đã làm khó con trai trước mặt mình. Tuy đứa con trai này cũng làm nhiều việc không theo ý mình, nhưng trước mặt Liễu thị, tuyệt đối không thể để con trai mình mất mặt. Lại thêm Hạ ma ma nháy mắt qua, Trần thị bèn quay đầu nói với Tiêu Dực Đức: “Vương gia, mấy bữa nay lạnh, chớ để bọn nhỏ quỳ lâu, năm xưa Dạ Huyền từng bị thương, hôm nay trong cung có tiệc tối, nếu thân thể bị lạnh phải phiền thái y trong cung....”

Phiền thái y chẳng khác nào để hoàng thượng và hoàng hậu biết, đến lúc đó chỉ có mình khổ mà thôi. Nghe ra ẩn ý trong lời Trần thị, mặt Tiêu Dực Đức lập tức cứng đờ, nhìn Tiêu Dạ Huyền nói: “Đứng lên đi! Người trong nhà không cần đa lễ”.

Tuy thái độ Cẩm Thân Vương với mình và Dạ Huyền không tốt, nhưng cha mẹ vẫn là cha mẹ, làm con dâu, phải hiếu kính. Huống chi dạo gần đây số lần lui tới vương phủ đếm được trên đầu ngón tay, nên Như Ca cũng không để bụng, chỉ lệnh bọn Thanh Nhi dâng quà tặng lên.

Như Ca dựa vào sở thích của từng người trong vương phủ mà tặng quà. Quà của Cẩm Thân Vương là một quyển nhạc cổ. Nhị thiếu gia Tiêu Dạ Cát thích xem kịch nên Như Ca tặng một quyển kịch cho hân. Còn vương phi và đám người còn lại là một ít châu báu đồ trang sức đang thịnh hành ở kinh thành.

Những món quà này tất nhiên đều là tốt nhất, nhưng khi Thanh Nhi đưa quà đến trước mặt Tô Như, nàng ta lại không ngừng nôn ọe. Sau đó, đẩy rớt chiếc khay đựng áo khoác lông chồn màu tím trong tay Thanh Nhi xuống đất.

Thấy Tô Như còn đang không ngừng nôn khan, mà bên này sắc mặt Tiêu Dạ Huyền hết sức âm trầm, Như Ca nhíu mày.

Trần thị đang lo không tìm được cơ phát tác, giờ thấy Tô Như đẩy quà tặng xuống đất, bèn lạnh mặt, nói: “Nhị nhi tức, ngươi làm vậy là có ý gì, dù không thích quà của đại tẩu đi chăng nữa, làm vậy thật quá không có gia giáo rồi.”

Bên kia, Tô Như đang bận dựa vào người Tiêu Dạ Cát về mặt hồ hững, mà nôn khan, không trả lời câu hỏi của Trần thị, chỉ nhìn Liễu trác phi.

Liễu trác phi thấy Tô Như nhìn mình, bèn cười nhạt, nói: “Tỷ tỷ chó tức giận, Như nhi không có ý đâu, sự thật là bởi vì đã mang thai hai tháng, nên không chịu được mùi da động vật.”

Liễu thị vừa nói ra, cả chính đường hoàn toàn yên tĩnh.

Trần thị hơi sững sờ. Còn Tiêu Dục Đức sau khi liếc mắt nhìn nhau với Liễu thị xong, cười nói: “Ái phi, sao lại trưng vẻ mặt như vậy. Như nhi vào phủ đã 4 năm, giờ rốt cuộc có tin vui, là chuyện cực kỳ đáng mừng. Vừa rồi vi phu định nói với ái phi, nhưng phu thê Dạ Huyền tới nên quên mất. Bất quá, hiện tại nói cũng không tính là muộn.”

4 năm, gà mẹ không đẻ trứng giờ lại muốn đẻ! Trần thị thấy vẻ hớn hở trên mặt Tiêu Dục Đức, nghĩ, năm đó mình mang thai, có thấy Tiêu Dục Đức hớn hở như vậy đâu. Giờ nghiệt chủng của Liễu thị có con lại vui mừng không kịp được như vậy. Kiểm chế cảm tức trong lòng, hồi lâu, Trần thị mới nặn ra được một nụ cười cực kỳ khó coi.

“Quả là một việc đáng mừng”

Tô Như thấy vẻ mặt Như Ca thờ ơ, hình như xem thường việc mình mang thai, chẳng biết sao bỗng thấy rất không cam lòng. Mình mang thai cháu đích tôn của vương phủ, mà Ngọc Như Ca lại tỏ vẻ thờ ơ, nhất định là giả bộ.

“Hiện tại đệ tức mang thai nên trong mình không khỏe, vừa rồi vô tình làm rơi quà của đại tẩu xuống đất, mong đại tẩu nể tình cháu đích tôn của vương phủ trong bụng muội đây mà bỏ qua cho.”

Thấy vẻ đắc ý trên mặt Tô Như, Như Ca dở khóc dở cười, mới có thai hai tháng đã biết chắc đứa nhỏ trong bụng là con trai, Tô Như quả là thần y đệ nhất thiên hạ! Dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt Như Ca vẫn thần nhiên cười: “Nhị đệ muội chớ lo, mang thai cần kiêng kỵ nhiều thứ, tất nhiên Như Ca sẽ không để bụng chuyện nhỏ như vậy. Nếu nhị đệ muội không chịu được mùi da động vật, vậy chốc nữa ta sẽ cho người mang tặng muội một chuỗi ngọc trai thượng hạng, trân châu tốt cho người, hi vọng sẽ có ích với muội.”

Nói xong, liền bảo Thanh Nhi nhặt áo khoác lông chồn tím lên.

“Đại tẩu...” đây chuyện ngọc trai sao giá trị bằng áo khoác lông chồn tím được.

Thật ra, làm gì có chuyện Tô Như chịu không được mùi da động vật, chẳng qua mượn cớ để khoe việc mình mang thai thôi. Mắt thấy áo lông giá trị xa xỉ bị lấy đi, nhất thời á khẩu không nói nên lời. Nhưng nghĩ lại, chỉ cần đứa nhỏ này ra đời, một khi phụ vương vui mừng, mình muốn cái gì chẳng có, cần gì để ý cái áo khoác lông nhỏ bé này!

Trong lúc Tô Như đang lâm vào ảo tưởng thì Như Ca và Tiêu Dạ Huyền đã dẫn theo Tiêu Dạ Huân xin cáo lui. Trước khi ra cửa, thấy Tô Như càng ngày càng có vẻ hẫ hẫ, nhìn lướt qua vẻ mặt hững hờ của Tiêu Dạ Cát, Như Ca lắc đầu một cái, nếu không biết quan hệ của hai người, mình sẽ cho rằng đứa bé kia chẳng phải là con của Tiêu Dạ Cát ấy chứ.

106. Chương 106: Thấy Điều Đáng Sợ

107. Chương 107: Cho Con Vào Cung

Đám người Như Ca về phủ không bao lâu, thì sau một phen điều tra Thanh Loan trở về báo cáo. Nam tử ở chung với Tiêu Dạ Cát vốn là diễn viên nổi tiếng của Sướng Xuân Viên, tên Túc Dung. Thời gian trước, Tiêu Dạ Cát hờ hững với Tô Như, lưu luyến trong rạp hát quên lối về, khiến Tô đại tướng quân hết sức tức giận, phái người đập nát Sướng Xuân Viên. Vì vậy, Túc Dung không có chỗ đi, bỗng nhiên biến mất một tháng, vài ngày nay chẳng biết sao lại xuất hiện ở quán Lăng Vân. Và Tiêu Dạ Cát cũng ngày ngày xuất hiện trong gian phòng ở lầu bốn kia bao Túc Dung.

Cứ nghĩ đến việc quán ăn mình mới mở bị Tiêu Dạ Cát biến thành nơi hẹn hò người tình, mà còn là tình nhân nam thì Như Ca lại tức giận. Cũng không thể bảo người đuổi hai người kia đi. Dù sao họ đã trả tiền đầy đủ.

Thấy sắc mặt Tiêu Dạ Huyền vẫn như thường, Như Ca thật sự bội phục năng lực thích ứng của hắn, thấy cảnh tượng như vậy vẫn không bị ảnh hưởng gì trong khi mình đến cửa cung rồi vẫn còn suy nghĩ chuyện vừa thấy. Nghĩ lại, tình cảm giữa Dạ Huyền và vợ chồng Cẩm Thân Vương luôn đậm nhạt, mà Tiêu Dạ Cát là do Liễu trác phi sinh, tính ra, chỉ là người xa lạ mà thôi.

Đến cửa Huyền Vũ, Tiêu Dạ Huyền đỡ Như Ca xuống xe xong, nàng xoay người đỡ Tiêu Dạ Huân xuống.

Lúc lên kiệu mềm vào cung, Như Ca thấy đôi mắt hờ hững của Tiêu Dạ Huân, rất tán thưởng, vì bị Cẩm Thân Vương bỏ mặc, những năm này tiểu Huân chưa từng được vào cung, nhưng hiện tại đối mặt với cung điện nguy nga tráng lệ, lại hoàn toàn không có vẻ tò mò hứng khởi như trong dự kiến của nàng. Vậy mà lúc dạo phố sáng này, tiểu Huân lại rất hứng thú.

Vào cung, tất nhiên hai vợ chồng đến Phượng Tê Cung chào hoàng hậu trước. Tới nơi, chờ cung nữ bên ngoài điện bẩm báo xong, cửa điện vừa mở ra, liền thấy hoàng hậu nương nương mặc quần áo hoa lệ ngồi trên ghế phượng, mỉm cười nhìn hai người. Ngoài ra còn có, vợ chồng Cẩm Thân Vương, trác phi Liễu thị, đám người Tô Như, tranh thủ đến thỉnh an hoàng hậu trước bữa tiệc.

Thấy Tô Như nhìn mình, tay không ngừng vuốt bụng, vẻ mặt đắc ý, Như Ca chỉ biết im lặng nhìn trời. Không biết, nếu phát hiện Tiêu Dạ Cát thế kia, Tô Như sẽ có phản ứng như thế nào đây.

Thu hồi tầm mắt, Như Ca dẫn tiểu Huân theo Tiêu Dạ Huyền làm lễ.

“Vi thần Tiêu Dạ Huyền mang theo đệ đệ Tiêu Dạ Huân thỉnh an hoàng hậu nương nương!”

“Nô tì Ngọc Như Ca thỉnh an hoàng hậu nương nương!”

Hoàng hậu thấy vậy vội nói, “Đứng lên hết đi, người một nhà không cần đa lễ!” hoàng hậu mỉm cười nhìn vợ chồng Tiêu Dạ Huyền và Tiêu Dạ Huân bên cạnh, khẽ gật đầu nói: “Dáng dấp đứa nhỏ này có vài phần giống Dạ Huyền lúc bé.”

“Hoàng hậu nương nương nói phải ạ!” Tô ma ma nhìn đứa bé mặc áo trắng trước mặt, môi hồng răng trắng, mặt như ngọc, không khỏi có vài phần yêu thích.

Tiêu Dạ Huân nghe hoàng hậu và Tô ma ma nói, mặt hơi đỏ, khiến hai người kia nhìn thấy không dời mắt nổi, trỗi lên tình thương của mẹ, thậm chí hoàng hậu còn lấy khối ngọc bội trắng bên hông mình cho Tiêu Dạ Huân.

“Nghe viện trưởng Lễ Học Viện nói đứa nhỏ này rất thông minh, trưởng thành chắc chắn sẽ là một tướng quân xuất sắc như Dạ Huyền, đây là quà gặp mặt bổn cung cho con”.

“Tạ hoàng hậu nương nương ban thưởng.”

Ngọc bội của hoàng hậu là Noãn ngọc tốt nhất, giá trị xa xỉ. Vậy mà nhận được lễ vật quý, Tiêu Dạ Huân cũng không có biểu hiện vui mừng gì, chỉ dùng giọng nói non nớt chân thành biểu đạt cảm ơn của mình.

Tiêu Dạ Huân được hoàng hậu yêu thích, tất nhiên Như Ca rất vui mừng. Nhận lấy quà tặng trong tay Thanh Loan giao cho Tô ma ma.

Hoàng hậu mở hộp gấm tinh xảo ra, liền thấy bên trong để hai đôi một lớn một nhỏ, vật hình năm ngón tay và bàn tay, trên có điểm tất cả 6 viên bảo thạch xanh lá, nghi ngờ hỏi: “Đây là?”

“Bẩm hoàng hậu nương nương, mùa đông, mang thứ này trên tay, dù gió thổi cũng sẽ không thấy lạnh. Nô tì dùng lông chồn tuyết do phu quân bắt được trên Tuyết Sơn làm ra, hi vọng hoàng hậu nương nương và hoàng thượng thích ạ.”

Nghe Như Ca giải thích, hoàng hậu nương nương cười vui vẻ, gỡ chỉ sáo dài nhọn trên tay xuống, bảo Như Ca đi lên mang ỉnh.

Như Ca chậm rãi tiến đến đem bao tay mình thấy ở thế giới kia thận trọng đeo cho hoàng hậu.

Cảm nhận mềm mại và ấm áp trên tay, hoàng hậu cười nói: “Thứ này cực tốt, con thật có lòng, đây là vật ta thích nhất trong số các quà tặng nhận được hôm nay.”

Nghe vậy, Tô Như liếc nhìn đôi bao tay, lại nhìn quà tặng giá trị ngàn vàng của mình trên tay cung nữ, lòng không phục, oán hoàng hậu thiên vị vuốt vuốt bụng, cắn tức liếc Như Ca.

Thấy biểu hiện của Tô Như, trong mắt hoàng hậu xẹt qua một tia khinh thường, rồi lập tức thu hồi, cười nói với Như Ca: “Quà năm nay ta rất thích, ngày này sang năm ta muốn một món quà, không biết hai con có bằng lòng cho không?”

Hoàng hậu không thiếu vàng, không thiếu bạc, thứ đồ ngài muốn hẳn cực kỳ khó tìm! Nhìn lướt qua Tiêu Dạ Huyền đang tươi cười, Như Ca lúng túng mở miệng: “Hoàng hậu nương nương muốn, chỉ cần nô tì có khả năng, tất nhiên sẽ tặng ạ.”

Hoàng hậu nương nương cười vui nói: “Ta không con, ở trong cung rất vắng vẻ, sang năm, nếu Dạ Huyền có con, mang tiểu thể tử tương lai vào cung làm bạn với ta mấy ngày chính là món quà tốt nhất, không biết Như Ca có bằng lòng không?”

Như Ca thật không ngờ hoàng hậu sẽ nói vậy trước mặt nhiều người, sờ sờ cái bụng vẫn bằng phẳng của mình, lúng lúng không biết phải trả lời sao.

Tiêu Dực Đức vốn định đứng dậy chào ra về, nghe vậy nhất thời hai mắt tỏa sáng, cười nói với hoàng hậu: “Hoàng tẩu, con cái không phải cứ nói có là có được. Bất quá Dạ Cát sắp có rồi, nếu hoàng tẩu thích, chờ trưởng tôn vương phủ ra đời, thần đệ liền dẫn đến làm bạn với hoàng tẩu.”

Tiêu Dực Đức liếc nhìn con thứ Dạ Cát âu sầu bất đắc chí, lại nhìn con trưởng Dạ Huyền sáng sủa nghị: khác biệt hẳn là do Dạ Huyền lớn lên bên cạnh hoàng hậu, nếu con Dạ Cát được theo hoàng hậu, không chừng sẽ có tương lai sáng lạn, hơn nữa Dạ Cát cũng nhờ đó mà được thơm lây!

Liều trắc phi nghe Tiêu Dực Đức nói, hai mắt phát sáng. Liều gia sụp đổ rồi, mình được vương gia yêu chiều dĩ nhiên không bị ảnh hưởng gì, nhưng nhi tử chỉ được một chức quan nhàn tản. Nếu có thể nhờ đứa nhỏ này, ngày sau của Dạ Cát sẽ sáng sủa hẳn.

Về phần Tô Như, chỉ hy vọng hoàng hậu gạt đầu. Nghe nói mấy tháng nay, hoàng thượng đều ngủ lại trong cung hoàng hậu, chứng tỏ hoàng thượng rất thương yêu hoàng hậu, nếu con mình có thể thường vào cung, còn không được nâng đỡ sao? Nghĩ đến đây, tay Tô Như nắm chặt cái vòng thật to trên cổ, vênh tai, trợn to mắt chờ hoàng hậu trả lời.

Thấy phản ứng của Tiêu Dực Đức và đám người Liều thị, Cẩm Thân Vương phi cười lạnh. Vương gia đúng là vắng đầu rồi, tính toán như vậy mà cũng nghĩ ra được. Người khác có thể không biết, nhưng mình rất rõ ràng, hơn bất kỳ ai, hoàng hậu căm thù Liều gia đến tận xương tủy.

Thật lâu không nghe hoàng hậu đáp, Tiêu Dực Đức thúc giục: “Hoàng tẩu, không biết ý hoàng tẩu thế nào?”

Nhìn vẻ nóng lòng của Cẩm Thân Vương, phát hiện ánh mắt hoàng hậu chợt lạnh xuống, Như Ca lặng lẽ lui đến bên người phu quân mình, bị khí lạnh như vậy thổi tới, nàng thấy rét cả người.

“Cẩm Thân Vương, tuy bổn cung yêu thích đứa nhỏ Dạ Huân, nhưng không phải đứa nhỏ xuất thân từ dòng thứ nào bổn cung cũng yêu thích. Bổn cung hy vọng người nhớ một câu, chính thứ khác biệt, trong cung

dù hơi vắng vẻ, bất quá không phải muốn đưa ai đến đây cũng được”

Lời hoàng hậu đã quá rõ ràng, sắc bén như dao khiến sắc mặt Tiêu Dực Đức tái xanh, có giận không thể nói, cuối cùng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, làm lễ cáo lui, chỉ nói đến điện Chiêu Dương chờ, không quấy rầy hoàng hậu nghỉ ngơi.

Tô Như vốn lòng đầy hi vọng, nghe hoàng hậu nói vậy, lửa giận bốc cao, con mình dù là dòng thứ, nhưng mình dù gì cũng là chính nữ của đại tướng quân đương triều, xuất thân cao quý. Trước mặt nhiều người mà hoàng hậu nói đùa bé như vậy, thật đáng hận! Hiện nay hoàng tử nào cũng cố gắng lôi kéo cha mình, tương lai thế nào còn chưa biết đâu. Hoàng hậu gì chứ, nói cho cùng cũng chỉ là một nữ nhân không sinh được con trai, tương lai hoàng tử lên ngôi, để xem còn lớn tiếng được nữa không. Nghĩ vậy, lửa giận của Tô Như mới giảm bớt. Liếc thấy mặt Tiêu Dạ Cát trầm xuống, không biết đang nghĩ gì, đành ôm một bụng oán giận theo đám người Liễu trắc phi ra khỏi Phượng Tê Cung.

Thấy bọn Liễu trắc phi như vậy, hiển nhiên Trần thị rất vui vẻ, lòng nghĩ muốn đi theo chế giễu đám người Liễu thị một phen, nên cũng cáo từ luôn.

Rốt cuộc, Phượng Tê Cung thanh tịnh trở lại.

108. Chương 108: Tâm Tư Của Đế Hậu

Trong Phượng Tê Cung, sau khi đám người Cẩm Thân Vương đi khỏi, cửa lớn đóng chặt.

Thấy người đã rời đi hết, nhìn vợ chồng Tiêu Dạ Huyền, vẻ mặt hoàng hậu ôn hòa lại, quay đầu nói với Tô ma ma: “Tô ma ma, Như Ca tặng quà cho cả ta và hoàng thượng, bốn cung có chút chuyện riêng muốn nói với bọn nhỏ, người tìm người được việc dẫn Dạ Huân đến điện Triều Dương đi! Rồi đem phần của hoàng thượng và cả một ít quà của bốn cung nhận đến Ngự Thư Phòng cho ngài đi.”

Hoàng hậu vừa nói vừa chỉ vào hộp gấm phủ lụa đỏ bên cạnh.

“Dạ, hoàng hậu nương nương”

Tô ma ma theo lời hoàng hậu phân phó, cầm đồ rồi đến trước mặt Tiêu Dạ Huân, chuẩn bị dẫn người đi.

Tiêu Dạ Huân thấy Như Ca khẽ gật đầu bèn ngoan ngoãn đi theo Tô ma ma.

Đội Tiêu Dạ Huân và Tô ma ma đi khuất, thấy vẻ mặt hoàng hậu trở nên hết sức nghiêm túc, Như Ca không khỏi có chút khấn trương, mơ hồ cảm thấy những lời sắp nghe không phải việc tầm thường.

Quả nhiên, không lâu sau, liền nghe hoàng hậu ôn hòa nói: “Hôm nay là tiệc giao thừa, vốn không nên nói những lời làm phiền người này. Nhưng, mấy ngày trước ông ngoại con gửi tin về, nói già rồi thân thể không lành lẹ nữa lại, không có con cháu nên quân quyền không ai thừa kế. Tình hình Bắc Địa căng thẳng, khiến ông rất lo lắng.

Mà hiện tại không chỉ Bắc Địa, trong triều cũng đang gió mưa vùn vùn. Hai hoàng tử kia không phải kẻ dễ bắt nạt. Lúc trước, nhị hoàng tử Ân Kiệt và con theo hoàng thượng đi đánh trận ở Vân Cương, thời khắc nguy cấp con thay hoàng thượng cầm tên, với hoàng thượng mà nói đây là chuyện cực kỳ cảm động, nhưng cũng bởi chuyện này mà hoàng thượng phong nhị hoàng tử làm Bình Tây Vương đến phòng thủ ở phía tây. Những năm này, dù nhị hoàng tử nhiều lần xin về kinh thành để tận hiếu, nhưng hoàng thượng chưa từng cho phép. Tính tình nhị hoàng tử hẹp hòi từ nhỏ, mấy năm nay chịu mọi lạnh nhạt, tức giận đều đổ lên đầu con. Về phần tứ hoàng tử An Đạo.....”

Hoàng hậu nhìn Tiêu Dạ Huyền, cười khổ nói: “Hắn và công chúa Bình Dương là cùng một mẹ sinh ra. Năm năm trước Đồng phi bị bệnh không trị được, sắp gần đất xa trời, để tránh công chúa Bình Dương vừa đến tuổi cập kê phải thủ tang ba năm, bèn xin ta cho Bình Dương và con thành đôi, lúc đó con một lòng chinh chiến, cự tuyệt hôn sự này, nên ta cũng không cưỡng ép. Hoàng thượng liền gả nó cho thái thú Tống Thành. Cưới chưa được hai năm, thái thú Tống Thành vị bạo loạn ở Tống Thành mà chết. Bởi vậy, công

chúa Bình Dương trở thành quả phụ, không thể không ở trong miếu thờ cầu kinh siêu độ cho phu quân 3 năm. Tứ hoàng tử này, tuy rất giống Tiêu Dạ Cát, cả ngày lêu lổng với ca cơ con hát, nhưng rất quan tâm tỷ tỷ mình. Hai tỷ đệ kia vẫn ghi tạc việc con cự hôn mà....”

Nghe hoàng hậu nói, Như Ca hơi kinh ngạc, kiếp trước dù biết công chúa Bình Dương thủ tiết khi còn trẻ, nhưng không ngờ trong đó còn có chuyện như vậy. Kiếp trước, ở năm cuối cứu trị Tiêu Dạ Huyền, công chúa Bình Dương bắt đầu qua lại với Âu Dương Thiệu, Như Ca không thể không suy đoán, lúc đó trị liệu cho Tiêu Dạ Huyền thất bại biết đâu có liên quan với công chúa Bình Dương? Phải biết rằng, tuy máu của nàng có tác dụng ức chế cổ độc, nhưng nếu máu bị pha loãng hay đưa đến không đủ lượng, như vậy..... Nghĩ đến đây, lòng Như Ca trầm xuống, cố gắng bình phục tâm tình hỗn loạn tiếp tục nghe hoàng hậu nói.

“Mấy ngày nay, các hoàng tử công chúa và đại thần trong triều liên tục dâng tấu, thậm chí có vài tấu chương buộc tội ngoại tổ phụ con, cầm binh quyền trong tay, mà nhiều năm cự tuyệt không về kinh, chính là có tâm tư bất chính, tiếp đó còn kéo cả con vào. Tuy tương lai ai kể vị ta chẳng bận tâm, nhưng là nghĩa mẫu của con, ta không thể không tính toán thay con. Theo ý ta, nếu được, hi vọng con có thể nắm chặt cả Bắc Địa.”

Cả Bắc Địa.....quân quyền, chính quyền, tài quyền, tất cả tất cả, cơ hồ là tách Bắc Địa khỏi Đại Chu, biến thành sở hữu của cá nhân.

Nghe vậy, không chỉ Như Ca mà cả Tiêu Dạ Huyền cũng giật mình, “Nghĩa mẫu.....”

Thấy Tiêu Dạ Huyền lộ vẻ kinh ngạc, hoàng hậu thần nhiên cười, đến bên cạnh hai người, kiên định nói: “Mấy lần hoàng thượng đề cập với ta, đất đai Bắc Địa vốn cần cỗi, nhưng vài năm nay nhờ con cai quản, đã chuyển biến tốt hơn nhiều. Năm nay cả Đại Chu mất mùa, mà triều đình không phải xuất tiền mua lương, vì có lương thực từ Bắc Địa chuyển tới. Tin tưởng nếu con tiếp nhận toàn bộ, Bắc Địa sẽ càng thêm phát triển. Đây.....cũng là ý của hoàng thượng.”

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huyền cũng sờ khó tin nhìn thẳng mẹ nuôi luôn quan tâm mình này.

Đi theo Hồng đế từ nhỏ, tất nhiên Tiêu Dạ Huyền biết, đối với một vị đế vương mà nói, việc giao toàn quyền một phần giang sơn ột người nào đó là chuyện không thể nào, nhưng hoàng hậu thì chắc chắn không lừa mình, sự thật trước mắt, không thể không tin.

Trước tiệc giao thừa, những lời này của hoàng hậu khiến hai người hồi lâu vẫn chưa tỉnh hồn, nhất thời, cả Phượng Tê Cung hoàn toàn yên tĩnh.

Mà trong Ngự Thư Phòng, Hồng đế cũng đang ngồi im, thật lâu không nói lời nào.

“Hoàng thượng, hoàng hậu tặng quà này.....?”

Nhìn quà hoàng hậu đưa tới trên bàn, một cái yếm thêu uyên ương sống động như thật và một vòng tay bằng vàng lấp lánh, thái giám Lý Đức muốn nói lại thôi. Đi theo Hồng đế mấy chục năm, đương nhiên Lý Đức biết những vật kia có ý nghĩa gì.

Nhớ năm đó, biết hoàng hậu có thai, hoàng thượng vô cùng vui mừng, thấy hoàng hậu đang khâu quần áo cho tiểu thái tử, liền tự mình vẽ một đôi chim uyên ương trên yếm cho hoàng hậu thêu, và một bản mẫu vòng tay trẻ con, để Phủ Nội Vụ làm. Ai biết, thái tử vừa ra đời đã chết yểu. Hoàng hậu liền cất kỹ những món đồ này, không ngờ hôm nay lại lấy ra làm quà tặng cho hoàng thượng.

Đang lúc Lý Đức rối rắm, Hồng đế cười, tiếng cười vui vẻ nhiều năm qua chưa từng có, rồi lại ngay lập tức biến thành đau xót: “Lý Đức, còn nhớ sau khi hoàng nhi chết non, hoàng hậu đã nói gì không?”

Nghe Hồng đế hỏi, Lý Đức ngẫm hồi lâu, loáng thoáng nhớ ra nhưng không dám nói, đành cúi đầu đáp: “Nôn tãi ngu dốt, xin hoàng thượng thứ tội!”

“Nàng nói nàng yêu trăm, yêu cả đời, nhưng cũng hận trăm, hận trăm là để vương mọi người mơ ước.”

“Nàng nói, trăm muốn làm một hoàng đế tốt, thì không làm được một phụ hoàng tốt.”

Nhớ tới sự đau khổ của hoàng hậu lúc đó, mắt Hồng đế xẹt qua một tia đau đớn.

Nghe vậy, Lý Đức cúi đầu cũng vì chuyện năm đó mà sầu não.

Hai mươi năm trước, Hồng đế và Trần hậu là vợ chồng tình thâm hiêm có trên thế gian. Sau đám cưới, cho dù Liễu thái hậu xúi giục đông đảo quần thần ép Hồng đế chọn nhiều tú nữ vào cung, nhưng Hồng đế chưa từng chạm qua bất kỳ tú nữ nào, để những người này ngồi không trong hậu cung đủ ba năm. Nếu không do bọn người Liễu thái hậu động tay động chân trong bữa tiệc năm đó, Hồng đế làm gì đụng vào những phi tử trong hậu cung kia!

“Nhiều năm qua, tình cảm của hoàng hậu với trẫm vẫn như xưa, nhưng trẫm biết, lòng nàng có hận. Hôm nay vì Dạ Huyền, nàng trả lại những thứ này. Người có biết điều này đại biểu cho cái gì không? Lý Đức, nàng thật sự xem Dạ Huyền là con ruột của mình.”

Nghe Hồng đế cảm thán, Lý Đức cười nói: “Hoàng thượng nói phải ạ, kỳ thật theo lão nô thấy, thế tử cũng xem hoàng thượng và hoàng hậu là cha mẹ ruột đó. Chớ thấy bình thường thế tử một bộ lạnh lùng mà lắm, hiểu thảo với hoàng thượng và hoàng hậu nường nường đủ cả mười phần. Nhớ năm đó, lúc hoàng hậu nường nường bệnh nặng, thế tử mới 8 tuổi lên mang người ra cung đi tìm thuốc cho hoàng hậu, tìm ba ngày ba đêm chưa chợp mắt, khi về lại tự tay sắc thuốc đưa đến. Còn cả, lúc thế tử can tên cho hoàng thượng, tính lại câu đầu tiên là hỏi an nguy của ngài.....tình cảm như vậy, còn hơn cả cha mẹ ruột.”

Thật ra trong lòng Lý Đức rất rõ ràng, hai vị chủ tử mình vị nào mà không vạn phần yêu thương thế tử. Nếu thế tử là con ruột của hoàng hậu, cho dù nhiều có nhiều hoàng tử hơn nữa cũng chẳng tính là gì. Bất quá đáng tiếc chính là, thế tử lại do vợ chồng Cẩm Thân Vương hồ đồ kia sinh.

Phải biết, sủng ái của đế vương chính là con dao hai lưỡi, mang đến cho người ta phú quý vô tận, đồng thời cũng đưa tới không ít mối họa. Tựa như hiện tại, đã bắt đầu có người gây phiền phức cho thế tử. Bất quá.....liếc đồng tấu chương Hồng đế để riêng qua một bên kia, Lý Đức lắc đầu một cái, một đám có mặt không tròn, Hồng đế còn đang khỏe mạnh, muốn truyền ngôi cũng phải mười hai mươi năm nữa, mà hiện tại đã gây phiền phức cho thế tử, quả là tự mình chuốc lấy khổ. Bắc Địa lớn như vậy, hoàng thượng cũng có thể cho thế tử, những lời buộc tội vô căn cứ thế này thì có tác dụng khi mồi gi.

Trong lúc Lý Đức đang suy nghĩ, Hồng đế lấy quả châu dâu tằm ra, đeo lên tay, cảm thụ ấm áp do đôi bao tay mang lại, cười cười nắm chặt vòng tay bằng vàng, nhìn lướt qua xấp tấu chương trên bàn, giơ tay lên, hất cả đám xuống đất.

Thấy vậy, hiển nhiên Lý Đức hiểu ý Hồng đế, vội vàng gọi người vào nhặt đám rác dưới đất đi hủy.

Thấy trời đã tối, Lý Đức nói: “Hoàng thượng, tới giờ rồi tổ chức tiệc rồi, đi chưa ạ?”

“Ừ, đến cung hoàng hậu trước, trẫm cùng đi với nàng đến điện Triều Dương.”

“Dạ.”

109. Chương 109: Đỡ Đỡ

Lại nói bên Phượng Tê Cung, sau khi Tô ma ma trở lại, hoàng hậu nường nường nói cần chuẩn bị cho bữa tiệc, nên bảo hai vợ chồng Như Ca đi trước, và suy nghĩ kỹ chuyện vừa nói.

Đi trên đường nhỏ rải đá, Như Ca nhìn nam tử bên cạnh như có điều suy nghĩ, nhớ tới những lời vừa rồi của hoàng hậu nường nường, lòng nàng rất loạn.

Đế hậu an bài cho Dạ Huyền như vậy quả là sủng ái trước nay chưa từng có, giao toàn bộ Bắc Địa cho hắn, tương lai dù hoàng đế mới lên ngôi cũng sẽ không có bất kỳ uy hiếp gì đến Dạ Huyền.

Nhưng nếu Dạ Huyền tiếp nhận toàn bộ Bắc Địa, thì phải rời khỏi kinh thành, dọn đến Bắc Địa. Mà mình là vợ, tất nhiên phải đi theo. Những thứ khác Như Ca không lo, duy chỉ có Liệt thị, khiến Như Ca không thể không suy tính kỹ.

Lúc Vân Kiệt đi Bắc Địa, mẹ luôn lo lắng không yên, nhưng vì khi đó còn có mình chăm lo, dăm ba bữa lại đón mẹ đến phủ thể tử chơi, tâm tình mẹ mới dần bình ổn lại. Nếu mình cũng đi, mẹ làm sao chịu nổi. Chẳng lẽ trông chờ Ngọc Chính Hồng và một bầy tiểu thiếp của ông ta quan tâm chăm sóc mẹ?

Như Ca nhìn nam tử đang nắm tay mình, trong lòng hiểu rất rõ: tuyệt đối không thể khuyên hần bỏ qua cơ hội này mà ở lại kinh thành, vì nếu hần có chuyện thể giới của nàng cũng sẽ sụp đổ. Vân Kiệt và mẹ là hai người nàng muốn bảo vệ, còn hần lại là người nàng muốn sống cùng cả đời!

Như Ca nghĩ đến, kiếp trước có thể Tiêu Dạ Huyền chết trong tay người hoàng gia, liền rét lạnh, nhất thời kéo ống tay áo Tiêu Dạ Huyền, khiến hần dừng bước.

Thấy Như Ca bỗng nhiên kéo áo mình, Tiêu Dạ Huyền khó hiểu, chưa kịp mở miệng, đã thấy thê tử vòng tay ôm chặt hông mình, chôn đầu trong ngực hần, tựa như lo lắng gì đó.

Thấy vậy Tiêu Dạ Huyền bèn vòng tay ôm chặt nàng, hôn một cái lên trán nàng, dịu dàng hỏi: “Ca nhi, sao vậy?”

Nghe Tiêu Dạ Huyền hỏi, Như Ca ngẩng đầu lên, thấy bốn bề vắng lặng, liền nhỏ giọng hỏi: “Phu quân, chàng có nhớ chuyện xưa ta từng kể cho chàng không?”

“Tất nhiên nhớ”, chuyện thần kỳ như vậy sao mình có thể quên.

“Vậy chàng cảm thấy y thuật của Tiết Thanh Trạch thế nào?”

Thanh Trạch? Không hiểu vì sao câu chuyện lại đổi đề tài nhưng Tiêu Dạ Huyền vẫn trả lời câu hỏi của thê tử.

“Thanh Trạch xuất thân từ nhà y, tuy có thể không bằng nàng, nhưng cũng rất tinh thông y thuật rồi.”

Nghe Tiêu Dạ Huyền đáp, Như Ca gật đầu một cái, trầm giọng nói: “Vốn ta nghĩ kiếp trước trị liệu thất bại là do điều trị trễ. Nhưng hôm nay lại có ý tưởng khác, kiếp trước trị liệu thất bại có thể là do có người giả trò. Thật ra lúc mới dùng máu của ta, thân thể chàng cải thiện rất nhiều, sau chừng một năm cổ độc gần như đã ngừng hoạt động, đầu ngón tay nhúc nhích được. Bất quá từ khi công chúa Bình Dương xuất hiện, việc điều trị càng ngày càng đi vào ngõ cụt, cuối cùng cổ trùng hoạt động lại. Hôm nay, nghe hoàng hậu nương nương nhắc lại chuyện kia, thật sự không thể không hoài nghi.....”

Nghe vậy, trong đôi mắt hẹp dài của Tiêu Dạ Huyền xẹt qua một tia âm u, rồi nhanh chóng cúi đầu hôn lên môi tiểu thê tử đang tràn đầy lo lắng, nhẹ giọng nói: “Chớ lo lắng! Mọi chuyện cứ giao cho ta là được!”

Biết nam tử đã có lòng đề phòng, Như Ca an tâm một chút, nhẹ giọng rủ rỉ: “Hoàng hậu nương nương nói đúng, tương lai không nói trước được, vì lâu dài, chuyện Bắc Địa chúng ta phải suy nghĩ kỹ càng.....”

Nói về sau, Như Ca lưỡng lự, tiếng nói chìm trong gió lạnh, Tiêu Dạ Huyền vừa định hỏi lại, thì cách đó không xa truyền đến tiếng kêu cứu khẩn thiết của một nam tử.

Như Ca nghe thấy, theo bản năng kéo Tiêu Dạ Huyền đến chỗ phát ra âm thanh.

Không bao lâu, hai người liền thấy được người kêu cứu sau một núi giả.

Đó là một nam nhân chừng 35, 36 tuổi, đầu cài trâm vàng ròng, mặc quần áo thêu tỳ hưu bằng sợi bạc, lúc này đang ôm một nữ nhân bụng to đùng, cả người đầy máu tươi, hôn mê. Thấy người tới, nam tử giống như thấy được cứu tinh, hô lớn: “Dạ Huyền hiền đệ, người đến thật quá tốt, mau giúp ta một tay!”

Nghe nam tử kia gọi Tiêu Dạ Huyền như vậy, hơn nữa dựa vào số tuổi và trang phục của hần ta. Như Ca liền nhận ra người trước mắt chính là cháu ruột của Liễu thái hậu, Khang Thân Vương.

Nhìn lướt qua khuôn mặt tái nhợt như giấy của nữ tử đang được nam tử ôm chặt, Như Ca cả kinh, buông tay Tiêu Dạ Huyền ra, bước nhanh đến gần. Vừa đi vừa hô: “Mau để nàng nằm xuống, người ôm chặt vậy, máu nàng sẽ mau chảy hết mất!”

Nam tử kia sửng sốt, vội vàng thả nữ tử trong lòng nằm xuống bãi cỏ.

Như Ca nhanh chóng ngồi xổm xuống, ấn huyệt Nhân trung cho nữ tử. Chỉ chốc lát sau, nàng ta tỉnh lại, nước mắt cứ chảy nhưng không nói được lời nào.

Thấy máu nàng ta chảy không ngừng, Tiêu Dạ Huyền bèn hỏi Khang Thân Vương đang ngồi bên cạnh ôm đầu cơ hồ muốn khóc kia, “Tiêu Thừa An, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi nhạc phụ gọi đi nói chuyện, nên để người làm dẫn Vân nhi đến gần đây đi dạo, không ngờ, khi ta trở lại, người làm thì không thấy, còn Vân nhi đang té nằm đó, máu chảy không ngừng, hôn mê bất tỉnh. Hiện tại nàng đang mang thai 8 tháng! Tên chết tiệt kia sau còn chưa dẫn ngự y đến, hu hu....”

Đang bắt mạch cho thai phụ, nghe âm thanh gào khóc của nam tử kia, Như Ca run lên, quát: “Không muốn một xác hai mạng thì im lặng chút đi!”

Nghe vậy, Khang Thân Vương lập tức lấy tay bịt miệng không dám lên tiếng, nhưng thân thể vẫn cứ nắc run.

Tiêu Dạ Huyền không thèm để ý hấn nữa, nhìn Như Ca, thấy mày nàng ngày càng nhíu chặt, nhẹ giọng hỏi: “Sao rồi?”

“Vốn không có việc gì, nhưng vừa rồi bị người ôm đi một lúc, nên máu chảy không ít, động thai, muốn sinh sớm cũng không còn hơi mà sinh! Chờ ngự y tới, chỉ sợ một xác hai mạng.”

“Sao có thể như vậy, ông trời ơi! Đây là đứa bé ta mong đợi đã lâu mà!”, nghe Như Ca nói, Tiêu Thừa An ôm Tô Vân rống lên.

Thấy Tiêu Thừa An khóc lóc, nhìn hạ thân đầm máu của nữ tử kia, mùi máu tươi cơ hồ khiến Như Ca nôn mửa, vô trách nói: “Nếu người muốn cứu nàng, thật ra ta có cách có thể thử một lần, tuy rằng không nhất định sẽ thành công, nhưng nếu không thử, mẫu tử nàng nhất định sẽ chết.”

“Đệ muội, người nói thật sao, nhanh thử đi!” Tiêu Thừa An hiện tại không quan trọng Như Ca có biết y thuật hay không, thấy người trên đất đã sắp không chịu nổi nữa, chỉ có thể đặt tất cả hy vọng lên người Như Ca.

Như Ca nói với Tiêu Dạ Huyền: “Chàng nói ảnh vệ mau dẫn ngự y tới, nhớ bảo họ lập tức mang băng gạc khử trùng về nhiều chút”.

Biết Như Ca muốn cứu, Tiêu Dạ Huyền gật đầu, vỗ tay một cái, chỉ chốc lát vài ảnh vệ áo đen xuất hiện, nghe Tiêu Dạ Huyền phân phó xong nhanh chóng biến mất.

Như Ca không nhiều lời nữa, lấy ra một viên thuốc khiến người ta tạm thời mất đi tri giác từ trong ống tay áo, đưa cho nàng kia ăn, sau đó rút ra vài cây châm, nói với hai nam tử bên cạnh: “Hai người đứng cản hai đầu gió, chớ để nàng ta bị lạnh. Thuận tiện nói luôn, cảnh tượng hơi máu me chút, người bình thường sợ rằng chịu không nổi phải xoay người nhắm mắt lại, hơn nữa nam nhân cũng không nên nhìn.”

Nghe vậy, Tiêu Dạ Huyền ngoan ngoãn xoay người sang hướng khác. Còn Khang Thân Vương vẫn cố chấp nhìn.

Như Ca lắc đầu một cái, không thèm chú ý Tiêu Thừa An nữa, lấy bình tĩnh, cởi áo nàng kia ra, châm mấy huyệt trên bụng nàng ta.

Thấy máu chảy chậm lại rồi ngừng hẳn, Như Ca thở phào nhẹ nhõm, lấy ra một con dao cực kỳ sắc bén, rạch một đường trên bụng Tô Vân.

Tiêu Thừa An nghẹn họng nhìn trần trối cảnh tượng trước mắt, chưa kịp ngăn cản, Tô Vân đã bị mổ bụng.

Thấy vậy, Tiêu Thừa An nghiêng đầu sang một bên nôn liên tục, ra cả mật xanh mật vàng, chỉ vào Như Ca nói lắp bắp: “Người.....người.....”

Nhưng vào lúc này, Như Ca đã từ từ mổ bụng của Tô Vân, lôi ra đầu đứa trẻ, sau đó là thân thể. Thấy vậy, Tiêu Thừa An thức thời ngậm miệng lại.

Ra ngoài, đứa bé oa oa khóc lên, đúng lúc một ảnh vệ cầm băng gạc chạy về.

Tiêu Dạ Huyền nhận lấy băng gạc, lúc xoay người đưa cho Như Ca, thấy cảnh tượng mở bụng kia, hơi giật mình chút, nhưng nháy mắt khôi phục bình thường, nhanh chóng quay đầu đi, không nhìn nữ tử đang mở rộng quần áo dưới đất.

Như Ca giao đứa bé cho Tiêu Thừa An, nhận lấy băng gạc, rút ra một sợi chỉ bạc, bắt đầu khâu bụng lại cho Tô Vân.

Đợi vá xong vết thương, quần lên bụng nàng ta một tầng băng gạc, xem như hoàn thành, còn lại chờ ngự y đến xử lý tiếp.

Nhận thấy xung quanh trừ tiếng trẻ nít khóc hình như quá mức yên tĩnh, Như Ca từ từ đứng dậy.

Đột nhiên trước mắt tối sầm, hình ảnh thấy được trước khi mất đi ý thức là ngự y đang cầm hòm thuốc há hốc mồm, bên tai vang lên tiếng kêu hoảng sợ của Tiêu Dạ Huyền.

Một màu tối đen như mực.....

110. Chương 110: Mang Thai

Khi Như Ca tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy Tiêu Dạ Huyền đang ngồi bên giường nhìn chăm chăm mình không nháy mắt. Màn lụa văn phượng hoàng màu vàng trên giường bay phất phơ, hiển nhiên là đang ở Phượng Tê Cung của hoàng hậu nương nương.

Nhìn đến ba vị ngự y vẻ mặt cung kính đứng cách đó không xa, nhớ đến phụ nhân trẻ tuổi mình đã cứu trong hoa viên, Như Ca muốn ngồi dậy. Thấy vậy, Tiêu Dạ Huyền vội vàng đỡ nàng.

“Sao có nhiều ngự y ở đây vậy? Khang Thân vương phi sao rồi?”

Nghe Như Ca nói, liếc nhìn Cẩm Thân Vương thế tử đang ngồi bên thế tử phi nương nương, ba ngự y liếc mắt nhìn nhau. Lão ngự cầm đầu tiến lên phía trước nói: “Khang Thân vương phi đang được mấy ngự y chăm sóc, thế tử phi chớ lo, hiện tại đáng lo là thân mình thế tử phi, mới vừa mang thai một tháng, cần chú ý giữ gìn, không được ngồi chồm hổm đè ép bụng lâu như hôm nay nữa.”

Hôm nay thấy một màn thế tử phi đỡ đẻ cho Khang Thân vương phi, tất cả ngự y có mặt đều vô cùng kinh ngạc. Không ngờ trên đời này còn có người có thể mở bụng lấy thai rồi khâu vết thương lại như thế. Mà bộ dáng Khang Thân vương phi không có vẻ gì là đau đớn, quả thật không thể tưởng tượng nổi. Ngẫm lại, Cẩm Thân Vương thế tử phi hẳn là một cao thủ đại phu. Bất quá, tuy y thuật của thế tử phi cao thâm, nhưng bọn họ là ngự y nên vẫn phải nhắc nhở vài lời.

“Thân thể của ta?”, theo bản sờ sờ bụng, liếc nhìn Tiêu Dạ Huyền bên kia, thấy trong mắt hắn có lửa giận, Như Ca chợt dạ, nhìn ba vị ngự y cười nói: “Tạ đại nhân nhắc nhở, về sau Như Ca sẽ cẩn thận hơn.”

“Không có gì ạ.” vốn còn muốn ở lại xin thế tử phi chỉ bảo phương pháp mở bụng lúc này, nhưng thấy ánh mắt của Tiêu Dạ Huyền, lão ngự y bèn làm lễ nói: “Nếu thế tử phi đã tỉnh lại, tạm thời không còn gì đáng ngại nữa, chúng thần xin phép về điện Triều Dương báo lại cho hoàng thượng và hoàng hậu nương nương.”

“Ngự y đi thông thả!”

Điện Triều Dương....

Trời đã tối hẳn, chắc bữa tiệc bắt đầu lâu rồi!

Đợi ngự y đi hết, Tiêu Dạ Huyền ôm Như Ca đang nhìn trời thất thần vào lòng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng lên, trầm giọng nói: “Biết rõ mình mang thai, lại không cẩn thận như vậy, tự làm mình bất tỉnh, nàng không thương con chúng ta sao?”

Trời mới biết, nhìn thấy nàng ngất đi, hắn hoảng sợ bao nhiêu, e rằng nàng sẽ có gì sơ xuất.

Nghe ngự y nói nàng đã mang thai, hân hạnh phúc cơ hồ nhảy dựng lên. Đột nhiên hân nhớ tới biểu tình của nàng lúc này, chắc hẳn nàng đã sớm biết, nhưng không nói ỉn mà thôi.

Như Ca nghe vậy, nhìn vẻ mặt không vui của Tiêu Dạ Huyền, nịnh nọt kéo tay hân nói: “Dĩ nhiên là thương mà, đây là đứa con đầu tiên của chúng ta, không thương sao được. Trước lúc đi, ta đã uống một viên thuốc an thai. Bất quá tình cảnh vừa rồi, chàng cũng thấy đó, nếu ta không kịp thời cứu chẳng phải sẽ chết hai mạng người sao, lẽ nào muốn ta khoanh tay đứng nhìn? Huống chi, không phải bị động thai nên ta mới ngất đi, chẳng qua khí huyết không lưu thông tốt mà thôi. Cứu một mạng người còn hơn xây 7 tòa tháp, ta cứu người, cũng là vì tích phúc cho con chúng ta đó!”

Nghe vậy, vẻ mặt Tiêu Dạ Huyền hơi dịu xuống, cứng rắn nói: “Không được có lần sao.”

Như Ca thấy Tiêu Dạ Huyền không giận nữa, mỉm cười, ôm cổ hân nũng nịu nói: “Chuyện mang thai ta chưa nói cho ai hết, định giữ bí mật, đến mai sinh nhật chàng sẽ nói cho chàng biết, không ngờ bị lộ mất, mai biết lấy gì làm quà sinh nhật đây?”

Nghe giọng điệu hình như hết sức khổ não của Như Ca, vẻ mặt Tiêu Dạ Huyền trở nên dịu dàng cơ hồ tan thành nước, hôn xuống đôi môi đỏ mọng của nàng nói: “Món quà này ta rất thích, không cần tìm món khác nữa.”

Vợ yêu, nàng cũng biết, sinh mệnh bé nhỏ trong bụng nàng là quà tặng quý nhất trên thế gian này đối với ta, những thứ khác không là gì cả!

Biết mình đã trấn an được phu quân Như Ca thở phào nhẹ nhõm, thấy quần áo dính máu trên người mình đã được thay, không cần phí thời gian sửa sang lại nữa, bèn kéo ống tay áo hân nói: “Không còn sớm, tiệc tất niên đã bắt đầu lâu rồi, chúng ta tranh thủ chạy qua nhanh đi!”

“Trong sách thuốc nói, phụ nhân mang thai cần tĩnh dưỡng, không nên đi đến chỗ huyên náo.”

Mình mới mang thai một tháng chứ có phải sắp sinh đâu mà!. Huống chi tiểu Huân ở đó một mình, chẳng lẽ trông chờ vào vợ chồng Cẩm Thân Vương sẽ chăm sóc nó sao? Nhìn Tiêu Dạ Huyền, Như Ca sờ sờ bụng nói: “Nhưng ta muốn đến bữa tiệc xem thử, hôm nay ăn trưa sớm, hiện tại đói quá, làm sao bây giờ?”

Nhìn bộ dáng ‘ta vô cùng đói’ của Như Ca, người cha mẫu mực Tiêu Dạ Huyền làm sao còn ngồi yên được, nhanh chóng ôm người đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, bọn cung nữ thái giám thấy Tiêu Dạ Huyền ôm người giống như ôm bảo vật đi qua, âm thầm chắc lưỡi, đây thật là Cẩm Thân Vương thể tử, chiến thần Bắc Địa sao?

Tin Cẩm Thân Vương thể tử phi Ngọc Như Ca có thai, theo ngự y truyền đến điện Triều Dương. Văn võ bá quan, Hầu vương Bá tước nhìn nụ cười trên mặt đế hậu, đều có suy nghĩ riêng.

Ngồi bên trái đế hậu, nghe tin xong Cẩm Thân Vương Tiêu Dực Đức cứng ngắc trong chốc lát, thấy vẻ mặt sa sầm của mẹ con Liễu thị, lòng có chút ảo não. Vốn định mượn chuyện Tô Như mang thai trường tôn của Cẩm Thân Vương phủ mà đòi Hồng đế ban Cáo Mệnh cho Liễu trắc phi và dậu thứ. Ai ngờ, giờ dậu cả đã có thai, dậu thứ còn quý gì nữa. Sáng sớm vừa tuyên bố Tô Như có thai hai tháng, buổi chiều bên kia cũng nói có, chẳng lẽ hai vợ chồng Tiêu Dạ Huyền chuyên môn đối nghịch với mình sao?

Trần thị ngồi bên cạnh Tiêu Dực Đức, tự nhiên không bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nào của Tiêu Dực Đức, làm vợ chồng nhiều năm tất nhiên Trần thị biết ý nghĩ của chồng. Trần thị thâm cười to trong lòng, kể từ sáng nghe được tin Tô Như mang thai, bức mình đến mức ăn cơm trưa không vô, không ngờ đến tối, tin tốt đã tới. Kém nhau không bao nhiêu, còn không biết đứa nào sinh trước đâu! Hơn nữa, con của dòng chính quý hơn con dòng thứ gấp trăm, ngàn, vạn lần! Dựa vào yêu thương của Hồng đế và hoàng hậu với Dạ Huyền, đứa bé kia vừa sinh ra đã mang mệnh được người kính trọng. Còn đứa bé của con trai tiện nhân Liễu thị kia đoán chừng chẳng có ích bằng cái chày gỗ nữa.

Hả hê nhìn Tô Như đang vịn xoắn khăn tay, Trần thị cười lạnh nói: “Có vàng thật, sắt vụn còn không ích bằng hạt cát!”

Lời vừa nói ra, không chỉ Tô Như mà vẻ mặt cả bọn Tiêu Dạ Cát đều hết sức khó coi.

Nội bộ Cẩm Thân Vương phủ đang đầu hăng say, thì bên các hoàng tử hoàng nữ cũng đều có suy nghĩ riêng.

Thấy vui cười trên mặt để hậu khi nghe tin Tiêu Dạ Huyền có con, nữ tử mặc áo khoác lông chồn đen nói với nam tử mặc áo màu nâu thêu tỳ hưu bên cạnh: “Lúc trước biết tin hoàng huynh có con, ngay cả một tí biểu cảm phụ hoàng cũng không có, giờ nghe thê tử Tiêu Dạ Huyền có thai, phụ hoàng cười rạng rỡ thế kia, hoàng tử hoàng nữ chúng ta trước mặt phụ hoàng e rằng không bằng cả một cọng tóc của Tiêu Dạ Huyền.”

Nghe ngữ điệu khích bác trắng trợn của nữ tử, nam tử áo nâu lườm một cái, chưa nói gì, nam tử ngồi gần đã mở miệng: “Hoàng tử, Tiêu Dạ Huyền dù được sủng ái đến đâu cũng chỉ là nhất thời, chẳng lẽ phụ hoàng có thể lập hắc làm thái tử hay sao? Bất quá, hoàng huynh, tam ca coi như xong, tranh giành đế vị chỉ còn lại hai chúng ta. Chúng ta là huynh đệ trong nhà, dù gì cũng có tình cảm, không giống những kẻ chỉ biết dựa vào hoàng hậu, tương lai ai lên ngôi hắc cũng đừng mong sống tốt. Những năm này, hoàng tử chúng ta vì hắc mà chịu bao lạnh nhạt, tỷ như hoàng huynh, bị nhốt ở đất tây mấy năm, đến giờ mới được phụ hoàng triệu về. An Đạo ta thật khó mà tưởng tượng ở nơi đầy chướng khí đó, hoàng huynh làm sao mà sống nổi.”

Lời của ngũ hoàng tử Tiêu An Đạo chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, khiến sắc mặt nhị hoàng tử Tiêu An Kiệt càng thêm âm trầm, hồi lâu cười lạnh: “Các người cho rằng Tiêu Dạ Huyền có thể đắc ý bao lâu, chẳng mấy chốc hắc sẽ là trò cười của toàn bộ Đại Chu!”

Lời của Tiêu An Kiệt khiến hai kẻ bên cạnh vô cùng hứng thú, Tiêu An Đạo bèn sáp đến hỏi: “Hoàng huynh có ý gì?”

Ngửi thấy mùi son phấn trên người Tiêu An Đạo, mặt Tiêu An Kiệt xẹt qua một tia khinh miệt, nhưng ngay lập tức biến thành bộ dáng thân thiện quay đầu nói với nam tử trung niên lưng còng phía sau: “Vũ Văn Khâu, nói cho ngũ hoàng tử biết bí mật bên trong đi.”

Nam tử lưng còng đứng sau lưng nhị hoàng tử nghe vậy gật đầu một cái, đến bên cạnh hai tỷ đệ ngũ hoàng tử rì rầm. Nghe Vũ Văn Khâu nói mắt hai tỷ đệ ngũ hoàng tử sáng rõ lên.

Bên đối diện, Tiêu Dạ Huyền đang được Thanh Loan chăm sóc, nhìn nam tử lưng còng, gương mặt xấu xí, bên hông giắt bình sứ dài và một quyển sách cũ nát kia, mặt xuất hiện nụ cười lạnh không hề hợp với tuổi, lúc cúi đầu uống trà, trong con mắt màu tím tràn đầy sát khí.

Nam tử lưng còng đang nói chuyện bỗng cảm thấy một tầm mắt âm lãnh đang tập trung trên người mình bèn ngược mặt nhìn quanh, nhưng không phát hiện bất kỳ khác thường nào. Khi thấy đôi mắt tím của đứa bé ngồi đối diện, dừng người một chút, hỏi thăm xong thân phận của đứa bé liền cười nhạt một tiếng, lấy bảo vật bên hông cho người trước mặt xem.

Lúc này, âm thanh lạnh lạnh của thái giám canh ngoài điện Triều Dương vang lên.

“Cấm Thân Vương thế tử và thế tử phi đến!”

111. Chương 111: Kẻ Đến Từ Vân Cương

Nghe tiếng thông báo của thái giám ngoài điện Triều Dương, ánh mắt tất cả quần thần trong bữa tiệc đều tập trung nơi thềm đỏ ở cửa chính.

Dưới ánh nền lung linh, một đôi nam nữ tay nắm tay, chậm rãi bước vào.

Nam tử mặc áo đen thân hình cao lớn, dung mạo tà lệ cuồng dã. Nữ tử mặc áo nhung có nhiều loại hoa, dung mạo nhu nhược xinh đẹp vô song, thêm ấn ký hoa anh đào giữa trán, thật chẳng khác gì tiên nữ giáng trần. Hai người cực kỳ xứng đôi.

Tiêu An Đạo thấy Như Ca, gương mặt tinh xảo, nụ cười xinh đẹp, dáng người thướt tha....quả là sắc nước hương trời, nhìn không chớp mắt, nhớ đến lời của nam tử lưng còng lúc nãy, nói nhỏ: “Quả thật còn đẹp hơn cả hoa khô của Quốc Sắc Thiên Hương Lô ba phần, nữ tử như thế không biết ai mới có phúc hưởng.”

Ngồi bên cạnh Tiêu An Đạo, dĩ nhiên công chúa Bình Dương không bỏ sót lời lầm bầm của đệ đệ mình, nhìn lướt qua Như Ca, nở nụ cười lạnh lùng, lại gần Tiêu An Đạo, nói thầm: “Chỉ cần ngồi lên ngôi vị hoàng đế

rồi, hoàng đế muốn gì liền có cái đó. Bất quá nữ nhân này hoàng đế đừng tơ tưởng, qua tới nay chết hay sống còn chưa biết đâu!”

Nghe vậy, ngũ hoàng tử Tiêu An Đạo lắc đầu nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc.....”

Trong lúc tỷ đệ hai người nói thầm, vợ chồng Như Ca làm lễ với đế hậu xong, tiến đến chỗ quy định ngồi xuống.

Như Ca xoay người thấy Tiêu Dạ Huân ngồi tách biệt với những người khác, giống như bị cô lập, trên mặt có chút thương tiếc. Tiêu Dạ Huyền thấy vậy, ngoắc tiểu Huân đang ngồi sau lưng mình, chỉ chỉ vị trí bên cạnh Như Ca ý bảo nó ngồi vào đó.

Yến tiệc kiểu này, chỗ ngồi đã được quy định sẵn, nhưng xét thấy địa vị của Cẩm Thân Vương thế tử trước mặt đế hậu, việc thế tử tự xếp chỗ ngồi thật chẳng đáng gì. Phải biết khi còn nhỏ ngay cả giường của hoàng thượng thế tử cũng đã ngủ qua rồi. Cho nên liếc thấy hoàng hậu cười cười, thái giám phụ trách xếp chỗ liền vô cùng thức thời mà nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

Những quan viên từng dâng tấu buộc tội Trần gia và Tiêu Dạ Huyền thấy thỉnh thoảng Hồng đế bảo Lý công công xuống rót rượu cho Cẩm Thân Vương thế tử, nhìn lại mấy vị hoàng tử hoàng nữ bị ghẻ lạnh bên kia, lòng hết sức hối hận. Bọn họ chỉ mong thấy thế tử bị hoàng thượng lạnh nhạt mà quên mất phải rất lâu một trong mấy hoàng tử này mới lên ngôi. Vốn nghĩ dù gì con ruột vẫn hơn, nên hoàng thượng mới cho phép các hoàng tử hoàng nữ hồi kinh, nhưng giờ nhìn thấy hình như không phải vậy nha!

Bất quá ngẫm lại, chuyện đời ai nói trước được, ban đầu không phải Hồng đế cũng rất cung kính hiếu thuận với Liễu thái hậu sao, đến cuối cùng Liễu gia cũng biết mất đó thôi!

Tục ngữ nói không sai, công cao sẽ làm chủ sợ. Lúc trước Chân đế trọng dụng cháu ngoại mình, Tây Vực đại tướng quân Triệu Chính, đến mức ái phi cũng có thể ban cho hắt, cuối cùng thì sao, Triệu Chính rơi vào kết cục ngũ mã phanh thây. Hôm nay, Trấn Bắc Vương và thế tử, công lao không hề thấp hơn Triệu Chính, chẳng biết kết cục sẽ thế nào. Hồng đế chỉ có hai hoàng tử, mấy ngày nay hai hoàng tử mơ hồ để lộ ra bất mãn với thế tử. Con ruột và cháu, chọn ai bỏ ai, nghĩ một chút liền biết. Nghĩ đến đây, lòng bọn người dâng tấu mới bình tĩnh lại.

Trong bữa tiệc Như Ca có nhận ra tầm mắt của các hoàng tử hoàng nữ kia. Nghĩ đến lời hoàng hậu nương nương, thấy hoàng thượng thỉnh thoảng nhìn về phía Dạ Huyền với ánh mắt ôn hòa, Như Ca thầm than trong lòng, Hồng đế quá mức dung túng yêu thương dẫn đến Dạ Huyền bị người đổ kỵ, hiện nay, xui xẻo nhất là Dạ Huyền, phải chạy đến Bắc Địa để lánh nạn.

Như Ca nghĩ đến thương yêu của hoàng hậu nương nương với Dạ Huyền, lòng rất cảm động.

Sau khi thành thân với Tiêu Dạ Huyền, Như Ca nghe nói lúc sinh hoàng hậu nương nương bị tổn thương thân thể nghiêm trọng không thể tiếp tục mang thai, nàng đã từng nghĩ tới giúp hoàng hậu điều trị thân thể để có thể tiếp tục mang thai. Tiếc rằng, sau khi bắt mạch xong phát hiện trừ sinh non hoàng hậu còn từng bị thương nặng, lúc đó có thể sinh ra hoàng tử xem như không dễ rồi. Hiện tại điều dưỡng chỉ giúp cường thân kiện thể, không cách nào mang thai tiếp được. Sau, hỏi Dạ Huyền mới biết, thời điểm Hồng đế lên ngôi không lâu, Bạt Hộ vương gia Tiêu Viễn Đạo dẫn binh làm phản, hoàng hậu bị thương nặng khi theo hoàng thượng đánh giặc, điều trị hơn một năm, khó khăn lắm thân thể mới có chuyển biến tốt, nhưng không khỏi hẳn được. Khi mang thai đại hoàng tử, mười mấy vị ngự y ngày đêm túc trực tại Phượng Tê Cung, chăm sóc cẩn thận mới sinh được.

Như Ca đành chọn một ít thuốc bổ tốt nhất ở Dược Tiên Đường để Dạ Huyền mang vào cung cho hoàng hậu, dù sao hiện tại hoàng hậu đã hơn 40, việc mang thai ngay cả phụ nhân khỏe mạnh cũng hết sức mạo hiểm huống chi hoàng hậu, việc không nắm chắc, Như Ca không dám làm liều.

Trong lúc Như Ca thất thần, Tiêu Dạ Huyền bên cạnh hết sức chăm sóc nàng, trừ thỉnh thoảng uống một hai chén với Hồng đế và mấy đại thần, còn lại hai mắt luôn tìm trong mớ đồ ăn cung nữ mang lên có thứ gì thai phụ ăn được không. Thấy cua, lươn, thịt lừ là những thứ ngự y bảo không thể ăn, bèn lạnh lẽo bảo người ta bưng đi, thật giống như những thức ăn này là thuốc độc không bằng.

Chờ Như Ca phục hồi tinh thần, trước mặt đã bày đủ thức ăn tốt cho thai phụ như: cá, canh gà, táo đỏ hầm thịt dê.....thấy bộ dáng người cha chuẩn mực của Tiêu Dạ Huyền, mặt Như Ca tràn đầy nụ cười.

Như Ca vừa ăn đồ ăn nam tử dứt cho, vừa vuốt ve bụng mình.

So với đứa bé kiếp trước, đứa bé hiện đang trong bụng quả thật vô cùng may mắn. Chẳng biết tại sao, mặt Như Ca không tự chủ được hướng về tiểu Huân.

Tiểu Huân nhận thấy Như Ca đang nhìn mình, trong đôi mắt màu tím xuất hiện ý cười, tiện tay đưa quả nho do Tây Vực tiến công đến trước mặt Như Ca. Thấy Như Ca nuốt vào, lại bắt đầu lột một quả mới.

Cảnh tượng ấm áp như vậy trong mắt người mang ý tốt dĩ nhiên là vô cùng tốt đẹp, nhưng trong mắt kẻ mang oán giận ghen tỵ thì thật cực kỳ chướng mắt.

Trần thị thấy Tiêu Dạ Huyền tỉ mỉ gấp đồ ăn con dâu, tâm tình tốt vì đẻ ép được đám người Liễu thị từ từ biến mất, thay vào đó là đồ kị cực điểm.

Nhớ năm đó, thời điểm mình mang thai, có được đối xử tốt như vậy đâu, mà giờ ngược lại nàng dâu được hưởng hết cả.

Hạ ma ma đứng bên cạnh bố trí món ăn cho vương phi Trần thị thấy chủ tử không vui, không khỏi nhíu mày. Hầu hạ bên cạnh Trần thị nhiều năm, hiển nhiên Hạ ma ma hiểu rất rõ tính tình của Trần thị. Thực tế Trần thị là người hết sức ích kỷ, không cho phép người bên cạnh sống tốt hơn mình nửa phần, cho dù với chị gái hoàng hậu cũng ôm lòng đố kỵ. Nhưng dù gì vẫn là chủ tử mình trông nom từ nhỏ, xem như con ruột, chỉ có thể ở bên cạnh tùy lúc nhắc nhở vương phi thôi.

Tô Như ngồi bên cạnh Liễu trắc phi, thấy một màn vợ chồng hòa hợp bên kia, liếc lại Tiêu Dạ Cát đang chăm chú xem ca múa chẳng nhìn mình lấy một cái, tự nhiên trong lòng vô cùng chua xót. Cũng là mang thai, vì sao mình lại bị đối xử như vậy. Trước, phu quân và mẹ chồng rõ ràng còn có mấy phần quan tâm mình, từ khi nghe ngụy y bẩm báo, sắc mặt hai người liền lạnh xuống. Tất cả đều do Ngọc Như Ca kia, nếu đợi thêm ba bốn năm nữa mới mang thai, cho con mình đứng vững trong vương phủ, thì mình sẽ chẳng phải chịu lạnh nhạt thế này.

Tầm mắt Tô Như chuyển sang chỗ cha mình ngồi, bên kia đã sớm không còn bóng người, vừa nãy nghe ngụy y nói em gái khác mẹ mới sinh con trai, chắc đã bị mẹ kế lôi đi xem. Thấy vẻ vui mừng thật lòng của cha, ngay cả con gái bảo bối mình đây cũng không nhìn tới, thật chẳng khác gì cha dượng. Nói cho cùng, tiện nhân Tô Vân kia nếu gả cho Tiêu Dạ Huyền, đã có thể giúp mình một tay, tương lai vương phủ không phải vào tay mình rồi sao. Không ngờ lại coi trọng tên Khang Thân Vương mềm yếu vô dụng kia, chưa cưới đã có bầu, còn nói tình đầu ý hợp gì đó, thật không biết xấu hổ. Từ cung hoàng hậu nương nương đi ra thấy nha hoàn của mình ở trong góc xâm xỉ gì đó với ai, tưởng rằng cho Tô Vân kia ăn chút đau khổ, không ngờ được vợ chồng Ngọc Như Ca cứu mặt, vô tình giúp hai kẻ đó làm người tốt.

Bên kia được Tiêu Dạ Huyền và tiểu Huân đang thay nhau gấp đồ ăn cho Như Ca. Tất nhiên Như Ca cảm nhận được oán niệm cực lớn của Tô Như. Minh và Dạ Huyền đã dọn khỏi vương phủ từ lâu, hình như không chọc tới đệ muội này gì hết! Vì sao ánh mắt Tô Như cứ như mình thiếu nàng ta một triệu lượng thể kia.

Bất quá so với Tô Như, đám hoàng tử hoàng nữ mới đáng chú ý hơn. Nhìn nam tử trung niên lưng còng đứng sau lưng nhị hoàng tử, bên hông giắt bình sứ hoa văn kỳ lạ, bỗng nhiên Như Ca nhớ đến quyển sách cổ mình tìm được ở Vân Cương. Đặc trưng của giáo đồ Bái Nguyệt Giáo là nuôi cổ, đêm 30 mười, mà nhị hoàng tử mang theo người Bái Nguyệt Giáo đến, tuyệt đối không phải tình cờ. Thấy ba người bên đó nhìn mình và Dạ Huyền bằng ánh mắt hèn mọn và cười nhạo, dù Như Ca không hiểu nhưng cũng biết đêm nay không thể bình yên rồi.

Lúc này, tiếng trống nhạc dừng lại, nhị hoàng tử Tiêu An Kiệt từ chỗ ngồi đi ra, quỳ xuống đất hành lễ với đế hậu xong, cực kỳ trịnh trọng nói: “Phụ hoàng, nhân tiệc giao thừa này, nhi thần có chuyện muốn tấu.”

Hồng đế lạnh nhạt nói: “Nhị hoàng nhi bình thân, muốn tấu gì?”

Được Hồng đế cho phép, Tiêu An Thực đứng lên liếc nhìn Tiêu Dạ Huyền tầm mắt vẫn không rời khỏi người thê tử Ngọc Như Ca, cười gằn một cái, nhưng chỉ trong chốc lát đã trở nên vô cùng cung kính.

“Khởi bẩm phụ hoàng, kể từ khi phụ hoàng lệnh nhi thần trấn thủ đất tây, nhi thần ngày đêm không ngủ, vừa xử lý công việc vừa dùng tấm lòng yêu dân như con cảm hóa man tộc Vân Cương. Rốt cuộc cố gắng của nhi thần đã không uổng phí, mấy tháng trước, sứ giả Vân Cương, Vũ Văn Khâu đến biểu đạt Vân Cương đồng ý làm bạn tốt với Đại Chu ta. Lần này, nhi thần hồi kinh, liền đem hân đến gặp mặt phụ hoàng.”

Lời Tiêu An Kiệt khiến cả điện Triều Dương yên tĩnh, phải biết từ lúc Hồng đế lên ngôi, Đại Chu và Vân Cương có vô số lần đánh nhau, ở lần đầu tiên, nếu không nhờ Cẩm Thân Vương thế tử liều mình cứu, tính mạng Hồng đế thiếu chút nữa không còn, hôm nay nhị hoàng tử lại dẫn người Bái Nguyệt Giáo đến, không biết Hồng đế sẽ phản ứng thế nào đây.

Hồng đế nghe vậy mặt không đổi sắc, chỉ nói: “Rất tốt, không biết vị nào là sứ giả của Vân Cương?”

Dù hỏi vậy, nhưng ánh mắt Hồng đế đã hướng tới nam tử trung niên lưng còng kia.

Thấy Hồng đế nhìn mình, Vũ Văn Khâu tiến đến giữa điện Triều Dương.

“Sứ giả Vân Cương Vũ Văn Khâu tham kiến Hồng đế bệ hạ, chúc bệ hạ phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn.”

Vừa nói vừa nằm sấp xuống làm lễ theo nghi thức của Vân Cương.

“Trẫm nghe nhị hoàng nhi nói, Vân Cương đồng ý làm bạn tốt với Đại Chu. Nhưng nhiều năm qua, Vân Cương vẫn luôn nhòm ngó Đại Chu, chế Phúc Thọ Cao hại Đại Chu ta, hôm nay lại nói muốn kết bạn, không biết Vân Cương có gì để thể hiện thành ý cho trẫm và văn võ bá quan xem.”

Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, không thể nói tin là tin ngay được. Vân Cương không có chế độ để trị, đều do Bái Nguyệt Giáo cai quản. Từ bốn năm trước sau khi giáo chủ Vọng Nguyệt chết, hành vi Bái Nguyệt Giáo càng xằng bậy, nếu không nhờ phòng thủ tốt, không biết Đại Chu đã bị biết bao lần quấy rầy vô vị. Giờ nói muốn thông thương, chẳng lẽ để đến Đại Chu công khai bán Phúc Thọ Cao sao? Đùa gì thế!

Thấy ánh mắt chất vấn của mọi người, Vũ Văn Khâu không lộ vẻ lúng túng, mà lấy ra quyển sách cũ nát và bình sứ từ bên hông, giơ cao lên đỉnh đầu nói: “Hồng đế bệ hạ đáng kính, Văn Khâu xin hiến hai vật quý, một là bản chép tay về cổ độc do giáo chủ Bái Nguyệt Giáo lưu lại, ghi lại cách dùng và cách chữa hơn trăm ngàn loại cổ độc bí mật ở Vân Cương. Hai là cổ nghe lệnh Văn Khâu và bốn đại trưởng lão tử mĩ đào tạo hơn 10 năm, chỉ cần Hồng đế bệ hạ nhỏ một giọt máu, cổ độc sẽ chỉ nghe lệnh ngài, trừng trị phản thần, giết người đoạt mạng trong nháy mắt, chính là linh cổ hiếm thấy trên thế gian. Đây là hai vật quý nhất của Vân Cương ta, để biểu đạt thành ý, xin dâng cho ngài. Có được hai vật này bệ hạ thống trị Đại Chu càng vững vàng.”

Nói đến đây, Vũ Văn Khâu liếc nhìn Tiêu Dạ Huyền, trên mặt tràn đầy ý xấu.

“Trước khi dâng quyển sách này cho Hồng đế, Văn Khâu có một thắc mắc về Đoạn Hồn Cổ, cổ độc độc nhất của Vân Cương Ta, muốn thỉnh giáo Cẩm Thân Vương thế tử!”

Đoạn hồn cổ! Nghe mấy từ này mọi người ở đây đều nheo mắt, nhìn về phía Tiêu Dạ Huyền, không ai không thấy tàn bạo trong mắt hắn.

Cảm thấy quanh thân Tiêu Dạ Huyền trở nên lạnh lẽo, biết hắn nhớ lại chuyện không vui, Như Ca kéo ống tay áo hắn, nói nhỏ một chữ: “Lạnh.”

Nghe Như Ca nói, khí lạnh quanh thân Tiêu Dạ Huyền nháy mắt biến mất, nắm tay nàng, không để ý Vũ Văn Khâu nữa.

Thấy vậy, nhị hoàng tử Tiêu An Kiệt ra hiệu cho Vũ Văn Khâu tiếp tục.

Vũ Văn Khâu đang định mở miệng, bỗng phát hiện ánh mắt đứa bé ngồi bên cạnh thế tử phi nhìn mình rất quen thuộc, giống hệt ánh mắt người trong trí nhớ.

Mà người đó chỉ dùng ánh mắt như vậy để nhìn một loại người.....người sắp chết.

112. Chương 112: Ta Chỉ Cần Nàng

Trong điện Triều Dương, nam tử trung niên lưng còng nhìn bên chỗ Tiêu Dạ Huyền, không biết bị cái gì kích thích mà thân thể không ngừng run rẩy. Mọi người thấy bèn cảm thán khí thế Cẩm Thân Vương thật lớn, khiến cho người nuôi cổ của Vân Cương mà cũng phải sợ hãi.

Như Ca vô cùng khó hiểu, lúc bắt đầu Vũ Văn Khâu cứ nhìn chăm chăm Tiêu Dạ Huyền, mà lúc sau lại dán mắt vào tiểu Huân, không biết rốt cuộc có ý đồ gì. Nhớ đến trên sách cổ có ghi, người luyện cổ của Vân Cương rất thích lấy bé trai thậm chí là trẻ sơ sinh làm thuốc dẫn, Như Ca bèn dịch người sang che cho tiểu Huân. Thận trọng nhìn Vũ Văn Khâu.

Đứng bên cạnh, thấy Vũ Văn Khâu vẫn còn thất thần run rẩy, nhị hoàng tử thầm tức giận. Minh tốn công dẫn hần tới, thời khắc mấu chốt hần lại không lên tiếng, thật vô dụng! Khó trách lâu vậy vẫn chưa leo được lên chức giáo chủ.

Dù muốn quát lớn một tiếng, nhưng trước mặt nhiều người nhị hoàng tử vẫn không dám làm càn, đành ho khan một cái.

Nghe thấy tiếng ho, Vũ Văn Khâu phục hồi lại tinh thần, nhìn lại bên Tiêu Dạ Huyền, thấy đứa nhỏ kia sợ hãi núp sau lưng thể tử phi, thở phào một hơi. Không phải người kia! Người kia, vào 5 năm trước luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, dưới sự kích động của mình giáo chúng đã đẩy hần xuống vách đá, ngay cả thi thể cũng bị thiêu mất, vừa rồi chắc do mình hoa mắt thôi.

“Sứ giả, có nghi vấn sao không hỏi mà còn chần chờ?”

Công chúa Bình Dương thấy Vũ Văn Khâu thật lâu không nói gì bèn lo lắng thúc giục. Chuyện này chỉ có nói ở trước mặt bá quan văn võ mới khiến Tiêu Dạ Huyền mất hết mặt mũi, không chừng cả vị thể tử cũng không giữ được, nghĩ vậy, công chúa Bình Dương hưng phấn không thôi.

Nhớ ngày đó mình mới 16 tuổi, dung mạo xuất chúng, đa tài đa nghệ, danh môn quý tộc trong kinh thành có ai không ngưỡng nhìn. Nhưng mình luôn nghĩ phải gả cho nam nhân mạnh nhất. Lọt vào mắt chỉ có Cẩm Thân Vương thể tử Tiêu Dạ Huyền. Hần được phụ hoàng yêu thương nhất, chiến công hiển hách nhất, chỉ có hần mới miễn cưỡng xứng đối với mình. Biết mẹ bệnh nặng, để hậu ít nhiều sẽ thương tiếc, liền xin mẹ dựa vào cơ chạy tang ba năm mà tính toán ỉn. Mẹ cầu, quả nhiên hoàng hậu đồng ý, không ngờ Tiêu Dạ Huyền lại cự tuyệt, khiến cuối cùng mình phải gả ột kẻ đoản mạng, ở trong miếu đến ba năm mới ra.

Tiêu Bình Dương vốn nghĩ Tiêu Dạ Huyền đối với ai cũng vô tình như nhau, nhưng hôm nay thấy cảnh hần chăm sóc vợ yêu, khiến nàng ta vô cùng ghen tỵ, oán hận như núi lửa nóng chảy phun trào. Tiêu Bình Dương nhìn gương mặt đầy nụ cười dịu dàng của Tiêu Dạ Huyền, thấy hần đối đãi với vợ như với trân bảo, móng tay nàng ta đâm sâu vào da thịt.

Nhớ lại thông tin đọc được trong quyển sách kia, Tiêu Bình Dương cười hả hê, thật muốn xem một lát tin tức kinh người kia bị nói ra hần còn có ngạo khí coi trời bằng vung như thường ngày hay không.

Ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt trong không khí, ngồi bên cạnh Tiêu Bình Dương, ngũ hoàng tử cau mày, nghĩ đến tỷ tỷ tuổi trẻ phải thủ tiết là do Tiêu Dạ Huyền, ánh mắt vốn cột nhả cũng biến thành mấy phần sắc bén.

Nghe Tiêu Bình Dương nói, Vũ Văn Khâu rốt cuộc mở miệng: “Bẩm công chúa chuyện Văn Khâu hỏi có liên quan đến tôn nghiêm hoàng tộc Đại Chu, nên mới hoãn khoản không biết nên hỏi thế nào.”

Nghe Vũ Văn Khâu nói có liên quan đến tôn nghiêm hoàng tộc, bên trong điện Triều Dương bắt đầu bàn luận ầm ĩ.

Tuy lời Vũ Văn Khâu thật khó hiểu, nhưng bá quan hết sức tò mò, rốt cuộc là chuyện gì mà vừa liên quan đến tôn nghiêm hoàng tộc vừa liên quan đến Cẩm Thân Vương thể tử.

Bọn người Liễu trắc phi nghe xong mắt càng thêm phát sáng, tôn nghiêm hoàng thất là không thể xâm phạm, nếu Tiêu Dạ Huyền làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến tôn nghiêm hoàng thất, như vậy..... Liễu trắc phi cười, có lẽ cơ hội đập đổ Tiêu Dạ Huyền đã tới, chỉ cần hần ngã xuống, ai kế thừa vương phủ chẳng phải do vương gia định đoạt rồi sao.

Nghe tiếng bàn luận âm ỉ, Hồng đế và hoàng hậu liếc mắt nhìn nhau, thấy các hoàng tử hoàng nữ vẻ mặt đều là hưng phấn và mong đợi, lòng trầm xuống.

Tiêu Dạ Huyền nhìn lướt khắp điện, nắm tay Như Ca, nhìn Vũ Văn Khâu, lạnh giọng nói: “Có nghi vấn, sứ giả Vân Cương cứ nói.”

Nghe vậy, Vũ Văn Khâu ồm ồm nói: “Vừa nãy nghe nói Cẩm Thân Vương thế tử phi mang thai, không biết có thật không?”

Thấy sứ giả Vân Cương nhắc tới mình, đoán chừng chuyện này có liên quan đến mình, Như Ca bèn cười đáp: “Tất nhiên là thật.”

Nghe Như Ca trả lời, Vũ Văn Khâu lắc đầu một cái.

“Vậy thì thật kỳ lạ, vào 5 năm trước, thế tử trúng Đoạn Hồn Cổ của Bái Nguyệt Giáo ta, mà cổ này chính là vua của các loại cổ ở Vân Cương, theo quyển sách do giáo chủ để lại, phàm người trúng cổ này vĩnh viễn không thể có con, thân thể héo mòn dần, phát điên rồi chết. Cho dù là giáo chủ đời trước của Bái Nguyệt Giáo ta, vô tình bị Đoạn Hồn Cổ mình nuôi gây thương tích, tuy miễn cưỡng giữ được mạng, nhưng cũng cả đời không có con cháu. Thử hỏi, một nam nhân không thể có con thì làm sao khiến thế tử mình mang thai được?” Vừa nói, Vũ Văn Khâu vừa lật quyển sách đến trang cuối cùng, cung kính bỏ vào khay trong tay tiểu thái giám.

Lời của Vũ Văn Khâu chẳng khác nào sấm giữa trời quang, khiến mọi người trong điện Triều Dương mơ hồ hết. Nhưng không ai dám lên tiếng. Chỉ vì nếu lời sứ giả Vân Cương là thật, thì đây đúng là chuyện khiến hoàng thất vô cùng hổ thẹn.

Tiểu thái giám bưng khay đựng quyển sách ó vàng, cảm thấy nặng như bưng ngàn cân, khiến người không thở nổi. Nhưng chỉ có thể kiên trì trình lên cho hoàng thượng.

Đúng lúc này, hai bóng người một trước một sau vọt tới trước mặt tiểu thái giám, mọi người nhìn kỹ thì là Cẩm Thân Vương Tiêu Dực Đức và vương phi Trần thị.

Tiêu Dực Đức đến trước, giật lấy quyển sách, xem xong vô cùng tức giận, bước từng bước đến, chỉ vào mặt Như Ca nói: “Nam tử trúng Đoạn Hồn Cổ không thể có con, nữ nhân này lại mang thai! Hiện tại hoặc là người bỏ nó, không thì người đừng mơ tưởng làm thế tử nữa.”

Những lời như bị cấm sừng này nọ Tiêu Dực Đức thật không nói ra được. Nếu ở trường hợp khác, trưởng tử mất mặt mình sẽ rất vui sướng nhưng hiện tại ở chỗ này, quần thần tụ họp, chuyện như vậy khiến phủ Cẩm Thân Vương mất hết mặt mũi, chỉ có thể hung ác với con dâu Ngọc Như Ca, ánh mắt dữ tợn khiến người sợ hãi.

Trần thị đứng bên cạnh Tiêu Dực Đức, sau khi thấy Liễu thị quăng đến một ánh mắt tràn đầy ý cười nhạo nhẽ cũng giận đến váng đầu, chỉ vào mặt Như Ca the thé nói: “Nữ nhân này giữ lại chỉ gây họa, róc xương lóc thịt, chết không đang tiếc!”

Thấy phản ứng của vợ chồng Cẩm Thân Vương, những người có mặt đều sáng tỏ, dù không tận mắt đọc ghi chú trong quyển sách kia, nhưng phản ứng của vợ chồng Cẩm Thân Vương đã nói lên việc Đoạn Hồn Cổ là thật. Như vậy, đứa bé trong bụng thế tử phi chẳng phải là.....nghiệt chủng sao! Không ai dám tỏ mạnh, nhìn chằm chằm vào Tiêu Dạ Huyền, muốn xem bị sỉ nhục thế này, thế tử sẽ có phản ứng gì. Trên thực tế bọn họ đã tưởng tượng ra thảm trạng Như Ca bị lăng trì.

Như Ca thấy vợ chồng Cẩm Thân Vương như muốn nhai sống mình, cảm nhận khí lạnh quanh thân Tiêu Dạ Huyền, vẫn không sợ hãi chút nào, điềm nhiên cười hỏi: “Tiêu Dạ Huyền, chàng tin ta không?”

Mặc dù biết hấn tức giận không phải vì ghi chép trong quyển sách kia, nhưng Như Ca vẫn hỏi như vậy, lời nói có vài phần ngây thơ.

Tiêu Dạ Huyền cúi đầu nhìn đôi mắt tinh khiết của người trong lòng, dịu dàng trong mắt hấn đủ sức nhấn chìm người, trước mặt mọi người, dùng giọng điệu kiên định nói: “Ta tin, cho nên vị trí thế tử này ta không cần nữa, chỉ cần nàng.”

Nghe Tiêu Dạ Huyền nói, cả điện Triều Dương xôn xao, không ai ngờ, thế tử sẽ có phản ứng như vậy. Vốn mặt mũi tràn đầy hưng phấn, nghe xong lời Tiêu Dạ Huyền, tươi cười trên mặt bọn Tiêu Bình Dương và Tô Như nhảy mất cứng lại.

“Người.....”, sắc mặt Tiêu Dực Đức từ xanh chuyển thành đen, lại từ đen thành đỏ. Sau mấy bận biến sắc nhìn để hậu, cả giận nói: “Hoàng thượng, Tiêu Dạ Huyền làm mất hết mặt mũi hoàng thất Đại Chu ta, không xứng làm người thừa kế phủ Cẩm Thân Vương của ta, hoàng thượng mau hạ lệnh đi!”

Rõ ràng là muốn phế thế tử mà!

Nghe Tiêu Dực Đức nói, mấy vị cự thần hiểu lý lẽ vội vàng quỳ xuống .

“Hoàng thượng, không được đâu! Thế tử là trụ cột vững chắc của Đại Chu ta, ngàn vạn không thể phế!”

“Đúng ạ, ghi chú này là của Vân Cương, Đại Chu ta chưa từng nghiên cứu kỹ, nếu chỉ dựa vào một quyển sách cũ nát mà ra quyết định, chẳng phải oan uổng người sao.”

“Xin hoàng thượng nghĩ lại! Xin vương gia nghĩ lại!”

.....

Thấy mấy cự thần quỳ trên mặt đất, nhị hoàng tử và đám người Tiêu Bình Dương đều tức đến nghiến răng, âm thầm nhớ kỹ họ, chờ tương lai tính sổ sau.

Hồi lâu sau, mọi người im lặng chờ Hồng đế lên tiếng. Dù trước giờ Hồng đế rất yêu thương đứa cháu này, nhưng chuyện liên quan đến mặt mũi quốc gia, hoàng thất, không thể qua loa, Hồng đế sẽ quyết định thế nào, thật khiến mọi người tò mò.

Rốt cuộc Hồng đế sẽ quyết định ra sao?

113. Chương 113: Tiêu Bình Dương Chết

Trong điện Triều Dương, Hồng đế nhìn lướt qua quyển sách tiểu thái giám dâng lên, trầm mặc chốc lát, chuyển hướng nhìn Tiêu Dực Đức, vẫn không lên tiếng, khiến tim Tiêu Dực Đức muốn thót tới cổ họng. Những năm này, Tiêu Dực Đức luôn tâm tâm niệm niệm cải lập thứ tử làm người thừa kế, qua nhiều năm cứ tưởng chuyện này vĩnh viễn sẽ không có hy vọng, chẳng ngờ hiện tại thời cơ đã đến.

Quyền lực và nữ nhân, là nó tự lựa chọn chứ mình không ép. Với tội khiến hoàng gia mất thể diện này, hoàng huynh dù là đế vương cũng không cách nào bênh nó được.

Hồng đế vẫn chưa lên tiếng, bỗng nhiên hoàng hậu mở miệng: “Nếu Cẩm Thân Vương có ý muốn phế thế tử, vậy xin hỏi vương gia, nếu Dạ Huyền bị phế, nên cho ai kế nhiệm đây?”

Nghe lời nói lạnh lùng của hoàng hậu, Tiêu Dực Đức chỉ cảm thấy lạnh cả người.

Tiêu Dạ Huyền lớn lên bên cạnh hoàng hậu, mình muốn phế nó, hoàng hậu nương nương chẳng những không cản, mà còn nói vậy, không biết đến tột cùng là có ý gì. Bất quá không bắt lấy cơ hội này, sẽ cô phụ một mảnh tình thâm của Liễu thị và con thứ Tiêu Dạ Cát hiếu thuận. Thấy vẻ mặt tràn ngập chờ mong của Liễu thị, Tiêu Dực Đức nhẫn tâm nói: “Nếu con trưởng không kế thừa, vậy dĩ nhiên là để thứ tử Tiêu Dạ Cát rồi.”

Lời Tiêu Dực Đức khiến bọn Liễu thị và Tô Như vui mừng quá đỗi, cả Tiêu Dạ Cát cũng không giấu được vẻ hớn hở. Vốn nghĩ cả đời này mình không có duyên với vị thế tử, chẳng ngờ cơ hội đã đến.

Trần thị được Hạ ma ma đỡ, nghe vậy thân mình cứng đờ, hung tợn trừng Như Ca, nắm ống tay áo Tiêu Dạ Huyền khóc lóc kể lể: “Đứa con bất hiếu này, còn không mau nghe lời phụ vương, chẳng lẽ ngươi không cần vương vị nữa. Ngươi không kế thừa vương vị thì chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi, dù không nghĩ ỉnh, cũng phải nghĩ ầu phi chứ, chẳng lẽ ngươi bị quỷ che mắt rồi sao?”

Mặt Trần thị vô cùng dữ tợn, nắm tay áo Tiêu Dạ Huyền lắc lắc, Như Ca thật không muốn nhìn nữa, vừa định nói chuyện, Tiêu Dạ Huyền đã xoay đầu lại, trong mắt toàn là cô đơn, khiến lòng nàng vô cùng đau xót, dù chẳng biết bản ghi chép kia là thật hay giả, nhưng sự thật đây là con của nàng và hắn.

Bất quá, trong cái vương phủ này sẽ không có ai đau lòng vì hắn cả, 5 năm trước không có, hiện tại càng không. Đã như vậy chỉ bằng buông tay.

Thấy Tiêu Dạ Huyền như đã quyết định xong gì đó, Như Ca không mở miệng giải thích nữa.

Tiêu Dạ Huyền tiến lên cung kính quỳ xuống.

“Bẩm hoàng thượng, kính xin hoàng thượng phế vị Cẩm Thân Vương thế tử của thần, hoàn thành tâm nguyện của phụ vương”.

Thế tử chủ động từ bỏ!

Trần thị giận đến hôn mê bất tỉnh. Mà mấy vị đại thần đang quỳ phía trước xin cho thế tử càng thêm không nói ra lời.

Hoàn thành tâm nguyện của phụ vương.....

Nghe vậy, Hồng đế bất đắc dĩ lắc đầu. Đúng lắm, tâm nguyện nhiều năm qua của em trai ngu độn chẳng phải là điều này sao. Tiêu Dực Đức không thích Dạ Huyền, những năm này là do mình quá cưỡng cầu! Hồng đế nhắm mắt lại, đến lúc mở ra đã có quyết định.

Dưới sự chú ý của mọi người, Hồng đế cầm quyển sách được xem là bảo vật của Vân Cương lên xem một chút, sau đó vung tay ném quyển sách vào lò lửa, quyển sách lập tức bị thiêu trụi không còn một mảnh.

Thoáng chốc, trong điện Triều Đường tràn ngập mùi cháy khét.

Thấy vậy, Vũ Văn Khâu và bọn hoàng tử hoàng nữ đều sững sờ.

Tiêu Bình Dương càng thêm gấp, phụ hoàng rõ ràng là muốn hủy diệt chứng cứ mà!

Tiêu Bình Dương nôn nóng bước ra khỏi chỗ ngồi, đến trước mặt Hồng đế, ngón từ chính nghĩa nói: “Phụ hoàng, chuyện hôm nay liên quan đến thể diện Đại Chu ta, nếu thế tử đã có ý thoái vị nhường cho người tài, mong rằng phụ vương phán đoán công bằng sáng suốt.”

Nghe Tiêu Bình Dương nói, hoàng hậu chỉ cười nhạt một tiếng.

“Bình Dương công chúa, chuyện này hoàng thượng tự có quyết định, nếu nói thể diện, chẳng phải việc công chúa ăn ngủ với vài tên trai lơ ngay trong miếu mới càng thêm ảnh hưởng thể diện của Đại Chu ta sao? Công chúa muốn bình luận người khác, hãy xử lý chuyện của mình cho tốt trước đi rồi hãy nói!”

Lời hoàng hậu lại đẩy lên một làn sóng lớn, mọi người nhìn về phía Tiêu Bình Dương với vẻ mặt quỷ dị.

Công chúa Bình Dương ở trong miếu là để niệm kinh cầu phúc cho phu quân đã qua đời, nếu đúng có nuôi trai trong miếu thì quá khủng khiếp. Bất quá hoàng hậu đã nói vậy nhất định là thật.

Lúc này mọi người đều hiểu rõ, những năm qua, hoàng hậu chưa bao giờ quản việc của các hoàng tử hoàng nữ, hôm nay nói trắng ra như vậy, đơn giản là vì thế tử mà thôi. Cũng khó trách, thế tử chẳng khác gì con ruột của hoàng hậu, Tiêu Bình Dương lại gấp gấp bắt hoàng thượng ra quyết định chẳng phải muốn đối nghịch với hoàng hậu nương nương sao?

Thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt thóa mạ khinh bỉ, sắc mặt Tiêu Bình Dương tối sầm lại, lửa giận bốc cao nhưng chỉ đành cắn răng lui qua một bên.

Lúc trước nếu không do hoàng hậu nhúng tay vào để mình gả ột kẻ đoán mệnh, sao mình đến nỗi lẻ loi hiu quạnh phải tìm một ít người đến vui đùa, bằng không công chúa có khác gì ni cô đâu. Bất quá mình luôn che giấu rất kĩ không biết sao mà hoàng hậu biết được.

Tô ma ma đứng bên cạnh hoàng hậu, thấy bộ dáng Tiêu Bình Dương nghiêng răng nghiêng lợi, lòng thầm cười lạnh. Hoàng hậu nói rất đúng, những kẻ này đều ngu xuẩn đại dốt cho rằng âm thầm làm mấy chuyện kia mà có thể qua mặt được ảnh vệ. Hôm nay lại nghĩ cách hại thế tử, quả thực không có đầu óc.

“Hoàng thượng, nếu Dạ Huyền đã chủ động từ bỏ vị thế tử, vậy hoàng thượng sớm ra quyết định đi!” Thấy Tiêu Bình Dương lui xuống, Tiêu Dực Đức vội vàng nói vào, muốn tranh thủ cho kịp thời cơ.

Thấy vẻ vội vàng muốn đổi người thừa kế của Tiêu Dực Đức, Tiêu Dạ Huyền chán nản, quay đầu bắt gặp Như Ca đang đau lòng nhìn mình, nháy mắt lại trở nên tươi sáng.

Thấy vậy, Hồng đế gật đầu một cái, lúc trước ban hôn quả không sai.

114. Chương 114: Thế Tử Được Phong Vương

Trong điện Triều Dương, mọi người nhìn vũng máu trên sàn nhà, hoàn toàn im lặng. Không ai nghĩ tới, một công chúa của Đại Chu cứ thế biến mất, ngay cả hài cốt cũng không còn.

Bên kia, Vũ Văn Khâu đã ý thức được đại họa đổ xuống đầu. Cổ nghe lệnh giết chết công chúa Đại Chu, tuy không phải hấn tự tay làm, nhưng đích thật công chúa Bình Dương vì cổ của hắn mà chết. Thấy ngũ hoàng tử như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, bị đám người vây xung quanh, Vũ Văn Khâu liền muốn chạy. Nhưng chân chưa bước, trên cổ đã xuất hiện hai thanh kiếm. Lão muốn lấy cổ độc phòng thân trên hoa tai xuống, nhưng vừa giơ tay lên, đã “Rắc” một tiếng, bị bẻ gãy.

Đau thấu tim từ tay truyền đến, nhìn nam tử áo đen chẳng biết lúc nào đã đến trước mặt, lòng Vũ Văn Khâu càng thêm sợ hãi.

“Các người muốn làm gì, ta là sứ giả Vân Cương, các người.....các người không thể đối với ta như vậy!”

Nghe Vũ Văn Khâu nói vậy, Hồng đế ra hiệu ấy ảnh vệ che trước người lui ra, sau đó trầm giọng phần nộ quát: “Sứ giả Vân Cương mượn cớ đến hợp tác thông thương, nhưng trước thì vu khống thế tử và thế tử phi của Đại Chu ta, sau lại thả cổ độc ý hành thích, khiến công chúa Bình Dương mất mạng, hành vi này khiêu khích nghiêm trọng quốc uy của Đại Chu, truyền ý chỉ của trẫm, xử tử thích khách Vũ Văn Khâu của Vân Cương ngay tại chỗ, treo thi thể ở biên giới Vân Cương. Lễ bộ lập tức thông báo Bái Nguyệt Giáo, nếu chuyện hôm nay là khiêu khích của Vân Cương với Đại Chu ta, Đại Chu không ngại tái chiến.”

Giọng Hồng đế chấn động, ngũ diệu khiến Vũ Văn Khâu vô cùng kinh hãi, sợ đến mức tiểu ra quần, hai mắt vẫn đục nhìn về phía nhị hoàng tử, đang định lớn tiếng cầu cứu, bỗng cảm thấy đau đớn khủng khiếp từ bụng truyền đến, cúi đầu, liền thấy một thanh kiếm dài đang cắm trên bụng mình.

Vũ Văn Khâu nhìn đôi tay cầm kiếm của Tiêu An Kiệt, phun ra mấy ngụm máu tươi.

Đúng rồi, mình và hoàng tử Đại Chu chỉ là quan hệ lợi ích, hiện tại hắn rất sợ Hồng đế nghĩ mình và hắn là đồng bọn, làm sao chịu ra cứu giúp.

Thấy tầm mắt từ từ mờ hồ, Vũ Văn Khâu lắc đầu một cái, chẳng biết tại sao, cảnh tượng bình sứ rơi xuống đất một cách khó hiểu xuất hiện trong đầu. Bỗng ý thức được gì đó, nghiêng đầu nhìn bé trai năm tuổi bên cạnh thế tử phi. Thấy ánh mắt hư vô mang theo vài phần tàn lệ vô cùng quen thuộc kia, Vũ Văn Khâu rốt cuộc hết chống đỡ nổi, nằm phục xuống mặt đất.

Một khắc hấp hối cuối cùng, Vũ Văn Khâu đọc ra cái tên lão ngưỡng mộ nhiều năm - Vọng Nguyệt.

Thi thể Vũ Văn Khâu bị thi vệ trong cung mang đi, y theo lệnh của Hồng đế, lập tức vận chuyển về biên giới Vân Cương.

Nhị hoàng tử giải quyết Vũ Văn Khâu xong, run như cây sậy té quỵ xuống đất, khóc lóc nói: “Phụ hoàng, chuyện lần này, dù nhi thần không biết chút gì, nhưng xem như gián tiếp hại hoàng muội mất mạng, tội đáng chết vạn lần! Kính xin phụ vương giáng tội.”

Nghe vậy, trên mặt Hồng đế xẹt qua một thoáng lạnh lùng, liếc nhìn nhị hoàng tử quỳ gối trên đất khóc rống, và ngũ hoàng tử đang hung tợn nhìn nhị hoàng tử, xoay đầu lạnh nhạt nói: “Người không biết không

có tội. Nhưng, chuyện Bình Dương người là huynh trưởng không thể trốn trách nhiệm. Sau khi trở về, lo mà tự ngẫm lại bản thân!”

“Dạ, tạ phụ hoàng không phán tội”

Lời Hồng đế khiến nhị hoàng tử Tiêu An Kiệt như được đại xá, lòng nghĩ, trước mặt Hồng đế ít nhiều mình vẫn có chút trọng lượng. Bình Dương chết oan uổng, mà người cầm cổ do mình dẫn về, chỉ cần phụ hoàng muốn truy cứu, chắc chắn khó mà thoát tội. Vậy mà phụ hoàng chỉ nhẹ nhàng bảo mình về tự suy ngẫm, không phải là nghiêng về phía mình sao!

Nghĩ đến đây, mặt Tiêu An Kiệt hiện lên vẻ tươi cười. Nhưng thấy hai mắt Tiêu An Đạo đỏ rực như tuyền thời xông lên xé xác mình, Tiêu An Kiệt bèn thu liễm lại.

Tuy hoàng đế cả ngày ham mê tửu sắc, nhưng vẫn là một kẻ khó chọc, sau việc hôm nay hẳn sẽ hận mình thấu xương, mình không thể không nhanh chóng tìm cách, về phần Tiêu Dạ Huyền, cứ tạm thời để một bên, tương lai mình lên ngôi rồi, muốn giết muốn chém không phải dễ như trở bàn tay sao.

Suy nghĩ xong, Tiêu An Kiệt cung đứng dậy ra.

Phán quyết của Hồng đế khiến mỗi thần tử đều có suy nghĩ riêng, theo tình hình trước mắt, sợ là hoàng thượng có phần thiên vị nhị hoàng tử. Tuy những năm nay hoàng thượng đẩy nhị hoàng tử đến phía Tây phòng thủ, nhưng xưa nay không phải có rất nhiều để vương lúc đầu lao đao lúc sau mới được vinh quang đó sao? Không chừng hoàng thượng cho nhị hoàng tử đến đất Tây là để rèn luyện ý chí cho nhị hoàng tử! Dù sao so với ngũ hoàng tử cả ngày tham hoa luyện sắc, tính ra nhị hoàng tử còn tốt hơn nhiều.

Mọi người có mặt đang bắt đầu suy tính vấn đề chọn phe, bên tai lại truyền đến tiếng của Hồng đế.

“Bình Dương chết, trẫm cảm thấy cực kỳ bi thương, lệnh Lễ Bộ an táng long trọng. Để an ủi, phong ngũ hoàng tử Tiêu An Đạo làm Di Vương, bắt đầu từ hôm nay, cùng nhau quản lý mười vạn đại quân ở Tây Nam với Cẩm Thân vương thế tử Tiêu Dạ Huyền.”

“Tạ phụ hoàng thương xót, nhi thần xin khắc sâu vào lòng!”

Vốn đang khóc thương tâm, nghe vậy, ngũ hoàng tử sững sốt trong chốc lát, rồi lập tức mừng rỡ không thôi, dập đầu tạ ơn Hồng đế.

Phong vương! Binh quyền Tây Nam cũng giao cho hẳn!

Lời Hồng đế khiến ngũ hoàng tử cực kỳ vui mừng, đồng thời cũng là một đòn cảnh cáo với nhị hoàng tử. Khiến Tiêu An Kiệt cảm giác nguy cơ tràn đầy, nhìn về hờn hờ của ngũ hoàng tử, mà hai bàn tay nắm chặt đến mức nổi lên gân xanh.

Ánh mắt hai hoàng tử chạm nhau, nhất thời tia lửa bắn ra bốn phía.

Nhìn bộ dáng tranh giành của hai vị hoàng tử, mấy người rực rộ lúc nãy nháy mắt bình tĩnh lại. Lòng chỉ có một ý niệm: lòng vua khó dò, yên lặng theo dõi diễn biến vẫn tốt hơn.

Mà đứng bên cạnh Tiêu Dạ Huyền, lúc này Như Ca đã ngộ ra, một quản lý phía Tây, một quản lý phía Tây Nam. Hồng đế sắp xếp như vậy, thực tế là để hai vị hoàng tử kiềm chế lẫn nhau. Ngẫm lại, đây là chuyện phải làm, vấn đề truyền ngôi cho ai, hiện nay e rằng còn quá sớm, hoặc nói cả hai hoàng tử đều không có trong dự tính của Hồng đế. Giờ Hồng đế vẫn mạnh khỏe, ai biết trong hậu cung có phi tử nào sinh hạ được hoàng tử nữa không. Bất quá ý tưởng sau đã mơ hồ bị Như Ca loại bỏ, chẳng biết sao, thấy ánh mắt Hồng đế nhìn hoàng hậu, lòng Như Ca liền có ý niệm, trong hậu cung sẽ không có bất kỳ phi tử nào mang thai hoàng tử được nữa rồi.

Cung nữ thận trọng nhặt quần áo của công chúa Bình Dương lên, rồi nhanh chóng dọn dẹp, chỉ chốc lát sau, điện Triều Dương đã khôi phục diện mạo vốn có nhưng không khí thì đã khác trước rất nhiều.

Lúc này, Cẩm Thân Vương có vẻ rất lúng túng, lòng thầm oán hận việc vợ chồng Tiêu Dạ Huyền giấu giếm. Nếu biết con dâu chính là đại phu Lăng Vân đứng đầu Dược Tiên Đường, người đã chữa khỏi vô số bệnh nan y, thì sao mình lại bị cổ nhân của Vân Cương lừa gạt chứ!

Còn Cẩm Thân Vương phi Trần thị thấy đám người Liễu thị như gà trống thua trận thì trên mặt khó nén vẻ đắc ý.

Tuy vợ chồng Dạ Huyền gạt chuyện Được Tiên Đường, khiến Trần thị hết sức không vui, nhưng như vậy càng khiến Dạ Huyền ngồi vững ở vị thế tử hôn, lại nói con trai con dâu không phải con mình sao, tương lai còn ai lay động được địa vị ở vương phủ của mình đâu!

Đứng bên cạnh, thấy vẻ mặt Trần thị, Hạ ma ma tất nhiên biết trong lòng chủ tử đắc ý vì cái gì. Hạ ma ma nhìn thế tử này giờ cũng không liếc mắt qua bên này cái nào, không khỏi lắc đầu một cái. Thế tử vô cùng thương yêu thế tử phi, vừa rồi lúc vương phi kêu đánh kêu giết thế tử phi, biểu cảm của thế tử cơ hồ muốn kết băng. Thời khắc mấu chốt, chủ tử là mẫu phi lại không chút quan tâm thanh danh của con trai ngược lại chỉ một mực lo cho tương lai của mình, đứng nói thế tử, ngay cả mình đây là người ngoài nhìn vào cũng cảm thấy lạnh lẽo đến tim. Lần này, chỉ sợ lòng của thế tử đã triệt để hóa đá.

Lúc Hạ ma ma đang lo lắng, thì bên này Tiêu Dạ Huyền đã có hành động.

Tiêu Dạ Huyền vén áo quỳ xuống lần nữa, kiên quyết nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, Dạ Huyền vô năng, nhiều năm qua không khiến cho phụ vương hài lòng, thật không xứng làm người thừa kế phủ Cẩm Thân Vương, kính xin hoàng thượng phán xét!”

Lời Tiêu Dạ Huyền khiến Trần thị đang đắc chí nháy mắt biến sắc âm u, bước lên trước rít gào: “Nghịch tử ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Thấy thế tử bị vương phi Trần thị rít gào vẫn không nói gì, những người có mặt đều hiểu rõ, hẳn thế tử đã quyết tâm không muốn cái vị thế tử này rồi.

Ngẫm nghĩ lời thế tử, rất nhiều người bỗng thấy vô cùng cảm động. Chuyện Cẩm Thân Vương sủng ái Liễu trắc phi, cũng chiều con thứ Tiêu Dạ Cát, trong kinh thành không ai không biết. Tự như mấy tháng nay, vì để Tiêu Dạ Cát có được một chức quan, Cẩm Thân Vương tốn không ít tâm tư. Cho Lễ Bộ thượng thư bạc, cho Hình Bộ thượng thư nhà, cho Binh Bộ thượng thư cổ kiếm ưa thích.....bất quá, vội vậy thôi, chứ có Hồng đế ở trên, ai dám nhận hối lộ của vị vương gia này. Huống chi, chuyện Liễu gia oanh động cả Đại Chu mới đây không lâu, Tiêu Dạ Cát có dính líu với Liễu gia, coi như không khí không động chạm gì đến đã xem như nể mặt lắm rồi.

Nhớ năm đó, thế tử bị thương trên chiến trường, gần như mất mạng, Cẩm Thân Vương làm gì? Chẳng qua là ngày ngày cầu xin Hồng đế mau lập người khác lên vị thế tử. Khác biệt lớn như vậy, thật làm lòng người băng giá.

Rất nhiều quan viên muốn tiến lên khuyên nhủ, nhưng thấy bộ dáng hai mắt sáng rõ của Cẩm Thân Vương, rốt cuộc há miệng không nói nên lời.

Thôi, Hồng đế tự có quyết định của ngài, chuyện hoàng gia không tới phiên thần tử như bọn họ có thể can thiệp, bọn họ chỉ cần chờ lúc Hồng đế ra lệnh thì tán thành là được rồi.

Người phía dưới thấy rõ biểu hiện của vợ chồng Cẩm Thân Vương, ngồi trên, hiển nhiên để hậu càn thấy rõ ràng hơn. Thấy con nuôi từ nhỏ lớn lên bên cạnh mình bị đối xử như vậy, Trần hậu vô cùng đau lòng, một hồi lâu, nhìn sang Hồng đế bên cạnh.

Thấy ánh mắt đau xót của hoàng hậu, Hồng đế nắm chặt tay, ra quyết định.

“Gần đây, Trấn Bắc Vương Trần Viễn Chấn liên tục tấu lên, nói biên cương Bắc Địa không yên, người Tây Liêu đã có động tĩnh. Tự thấy bản thân già yếu, khó đảm đương việc phòng thủ Bắc Địa, ý muốn thoái ẩn. Cẩm Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Huyền, theo trăm ra trận từ nhỏ, lập nhiều kỳ công, nhân ngày giao thừa, trăm quyết định, sắc phong Tiêu Dạ Huyền làm Chiến Vương của Đại Chu ta. Nhanh chóng tiến về Bắc Địa, thừa kế binh quyền của Trấn Bắc Vương Trần Viễn Chấn, trấn thủ Bắc Địa!”

Chẳng những phong vương, còn giao binh quyền Bắc Địa!

Nghe Hồng đế tuyên bố, những người có mặt đều ngây người như phỗng.

“Phụ hoàng!”

“Phụ.....”

Quyền lợi to lớn như vậy, phụ hoàng lại giao cho người khác! Sau khi phục hồi lại tinh thần hai vị hoàng tử lập tức muốn tiến lên phản đối, không ngờ chạm phải ánh mắt nhắc nhở khó có thể kháng cự của Hồng đế bèn rùng mình một cái, không dám nói lời kế tiếp ra khỏi miệng. Cả hai đều nghĩ dù sao, phụ hoàng mới là người ra quyết định cuối cùng cho ai kế vị, ngộ nhờ vì nhỏ mất lớn, để đối phương chiếm lợi, sẽ không tốt tí nào.

“Tạ hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Về việc phong vương, Tiêu Dạ Huyền đã sớm biết nên chỉ cùng Như Ca thành tâm làm lễ tạ ơn.

Thấy vậy, đám người Liễu trắc phi Tô Như giận đến cơ hồ cắn nát răng. Nhưng nghĩ đến Tiêu Dạ Huyền được phong vương, vị thế tử sẽ bỏ trống, liền hưng phấn không thôi. Liễu trắc phi bèn bưng chén trà lên gạt bã, ra hiệu cho Tiêu Dực Đức.

Nhận được tín hiệu, Tiêu Dực Đức nhanh chóng tiến lên nói: “Hoàng thượng, nếu trưởng tử Dạ Huyền đã được phong vương, vậy người thừa kế....”

Tiêu Dực Đức chưa nói xong, Hồng đế đã cắt ngang: “Thừa kế đương nhiên phải lập người có tài có đức, con thứ Tiêu Dạ Huân của Cẩm Thân Vương, nay vừa mới 5 tuổi, mà tư chất thông minh, khiến viện trưởng Lễ Học Viện phải thán phục, là rường cột mai sau của Đại Chu ta, theo ý trẫm, lập nó làm thế tử là lựa chọn tốt nhất, không biết chư khanh nghĩ sao?”

“Rầm”, âm thanh chén trà vỡ nát vang lên.

Thấy Liễu trắc phi làm bể chén trà, và vẻ mặt trắng bệch của Tiêu Dạ Cát và Tô Như, trong mắt mọi người xẹt qua một tia nhạo báng.

Tục ngữ nói không sai, rồng sinh rồng phượng sinh phượng, còn con của chuột thì chỉ biết đào lỗ mà thôi. Liễu quốc công tàng trữ 1 ngàn gánh Phúc Thọ Cao, Liễu phi thì ám sát hoàng thượng, con của Liễu trắc phi sao có thể được làm thế tử gì đó. Hơn nữa, nhớ lại những năm nay, Cẩm Thân Vương tốn bao công sức lo lót chức vị cho Tiêu Dạ Cát, có chức nào được lâu dài đâu. Làm gì rồi cũng gây ra sai sót, phế vật như vậy cứ ở trong rạp hát dưỡng già cho xong.

Nghĩ vậy, tất cả thần tử đều đồng loạt quỳ xuống hô: “Hoàng thượng anh minh!”

Thấy mọi người đều tán thành, Tiêu Dực Đức cơ hồ phun máu tươi, đang muốn phản đối lại thấy khế ước đã hơi vàng trong tay hoàng hậu. Nhìn con dấu quen thuộc trên đó, Tiêu Dực Đức liền biến sắc. Rõ ràng là hoàng hậu muốn nhắc nhở mình nếu lập Tiêu Dạ Cát làm thế tử, sẽ bị tịch thu gia sản, biếm làm thứ dân. Đầu Tiêu Dực Đức nổi gân xanh, chỉ đành phất tay áo bỏ đi.

Tiêu Dực Đức rời đi, tất nhiên đám người Liễu trắc phi không thể tiếp tục ở lại điện Triều Dương tràn đầy ánh mắt khinh bỉ này, đành ảo não theo sau. Còn Trần thị dưới sự khuyên nhủ của Hạ ma ma cũng rời đi.

Ngay sau đó, tiệc đêm 30 nhiều kích thích rốt cuộc kết thúc.

Trong lúc mọi người tản đi, Tiêu Dạ Huyền dắt Như Ca đến quỳ gối trước mặt đế hậu.

“Hôm nay từ biệt, sợ rằng lâu lắm mới gặp lại, các con đến Bắc Địa phải tự giữ gìn sức khỏe!”

Như Ca nghe vậy, nhìn đôi mắt vương lệ của hoàng hậu, bỗng thấy mẹ ruột cũng chỉ đến thế là cùng. Cảm động nói: “Tạ hoàng hậu nương nương quan tâm yêu thương, phu thê Như Ca vĩnh viễn ghi tạc trong lòng.”

Là nam nhân vào lúc này Tiêu Dạ Huyền giữ được trầm tĩnh hơn Như Ca chút, chào đế hậu xong liền dẫn Như Ca rời khỏi điện Triều Dương.

Ba ngày sau, dưới sự chứng kiến của đế hậu, bá quan văn võ và vô số dân chúng, Chiến Vương Tiêu Dạ Huyền dẫn theo vương phi Ngọc Như Ca cộng thêm quân riêng từ Tây Nam chạy về, xuất phát đến Bắc Địa.

115. Chương 115: Xương Sườn Và Trái Tim

Ba năm, một nơi giá lạnh thiếu lương thực trở nên lúa thóc đầy kho.

Ba năm, một nơi chiến tranh không ngừng trở nên hòa bình.

Không sợ mùa đông gió lạnh đói bụng nữa,

Vì chúng ta có rau dưa bốn mùa từ nhà ấm.

Không sợ thảo nguyên vang lên tiếng vó ngựa nữa,

Vì chúng ta có rất nhiều vũ khí để ngăn địch.

.....

Trong Dục Tiên Đường ở Bắc Địa, nghe tiếng ca hát của bọn trẻ bên ngoài, thấy trời đã tối, Như Ca nhanh chóng thu thập kết luận mạch chứng, cười cười đi về phía xe ngựa có một cánh tay nhỏ đang vươn ra.

Như Ca vừa lên xe, đã nghe tiếng oán trách.

“Ca nhi, con nhìn đứa nhỏ Thiên Nhiên này xem, ta ôm nó nó sống chết không chịu, tiểu Huân ôm thì ngoan ngoãn ngay, chẳng lẽ bà ngoại ta đây không đủ thương nó hay sao?”

Nghe vậy, Như Ca nhéo nhéo cái mũi nhỏ của con gái đang ngồi trong lòng bé trai le lưỡi, cười cười dỗ: “Thiên Nhiên, bà ngoại chỉ vì con mới ở lại vương phủ, giờ con đối xử với bà ngoại như vậy, sẽ khiến bà đau lòng mà bỏ đi đó!”

Nghe vậy, bé gái hai bím tóc quay đầu nhìn đôi mắt trong suốt của Tiêu Dạ Huân, rồi ngay lập tức nhào vào lòng Liệt thị. Vừa như bạch tuộc quấn lấy Liệt thị vừa ngọt ngào ngáy thơ nói: “Bà ngoại chớ đi, Thiên Nhiên thích bà ngoại lắm, không để bà ôm là vì cữu cữu dẫn Thiên Nhiên đi chơi ẩm ẩm, trên người Thiên Nhiên bẩn bẩn”, nói xong còn đưa hai tay mình ra.

Liệt thị nhìn, chỉ thấy trong bàn tay bé gái dính đầy thứ gì đó đen thui, nhìn lại, trên áo trắng của Tiêu Dạ Huân cũng bị dính mấy chỗ. Cầm tay bé gái đưa lên mũi ngửi thử, lúc này Liệt thị mới nhận ra thứ bột đó là gì, kêu to: “Trời ơi, thằng nhóc Vân Kiệt ngốc nghếch kia, lại dẫn Thiên Nhiên đi chơi hỏa dược, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, làm sao ăn nói với nữ tể đây. Một lát nếu nó về vương phủ, nương phải nói nó mới được.”

Lúc đầu, biết Như Ca muốn đến Bắc Địa, Liệt thị suy nghĩ cả đêm không ngủ, cuối cùng quyết định sẽ đi theo con gái và con rể. Nói chuyện này với Như Ca, vốn nghĩ Như Ca sẽ phản đối, không ngờ, nghe xong Như Ca đồng ý cả hai tay. Con rể thì tự mình đến Ngọc phủ thương lượng. Ban đầu Ngọc Chính Hồng còn cự tuyệt, nhưng khi bàn đến tiền đồ của Ngọc Như Long thì một chức quan béo bở nhàn nhã ở Lễ Bộ đã khiến Giang thị động lòng, thuyết phục Ngọc Chính Hồng một phen. Nhờ vậy, Liệt thị được tự do, đi theo Như Ca đến Bắc Địa. Trừ thời điểm lão phu nhân qua đời hai năm trước, cũng chưa trở về lần nào. Hiện tại ở trong Chiến Vương phủ giúp Như Ca xử lý việc nhà, chăm sóc cháu ngoại.

Đối với tình trạng này, Như Ca hết sức hài lòng, người một nhà có thể ở cùng nhau, không còn gì vui mừng bằng. Về phần Ngọc gia bên kia, chỉ cần bọn họ sống yên ổn là được.

3 năm nay, Như Ca và Tiêu Dạ Huyền rất quan tâm đến đời sống người dân Bắc Địa. Dù sao để hậu giao Bắc Địa cho Dạ Huyền, cơ bản là hi vọng Bắc Địa ngày càng tốt hơn. Hiện giờ đa số đất ở đây đều được che màng mỏng, tạo thành từng khu vực trồng trọt như nhà kính. Một năm bốn mùa, lương thực vô tận, còn có thể giao lưu với thương nhân các nước khác trao đổi thức ăn và vật liệu.

Về phần chiến tranh, thấy các tướng sĩ bị thương chảy máu, đối mặt với vô số kẻ địch đến từ Tây Lương, trong vòng nửa năm đầu tới đây, Như Ca phái hàng loạt người đi các nơi tìm kiếm lưu huỳnh, quặng ka li ni trát và than củi, dĩ nhiên có thêm một số thứ khác nữa, theo công thức đã đọc trong một quyển sách ở thế giới xa lạ kia mà trộn theo tỷ lệ tương ứng. Thời điểm nung sắp sinh, rốt cuộc đã chế tạo thành công thuốc nổ. Tiểu quận chúa Tiêu Thiên Nhiên của Chiến Vương phủ ra đời trong tiếng nổ đinh tai nhức óc đó.

Uy lực của thuốc nổ quả rất khủng khiếp, đại quân mấy vạn của Tây Liêu bị tiêu diệt trong nháy mắt. Nhìn đồng bạn thịt nát xương tan, ngay cả vụn thịt cũng không còn, binh lính Tây Lương còn lại cứ nghĩ là trừng phạt của thần linh, nào còn gan liều chết xông lên, đành ảo não thu binh về nước, không dám tới khiêu khích nữa. Không chỉ vậy, Tây Liêu còn đưa công chúa tới kết thân để tỏ thành ý. Mà Tiêu Dạ Huyền chỉ ột vị quan chức không cao lắm cưới công chúa, xem như đáp lại.

Hai năm qua, lâu lâu, Như Ca lại ở trong mật thất được Tiêu Dạ Huyền phái người canh giữ nghiêm ngặt làm ra một ít thuốc nổ, để bọn Vân Kiệt cho nổ ở biên giới một lần, nhắc nhở bọn người có lòng dạ xấu xa.

Cho nên, hiện tại Bắc Địa đã an cư lạc nghiệp, mấy năm nay dân số tăng không ngừng.

Mà ở kinh thành kịch hay cũng liên tiếp diễn ra, tranh đấu hoàng quyền càng ngày càng nghiêm trọng, hai vị hoàng tử đều gặp phải ám sát ‘từ ngoài đến’, đến nỗi ngày trung thu cũng phải ở trong Thái Y Viện dưỡng bệnh, không thể không nói là quá hoang đường.

Như Ca chơi đùa với con gái, nhìn qua Tiêu Dạ Huân đã cao lớn không ít và trở nên tao nhã, đang ngồi đối diện, thì sinh lòng yêu thương.

Từ khi tiểu Huân được phong làm Cẩm Thân Vương thế tử, vương phi Trần thị liền nhiều lần cho người đem thư đến, muốn nhận tiểu Huân làm con thừa tự. Trần thị tính toán gì trong lòng mọi người đều biết rõ. Mà Cẩm Thân Vương cũng hết sức tích cực, nói thẳng muốn nói lại tình cha con với tiểu Huân.

Đối mặt với cha mẹ chồng ích kỷ như vậy, Như Ca làm sao có thể để tiểu Huân về. Huống chi trong vương phủ còn có nhân vật ‘xuất chúng’ như Liễu trác phi và Tô Như, nếu để tiểu Huân về đó chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp? Cân nhắc trước sau, Như Ca bèn cầu Tiêu Dạ Huyền xử lý chuyện này. Như thế lập đi lập lại nhiều lần, người bên kia hình như cũng hiểu ra, không có động tĩnh nữa, đã mấy tháng qua vẫn chưa thấy đến phiên nhiều.

Những người đó không đến làm phiền, Như Ca và Tiêu Dạ Huyền càng vui vẻ nhẹ nhõm. Thường ngày chỉ giữ liên lạc với hoàng hậu và Hồng đế, thỉnh thoảng Thái Y Viện gửi tới vài chứng bệnh khó hỏi Như Ca cách chữa trị, còn lại những thứ khác nàng rất ít để ý tới.

Thấy Như Ca nhìn mình, Tiêu Dạ Huân nở nụ cười nhẹ, quay đầu nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, ý cười lan tới đáy mắt.

Kiếp trước đứng ở đỉnh cao quyền lực, được mọi người ngưỡng mộ nhìn lên, nhưng lòng vẫn vô cùng lạnh lẽo. Ngay cả cuối cùng bị người gán cho cái danh yêu quái đánh rớt xuống vách đá, lòng cũng không gợn sóng.

Thực tế, mình có thiên phú bẩm sinh, dù bị tẩu hỏa nhập ma, muốn đối phó đám tôm tép kia vẫn dễ như trở bàn tay, chẳng qua, lúc thấy ánh mắt phỉ nhổ của mọi người, lòng vô cùng buồn bã bị thương, những người mình bảo vệ nhiều năm lại muốn mình chết, thật buồn cười biết bao.

Muốn trả thù sao? Không, bởi vì không đáng.

Nếu không, vậy không cần trở về.

Hồn phách phiêu đảng một hồi, lúc vô tình cư nhiên bám vào một đứa bé trong bụng phụ nhân, giữa ý thức mờ mịt luôn nghe được phụ nhân lầm bầm những lời yêu thương với đứa bé. Lời phụ nhân thật dịu dàng đi vào lòng người. Để mình cảm thấy hình như mình là tất cả trong cuộc sống của nàng, bất tri bất giác có chút mong chờ vào cái gọi là tình thương của mẹ.

Nhưng giữa mong đợi vẫn mang theo chút sợ hãi, vì con người của mình mà người trong tộc gán cho danh ác ma, điềm không may. Nếu sinh ra lần nữa vẫn là đôi mắt tím, phụ nhân bình thường này có còn thương yêu một đứa bé như vậy không?

Có lẽ là trời cao cố ý trêu đùa, lúc đứa bé sắp ra đời, linh hồn của mình bị bắn ra ngoài. Nhìn nữ nhân ôm thi thể đứa trẻ đau lòng khóc cơ hồ muốn mù hai mắt, tim bỗng thấy đau đớn.

Tại thời điểm hồn phách biến mất kia, bỗng nghĩ, nếu có kiếp sau, nếu nàng không chê, mình sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng phải rơi một giọt nước mắt. Bất luận lấy loại thân phận nào, cũng sẽ cố gắng hết

sức cho nàng tất cả những gì nàng muốn, bảo vệ những gì nàng quý trọng, cho dù phải hủy diệt tất cả cũng không tiếc.

Khi tỉnh lại, tức mấy năm trước, mình biến thành một đứa trẻ sơ sinh, bắt quá nhìn thấy không phải nàng, mà là thiếp của cha Tiêu Dạ Huyền, tên Hồ Cơ.

Nghe tiếng thét chói tai, và ánh mắt ghét bỏ của Hồ Cơ, mình nhắm mắt lại, lòng mơ hồ có cảm giác, tương lai, sẽ gặp lại người kia.

Thật không ngờ, lúc gặp lại nhau, nàng thành chị dâu của mình, vợ Tiêu Dạ Huyền.

Ở góc vắng vẻ thấy khuôn mặt quen thuộc của nàng, bắt đầu âm thầm tìm kiếm cơ hội tiếp cận..... Khi nước mắt nàng rơi xuống cổ mình, lòng rất kích động, thì ra nàng vẫn nhớ mình.

Nhớ đứa bé nàng mong chờ kiếp trước.

Trở lại Chiến Vương phủ, lúc qua hành lang Như Ca liền thấy hai thai phụ đang được chồng dìu đi dạo quanh bờ hồ.

Thấy Như Ca, hai phụ nhân vội vàng tiến lên, bụng to của hai người giống như cũng run theo, khiến hai nam tử bên cạnh vô cùng khâm trọng.

Như Ca cười cười lắc đầu: “Thanh Nhi, Thanh Loan, hai người phải cẩn thận chút, có bầu sáu bảy tháng rồi, đến đình nghỉ mát ngồi đi, đi chậm chút”.

“Tiểu thư, còn lâu mới sinh mà, không cần quá chú ý như vậy, càng nuông chiều về sau càng khó chăm. Hơn nữa vốn muốn đi xem bệnh với tiểu thư, hai người họ lại ở đây vướng chân vướng tay”, Thanh Nhi hết sức bất mãn với cuộc sống như heo thế này, hung hăng vỗ vỗ Hắc Nham bên cạnh, khiến Hắc Nham cực kỳ bất đắc dĩ.

So với Thanh Nhi, Thanh Loan có vẻ nghe lời hơn nhiều, tay cầm cuốn sách tên ‘Khiên tình ký’ lấy từ hiệu sách hợp tác mở với Thanh Nhi, vuốt vuốt bụng được Tiết Thanh Trạch cẩn thận dìu đến đình nghỉ mát.

Nhìn Tiết Thanh Trạch cầm sách đọc cho Thanh Loan nghe, Như Ca và Liệt thị bên nhìn nhau cười, hai người thế nào cũng không ngờ người Thanh Loan yêu là nghĩa đệ Tiêu Dạ Huyền, Tiết Thanh Trạch. Thấy hai nha hoàn đều tìm được hạnh phúc của mình, Như Ca rất vui mừng.

Bất luận thế nào, chỉ cần hôm nay mọi người đều được hạnh phúc mỹ mãn, vậy là đủ rồi.

Thừa dịp mẫu thân dẫn Thiên Nhiên đi rửa mặt, Như Ca đi tới thư phòng.

Đến thư phòng, nhẹ nhàng mở cửa ra, đầu tiên là vào gian trong, đến giường nhỏ nhìn con trai mới 1 tuổi Tiêu Thiên Thụy, thấy nó ngậm ngón tay ngủ say sưa, nên không chọc ghẹo, lấy cái chăn bị nó đá ra đắp kín lại, rồi nhẹ nhàng rời khỏi.

Đến bên kia thư phòng, liền thấy nam tử đang cầm một quyển sách được bao cẩn thận ngồi trên ghế.

Ánh sáng phản xạ trên người nam tử, khiến ngũ quan đã như thần của hắn càng thêm xuất trần.

Mình vào phòng mà hắn cũng không ngược mắt lên nhìn một cái, Như Ca nhìn lướt qua thấy công vụ đã được xử lý xong, bèn tự nhiên ngồi lên đùi Tiêu Dạ Huyền.

Thấy rõ quyển sách nam tử đang đọc, Như Ca không nhịn được cười.

Như Ca vừa thấy sách được bao bằng bì màu hồng đã vô cùng ngạc nhiên, thật không ngờ, Tiêu Dạ Huyền thật sẽ đọc những sách dạy yêu đương lấy từ hiệu sách của Thanh Nhi và Thanh Loan, ngấm lại chắc là Tiết Thanh Trạch vừa mang tới.

Tiêu Dạ Huyền đang đọc chăm chú, thấy Như Ca cười, cũng không phản ứng gì, mặc vợ yêu cười mình.

“Phu quân, nếu như so sánh ta với một bộ phận nào đó trên người chàng, thì ta sẽ là cái gì?” nhìn thoáng qua tên quyển sách nhớ, lại nội dung trong đó, Như Ca rúc vào lòng Tiêu Dạ Huyền, hơi thở thơm như hoa lan, giọng điệu có vẻ hời hợt nhưng trong đó ẩn chứa chút nguy hiểm.

Nghe hỏi, mặt Tiêu Dạ Huyền cứng đờ, kiểu câu hỏi thế này, nếu đáp không hợp ý người hỏi, thì cuộc sống tính phúc sau này không được đảm bảo à. Tiêu Dạ Huyền ngồi trên ghế bỏ cuốn sách trong tay xuống, ôm chặt người hỏi, ung dung đáp: “Không phải trong sách nói, nữ nhân là xương sườn của nam nhân sao?”

“Thì ra chỉ là xương sườn”, Như Ca bắt mẫn bĩu môi, mặc dù biết trong sách viết đúng là vậy, nhưng mấy năm nay được Tiêu Dạ Huyền cưng chiều lên tận trời, nghe vậy, Như Ca vẫn cảm thấy không hài lòng.

Thấy vậy, Tiêu Dạ Huyền cười khẽ, cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của người trong lòng.

Trả lời không hài lòng, không cho hôn! Như Ca đang giãy giụa, bên tai lại truyền đến tiếng thì thầm của Tiêu Dạ Huyền: “Nàng là trái tim của ta, tim không đập, ta liền chết!”

Nghe vậy, Như Ca ngừng giãy giụa, chủ động đón nhận nụ hôn sâu của Tiêu Dạ Huyền.

Hai người đang thân mật trong thư phòng không hề biết, ngoài phòng một bé gái hai tuổi đang vui vẻ kéo tay bé trai 7 tuổi vui vẻ nện bước đến thư phòng.....

Hai người càng không biết trong kinh thành đã xảy ra một biến cố kinh thiên động địa.

116. Chương 116: Hồi Cuối

Đêm khuya, trong cung Phượng Tê đèn đuốc sáng trưng, Hồng đế Tiêu Lâm Thiên và hoàng hậu Trần Vi sóng vai ngồi, vẻ mặt hết sức nặng nề.

Hồi lâu, Hồng đế xoa trán, hơi uể oải hỏi: “Chiến vương phi có thể chữa được bệnh dịch này không?”

Nghe Hồng đế hỏi, dưới điện viện trưởng Thái Y Viện Trương Chính tay cầm một quyển y văn thật dày, cung kính đáp: “Khởi bẩm hoàng thượng, Chiến Vương phi báo lại không thể trị!”

Thấy sắc mặt đế hậu trầm xuống, Trương Chính cảm thấy trên người như có ngàn cân, vô cùng nặng nề.

Chẳng biết sao, thời gian này chuyện không may cứ liên tiếp đến. Hoàng tử bị ám sát chưa nói, nhiều vương công công tử, quý phụ thiên kim trong kinh thành đều bị bệnh truyền nhiễm sắp chết, mà người đầu tiên chết vì bệnh này chính là tiểu thư Triệu Yên của Triệu quốc phủ.

Thế tử phi y thuật tinh thế kia mà khi gửi kết luận mạch chứng tới, hồi âm lại là ‘Tạm liệt vào nhóm bệnh không trị được, cần thời gian nghiên cứu’.

Nếu bọn họ là nhân vật râu ria, còn có thể cách ly từ từ nghiên cứu, đằng này bọn họ đều là con cháu của các quan lớn. Khiến các thái y thật không biết làm sao.

Mà trước mắt nghiêm trọng nhất chính là nhị thiếu gia, nhị thiếu nữ và cả đứa con hơn 2 tuổi của họ ở Cẩm Thân Vương phủ kia. 3 người bỗng nhiên phát bệnh, rồi nhanh chóng tiến đến tình trạng mạch đều là phù không có lực, dường như củi khô mục nát, bước vào thời kỳ cuối của bệnh.

Đang lúc lão viện trưởng rối rắm, một bóng đen bỗng xuất hiện trong Phượng Tê Cung.

Hồng đế thấy người tới, bảo viện trưởng Thái Y Viện lui ra, trầm giọng hỏi: “Sao rồi, tra được cái gì?”

“Khởi bẩm chủ tử, thuộc hạ tra được bệnh dịch lần này bắt nguồn từ một đào kép.”

Nghe vậy, Hồng đế nhíu mày hỏi: “Đào kép? Người đâu?”

“Khi thuộc hạ tìm đến chỗ ở của hắn, hắn đã tự sát, thuộc hạ xem kỹ, hắn cũng mắc bệnh này, phát hiện bên cạnh thi thể hắn có một phong di thư.” Ảnh vệ có vẻ muốn nói lại thôi, chỉ cung kính dâng phong di thư lên.

Hồng đế xem xong bức di thư, đầu tiên là đột nhiên tức giận, xem đến phần danh sách kèm theo ở đằng sau, lại thở dài.

Thấy vậy, hoàng hậu tự nhiên biết bệnh dịch lần này có ẩn tình, bèn hỏi: “Hoàng thượng, trong đó nói gì vậy?”

“Hoàng hậu, chuyện lần này liên quan đến việc trầm qua loa tắc trách nghe lời thái hậu về án kiện ở Sướng Xuân Viên lúc trước. Người bị chết trong vụ án kia có liên quan đến đào kép này, mà đào kép này cũng không đơn giản”, nói đến đây, Hồng đế dừng một chút, nói tiếp: “Trong thư nói, thư sinh bị tiểu thư phủ Triệu quốc công giết chết là người trong lòng của hần. Bởi vì hai người đều là nam tử nên giấu kín chuyện tình cảm. Trước khi vụ án xảy ra, hai người phát hiện họ bị một chứng bệnh hiểm có không chữa được, vở kịch ngày đó là do đào kép này viết, định diễn xong sẽ cùng với tình nhân đi du lịch nương tựa lẫn nhau cho đến chết. Ai ngờ người yêu hần bị nhị tiểu thư Triệu Yên của phủ Triệu quốc công phái người đánh chết. Sau khi chuyện phát sinh hần cực kỳ hận những vương công công tử thiên kim có mặc ở đó, những kẻ có khả năng ngăn cản nhưng gương mặt nhìn như xem kịch vui.

Lúc biết sự tình bị Triệu quốc công dè xuống, hần không cam lòng chết đi như vậy, một lòng trả thù. Sau đó vẫn tiếp tục ở lại Sướng Xuân Viên bắt đầu tiến hành kế hoạch trả thù. Phần sau phong thư có kèm danh sách những kẻ từng ân ái với hần bị lây bệnh, đều là những vương công quý nữ vô cùng mê mẩn hần hoặc những kẻ khoanh tay đứng nhìn lúc trước. Trong thư còn nói, kẻ mắc bệnh nếu ân ái với người khác, sẽ lây cho người đó. Mà có thể là do có thù hận làm động lực, cho đến hôm nay hần vẫn không chết vì bệnh, chỉ là thấy những kẻ kia đã mắc bệnh nên hần hơn hờ tự sát giải thoát mà thôi.”

Nói xong, Hồng đế đưa phong thư cho hoàng hậu xem.

Thấy có tên nam nhân trong danh sách, sắc mặt hoàng hậu trầm xuống, nổi giận mắng: “Một đám chay mặn đều ăn, uống phí học tập luân thường đạo đức gì đó!”

“Thôi, cho những thần tử kia một lời giải thích hợp lý là được, chuyện bại hoại gia môn bậc này nếu truyền ra ngoài sẽ làm mất hết mặt mũi Đại Chu ta. Đi xem người bên Thái Y Viện thế nào rồi!” Thấy Trần hậu nổi giận, Hồng đế gơ tay ra hiệu cho ảnh vệ lui ra.

Đợi ám vệ đi, chốc lát sau, Hồng đế rút phong thư trong tay hoàng hậu bỏ qua một bên. Nửa đùa nửa thật nói: “Lần này hần là người muội muội kia của nàng đang vô cùng hài lòng, những năm này Trần thị rất ghét Tiêu Dạ Cát. Giờ cả nhà Tiêu Dạ Cát bị vậy, hoàng đế nói hần phái người đưa thư đến Bắc Địa cầu giúp đỡ, nhưng Dạ Huyền chẳng nhận được phong nào, tuy nói chính không dung thứ, nhưng muội muội nàng cũng quá nhẫn tâm rồi.”

“Hoàng thượng nói phải ạ, nếu muội muội thông minh một chút sẽ biết giờ phút này nên đối tốt với Tiêu Dạ Cát, như vậy ngày sau Cẩm Thân Vương sẽ luôn nhớ muội muội tốt, bất quá muội muội ta.....” nói đến đây, hoàng hậu lắc đầu một cái, “Sợ là không làm được.”

Nghe hoàng hậu nói, Hồng đế gật đầu tán đồng, vừa định nói, thì thấy thái giám Lý Đức dẫn Hạ ma ma một thân máu đen vội vội vàng vàng tiến thẳng vào.

“Không xong, hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, phủ Cẩm Thân Vương xảy ra chuyện lớn rồi!”

Vừa nghe phủ Cẩm Thân Vương xảy ra chuyện, hoàng hậu giật mình, đứng dậy hỏi “Nói mau! Xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng hậu nương nương, vương phi biết nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân bệnh nặng, nói thẳng bọn họ bị bệnh dịch phải đưa ra ngoài thôn trang cách ly. Liễu trắc phi làm sao chịu, trong lúc cãi vã, hai người cẩu xé nhau, vương phi xô Liễu trắc phi sang một bên, không biết sao Liễu trắc phi chàng phải trụ đá chết ngay tại chỗ. Vương gia nghe thấy chạy đến, trong cơn giận dữ liền cầm kiếm đâm vương phi vài nhát, ngay cả đại phu cũng không cho vào khám. Vương phi sắp không chịu nổi rồi, đều là lỗi của lão nô, không ngăn cản vương phi. Hu hu.....”

Nghe Hạ ma ma khóc lóc kể lễ, đế hậu vô cùng khiếp sợ, không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy. Hồng đế dặn dò Lý Đức đi kêu thái y mang theo tất cả thuốc tốt nhất trong cung đến Cẩm Thân Vương phủ, rồi vội vàng dẫn hoàng hậu đến vương phủ.

Trên xe ngựa, tay Hồng đế bị hoàng hậu nắm thật chặt, bên tai chỉ nghe tiếng thúc giục sốt ruột.

Hồng đế biết, mặc dù Trần Phù không tốt, nhưng trong lòng hoàng hậu rất thương cô muội muội này. Tuy ban đầu chính Trần phủ chủ động yêu cầu gả và vương phủ, nhưng thấy những năm này muội muội không được sung, hoàng hậu vô cùng đau lòng, hơn nữa có Dạ Huyền ở bên cạnh làm bạn khiến hoàng hậu được an ủi rất nhiều vì thế nhiều lần nhân nhượng với các yêu cầu vô lý của Trần Phù. Dù sao cũng là tỷ muội, biết muội muội sắp không xong, hoàng hậu làm sao bình tĩnh được.

Bất quá, tuy hành động của Tiêu Dực Đức là yêu thiếp giết thê, nhưng mình thật sự có thể bắt chính đệ đệ mình nhốt vào thiên lao sao? Nghĩ kỹ lại, nếu không do mình cố ý làm mối để hai người ở chung một chỗ, thì hôm nay đâu xảy ra chuyện này, nói cho cùng, hoàng huynh mình đây cũng có sai.

Lại nói, Tiêu Dực Đức mặc dù không hẳn là nam tử si tình, trong phủ không thiếu tiểu thiếp, nhưng đúng thật rất yêu Liễu thị, nếu không lúc trước cũng không tìm đủ mọi cách để Liễu Như Mộng được vào vương phủ. Cũng chính vì vậy, mình không ưa Liễu gia nhưng cũng không âm thầm xử lý Liễu thị.

Thật không ngờ, sai lầm tiếp nối sai lầm, đến kết quả hôm nay là số phận, không oán ai được.

Trong Cẩm Thân Vương phủ hoàn toàn yên tĩnh. Hạ ma ma dẫn đệ đệ đến chỗ xảy ra chuyện, Cát Tường Viện. Đến nơi liền thấy Tiêu Dực Đức đang đau lòng ôm lấy Liễu thị, bên cạnh là một thanh kiếm dài dính đầy máu. Mà Trần thị nằm gần đó thì vừa khóc vừa cười, cứ như bị điên.

Sau đó, mấy thái y chạy tới, vội vàng tiến lên đỡ Trần thị lên cáng trúc, dưới sự hướng dẫn của quản gia vương phủ mang người đến nơi khác cứu trị.

Tiêu Dực Đức thẫn thờ nhìn vợ chồng Tiêu Dạ Cát gầy như que củi đang hấp hối, lại liếc nhìn xác Liễu thị trong lòng, cầm thanh kiếm dài lên, đi tới chỗ đệ đệ.

Thấy vậy, người đứng bên cạnh đệ đệ tưởng rằng Tiêu Dực Đức nổi điên muốn hành thích Hồng đế bèn chắn trước mặt đệ đệ, nhưng không ngờ Tiêu Dực Đức té quỵ xuống trước mặt đệ đệ, đặt kiếm ngang cổ mình rồi từ từ nói.

“Vương phi Trần thị không đoan trang hiền lành, bất nhân bất nghĩa, thần đệ dẫu có chết, cũng không muốn cùng huyết..... Thần đệ muốn hòa ly, mong đệ đệ ẩn chuẩn, nếu không, thần đệ thà chết!”

Thấy cổ Tiêu Dực Đức có vết máu do ấn kiếm, Hồng đế không còn lời nào để nói, nếu mình không đồng ý, thật sẽ tự sát sao?

Hoàng hậu nhìn thảm trạng trước mắt, đã biết hôn nhân giữa Trần Phù và Tiêu Dực Đức không cách nào cứu vãn được nữa.

Đến nước này, ban đầu mình và hoàng thượng kéo hai người lại gần, vậy giờ chứng kiến hai người kết thúc đi! Chẳng lẽ mình có thể buộc hoàng thượng đẩy em ruột của ngài đi vào chỗ chết sao?

Nghĩ đến đây, hoàng hậu cực kỳ mệt mỏi nhìn Hồng đế nói: “Hoàng thượng, chuyện Cẩm Thân Vương cầu, ngài ân chuẩn đi!”

Nghe hoàng hậu nói, Hồng đế sửng sốt, vốn rối rắm không biết phải xử lý thế nào, chẳng ngờ hoàng hậu đã nói trước.

Trầm mặc chốc lát, nghe tiếng kêu của ngự y, Hồng đế đành bất đắc dĩ gật đầu. Sau đó dẫn hoàng hậu đi đến nơi cứu trị Trần thị.

Ngày thu, trời từ từ chuyển lạnh, sau khi nghe ngự y bẩm báo lại đệ đệ cảm thấy gió lạnh rét tận xương.

Vào phòng, mùi máu tươi rất nồng, nắm thật chặt thư lý hôn, nhớ tới bộ dáng vội vàng lấy ra thư lý hôn của Tiêu Dực Đức, nhìn lại Trần Phù vừa khóc vừa cười, môi trắng bệch chẳng còn hơi sức, hoàng hậu liền khóc.

Hồng đế dìu hoàng hậu đến bên giường ngồi xuống, đặt thư bên gối Trần thị xong hoàng hậu liền cầm khăn lau đôi tay dính máu của Trần Phù, tỷ muội nhiều năm, giờ thế này hoàng hậu cực kỳ đau lòng.

Trần thị thấy bên gối có gì đó, hình như ý thức được, giật lấy thư.

Run rẩy mở ra, nhìn chữ viết trong đó, Trần thị trợn mắt thật lớn, vẻ mặt vô cùng khủng bố dữ tợn, tóm chặt tay hoàng hậu.

“Hắn đâu?”

“A Phù, lần này muội thật hơi quá, Tiêu Dực Đức dùng cái chết uy hiếp hoàng thượng, kiên quyết hòa ly.”

Nghe vậy, Trần thị phun một búng máu, cười nói: “Hắn muốn.....muốn bỏ ta, sủng thiếp diệt thê, rút kiếm đâm ta. Hắn đâm thê tử chung gối 30 năm, dựa vào cái gì?”

Cảm nhận được ý thần dân mơ hồ, Trần thị lắc đầu kiên định nói: “Không, ta tuyệt đối không hòa ly, những năm nay, tất cả tình cảm của ta đều dành cho hắn, tại sao hắn không thể đối với ta như đối với Liễu thị chứ, không thể giống như hoàng thượng với tỷ tỷ? Cho dù chết ta cũng không cho hắn được thỏa nguyện.”

Trần Phù nắm thật chặt tay hoàng hậu, tiếp tục nói: “Tỷ tỷ nhất định phải giúp muội, năm đó lúc mẫu thân qua đời, tỷ đã hứa với mẫu thân chăm sóc muội thật tốt, là hoàng hậu chẳng lẽ một yêu cầu nhỏ nhoi thế này cũng làm không được? Hoàng thượng thương tỷ như vậy, chỉ cần tỷ nói, Tiêu Dực Đức liền không thể bỏ muội, khụ khụ.....”

Thấy Trần Phù thở hổn hển vì tức giận, hoàng hậu vừa khóc vừa trấn an: “Thôi, cãi nhau nhiều năm như vậy, muội cũng mệt mỏi rồi, không có hắn, muội còn có Dạ Huyền mà, hiện giờ nó là Chiến Vương rồi. Tỷ sẽ gửi thư đến Bắc Địa kêu Dạ Huyền trở lại, những năm này tuy muội không quan tâm yêu thương nó, nhưng hai người là mẫu tử, mẫu tử liền tâm, nó không thể nào không để ý muội đâu. Giờ nó đã có con, về sau cả nhà đoàn tụ, cùng hưởng phúc, như vậy không tốt sao?”

Mặc dù biết Trần thị không sống được bao lâu nữa, nhưng hoàng hậu không đành lòng nói sự thật cho Trần thị, chỉ có thể miêu tả tương lai tốt đẹp, mong Trần thị bình tĩnh lại.

“Mẫu tử liền tâm.....” nhớ tới Tiêu Dạ Huyền mấy năm nay chưa từng trở về thăm mình, Trần Phù lạnh lùng cười gần như cổ chấp mà nhìn hoàng hậu.

“Tỷ tỷ, hắn thật sự lấy cái chết uy hiếp?”

Thấy hoàng hậu gật đầu, trong phòng yên tĩnh hồi lâu, đang lúc hoàng hậu nghĩ Trần thị mệt mỏi muốn ngủ, thì Trần thị bỗng mở mắt ra nhìn thẳng hoàng hậu.

“Thật ra, trong lòng muội hiểu, chuyện tới giờ đã không còn cách cứu vãn..... Tỷ tỷ, tỷ biết không, từ nhỏ muội rất hâm mộ tỷ, vì mẫu thân tỷ là nữ nhân được phụ thân sủng ái, nên từ nhỏ tỷ đã được phụ thân thương yêu, còn muội, chỉ là con của nữ nhân mà phụ thân muốn kiếm người chăm sóc tỷ mới cưới về. Biết tỷ tài hoa hơn người, muội phí sức đuổi theo, nhưng mãi vẫn không đuổi kịp. Mà phụ thân thì càng thương yêu tỷ hơn. Thường xuyên dẫn tỷ theo bên người. Có lẽ trời cao thiên vị tỷ, được phụ thân yêu, được gả ột phu quân chịu vì tỷ mà vứt bỏ cả hậu cung, còn ta, trong lòng phu quân ta chỉ luôn có một tiện nhân khác. Thậm chí khi ta gần đến ngày sinh hắn vẫn chỉ lo gian dối với ả, hờ hờ muốn nạp ả làm thiếp. Tại sao, tại sao ta không được ai yêu?”

“Muội muội.....” nghe Trần Phù oán kể lể, không thể nào thỏa mãn yêu cầu của Trần Phù, khiến hoàng hậu vô cùng áy náy. Càng cảm thấy lúc trước tác thành cho Trần Phù và Tiêu Dực Đức là quyết định sai lầm nhất trong đời.

“Tỷ tỷ, muội khác tỷ, hoàng thượng là thật lòng yêu tỷ, còn Tiêu Dực Đức thì chỉ giả vờ qua loa, điểm này ta biết rất rõ nên càng không nuốt trôi. Bất quá ta thật không ngờ phu thê hơn 30 năm, hắn lại có thể rút kiếm đâm ta. Những năm nay ta luôn xem hắn là trời, để nín kéo hắn, chuyện gì cũng làm được, vậy mà rốt cuộc nhận lấy kết quả thế này, ha ha..... Khụ khụ!”

Thấy Trần thị vừa cười vừa chảy máu, hoàng hậu hoảng hốt, vội vàng lau máu trên khóe miệng cho Trần thị.

Trần Phù cảm thấy trước mắt ngày càng mơ hồ, thân thể cứ run rẩy. Thấy vậy, hoàng hậu vội vàng ôm lấy Trần Phù.

Trần thị nghe thấy mùi hương nhàn nhạt đặc biệt của riêng hoàng hậu, bỗng nhớ đến lúc nhỏ khi mình rơi vào hầm băng, hoàng hậu nhảy xuống cứu cũng ôm chặt lấy mình thế này, liền vươn tay ôm lại hoàng hậu.

“Tỷ tỷ, có một việc, nhiều năm qua muội vẫn giấu tỷ, do lòng đổ kỵ, oán hận, và sợ mình không thể sinh con được nữa thì địa vị khó giữ. Bất quá, hiện tại, muội tự biết không sống được bao lâu nữa, nếu giờ không nói, sợ rằng sẽ bị Diêm Vương thả vào chảo dầu.”

Nghe giọng Trần thị ngày càng yếu, hoàng hậu nghẹn ngào nói: “A Phù ngoan, đừng nói nữa.....”

Lúc này Trần thị chẳng còn bao nhiêu hơi sức nữa, lẳng lặng nằm trên giường nói ra những lời khiến mọi người phải khiếp sợ.

“Tỷ tỷ, ta và Dạ Huyền vĩnh viễn không cách nào mẫu tử liên tâm được, bởi vì nó không phải con ta!”

“Người nói gì!”, nghe vậy, Hồng đế nhìn chăm chăm vào Trần thị.

Năm đó, Trần thị sinh Dạ Huyền trong cung, nơi sinh cách phòng hoàng hậu không xa, nếu Dạ Huyền không phải do Trần thị sinh, vậy do ai sinh? Tất cả đều rõ.

Trần thị cảm thấy nháy mắt cả người hoàng hậu cứng ngắc, khó khăn ngược nhìn Hồng đế, bi thương nói: “Ban đầu, vì để vương gia thích gần gũi ta, để thắng được Liễu Như Mộng, khiến vương gia quên Liễu Như Mộng. Ta quyết tâm dùng Ngưng Cơ Ngọc Cốt Hoàn, để da thịt như ngọc, dáng điệu uyển chuyển. Mặc dù hiệu quả rõ rệt, khiến Tiêu Dực Đức ngủ lại phòng ta mấy ngày, nhưng thân thể bị tổn hại, nên khi mang thai, đứa bé bị thiếu sót, đại phu trong phủ bị ta mua chuộc nói đứa nhỏ này ra đời không lâu sẽ chết non. Mà sau này ta cũng không mang thai được nữa.

Ta từng nghĩ tới tìm một người thiếp sinh, rồi nhận làm con thừa tự. Nhưng khi thấy đứa bé do tỷ tỷ sinh được bà vú ẵm tới cho ta xem giống con ta như đúc, lại nghĩ đến Tiêu Dực Đức và Liễu Như Mộng mây mưa ngay tại yến tiệc trong cung, ta bèn thừa cơ ma ma đi ra ngoài, đổi khăn bọc hai đứa bé cho nhau. Chỉ cần có con trai trưởng, dù Liễu Như Mộng vào vương phủ cũng vĩnh viễn không đoạt được vị vương phi của ta. Hơn nữa nếu đại hoàng tử chết yếu, tỷ tỷ và hoàng thượng sẽ hận Liễu gia thấu xương..... Đối với ta mà nói, có quá nhiều chỗ tốt.

Có lẽ do tỷ tỷ khó sanh bị rong huyết, trong cung hỗn loạn, nên không ai phát hiện việc tráo đổi của ta. Nhưng cứ nghĩ đến sẽ có ngày bị lộ, ta không thể nào thương yêu đứa bé như con ruột mình được, mỗi lần thấy ánh mắt khát vọng của nó, lòng càng thêm phiền muộn, đối với nó càng thêm lạnh nhạt thậm chí là tàn nhẫn, cho đến lúc đưa nó vào cung, được tỷ tỷ nuôi dưỡng, tâm tình ta ngược lại dễ chịu hơn nhiều, không thấy áy náy nữa, có tỷ tỷ thương yêu, địa vị thế tử của nó liền vững chắc..... Nhưng lần gần 30 năm, tất cả tính toán của ta đều tan thành mây khói” nói đến đây, Trần thị thổ tiếp một búng máu. Nhìn thư lý hôn dính đầy máu, Trần thị nói tiếp: “Đoàn tụ sum vầy, muội không có phúc hưởng, chỉ mong tỷ tỷ tha thứ uội. Còn nữa, xin tỷ nói với Tiêu Dực Đức, thư lý hôn muội sẽ không ký, dù chết, muội cũng không để hắn đổi chính phi.”

Nghe xong, đế hậu chưa kịp phản ứng, Trần thị đã ngoẹo đầu, ngưng thở.

Bị lời Trần thị khiến buồn vui lẫn lộn, lại thấy Trần thị đã ngưng thở, hoàng hậu khóc không ra nước mắt. Mà Hồng đế ngoài kinh hãi, cũng chỉ biết thở dài.

Đế hậu ra khỏi sương phòng liền thấy Tiêu Dực Đức đang kinh ngạc nhìn thi thể Trần thị. Nhìn lướt qua mặt trời đỏ rực đang dần mọc, Hồng đế thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ đứa cháu mình có vô hạn kỳ vọng lại chính là con ruột của mình, quả là ý trời!

Ngay sau đó một ‘Thông cáo thiên hạ’ kinh thiên động địa được dán khắp các ngõ ngách của Đại Chu.

Ba ngày sau, đế hậu đến cửa lớn kinh thành nghênh đón vợ chồng đại hoàng tử Tiêu Dạ Huyền từ Bắc Địa về. Thêm nữa, quần thần thuận theo ý của hoàng thượng, tấu xin thánh thượng lập hoàng tử Tiêu Dạ Huyền làm thái tử, được hồng đế chuẩn tấu.

Mà lúc này, trong Thái Y Viện, hai hoàng tử còn lại đã đấu nhau chết sống đến mức đang hấp hối.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-yeu-chieu-the-tu-phi>